Sủng Đồ Lên Trời, Vạn Vạn Tuế

Contents

Sủng Đồ Lên Trời, Vạn Vạn Tuế **2**
1. Chương 00 . . . 3
2. Chương 01 . . . 4
3. Chương 02 . . . 6
4. Chương 03 . . . 9
5. Chương 04 . . . 11
6. Chương 05 . . . 13
7. Chương 06 . . . 16
8. Chương 07 . . . 18
9. Chương 08 . . . 21
10. Chương 09 . . . 23
11. Chương 10 . . . 25
12. Chương 11 . . . 27
13. Chương 12 . . . 29
14. Chương 13 . . . 32
15. Chương 14 . . . 34
16. Chương 15 . . . 36
17. Chương 16 . . . 38
18. Chương 17 . . . 40
19. Chương 18 . . . 42
20. Chương 19 . . . 44
21. Chương 20 . . . 47
22. Chương 21 . . . 49
23. Chương 22 . . . 51
24. Chương 23 . . . 53
25. Chương 24 . . . 55
26. Chương 25 . . . 58
27. Chương 26 . . . 60
28. Chương 27 . . . 62
29. Chương 28 . . . 64
30. Chương 29 . . . 66
31. Chương 30 . . . 68
32. Chương 31 . . . 70
33. Chương 32 . . . 73
34. Chương 33 . . . 75
35. Chương 34 . . . 77
36. Chương 35 . . . 79
37. Chương 36 . . . 82
38. Chương 37 . . . 84
39. Chương 38 . . . 86
40. Chương 39 . . . 88
41. Chương 40 . . . 90

42. Chương 41 92
43. Chương 42 95
44. Chương 43 97
45. Chương 44 99
46. Chương 45 101
47. Chương 46 104
48. Chương 47 106
49. Chương 48 108
50. Chương 49 110
51. Chương 50 112
52. Chương 51 114
53. Chương 52 116
54. Chương 53 119
55. Chương 54 121
56. Chương 55 123
57. Chương 56 125
58. Chương 57 128
59. Chương 58 130
60. Chương 59 132
61. Chương 60 134
62. Chương 61 136
63. Chương 62 139
64. Chương 63 141
65. Chương 64 143
66. Chương 65 145
67. Chương 66 148
68. Chương 67 150
69. Chương 68 152
70. Chương 69 168
71. Chương 70 179
72. Chương 71 188
73. Chương 72 199
74. Chương 73 209
75. Chương 74 219
76. Chương 75 229
77. Chương 76 241
78. Chương 77 252
79. Chương 78 263
80. Chương 79 274
81. Chương 80 285
82. Chương 81 296
83. Chương 82 – Hoàn 307
84. Phiên Ngoại 1 317
85. Phiên Ngoại 2 322

Sủng Đồ Lên Trời, Vạn Vạn Tuế

Giới thiệu

Nhà phát minh máy móc thiên tài thế kỉ 21 bị một quả bom dập, hoa lệ xuyên không. Xuyên đến trê

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/sung-do-len-troi-van-van-tue

1. Chương 00

Tiết tử

Bóng đêm chợt kéo đến, bầu trời tối đen cắn nuốt tất cả ánh sáng còn sót lại, sấm chớp nhóe lên, mặt biển sóng dữ quay cuồng. Cuồng phong tựa như dã thú, đỏ mắt muốn xé rách, phá hoại tất cả, quật cây cối ngã trái ngã phải.

'Kẽo kẹt –' một tiếng, một tấm ván gỗ từ mái hiên rơi xuống nền đất, làm dấy lên một tầng khói bụi. Trên tấm ván gỗ kia nổi bật bốn chữ 'Liễu Diệp sơn trang' đỏ tươi, vô cùng chói mắt.

Nhìn ra cửa, một đám người đang chậm rãi bước đi trong sân nhà đầy thi thể, mùi máu tanh tưởi xộc lên khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

Dẫn đầu chính là một thiếu niên áo lam, tay áo lúc này theo gió phiêu lãng, nhìn kĩ lại, dưới đôi mày kiếm khí phách là đôi mắt đen sáng như trăng rằm, cái mũi cao thẳng cùng đôi môi mỏng. Ngũ quan góc cạnh rõ ràng như vậy, tựa như được điêu khắc tỉ mỉ, có thể so được với thần tiên!

Lúc này, đôi môi mỏng kia khẽ mở: "Thật sự không còn một người sống sao?" Giọng nói trầm thấp từ tính còn một chút non nớt, một chút lạnh lẽo, lại vô hình khiến người nghe có cảm giác bị áp bách mãnh liệt!

Mà người phía trước hắn thì quỳ xuống, sợ hãi nói: "Thuộc hạ đến chậm, xin môn chủ trách phạt!" Trong giọng nói tất cả đều là ảo não.

Thiếu niên không nói gì, chỉ vòng qua người nọ, mặt không chút biểu cảm nhìn bốn phía, trong gió lạnh càng có vẻ tiêu điều. Nơi này từng là nơi hắn luyện được bộ kiếm pháp đầu tiên, ở đây, hắn đã trải qua khoảng thời gian vui vẻ nhất.

"Thi thể của người!" Thiếu niên bỗng nhiên xoay người, nghiêm khắc phun ra mấy chữ, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!

Thân hình người quỳ trên mặt đất bỗng run lên, sắc mặt vô cùng khó coi, giọng nói cũng run run: "Khi thuộc hạ tìm được thi thể Liễu trang chủ, đã… đã bị phanh thây!"

Thiếu niên vừa nghe, cả người nhất thời lui về sau mấy bước, linh hồn dường như bị đâm một nhát, mày kiếm nhăn chặt một lúc lâu, sau đó lạnh lùng nói: "Mang bản tọa đi!"

Người đang cúi đầu nghe vậy cũng không dám chậm trễ, lập tức đứng dậy dẫn thiếu niên đi vào góc tối, cuồng phong như quét đi tất cả khói bụi, bóng đen khôn cùng đang lan tràn, khiến cảm giác sợ hãi từ sâu nhất trong lòng người trỗi dậy, thiếu niên không nói lời nào nhìn hai người nằm trên đất, trong đó, nam tử tứ chi đã sớm bị chặt đứt, bây giờ chỉ là đơn giản sắp lại. Hai tay hắn nắm chặt, mười ngón dần dần trắng bệch, môi mỏng khẽ nhếch, nỗi thống khổ đến vô cùng ập đến cả thể xác lẫn tinh thần hắn. Thù này, hắn nhất định phải báo!

Nhìn chằm chằm thi thể hai người, thật lâu không nhúc nhích. Bỗng nhiên, hai mắt thiếu niên phát ra hào quang làm người ta sợ hãi, một tia chớp lóe qua chiếu sáng khuôn mặt hắn. Khuôn mặt trắng bệch không chút máu giờ phút này có vẻ quỷ dị vô cùng. Ánh mắt sắc bén bắn về phía người dang quỳ: "Liễu Nguyệt Phi đâu?"

Người nọ vừa nghe, nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, nơm nớp lo sợ nói: "Thuộc… thuộc hạ, thuộc hạ xác thực không nhìn thấy Liễu đại tiểu thư." Trong giọng nói đã có một chút hưng phấn, nhưng vẫn còn mấy phần sợ hãi.

"Oa……" Đột nhiên, một tiếng kêu của trẻ con truyền vào tai mọi người. Thiếu niên như điện giật dừng chân, nhìn về phía phát ra tiếng động.

Tiểu Hiểu lúc này cảm thấy vô cùng đau đầu, nước M chết tiệt, cư nhiên quăng cho cô một quả bom, trực tiếp dập bay luôn cô. Cũng may cô phúc lớn mạng lớn, đợi cô khỏe lên, nhất định trả lại một quả bom nguyên tử! Khó chịu kêu một tiếng, không ngờ ra khỏi miệng lại là 'oa'! Sao lại thế này? Giọng nói của cô từ lúc nào trở nên non nớt như vậy?

Ngay lúc này, thiếu niên cũng nhờ tiếng đó mà tìm được Tiểu Hiểu đang trong tã lót, lập tức vui vẻ cúi người ôm lấy Tiểu Hiểu, tựa như ôm lấy trân bảo đánh mất đã lâu.

Tiểu Hiểu nhìn thiếu niên đột nhiên xuất hiện trước mặt, ánh mắt cô mở thật to, một đôi mắt xếch xinh đẹp, tóc đen theo gió tung bay, làn da trắng nõn, quả thực so với con gái còn xinh đẹp, yêu nghiệt hơn. Đang muốn vươn tay nhéo khuôn mặt xinh đẹp của mĩ thiếu niên thì lại kinh ngạc phát hiện cô hiện tại toàn thân mềm nhũn, không có một chút sức lực, liền nguyền rủa một tiếng, quả bom kia cũng quá mạnh đi!

Thiếu niên nhìn ngọc bội trên người oa nhi, vui vẻ nhếch miệng nở nụ cười, trong lòng cuối cùng cũng buông xuống, may mắn, ngươi còn sống.

Tiểu Hiểu nhìn tươi cười của thiếu niên, thời gian như dừng lại ở một khắc đó, trời đất phút chốc mất đi ánh sáng, vạn vật so ra đều kém hơn nụ cười này, Tiểu Hiểu không tự giác chảy nước miếng.

Thiếu niên thấy vậy, dịu dàng lau miệng cho cô, quan tâm nói: "Xem ra, ngươi là đói bụng rồi, ta mang ngươi về nhà." Giọng nói nhẹ nhàng như mây khiến toàn thân Tiểu Hiểu lại càng nhũn ra.

Đúng vậy, cô là đói bụng, bất quá, nhà cô không phải bị thổi bay rồi sao? Giờ còn về nhà gì nữa?

"Liễu Nguyệt Phi, từ nay về sau, ta liền là trời của ngươi, đất của ngươi, bản thân ngươi cứ để ta che chở, sủng ái." Thiếu niên nhìn chằm chằm oa nhi, đột nhiên nói như hứa hẹn.

Mà Tiểu Hiểu thì trong đầu sửng sốt, hoàn toàn không rõ, Liễu Nguyệt Phi là ai?

"Thứ này, từ giờ trở đi, liền giao cho ngươi." Thiếu niên từ trong tay áo lấy ra một cái vòng ngọc.

Tiểu Hiểu lúc này cũng là sợ ngây người, nhìn thiếu niên đeo vòng ngọc vào tay cô. Ai có thể nói với cô, tay cô, vì sao có chút xíu như vậy? Nhỏ như tay trẻ con?

Lập tức hoảng sợ kêu lên, không ngờ ra khỏi miệng lại là tiếng khóc!

"Oa oa oa……"

2. Chương 01

Chương 1: Xem Như Lai quyền vô địch của ta

Bầu trời đêm tĩnh lặng hoàn toàn không một tiếng động, yên tĩnh đến thần kỳ, cũng yên tĩnh đến đáng sợ. Dưới ánh trăng, có vài thân ảnh đang lén lút hành động. Nhìn xung quanh một mảnh tối đen, trên đầu họ đã lấm tấm mồ hôi, trong lòng sớm thấp thỏm không yên.

"Lão… Lão đại, chúng ta trở về đi." Tằng Xuyên ôm chặt kiếm, phát run nhìn chung quanh, hình như bọn họ đã đi không dưới ba vòng trong khu rừng này rồi, xem ra Liễu Diệp sơn trang quả thực quỷ dị như người ngoài vẫn đồn đại.

"Sợ cái gì, đã đến đây rồi!" Dương Đại Trí khinh bỉ nhìn nhìn hai chân run run của Tằng Xuyên, không thèm nghĩ nhiều, liền tiếp tục đi về phía trước. Liễu Diệp sơn trang là một trong hai đại môn phái ở giang hồ, mà Liễu Diệp kiếm pháp lại là giang hồ đệ nhất kiếm pháp, hắn đã sớm mơ đến. Nhưng Liễu Diệp kiếm pháp không truyền cho người ngoài, hắn cũng từng muốn bái nhập Liễu Diệp sơn trang, ai ngờ chưa qua được cửa đầu tiên đã bị đá ra, còn bị một nữ nhân châm chọc là có ý đồ xấu! Giọng điệu như vậy làm sao hắn có thể nuốt trôi chứ?

"Tằng Xuyên, chẳng lẽ ngươi còn sợ một tiểu nữ nhân sao?" Trên mặt Quách Đào có một vết sẹo rất to, khi ánh trăng chiếu xuống lại càng trông dữ tơn như quỷ. Nữ nhân trong mắt hắn chỉ để dùng ấm giường, hắn cũng không tin một nữ nhân chỉ mới mười lăm tuổi sẽ có khả năng gì?

"Nhưng là, Liễu Diệp sơn trang dù sao cũng là một trong tứ đại môn phái, sao có thể để chúng ta trộm được bí tịch võ công dễ dàng như vậy chứ?" Tằng Xuyên hiện tại mắt phải giật không ngừng, trong lòng cũng càng thấp thỏm.

"Liễu Diệp sơn trang sở dĩ lợi hại như vậy, còn không phải ỷ vào có Liễu Diệp kiếm pháp sao? Chúng ta trực tiếp bắt cóc Liễu Nguyệt Phi xem ả có giao ra hay không!" Trong lòng Dương Đại Trí hiện tại chỉ có làm thế nào báo thù Liễu Nguyệt Phi, mặc dù đối phương chỉ là một nữ tử.

"Đúng vậy, nữ nhân cũng chỉ có thể dùng ấm giường!" Quách Đào chẳng hề để ý nói, Liễu Diệp kiếm pháp, hắn hôm nay nhất định phải nắm được trong tay!

Thấy hai người đều nói vậy, sĩ diện của Tằng Xuyên cũng nổi lên, sợ hãi so ra cũng không quan trọng bằng mặt mũi. Nói cũng đúng, một nữ nhân có thể có bao nhiêu năng lực? Nghĩ như vậy, trong lòng cũng bình tĩnh lại, nhanh chóng đuổi kịp bước chân hai người kia đi về phía trước, ai ngờ vừa đi được mấy bước, trước mắt chợt lóe lên, một cỗ khí lạnh thổi đến bên tai, dọa hắn ngã ngồi xuống đất.

"Ai?"

Quách Đào cùng Dương Đại Trí phía trước nghe vậy cũng quay đầu nhìn Tằng Xuyên ngã xuống, sau đó cảnh giác nhìn xung quanh, không phát hiện có gì khác thường liền nhìn nhau. Xem ra Tằng Xuyên là tự hù dọa bản thân đến nỗi xuất hiện ảo giác rồi.

Dương Đại Trí khó chịu hừ lạnh một tiếng, tiếp tục đi lên phía trước, Quách Đào lơ đãng nói với Tằng Xuyên: "Nhìn bộ dạng vô dụng của ngươi kìa."

Tằng Xuyên vừa nghe, liền dè dặt cẩn trọng nhìn bốn phía, phát hiện xác thực không có gì khác thường, chẳng lẽ thật là do hắn quá sợ hãi? Vừa mới chuẩn bị đứng dậy, trong rừng liền vang lêntràng tiếng cười làm người ta sởn gai ốc.

"Ha ha…… Ha ha ha ha……"

Lần này ngay cả Quách Đào cùng Dương Đại Trí cũng nghe được, Tằng Xuyên trực tiếp bị dọa đến nhũn chân đứng không nổi.

"Là ai!" Dương Đại Trí hét lớn một tiếng, nhưng trong giọng nói rõ ràng đã có vẻ lo lắng.

"Ha ha…… Hắc hắc…… Hì hì…… Ha ha……"

Tiếng cười kia khi thì xa, khi thì gần, khiến ba người nghe đến nổi hết da gà. Quách Đào không tự giác rùng mình, mẹ nó, đúng là tà môn mà. Dương Đại Trí lúc này cũng đã có chút run rẩy, lời nói mắc kẹt ở yết hầu không ra được.

Tằng Xuyên trên mặt tái nhợt kêu to,"Quỷ, là quỷ, có quỷ a!" Chân còn mềm nhũn ra lúc trước đột nhiên có lực trở lại, nhanh chóng chạy về phía sau.

"Nha, đừng chạy nha, chơi với ta nha!" Giọng nói giống như trẻ con, ngây thơ vô tội, còn có chứa một chút ủy khuất như là bị ai đoạt lấy đồ chơi, nhưng lọt vào tai ba người lại càng làm dựng tóc gáy.

Tằng Xuyên chạy càng nhanh không dám quay đầu, giống như phía sau chính là ngàn vạn rắn độc.

Chỉ nghe một tiếng động nhỏ cắt qua không khí, trong phút chốc, thân thể Tằng Xuyên liền cứng ngắc ngã xuống đất, ánh mắt khó tin trợn trắng.

Nhìn những gì vừa xảy ra trước mắt, Quách Đào cùng Dương Đại Trí hít một hơi lạnh, bất an trong lòng nháy mắt dâng cao.

"Hắc hắc, chơi với ta nha." Giọng nói vẫn ngây ngô, lại tựa như một cây đao kích thích tâm lí, khiến toàn thân hai người run bắn lên. Loại chuyện tốt trăm năm khó gặp này, sao lại để bọn họ chứng kiến vậy?

"Ngươi… Ngươi muốn chúng ta chơi với ngươi như thế nào?" Có vết xe đổ của Tằng Xuyên, Dương Đại Trí cũng không dám manh động, hai mắt hắn không ngừng nhìn bốn phía, sợ đối phương sẽ đột nhiên từ chỗ nào bật ra.

"Đúng, đúng, ngươi nói, ngươi muốn chúng ta chơi cái gì?" Quách Đào dù sao cũng là người hành tẩu giang hồ, đối mặt loại chuyện này cũng biết trước tiên phải bình tĩnh.

"Ha ha, tốt lắm nha, ta đây muốn chơi đá bóng. Chặt bỏ đầu của các ngươi để ta đá đi!" Vừa mới nói xong, thân ảnh nhỏ nhắn xuất hiện trước mặt hai người. Một thân hồng y như lửa, trên đầu vấn hai búi tóc*, làn da mềm mại như lụa, đôi mắt to tròn đen nhánh cùng môi anh đào nho nhỏ, tất cả đều là bộ dáng khả ái, làm người ta chỉ muốn ôm nàng vào lòng mà yêu thương.

(R: tựa tựa như thế này)

Nhưng trong tình cảnh này, Dương Đại Trí cùng Quách Đào đều không có tâm trạng đó, nhìn cô gái vừa nhảy ra trước mắt, bọn họ có cảm giác như vừa bị người gõ vào đầu một cái, cực kì châm chọc. Trong lòng nhất thời nổi lên một cỗ giận dữ, sợ hãi lúc trước hoàn toàn biến mất không dấu vết, sống hơn ba mươi năm còn bị một nữ nhân vốn chỉ dùng để ấm giường đùa giỡn!

Dương Đại Trí vừa nhìn lại, đây không phải là Liễu Nguyệt Phi từng châm chọc hắn sao! Thù mới hận cũ khiến Dương Đại Trí chẳng thèm quan tâm đến cái gì mà 'ỷ lớn hiếp nhỏ', trực tiếp phi thân một cái, hướng Liễu Nguyệt Phi bay đến.

"Thì ra là ngươi ở đây giả thần giả quỷ, ta muốn giết ngươi!"

Đại đao trong tay giơ lên cao, mắt thấy sắp bổ xuống đầu Liễu Nguyệt Phi thì nàng lắc mình một cái liền biến mất không dấu vết. Dương Đại Trí kinh hãi, vừa chuẩn bị thu tay lại nghe Liễu Nguyệt Phi nói sau lưng hắn "Cẩn thận a!"

Dương Đại Trí theo bản năng quay đầu, nhìn thấy một quả đấm màu đỏ đặc biệt lớn tiếp xúc thân mật với bản mặt hắn, va chạm cực kì mạnh làm hắn trực tiếp ngã xuống, theo gót Tằng Xuyên.

Liễu Nguyệt Phi vừa lòng nhìn Dương Đại Trí nằm trên đất, lấy ra một cái khăn lau nắm đấm lớn trong tay, cái này nàng mất cả một ngày mới làm được, không thể để bị bẩn. Ngoài miệng lại lẩm bẩm "Đã nhắc ngươi cẩn thận rồi mà không nghe."

Ba người giờ chỉ còn lại Quách Đào trợn mắt há hốc mồm chứng kiến hết thảy, tiểu nữ nhân mười lăm tuổi trước mắt chỉ một chốc đã giải quyết xong hai đại nam nhân, thật sự là khiến người ta kinh ngạc.

Ngay lúc Quách Đào trừng mắt nhìn Liễu Nguyệt Phi, nàng cũng vừa lau xong nắm đấm lớn, nhìn về phía Quách Đào,"Đúng rồi, còn có ngươi a."Nói xong nở một nụ cười làm hoa cũng phải thẹn thùng, còn lộ ra hai cái răng nanh nhỏ.

3. Chương 02

Chương 2: Giả làm tù binh, lẫn vào quân doanh

Quách Đào không tự giác rùng mình, đêm nay lạnh lưng cũng thật nhiều. Lại nhìn về phía Liễu Nguyệt Phi, nàng thực sự mới mười lăm tuổi ư? Vì sao có thể khiến nỗi sợ hãi từ đáy lòng hắn toát ra như vậy?

"Muốn chơi với nắm đấm lớn của ta một chút hay không nga? Vừa rồi cái người lưng hùm vai gấu kia cũng là chơi với nó á." Nói xong, liền cầm lấy nắm đấm vung hai cái, thuận tiện chỉ chỉ Dương Đại Trí nằm trên đất.

Quách Đào nhìn về phía cái gọi là nắm đấm lớn kia, chính là một cây gậy gỗ, phía trên có một nắm đấm lớn gấp ba lần nắm đấm của nam tử bình thường, cũng không biết là làm bằng cái gì, bất quá Dương Đại Trí vừa rồi chỉ chịu có một đấm đã ngã xuống đất. Nghĩ đến đây, hắn giật nảy mình, liền quay đầu chạy trốn.

"Thì ra ngươi muốn chơi kiểu này nga, vậy ngươi chạy xa một chút nga, đừng để cho nắm đấm của ta vươn tới nga.*" Liễu Nguyệt Phi tươi cười đầy mặt nhìn Quách Đào đang chạy bán sống bán chết, sau đó dùng sức vung nắm đấm lên, bộ phận bằng gỗ nhảy mắt tách ra, nắm đấm liền bay về trước! Thì ra ở bên trong là lò xo.

(R: bạn Nguyệt cứ 'nga, nga' là đang giả bộ dễ thương á ==")

"ếm thử Như Lai quyền vô địch của ta!"

Thoáng chốc, Quách Đào đã bị nắm đấm tấn công ngã sấp xuống, xương cốt sau lưng như bị vỡ vụn, đau đến nỗi hắn hút mạnh không khí, chỉ kém chưa ngất đi.

"Bộ dạng như thế này mà muốn trộm Liễu Diệp kiếm pháp." Liễu Nguyệt Phi lúc này thưởng thức nắm đấm lớn, nhìn ba người nằm trên đất, giọng nói cũng là lạnh như băng không một chút độ ấm, quả thật khác biệt một trời một vực so với giọng nói trẻ con đáng yêu ban nãy!

Quách Đào ngã xuống đất toàn thân nổi lên sợ hãi, ông trời, hắn rốt cuộc chọc đến người nào?

"Giao cho các ngươi xử trí, đừng để ta nhìn thấy bọn hắn nữa."Nói xong liền xoay người biến mất trong cánh rừng.

Cùng lúc đó, mười người từ trên cây ào ào phi xuống, cung kính dập đầu hướng Liễu Nguyệt Phi vừa rời đi mà trả lời: "Thuộc hạ tuân mệnh!"

~

Đêm hè gió thổi ve kêu, trong không khí có một chút oi bức, trong phòng, một nữ tử mặc áo ngủ hiện đại, nửa nằm trên giường, bên chân là một cây quạt gỗ đang nhè nhẹ thổi ra gió mát. Người này đúng là Liễu Nguyệt Phi vừa chạy trở lại sơn trang ngủ bù, mấy tên cặn bã ấy quấy rầy mộng đẹp của nàng, thật đúng là phiền.

Lúc này, một nam tử thân hình cao lớn, mày rậm mắt hổ đứng ở sau bình phong, cung kính nói với nữ tử trong phòng: "Thiếu chủ, vừa biết được tin tức, môn chủ hiện tại ở Kinh Châu."

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy, đột nhiên mở hai mắt, nhìn về phía bóng người bên ngoài bình phong, giọng dễ nghe như chim hoàng oanh hưng phấn nói: "Bắc Sát Kinh Châu?"

"Vâng!" Nam tử cúi đầu đáp lại.

Liễu Nguyệt Phi nghe xong nói: "Ta đây đi xem thử sư phụ đang làm cái gì?" Vừa vặn mấy ngày nay nhàn rỗi nhàm chán, hơn nữa cũng đã lâu không gặp sư phụ.

Cực Thiên vừa nghe, hai hàng lông mày nhíu chặt nói: "Môn chủ không cho thiếu chủ tiếp xúc với người của triều đình!"

"Ta không có tiếp xúc nha, ta chỉ là đi nhìn sư phụ!"

Liễu Nguyệt Phi nhắm mắt lại hưởng thụ gió mát. Tới nơi này mười lăm năm, người thân cận nhất là sư phụ, nhưng sư phụ luôn không cho nàng tiếp xúc người của triều đình, lòng người khó lường, sư phụ một thân một mình ở triều đình chiến đấu, nàng cũng nên trợ giúp một tay!

"Nhưng là thiếu chủ……" Cực Thiên lúc này có chút hối hận vì đã nói ra chỗ của môn chủ.

"Cực Thiên, ta cam đoan, chỉ đứng xa xa nhìn thôi, sẽ không để sư phụ biết!" Liễu Nguyệt Phi đột nhiên ngồi dậy, giả vờ giả vịt hứa hẹn với Cực Thiên.

Cực Thiên là người của sư phụ, mỗi lần sư phụ đi đều sẽ để Cực Thiên ở lại bên cạnh nàng, vừa bảo hộ vừa giám thị, báo cáo với sư phụ nhất cử nhất động của nàng. Ngược lại nàng cũng có thể mưu mẹo một chút, để Cực Thiên nói với nàng tình hình của sư phụ. Nếu lần này quyết định muốn đi tìm sư phụ, vậy phải giải quyết xong cái loa Cực Thiên này đã. Nghĩ đến đây, Liễu Nguyệt Phi liền tà ác nở nụ cười.

Đáng tiếc, Cực Thiên đứng ngoài bình phong không thể thấy được.

"A, Cực Thiên, quạt của ta dừng rồi, huynh giúp ta lên dây cót đi."

Cực Thiên nghe vậy thiếu chút nữa hôn mê, thiếu chủ, ngài có chút tri giác của nữ nhân nào không? Ngài mặc thành như vậy, làm sao ta dám đi vào?

Liễu Nguyệt Phi từ từ nhắm hai mắt chờ Cực Thiên lên dây cót quạt cho nàng, Cực Thiên ở bên ngoài trên mặt có chút ửng đỏ, cũng có chút ngượng ngùng, nhưng là mệnh lệnh của thiếu chủ không thể cãi lại, đành phải nhắm mắt, mò mẫm đi vào, lên dây cót cho quạt của Liễu Nguyệt Phi.

Ai ngờ vừa nhắm mắt lại, liền cảm giác trên gy tê rần, sau đó liền mất ý thức.

Khi Cực Thiên tỉnh lại, bản thân đã bị buộc thành một cái bánh ú lớn, trước mắt sao có thể còn bóng dáng Liễu Nguyệt Phi, Cực Thiên thầm than một tiếng, xong đời!

~

Kinh Châu lúc này đang chiến hỏa mấy ngày liền, hai nước Nam Tề, Bắc Sát giao chiến, thi thể khắp nơi, máu chảy thành sông, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh, có khi còn nghe được tiếng trống trận, quân hào, vó ngựa. Binh lính Nam Tề dưới tay Ngạo Vương Hoa Khanh Trần thừa thắng xông lên, ép đến thành Kinh Châu biên giới Bắc Sát. Bắc Sát toàn quân bị diệt, thê thảm vô cùng.

Chiến tranh kết thúc, bầu trời một mảnh âm u nhìn không ra màu sắc, nhóm binh lính Nam Tề đơn giản thu dọn chiến trường, khiêng những binh lính đã hy sinh đi. Lúc này, một đội ngũ đang chậm rãi bước đi, cổ tay, cổ chân đều mang xích sắt, trên người là binh phục Bắc Sát, những người này đúng là binh lính Bắc Sát bị bắt giữ, trên mặt họ đều dại ra, miệng vết thương trên người máu chảy ròng ròng, bước chân tập tễnh đi về phía quân doanh Nam Tề.

Trong đó có một gã tù binh mặt đầy tro bụi hay ngẩng đầu quan sát tình hình bốn phía, càng gần quân doanh Nam Tề, người này càng tỏ vẻ hưng phấn. Đây đúng là Liễu Nguyệt Phi đã đả thương Cực Thiên chạy đến, lúc này nàng một thân binh phục Bắc Sát, xen lẫn trong đám tù binh thật đúng là có thể đánh tráo thật giả, đường đường chính chính bước vào quân doanh Nam Tề.

Nhớ lại lúc nãy, khi nàng vừa đến chiến trường, ẩn nấp bên cạnh một thi thể, nhìn đến bộ dáng quân lính Bắc Sát tan rã, cảm thán sư phụ quá mức mạnh mẽ. Bắc Sát này hoàn toàn là lấy trứng chọi đá. Ngay lúc nàng nghĩ làm thế nào để trà trộn vào, bước chân đột nhiên bị một bàn tay giữ chặt, Liễu Nguyệt Phi theo bản năng đá mạnh lại, tức giận chính mình chỉ lo nghĩ đến sư phụ, không chú ý tới bên cạnh có người tới gần.

Người nọ bị Liễu Nguyệt Phi đá liền hộc máu, Liễu Nguyệt Phi lúc này mới phát hiện, người này mặc binh phục Bắc Sát, sớm bị trọng thương ngã xuống, chính là 'người chết' nằm trên đất vừa rồi!

Mà người nọ thấy Liễu Nguyệt Phi một thân trang phục dân dã, nghĩ là nông nhân ở Bắc Sát Kinh Châu, cũng không để ý một đá vừa rồi của Liễu Nguyệt Phi, bởi vì nàng đã sớm đau đến chết lặng, không cảm giác, chỉ còn phản ứng theo bản năng, mơ hồ nói.

"Bản… Bản cung… chính là… Tường Vi… Tường Vi Công chúa của Bắc Sát. Ngọc…ngọc bội này ngươi cầm… nói cho phụ vương… bản cung… chính là… bị nhị muội… Mẫu Đơn làm hại… Phụ vương chắc chắn… trọng… thưởng cho ngươi." Nói xong liền tắt thở.

Liễu Nguyệt Phi nhíu mày, thì ra là một Công chúa, tiếp nhận ngọc bội trên tay người nọ, chà chà, chất lượng này quả thật là đồ của hoàng thất.

Cái gì Tường Vi Công chúa, nhị muội Mẫu Đơn, nàng nghe đến hồ đồ, không nghĩ gì nhiều, tầm mắt Liễu Nguyệt Phi dừng trên chiến phục của người nọ, trong mắt chợt lóe, đúng là thứ tốt!

4. Chương 03

Chương 3: Tù binh không dễ làm

Bóng đêm dày đặc, bao trùm tất cả bầu trời. Vầng trăng trên không tỏa ra ánh sáng ảm đạm. Trong không khí tràn ngập mùi máu làm người ta hít thở không thông.

(R: sao chương nào cũng có mấy cái 'bóng đêm', 'máu tanh' này hết vại :v).

Dưới ánh trăng, bên ngoài nhà giam bằng gỗ, bụi đất bay lên bốn phía, trên đất nằm ngủ một đám tướng sĩ thân khôi giáp nhiễm máu, mặt mày sa sút.

Liễu Nguyệt Phi một thân khôi giáp rách nát lẫn trong đám người, trên mặt dính đầy tro bụi. Lúc này nàng nghịch ngợm hé mắt trái nhìn xung quanh một vòng, phát hiện mọi người đều đang ngủ thì liền mở hai mắt, vặn vẹo ngồi dậy. Nhưng động tác quá mạnh, không cẩn thận đụng phải một gã tù binh bên cạnh.

"Hơn nửa đêm không ngủ, động cái gì mà động!" Tù binh bất mãn mắng mấy tiếng rồi xoay người tìm một vị trí thoải mái ngủ tiếp.

Liễu Nguyệt Phi thè lưỡi, không dám nhúc nhích nữa, thấy người nọ không lâu sau đã lại ngủ say mới dám cử động.

Đến đây ba ngày, vốn định nhìn trộm xem sư phụ đang làm gì, không ngờ một chút cũng không nhìn được, còn phải chịu đựng mùi máu tanh, mùi hôi thối, còn có binh lính ghê tởm.

Một cơn gió thổi đến, bụi đất vốn sắp rơi xuống lại bị cuốn lên, ập vào ngũ quan xinh đẹp, khiến nàng không thể không dùng hai tay che lại. Không được, đêm nay nàng phải rời khỏi chỗ này! Chịu hết nổi rồi!

Lúc này, xa xa truyền đến một trận tiếng bước chân hỗn độn, càng ngày càng tới gần nơi này, khóe miệng Liễu Nguyệt Phi nhếch lên, thật sự là vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến nha!

Quả nhiên, bước chân hỗn độn có lực giẫm trên mặt đất, đi đến đâu cuốn theo một tầng bụi bặm đến đó, thanh âm càng ngày càng gần. Nhóm tù binh đang ngủ say cũng bị tiếng bước chân này làm bừng tỉnh, cùng lúc đó, tiếng cười hùng hậu cùng mùi mồ hôi cũng bay đến, trong đêm an tĩnh như thế này càng có vẻ gay mũi.

Là bọn hắn đến đây! Tiếng cười này, mùi mồ hôi gay mũi này, tiếng bước chân có lực hùng hậu này, tất cả đều đang nói cho bọn họ, là ác ma đến đây! Nhóm tù binh lúc này đều kinh hoảng lùi về phía sau, bọn họ biết những người này đến đây để làm gì, để giữ mạng, hiện tại chỉ có trốn! Một đám người liều mạng né tránh về phía mặt sau của nhà giam, hy vọng dùng thân thể người khác che khuất chính mình. Người cường tráng dồn ép người nhỏ nhắn, kẻ bị thương nặng không thể chen vào đành phải ở bên ngoài sợ hãi phát run.

Liễu Nguyệt Phi thì ngược lại, có chút chờ mong những người này đến, nàng còn đang rầu không biết làm sao thoát khỏi chỗ này được đây, bọn hắn đến là vừa đúng lúc!

Lúc này, từng giọng nói trầm thấp vang dội truyền đến tai mọi người, nhóm tù binh liền kích động đến toàn thân run bắn lên.

"Ha ha, trận hôm nay đánh thật đã, đã lâu không được thống khoái như vậy, thật sự là thích nha, đêm nay tìm vài tiểu bạch kiểm để gia chơi đùa, sảng khoái sảng khoái, ha ha!"

"Đúng vậy, ca cấm dục đã lâu, mấy ngày hôm trước đều bị người của Triệu Thống lĩnh giành trước, không biết hiện tại còn bao nhiêu tên có đủ tư sắc để gia chơi đùa!"

"Có là được, gia gấp lắm rồi đây!"

"Ha ha……"

Trong quân doanh này không cho phép có quân kỹ, cho nên tù binh liền thành vật thay thế. Mà đã là tù binh, người có quyền đương nhiên cũng mở một con, nhắm một con cho qua!

Lúc này, đám người kia đã đến nhà giam, mùi mồ hôi gay mũi làm Liễu Nguyệt Phi nhíu chặt hai mắt, thực thối!

"Ai nha, đều là mấy con ma ốm, sao có thể làm chúng ta thỏa thích được!" Lúc này một đám người cao to lỗ mãng nhìn tình trạng trong nhà giam, bất mãn nói.

"Thứ tốt đều bị đùa chết hết rồi, đêm nay liền chấp nhận một chút, ngày mai chúng ta lại đi bắt vài tù binh đến! Ha ha!" Tên thân hình nhỏ nhắn ở bên cạnh nói xong, liền nắm lên một tù binh chân bị thương đang quỳ rạp, hưng phấn nói: "Bất quá gia thích loại này."

Tù binh bị nắm lên lạnh run một cái, cảm giác một loại hơi thở tử vong đang tiến đến gần, không kịp phản ứng lại đã bị lôi ra bên ngoài, kéo quần……

Binh lính còn lại cũng không thèm để ý, tiếp tục tìm kiếm loại mình vừa ý, nhưng tiếng kêu thảm thiết của người kia lọt vào tai những tù binh còn lại tựa như hoảng sợ đến từ địa ngục.

Liễu Nguyệt Phi lúc này chú ý tới một đôi chân đang tiến lại gần nàng, muốn chết đến đây!

Quả nhiên, đôi chân kia dừng lại trước mặt Liễu Nguyệt Phi, một bàn tay đầy vết chai nâng mạnh đầu nàng lên.

Nháy mắt, một gương mặt to lớn lọt vào trong tầm nhìn của nàng, dựa vào ánh trăng, nàng loáng thoáng có thể thấy rõ mày rậm, mắt hp, mũi gãy của người nọ. Mẹ nó, lớn lên thành dạng này còn dám đi ra dọa người? Hơn nữa còn mùi mồ hôi gay mũi khiến nàng muốn phun. Dùng lực giật lại, nàng nhìn không nổi, cũng ngửi không nổi nữa!

Ai ngờ động tác này lại khiến người nọ hưng phấn, nói: "Đủ cứng rắn, gia thích!"

Miệng thối đến mức thiếu chút nữa làm nàng nôn ra, người bình thường sao có thể thối đến trình độ này chứ.

Người nọ khiêng nàng ra khỏi nhà giam, đặt lên đống đất bên ngoài, liền bắt đầu cởi quần chính mình.

Thuận lợi ra khỏi nhà giam, Liễu Nguyệt Phi mắt lạnh quan sát tình hình bốn phía. Vừa ngẩng đầu liền thấy vật xấu xí của hắn, thân hình to lớn, vật kia lại nhỏ như vậy! Còn dám lấy ra khoe? Tay phải nắm lên một nhúm đất cát, đợi người nọ vừa chồm tới liền tung vào mắt!

(R: sao nữ chính truyện ta edit k ai bình thường hết vạiiiiii *gào*)

"A……" Người nọ giật mình lấy tay che hai mắt, không ngờ Liễu Nguyệt Phi còn có một chiêu này, chần chờ một chút, đất cát đã ập vào hai mắt gây đau đớn vô cùng. Lúc này Liễu Nguyệt Phi tung một cước vào hạ thân người nọ, nhất thời kịch liệt đau đớn khiến gã ngã xuống đất không dậy nổi.

Những tên còn lại hiện vẫn đang dồn chú ý lên nhóm tù binh, sao có thời gian chú ý tới động tĩnh bên này, cơ hội tốt! Lúc này không chạy, đợi tới khi nào?

Đợi đến khi người nọ đau đớn giảm đi, ngẩng đầu lên thì làm gì còn bóng dáng Liễu Nguyệt Phi nữa!

"Người đâu! Có tù binh chạy thoát!"

~

Liễu Nguyệt Phi tuy thoát khỏi nhà giam nhưng nơi nơi đều là thủ vệ cùng binh lính tuần tra, hơn nữa sau lưng còn có người đang đuổi theo. Vốn không muốn làm lớn chuyện như vậy, nhưng là không có cách nào, người nọ thật sự khiến nàng rất tởm!

Liễu Nguyệt Phi nhìn đến một lều vải không có lính canh, ẩn nấp trong bóng tối, nàng chậm rãi tiến gần đến, lắc mình một cái liền vào bên trong.

Bên trong cư nhiên chỉ có một bồn tắm đang bốc hơi nước, trừ nó ra, chỉ còn một bình phong để che lại.

Thấy vậy Liễu Nguyệt Phi cấp tốc tránh sau bình phong, nàng nên nghĩ cách lẩn vào binh lính đi, như vậy mới có thể nhìn trộm sư phụ!

Vừa ngồi xuống, một trọng nói trầm thấp từ tính truyền đến.

"Bên ngoài xảy ra chuyện gì, sao lại ầm ĩ như vậy?"

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy giật nảy, nhanh chóng ngồi ngay ngắn, giọng nói này là — sư phụ!

"Khởi bẩm Vương gia, hình như là một tù binh trốn thoát." Một giọng nói khác cung kính nói, Liễu Nguyệt Phi nghe được, người này là thị vệ bên người sư phụ, Huyền Thiên thôi!

"Tù binh trốn thoát? Ngay cả tù binh cũng không trông được, ta còn cần bọn họ để làm gì! Ngươi đi xử lý!" Thanh âm lạnh như băng lại có chứa một cỗ sát ý.

"Dạ Vương gia!" Nói xong, liền nghe được một trận bước chân rời đi.

Sau đó, một tràng tiếng chân có lực tiến vào lều bạt, Liễu Nguyệt Phi lúc này toàn thân cảnh giác lên, nàng cũng không muốn bị sư phụ phát hiện sớm đến vậy nha!

5. Chương 04

Chương 4: Thân phận bại lộ

Hoa Khanh Trần bước vào trong trướng, nhìn nước ấm bốc khói mờ mịt, bắt đầu cởi quần áo.

Nương theo ánh nến, Liễu Nguyệt Phi thấy được dáng người thon dài khôi ngô, đường cong tinh tế từ trên xuống dưới cùng những cơ bắp tỉ lệ hoàn mỹ của hắn, nhiều một chút là thừa, mà ít một chút liền thiếu. Cái mũi cao thẳng cùng đôi môi mỏng, từ thái dương rơi xuống vài sợi tóc đen che khuất đôi mày kiếm. Gương mặt anh tuấn, hình dáng hoàn mỹ không chê vào đâu được. Dáng người cao lớn đứng ở nơi đó có cảm giác phiêu dật xuất trần không nói nên lời, tựa như tiên nhân. Phi phi, sư phụ nàng sao lại dễ nhìn như vậy! Không được, không thể tiếp tục, nhìn nữa sẽ đỏ mắt!

Lúc này, Hoa Khanh Trần chậm rãi bước vào thùng tắm, nhắm mắt dưỡng thần trong nước, rất nhàn nhã…

Ngay lúc Liễu Nguyệt Phi bình tĩnh lại, đột nhiên một cỗ lực mạnh mẽ đánh đến, trực tiếp xốc lên bình phong nàng đang ẩn nấp, nháy mắt nàng liền bại lộ trước mắt Hoa Khanh Trần!

"Ai?" Giọng nói trầm thấp từ tính chứa một tia lạnh lẽo, vô hình khiến người ta cảm giác bị áp bách mãnh liệt!

Liễu Nguyệt Phi mắt thấy hắn liền giật mình, thì ra sư phụ vẫn luôn biết! Nghĩ lại, liền thong thả bước ra ngoài, chỉ thấy Hoa Khanh Trần vậy mà không quay đầu, khẽ híp mắt, đột nhiên nàng dùng hết tốc độ đến bên người Hoa Khanh Trần, tay trái chộp mạnh lên cổ hắn!

Nhưng Hoa Khanh Trần cũng chỉ cười lạnh, một chút cũng không để Liễu Nguyệt Phi vào mắt, khoát tay một cái liền tập kích phần eo Liễu Nguyệt Phi. Nàng bị đau buông lỏng tay trái, lập tức một cỗ cường lực ập đến kéo nàng vào trong nước. Đợi nàng phản ứng lại đã bị Hoa Khanh Trần khóa chặt, không thể nhúc nhích!

"Nói, ai phái ngươi tới!" Hoa Khanh Trần lớn tiếng hỏi, càng tăng thêm lực đè mạnh người trong nước.

Mà tư thế này làm mặt Liễu Nguyệt Phi đỏ lên, bởi vì lúc này, Hoa Khanh Trần toàn thân lỏa thể, khiến cả người nàng cứng ngắc.

Hoa Khanh Trần cũng phát hiện có gì đó khác thường, cẩn thận nhìn chằm chằm Liễu Nguyệt Phi, đột nhiên ánh mắt chợt lóe, vốc nước lên tẩy sạch bụi bẩn, gương mặt trắng nõn nhỏ nhắn của Liễu Nguyệt Phi liền lộ ra!

“Nguyệt nhi!”

Hoa Khanh Trần giật mình nói “Sao ngươi chạy đến đây?”

Thấy thân phận đã bại lộ, Liễu Nguyệt Phi ha ha cười gượng, sau đó trừng mắt nói với Hoa Khanh Trần: “Sư phụ, người ta nhớ người thôi!”

“Hồ nháo.” Hoa Khanh Trần nhíu mày, kéo Liễu Nguyệt Phi từ trong nước ra, chính mình cũng cấp tốc mặc quần áo, nhìn Liễu Nguyệt Phi ướt như chuột, đôi mày kiếm của Hoa Khanh Trần càng nhíu chặt.

Trực tiếp ôm lấy Liễu Nguyệt Phi bay trở về trụ trướng, nhanh chóng cởi quần áo nàng, nhét lên giường. Buổi tối hàn khí quá nặng, không thể để bị cảm.

Thấy chính mình bị cởi sạch sẽ, Liễu Nguyệt Phi cũng ngượng ngùng, liền lấy chăn bao lại.

“Cực Thiên đâu?” Hoa Khanh Trần ngồi ở trên giường, nhìn tiểu đồ đệ một tay hắn nuôi lớn này, thật sự là rất bướng bỉnh.

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy, thè lưỡi nói “Bị ta nhốt lại trong sơn trang rồi.”

Đột nhiên nghĩ tới cái gì, Hoa Khanh Trần lạnh giọng hỏi “Tù binh chạy trốn vừa rồi là ngươi?”

Thấy nàng một thân chiến bào Bắc Sát, hơn nữa vừa rồi bên ngoài xảy ra chuyện, không cần suy nghĩ nhiều liền biết là tiểu đồ đệ của hắn giở trò quỷ.

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy cười gượng hai tiếng, quả thật là chuyện gì cũng không giấu được sư phụ nha!

“Hồ nháo, chiến trường là nơi ngươi muốn tới thì tới sao?” Nói xong trực tiếp ôm lấy Liễu Nguyệt Phi, vén chăn lộ ra mông nhỏ, trực tiếp đánh lên một cái!

Một chưởng này, đánh Liễu Nguyệt Phi toàn thân cứng đờ, sư phụ, đời này nàng cũng sống mười lăm năm, mông này không phải nói lộ liền lộ nha! Nàng còn là khuê nữ a!

“Sư phụ, người ta là muốn thấy người thôi!” Liễu Nguyệt Phi bĩu môi, giọng nũng nịu có thêm chút nghẹn ngào nói.

‘Bốp –’ Hoa Khanh Trần trực tiếp đánh thêm một chưởng lên mông Liễu Nguyệt Phi, tức giận nói “Ngày mai trở về đi!”

Liễu Nguyệt Phi mặt đỏ bừng, bất an vặn vẹo trên người Hoa Khanh Trần, có thể đổi chỗ được không, đánh tay chẳng hạn?

“Sư phụ, người ta mới đến!”

‘Bốp–’ Hoa Khanh Trần lại đánh xuống, sắc mặt lạnh lùng nói, “Trở về!”

Lại xuống tay,’Bốp –’

“Không quay về, không quay về, sẽ không trở về!” Liễu Nguyệt Phi vặn vẹo thân hình, bất mãn ủy khuất kêu gào, dùng sức nhỏ ra hai giọt nước mắt. Ô ô, nếu đánh tiếp, nàng sợ nàng sẽ xấu hổ chết đi. Mỗi lần phạm sai lầm, sư phụ đều đánh mông nhỏ, mông vểnh như vậy đều đánh thành xẹp luôn rồi.

Hoa Khanh Trần bất đắc dĩ nhìn tiểu đồ đệ, mỗi lần đều là khóc đến cầu hắn, nhưng là thấy nàng rơi lệ đầy mặt, hắn luôn sẽ mềm lòng.

Liền bế Liễu Nguyệt Phi dậy, để nàng ngồi trong lòng mình.

“Sẽ không trở về, người ta thật vất vả mới đến.” Liễu Nguyệt Phi úp mặt vào lòng Hoa Khanh Trần, bộ dạng mười phần trẻ con.

“Mới đánh ngươi mấy cái liền khóc thành như vậy?” Giọng nói Hoa Khanh Trần cũng dần nhu hòa lại, dùng tay áo lau đi nước mắt trên mặt nàng.

“Sư phụ đánh một cái liền đau muốn chết, huống chi sư phụ còn đánh nhiều như vậy.” Liễu Nguyệt Phi vô cùng ủy khuất, giọng nói cũng nghẹn ngào lên.

Hoa Khanh Trần cười khổ, lực tay hắn như thế nào hắn không phải không biết, công phu chơi xấu của đứa nhỏ này đúng là hạng nhất.

"Đau sao? Ta đây giúp ngươi xoa xoa!"

Liễu Nguyệt Phi vừa nghe, liền xoạt một tiếng nhảy từ trong lòng Hoa Khanh Trần ra, mặt đỏ như đít khỉ, chỗ đó sao có thể để người ta xoa được.

Túm chặt chăn không buông, nhìn thấy Liễu Nguyệt Phi biểu hiện như thế, Hoa Khanh Trần đương nhiên cũng hiểu, đứa nhỏ trưởng thành, cũng biết thẹn thùng rồi.

Nhưng mà vậy thì như thế nào, đứa nhỏ là hắn một tay nuôi lớn, trên người còn có chỗ nào chưa nhìn thấy.

Nàng đã muốn ở lại, vậy để nàng ở lại đi, đứa nhỏ đã lớn, cũng nên biết mặt xấu của cuộc đời!

Đêm dài, thân thể hắn vốn có chút mỏi mệt, nhìn thấy tiểu đồ đệ yêu xuất hiện, tuy có giật mình cùng phẫn nộ, nhưng cũng không thể không nói phần lớn vẫn là cao hứng.

Thấy đứa nhỏ hiện tại quấn thành bánh ú, Hoa Khanh Trần không khỏi cười cười, kéo chăn, chính mình cũng lên nằm ôm nàng vào lòng.

Liễu Nguyệt Phi toàn thân lỏa thể lúc này bị Hoa Khanh Trần ôm lại rất tự nhiên tựa vào trong lòng hắn. Ôm ngủ mười lăm năm, đã sớm quen thuộc…

Dần dần, trong trướng chỉ còn tiếng hít thở đều đều, ánh nến lay động, gió nhẹ cuốn lấy mành trướng, thổi vào trong vuốt ve thiên hạ đang ngủ say.

~

Sáng sớm, không khí có chút rét lạnh, Liễu Nguyệt Phi nhích lại gần người bên cạnh, nhưng không có ấm áp như mong đợi, nàng không vừa lòng mở hai mắt, tìm kiếm chung quanh một chút, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Hoa Khanh Trần. Mới sáng sớm, sư phụ đi đâu rồi?

Đang định đứng dậy đi tìm sư phụ, lại quên chính mình không có quần áo. Đổ mồ hôi, thiếu chút nữa đã chạy ra rồi!

Ngay lúc Liễu Nguyệt Phi đang ảo não nghĩ xem mình có nên lấy chăn làm thành một kiện quần áo hay không thì trướng mành đột nhiên mở ra, người tới một thân màu tím, bước chân có lực đi về phía Liễu Nguyệt Phi, không phải Hoa Khanh Trần còn có thể là ai!

6. Chương 05

Chương 5: Làm một phụ tá tiếp tục chơi

"Sư phụ, sáng tinh mơ đi đâu vậy?" Thấy người đến là Hoa Khanh Trần, Liễu Nguyệt Phi bọc trong chăn liền chạy đến.

Chân vừa tiếp xúc mặt đất, nàng đã bị Hoa Khanh Trần bế dậy, nói "Trên đất lạnh, chân trần đừng chạy xuống."

"Được!" Liễu Nguyệt Phi ngọt ngào đáp, tùy ý Hoa Khanh Trần ôm nàng về giường.

"Ngươi xác định muốn ở lại quân doanh?" Sau khi đặt Liễu Nguyệt Phi lên giường, Hoa Khanh Trần trầm giọng hỏi.

"Đương nhiên!" Liễu Nguyệt Phi không hề nghĩ ngợi đã lập tức trả lời "Người bảo ta trở về ta cũng không về!"

Sư phụ đến đây theo chiếu chỉ của Hoàng đế, liền cùng nàng tách ra, hơn nữa sư phụ còn không cho nàng tiếp xúc với triều đình, mỗi tối ngủ không ai đắp chăn, không có cái ôm ấm áp, bảo nàng thích ứng thế nào được!

Nghe vậy, Hoa Khanh Trần gật đầu nói "Nếu đã vậy, mặc cái này vào đi."

Nói xong, liền đưa cho nàng một bộ quần áo "Đã đến đây, liền giúp ta làm việc, ngươi thay quần áo trước, sau đó Huyền Thiên sẽ dẫn ngươi đến chủ trướng, trước mắt ngươi lấy thân phận phụ tá ở lại bên người ta đi!"

"Đa tạ sư phụ!" Thấy Hoa Khanh Trần rốt cục đáp ứng để nàng ở lại, Liễu Nguyệt Phi cao hứng ôm Hoa Khanh Trần, hưng phấn nói.

"Được rồi, mau thay quần áo, ăn chút điểm tâm rồi đến tìm ta!"Nói xong, Hoa Khanh Trần liền xoay người rời đi.

Liễu Nguyệt Phi hưng phấn cầm nam trang màu trắng Hoa Khanh Trần vừa đưa. Quần, áo, đai lưng đều rất vừa vặn, xem ra vừa rồi không thấy sư phụ, chính là đi chuẩn bị những thứ này cho nàng. Nghĩ đến đây, trong lòng liền như có một dòng nước ấm chảy qua.

Lúc này, ngoài trướng truyền đến một giọng nói vang dội "Công tử*, cháo trắng của ngài đến đây."

(R: đọc tiếp sẽ hiểu sao ở đây bạn Huyền lại gọi 'công tử').

Liễu Nguyệt Phi vừa nghe, giọng nói này chính là Huyền Thiên thôi, liền nói,"Mau mang vào!"

Vừa dứt lời đã thấy Huyền Thiên bưng một chén cháo bước vào để trên bàn: "Thiếu chủ, ngài thật đúng là lớn mật, trực tiếp chạy đến chiến trường này!"

Huyền Thiên cũng giống như Cực Thiên, đều là thị vệ bên người Hoa Khanh Trần, cũng là người nhìn Liễu Nguyệt Phi lớn lên, cho nên đối với Liễu Nguyệt Phi ngoài tôn kính, càng nhiều hơn chính là yêu thương.

Liễu Nguyệt Phi nhìn cháo trắng trước mắt, bưng lên húp "Ta nhớ mọi người, nên đến."

"Chiến trường cũng không phải chỗ chơi, thiếu chủ nhất định không thể chạy ra khỏi quân doanh!" Huyền Thiên căn dặn, hắn vẫn luôn xem Liễu Nguyệt Phi là đứa nhỏ.

Liễu Nguyệt Phi có chút buồn bực, tuổi kiếp trước kiếp này của nàng cộng lại cũng muốn bốn mươi, đã sớm không còn là trẻ con rồi.

"Được." Trả lời lấy lệ, Huyền Thiên tuy là thị vệ, nhưng là đối với nàng mà nói cũng giống như vú em vậy, nàng cũng biết là hắn lo lắng cho nàng, mặc dù rất không cần thiết.

Ăn sáng xong, Huyền Thiên liền dẫn Liễu Nguyệt Phi đi đến chủ trướng, đứng bên ngoài lớn tiếng nói với thị vệ.

"Vương gia, Công tử Mị đến."

Trên đường đi, Huyền Thiên nói phụ tá đều gọi là Công tử, Huyền Thiên vốn định gọi nàng công tử Nguyệt, nhưng nàng cảm thấy giống nữ nhân nên liền đề nghị gọi công tử Mị*!

(R: k biết sao mà trong convert có mấy lúc gọi bạn Nguyệt là Hoa Mị, k thấy tác giả giải thích. Chữ Hoa giống với họ của nam chính, chữ Mị trong 'quỷ mị', cũng là chữ Mị này. Ta đoán chắc là tên tự hay gì đó mà nam chính đặt cho bạn Nguyệt hoặc là tên giả bạn tự lấy. Để tránh gây hiểu nhầm, ta xin phép edit thành LNP hoặc 'nàng' luôn.)

"Vào đi." Ngay sau đó, giọng nói Hoa Khanh Trần truyền từ trong trướng ra.

Thấy vậy, Liễu Nguyệt Phi gật đầu với Huyền Thiên ý bảo được, liền tiến vào trong trướng.

Bên trong, Hoa Khanh Trần ngồi trên ghế chủ vị, phía sau đứng ba nam tử mặc áo xanh, ở dưới hai bên trái phải đều ngồi một người mặc ngân giáp.

Liếc mắt một cái, Liễu Nguyệt Phi đã đánh giá sơ lược được tình hình trong trướng và thân phận những người ở đây, lập tức hai tay ôm quyền, hành lễ với Hoa Khanh Trần "Bái kiến Vương gia!"

Hoa Khanh Trần thấy phương thức hành lễ buồn cười của Liễu Nguyệt Phi thì khóe miệng hơi run rẩy, đứa nhỏ này, hẳn là nên học một chút cấp bậc lễ nghĩa.

"To gan, nhìn thấy Vương gia cư nhiên không quỳ!" Lúc này, một nam nhân có ria mép đứng sau Hoa Khanh Trần giận dữ hét với Liễu Nguyệt Phi.

Liễu Nguyệt Phi nhìn hắn một cái liền dời tầm mắt đi, nam nhân này, nàng vừa thấy đã không thích!

"Vương gia còn chưa nói chuyện, ngươi gấp cái gì!"

Nghe vậy, nam nhân râu mép mới biết mình quá nóng vội, nóng lòng biểu hiện ra uy đối với một phụ tá mới đến mà lại quên nơi này là địa bàn của Hoa Khanh Trần, giành mở miệng trước Hoa Khanh Trần là rất bất kính với hắn. Nghĩ đến đây, thể xác lẫn tinh thần nam nhân râu mép đều bắt đầu phát run, liền quỳ xuống nói: "Thuộc hạ đáng chết, xin Vương gia trừng phạt!"

Hoa Khanh Trần cũng không để ý hắn, chỉ đem ánh mắt dừng trên người Liễu Nguyệt Phi, nhìn nàng đẩu môi, trong lòng không khỏi có một trận buồn cười, qua một lúc mới nói: "Đừng chậm trễ thời gian, tiến vào chính đề đi."

Mọi người ở đây vô cùng kinh ngạc, Hoa Khanh Trần không những không trách tội Liễu Nguyệt Phi bất kính mà còn để một Công tử Thanh được trọng dụng quỳ không đứng dậy.

Liễu Nguyệt Phi cũng giả vờ giả vịt thong thả tiêu sái bước ra sau lưng Hoa Khanh Trần, phụ tá của hắn hình như là đứng phía sau.

"Dạ Vương gia, vừa rồi thuộc hạ nói, áp dụng hỏa công tấn công kinh thành, kinh thành thất thủ, Bắc Sát nhất định đầu hàng!"Lúc này một nam tử vóc dáng cao, tuổi cũng khá trẻ đứng sau Hoa Khanh Trần nói.

"Hỏa công? Công tử Lan nói giỡn, kinh thành là chủ thành của Bắc Sát, tường thành có thể nói là cao gấp rưỡi bình thường. Bắn tên căn bản không lên đến độ cao đó, Công tử Lan ngẫm lại, sao có thể chọn dùng hỏa công?" Một vị trung niên mặc chiến bào đứng bên dưới nói, những phụ tá này đều chỉ biết lý luận suông, nói chuyện chưa bao giờ biết kết hợp với thực tế.

"Triệu tướng quân, vì sao bắn tên không đạt được độ cao như vậy bản nhân* cũng biết, chỉ c bắn mũi tên thẳng lên trời là có thể lên cao ngang tường thành!" Công tử Lan không phục nói, hắn bình thường đều khinh thường những mãng phu thô lỗ này, đều là mấy tên không biết dùng đầu óc.

(R: bản nhân: một cách tự xưng, giống như 'bản cung', 'bản vương'. Tên này k có chức phận gì nên xưng 'bản nhân'.)

Liễu Nguyệt Phi lúc này híp mắt nghe bọn họ đối thoại, Triệu Tướng quân nói không sai, độ cao bắn tên cũng là có giới hạn. Độ cao cùng khoảng cách tỉ lệ nghịch với nhau, nếu dựa theo lời Công tử Lan, vậy không phải muốn người ta đứng dưới thành bắn tên lên sao?

"Lời ấy sai rồi, như Công tử Lan nói, vậy không phải muốn binh lính tiếp cận sát thành trì sao, đó là thương vong thảm trọng nha!" Lúc này, một phụ tá khác cũng mở miệng nói.

"Vì quốc gia, vì dân chúng, binh lính hy sinh một chút cũng là lẽ thường, Công tử Hoa không cần lòng dạ đàn bà!" Công tử Lan nói như đúng rồi, không nhìn đến sắc mặt Hoa Khanh Trần dần lạnh như băng.

Mà Liễu Nguyệt Phi đứng sau Hoa Khanh Trần cảm giác được một trận rét lạnh, Công tử Lan ngu ngốc, thực không biết hắn làm sao mà trở thành phụ tá của sư phụ được!

"Làm càn!" Một vị Tướng quân thanh niên khác tức giận nói,"Đường đường binh lính Nam Tề, há có thể để ngươi giẫm đạp lên?"

"Lời ấy của Đông Phương Tướng quân sai rồi, có thể hy sinh cho đất nước là rất vinh dự nha!" Công tử Lan tiếp tục nói, một chút cũng không cảm giác được đại họa sắp giáng xuống đầu.

Hoa Khanh Trần cả người hàn khí, ở đây trừ bỏ Công tử Lan, cơ bản đều cảm giác được, Công tử Hoa còn kéo kéo tay áo Công tử Lan, lại bị Công tử Lan giật ra, Công tử Hoa bất đắc dĩ lắc đầu.

"Vương gia, ngài thấy ý kiến của thuộc hạ như thế nào?" Công tử Lan hiện tại hoàn toàn đã bị lòng hiếu thắng che mờ mắt, chỉ nghĩ đến sau khi nghĩ ra mưu kế, Hoa Khanh Trần sẽ ban thưởng như thế nào cho hắn.

"à không tệ."

7. Chương 06

Chương 6: Bày mưu tính kế? Không bằng chế tạo vũ khí

Nghe vậy, Công tử Lan càng cười xán lạn, Liễu Nguyệt Phi nhíu mày nhìn thoáng qua Công tử Lan, nàng cũng không tin sư phụ sẽ nói ra lời gì tốt.

"Vậy cứ theo như Công tử Lan đề nghị, bổn vương liền để cho Công tử Lan ra tiền tuyến, đi cảm thụ một chút vinh quang vì nước hy sinh. Đông Phương, giao cho ngươi!"

Công tử Lan vừa nghe, sắc mặt liền biến đổi, tại sao có thể như vậy? Vội vàng hướng Hoa Khanh Trần quỳ xuống, là hắn qua nóng vội lập công mà quên Hoa Khanh Trần mới là người mang binh. Đã là người của Hoa Khanh Trần, sao có thể để hắn tùy tiện quyết định sinh tử!

"Vương gia, thuộc hạ biết sai rồi!"

"Tuân mệnh!" Thấy vậy, Đông Phương Tướng quân lập tức hồi đáp, chỉ sợ Hoa Khanh Trần đổi ý.

Nói xong, Công tử Lan chưa kịp phản ứng lại đã bị Đông Phương Tướng quân lôi ra ngoài trướng.

Liễu Nguyệt Phi xem một màn này, khóe miệng tất cả đều là ý cười hả hê

Giống như cảm giác được Liễu Nguyệt Phi vui sướng khi người khác gặp họa, Hoa Khanh Trần đột nhiên nói "Công tử Mị, ý kiến của ngươi?"

Thấy Hoa Khanh Trần nhắc đến tên mình, Liễu Nguyệt Phi chu miệng, sư phụ cố tình gây khó dễ, để nàng yên ổn xem trò vui cũng không được.

Suy nghĩ một hồi, liền trầm giọng nói,"Thuộc hạ còn xin hỏi Vương gia, thuộc hạ vừa tới, còn chưa hiểu được tình hình. Vừa rồi Công tử Lan nói dùng hỏa công, trước không nói làm sao có thể bắn tên lên, chỉ xin hỏi dùngỏa* có phải là thượng sách hay không?"

(R: chỗ này đúng ra edit thành 'dùng lửa', cơ mà lỡ 'hỏa công' rồi thì cho 'hỏa' luôn, từ đây xuống dưới cũng vậy.)

Nàng chính là một chuyên gia vật lý chế tạo máy móc, cũng không phải là nhà quân sự. Đánh trận, bày mưu tính kế gì đó, nàng hoàn toàn không biết. Tin chắc sư phụ cũng rõ, bản lĩnh của nàng không ở lĩnh vực này.

Lúc này Công tử Thanh quỳ trên mặt đất cười lạnh một tiếng, như là lời Liễu Nguyệt Phi vừa nói vô cùng buồn cười.

(R: thím này quỳ nãy giờ chưa được đứng lên =)))

Liễu Nguyệt Phi nhíu mày nhìn về phía hắn. Hoa Khanh Trần lúc này mới nhìn đến Công tử Thanh, giống như đến giờ mới chú ý, nói: "Công tử Thanh có chuyện muốn nói? Đứng lên đáp lời đi."

"Dạ Vương gia!" Nói xong, vừa đứng dậy vừa hướng mắt khinh thường Liễu Nguyệt Phi.

"Hỏa có thể đốt cháy hết thảy, nếu có thể dùng hỏa trực tiếp thiêu kinh thành, vậy quân Bắc Sát kia sẽ giống như kiến bò trên chảo nóng, sao còn có tinh thần chiến đấu, sẽ trực tiếp buông vũ khí đầu hàng!"

Nói xong, lỗ mũi Công tử Thanh đều muốn vểnh lên trời, Liễu Nguyệt Phi nhìn liền cảm thấy một trận ghê tởm.

"Lời Công tử Thanh nói rất đúng, bất quá tại hạ muốn hỏi, nếu dùng hỏa tấn công, ngươi xác định bên trong sẽ cháy lớn sao?"

Liễu Nguyệt Phi khinh bỉ nói, ai cũng biết tác dụng của lửa, còn cần hắn đến dạy sao? Chỉ một tia lửa nhỏ cũng có thể thiêu cháy cả cánh đồng, nhưng là phải nhìn xem vật cần đốt là cái gì nha, hắn cho rằng tường thành của người ta là làm từ cỏ dại sao?

"Thành trì của kinh thành là dùng nham thạch xây nên, phòng ốc cũng là gỗ đàn, xác thực không dễ đốt!" Công tử Hoa nghe vậy, suy xét một hồi, bọn họ thật là xem nhẹ vấn đề có thể cháy lớn hay không, chính là do Công tử Lan quá phóng đại hiệu quả của hỏa công đi.

"Cho nên bản tướng quân cũng không tán thành hỏa công!" Triệu Tướng quân nghe vậy, tán thưởng nhìn Liễu Nguyệt Phi. Giết địch một ngàn tự tổn thất tám trăm, loại chiến này bọn hắn cũng không đánh!

Mà một cái liếc mắt này lại khiến trong lòng Công tử Thanh càng thêm khó chịu. Cho đến nay vẫn là hắn xuất chúng nhất, hiện tại bị Liễu Nguyệt Phi đoạt nổi bật, đương nhiên sẽ tức giận! Không phải chỉ là một kẻ mới đến thôi sao?

"Vậy Công tử Mị có đề nghị gì?"

Liễu Nguyệt Phi cùng công tử Thanh đứng cùng hàng, sao có thể không phát hiện hắn đang tức giận, chỉ nhún vai cười nói: "Ta không có cách gì!"

Công tử Thanh vừa nghe lại càng thêm khinh thường nhìn Liễu Nguyệt Phi, không có tài năng gì còn dám ở đây làm bộ làm tịch!

Triệu tướng quân nghe vậy, một chút tán thưởng lúc trước cũng mất đi, không có cách còn đứng đây nói làm gì?

Công tử Hoa không có biểu hiện gì, đã là phụ tá Vương gia tự mình mang đến, hắn không thể khinh thường.

Quả nhiên, khóe miệng Liễu Nguyệt Phi khẽ nhếch, bày ra một nụ cười đắc ý, nói "Bất quá, ta có cách khiến kinh thành bốc cháy!" Nói xong, hai mắt sáng lên.

Không phải là một thành trì thôi sao, cho dù là cả một thành phố lớn ở hiện đại, chỉ cần để nàng nghiên cứu chế tạo vũ khí, không sợ không tấn công được!

Triệu Tướng quân vừa nghe liền nhướn mày nhìn Liễu Nguyệt Phi, lại muốn dùng hỏa công sao? Nếu vẫn là thứ biện pháp gây thương vong thảm trọng, hắn tuyệt không cho phép!

Công tử Lan thì hừ lạnh, hắn cũng không tin nàng sẽ có cách gì!

Công tử Hoa yên lặng không nói, bình tĩnh đứng một bên

"Nga, vậy ngươi có biện pháp nào?" Rốt cục nói tới vấn đề chính rồi? Hoa Khanh Trần xoay xoay ban chỉ* trên tay, nhàn nhạt cười. Nàng đã đến đây, vậy cũng nên vì hắn mà ra sức một chút.

(R: ban chỉ ( ): chiếc nhẫn bự chảng đeo vào ngón cái hay thấy trong phin chưởng. Cái này nè:)

Bởi vì Hoa Khanh Trần vẫn luôn lạnh lùng, cho dù trên mặt có một chút ý cười, người bình thường cũng không thể nhìn ra. Bất quá, Liễu Nguyệt Phi lớn lên bên cạnh hắn mười lăm năm là không có khả năng không biết! Cho dù đứng sau lưng không nhìn đến mặt hắn, cũng có thể từ hơi thở mà cảm giác được, tâm tình sư phụ lúc này vô cùng tốt!

Hoa Khanh Trần đang nghĩ cái gì, Liễu Nguyệt Phi sao có thể không biết? Sư phụ đây là muốn nàng chế tạo một ít vũ khí. Đã để nàng ở lại đây, nàng tất nhiên không thể ăn không ngồi rồi!

"Xin Vương gia cho thuộc hạ thời gian một ngày, hơn nữa cho phép thợ đúc phối hợp với thuộc hạ. Giờ này ngày mai, thuộc hạ nhất định để Vương gia mở mang tầm mắt!"

"Có cách gì mà không thể nói bây giờ?" Triệu Tướng quân không hiểu hỏi, phụ tá không phải là bày mưu tính kế thôi sao, thế nào còn muốn có thời gian chuẩn bị?

"Không phải là đánh trống lảng kéo dài thời gian đó chứ?" Công tử Thanh vẫn luôn bất mãn với Liễu Nguyệt Phi, hơn nữa còn khinh thường. Hắn cũng không tin nàng sẽ nghĩ ra được cách gì!

Công tử Hoa tiếp tục im lặng, cần thợ đúc phối hợp? Người này muốn làm cái gì?

Hoa Khanh Trần nhíu mày, môi mỏng thong thả mở ra, nói: "Chuẩn!"

"Đa tạ Vương gia!"

"Công tử Hoa, mang hắn đến binh khí bộ* đi!"

(R: binh khí bộ: bộ phận chuyên về binh khí, có thể là chế tạo, sửa chữa, blah blah.)

"Dạ, Vương gia!" Công tử Hoa cung kính trả lời, liền dẫn Liễu Nguyệt Phi đi.

Liễu Nguyệt Phi trước khi rời đi liền thè lưỡi với Hoa Khanh Trần. Sư phụ thật đúng là nóng vội, vừa nói xong đã kêu người mang nàng đi.

Hoa Khanh Trần nhíu mày nhìn động tác nhỏ của Liễu Nguyệt Phi, tâm tình cực tốt. Xem ra tiểu đồ đệ tìm đến hắn cũng không phải chuyện xấu.

Sau đó, Liễu Nguyệt Phi đi theo công tử Hoa đến binh khí bộ. Lúc này nàng mới phát hiện quân doanh cư nhiên rộng lớn như vậy, khó trách tối qua nàng chạy kiểu nào cũng chỉ thấy toàn doanh trướng, thiếu chút nữa đã cho rằng gặp phải quỷ đánh tường*!

(R: quỷ đánh tường ( ): quỷ hay xuất hiện buổi tối ở vùng quê, khiến người ta cứ đi lòng vòng không thoát ra được. Ừm, hình bác quỷ đánh tường đây, hết sức ẹp, oai phong lẫm liệt:

)

Công tử Hoa mang Liễu Nguyệt Phi đến một khu đất trống, trên đất có dựng ba lều trại, bên ngoài tất cả đều là một ít đồ rèn cùng đồ nghề thợ mộc. Xem ra nơi này chính là binh khí bộ, bình thường chỗ này chính là để sửa chữa kịp thời những vũ khí để binh lính sử dụng trên chiến trường.

Lúc này người râu xồm nửa thân trần thấy Công tử Hoa đến, lập tức cúi đầu khom lưng nói: "Hoa Công tử sao lại có thời gian đến nơi này của tiểu nhân vậy? Hay là Vương gia có gì phân phó?"

"Vương gia phân phó các ngươi đều nghe theo Công tử Mị an bài. Hồ sư phụ, toàn bộ thợ rèn cùng thợ mộc ở chỗ này của ngươi đều phối hợp với Công tử Mị." Công tử Hoa giải thích.

Hồ sư phụ nghe vậy nhìn thoáng qua Liễu Nguyệt Phi, trong mắt có loại bài xích mãnh liệt. Cư nhiên đến một kẻ giành chén cơm!

8. Chương 07

Chương 7: Chế tạo vũ khí hiện đại

"Ha ha, Hoa Công tử, ta không có nghe lầm chứ? Vương gia phái hắn đến có ích lợi gì?"

Hồ sư phụ đánh giá Liễu Nguyệt Phi, dáng người như thế này cũng dám đến chế tạo vũ khí? Đừng lãng phí lương thực, đến từ chỗ nào thì về chỗ đó đi.

(R: muốn edit là 'lên từ đâu thì xuống lại chỗ đó đi', mà nghĩ lại này nói nữ chính, edit lơ mơ ăn gạch nên thôi =)))

Khinh bỉ của Hồ sư phụ, Liễu Nguyệt Phi đều thấy, nàng chỉ cười nhẹ đáp lại.

Thấy Liễu Nguyệt Phi nhìn mình kì lạ như vậy, trong lòng Hồ sư phụ bộp một tiếng, không biết vì sao hắn cảm thấy sau lưng lành lạnh.

"Đã là Vương gia phân phó, ngươi sao có thể phỏng đoán?" Công tử Hoa từ đầu đến cuối đều chỉ có một biểu cảm, hơn nữa còn là biểu cảm lạnh lùng đẩy người ta ra ngàn dặm.

Hồ sư phụ thấy vậy cũng không nói được gì nữa, đành phải khúm núm: "Nếu đã như vậy, chúng tiểu nhân lĩnh mệnh, toàn lực phối hợp Công tử Mị, còn mời Hoa Công tử báo lại với Vương gia."

Công tử Hoa gật đầu liền rời đi, để một mình Liễu Nguyệt Phi ở lại.

Liễu Nguyệt Phi nhíu mày nhìn thân ảnh Công tử Hoa rời đi, người này, chẳng lẽ không sợ lẻ loi sao*?

(R: chắc ý bạn Nguyệt là nói bạn Hoa khó gần vậy không sợ cô đơn sao, ta đoán vậy:|)

"Không biết Công tử Mịó gì phân phó?" Thấy Công tử Hoa rời đi, khẩu khí của Hồ sư phụ liền thay đổi. Quân doanh này từ lúc nào xuất hiện một Công tử Mị vậy?

Nghe vậy, Liễu Nguyệt Phi híp mắt nhìn Hồ sư phụ, gọi Công tử Hoa là Hoa Công tử, đến nàng liền trực tiếp gọi Công tử Mị*. Liễu Nguyệt Phi hừ lạnh một tiếng "Mang ta đi xem vũ khí của các ngươi."

(R: gọi 'Hoa công tử' thì tôn kính hơn gọi 'công tử Hoa'.)

Thấy thái độ cao ngạo của Liễu Nguyệt Phi, trong lòng Hồ sư phụ vô cùng khó chịu, nhưng là Vương gia phân phó, lại nhớ đến sự lạnh lẽo sau lưng vừa rồi, đành phải dẫn Liễu Nguyệt Phi đi vào lều trại.

"Những thứ này, tất cả đều là vũ khí chúng ta chế tạo ra!" Tiến vào đại trướng, Hồ sư phụ chỉ vào những binh khí lớn nhỏ đủ loại bên trong, trên mặt tất cả đều là tự hào.

Liễu Nguyệt Phi liếc mắt một cái, đơn giản chính là một ít đao, thương, côn truyền thống, thích hợp cá nhân sử dụng, cũng không có vũ khí nào lực sát thương lớn.

"Không biết Công tử Mị tới làm chi? Là chuẩn bị rèn sắt, hay là bào gỗ?" Công tử Hoa hiện tại không còn ở đây, nhìn thân thể nhỏ nhắn của Liễu Nguyệt Phi, Hồ sư phụ liền không sợ gì mà nói. Mình lúc trước cũng quá nhát gan rồi, cư nhiên bị một tiểu nam nhân như vậy dọa!

"Ai nói ta đến làm những thứ này?" Liễu Nguyệt Phi xem xét mấy món vũ khí rồi cầm thử vài cái, nặng như vậy, binh lính muốn dùng cần tốn đến bao nhiêu khí lực? Hơn nữa thật lãng phí sắt!

"Vậy tiểu nhân không biết Công tử Mị đến binh khí bộ của chúng ta để làm gì?" Hồ sư phụ dựa vào thân hình 'cường tráng' của chính mình, càng không để Liễu Nguyệt Phi vào mắt.

Đối với chuyện này, Liễu Nguyệt Phi cười lạnh trong lòng, cũng chẳng thèm nhìn đến khiêu khích của Hồ sư phụ, nhẹ giọng hỏi "Có giấy bút hay không?"

"Có, ở bên kia." Hồ sư phụ tuy không hiểu Liễu Nguyệt Phi muốn bút giấy làm gì nhưng là vẫn là nghe theo, chỉ sang bàn ghế đặt ở một bên.

Liễu Nguyệt Phi thấy vậy liền đi đến bàn Hồ sư phụ chỉ, trực tiếp ngồi xuống cầm lấy bút lông, nhìn vài cái, sau đó bẻ gãy, sử dụng nửa phần gãy bắt đầu vẽ.

Hồ sư phụ hoàn toàn không hiểu Liễu Nguyệt Phi đang làm cái gì, đến kho binh khí sao lại ngồi vẽ tranh, lại còn bẻ gãy bút như vậy?

Đợi nửa ngày, Liễu Nguyệt Phi đã hoàn toàn chìm trong bản vẽ, Hồ sư phụ nhìn chán bèn ngồi xuống ghế bắt đầu ngủ gật.

Một canh giờ sau, Liễu Nguyệt Phi rốt cục hoàn thành, nhìn Hồ sư phụ đang tựa vào ghế ngủ, Liễu Nguyệt Phi có chút bất đắc dĩ, người này thật đúng là heo.

"Này, Hồ sư phụ, ăn cơm!"

"Hả? Ăn cơm ăn cơm?" Hồ sư phụ vừa nghe, quả nhiên lập tức bật dậy chạy ra ngoài. Chạy một nửa mới phát hiện không thích hợp, quay đầu thấy Liễu Nguyệt Phi vẻ mặt gian trá mới biết chính mình bị đùa giỡn. Đang muốn phát hỏa, lại nghĩ đến đối phương là người của Vương gia, liền nhịn xuống.

Liễu Nguyệt Phi buồn cười nhìn biểu cảm thay đổi trên mặt Hồ sư phụ, đem mấy bản vẽ trong tay đưa cho hắn "Chiếu theo những gì ta vẽ mà làm, mặt trên có đánh số, sau đó dựa theo bản vẽ cuối cùng kia ráp lại

theo số. Phần này làm bằng gỗ, phần này dùng sắt rèn. Bây giờ bắt đầu đi, sáng mai Vương gia sẽ kiểm tra!"

Mới đầu Hồ sư phụ cũng không để ý, bởi vì xem không hiểu Liễu Nguyệt Phi vẽ cái gì, nhưng là vừa nghe đến hai chữ Vương gia, tinh thần liền hắng hái lên, gật đầu đáp ứng ngay.

Liễu Nguyệt Phi bất đắc dĩ, sư phụ chính là tử huyệt của người này, một bộ dáng chó săn điển hình.

~

Trong một gian lều trại có vẻ âm u, ánh mặt trời không chiếu đến các góc, rõ ràng là ban ngày, lại hắc ám, âm lãnh hơn cả ban đêm.

Công tử Thanh ngồi nghiêm chỉnh ở ghế trên, hung ác nói với mấy tráng hán đứng dưới "Thấy được Công tử Mị làm cái gì?"

"Bẩm Công tử, tiểu nhân thấy công tử Mị giao cho Hồ sư phụ mấy bản vẽ, kêu Hồ sư phụ theo đó mà làm!"

"Nga, ngươi có nhìn được là cái gì không?" Cái mũi khoằm của công tử Thanh được ánh sáng lờ mờ chiếu vào càng có vẻ hung ác.

"Tiểu nhân không có nhìn đến." Nam nhân nhỏ giọng lo lắng nói.

Nghe vậy, hai mắt hẹp dài của Công tử Thanh bắn ra tia lạnh lẽo như là muốn cắn nuốt người nọ.

Một lúc sau mới nói: "Đêm nay các ngươi hủy đi vật kia cho ta!"

Hắn không cho phép, cũng không thể để bất luận kẻ nào ngăn trở tiền đồ của hắn. Kẻ nào có khả năng ngáng chân hắn, kết cục chỉ có chết! Công tử Mị, muốn trách thì trách ngươi sinh không đúng thời, đụng phải Công tử Thanh ta!

~

Sáng sớm hôm sau, Liễu Nguyệt Phi vừa đi đến binh khí bộ đã cảm giác bầu không khí không thích hợp. Tiến vào đại trướng liền nhìn thấy Hồ sư phụ thất thần ngã ngồi trên mặt đất, bên cạnh còn có một đám thợ phụ. Xem ra có chuyện rồi, nàng nhìn về phía Hồ sư phụ hỏi "Hồ sư phụ, sao lại thế này?"

Hồ sư phụ nghe vậy toàn thân cứng ngắc, chậm rãi xoay người đối mặt Liễu Nguyệt Phi, trên mặt đều là hoảng loạn cùng sợ hãi, nhỏ giọng nói,"Công tử… Công tử Mị, vũ khí, vũ khí ngươi thiết kế……"

Giọng nói Hồ sư phụ tuy nhỏ nhưng trong lều trại an tĩnh, Liễu Nguyệt Phi vẫn nghe được rõ ràng, nhíu mày hỏi "Vũ khí làm sao vậy?"

Hồ sư phụ cúi đầu, sợ hãi nói "Bị hủy, toàn bộ bị hủy!"

Nghe vậy, Liễu Nguyệt Phi nhìn đến chỗ đặt vũ khí hôm qua, nhất thời hai hàng lông mày nhíu chặt, trong mắt hiện lên một tia phẫn nộ! Chỗ đó làm gì còn vũ khí gì nữa, chỉ còn một đám gỗ!

"Công tử Mị, này cũng không liên quan đến ta nha. Chuyện Vương gia giao cho ngươi thì là của ngươi, không thể liên lụy đến chúng ta!" Hồ sư phụ toàn thân phát run nhưng đầu óc lại rõ ràng. Vương gia giao nhiệm vụ, không hoàn thành chắc chắn phải chết, giờ phút này chỉ có thể tìm người đứng ra nhận tội.

Quân doanh canh phòng nghiêm ngặt, ngoại tặc không thể tiến vào, vậy tất nhiên là ở đây có nội tặc. Hồ sư phụ cũng biết rõ tầm quan trọng của chuyện này, cho nên cật lực phủ nhận quan hệ để tự bảo vệ mình.

Trong đầu Liễu Nguyệt Phi lúc này lóe lên một tia sáng, xuất hiện một bóng người. Xem ra người đó là khả nghi nhất.

"Vương gia đến!" Lúc này, ngoài trướng truyền đến một giọng thông báo vang dội.

Tất cả người trong trướng đều cả kinh, Hồ sư phụ giống như châu chấu trên chảo nóng, những thợ phụ khác cũng cúi đầu không biết làm sao.

Liễu Nguyệt Phi dừng mắt trên đám vũ khí đã bị phá hoại, đột nhiên khóe miệng chậm rãi nâng lên. Muốn hại nàng, còn phải xem có bản lĩnh đó không đã!

9. Chương 08

Chương 8: Vũ khí bị hủy?

"Sao lại thế này?" Cảm giác được bên trong có chút khác thường, Hoa Khanh Trần không đợi người ra ngênh đón đã chủ động đi vào.

Vừa bước vào trướng, sát khí mãnh liệt liền ập đến. Trong lều trại, áp suất tựa như giảm thấp khiến người ta khó thở. Ánh mắt sắc bén của Hoa Khanh Trần đảo quanh, phát ra được sát khí như thế này chỉ có đồ đệ bảo bối của hắn, mày kiếm nhăn chặt, hắn không thích nàng như vậy!

Theo sau vào là Triệu Tướng quân cùng Đông Phương Ngưng Tử, hai người đều là những kẻ lăn lộn trên chiến trường, cũng cảm giác được trong trướng tràn ngập sát khí, nhưng không thế giống Hoa Khanh Trần dễ dàng biết được là ai phát ra. Triệu Tướng quân lóe mắt, không biết là người phương nào có thể có sát khí như vậy.

Đông Phương Ngưng Tử lại nhìn chằm chằm Liễu Nguyệt Phi, không biết vì sao, nhìn bóng lưng nàng giống như đang mãnh liệt tức giận.

Công tử Hoa đi theo phía sau Hoa Khanh Trần, mắt lạnh nhìn hết thảy vẫn không nói gì. Công tử Thanh cũng rất nhanh đã phát hiện hơi thở trầm thấp trong trướng, nhìn một đống gỗ vụn dưới chân Liễu Nguyệt Phi, lập tức hiểu rõ, tâm tình cực tốt, hắn đến là muốn xem xem nàng báo cáo kết quả như thế nào!

Đám người Hồ sư phụ thấy Hoa Khanh Trần đi đến sắc mặt đều xanh mét, chân run run, lập tức quỳ xuống thỉnh an.

Liễu Nguyệt Phi lúc này thu hồi tất cả sát khí, mắt lạnh nhìn gỗ vụn trên đất, xoay người lại, trên mặt lại tươi cười chấp tay hành lễ với Hoa Khanh Trần.

Hoa Khanh Trần híp mắt nhìn nàng. Tươi cười của nàng vẫn chưa chạm đến đáy mắt, có một chút lạnh lẽo, cũng có một chút giả dối. Dựa theo hiểu biết của hắn đối với nàng, này không phải dấu hiệu gì tốt.

"Công tử Mị, một ngày của ngươi đã hết, còn không mau mang thứ ngươi làm ra để chúng ta mở mang tầm mắt đi!" Đôi mắt dài nhỏ của công tử Thanh lúc này tựa như chuột khiến người ta chán ghét.

Liễu Nguyệt Phi nhìn hắn, cười nhẹ nói "Không ngờ Công tử Thanh lại tò mò đến vậy."

"Không phải tò mò, mà là sợ Công tử Mị chậm trễ thời gian của mọi người. Hành quân đánh giặc quan trọng nhất chính là thời gian. Nếu Công tử Mị không có khả năng, cũng nhanh nhận để Vương gia trách phạt đi!"

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy cười khẽ ra tiếng, nói với Công tử Thanh "Chẳng lẽ ngày hôm qua Công tử Thanh còn chưa có quỳ thoải mái? Không nhớ hay sao mà hôm nay vẫn giành mở miệng trước Vương gia? Chẳng lẽ trong mắt công tử Thanh vẫn chưa có Vương gia ư?"

Giọng lười nhác lại có phần giận dữ, lúc nặng lúc nhẹ, nghiêm khắc nói!

Nghe xong, Công tử Thanh phẫn nộ nhìn Liễu Nguyệt Phi, lúc trước không nói, đợi đến khi hắn nói hai câu mới nhắc, đây đúng là dùng Hoa Khanh Trần áp chế hắn mà! Công tử Mị này đúng là giả dối, không thể không trừ!

Trong lòng ngoan độc nghĩ vậy, trên mặt lại biểu hiện hèn mọn, hướng Hoa Khanh Trần quỳ xuống, giả dối nói: "Thuộc hạ biết sai rồi, thuộc hạ chính là muốn vì Vương gia chia sẻ, không chú ý mới mạo phạm Vương gia, xin Vương gia trách phạt!"

Hoa Khanh Trần nghe vậy chỉ nhìn hắn một cái, nhàn nhạt nói một chữ"Ừm".

Công tử Thanh thấy vậy, trong ngực đập mạnh một cái, hắn đi theo Vương gia đã nhiều năm, tính nết của Vương gia, hắn ít nhiều cũng hiểu được!

Đứng dậy đắc ý nhìn về phía Liễu Nguyệt Phi, lại không biết Hoa Khanh Trần chính là đang xem diễn, loại tình huống này cứ giao cho đồ nhi xử lí đi.

"Có phải có chuyện gì hay không?" Đông Phương Ngưng Tử đột nhiên hỏi, nhìn gương mặt sợ hãi của Hồ sư phụ, lại nhìn đôi mắt phẫn nộ của Công tử Mị, hắn cảm giác có chuyện xảy ra, là liên quan đến vũ khí hôm nay sao?

Thấy vậy, Liễu Nguyệt Phi ngẩng đầu cười nhẹ nhìn Đông Phương Ngưng Tử, thấy trong mắt hắn chỉ có quan tâm, không còn ý gì khác, trong lòng chậm rãi có một tia ấm áp, lắc đầu nói "Không sao!"

Hành động này lại khiến Hoa Khanh Trần vô cùng chói mắt, hai người bọn họ quen biết khi nào?

"Nếu đã như vậy còn không mau trình lên!" Công tử Thanh vui sướng khi người gặp họa nói, thật là 'không sao' ư?

Liễu Nguyệt Phi nhíu mày nhìn Công tử Thanh, cười nói với Hồ sư phụ"Mau đem những thứ đó ra cho Vương gia nhìn!"

Hồ sư phụ bị gọi tên toàn thân cứng đờ, khó hiểu nhìn về phía Liễu Nguyệt Phi, nhưng là cũng không dám nghĩ nhiều, lưu loát đứng dậy, ôm đám gỗ vụn run run đi đến trước mặt Hoa Khanh Trần, bùm một tiếng quỳ xuống, khóc nói: "Vương gia, việc này không liên quan đến tiểu nhân!"

Mọi người thấy Hồ sư phụ ôm đến một đống gỗ nát, không hiểu nhìn về phía Liễu Nguyệt Phi. Trong mắt Hoa Khanh Trần xẹt qua một tia khác thường , thì ra là thế!

Công tử Thanh thấy vậy cười thầm trong lòng, trên mặt lại cố ý giận dữ nói"Công tử Mị, ngươi dám dùng thứ rác rưởi cặn bã đó đến lừa gạt Vương gia, ngươi phải bị tội gì!"

Mọi người nghe vậy đều cả kinh, cẩn thận nhìn lại, đúng là một đống rác rưởi. Triệu Tướng quân lúc này trừng mắt chỉ vào Liễu Nguyệt Phi nói: "Công tử Mị, ngươi lại dám đùa bỡn Vương gia như thế, người đâu, đem Công tử Mị bắt lại cho ta, xử quyết ngay tại chỗ!"

Mọi người cả kinh, Hồ sư phụ bị dọa đến ngã ngồi trên đất. May mắn không phải hắn!

Công tử Thanh cười lạnh, Công tử Mị, không ngờ chỉ như vậy đã diệt được ngươi!

"Không thể!" Thấy vậy, Đông Phương Ngưng Tử vội vàng ra tiếng ngăn lại!

"Vương gia, ta xem vẫn là hỏi Công tử Mị tình huống trước mắt là gì. Không thể dễ dàng định tội như vậy!"

Hoa Khanh Trần nhíu mày nhìn Đông Phương Ngưng Tử, theo hắn biết thì bọn họ hôm qua mới gặp mặt, sao bây giờ lại quan tâm Nguyệt nhi đến vậy?

"Triệu Tướng quân làm gì kết luận tại hạ đùa bớn Vương gia sớm vậy? Tại hạ chỉ bảo Hồ sư phụ mang những thứ này ra, vẫn chưa nói này chính là thành phẩm!" Liễu Nguyệt Phi mắt lạnh trào phúng, Triệu Tướng quân này rất khinh suất, chuyện tình còn chưa làm rõ ràng đã vội định tội nàng, hèn chi tuổi đã một bó to cũng chỉ là một Tướng quân ngũ phẩm.

Sau đó nhìn về phía Hoa Khanh Trần, vờ cung kính nói "Thuộc hạ hiện tại liền cho Vương gia xem vũ khí này sử dụng như thế nào!"

Dứt lời, Hồ sư phụ khó tin nhìn Liễu Nguyệt Phi, đều thành như vậy, còn có biện pháp gì?

Công tử Thanh hừ lạnh, cho rằng Liễu Nguyệt Phi đang kéo dài thời gian. Công tử Hoa vẫn không có biểu cảm gì. Triệu Tướng quân nhíu mày, vật kia nhìn có vẻ không chịu nổi một cú, còn có thể làm được gì?

Hoa Khanh Trần nhìn hết thảy mọi chuyện xảy ra trước mắt, trong con ngươi đen không nhìn ra được cảm xúc gì, giọng trầm thấp từ tính nói"Chuẩn."

Liễu Nguyệt Phi vừa nghe liền làm mặt quỷ với Hoa Khanh Trần, đi đến đám gỗ vụn kia. Kỳ thực mấy mảnh gỗ này là mấy bộ phận nhỏ, cuối cùng ráp lại mới thành phẩm, bởi vì làm vậy có thể thấy rõ được thiết kế bên trong. Hiện tại bị hủy, chỉ là những bộ phận rời ra, vì hôm qua thợ phụ rèn đinh ốc chưa chắc chắn nên chỉnh thể máy móc vẫn chưa vững chắc, vì vậy mà rất dễ dàng hư hỏng. Như bây giờ, cũng chỉ là rời rạc chứ không phải gỗ vụn.

Liễu Nguyệt Phi ngồi dưới đất, kêu thợ phụ lấy một ít đinh ốc cùng công cụ đến, bắt đầu lắp ráp lại. Khóe miệng treo một nụ cười, nàng muốn cho những kẻ thiển cận này biết cái gì mới gọi là vũ khí! Một canh giờ sau, một cỗ máy hiện đại to như một con ngựa xuất hiện trước mắt mọi người! Liễu Nguyệt Phi phủi phủi tro bụi trên người, thoải mái đứng lên!

10. Chương 09

Chương 9: Sức mạnh của vũ khí

"Đây là cái gì?" Mở miệng trước hết là Triệu Tướng quân, kinh ngạc khi thấy Liễu Nguyệt Phi làm này nọ một chút liền biến một đống gỗ vụn thành thứ này.

Thân thể vốn phát run của Hồ sư phụ cũng dần bình tĩnh lại, hắn vẫn luôn nhìn Liễu Nguyệt Phi, không ngờ vậy mà nàng thật sửa được, có chút khó tin.

"Vũ khí a, đây chính là vũ khí kiểu mới tại hạ đặc biệt chế tạo để làm kinh thành quân địch bốc cháy!" Nói đến vũ khí, hai mắt Liễu Nguyệt Phi liền sáng lên.

Hoa Khanh Trần vẫn luôn nhìn chăm chú Liễu Nguyệt Phi, từ khi nàng bắt đầu tập trung, phần nghiêm túc đó liền thu hút ánh mắt của hắn. Hiện tại đã hoàn thành được vũ khí nàng tự hào, phần sáng láng này lại khiến hắn mê muội. Cảm giác có gì đó đang chậm rãi thay đổi trong lòng, hắn không thể ngăn cản, cũng không muốn ngăn cản.

"Còn không phải một đám gỗ mục, nói không chừng đá mấy đá sẽ tan tành!" Thấy Liễu Nguyệt Phi chỉ cần một canh giờ đã sửa lại được, trong lòng Công tử Thanh tức giận không thôi, đám phế vật kia, ngay cả chuyện như vậy cũng làm không xong!

"Công tử Thanh là nghi ngờ sự vững chắc của nó sao? Công tử Thanh có thể tự mình thử xem!" Liễu Nguyệt Phi nghe vậy khóe miệng giơ lên nói.

Đừng tưởng rằng nó vẫn là đám gỗ vụn kia, nàng cần phải cho hắn thấy cái gì mới gọi là vũ khí!

Nghe Liễu Nguyệt Phi nói dễ dàng như vậy, Công tử Thanh có chút do dự, nhưng là cẩn thận liếc mắt nhìn đám gỗ kia một cái, hắn chậm rãi trầm tĩnh lại. Nếu tối hôm qua đã hủy được, hiện tại hắn cũng có thể làm lại một lần.

Nói xong liền nhanh chóng bước lên, dùng chân toàn lực đá mấy cái, nhưng không có động tĩnh gì.

Sao có thể như vậy?

"Công tử Thanh thử nghiệm xong chưa? Có đủ vững chắc hay không?" Liễu Nguyệt Phi mắt lạnh nhìn động tác buồn cười của Công tử Thanh. Xem ra lần sau nàng nên làm tất cả đều bằng sắt, cho hắn đá đến gãy chân luôn!

Thấy Liễu Nguyệt Phi nói vậy, Công tử Thanh cũng không tiện đá tiếp nữa, bèn khó hiểu nhìn vật kia, vì sao hắn dùng hết toàn lực cũng không lay chuyển được?

Lại không biết lúc này trong mắt Hoa Khanh Trần đã hiện lên một tia sát ý.

"Công tử Mị vẫn là nhanh nói đi, vật này có tác dụng gì?" Triệu Tướng quân lúc này có chút gấp gáp, lại còn có một tia chờ mong.

Đông Phương Ngưng Tử hai mắt sáng lên nhìn Liễu Nguyệt Phi, cũng có chút tò mò. Vật trước mắt bị Công tử Thanh đá mạnh vậy cũng chưa hề hấn gì, tin chắc còn có tác dụng đáng kinh ngạc hơn.

Hoa Khanh Trần lúc này nhấp một ngụm trà Công tử Hoa bưng lên, lẳng lặng nhìn xem hết thảy.

"Chỗ này rất chật chội, còn mời Vương gia cùng Tướng quân đi theo tại hạ đến một nơi trống trải bên ngoài, sẽ triển lãm ọi người xem."

Liễu Nguyệt Phi nhìn quanh bốn phía, nơi này quá nhỏ, nàng sợ không cẩn thận đem toàn bộ quân doanh thiêu rụi luôn.

"Chuẩn!" Liễu Nguyệt Phi vừa nói xong, Hoa Khanh Trần liền đáp ứng, đứng dậy dẫn đầu rời đi.

Thấy vậy, Liễu Nguyệt Phi chu miệng bất đắc dĩ, chuyện của nàng sư phụ đều đoán thực chuẩn!

Kêu bốn thợ phụ đẩy vũ khí ra ngoài, lại phân phó hai người đi lấy dầu cùng đá lửa, sau đó nàng liền đi ra ngoài tìm Hoa Khanh Trần.

Vừa bước ra cửa quân doanh không bao lâu đã thấy Hoa Khanh Trần cùng mọi người đang đứng trên một mảnh đất trống, cách đó chừng trăm mét có tảng đá lớn cao năm mét. Quả nhiên, sư phụ rõ ràng biết vừa rồi nàng nghĩ gì!

"Đứng ở chỗ này, ngươi khiến tảng đá kia bốc cháy là được rồi!"Thấy Liễu Nguyệt Phi đi ra, Hoa Khanh Trần ra lệnh.

"Dạ, Vương gia!" Liễu Nguyệt Phi cười nhẹ trả lời, khoảng cách trăm mét, vừa đúng với sốiệu nàng thiết kế!

Thấy thợ phụ mang dầu cùng đá lửa đến, Liễu Nguyệt Phi mệnh lệnh hắn mang toàn bộ dầu đổ vào một cái lọ trên vũ khí, tiếp theo quay đồng thời tay cầm hai bên. Sau đó, một ống gỗ rất dài liền từ từ lên cao, liên tục dài ra, cuối cùng khi đạt khoảng mười mét thì dừng lại. Thợ phụ lại đổi sang một quay nhanh một tay cầm khác, vài giây sau, một cột nước từ ống gỗ trực tiếp bắn về tảng đá phía xa. Thợ phụ càng dùng sức, cột nước lại càng bắn xa. Cuối cùng sau khi đã bắn xong toàn bộ dầu, Liễu Nguyệt Phi cầm đá lửa trên tay quăng một phát, trong nháy mắt, tảng đá đằng xa liền bốc cháy. Chung quanh tảng đá vì đều là dầu nên lúc này đã hừng hực cháy lớn.

Những gì diễn ra trước mắt làm mọi người ở đây hưng phấn lên, vật này quả nhiên lợi hại! Chỉ có Công tử Thanh nhíu mày khó chịu!

"Quả nhiên lợi hại, Công tử Mị, vật này gọi là gì?" Đông Phương Ngưng Tử mở miệng hỏi, trong giọng nói để lộ vẻ hưng phấn.

"Có vật này, chúng ta liền có thể thiêu kinh thành mà không phải hy sinh người nào!" Triệu Tướng quân cũng vừa lòng gật đầu. Trên chiến trường, bên nào thương vong nhỏ nhất thì bên đó giành thắng lợi. Thứ này hoàn toàn có thể biến thế cục thành một bên thảm bại, một bên lông tóc vô thương! Mặt than của Công tử Hoa cũng lộ ra một ít thần sắc kinh ngạc.

"Vật này trước mắt còn chưa có tên, nếu không, Vương gia đặt cho nó một cái tên đi?" Loại chuyện đặt tên này, trước đây nàng đều giao cho sư phụ, hiện tại cũng vậy. Chỉ cần có liên quan đến vũ khí, máy móc, cả đầu nàng cũng chỉ có nó, còn lại hoàn toàn không để ý đến.

"Vậy gọi Hỏa Long đi. Truyền lệnh xuống, để binh khí bộ chiếu theo vật này làm thêm mười cái. Ba ngày sau, tấn công kinh thành!" Hoa Khanh Trần thấy biểu hiện của Liễu Nguyệt Phi thì cười thầm trong lòng, vẫn là lười như vậy, ngay cả tên cũng lười nghĩ.

"Công tử Mị, ngươi cùng bổn vương đến đây, bổn vương có chuyện muốn hỏi ngươi. Những người còn lại, ai phải làm gì thì đi làm đi!" Nói xong, trực tiếp xoay người rời đi.

Công tử Thanh có chút kinh ngạc, vì sao Hoa Khanh Trần lại có biểu cảm như vậy? Không giống như vừa lòng? Nghĩ đến đây liền nhếch miệng cười. Kết quả như vậy, hắn vẫn rất đắc ý!

Lại không biết Liễu Nguyệt Phi từ nhỏ đã thiết kế rất nhiều vũ khí hiện đại, Hoa Khanh Trần xem riết đã trơ rồi!

Hồ sư phụ lúc này hoàn toàn xem Liễu Nguyệt Phi thành thần, vốn tưởng đã chết đến nơi, ai ngờ còn có thể chuyển biến thành như vậy? Liền hưng phấn chạy đi gọi người chế tạo gấp Hỏa Long!

Liễu Nguyệt Phi đi theo Hoa Khanh Trần về tới đại trướng của hắn. Huyền Thiên thủ vệ ở bên ngoài, bên trong cũng chỉ có hai người họ. Thấy vậy, Liễu Nguyệt Phi không nhịn được nói "Cư nhiên có người phá hoại vũ khí của ta! Sư phụ, phòng thủ của người rất cùi thôi!" Có người dám đụng đến đồ của nàng, tuyệt không thể tha thứ!

"Ngươi cho rằng là người ở bên ngoài vào sao?" Hoa Khanh Trần buông bỏ một thân hàn khí lúc trước, lười nhác ngồi trên ghế.

"Rõ ràng không có khả năng!" Liễu Nguyệt Phi nhìn quanh tìm chỗ rồi cũng ngồi xuống! Mệt mỏi cả một buổi sáng, chân đều nhức mỏi cả rồi!

"Vậy không phải là bổn vương phòng thủ rất kém, chỉ có thể nói là 'phòng ngày phòng đêm, giặc nhà khó phòng'!" Hoa Khanh Trần cười nói, một chút cũng không thèm để ý. Bất quá người kia là ai, trong lòng hắn cùng Liễu Nguyệt Phi đều rõ ràng.

"Sư phụ người đây là trốn tránh trách nhiệm!" Nghe vậy, Liễu Nguyệt Phi không phục nói, đẩu môi, một bộ dáng lười nhác.

"Nga, vậy ngươi muốn làm như thế nào?" Thấy vậy, Hoa Khanh Trần cười nhẹ, Nguyệt nhi quả thực học được chân truyền của hắn, trong ngoài hoàn toàn là hai bộ dạng khác nhau.

"Dẫn xà xuất động!"

11. Chương 10

Chương 10: Công tử Thanh ác độc

Qua một đêm mưa, mặt đất có chút ẩm ướt, bước lên có tiếng lẹp xẹp, trên chân mọi người không nhiều thì ít đều dính bùn đất. Binh khí bộ gần đây bận muốn điên luôn rồi, suốt đêm chế tạo gấp Hỏa Long, mặt khác còn phải làm thêm thứ gì đó, nghe nói là Công tử Mị thiết kế riêng cho Vương gia, khi lên chiến trường đao thương bất nhập, có thể bảo hộ Vương gia an toàn.

"Thực sự có vật thần kì như vậy?" Công tử Thanh lười biếng nằm trên giường, hưởng thụ xoa bóp của người hầu.

(R: bởi vậy ta nói nghe, gọi thím Thanh là chuẩn rồi =)))

"Nghe Hồ sư phụ nói, vật đó xác thực thần kì như vậy." Người nói chuyện đúng là người hầu kia, hắn là kẻ sai vặt ở binh khí bộ, vì muốn thăng quan phát tài nên đến nịnh bợ Công tử Thanh.

"Vương gia nói cái gì?" Vừa nghe đến Công tử Mị, hơi thở Công tử Thanh liền thay đổi, xem ra đã đến thời điểm trừ bỏ Công tử Mị rồiị!

"Nghe nói Vương gia thực vừa lòng. Nếu vật ấy thực sự đao thương bất nhập thần kì như vậy, Vương gia liền phong Công tử Mị làm đại phụ tá!" Tên người hầu suy nghĩ một lát mới quyết định nói ra.

"Cái gì? Đại phụ tá!" Vừa nghe Hoa Khanh Trần muốn phong Công tử Mị làm đại phụ tá, Công tử Thanh liền xanh cả mặt, hai mắt bốc lửa, bật thẳng người dậy! Vì sao? Hắn đi theo bên người Hoa Khanh Trần lâu như vậy, vẫn luôn muốn cái ghế đại phụ tá, hiện tại cư nhiên bị Công tử Mị vừa đến không bao lâu cướp đi, hắn dựa vào cái gì?

"Công tử đừng tức giận, tiểu nhân có ý này không biết có nên nói ra không!" Thấy Công tử Thanh như vậy, tâm kế tên người hầu liền nảy lên, đây đúng là thời điểm để hiến kế rồi.

"Nói!" Công tử Thanh hiện tại bị lửa giận hoàn toàn lấn áp, trong lòng hỗn loạn không có chủ ý gì. Thấy tên người hầu nói vậy liền vô cùng tán thưởng.

"Vật kia còn đang chế tạo, đao thương bất nhập cũng chỉ là Công tử Mị nói chứ không hề có căn cứ. Công tử có thể đi động tay động chân vật kia, thậm chí phá hủy nó, để Vương gia thấy vật đó thật ra không chịu nổi một kích, hắn sẽ liền tức giận trị tội Công tử Mị thôi!"

Công tử Thanh nghe xong, suy tư một hồi liền ác độc nói "Nếu khiến Vương gia bị thương, vậy Công tử Mị không phải chết đến nơi rồi sao!"

Vừa vặn mượn tay Hoa Khanh Trần giải quyết Công tử Mị, trừ khử họa lớn của hắn!

Nghĩ đến đây, Công tử Thanh mới giãn mày, ác độc nở nụ cười, nhìn tên người hầu vừa lòng nói "Không tệ, đầu óc đủ dùng!"

"Đều nhờ Công tử dạy bảo!" Người hầu nịnh nọt nói.

"Không biết Công tử định đi làm như thế nào?"

"Giống như lần trước, buổi tối đi, bất quá lần này không phải trực tiếp phá hoại đơn giản như vậy!" Mà là động tay động chân. Công tử Thanh từ từ nhắm mắt lại, tưởng tượng đến bộ dáng chịu tội của Công tử Mị khi Hoa Khanh Trần bị thương rồi tức giận, thật sự là đã ghiền!

……

Trong binh khí bộ, Liễu Nguyệt Phi vừa lòng nhìn xem thành phẩm, khôi giáp làm hoàn toàn bằng sắt, chế tạo theo kiểu áo giáp chống đạn ở hiện lại, nhẹ nhàng linh hoạt lại an toàn, đúng là thích hợp cho nhân vật quan trọng như Hoa Khanh Trần mặc.

"Ngày mai là trình lên rồi, Hồ sư phụ, lần này nhất định phải canh giữ cho tốt! Đừng để bị người phá hoại giống lần trước. Có sai sót gì, ta bắt ngươi tới hỏi!" Liễu Nguyệt Phi lớn tiếng nói với Hồ sư phụ phía sau, vật này nếu bị hủy sẽ không dễ dàng dùng một canh giờ liền có thể sửa lại được như đám gỗ lần trước.

Hồ sư phụ dáng người cao lớn khom lưng cười nói với Liễu Nguyệt Phi "Mị Công tử xin yên tâm, tối hôm nay ta sẽ phái mười người đến thủ vệ! Cam đoan không có vấn đề gì!"

Từ sau sự kiện Hỏa Long, thái độ của Hồ sư phụ đới với Liễu Nguyệt Phi hoàn toàn thay đổi một trăm tám mươi độ, đối đãi nàng tựa như Hoa Khanh Trần thứ hai trong quân doanh. Thái độ tốt hết chỗ nói.

Thấy vậy, Liễu Nguyệt Phi gật đầu, một lát sau, thấy sắc trời đã tối liền rời đi.

Sau đó, Hồ sư phụ quả thật gọi mười thợ phụ đến gác, thấy đã bố trí tất cả an toàn, Hồ sư phụ đánh một cái ngáp rồi cũng đi ngủ.

~

Sắc trời ngày càng tối, ngẫu nhiên sẽ có một cơn gió lạnh thổi qua làm lều trại phát ra tiếng kẽo kẹt. Mười thợ phụ đứng gác ngoài lều trại lúc này, có người đứng nhìn xung quanh, có kẻ ngồi xuống ngủ gật.

Yên tĩnh lặng lẽ, không một tiếng động, lúc này vài bóng người lén lút xuất hiện, bởi vì vị trí của binh khí bộ khá xa, trước giờ cũng không được coi trọng cho nên binh lính gác đêm cũng không tuần tra nơi này, rất dễ dàng bị người đột nhập.

Bóng người chậm rãi tiếp cận binh khí bộ, một tên trong số đó nhẹ thổi mê hương. Mê hương theo gió bay đến chỗ mười người thợ phụ, dần dần, tất cả bọn họ đều ngã gục trên đất.

Thấy vậy, bóng người nhanh chóng tiến vào đại trướng, một tên lấy ra đá lửa, thoáng chốc trong trướng liền xuất hiện ánh sáng. Điểm sáng mờ làm tất cả có thể thấy rõ tình huống trong trướng.

Người đến có năm kẻ, một trong số đó đúng là Công tử Thanh, còn có một kẻ chính là tên người hầu đã bày mưu cho hắn, còn lại đều là nô bộc của Công tử Thanh.

"Này chính là Công tử Mị thiết kế?" Công tử Thanh nhờ ánh sáng nhàn nhạt mà thấy được một vật có vẻ là khôi giáp trên giá, đoán vật ấy nhất định chính là Công tử Mị làm cho Hoa Khanh Trần.

"Đúng vậy Công tử!" Tên người hầu nghe vậy nhìn theo hướng Công tử Thanh, thấy đúng là khôi giáp Công tử Mị thiết kế.

"Chỉ như vậy mà có thể đao thương bất nhập?" Nô bộc Quách An của Công tử Thanh khó tin nhìn khôi giáp mỏng manh, chỉ bằng thứ này cũng có thể chặn đao thương?

"Là thật, buổi chiều hôm nay vật này vừa hoàn thành, Công tử Mị liền kiểm nghiệm, lúc ấy tiểu nhân cũng đứng ở bên cạnh xem, rất thần kỳ!" Tên người hầu giải thích, lúc đó hắn cũng đứng trong đám người nhìn Công tử Mị dùng đao kiếm ra sức đâm, chém. Ban đầu hắn cũng không tin, không ngờ thật sự làm thế nào

cũng không phá nổi nó. Hơn nữa Hồ sư phụ vóc dáng khổng lồ như vậy lên thử cũng không phá được. Uy vũ như vậy, nếu thực sự phải hủy, vậy nên làm như thế nào?

"Thật sự có thể bảo hộ an toàn, đao thương bất nhập sao?" Công tử Thanh không tin hỏi, lấy ra đoản đao tùy thân, dùng sức đâm một đao, quả thực không có một chút trầy xước, hơn nữa còn bắn ngược lại.

Lúc này, hai mắt Công tử Thanh sáng lên, không ngờ Công tử Mị thật sự có chút khả năng, nếu thứ này có thể để thuộc về hắn, vậy không còn gì bằng!

"Thật là đao thương bất nhập! Chúng ta hủy như thế nào đây?"Thấy động tác của Công tử Thanh, những kẻ có mặt đều tin tưởng vật này thật sự thần kỳ. Mà Quách An sau khi kinh ngạc lại đột nhiên nghĩ đến vấn đề này.

"Vật tốt như vậy vì sao muốn hủy?" Công tử Thanh lấy khôi giáp xuống, thử mặc lên người. Đúng thật là thứ tốt, mặc lên còn thoải mái như vậy!

"Vậy ý Công tử là?" Thấy vậy, Quách An không hiểu hỏi.

"Trộm long tráo phụng!" Công tử Thanh vừa lòng vuốt ve khôi giáp trên người, thứ này gọi là khôi giáp, kỳ thật cũng là một kiện quần áo thôi. Mà nếu đã là một kiện quần áo, vậy cũng không khó lắm.

(Thú thật là chương này ta chém hơi bị nhiều ==".)

12. Chương 11

Chương 11: Đánh rắn phải đánh bảy tấc

(R: đánh rắn phải đánh bảy tấc: bảy tấc là ngay tim rắn, đập 1 phát chết tại chỗ =)). Còn câu 'đánh rắn ba tấc' thì đập ngay đó rắn không ngẩng đầu lên cắn được.)

"Công tử ý kiến hay!" Tên hầu vừa nghe, suy nghĩ một chút liền hiểu được ý tứ trong lời nói của Công tử Thanh. Thứ tốt như vậy sao có thể hủy, biến nó thành của mình là cách tốt nhất!

Thấy vậy, Quách An cũng hiểu, vô cùng bội phục ý nghĩ thông minh của Công tử nhà mình. Đột nhiên trong đầu lóe lên một tia sáng, hắn hưng phấn nói "Công tử, ta nhớ ta có kiện áo lót rất giống thứ này, chờ tiểu nhân đi lấy đến!"

Công tử Thanh vừa lòng gật đầu, không ngờ nô tài nhà mình vẫn rất thông minh, quả nhiên chú nào tớ nấy, hắn thông minh như vậy, nô tài sao có thể ngốc đây?

(R: xin lỗi, cho ta cười 1 phát =)))))))))))))))))

Được Công tử Thanh đáp lại, bước chân Quách An lại càng nhanh chóng chạy ra ngoài. Nhưng vừa bước ra khỏi trướng liền thấy một luồng sáng trắng lóe lên, một cây đao đã đặt lên cổ hắn.

Trong trướng nháy mắt đèn đuốc sáng trưng, một người từ trong bóng tối đi ra, giọng nói từ tính lạnh như băng vang lên.

"Công tử Thanh đã thích khôi giáp này, vậy bổn vương liền tặng cho ngươi, cần gì phải trộm long tráo phụng phiền toái như vậy chứ?"

Thoáng chốc, toàn bộ những kẻ trong trướng đều bị biến cố vừa xảy ra làm ngây ngốc, Công tử Thanh há hốc mồm nhìn Hoa Khanh Trần, đầu như bị đánh một đòn đau, hắn thật không ngờ Hoa Khanh Trần lại ở chỗ này.

"Vương gia nếu không cần thì cho ta là được, sao lại cấp cho kẻ như vậy!" Liễu Nguyệt Phi từ phía sau Hoa Khanh Trần đi ra, nhìn bộ dáng không biết nên làm thế nào của Công tử Thanh, thật sự là xứng đáng.

Lúc Hỏa Long bị hủy, nàng thấy chỉ có Công tử Thanh nhìn nàng với ánh mắt tràn đầy hận ý, cho nên lần này mới dùng kế 'dụ rắn ra khỏi hang', không ngờ con rắn vô lại là Công tử Thanh đây lại ra thật.

"Vương gia tha mạng, Vương gia tha mạng." Lúc công tử Thanh nhìn đến Liễu Nguyệt Phi, trong lòng lộp bộp một tiếng, xem ra hắn là trúng kế rồi, liền vội vàng quỳ gối trước mặt Hoa Khanh Trần cầu tha thứ nói, thuộc hạ của hắn cũng sợ đến mức quỳ xuống theo.

"Thuộc hạ đáng chết, thuộc hạ không nên nhìn trộm chiến bào này. Chiến bào này quả thật rất thần kỳ mới khiến cho thuộc hạ động lòng xấu xa, thuộc hạ tội đáng chết vạn lần, xin Vương gia tha thứ!" Công tử Thanh nơm nớp lo sợ nói, trong lòng lại ngẫm xem vừa rồi hắn có nói lời nào đại nghịch bất đạo hay không.

"Là vậy sao?" Liễu Nguyệt Phi nhíu mày nhìn Công tử Thanh, đừng tưởng rằng nàng sẽ tin Công tử Thanh là coi trọng thứ này chứ không có ý hại nàng!

"Ta sao lại nhớ vừa rồi ngươi có nói muốn hủy nó nhỉ?" Nói xong liếc mắt nhìn Quách An đang bị thị vệ khóa chặt.

Một cái liếc mắt này làm Quách An sợ hãi từ đáy lòng. Công tử Thanh thấy vậy cũng một trận hoảng sợ, Công tử Mị chết tiệt, cư nhiên dám tính kế hắn, xem ra đành phải hy sinh Quách An.

"Vương gia, Quách An nổi lòng xấu xa, muốn giá họa cho Công tử Mị, là thuộc hạ chặn lại!"

Liễu Nguyệt Phi vừa nghe thiếu chút nữa cười ra tiếng, Công tử Thanh này, thật đúng là cặn bã!

"Bất quá nghe đối thoại của các ngươi hình như không phải vậy nha!"

Công tử Thanh tức giận Liễu Nguyệt Phi đuổi giết tới cùng, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Quách An.

Quách An thấy công tử Thanh nhìn mình, trong lòng cũng hiểu rõ, công tử Thanh là muốn hắn nhận tội. Nhắm mắt cắn răng một cái, mạng hắn là của Công tử, đương nhiên nên chết vì Công tử!

Đột nhiên hắn giương mắt khóc nói với Hoa Khanh Trần "Vương gia tha mạng, này đều là chủ ý của tiểu nhân, không liên quan đến Công tử. Là tiểu nhân nổi lên lòng xấu xa! Có thể là vì Vương gia cách quá xa nên không nghe rõ ràng đối thoại bên trong! Xác thật là Công tử ngăn cản tiểu nhân, tiểu nhân tội đáng chết vạn lần!"

Công tử Thanh vừa lòng nhìn Quách An, Quách An, Công tử sẽ báo thù cho ngươi!

"Nga, vậy ta đây không phải nên cảm tạ Công tử Thanh đã giúp ta bảo vệ khôi giáp không bị tổn hại sao?" Liễu Nguyệt Phi cười nhẹ, tiếu lí tàng đao* nhìn Công tử Thanh.

(R: tiếu lí tàng đao: trong nụ cười có đao, tạm hiểu là cười nham hiểm như thế này .)

"Đâu có, tại hạ chỉ là vì Vương gia mà làm việc!" Công tử Thanh chính nghĩa dạt dào nói, cảm giác hắn lúc này không phải một kẻ phạm tội mà là một tướng sĩ sắp xông ra tiền tuyến.

Liễu Nguyệt Phi nhìn thấy mà cố nén cười, Công tử Thanh quả thật khôi hài"Vì Vương gia làm việc, chính là lấy này nọ của Vương gia mang về? Hửm?"

Thấy Liễu Nguyệt Phi không định buông tha, Công tử Thanh tức giận nhìn chằm chằm nàng, hai tay nắm chặt thành quyền. Hắn thề, qua khỏi hôm nay, hắn nhất định phải giết chết Công tử Mị!

"Thuộc hạ nhất thời bị ma ám, xin Vương gia trách phạt!" Không để ý tới Liễu Nguyệt Phi, trực tiếp hướng Hoa Khanh Trần cầu xin tha thứ.

Thấy vậy, Liễu Nguyệt Phi nhún vai bĩu môi nhìn Hoa Khanh Trần, nàng đến là muốn nhìn xem Hoa Khanh Trần xử lý như thế nào.

"Công tử Thanh, bổn vương hỏi ngươi, thực sự là bị ma ám sao?"Hoa Khanh Trần mắt lạnh nhìn Công tử Thanh quỳ trên đất, toàn thân toát ra hàn khí.

Lúc này vốn là giữa hè nhưng Công tử Thanh vẫn cảm thấy toàn thân lạnh như băng. Hoa Khanh Trần vừa nói xong, chuông báo động trong lòng Công tử Thanh liền vang lớn. Hắn cảm thấy Hoa Khanh Trần giống như biết được chuyện gì, nhưng là cẩn thận nghĩ lại, hắn làm mọi chuyện đều hoàn hảo, Hoa Khanh

Trần có thể biết được chuyện gì? Rất có khả năng đây chính là một khảo nghiệm của Hoa Khanh Trần, cắn răng nói "Thuộc hạ thực sự chính là bị ma ám, không hề có ý khác!"

Nghe vậy, Hoa Khanh Trần híp mắt, khiến người ta thấy mà sợ, nói "Bổn vương vốn muốn cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi thành thật khai báo sẽ được khoan hồng. Nhưng ngươi lại xem bổn vương là khỉ để ngươi tùy ý đùa bỡn, một khi đã như vậy, Diệt Thiên, ngươi tới nói!"

Nói xong, một người trong đám đang quỳ đột nhiên đứng thẳng dậy, nhìn kĩ lại, cư nhiên là tên người hầu vẫn nịnh bợ Công tử Thanh.

Liễu Nguyệt Phi nhướn mày xem một màn này, sư phụ ra tay thật đúng là mau, Diệt Thiên cũng phái đi ra ngoài luôn rồi.

Công tử Thanh thấy người Hoa Khanh Trần gọi đúng là kẻ hầu vẫn nịnh bợ mình, toàn thân nhất thời vô lực ngã ngồi trên đất, ánh mắt dại ra .

"Khởi bẩm Vương gia, nô tài nghe lệnh đi theo bên cạnh Công tử Thanh, đêm nay Công tử Thanh vốn định đến hủy khôi giáp, để Công tử Mị lúc trình vật ấy lên khiến Vương gia bị thương, hãm hại Công tử Mị. Nhưng sau đó biết được khôi giáp bền vững vô cùng, cho nên Công tử Thanh dự tính trộm long tráo phụng, để Quách An lấy một kiện áo lót bình thường đến thay thế. Hơn nữa, Hỏa Long hư hỏng lần trước cũng là do Công tử Thanh làm, vì hãm hại Công tử Mị!" Diệt Thiên cung kính nói, một chút cũng không còn hơi thở của kẻ hầu lúc trước.

"Thì ra tại hạ lại được Công tử Thanh coi trọng như vậy, nhiều lần đến hãm hại ta." Liễu Nguyệt Phi trêu tức nói, nháy mắt nhìn về phía Diệt Thiên.

Diệt Thiên nhìn thấy cũng cười đáp lại. Hắn giống như Cực Thiên, Huyền Thiên là thị vệ bên người Vương gia, cũng nhìn Liễu Nguyệt Phi lớn lên.

Lúc này Công tử Thanh đã không còn đường chối, Hoa Khanh Trần đã sớm đặt tai mắt bên người hắn, Hoa Khanh Trần hỏi lại lần nữa hắn cũng nói xạo, còn không bằng không nói. Cả người hắn như mất đi sinh khí.

"Người đâu, mang đám người Công tử Thanh này đi. Đời này không cho bước vào triều đình, tiến vào kinh thành nửa bước!"Hoa Khanh Trần mắt lạnh phân phó. Sau đó thị vệ liền tiến lên kéo Công tử Thanh đi.

Đối với trừng phạt này, Liễu Nguyệt Phi có chút không hiểu. Sao lại nhẹ như vậy?

Như là nhìn ra nghi hoặc của Liễu Nguyệt Phi, Hoa Khanh Trần giải thích"Công tử Thanh đời này ham thích nhất chính là thăng quan phát tài, không cho hắn bước vào triều đình chính là khiến hắn sống không bằng chết!"

Nghe xong, Liễu Nguyệt Phi kinh hãi, nói vậy không phải khiến tinh thần Công tử Thanh chịu đủ loại tra tấn sao?

Ngẩng đầu nhìn bóng dáng Hoa Khanh Trần, sư phụ quả thực nham hiểm, bất quá, nàng chính là thích sư phụ như vậy!

13. Chương 12

Chương 12: Bắc Sát cầu hòa

Vài ngày sau, Hoa Khanh Trần triển khai tấn công Bắc Sát, sử dụng Hỏa Long, thuận lợi chiếm được kinh thành. Trận chiến này được ghi vào sử sách, danh hào Chiến thần của Hoa Khanh Trần lại càng vang dội. Bắc Sát liên tục thất bại, mất trắng năm tòa thành trì, bốn trong số đó là do Hỏa Long trực tiếp đốt cháy, Hoa Khanh Trần không tốn người nào đã dễ dàng chiến thắng.

Hoàng đế Bắc Sát vì mất đi ái nữ cũng không còn tâm trí quản lý triều chính, trực tiếp quăng cho Thái tử Lâm Bình Chi xử lí. Lúc này Lâm Bình Chi cùng Thừa tướng Đặng Thành Húc mang theo thân muội muội* là Mẫu Đơn Công chúa đến Nam Tề cầu hòa.

(R: thân muội muội là em gái ruột, mợ Mẫu Đơn này cùng mẹ với thím Lâm Bình Chi.)

Trong đại trướng Nam Tề, Lâm Bình Chi cùng Đặng Thành Húc lo lắng bất an ngồi trên ghế. Lâm Bình Chi bởi vì là Thái tử, cũng coi như kẻ từng trải, nhưng khi đối mặt Chiến thần Ngạo Vương của Nam Tề, trong lòng vẫn là có chút không yên.

Ngược lại, Lâm Mẫu Đơn trang điểm xinh đẹp. Bắc Sát bị đánh bại, triều đình dự tính hòa thân, vừa khéo đệ nhất Công chúa Bắc Sát Lâm Tường Vi lại mất tích, hơn nữa thân còn mang tội, danh hiệu đệ nhất Công chúa Bắc Sát đương nhiên rơi xuống người Lâm Mẫu Đơn. Tuy là hòa thân nhưng đối phương là Ngạo Vương Nam Tề, nam nhân có mị lực nhất thế kỉ này, nữ nhân cả thiên hạ đều yêu, Lâm Mẫu Đơn bị những danh hiệu hào nhoáng đó làm chết mê chết mệt, tất nhiên cũng muốn trở thành nữ nhân của hắn. Đây đúng là cơ hội tốt, ả còn cảm tạ Lâm Tường Vi ngu ngốc kia đã đem cơ hội như thế nhường cho ả.

Không, không thể nói là nhường, thân phận đệ nhất Công chúa Bắc Sát hẳn nên sớm là của ả. Chỉ bằng đầu óc của Lâm Tường Vi kia cũng có khả năng làm Công chúa sao?

Hoa Khanh Trần vừa bước vào đại trướng, ánh mắt nhìn lướt qua ba người trước mặt, trong lòng đã có đánh giá.

Huyền Thiên theo sau Hoa Khanh Trần cũng quan sát ba người. Trong hai nam tử, tuổi trẻ là Lâm Bình Chi, một thân áo bào xám tro, đôi mắt dài nhỏ, mũi khoằm như ưng. Còn người lớn tuổi hẳn là chính là Thừa tướng Bắc Sát, cậu của Lâm Bình Chi, Đặng Thành Húc. Còn nữ, một thân y phục vàng chói, lộ ra phần lớn ngực, mi mỏng mắt hạnh, làn da trắng nõn, cũng có vài phần tư sắc, hẳn là chính là Mẫu Đơn Công chúa Bắc Sát. Nhìn đến đó, trong mắt hắn hiện lên một tia chán ghét.

Hoa Khanh Trần bước vào, ba người liền vực dậy mười hai phần tinh thần đánh giá Hoa Khanh Trần. Lâm Bình Chi tự nhận năng lực không bằng Hoa Khanh Trần, lại không ngờ dung mạo người này cũng yêu nghiệt như vậy, quả thực so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn.

Lâm Mẫu Đơn vừa thấy người tới là Hoa Khanh Trần, hai mắt đều muốn nhảy ra, đời này ả còn chưa gặp qua nam tử nào xinh đẹp như vậy đâu, trong lòng lại vui vẻ, đây là người ả sẽ gả!

Đặng Thành Húc lại là bình tĩnh, chủ yếu cũng nhờ tuổi tác đã lớn, không quan trọng xinh đẹp như thế nào, nhưng cảm giác được toàn thân Hoa Khanh Trần toát ra hơi thở vương giả khiến lão chấn động. Hoàng đế Bắc Sát làm vua hơn nửa đời người cũng chưa có loại khí phách vương giả được như Hoa Khanh Trần. Lại quay đầu nhìn về phía Lâm Bình Chi, nếu tên này có được một nửa quyết đoán của Hoa Khanh Trần, Bắc Sát cũng đã không thảm bại đến vậy.

"Tham kiến Ngạo Vương." Đặng Thành Húc hành lễ với Hoa Khanh Trần trước, sau đó liền nói vào chủ đề chính "Bắc Sát lần này vì sao đến chắc Vương gia cũng biết. Này chính là hiệp ước cầu hòa của chúng ta, mời Vương gia xem qua."

Nói xong lấy ra một tấm giấy, Huyền Thiên tiếp nhận trình lên Hoa Khanh Trần. Hoa Khanh Trần mắt lạnh nhìn thoáng qua, liền khép lại nói "Bắc Sát trở thành phụ quốc của Nam Tề."

Nội dung cơ bản trên giấy đều là bồi thường bao nhiêu hoàng kim, cắt bao nhiêu đất, còn có chuyện hòa thân. Mà những thứ này, Nam Tề của hắn cũng không cần!

Nghe vậy, sắc mặt Đặng Thành Húc cùng Lâm Bình Chi đều đại biến, chỉ có Lâm Mẫu Đơn tiếp tục say mê Hoa Khanh Trần, nam nhân như vậy mới có mị lực.

Đặng Thành Húc cùng Lâm Bình Chi liếc mắt nhìn nhau. Kỳ thực lúc trước lão Hoàng đế Bắc Sát cũng từng nói, trực tiếp cầu hòa, điều kiện tùy ý Hoa Khanh Trần đề nghị. Loại tình huống này bọn họ cũng dự tính qua, nhưng là không ngờ Hoa Khanh Trần không thèm vòng vo một chút đã nói thẳng, khiến bọn họ không kịp trở tay.

"Vương gia ngài xem, những đất phong này đều là thành trì hoàng kim của Bắc Sát nha!" Đặng Thành Húc vẫn không chịu buông tha. Dù sao Bắc Sát về sau là của Lâm Bình Chi, nếu trở thành phụ quốc, cho dù lên làm Hoàng đế đi nữa thì trên đầu cũng sẽ có người gây áp lực cho hắn!

"Trở thành phụ quốc!" Hoa Khanh Trần lãnh đạm nói, không cho đối phương một chút cơ hội.

Thấy vậy, Đặng Thành Húc cùng Lâm Bình Chi đều không có cách gì. Lâm Bình Chi suy nghĩ một lát cũng không nghĩ ra cách gì, chỉ có thểkéo dài thời gian, nói: "Có thể ngày mai trả lời Vương gia được không?"

Hoa Khanh Trần nghe vậy cũng không nói gì, không khí trong đại trướng nháy mắt trầm xuống, khiến Lâm Bình Chi thở mạnh cũng không dám.

"Vương gia, về sau Mẫu Đơn chính là người của Vương gia!" Lúc này Lâm Mẫu Đơn uốn éo nói. Vừa rồi Hoa Khanh Trần chỉ cần hai câu nói đã đánh bại chuẩn bị kĩ lưỡng nhiều ngày của đại ca và cậu. Nam nhân có mị lực như vậy, ả sao có thể không mê?

Lâm Bình Chi thấy Lâm Mẫu Đơn như thế, trong lòng tán thưởng muội muội biết lễ. Nếu Hoa Khanh Trần trở thành muội phu của hắn, vậy cơ hội hắn lên ngôi Hoàng đế không phải càng lớn sao, hơn nữa gần đây lão bất tử kia còn muốn đổi Thái tử.

Nhất thời hai mắt Hoa Khanh Trần phát ra hàn ý bắn thẳng đến Lâm Mẫu Đơn "Bổn vương không cần cái gì hòa thân Công chúa!"

"Vương gia ngài nói đùa, Mẫu Đơn là tới hầu hạ Vương gia!" Lâm Mẫu Đơn cũng không phát hiện Hoa Khanh Trần tức giận, một lòng cho rằng chính mình xinh đẹp như hoa, không có nam nhân nào nhìn đến mà không mê đắm. Hoa Khanh Trần là nam nhân, cũng sẽ bị ả mê hoặc, ả vô cùng tin tưởng vào bộ dạng của chính mình.

"Đúng vậy Vương gia, Mẫu Đơn là lễ vật Bắc Sát chúng ta đưa đến cho ngài!" Lâm Bình Chi thấy vậy cũng nịnh nọt nói, muội muội của hắn xinh đẹp như vậy, Hoa Khanh Trần chắc chắn sẽ sủng ái. Đây cũng là nguyên nhân hắn để Lâm Mẫu Đơn đến hòa thân.

"Cút –!"

Hoa Khanh Trần toàn thân phát ra hàn ý càng ngày càng trầm trọng, cho dù Lâm Bình Chi cùng Lâm Mẫu Đơn là kẻ ngốc cũng cảm giác được Hoa Khanh Trần đang bùng nổ, lập tức không dám hó hé.

Lâm Mẫu Đơn có chút không hiểu, vì sao Hoa Khanh Trần không mê đắm nàng?

Hoa Khanh Trần lúc này vô cùng phiền chán, phất phất tay hướng Lâm Bình Chi nói "Ngày mai, cho các ngươi một ngày đêm!" Nói xong không chút do dự xoay người rời đi.

Lâm Bình Chi nghe vậy, nửa ngày mới phản ứng lại, cao hứng trả lời "Đa tạ Vương gia!"

Thấy Hoa Khanh Trần rời đi, Lâm Mẫu Đơn có chút giật mình, vì sao Hoa Khanh Trần đối với ả không giống những nam nhân khác? Chẳng lẽ là bởi vì ả là nữ tử Bắc Sát, mà bọn họ hiện tại đang là quan hệ đối địch?

(R: edit tới đây là nhịn hết nổi rồi, ngứa tay quá trời. Ít dát vàng lên mặt một chút đi mợ êi. Chất xám để suy nghĩ chứ k phải để nuôi tóc.)

Không được, ả không thể để Hoa Khanh Trần rời đi như vậy, tròng mắt vừa đảo, đột nhiên bổ nhào lên người Lâm Bình Chi, thống khổ nói "Hoàng huynh, Mẫu Đơn hiện tại đầu thật choáng váng, chỉ sợ là không thể chịu nổi xóc nảy của xe ngựa!"

Lâm Bình Chi thấy vậy liền hiểu được muội muội của mình có chủ ý gì, trên mặt lộ ra vẻ buồn bã, vội vàng nói với Hoa Khanh Trần "Vương gia có thể để Mẫu Đơn tạm ở lại đây không? Mẫu Đơn là đệ nhất Công chúa Bắc Sát, cành vàng lá ngọc, được nuông chiều từ bé, bản cung thân là huynh trưởng của Mẫu Đơn, nhìn thấy nàng như thế, trong lòng thật là khổ sở!"

14. Chương 13

Chương 13: Mẫu Đơn Công chúa

Hoa Khanh Trần không kiên nhẫn quay đầu nhìn lại, thuận miệng nói với Huyền Thiên bên cạnh "Ngươi đi an bài!" Sau đó liền biến mất trước mắt mọi người.

Huyền Thiên đau khổ nhìn bóng lưng chủ tử nhà mình, Mẫu Đơn Công chúa này vừa thấy đã biết là quỷ quấn người rồi, nếu xử lý không tốt sẽ đắc tội đến thiếu chủ nha!

Lâm Mẫu Đơn thấy Hoa Khanh Trần đồng ý để ưu lại, trong lòng lại đắc ý lên. Quả nhiên nam nhân đều sẽ mê luyến sắc đẹp của mình, Hoa Khanh Trần dù lãnh dù khốc, chung quy cũng là một nam nhân!

Trao đổi ánh mắt với Lâm Bình Chi một chút liền vênh váo tự đắc nói với Huyền Thiên "Còn không mau chuẩn bị đại trướng cho bản cung!"

Bây giờ làm gì còn vẻ suy yếu lúc trước?

Lấy bộ dáng nữ chủ nhân ra lệnh, đối với việc này, Huyền Thiên cực kì phản cảm. Nói theo thiếu chủ, Lâm Mẫu Đơn chính là một kẻ ngực to não ngắn!

Tuy rằng trong lòng khinh miệt nhưng sắc mặt hắn vẫn không hề thay đổi, hướng tới Lâm Bình Chi nói "Thời gian không còn sớm, Thái tử điện hạ cùng Thừa tướng đại nhân vẫn là mau chóng về Bắc Sát đi. Người đâu, tiễn khách!"

Hai thị vệ liền bước vào đại trướng, cung kính cúi đầu với Huyền Thiên, đối mặt ba người Lâm Bình Chi lại không hành lễ gì, giống như bọn hắn không tồn tại.

Lâm Mẫu Đơn thấy vậy liền tức giận đến nhăn mặt, ả cho đến bây giờ vẫn luôn cao cao tại thượng, còn chưa bao giờ bị người ta khi dễ đến thế này. Đang muốn nói chuyện, lại bị Lâm Bình Chi giữ chặt, nhỏ giọng nói "Đây là Nam Tề, nhỏ không nhịn sẽ hỏng việc lớn!"

Nghe vậy, Lâm Mẫu Đơn phẫn nộ nhìn Huyền Thiên, sẽ có một ngày ả cho hắn biết, ả chính là nữ chủ nhân tương lai của hắn!

Nghĩ đến đây, trên mặt cũng nở nụ cười, bày ra hình tượng Công chúa tôn quý. Hoàng huynh nói rất đúng, nhỏ không nhịn sẽ hỏng việc lớn.

Lâm Bình Chi thấy Lâm Mẫu Đơn chịu yên lại, nhìn thoáng qua Đặng Thành Húc rồi nói với Huyền Thiên "Làm phiền!"

Nói xong, liền theo thị vệ rời đi.

Thấy Lâm Bình Chi rời đi, Huyền Thiên mới nhìn về phía Lâm Mẫu Đơn nói"Công chúa mời theo ta!"

Lâm Mẫu Đơn giả bộ nói "Làm phiền!", trong mắt vẫn là vẻ khinh thường.

Huyền Thiên đi theo Hoa Khanh Trần nhiều năm, cũng học được một chút bản lĩnh nhìn sắc mặt người khác. Ánh mắt khinh thường của Lâm Mẫu Đơn hắn đã sớm phát hiện, trong lòng cười lạnh, mang Lâm Mẫu Đơn đến một lều trướng nhỏ màu xám.

Lúc này có một ít binh lính đang ở bên ngoài khuân vác tạp vật, trong trướng ánh sáng le lói, còn có mùi ẩm mốc.

Thấy vậy, Lâm Mẫu Đơn không thể tin hỏi "Này chính là chỗ ở ngươi an bày cho bản cung?"

Huyền Thiên trưng ra một bộ dáng khó xử "Công chúa bớt giận, Nam Tề nhiều người, đại trướng vốn không đủ, đây là chỗ đặc biệt chuẩn bị để công chúa ở lại!"

"Không thể nào, ngươi là cố ý lừa gạt bản cung, không an bày cho bản cung chỗ ở tử tế!" Giải thích của Huyền Thiên trong mắt Lâm Mẫu Đơn hoàn toàn chính là cố ý, lấy thanh nhã cùng tự tôn của Công chúa, sao có thể ở trong lều trướng như thế này?

(R: ít ra cũng nhìn ra được ngta đang cố ý, k tệ k tệ.)

"Nếu Công chúa thực sự ủy khuất, tại hạ cũng không giữ lại, hiện tại sẽ đưa Công chúa về Bắc Sát!" Huyền Thiên mặt không chút biểu cảm nói, ả thật cho rằng chỗ này là hoàng cung Bắc Sát sao?

"Bản cung hiện tại phải đi tìm Vương gia, để Vương gia chủ trì công đạo cho bản cung!" Lâm Mẫu Đơn tức giận, Huyền Thiên rõ ràng cũng chỉ là một thị vệ mà thôi, cư nhiên dám vô lễ với ả như vậy!

"Công chúa nếu không sợ phiền đến Vương gia, phá hỏng thanh tịnh của người thì cứ việc đi tìm!"

Huyền Thiên nói xong, phân phó vài câu với binh lính đang khuân vác, cũng không quản Lâm Mẫu Đơn tức giận đến thế nào liền xoay người rời đi. Mùi son phấn trên người Lâm Mẫu Đơn quá nồng, hắn không muốn tiếp tục ở đây chịu tra tấn!

Lâm Mẫu Đơn nhìn bóng lưng rời đi của Huyền Thiên, tức giận đến dậm chân. Đợi đến khi ả ngồi được lên cái ghế Vương phi của Hoa Khanh Trần, nhất định phải cho Huyền Thiên sáng mắt ra!

"Công chúa, lều trướng đã chuẩn bị tốt!" Lúc này binh lính khuân vác báo cáo với Lâm Mẫu Đơn, nói rõ hoàn thành nhiệm vụ.

Ai ngờ vừa khéo bị Lâm Mẫu Đơn chộp đến trút giận, giáng một bạt tai xuống, nổi giận mắng: "Làm càn, nói chuyện với bản cung, phải tự xưng nô tài!"

Thị vệ giật mình nhìn Lâm Mẫu Đơn, không ngờ ả nói đánh là đánh. Vừa định phản pháo lại nhớ đến thân phận của Lâm Mẫu Đơn, đành phải nuốt cục tức xuống mà sửa lại "Bẩm công chúa, nô tài đã chuẩn bị tốt lều trướng!" Giọng nói hoàn toàn là rít từ trong kẽ răng ra, biểu hiện tức giận cùng không phục của hắn!

Phần tức giận đó lại khiến Lâm Mẫu Đơn đắc ý, nô tài chính là nô tài, cùng người thân phận tôn quý như ả là không thể so sánh được!

"Quân doanh Nam Tề sao có thể có nô tài?" Một giọng nói thanh thúy truyền đến. Lâm Mẫu Đơn nghe vậy nhíu mày nhìn lại, thấy một nam tử áo trắng, tóc đen phiêu phiêu đang đi đến. Khi đến gần, cư nhiên lại xinh đẹp như vậy, da trắng như tuyết, đôi mắt đen như gỗ mun (quen quen =))), cái mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng mê người. Người này đứng chung một chỗ với Hoa Khanh Trần, tuyệt đối có thể ngang bằng. Lâm Mẫu Đơn không khỏi nhìn đến mê muội.

Người tới không phải Liễu Nguyệt Phi còn có thể là ai? Nghe nói hôm nay Bắc Sát cầu hòa, Mẫu Đơn Công chúa của Bắc Sát vì thân thể mệt mỏi nên lưu tại Nam Tề. Xem ra nữ tử xinh đẹp trước mắt này chính là Lâm Mẫu Đơn!

"Công tử Mị!" Binh lính thấy là Liễu Nguyệt Phi, trong lòng đều hưng phấn lên. Công tử Mị đến đây, bọn họ sẽ không bị khi dễ nữa!

Lâm Mẫu Đơn trong lúc thất thần nghe thấy binh lính gọi nam tử trước mắt là Công tử Mị, không khỏi nhíu mày khinh bỉ. Chỉ là một phụ tá nho nhỏ thôi, quả nhiên vẫn là không thể so sánh với Hoa Khanh Trần!

(R: cũng mợ nói k chứ ai ==".)

"Các ngươi ở trước mặt bản cung, đều là nô tài hạ lưu!"

Liễu Nguyệt Phi vừa nghe vậy thì đuôi lông mày khẽ nhướn, như đăm chiêu nhìn Lâm Mẫu Đơn. Vì sao nàng lại cảm thấy tên này có chút quen thuộc?

Khẽ mở môi anh đào nói "Lời của Công chúa thật đúng!"

Liễu Nguyệt Phi nói hùa theo Lâm Mẫu Đơn khiến mọi người ở đây chấn động. Binh lính khó hiểu nhìn nàng, chẳng lẽ bọn họ nghĩ sai rồi, Công tử Mị không phải đến đây giúp họ?

Lâm Mẫu Đơn nghe vậy liền cười lớn mắt, vừa lòng nhìn Liễu Nguyệt Phi, nơi này vậy mà còn một kẻ biết thức thời.

"Không sai, bản cung ở trước mặt Vương gia chắc chắn sẽ nói tốt cho ngươi vài câu!"

Nghe xong, Liễu Nguyệt Phi cười nhẹ nói "Vậy xin đa tạ Công chúa!"

"Bản cung chính là thích người có hiểu biết!" Lâm Mẫu Đơn hiện tại được Liễu Nguyệt Phi đưa lên cao, mặt tự nhiên cũng vểnh lên trời.

"Vậy Công chúa hẳn cũng biết rõ, hiện tại Bắc Sát trở thành phụ quốc của Nam Tề, vậy Bắc Sát từ nay về sau chính là nô tài của Nam Tề."

Liễu Nguyệt Phi cười nhẹ nói, sắc mặt Lâm Mẫu Đơn lập tức thay đổi, tức giận chỉ vào Liễu Nguyệt Phi mắng "Lớn mật!"

"Chẳng lẽ không đúng sao? Công chúa là muốn nói Bắc Sát không muốn xưng thần với Nam Tề? Vậy tại hạ lập tức đi bẩm báo Vương gia, như vậy Công chúa liền không phải là nô tài của Nam Tề nữa!"

Trên mặt Liễu Nguyệt Phi vẫn giữ nguyên nụ cười, lười nhác nói. Nhưng trong lời nói lại lộ ra hàn ý, đâm sâu vào lòng Lâm Mẫu Đơn.

15. Chương 14

Chương 14: Độc kế của Lâm Mẫu Đơn

Nhưng chỉ một lát sau, Lâm Mẫu Đơn thân là Công chúa, tự tôn không cho phép ả cúi đầu với một phụ tá nho nhỏ, bèn cố nén lại hàn ý trong lòng, vung tay hướng đến Liễu Nguyệt Phi.

Liễu Nguyệt Phi mắt lạnh nhìn bàn tay đang vung đến, trong mắt hiện lên một tia sát ý, trên tay nàng làm một động tác nhỏ.

"A!" Lâm Mẫu Đơn bỗng nhiên hét to một tiếng, bàn tay bị đau rụt lại. Rõ ràng mắt thấy bàn tay sắp đánh lên mặt Liễu Nguyệt Phi, lại không biết vì sao đột nhiên một cỗ đau đớn như kim châm ập đến.

Nhíu mày suy nghĩ, liền chỉ vào Liễu Nguyệt Phi nói "Ngươi đánh lén đả thương người!"

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy hừ lạnh một tiếng "Công chúa, rõ ràng là người chuẩn bị muốn đánh tại hạ, hiện tại sao lại thành tại hạ đánh lén đả thương người rồi?"

Trong lòng thị vệ ở đây cũng ào ào dâng lên bất bình cho Liễu Nguyệt Phi, Lâm Mẫu Đơn là khinh người quá đáng!

Lâm Mẫu Đơn giờ phút này dù không có đầu óc cũng biết tình huống hiện tại vô cùng bất lợi đối với ả. Lúc trước Hoàng huynh đã nói, nhỏ không nhịn sẽ hỏng việc lớn, ả không thể vì một vài kẻ ti tiện mà hạ thấp bản thân. Bất quá Công tử Mị trước mắt này là khinh người quá đáng, không cho hắn biết mặt một chút, uy nghiêm công chúa của ả còn ở đâu?

"Bản cung nói ngươi đánh lén đả thương người thì chính là ngươi đánh lén đả thương người!" Lâm Mẫu Đơn trong mắt ánh lên hung ác. Nói xong, cư nhiên đoạt lấy đao của thị vệ đứng bên cạnh, trước ánh mắt khác thường của mọi người hạ đao xuống cánh tay chính mình. Một dòng máu đỏ tươi lập tức liền phun ra.

Thoáng chốc, binh lính ở đây cũng không thể hiểu sao Lâm Mẫu Đơn lại làm vậy. Tất cả đều mở to hai mắt, khó tin nhìn ả.

Liễu Nguyệt Phi híp mắt nhìn hành động của Lâm Mẫu Đơn. Không ngờ Mẫu Đơn Công chúa này cũng còn một chút thông minh, khó trách có thể trở thành đệ nhất Công chúa Bắc Sát!

Khoan đã, đệ nhất Công chúa?

Trong đầu Liễu Nguyệt Phi đột nhiên lóe lên một tia sáng. Thì ra là thế, thảo nào lúc trước lại cảm thấy quen thuộc như vậy, ra chính là ả nha!

"Công tử Mị, hiện tại bản cung phải đi tìm Vương gia cáo trạng. Bản cung mới đến Nam Tề ngày đầu tiên, Nam Tề các ngươi liền ra tay ám sát bản cung! Thật sự là tội không thể tha." Nói xong còn giơ lên cánh tay đã đỏ tươi.

Một tia nắng mặt trời chiếu đến, ngọc bội trên cổ Lâm Mẫu Đơn phản quang có chút chói mắt. Liễu Nguyệt Phi liếc mắt nhìn một cái, trong lòng liền giật nảy. Đó không phải là……

Lâm Mẫu Đơn lúc này đã cảm thấy đau, tự trách mình xuống tay quá nặng. Nhìn vạt áo đã đỏ tươi, đầu có chút choáng váng. Nhanh chút đi tìm Hoa Khanh Trần, nếu không ả sẽ chảy hết máu!

"Bản cung hiện tại phải đi tìm Ngạo Vương!" Nói xong, vừa lòng nhìn gương mặt có chút tái nhợt của Liễu Nguyệt Phi liền xoay người rời đi.

(R: *xùy xùy* đi đâu đi đi, màu quá.)

Binh lính ở đây nhìn thân ảnh đi xa của Lâm Mẫu Đơn, không đành lòng nói với Liễu Nguyệt Phi "Công tử Mị, chúng ta sẽ thay ngươi làm chứng, nói cho Vương gia là Công chúa Bắc Sát kia vu oan giá họa!"

"Đúng rồi, không thể để Công chúa ghê tởm đó đạt được mục đích!"

Một lúc lâu sau, Liễu Nguyệt Phi mới hồi phục tinh thần lại, cười nhẹmấy binh lính bên cạnh "Không được, không thể liên lụy mọi người!"

Nói xong liền đăm chiêu nhìn phương hướng Lâm Mẫu Đơn rời đi, trong mắt toàn là hàn khí, xem ra nàng nên đổi một thân phận khác chơi đùa với Lâm Mẫu Đơn rồi!

Dần dần khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười giảo hoạt, bước chân rời đi theo phương hướng của Lâm Mẫu Đơn.

Tình cảnh náo nhiệt nháy mắt liền ảm đạm xuống, binh lính lo lắng nhìn bóng lưng Liễu Nguyệt Phi rời đi, cầu nguyện hắn tốt nhất không có việc gì.

~

Liễu Nguyệt Phi vừa đến đại trướng của Hoa Khanh Trần, chợt nghe đến Lâm Mẫu Đơn ở bên trong thút thít nói "Vương gia, ngài cần phải làm chủ cho Mẫu Đơn. Mẫu Đơn tuy là Công chúa Bắc Sát, nhưng cũng đường đường là Công chúa của một nước, sao có thể để một phụ tá nho nhỏ khi nhục, tổn thương như vậy!"

Nghe đến đó, Liễu Nguyệt Phi cười nhẹ tiêu sái bước vào đại trướng, hành lễ với Hoa Khanh Trần: "Tham kiến Vương gia!"

Hoa Khanh Trần híp mắt nhìn Liễu Nguyệt Phi, tuy lúc này nàng đang cười nhẹ không nhìn ra khác thường gì nhưng hắn lại có thể cảm nhận được hàn khí toàn thân nàng toát ra, cảm nhận được một loại hơi thở địa ngục vây quang nàng. Đuôi mày liền chớp động một chút, ánh mắt hắn nghiêm túc khóa chặt Lâm Mẫu Đơn.

Lâm Mẫu Đơn đau khổ cúi đầu, tùy ý đại phu băng bó miệng vết thương, vẫn chưa chú ý tới ánh mắt Hoa Khanh Trần. Thấy người đến là Liễu Nguyệt Phi, tiếng khóc lại càng lợi hại hơn "Vương gia, kẻ này bây giờ đã dám công khai ám sát bản cung, về sau không biết còn dám làm ra chuyện đại nghịch bất đạo gì nữa!"

Lúc này ở đây còn có Triệu Tướng quân cùng Đông Phương Ngưng Tử. Triệu Tướng quân bản thân chính là một kẻ bảo thủ, phân nặng giai cấp, nghe Lâm Mẫu Đơn nói như thế, liền tức giận rống với Liễu Nguyệt Phi"Công tử Mị, vốn nghĩ ngươi thông minh, an phận thủ thường, không ngờ ngươi lại đại nghịch bất đạo như vậy. Đây là tổn hại thể diện Nam Tề, thể diện Vương gia!"

Triệu Tướng quân vốn nghĩ nói vậy là hùa theo Lâm Mẫu Đơn, giúp Hoa Khanh Trần giải thích rõ với Bắc Sát. Công chúa Bắc Sát này vừa đến ngày đầu tiên đã xảy ra chuyện, nếu truyền ra ngoài chính là tổn hại đến danh dự của Nam Tề!

"Mọi chuyện vẫn chưa rõ ràng, Triệu Tướng quân không nên tùy ý liền định tội!" Hoa Khanh Trần lạnh giọng nói, ánh mắt lơ đãng đảo qua Triệu Tướng quân.

Triệu Tướng quân thấy ánh mắt Hoa Khanh Trần, trong lòng nổi lên một trận sợ hãi? Là hắn nói sai rồi sao? Nhưng là hắn đang giúp Vương gia nha!

"Vương gia, cánh tay Mẫu Đơn chính là chứng cớ!" Lâm Mẫu Đơn nghe được lời nói Hoa Khanh Trần, khó tin nhìn hắn. Ả chính là Công chúa một quốc gia, lời nói ra còn không thể khiến hắn tin tưởng sao?

"Trên tay Mẫu Đơn Công chúa đúng là bị thương, nhưng vậy cũng không thể chứng minh là Công tử Mị gây ra." Đông Phương Ngưng Tử lúc này cũng lên tiếng. Công tử Mị một thân thư sinh, nhìn thế nào cũng không giống người sẽ động đao động kiếm, hơn nữa bằng trí tuệ của Công tử Mị, không có khả năng sẽ làm loại chuyện này!

"Đông Phương Tướng quân, bản cung bị thương còn không thể chứng minh sao?" Lâm Mẫu Đơn hai mắt tức giận trừng Đông Phương Ngưng Tử, chỉ thiếu phun lửa!

Liễu Nguyệt Phi cười nhẹ nhìn gương mặt vốn xinh đẹp của Lâm Mẫu Đơn giờ đã bị ác độc vặn vẹo không ra hình. Thật sự là ngây thơ quá thể, cho rằng tự mình hại mình là có thể vu oan giá họa cho nàng sao? Lâm Mẫu Đơn hình như không rõ tình huống thì phải, nơi này là Nam Tề, không phải Bắc Sát của ả, thật sự là không đầu óc.

"Công chúa bị thương cũng có thể là chính mình không cẩn thận?" Đông Phương Ngưng Tử hoàn toàn không nhìn đến tức giận của Lâm Mẫu Đơn, tức giận này với hắn mà nói, căn bản không hề ảnh hưởng.

Lâm Mẫu Đơn vừa nghe, nhất thời bốc khói. Đông Phương Ngưng Tử này không phải nói nàng vu oan giá họa sao? Tôn nghiêm bị giẫm lên như thế, tức giận đến Lâm Mẫu Đơn không thèm suy nghĩ đã nói ra miệng.

"Vương gia! Xem ra Nam Tề sẽ không hòa chiến với Bắc Sát! Nếu đã vậy, bản cung hiện tại đi về!"

(R: *vẫy khăn* không tiễn.)

Triệu Tướng quân thật đúng là bị Lâm Mẫu Đơn dọa, vội vàng nói "Vương gia, xem ra Mẫu Đơn Công chúa là thật bị ủy khuất, xin Vương gia trách phạt Công tử Mị, trả lại rõ ràng cho công chúa!"

16. Chương 15

Chương 15: Bị sung quân biên cương?

Trong lòng Hoa Khanh Trần cũng dâng lên một cỗ tức giận. Triệu Tướng quân thật đúng là miệng cọp gan thỏ, thân thể cao lớn nhưng không có đầu óc. Người như vậy còn cần để làm gì?

Đông Phương Ngưng Tử cũng có chút khinh thường Triệu Tướng quân. Bắc Sát chính là thủ hạ bại tướng, hiện tại là Bắc Sát tới cầu hòa, Triệu Tướng quân làm gì cứ như chó săn nhảy nhổm vậy.

Mà Lâm Mẫu Đơn thấy vậy liền kiêu ngạo ương ngạnh lên, có thể là do nghĩ vừa thay Bắc Sát trừ khử Công tử Mị! Công tử Mị lúc này là đại công thần của Nam Tề, nói không chừng Bắc Sát đã sớm xem là cái đinh trong mắt!

Ngay lúc Đông Phương Ngưng Tử cùng Hoa Khanh Trần định mở miệng, Liễu Nguyệt Phi lại đột nhiên quỳ xuống trước Hoa Khanh Trần nói "Thần tổn hại thể diện Nam Tề, xin Vương gia trách phạt!"

Liễu Nguyệt Phi đột nhiên nhận tội khiến tất cả mọi người ở đây đều chấn động. Đông Phương Ngưng Tử là không tin, Triệu Tướng quân là vừa lòng, mà Lâm Mẫu Đơn là thỏa mãn khi kế hoạch đã thực hiện được!

Hoa Khanh Trần không nói gì nữa, chỉ nhìn chằm chằm Liễu Nguyệt Phi"Ngươi thừa nhận là xuống tay thương tổn Mẫu Đơn Công chúa?"

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy cười nhẹ nói "Thần cũng không có lá gan đó, dám thương tổn đến Mẫu Đơn Công chúa cao cao tại thượng!"Giọng nói nhẹ nhàng linh hoạt, nghe không biết Liễu Nguyệt Phi là đang vui hay giận.

Hoa Khanh Trần bất đắc dĩ lắc lắc đầu, xem ra đồ nhi bảo bối của hắn lại có kế hoạch gì nữa rồi!

"Vậy ngươi vì sao muốn nhận tội?" Đông Phương Ngưng Tử không đành lòng hỏi, không muốn người tài hoa như Công tử Mị lại bị vùi dập!

"Mẫu Đơn Công chúa một mực chắc chắn là thần gây nên, thần cũng không có chứng cớ chứng minh là không phải. Một khi đã như vậy, còn không bằng cầu Vương gia trách phạt, phải không, Triệu Tướng quân?" Một câu cuối cùng, Liễu Nguyệt Phi cười nhẹ chỉ hướng Triệu Tướng quân.

Triệu Tướng quân nghe vậy lập tức giật mình một cái, xấu hổ dời tầm mắt. Trong lòng thầm nghĩ tuy là có chút ủy khuất Công tử Mị, nhưng là chỉ cần là vì Nam Tề, hy sinh của Công tử Mị là đáng giá!

"Vốn chính là ngươi thương tổn bản cung, làm gì ra vẻ ủy khuất!"Lâm Mẫu Đơn vênh váo tự đắc nói. Ả nghĩ không sai, ả chính là Công chúa cao cao tại thượng, kẻ nghèo hèn sao có thể đấu lại? Bất quá thật đúng là đáng tiếc khuôn mặt đó của hắn, phi phi!

"Nếu đã vậy, Công tử Mị, ngươi nói bổn vương nên phạt ngươi cái gì?" Hoa Khanh Trần lười nhác nói, đùa bỡn ban chỉ trên tay, giống như một chút cũng không để bụng. Hắn đúng là muốn xem xem đồ nhi bảo bối còn muốn chơi kiểu gì?

Lâm Mẫu Đơn vừa nghe vậy liền tức giận. Hoa Khanh Trần cư nhiên còn hỏi Công tử Mị phạt thế nào? Vậy không phải Công tử Mị nhất định sẽ chọn lựa ình một hình phạt thoải mái sao? Đang muốn mở miệng nói thì bị giọng của Liễu Nguyệt Phi đánh gãy.

"Vậy tội thần thỉnh cầu Vương gia đem thần sung quân biên cương!" Liễu Nguyệt Phi suy nghĩ một lát rồi nói. Thật sự là phiền toái, nàng chính là muốn đổi một thân phận mà thôi, Công tử Mị bây giờ đi đâu cũng không quan trọng, chỉ cần biến mất là được!

Hoa Khanh Trần nghe vậy trong lòng cười nhẹ, đại khái đã đoán ra được nàng muốn làm gì, chỉ là không biết vì sao. Một khi đã vậy liền thỏa mãn nàng "Người đâu, đem Công tử Mị áp giải đến vây thành!"

"Vương gia……" Đông Phương Ngưng Tử vừa định nói đã bị Hoa Khanh Trần vẫy tay ngăn lại, sau đó Huyền Thiên từ bên ngoài tiến vào. Đối thoại vừa rồi trong đại trướng, hắn đều đã nghe thấy, cũng đoán được Liễu Nguyệt Phi hình như muốn đổi thân phận, cho nên bây giờ hắn cùng Vương gia đều là đang diễn trò, liền hành lễ đáp lại Hoa Khanh Trần "Dạ!"

Nói xong, liền mang theo Liễu Nguyệt Phi rời khỏi đại trướng. Lâm Mẫu Đơn thấy vậy trên mặt cười tươi như hoa, tuy có chút không vừa lòng vì không đoạt được mạng của Công tử Mị, nhưng là đi biên cương cũng sẽ không có được ngày lành. Hừ! Muốn đấu với ả sao, không biết trời cao đất dày.

Sau đó liền ỏng ẹo nói với Hoa Khanh Trần "Vương gia, Mẫu Đơn cũng mệt mỏi, Mẫu Đơn đi nghỉ ngơi!"

(R: cuối cùng mợ cũng chịu lết vô cánh gà. Thân ái gửi tặng một rổ cà chua để mợ nhâm nhi trong lúc chờ diễn cảnh tiếp theo.)

Hoa Khanh Trần thấy vậy, vẫy tay nói "Đều đi nghỉ ngơi đi!"

Triệu Tướng quân cùng Đông Phương Ngưng Tử đều hành lễ với Hoa Khanh Trần rồi rời đi. Lúc Triệu Tướng quân đi tới cửa, Hoa Khanh Trần lại đột nhiên nói "Triệu Tướng quân, ngày mai ngươi hồi kinh đi!"

Triệu Tướng quân vừa nghe liền chấn động toàn thân, trong đầu trống rỗng, Vương gia đây là ý gì?

Đông Phương Ngưng Tử vốn định nói mấy lời thay Triệu Tướng quân nhưng là vừa nghĩ đến hành động lúc trước của hắn, cơn giận liền dâng lên, không nói gì xoay người bỏ đi.

Lâm Mẫu Đơn không thèm để ý, trực tiếp đi về đại trướng của mình. Chuyện này không liên quan đến ả. Một chút cũng không nhớ tới Triệu Tướng quân vừa rồi nói giúp ai.

Triệu Tướng quân lúc này mới ý thức được hắn làm sai cái gì, nhưng cũng không thể hối hận nữa rồi, liền không có sinh khí ngã ngồi bên ngoài đại trướng.

……

Khi Huyền Thiên áp Liễu Nguyệt Phi đến mười dặm ngoài doanh trướng thì liền thay đổi phương hướng, đi vào rừng cây ở một bên.

"Thiếu chủ, ngài làm cái gì vậy?" Giờ phút này Huyền Thiên mới không hiểu hỏi "Sao đột nhiên không muốn thân phận Công tử Mị nữa?"

Nhưng lại dùng cách này, kỳ thực tùy tiện lấy một cái cớ cũng không phiền toái như vậy nha!

"Huyền Thiên, đệ nhất Công chúa Bắc sát kỳ thực không phải Lâm Mẫu Đơn mà là Lâm Tường Vi, đúng không?" Liễu Nguyệt Phi lúc này nghịch ngợm nói với Huyền Thiên, một chút cũng không còn vẻ bình tĩnh của công tử Mị, hoàn toàn là bộ dáng của một đứa nhỏ.

"Đúng vậy, bất quá Tường Vi Công chúa lại mất tích trên chiến trường, sinh tử không rõ. Cho nên đệ nhất Công chúa liền biến thành Lâm Mẫu Đơn!"

Huyền Thiên tuy chỉ là một thị vệ nhưng cũng nắm rõ tin tức. Chỉ sợ người trong thiên hạ ai cũng không thể tưởng được, môn chủ tổ chức tình báo đệ nhất giang hồ Vô Ưu Môn chính là Nam Tề Ngạo Vương, Hoa Khanh Trần.

"Lâm Tường Vi là bị Lâm Mẫu Đơn hại chết!" Liễu Nguyệt Phi cười thầm nói, xem ra sau lưng Lâm Mẫu Đơn có quân sư rất lớn mạnh. Nếu không chỉ bằng đầu óc của ả sao có thể nghĩ ra được kế lợi dụng chiến trường khiến Lâm Tường Vi biến mất!

"Thiếu chủ biết?" Huyền Thiên có chút kinh ngạc nói. Tin tức Lâm Tường Vi bị Lâm Mẫu Đơn hại chết, trước mắt bọn họ còn chưa nắm được, thiếu chủ cư nhiên lại biết?

"Bởi vì trước khi Lâm Tường Vi chết gặp được ta!" Liễu Nguyệt Phi cười thầm. Lâm Mẫu Đơn ơi Lâm Mẫu Đơn, chỉ sợ cô không thể tưởng tượng được Lâm Tường Vi trước khi chết gặp được Liễu Nguyệt Phi ta, hiện tại để ta đến chơi đùa với cô đi!

"Huynh đi tra một chút Lâm Tường Vi là vì sao phải ra chiến trường, vì sao tử vong!"

"Thiếu chủ là muốn lấy thân phận Lâm Tường Vi đi đối phó Lâm Mẫu Đơn?" Huyền Thiên vừa nghe, lúc đầu có chút giật mình nhưng sau đó cũng dần hiểu được kế hoạch của Liễu Nguyệt Phi.

Liễu Nguyệt Phi vừa nghe liền xì cười ra tiếng "Lâm Mẫu Đơn còn chưa đủ tư cách, ta là muốn đi Bắc Sát, đi thăm dò một việc!" Trong đầu mặt chậm rãi hiện ra hình ảnh hoa văn trên ngọc bội của Lâm Mẫu Đơn lúc trước, loại hoa văn này vẫn luôn lẩn quẩn trong đầu nàng đã mười lăm năm.

"Huyền Thiên, huynh hiện tại đi tra, ta muốn tư liệu của Lâm Tường Vi cùng mỗi người trong Bắc Sát! Buổi tối nhất định phải nói cho ta!"

Liễu Nguyệt Phi đột nhiên nghiêm túc lên khiến Huyền Thiên chấn động, lập tức trả lời "Dạ!". Nói xong liền phi thân rời đi.

Liễu Nguyệt Phi sau khi Huyền Thiên rời khỏi thì cười nhẹ một cái, bước thẳng vào trong rừng cây……

17. Chương 16

Chương 16: Giả làm Tường Vi Công chúa

Trong đại trướng, Hoa Khanh Trần nửa nằm trên giường ngủ, nhàn nhã từ từ nhắm hai mắt, lông mi anh tuấn run nhẹ. Ánh trăng qua cửa sổ chiếu lên người hắn, nhẹ nhàng như trong cảnh mộng.

Trong không khí tràn ngập hương hoa nhài, thoang thoảng còn có một mùi khác, đó là hương sen. Lúc này, đôi mắt thon dài kia thong thả mở ra, nhìn về phía cửa sổ.

Dần dần một bóng người xuất hiện dưới ánh nến, áo xanh lục bích, váy dài hoa rơi màu xanh lá, mi như thúy vũ*, da như tuyết trắng, eo thon như bó lại, răng trắng như ngọc.

(R: thúy: chim công (còn gọi là chim trả), vũ: lông vũ. Edit là 'mi như lông công' thì quá chuối nên ta để nguyên. Ngta hay nói lông công đẹp mà ta thì chả thấy nó đẹp chỗ nào, nhìn i chang con mắt:|, có con màu trắng thì đẹp thiệt.)

Thấy nàng bước chân thong thả tiêu sái đến bên người hắn, giọng dịu dàng như nước nói "Vương gia, ta đến hầu hạ ngài!"

Hoa Khanh Trần thấy vậy, đuôi lông mày nhướn cao, vẫn không đáp lời. Nữ tử cười nhẹ ngồi vào bên giường, bàn tay tinh tế đặt trên vai hắn, đôi môi đỏ mọng khêu gợi hé mở, lấy tư thái khiêu khích nói "Vương gia thích ta không?"

"Ngươi không phải đến hầu hạ bổn vương sao, vì sao còn không thay bổn vương cởi áo?" Hoa Khanh Trần không trả lời nữ tử mà cười nhẹ bao hàm tình thú nói.

Nữ tử nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia phẫn nộ, trên mặt lại vẫn là vẫn duy trì mỉm cười, bàn tay mềm mại vuốt ve trên người hắn, nhiêu đó cũng đủ để dấy lên dục hỏa nam nhân.

Thấy vậy, Hoa Khanh Trần chỉ cười khổ, cầm lấy bàn tay nhỏ của nữ tử, trong mắt tất cả đều là sủng nịch, cười nhẹ nói: "Nguyệt Nhi, đừng đùa!"

Liễu Nguyệt Phi vừa nghe, chu cái miệng nhỏ nhắn bất mãn nói "Sư phụ người vẫn luôn biết là ta?"

Như bong bóng bị xẹp, nàng vô lực nằm úp sấp trên người Hoa Khanh Trần. Vốn định đùa bỡn sư phụ một chút, ai ngờ người ta đã biết từ lâu, làm hại một mình nàng diễn trò!

"Ngươi cho là ngươi dịch dung ta liền không nhận ra?" Hoa Khanh Trần nhìn Liễu Nguyệt Phi ghé vào người, cười nhẹ nói. Mỗi chỗ trên người, hắn so với nàng còn muốn rõ ràng hơn.

Liễu Nguyệt Phi càng xấu hổ tránh trong lòng Hoa Khanh Trần "Chơi không vui, chơi không vui, Thật sự không vui chút nào!"

Hoa Khanh Trần cười nhẹ ra tiếng, tay trái vuốt ve mái tóc của nàng. Từ khi trong trướng xuất hiện mùi hoa sen, hắn liền biết là nàng đến đây.

"Lần này là dịch dung thành ai?" Nhìn thuật dịch dung hoàn mỹ của nàng, cảm giác tự hào trong Hoa Khanh Trần tự nhiên sinh ra. Thuật dịch dung của Nguyệt Nhi là do một tay hắn truyền thụ!

"Đệ nhất Công chúa Bắc Sát, Lâm Tường Vi!" Nói đến dịch dung, Liễu Nguyệt Phi hưng phấn từ trong lòng Hoa Khanh Trần ngẩng đầu nói "Sư phụ người xem, thuật dịch dung của ta có phải không ai nhìn ra không!"

"Đương nhiên, cũng không xem là ai dạy!" Hoa Khanh Trần sủng nịch nhéo mũi nàng.

"Sư phụ, người là đang tự khen mình!" Liễu Nguyệt Phi cười to, từ trên người Hoa Khanh Trần tuột xuống nằm bên cạnh hắn.

Thấy vậy, Hoa Khanh Trần nghiêng thân nhìn nàng "Nói đi, vì sao muốn dùng thân phận Lâm Tường Vi?" Lấy hiểu biết của hắn, Nguyệt Nhi là không có hứng thú đi phí thời gian đấu với một kẻ ngu ngốc như vậy.

"Sư phụ, ta đã nói trong trí nhớ lúc nhỏ của ta loáng thoáng có hình ảnh của một ngọc bội, việc này liên quan đến chuyện Liễu Diệp sơn trang bị diệt môn năm đó!" Liễu Nguyệt Phi nhớ lại, vốn cho rằng vừa đến thế giới này là lúc Hoa Khanh Trần nhặt được nàng. Sau này nằm mộng mới biết được kỳ thực lúc nàng vừa đến đã mở mắt nhìn một lần, chính là lúc ấy mơ mơ hồ hồ, không có ý thức, chỉ nhìn đến một ngọc bội chói mắt. Sau đó lớn lên, bởi vì nàng là xuyên qua mà đến cho nên trí nhớ rất rõ ràng*. Vì vậy mà ngọc bội kia nàng vẫn nhớ kĩ. Có điều lúc ấy quá mức mơ hồ, nàng cũng không có cách nào vẽ ra được để Hoa Khanh Trần tìm kiếm. Hôm nay đột nhiên nhìn đến ngọc bội trước ngực Lâm Mẫu Đơn, hai mắt liền sáng ngời, ngọc bội trong trí nhớ dần trở nên rõ ràng, vừa vặn phù hợp với ngọc bội của Lâm Mẫu Đơn!

(R: người bình thường k nhớ được những chuyện lúc nhỏ hơn 3 tuổi.)

"Ngươi là nói miếng ngọc bội đó xuất hiện ở Bắc Sát?" Hoa Khanh Trần lập tức liền đoán được Liễu Nguyệt Phi muốn nói gì. Tổ chức tình báo Vô Ưu Môn mười năm trước mới gây dựng, là do Liễu Nguyệt Phi đề nghị, Vô Ưu Môn lúc trước cũng chỉ là một môn phái bình thường trên giang hồ. Mười năm phát triển, từ đương triều Hoàng đế bốn nước cho đến bá tánh bình dân, Vô Ưu Môn đều nắm giữ tư liệu. Nhưng là đối với thảm án diệt môn của Liễu Diệp sơn trang mười lăm năm trước, Vô Ưu Môn lại chỉ tìm ra được mười

môn phái võ lâm liên quan, nhưng đó đều là những môn phái nhỏ, căn bản không phải chủ mưu! Vô luận Vô Ưu Môn tra tìm như thế nào, kẻ chủ mưu sau lưng đều không có chút manh mối!

"Kẻ chủ mưu hẳn là một thân một mình dịch dung tìm đến các môn phái, sau đó liền biến mất, cho nên hiện tại chúng ta không tra ra được gì. Hiện tại có manh mối, ta đương nhiên sẽ không buông tay!" Liễu Nguyệt Phi kiên định nói. Đến nơi này, nàng đối với cha mẹ của sinh mệnh thứ hai thật sự không có tình cảm gì, nhưng là nàng biết, chuyện này vẫn luôn là tảng đá trong lòng Hoa Khanh Trần, cho nên nàng không phải vì chính mình mà là vì sư phụ thân cận nhất của nàng.

"Vậy ngươi muốn lợi dụng hòa thân lần này cùng thân phận đệ nhất Công chúa của Lâm Tường Vi tiến vào Bắc Sát hoàng triều tìm manh mối?" Hoa Khanh Trần nghĩ một chút, liền biết kế hoạch của Liễu Nguyệt Phi, nhíu mày nói "Không được, rất nguy hiểm!"

"Sư phụ, ta không sao!" Liễu Nguyệt Phi ôm lấy cánh tay Hoa Khanh Trần, làm nũng nói "Sư phụ, năng lực của ta người còn không biết sao?"

"Không được, ta không cho ngươi đi!" Hoa Khanh Trần kiên định nói, ngữ khí nghiêm túc. Liễu Nguyệt Phi cho dù có năng lực như thế nào đi nữa, trong mắt Hoa Khanh Trần đều là báu vật, cầm trong tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan. Sao có thể để nàng đến hoàng cung Bắc Sát nguy hiểm được chứ?

Thấy vậy Liễu Nguyệt Phi cũng biết dù nói như thế nào cũng không thay đổi được quyết định của Hoa Khanh Trần, liền nặn ra vài giọt nước mắt, bộ dáng điềm đạm đáng yêu, cánh môi run run mím chặt, một bộ dáng vừa nhìn đã thương. Hoa Khanh Trần thấy vậy liền đau lòng một trận.

Thấy Hoa Khanh Trần vẫn không thay đổi chủ ý, Liễu Nguyệt Phi nghĩ một chút, đột nhiên thô lỗ xoay người, quay lưng về phía Hoa Khanh Trần, bả vai không ngừng run run, lát sau còn phát ra một hai tiếng nấc nghẹn ngào.

Hoa Khanh Trần đau lòng không thôi, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Liễu Nguyệt Phi là một tay hắn nuôi lớn, sao có thể để nàng thút thít khổ sở như vậy. Thôi, nàng đã muốn thì cứ cho nàng đi, lấy thông minh cùng võ công của nàng chắc cũng không có chuyện gì.

Thở dài nói "Muốn đi thì đi đi! Bất quá phải mang Yêu Quái cùng Quỷ Quái theo, hơn nữa để Cực Thiên âm thầm bảo hộ!"

Liễu Nguyệt Phi nghe xong liền hưng phấn xoay người lại ôm lấy cổ Hoa Khanh Trần, đem nước mắt cố gắng nặn ra lúc trước toàn bộ lau lên quần áo hắn, làm nũng nói "Ta chỉ biết sư phụ tốt nhất!"

18. Chương 17

Chương 17: Chuyện hòa thân? Được.

Trong đại trướng, mùi gỗ đàn hương tràn ngập, áp suất không khí có vẻ thấp, Hoa Khanh Trần vẫn lãnh khốc như trước, mặt không chút biểu cảm ngồi ở thượng vị nhìn ba người phía dưới.

Lâm Bình Chi cùng Đặng Thành Húc sớm đã đến đây, đêm qua bọn họ trở về suy xét hồi lâu, quyết định quy thuận Nam Tề. Nguyên nhân chính là, dù sao Nam Tề đáng sợ nhất chính là Ngạo Vương Hoa Khanh Trần, bất quá mọi người đều biết Hoàng đế Nam Tề cũng không thích Ngạo Vương, cho nên Ngạo Vương từ lúc thiếu niên đã bị an bày đến đất phong. Nếu đã vậy, Hoàng đế Nam Tề nhất định sẽ không truyền ngôi cho Ngạo Vương. Ngạo Vương không thể đăng vị, lấy thực lực của Ngạo Vương mà nói, đến lúc đó Nam Tề nhất định sẽ có rất nhiều người muốn xử hắn để diệt trừ hậu hoạn! Như vậy, Nam Tề không có Ngạo Vương Hoa Khanh Trần, bọn họ còn có gì e ngại?

Mà Lâm Mẫu Đơn lúc này lại vô cùng ảo não, vốn tối qua ả muốn trực tiếp trèo lên giường Hoa Khanh Trần, nhưng là không hiểu sao vừa trở lại đại trướng liền ngủ đến không biết trời trăng gì. Tự dưng lãng phí cơ hội tốt như vậy!

Không khí trong đại trướng trầm xuống đã lâu, Lâm Bình Chi thấy Hoa Khanh Trần vẫn không nói gì, trong lòng dâng lên sợ hãi. Ngạo Vương Hoa Khanh Trần quả nhiên không bình thường, chỉ ngồi một chỗ đã khiến người e ngại thần phục. Nghĩ đến đây bỗng dưng thấy buồn cười, hắn chưa bao giờ e ngại ai vậy mà giờ lại sợ hãi người này!

Nhìn về phía Đặng Thành Húc, Đặng Thành Húc hiểu ý, gật đầu đứng dậy cung kính cúi đầu với Hoa Khanh Trần nói "Tối hôm qua thần trở về bẩm báo Hoàng thượng. Sau khi Hoàng thượng cùng các đại thần thương nghị, liền đồng ý chấp nhận điều kiện của Nam Tề, trở thành phụ quốc!"

Nói xong liền lấy từ ống tay áo ra hiệp ước, đưa cho Huyền Thiên đang đứng cạnh Hoa Khanh Trần.

Hoa Khanh Trần từ trên tay Huyền Thiên tiếp nhận hiệp ước, liếc mắt nhìn một cái liền đưa lại cho Huyền Thiên, vẫn không nói gì.

Thấy vậy, Lâm Bình Chi cùng Đặng Thành Húc đều có chút khó xử. Bàn tay sau lưng của Lâm Bình Chi đã nắm chặt thành quyền, nhìn vào ngón tay đã trở nên trắng bệch cũng biết hắn dùng bao nhiêu sức!

Hắn đường đường Thái tử một nước, sao có thể để Hoa Khanh Trần tùy ý giẫm lên như vậy. Sẽ có một ngày, hắn phải làm cho Hoa Khanh Trần quỳ đến cầu hắn!

Trong đầu Lâm Mẫu Đơn lúc này chính là suy nghĩ làm thế nào để Hoa Khanh Trần chấp nhận chuyện hòa thân, thấy Lâm Bình Chi đã cùng Hoa Khanh Trần bàn chuyện xong liền đứng dậy nói "Vương gia, Bắc Sát đã là của Nam Tề, vậy Mẫu Đơn cũng là người của Vương gia."

Giọng nói mềm mại như vậy, dung nhan xinh đẹp như vậy, khiến người vừa thấy đã thương, bảo nam nhân sao có thể không yêu được? Lâm Mẫu Đơn đúng là có tư chất mê hoặc nam nhân, đáng tiếc nam nhân trên đời không phải ai cũng thích bộ dạng đó. Hoa Khanh Trần liếc nhìn ả, trong mắt tất cả đều là nghiêm khắc lạnh như băng, không có một chút mềm mại. Lâm Mẫu Đơn bị nhìn đến tim đập mạnh, không thể hiểu được suy nghĩ của Hoa Khanh Trần. Nam nhân này ả không đoán được, cũng không dám đoán, bất quá, cũng chỉ có người như vậy mới xứng với ả!

Giọng nói mềm mỏng nhỏ nhẹ gọi một tiếng "Vương gia……"

Quả nhiên, Hoa Khanh Trần đột nhiên ngước mắt, trong mắt lóe lên ánh sáng người khác khó phát hiện, lạnh giọng nói "Việc hòa thân với Bắc Sát sao?"

Thấy Hoa Khanh Trần rốt cục có chút phản ứng, Lâm Mẫu Đơn tim đập lại gia tốc, chỉ thiếu bật luôn ra. Xem ra Hoa Khanh Trần cũng không chống lại được mị lực của ả, quả nhiên nam nhân thiên hạ đều giống nhau.

Cố ý thẹn thùng cúi đầu, Lâm Bình Chi thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia tính kế, nếu Hoa Khanh Trần có thể bị Mẫu Đơn mê hoặc, vậy năng lực của Hoa Khanh Trần sẽ lọt vào tay hắn, dễ dàng xưng bá thiên hạ, vậy không còn gì tốt hơn, liền vội vàng nói "Mẫu Đơn chính là đệ nhất Công chúa Bắc Sát, thân phận tôn quý vô cùng, từ nhỏ đã được nuông chiều, cành vàng lá ngọc, tri thư đạt lễ, tất nhiên sẽ hầu hạ Vương gia tốt, làm Vương gia vừa lòng."

Hoa Khanh Trần lại nhíu mày nói "Đệ nhất Công chúa Bắc Sát?" Giọng nói hơi lên cao biểu đạt ý không tin.

Lâm Mẫu Đơn nghe vậy, tim đập như dừng một nhịp, kinh hoảng nhìn về phía Lâm Bình Chi. Lâm Bình Chi nháy mắt ý bảo ả trấn định rồi nói"Đương nhiên, Mẫu Đơn đúng thật là đệ nhất Công chúa Bắc Sát!"

Ánh mắt cảnh cáo của Lâm Bình Chi làm Lâm Mẫu Đơn dần bình tĩnh lại. Lâm Tường Vi đã chết, đệ nhất Công chúa chính là Lâm Mẫu Đơn ả, ả mới đúng là đệ nhất Công chúa chân chính!

Nghĩ đến đây, khóe miệng liền gợi lên tươi cười. Một người chết làm sao có thể tranh đoạt danh hiệu đệ nhất Công chúa với ả?

"Vậy sao bổn vương lại nghe nói đệ nhất Công chúa Bắc Sát chính là Tường Vi Công chúa?" Giọng nói lạnh như băng sắc bén đâm vào lòng Lâm Mẫu Đơn.

Lâm Mẫu Đơn nháy mắt lui về sau một bước, Hoa Khanh Trần làm sao có thể biết tiện nhân Lâm Tường Vi kia?

Lâm Bình Chi nghe vậy, mới đầu có chút giật mình, nhưng là nghĩ lại một chút, Lâm Tường Vi lúc trước đúng là đệ nhất Công chúa, danh tiếng đương nhiên phải có, không trách được Hoa Khanh Trần lại hỏi vậy. Bất quá vậy thì sao, đứa ngu ngốc kia đã sớm đi gặp Diêm Vương. Hắn liền thản nhiên nở nụ cười nói với Hoa Khanh Trần "Vương gia có điều không biết, Tường Vi muội muội thật là đệ nhất Công chúa Bắc Sát, nhưng là muội muội bạc mệnh, không lâu trước đây đã hương tiêu ngọc vẫn*, cho nên đệ nhất Công chúa Bắc Sát hiện tại chính là Mẫu Đơn. Mẫu Đơn cùng Tường Vi đều là Công chúa Bắc Sát, đều tôn quý như nhau, Bắc Sát cũng không có lừa gạt Vương gia!"

(R: hương tiêu ngọc vẫn: chết dùng cho người nữ, nói một cách trang trọng.)

Trong lòng Lâm Bình Chi nghĩ Hoa Khanh Trần cho rằng Bắc Sát không có thành ý mà luyến tiếc đưa Lâm Tường Vi ra. Đây chính là làm khó Lâm Bình Chi hắn. Tiện nhân Lâm Tường Vi kia làm sao có thể hầu hạ được Ngạo Vương Hoa Khanh Trần, đây là đã suy nghĩ cho y rồi!

"Xem ra Thái tử có điều không biết, Tường Vi Công chúa đã trở lại Bắc Sát." Giọng nói Hoa Khanh Trần vẫn lạnh băng như trước, bất quá trong mắt lại lóe lên ánh sáng.

Cái gì? Lâm Mẫu Đơn cùng Lâm Bình Chi không thể tin nhìn nhau. Lâm Tường Vi không chết? Làm sao có thể?

"Sao Vương gia lại biết?" Lâm Bình Chi không tin hỏi, Lâm Tường Vi đã chết, làm sao có thể lại sống được?

"Đã là hòa thân, bổn vương sao có thể không lựa chọn người tốt nhất?" Giọng nói lạnh lẽo của Hoa Khanh Trần nói thẳng ra Lâm Mẫu Đơn chỉ là thứ phẩm, đồng thời cũng trả lời, đã hòa thân, hắn đương nhiên đã biết tình huống của Bắc Sát.

Lời nói nghiêm khắc như vậy bắn về phía Lâm Mẫu Đơn, khiến sắc mặt ả tái nhợt. Lâm Tường Vi không chết? Hơn nữa còn về tới Bắc Sát? Làm sao có thể, điều này sao có thể nha!

Lâm Bình Chi thì lại suy xét độ đáng tin trong lời nói Hoa Khanh Trần, đoán rằng có thể nào là Hoa Khanh Trần không muốn hòa thân nên tìm cớ hoãn hay không? Việc cần thiết bây giờ là cấp tốc chạy về Bắc Sát xem Lâm Tường Vi có thật còn sống hay không!

Lâm Bình Chi quay sang Đặng Thành Húc bên cạnh, Đặng Thành Húc nhìn mọi chuyện từ đầu đến cuối nhưng không biết được là thật hay giả. Nếu đã vậy, vẫn là sớm một chút trở về Bắc Sát chứng thật, liền nói với Hoa Khanh Trần "Việc này, Bắc Sát sẽ lập tức phái sứ giả đến Nam Tề ký hiệp ước, xin Vương gia bẩm báo với Hoàng thượng Nam Tề. Còn chuyện hòa thân, nếu Tường Vi Công chúa thực sự còn sống, Bắc Sát tất nhiên sẽ đưa Công chúa đến gặp Vương gia!"

Hoa Khanh Trần nghe vậy, vừa lòng gật đầu, nhìn sắc mặt trắng bệch của Lâm Mẫu Đơn, cố ý nói "Người được chọn hòa thân nhất định phải là Tường Vi Công chúa."

Nghe vậy, Lâm Mẫu Đơn như bị đánh một đòn, toàn thân cứng ngắc đứng đó không biết làm sao. Hai tay ả run lên, không thể nào, chuyện này không thể nào xảy ra được!

19. Chương 18

Chương 18: Bắc Sát hoàng triều

Trong căn phòng cổ kính, một nữ tử nằm trên ghế quý phi*, tay nhỏ như búp sen, làn da như trân châu, thanh thoát như phù dung, hoàn toàn tự nhiên.

(R: là loại ghế dài này)

Đây đúng là Liễu Nguyệt Phi dịch dung thành Lâm Tường Vi, lúc này vừa đến hoàng cung Bắc Sát, đang thừa cơ hội nghỉ ngơi. Lâm Tường Vi này mất tích lâu như vậy, hiện tại lại đột nhiên xuất hiện, mọi người Bắc Sát đương nhiên sẽ chất vấn nàng! Lại nói, Lâm Tường Vi trước khi mất tích khư khư cố chấp, làm Bắc Sát toàn quân bị diệt, hiện tại là tội nhân ở Bắc Sát. Nàng hiện tại thành Lâm Tường Vi, chuyện này đương nhiên trở thành chuyện của nàng. Ai nha nha, thật đúng là phiền toái…

Lúc này một nữ tử áo xanh bước chân nhẹ nhàng tiêu sái đến bên cạnh Liễu Nguyệt Phi, dịu dàng nói "Thiếu chủ, uống một chút nước sơn trà đi, cô nói có thể đỡ mệt."

Nữ tử áo vàng đang sắp xếp đồ đạc bên cạnh nghe vậy, cười hì hì nói "Yêu Quái, hiện tại phải gọi Công chúa!"

Liễu Nguyệt Phi trên ghế thong thả mở hai mắt, xe ngựa cổ đại thật đúng là tra tấn người, nhận lấy nước sơn trà Yêu Quái đưa lên, ấm lòng nói "Vẫn là Yêu Quái thương ta." Uống xong, quay sang nói với Quỷ Quái đang cười hì hì thu xếp đồ đạc bên cạnh"Quỷ Quái nha, em cũng quên, Yêu Quái hiện tại là Thanh Nhi, em là Hoàng Nhi."

Thanh Nhi cùng Hoàng Nhi chính là nha hoàn bên người Lâm Tường Vi. Nàng hiện tại đang đóng giả Lâm Tường Vi, đương nhiên nha hoàn bên người cũng phải đổi. Về phần Thanh Nhi, Hoàng Nhi thật sự ở đâu, tất nhiên là trời biết, đất biết, nàng biết, còn lại tất cả đều không biết!

"Hoàng Nhi, tên này thật đúng là không khí phách!" Hoàng Nhi (về sau liền xưng là Thanh Nhi, Hoàng Nhi – lời tác giả) bất mãn chu môi nói. Nàng cùng Thanh Nhi vẫn luôn là tỳ nữ bên người Liễu Nguyệt Phi, đi theo Liễu Nguyệt Phi đã lâu, tự nhiên cũng được Liễu Nguyệt Phi yêu thích. (R: Hoàng là màu vàng, Thanh là màu xanh. Hoàng Nhi, Thanh Nhi tạm dịch là 'bé Vàng, bé Xanh' =)))))

"Đương nhiên, làm sao có được khí phách của Quỷ Quái em? Song sát Yêu Quái Quỷ Quái người giang hồ nghe đã sợ mất mật hiện tại chính là tỳ nữ ở Bắc Sát, phi phi, thật đúng là nghẹn khuất!" Liễu Nguyệt Phi trêu ghẹo nói, vừa lòng nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Hoàng Nhi đỏ lên. Tính cách Hoàng Nhi chính là thẳng thắn, lúc nào cũng cười hì hì, lại đem tất cả cảm xúc đều viết lên mặt, cao hứng chính là cao hứng, mất hứng sẽ không giả bộ cao hứng. Mà Thanh Nhi lại thành thục ổn trọng hơn nhiều, làm việc dè dặt cẩn trọng, nhưng không có gan lớn như Hoàng Nhi. Hai người vừa vặn bù qua đắp lại.

"Thiếu chủ, cô cũng đừng trêu người ta!" Hoàng Nhi bất mãn chu môi, bộ dáng vô cùng đáng yêu, chọc Liễu Nguyệt Phi cười ha ha. Thanh Nhi cũng cười khẽ phụ họa, đột nhiên tươi cười biến mất, quay đầu nhìn về cửa, nhẹ giọng nói "Có người đến đây!"

Liễu Nguyệt Phi cùng Hoàng Nhi nghe vậy đồng thời ngắt tiếng cười. Liễu Nguyệt Phi hừ lạnh một tiếng, lại nằm xuống ghế nhắm mắt dưỡng thần, Hoàng Nhi tiếp tục sắp xếp đồ đạc, cố gắng đóng đạt vai tỳ nữ của Công chúa. Thanh Nhi lúc này đi đến trước cửa, đợi người bên ngoài lên tiếng.

Quả nhiên, bên ngoài truyền đến một giọng thái giám "Tường Vi Công chúa, Hoàng thượng truyền lệnh mời Công chúa đến điện Tuyên Hóa."

"Đã biết, Công chúa lập tức đi." Thanh Nhi lên tiếng trả lời, vẫn chưa mở cửa để thái giám tiến vào.

Hoàng thượng tuy rằng yêu thương Tường Vi Công chúa, nhưng là Hoàng thượng yếu đuối vô năng, quyền to sớm rơi vào tay Thái tử. Hơn nữa hậu cũng này lại bị mẫu phi của Thái tử, Hoa Quý phi bao trùm. Mà người Hoa Quý phi hận nhất đúng là Lâm Tường Vi. Lâm Tường Vi tuy rằng không yếu đuối như Hoàng đế nhưng cũng là không có đầu óc, thường bị Hoa Quý phi khi dễ chèn ép. Mọi người trong hậu cung gió chiều nào theo chiều đó cũng khinh thường Lâm Tường Vi. Cho nên Lâm Tường Vi tuy là đệ nhất Công chúa Bắc Sát cao quý nhưng cũng là thù địch bốn phía, nơi ở so ra còn kém thoải mái hơn nơi của nô tài Hoa Quý phi. Thanh Nhi tất nhiên là biết được điểm ấy. Nhưng hiện tại Lâm Tường Vi là thiếu chủ nhà nàng, không dễ bắt nạt như vậy. Chỉ là một thái giám cũng dám quấy rầy thiếu chủ nhà nàng nghỉ ngơi sao? Đừng nhìn Thanh Nhi một mặt dịu dàng, kỳ thực bản chất bên trong vốn là ngoan độc.

Thái giám bên ngài cũng nhíu mày. Thường đến vào lúc này, Lâm Tường Vi đã sớm vênh váo đi ra, hiện tại đột nhiên thay đổi tính tình làm hắn rất không hiểu. "Công chúa cũng đừng để Hoàng thượng chờ lâu nha." Thái giám là được Hoa Quý phi phái đến tiếp Lâm Tường Vi, hắn không muốn chờ, Hoa Quý phi càng không có khả năng chờ. Tiếp tục như vậy không phải muốn mạng hắn sao?

"Lớn mật, Công chúa vừa mới hồi cung, hiện tại đang nghỉ ngơi bên trong, Hoàng thượng yêu thương Công chúa nhất, tất nhiên sẽ không muốn Công chúa phải mệt mỏi. Ngươi quấy rầy thanh tĩnh của Công chúa, phải bị tội gì?" Thanh Nhi ở bên trong đột nhiên lớn tiếng, giọng nói như kiếm sắc bén trực tiếp bắn đến thái giám đứng ngoài cửa.

Trên mặt thái giám tái nhợt, môi run run không dám nói lời nào. Thanh Nhi này từ khi nào thì nghiêm khắc như vậy? Lúc trước không phải là dịu dàng dễ bắt nạt sao? Thái giám lúc này không dám nói lời nào, vẫn đứng ở bên ngoài đợi Lâm Tường Vi đi ra. Chốc lát sau, một tên thái giám khác đến thúc giục cũng bị Thanh Nhi chặn lại ngoài cửa.

Một canh giờ sau, trước ánh mắt lo lắng chờ đợi của năm thái giám, cửa lớn mới được mở ra. Liễu Nguyệt Phi một mặt cười nhẹ nhìn mấy kẻ lo lắng bất an trước mắt, ra vẻ phần kinh ngạc "Tiết trời vừa vào thu, các công công đây sao có thể mồ hôi đầy đầu vậy?"

Một gã thái giám thân phận có vẻ cao khó nhịu nhìn Liễu Nguyệt Phi, giọng nói mang theo tức giận "Là Công chúa khiến chúng ta chờ lâu nha, ra chiến trường một lần đúng là khác hẳn, tính tình cũng lớn hơn rất nhiều."

Liễu Nguyệt Phi nhìn lướt qua, nhớ kỹ tướng mạo của gã, nói "Đúng vậy, chiến trường còn có thể tôi luyện khí phách nam nhân, công công có thể đi thử."

Chúng thái giám vừa nghe toàn bộ đều tức đến bốc khói, bất quá trong lòng cũng là thắc mắc nhiều hơn. Lâm Tường Vi này, làm sao có thể thay đổi nhiều như vậy?

"Công chúa, người đã nói sai rồi. Mấy công công đây không cần khí phách nam nhân, bọn họ cũng không phải là nam nhân!" Hoàng Nhi đứng phía sau Liễu Nguyệt Phi nói.

Đám thái giám nghe được liền nổi trận lôi đình. Một gã không e ngại chỉ vào Hoàng Nhi mà mắng "Ngươi nha đầu đáng chết, cư nhiên dám nói ta, xem ta cho ngươi biết mặt!"

"Làm càn, người của Công chúa mà các ngươi cũng dám ra tay?" Thanh Nhi tức giận nói, trong mắt để lộ ra nghiêm khắc.

Thái giám vừa lớn tiếng liền hít sâu một hơi. Đây chính là Thanh Nhi chặn bọn họ ngoài cửa ban nãy, quả thực không dễ chọc!

"Còn thất thần làm gì? Không mau dẫn đường cho Công chúa, không phải nói Hoàng thượng đang chờ sao?" Hoàng Nhi lúc này cũng không còn bộ dáng cười hì hì lúc trước, giống Thanh Nhi nghiêm khắc nói. Ánh mắt chứa sát ý nhìn thái giám vừa rống to với nàng, cư nhiên dám ra tay trên đầu cô nãi nãi*, xem nàng có đào mộ tổ tiên nhà hắn lên không! (R: cô nãi nãi: giống như xưng hô 'lão tử' của nam, cô nãi nãi có thể hiểu là 'bà'.)

Thái giám lúc này đều toàn thân sợ hãi, vì sao chủ tớ ba người lại thay đổi lớn như vậy? Mọi người giờ phút này không dám chậm trễ nữa. Tất cả đều thành thật dẫn đường cho ba người Liễu Nguyệt Phi đến Tuyên Hóa điện. Đại điện kim bích huy hoàng, năm bước có một lầu, mười bước có một các, hành lang uốn éo, mái hiên trạm trổ tinh vi, quả thực vô cùng xa hoa. Liễu Nguyệt Phi lén bĩu môi, xem ra Hoa Quý phi đúng là rất biết hưởng thụ.

20. Chương 19

Chương 19: Hoa phi nương nương quá độc ác

Đứng bên ngoài đại điện, một mùi thuốc Đông y đã xộc vào mũi, thái giám canh cửa vừa thấy người tới đã gắt cổ thông báo với bên trong: "Tường Vi Công chúa đến!"

Sau đó, Liễu Nguyệt Phi thong thả tiêu sái bước vào đại điện, mà Thanh Nhi cùng Hoàng Nhi thì ở ngoài chờ đợi. Trong điện, mùi thuốc Đông y lại càng nức mũi hơn, rất khó ngửi.

Trên đại điện, Hoàng đế Bắc Sát Lâm Sùng toàn thân vô lực nằm trên long ỷ, nhưng trong mắt lại lóe ra hưng phấn.

Hoa Quý phi xinh đẹp cao quý ngồi một bên, tuy đã hơn bốn mươi tuổi nhưng nhờ bảo dưỡng vô cùng tốt nên một chút cũng không nhìn ra được dấu ấn của thời gian, khinh thường nhìn lướt qua Liễu Nguyệt Phi, trên mặt tất cả đều là tức giận.

Liễu Nguyệt Phi thu hồi tầm mắt, cười nhẹ hành lễ với Hoàng đế Bắc Sát"Nhi thần thỉnh an phụ hoàng."

Lâm Sùng thấy được nữ nhi bảo bối đương nhiên là cao hứng, nếu không vì đang vô lực thì đã sớm chạy xuống, hưng phấn nói với Liễu Nguyệt Phi "Nữ nhi ngoan, nhanh đứng lên, trên đất lạnh."

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy liền đứng lên, đối với Hoàng đế Lâm Sùng vô dụng này, Liễu Nguyệt Phi vẫn tôn kính, dù sao hắn cũng là sủng ái, là một chút ấm áp cuối cùng trên đời này của Lâm Tường Vi.

"Tạ phụ hoàng!"

"Hừ, Công chúa đi ra ngoài một chuyến cư nhiên quên quy củ, thấy bản cung cũng không hành lễ!" Hoa Quý phi bất mãn nói. Lâm Tường Vi này, lá gan lớn hơn không ít nha, mới về cung đã tự cao tự đại, xem ả có cho nàng biết tay hay không!

Lâm Sùng vừa nghe, trong lòng liền run run, lo lắng nói với Liễu Nguyệt Phi"Nữ nhi ngoan, con vừa rồi chắc không có nhìn đến Hoa phi, mau xin lỗi đi!"

Liễu Nguyệt Phi ra vẻ kinh ngạc nhìn về phía Hoa phi, thuận theo lời Lâm Sùng mà nói "Phụ hoàng không nói, nhi thần thật đúng là không có nhìn đến Hoa phi nương nương đang ở đây đâu. Tại nhi thần một lòng chỉ có phụ hoàng, người ngoài sao có thể lọt vào mắt nhi thần được."

Liễu Nguyệt Phi ý tứ nói, khiến Hoa phi một mặt phẫn nộ. Lâm Tường Vi này khi nào thì học được cách nói chuyện vậy. Vốn định chỉ vào nàng mắng to, ai ngờ Lâm Tường Vi thông minh, biết dùng lời của Lâm Sùng đến chọc tức ả, liền tức giận nhìn thoáng qua Lâm Sùng, nói: "Hoàng thượng! Ngài xem nữ nhi bảo bối của ngài, hiện tại cũng đã không thèm đem nô tì để vào mắt, nô tì sao còn có uy tín quản lí hậu cung được đây!"

Lâm Sùng bị kẹp ở giữa chỉ có thể ha ha cười làm lành. Một bên là nữ nhi hắn yêu nhất, một bên là phi tử hắn sợ nhất, giờ phút này hắn cũng thật khó xử nha.

Liễu Nguyệt Phi mỉm cười nhìn Hoa phi, tiếu lí tàng đao nói: "Nương nương không phải mẹ đẻ của Tường Vi, trong lòng Tường vi đương nhiên không có nương nương. Nương nương sao có thể so sánh với mẹ đẻ của Tường Vi được. Cho nên không phải là Tường Vi không đem nương nương để vào mắt, mà là trước giờ nương nương cũng không có trong mắt ta."

Liễu Nguyệt Phi mặt mang mỉm cười nhưng giọng nói lại lạnh thấu xương, khiến Lâm Sùng cùng Hoa phi giật nảy mình. Lâm Sùng trợn mắt há hốc mồm, nữ nhi bảo bối của hắn tính tình tuy vẫn vậy nhưng đã không trực tiếp công kích như trước.

Hoa phi là kinh ngạc trước thay đổi của nàng. Nếu là trước kia thì đã sớm tức giận đến mắng ả, vậy ả còn có thể bắt được điểm yếu đến trừng trị nàng! Hiện tại cư nhiên học được cách nói chuyện quanh co lòng vòng, lại khiến ả tìm không ra lỗi gì.

Đành phải lôi kéo Lâm Sùng làm bộ như ủy khuất nói "Hoàng thượng, Công chúa lớn gan hơn rồi, để ngài cùng nô tì ở đây đợi một canh giờ không nói, bây giờ còn đến vũ nhục nô tì. Nô tì biết nô tì không thể so sánh với tiền Hậu, nhưng nói thế nào nô tì cũng là người quản lí hậu cung. Công chúa cũng quá không cho nô tì mặt mũi rồi, nô tì bây giờ còn quản lí hậu cung thế nào đây!"

Lâm Sùng khó xử nhìn Liễu Nguyệt Phi, không biết làm sao.

Liễu Nguyệt Phi vẫn giữ nguyên nụ cười nhẹ "Nương nương hiểu lầm, Tường Vi mới trở lại cung, thân thể mỏi mệt không chịu nổi, sao có thể để một mặt uể oải đến gặp phụ hoàng, cho nên Tường Vi nghỉ ngơi một chút mới đến. Hơn nữa, Tường Vi là tới gặp phụ hoàng chứ không phải tới gặp nương nương, nếu nương nương mệt mỏi, không có người bắt buộc nương nương tiếp tục ở lại chỗ này nha!"

Hoa phi nghe vậy, giận đến tóc cũng muốn dựng đứng lên. Lâm Tường Vi này vẫn luôn không để ả vào mắt! Tốt a, đi ra ngoài một chuyến còn học được thông minh!

"Hoàng thượng, ngài xem, Công chúa hiện tại hoàn toàn không đem nô tì để vào mắt, hậu cung này nô tì không thể nào quản lí được nữa!"

Lâm Sùng nghe vậy giật mình nói "Ái phi, đừng……"

"Nương nương đã nói ba lần không thể quản lý hậu cung, xem ra đúng thật là không có cách nào. Một khi đã như vậy, Tường Vi không ngại giúp nương nương quản lý!"

Liễu Nguyệt Phi cắt ngang lời nói Lâm Sùng, nhíu mày chống lại Hoa phi. Quả nhiên lời này khiến sắc mặt Hoa phi đại biến, nhanh chóng nói "Từ xưa hậu cung vẫn do tần phi trong hậu cung quản lí, còn chưa có Công chúa nào đến cầm quyền, Công chúa đây đừng vượt quyền "

Lâm Sùng lúc này trở thành rùa đen rút đầu nhìn hai nữ nhân đấu nhau, sợ hãi than Lâm Tường Vi quả nhiên trưởng thành, hắn cũng có thể yên tâm.

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy nhẹ giọng nở nụ cười, nói với Hoa phi "Nương nương đừng quên, Tường Vi là họ Lâm, Tường Vi mới là hậu đại hoàng tộc Bắc Sát."

Ý ngoài lời chính là thiên hạ Bắc Sát đều của Lâm gia, huống gì một hậu cung nho nhỏ!

Quả nhiên, Hoa phi tức giận chỉ kém sôi lên, trong mắt phát ánh sáng ngoan độc. Lâm Tường Vi, hiện tại không thể giữ!

"Công chúa vẫn là nói một chút, vì sao còn sống trở về? Bản cung thiếu chút nữa đã chuẩn bị lễ tang rồi!"

"Đúng vậy, nữ nhi nha, con đào thoát như thế nào vậy?" Lâm Sùng thấy Hoa phi nói đến chính đề liền vội vàng hỏi, muốn nghe xem trong khoảng thời gian này nữ nhi bảo bối của hắn rốt cuộc phải chịu khổ như thế nào.

"Nữ nhi hôn mê trên chiến trường, được thôn dân ở biên cương Bắc Sát đưa về mới có thể bảo toàn tính mạng. Bởi vì lúc trước vẫn luôn hôn mê, giờ tỉnh lại mới có thể về nhà, đã để phụ hoàng lo lắng!" Liễu Nguyệt Phi thong thả kể lại những điều đã sớm bịa ra tốt, biểu cảm sinh động, y như nàng thật sự chính là Lâm Tường Vi.

Quả nhiên, Lâm Sùng vừa nghe, trong mắt liền phiếm lệ quang, nữ nhi đáng thương của hắn phải chịu khổ rồi."Hiện tại trên người còn chỗ nào không thoải mái, gọi ngự y đến nhìn con một lượt!"

Liễu Nguyệt Phi ấm áp cười nhẹ "Không có việc gì, nhi thần đã tốt hơn nhiều!"

Hoa phi trong mắt lộ ra sát khí, đáng chết, cư nhiên không khiến Lâm Tường Vi chết, còn để nàng tránh được một mạng!

"Nếu Công chúa đã không có việc gì, vậy chuyện lúc trước Công chúa khư khư cố chấp khiến Bắc Sát thương vong thảm trọng. Tục ngữ nói, Thiên Tử phạm pháp cùng tội như thứ dân, nô tì còn hy vọng Hoàng thượng theo lẽ công bằng mà giải quyết!"

Liễu Nguyệt Phi trong lòng cười lạnh, Hoa phi quả nhiên là nham hiểm, bất quá, nàng cũng không phải là Lâm Tường Vi ngu ngốc kia mà chờ bà ta đến khi dễ!

Lâm Sùng vừa nghe, toàn thân cứng đờ, hai tay phát run, khổ sở nhìn Liễu Nguyệt Phi. Nữ nhi bảo bối của hắn mới trở về liền bị phạt sao?

Hoa phi vừa lòng nhìn biểu cảm của Lâm Sùng, nói với thái giám ngoài cửa"Đi gọi Hình bộ thượng thư Vương đại nhân đến yết kiến!"

Khóe miệng gợi lên một nụ cười ác độc, trong lòng hừ lạnh, Lâm Tường Vi a Lâm Tường Vi, ngươi nếu đã sống, vậy đến ăn một chút đau khổ đi!

21. Chương 20

Chương 20: Bị phạt

Vừa nói xong đã thấy một nam tử trung niên từ cửa đi vào. Liễu Nguyệt Phi híp mắt cười lạnh, động tác của Hoa phi thật đúng là mau!

Lâm Sùng thấy Hoa phi ngay cả Hình bộ thượng thư cũng đã gọi đến, trong lòng liền oán trách Hoa phi, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không dám nói lời nào, là vô dụng.

"Thần khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế. Quý phi nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!" Vương đại nhân đi đến đứng bên cạnh Liễu Nguyệt Phi, hành lễ vơi Lâm Sùng cùng Hoa phi ngồi trên.

Lâm Sùng xoay mặt đi, không để ý tới Vương đại nhân. Hoa phi ý cười dạt dào nhìn Liễu Nguyệt Phi đứng dưới, vẫy tay với Vương đại nhân nói "Vương đại nhân đứng dậy đi."

Vương đại nhân nghe vậy liền từ từ đứng dậy, nói với Hoa phi "Đa tạ nương nương, đa tạ Hoàng thượng!"

Ngay lúc gã vừa đứng thẳng, trong đại điện liền vang lên một tiếng rống giận nghiêm khắc.

"Vương đại nhân lớn mật, thấy bản cung cư nhiên không hành lễ, ngươi phải bị tội gì!"

Vương đại nhân hiển nhiên bị rống giận của Liễu Nguyệt Phi dọa một phen, lập tức quỳ xuống thỉnh an: "Công chúa thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế."

Mà Lâm Sùng cùng Hoa phi ngồi trên thì có tâm tư khác nhau. Lâm Sùng là hai mắt sáng lên, không ngờ nữ nhi lên chiến trường một phen liền trở nên lợi hại như vậy, khiến kẻ làm cha là hắn thật tự hào.

Hoa phi lại càng không dung được nàng, nháy mắt với Vương đại nhân, trong mắt tràn ngập sát ý.

Động tác nhỏ này đương nhiên là không tránh được hai mắt của Liễu Nguyệt Phi. Vương đại nhân Hình bộ thượng thư này là người của Thái tử Lâm Bình Chi, Hoa phi lại là mẹ đẻ của Thái tử, hai người tất nhiên là một phe.

Nàng thật muốn nhìn Vương đại nhân này sẽ định tội nàng như thế nào!

Lúc này, Hoa phi nói "Vương đại nhân, ngươi nói xem, Tường Vi Công chúa phạm vào tội gì, lại nên xử phạt như thế nào!"

Lâm Sùng lúc này kinh hồn táng đảm chờ Vương đại nhân nói chuyện, trong lòng có dự cảm không tốt.

Liễu Nguyệt Phi liếc mắt một cái, trên mặt vẫn giữ nụ cười nhẹ.

Bị Liễu Nguyệt Phi nhìn thoáng qua, da đầu Vương đại nhân liền run lên, cũng không biết vì sao. Hắn lại đứng thẳng lên một lần, dè dặt cẩn trọng nhìn Liễu Nguyệt Phi, trong lòng có loại bất an không rõ.

Bất quá nghĩ lại, Tường Vi Công chúa cho dù thay đổi, chung quy ở hoàng cung Bắc Sát cũng là không nơi nương tựa, không có người hỗ trợ nàng. Nghĩ đến đây cũng hạ quyết tâm nói với Hoa phi "Tường Vi Công chúa không để ý phản đối của quần thần, khư khư cố chấp lao tới tiền tuyến, vốn nên an phận thủ thường thì lại kiên quyết hoa tay múa chân trên chiến trường, kẻ không biết giành việc với người trong nghề, lợi dụng thân phận Công chúa áp chế tướng lĩnh, cuối cùng khiến toàn quân bị diệt, thương vong thảm trọng, cũng là nguyên nhân căn bản dẫn đến thất bại của quân ta. Dựa theo luật pháp nước ta, phải xử hỏa hình!"

"Không cần a!" Lâm Sùng nghe đến đó, tim đều muốn nhảy ra. Hoả hình? Làm sao có thể!

"Không được, trẫm không cho phép!" Muốn mạng nữ nhi bảo bối của hắn, làm sao có thể!

Hoa phi nghe vậy lạnh giọng nói "Thiên Tử phạm pháp tội như thứ dân, Công chúa hại chết nghìn nghìn vạn vạn dân chúng Bắc Sát, tất nhiên phải cho dân chúng một công đạo!"

"Hoa phi nương nương nói rất đúng, xin Hoàng thượng cân nhắc!" Vương đại nhân cũng phụ họa Hoa phi, khiến Lâm Sùng không tìm được cách gì, chỉ có thể lo lắng suông.

Liễu Nguyệt Phi mắt lạnh nhìn hết thảy. Hoàng đế vô dụng, khắp nơi đều là địch, Lâm Tường Vi a Lâm Tường Vi, cuộc sống của cô thật đúng là không ổn, bất quá cũng vì chính cô không có đầu óc, bị người lợi dụng mới phải mất mạng.

"Vương đại nhân nói rất đúng, căn cứ luật pháp Bắc Sát, xác thực hẳn là xử trí hoả hình. Bất quá, luật pháp Bắc Sát là quản lý người của Bắc Sát!" Đuôi lông mày Liễu Nguyệt Phi khẽ nhướn, giọng càng lạnh hơn nói với Vương đại nhân "Bản cung hiện tại là Công chúa hòa thân được Nam Tề khâm điểm, tất nhiên là người của Nam Tề, Bắc Sát giờ đã không thể quán lý bản cung được nữa!"

Thân phận Công chúa hòa thân này, đầu tiên là không muốn để Lâm Mẫu Đơn dây dưa sư phụ, thứ hai là giữ chỗ cho sư nương* tương lai! Không ngờ bây giờ còn có thể lợi dụng một phen.

(R: sư nương: thê tử của sư phụ.)

Lâm Sùng nghe vậy, trong lòng bật ngón cái. Nữ nhi của hắn càng ngày càng lợi hại! Liền cao hứng phụ họa "Đúng, hiện tại Tường Vi là người của Nam Tề Ngạo Vương, nếu có gì sơ xuất các ngươi chịu tội nổi không?"

Nói đến đây, Hoa phi nhất thời đầy một bụng nước chua*. Nam Tề Ngạo Vương Hoa Khanh Trần này thiếu chút chính là con rể của ả, nửa đường lại nhảy ra một kỳ đà cản mũi. Lâm Tường Vi này thật sự là đáng chết!

(R: *đầy một bụng nước chua: ý nói ghen tị.)

Xem ra hôm nay là không có cách nào khác khử nàng rồi. Lâm Tường Vi này thật đúng là con gián đánh mãi không chết!

"Công chúa thật là nóng vội, còn chưa gả ra ngoài đã nghĩ chính mình là người Nam Tề. Đúng là mất gốc!"

Thấy vậy, Liễu Nguyệt Phi nhún vai nói "Không có cách nào, ai bảo ta được Ngạo Vương coi trọng." Giọng nói ra vẻ thật khó xử, không biết nên làm thế nào.

Hoa phi nhìn thấy liền một bụng hỏa, thật muốn tiến lên cho nàng hai bạt tay. Rõ ràng biết Mẫu Đơn một lòng muốn gả cho Ngạo Vương, Lâm tường Vi này không phải đang thị uy với ả sao!

"Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha! Công chúa là Công chúa Bắc Sát, sao có thể không cho dân chúng một công đạo?"

"Vậy nương nương nói muốn trừng phạt Tường Vi như thế nào? Bất quá nương nương phải nhớ kỹ, mặt này, tay này, chân này của Tường Vi, tương lai đều là của Ngạo Vương. Nương nương đừng làm bị thương chúng, nếu không khó ăn nói với Vương gia nha!"Giọng nói đã không còn lạnh băng như trước, tất cả đều là yếu ớt, khiến Hoa phi tức đến muốn đánh người!

Lâm Sùng ngồi ở trên long ỷ đã sớm cười đến sốc hông, nhìn gương mặt tức giận của Hoa phi, trong lòng cũng thoải mái không ít.

Hoa phi lúc này quay đầu trừng mắt liếc hắn một cái, Lâm Sùng lập tức ngậm miệng không dám cười nữa.

Hoa phi suy nghĩ một hồi mới tức giận nói "Liền phạt Tường Vi Công chúa trong khoảng thời gian trước khi xuất giá chăm sóc ngự hoa viên!"

Trong khoảng thời gian này, ả muốn cho nàng đẹp mặt. Muốn gả cho Ngạo Vương Hoa Khanh Trần? Không có cửa đâu!

Lâm Sùng vừa nghe, thấy là một hình phạt đơn giản, cũng không liên quan gì đến tính mạng liền đáp ứng "Như thế rất tốt, nữ nhi a, con phải đi chăm sóc ngự hoa viên, xem như là cho dân chúng Bắc Sát một công đạo."

Liễu Nguyệt Phi vừa nghe, như đăm chiêu nhìn về phía Lâm Sùng. Trong mắt Hoa phi đầy sát ý, thực rõ ràng sẽ không bỏ qua nàng dễ dàng như vậy. Sư phụ là đối tượng ả vẫn luôn muốn mượn sức, sao có thể để người khác giành lấy. Lâm Sùng thân là đế vương, đầu óc sao có thể đơn thuần đến thế, càng không hiểu sao vậy mà có thể tại vị hơn bốn mươi năm. Phương diện này nhất định cũng có chuyện gì không thể để người khác biết!

Hít một hơi thật sâu, vị thuốc ở đây làm ngực nàng khó chịu, thậm chí có chút mệt mỏi muốn ngủ. Này nhất định là thuốc Lâm Sùng dùng hàng ngày, có tác dụng khiến người ta mơ màng!

Nghĩ đến đây, ánh mắt nàng híp lại nhìn Hoa phi. Người này nhất định có liên quan!

"Nương nương đã hạ lệnh, Tường Vi sao có thể không nghe theo. Bắt đầu từ mai, Tường Vi liền chịu phạt chăm sóc ngự hoa viên!"

Hoa phi nghe vậy hừ lạnh một tiếng.

Lâm Sùng cao hứng gật gật đầu. Tính mạng nữ nhi bảo bối của hắn được bảo vệ rồi. Lúc này thân thể cũng có chút mỏi mệt, liền bảo Liễu Nguyệt Phi cùng Vương đại nhân lui xuống.

22. Chương 21

Chương 21: Chăm sóc ngự hoa viên?

Liễu Nguyệt Phi cùng Vương đại nhân sau khi hành lễ liền cùng rời khỏi đại điện.

Vương đại nhân ở bên ngoài đại điện nhìn thoáng qua Liễu Nguyệt Phi rồi liền xoay người rời đi.

Cùng lúc đó, Thanh Nhi cùng Hoàng Nhi cũng đi tới bên cạnh Liễu Nguyệt Phi. Liễu Nguyệt Phi nhìn thân ảnh của Vương đại nhân, nói với Hoàng Nhi"Người này, em để ý một chút cho ta."

Sau đó liền mang theo Thanh Nhi cùng Hoàng Nhi về tẩm cung của Lâm Tường Vi, Tường Vi các.

Vừa trở lại phòng, Liễu Nguyệt Phi liền phân phó với Hoàng Nhi "Gọi Cực Thiên đến cho ta!"

Dựa theo an bài của sư phụ, Cực Thiên hẳn là đang ở trong bóng tối, lúc này Thanh Nhi cùng Hoàng Nhi đều ở đây, vậy Cực Thiên hẳn cũng đang nấp ở một nơi gần đây.

Quả nhiên, Hoàng Nhi vừa huýt một tiếng, lát sau, một người liền phi từ cửa sổ vào.

Người này đúng là Cực Thiên, hắn cung kính nói với Liễu Nguyệt Phi"Thiếu chủ!"

Liễu Nguyệt Phi nhìn người khôi ngô đứng trước mặt, nhếch miệng cười nói"Cực Thiên, huynh không trách ta chứ?"

Thanh Nhi cùng Hoàng Nhi nghe vậy, đều biết Liễu Nguyệt Phi đang nói đến chuyện gì, che miệng cười.

Cực Thiên vừa nghe, trán liền không ngừng run rẩy. Vì sao thiếu chủ mỗi lần thấy hắn đều phải ra oai phủ đầu với hắn một chút vậy?

"Thiếu chủ, Cực Thiên không dám!" Thiếu chủ không thể chọc, đây là chân lý!

Liễu Nguyệt Phi thấy vậy, cũng không nói gì nữa. Lúc trước khóa Cực Thiên trong khuê phòng của nàng, đúng là khiến hắn mất hết mặt mũi với người trong Vô Ưu Môn. Lần này nàng là thật tình hỏi hắn có trách nàng hay không, ai biết thằng nhãi này còn tưởng rằng nàng lại đang chỉnh hắn. Ai nha nha, chỉnh người vẫn không nên quá mức, bằng không danh dự của Liễu Nguyệt Phi nàng sẽ sớm tiêu tan. Quên đi, vẫn là hỏi chính sự trước."Chuyện ta nhờ huynh tra thế nào rồi?"

"Hồi thiếu chủ, ngọc bội Lâm Mẫu Đơn đeo là do Lâm Sùng đưa. Các con trai, con gái của Lâm Sùng đều có ngọc bội giống như thế." Cực Thiên cung kính nói ra chuyện đã tra được.

Liễu Nguyệt Phi vừa nghe, ánh mắt nửa híp lại, ngón tay vô thức gõ bàn. Nói như vậy, người có được ngọc bội đó vô cùng nhiều."Vậy mười lăm năm trước, ai có được ngọc bội này?"

"Dựa theo tuổi mà suy tính, Thái tử Lâm Bình Chi, Nhị hoàng tử Lâm Hoa Chi, Tam hoàng tử Lâm Thành Chi. Còn Công chúa, cũng chỉ có Lâm Tường Vi cùng Lâm Mẫu Đơn. Mười lăm năm trước, Lâm Bình Chi

mười tuổi, Lâm Hoa Chi năm tuổi, mà Lâm Thành Chi vừa sinh ra, Lâm Tường Vi cùng Lâm Mẫu Đơn đều là hai tuổi."

Không đúng! Liễu Nguyệt Phi thầm than trong lòng. Trong trí nhớ của nàng, người đeo ngọc bội này chính là một nam tử trưởng thành, mà Lâm Bình Chi lớn nhất cũng chỉ có mười tuổi, này là không thể nào! Nói như vậy, manh mối tới đây liền đứt sao?

"Tiếp tục đi thăm dò, xem còn có thể tra ra cái gì!" Nàng cũng không tin có người có thể xuyên qua giống nàng để giết người!

"Dạ!" Cực Thiên trả lời một tiếng, liền biến mất trong phòng.

Liễu Nguyệt Phi suy tư một hồi, liền kêu Thanh Nhi mang giấy vẽ đến. Lát sau liền đưa bản vẽ đã vẽ tốt cho Thanh Nhi "Thứ này em sai người làm ra cho ta trong đêm nay, đồng thời trang bị trong ngự hoa viên. Ngày mai ta bị phạt đi chăm sóc ngự hoa viên, đó là chuyện mệt nhọc cỡ nào nha."

Thanh Nhi vừa thấy, cười nói "Thiếu chủ thật đúng là lười biếng."Trên bản vẽ nhất định lại là máy móc gì đó thiếu chủ thiết kế.

"Đây không phải là làm biếng. Đây gọi là thông minh." Nói xong, Liễu Nguyệt Phi liền chui vào chăn đi ngủ.

Thanh Nhi bất đắc dĩ lắc đầu, để Hoàng Nhi canh giữ trong này, nàng liền đi tìm người môn chủ an bài trong hoàng cung Bắc Sát. Chăm sóc ngự hoa viên mệt, đi làm này nọ cũng mệt nha.

……

Trong căn phòng xa hoa, lụa mỏng che đậy, đàn hương nức mũi, Hoa phi nhắm mắt hưởng thụ xoa bóp của cung nữ.

Trước mặt ả đúng là người vừa rồi đứng trên đại điện, Hình bộ thượng thu Vương đại nhân."Nương nương, Thái tử cùng Công chúa lập tức sẽ hồi cung, nương nương sẽ không còn đơn thương độc mã nữa."

Nghe vậy, Hoa phi khịt mũi hừ lạnh "Lâm Tường Vi kia còn chưa đủ để trở thành đối thủ của bản cung, càng không cần Thái tử phải xuất mã. Cái ghế Vương phi của Ngạo vương Hoa Khanh Trần này nhất định phải là của nữ nhi bản cung, Mẫu Đơn Công chúa."

"Bất quá, Lâm Tường Vi lần này trở về giống như thay đổi." Vương đại nhân do dự nói, biểu hiện trên đại điện lúc trước của Lâm Tường Vi thật đúng là khiến hắn giật mình.

"Hừ, đi quỷ môn quan một chuyến, quả thật là thay đổi. Bất quá bản tính khó sửa, bản cung cũng không tin Lâm Tường Vi sẽ đột nhiên thông minh lên!" Hoa phi đột nhiên mở hai mắt, trong mắt tất cả đều là tính kế "Sau lưng Lâm Tường Vi lúc này nhất định có quân sư!"

"Lời của nương nương thật đúng. Bất quá, ai sẽ là quân sư của Lâm Tường Vi? Hoàng thượng sao?"

"Lão nhân kia đã sắp si ngốc, còn có thể tính kế gì nữa? Trở về tăng thêm một chút liều lượng trong thuốc, tử lão nhân sao còn chưa chết!"

"Dạ!" Vương đại nhân lau mồ hôi lạnh, quả nhiên độc nhất phụ nhân tâm*, Hoàng đế đều bị mẹ con ả khống chế còn chưa vừa lòng. May mắn ông ta chọn theo Thái tử, nếu không nhất định sẽ bị mẹ con này giết chết. Trên đại điện hiện tại cơ bản không ai dám chống đối Thái tử. Bầu trời của Bắc Sát này, sắp thay đổi.

(R: độc nhất phụ nhân tâm: ác độc nhất chính là lòng dạ đàn bà.)

"Còn có, đi tra cho bản cung bên người Lâm Tường Vi có ai. Bản cung thật muốn nhìn là ai ở sau lưng Lâm Tường Vi bày mưu tính kế!" Hoa phi một mặt ngoan độc, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, Lâm Tường Vi nhất định phải chết!

……

Ngày tiếp theo, mặt trời vừa lên, Liễu Nguyệt Phi đã bị người Hoa phi phái tới kêu dậy đi ngự hoa viên. Liễu Nguyệt Phi một mặt buồn ngủ, ngáp điên cuồng, hoàn toàn chính là thiếu ngủ.

Ở sơn trang, ở Vô Ưu Môn, không ai dám để nàng thức sớm như vậy. Mười lăm năm ngủ nướng, lúc này cư nhiên bị một tiểu cung nữ đánh thức. Tức giận khi rời giường sáng sớm của Liễu Nguyệt Phi mười lăm năm chưa từng bùng nổ, lúc này lại sắp bộc phát!

"Nương nương có lệnh, Công chúa hôm nay phải tưới nước toàn bộ ngự hoa viên, không cho ai phụ giúp!" Cung nữ tên Hồng Mai, chính là cung nữ bên người Hoa phi, lúc này được Hoa phi phái tới giám thị Liễu Nguyệt Phi, mục đích là cho nàng biết mặt muộn chút.

"Ừm." Liễu Nguyệt Phi ngủ gật trên người Thanh Nhi, cũng không biết là có nghe được Hồng Mai nói gì hay không.

Hồng Mai thấy Liễu Nguyệt Phi như thế, ánh mắt chợt lóe, lớn tiếng nói"Công chúa ngài là có nghe hay không, nghe được liền lập tức làm việc!"

Phượng hoàng mất lông không bằng gà, Lâm Tường Vi nàng bây giờ cũng chỉ có thân phận Công chúa, hơn nữa trong hậu cung không ai nhìn vừa mắt nàng, cũng không ai tôn trọng nàng.

Hồng Mai ỷ là đại nha hoàn của Hoa phi, ăn mặc ở đều tốt hơn Lâm Tường Vi, tự nhiên cũng cảm thấy chính mình cao hơn Lâm Tường Vi một bậc. Lâm Tường Vi nếu không có danh hiệu Công chúa, tất nhiên còn không tôn quý bằng ả.

"Công chúa nếu hôm nay không tưới nước hết tất cả vườn hoa sẽ không cho ăn cơm!"

"Đánh!" Hồng Mai luôn nói không ngừng, Liễu Nguyệt Phi cũng phát hỏa! Mặc kệ ngươi là ai, ầm ỹ đến ta, ta liền đánh!

Hoàng Nhi nghe vậy, hưng phấn xoa nắm đấm, vung lên một bạt tay với Hồng Mai đã sợ ra mặt!

"Trước mặt Công chúa hô to gọi nhỏ, cũng không nhìn xem ngươi là thân phận gì!"

Nói xong, lại là một bạt tai trực tiếp quăng qua, đánh đến Hồng Mai không lấy lại tinh thần được!

23. Chương 22

Chương 22: Giết gà dọa khỉ

Lúc Hoàng Nhi đánh được hai bạt tay, Vân Mai mới hồi phục tinh thần lại, không thể tin nổi giận mắng "Ngươi là cái gì, cũng dám đánh ta!"

Nói xong, liền chuẩn bị túm tóc Hoàng Nhi kéo. Hoàng Nhi sao có thể để ả có cơ hội đó? Liền lắc mình một cái khiến Vân Mai chụp phải không khí. Vân Mai thấy vậy giương nanh múa vuốt hét lớn "Ta phải đi bẩm báo Quý phi nương nương, để nương nương tru di cửu tộc ngươi!"

Nói xong chuẩn bị xoay người rời đi, lại bị Thanh Nhi giữ chặt. Ả nhìn lại liền thấy một đôi con ngươi đen sâu tựa vực thẳm chứa sát khí khiến người ta run sợ từ tận đáy lòng.

Thân thể Vân Mai run lên, trong lòng sợ hãi.

Liễu Nguyệt Phi ban đầu mơ màng, lúc này làm gì còn buồn ngủ nữa, ánh mắt để lộ hàn quang, trên môi cũng nở nụ cười nhàn nhạt. Chỉ thấy khóe miệng nàng khẽ mở, một giọng nói tựa như từ địa ngục đánh tới "Tru di cửu tộc? Cho đến giờ cũng chỉ có Hoàng thượng mới có khả năng tru di cửu tộc. Nương nương nhà ngươi là Hoàng thượng sao?"

Vân Mai như bị sét đánh, thân hình có chút bất ổn, phải dựa vào lực tay Thanh Nhi mới miễn cưỡng đứng được. Ả bình thường ỷ là người của Hoa Quý phi, vô pháp vô thiên đã quen, không ngờ lúc này lại bị Tường Vi Công chúa bắt lỗi trong lời nói, Tường Vi Công chúa nhất định sẽ không tha cho ả. Nghĩ đến đây, ả lập tức quỳ xuống, dập đầu nói với Liễu Nguyệt Phi "Cầu Công chúa tha mạng, cầu Công chúa tha mạng, nô tỳ nói không suy nghĩ, nô tỳ không cố ý……"

Liễu Nguyệt Phi lúc này ngồi trên ghế Thanh Nhi đã chuẩn bị, nhìn lướt qua Vân Mai, khóe miệng vẫn cười nhẹ như cũ nói "Một cung nữ nho nhỏ dám ở trước mặt bản cung giương nanh múa vuốt. Vô pháp vô thiên! Bản cung phạt ngươi, ngươi không những không phục mà còn dám làm loạn tru di cửu tộc, thật đúng là đại nghịch bất đạo nha."

Giọng nói khi thì cao, khi thì thấp, Vân Mai nghe được không biết Liễu Nguyệt Phi là đang vui hay giận, toàn thân ả kịch liệt run lên.

"Công chúa tha mạng, Công chúa tha mạng nha……"

"Tha mạng sao?" Liễu Nguyệt Phi nhíu mày nhìn Vân Mai, khóe miệng tà mị cười. Người của Hoa phi, nàng có phải nên ột chút mặt mũi hay không?

"Nô tỳ cũng không dám, xin Công chúa tha mạng nha!" Lâm Tường Vi hôm nay khiến ả sợ hãi, có loại hơi thở địa ngục bay đến khiến ả toàn thân run rẩy, chẳng còn vẻ kiêu ngạo như lúc đến, giờ chỉ có thể cầu xin tha thứ.

"Nếu không, hoa ở đây để ả giúp Công chúa tưới đi?" Hoàng Nhi nhìn Vân Mai quỳ rối phát run trên đất, trong lòng chính là vô hạn khinh bỉ, đồ cáo mượn oai hùm.

"Ngự hoa viên là bản cung nên làm, nếu để ả làm, vậy không phải để Hoa phi bắt được điểm yếu sao?" Liễu Nguyệt Phi cố ý nói trước mặt Vân Mai, trong mắt lóe ra ánh sáng giảo hoạt. Rốt cuộc nên phạt ả thế nào đây? Này thật đúng là làm khó nàng.

"Công chúa để nô tỳ giúp ngài làm đi, nô tỳ sẽ không nói cho Quý phi nương nương." Vân Mai nghe được đối thoại của hai người liền vội vàng nói, nhưng đáy mắt ánh lên một tia tính kế.

Này đương nhiên bị Liễu Nguyệt Phi nhìn rõ, thật sự là một kẻ dối trá, cái dạng này còn dám tính kế nàng.

"Thanh Nhi, nếu ả đã muốn vọc nước, vậy để ả chơi đi." Liễu Nguyệt Phi lười nhác nói, sau đó dựa vào ghế tiếp tục mơ màng.

Thanh Nhi nghe lệnh, vừa kéo Vân Mai đi, vừa cười cười với ả.

Vân Mai ban đầu có chút sửng sốt, Công chúa liền như vậy buông tha ả sao? Xem ra Công chúa vẫn là không có gì cầu tiến. Nhìn tươi cười của Thanh Nhi còn tưởng rằng Thanh Nhi đang bày tỏ ý tốt với ả, trong lòng hừ lạnh, trên mặt lại cười đáp lại.

Vừa rồi ả nghĩ nơi này không có người ngoài, cho dù chủ tớ ba người các nàng một mực chắc chắn là ả nói sai, ả cũng có thể cắn ngược lại là các nàng vu hãm! Nghĩ đến đây, có chút tức giận chính mình vừa rồi bị Lâm Tường Vi dọa, bất quá trong lòng cũng kiên định. Lâm Tường Vi dám để ả tưới nước, ả cũng dám một mực chắc chắn là Lâm Tường Vi nhàn hạ, lấy thân phận áp chế ả! Khóe miệng hiện lên một nụ cười xấu xa không dễ thấy, liền chuẩn bị đi lấy thùng tưới.

Ai ngờ lúc vừa chuẩn bị đi lấy thùng, gương mặt tươi cười của Thanh Nhi nháy mắt như ác quỷ. Sau lưng ả nhói lên một chút, cả người liền bay ra ngoài! Bùm một tiếng, lọt vào hồ nước bên cạnh.

Vân Mai uống mấy ngụm nước lạnh, vừa ngoi đầu lên mặt nước lại bị Thanh Nhi đè xuống lại.

Hai mắt trừng lớn, không thể tin nhìn Thanh Nhi, nàng đây là muốn giết ả! Sợ hãi lúc trước lại dâng lên trong lòng ả, thân thể giãy dụa dữ dội, nhưng không đủ sức nên chẳng thể ngoi lên hít được hơi thở nào, toàn thân chậm rãi nặng như chì, từng chút từng chút chìm xuống, giãy dụa cũng dần yếu đi, toàn thân bị cảm giác sợ hãi đến khủng bố vây quanh, dần dần ả mất đi ý thức……

Thanh Nhi trên bờ thấy Vân Mai không giãy dụa nữa mới buông tay. Thân thể Vân Mai như hòn đá chìm xuống đáy nước, vì hồ nước không sâu nên nháy mắt là có thể nhìn thấy ả.

Thanh Nhi trở lại bên cạnh Liễu Nguyệt Phi, bẩm báo xong việc.

Liễu Nguyệt Phi gật đầu, giết gà dọa khỉ, đừng tưởng có thể dễ bắt nạt nàng như vậy. Nàng bây giờ là Liễu Nguyệt Phi nha!

Từ từ nhắm hai mắt, nhàn nhạt nói "Đồ hôm qua giao cho các em chuẩn bị sao rồi?"

Hoàng Nhi vừa nghe, lập tức nói "Đều chuẩn bị tốt, đã sớm ở bên kia."

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy, mở một mắt nhìn thoáng qua hướng Hoàng Nhi chỉ, quả nhiên là đã chuẩn bị tốt, lại nhắm mắt nói "Đi lên dây cót đi."

Dây cót này nọ, Thanh Nhi cùng Hoàng Nhi đã sớm biết rõ. Nghe được liền đi tìm dây cót lên vài vòng, kinh ngạc nhìn vòi tưới nước xoay mọc lên từ đất.

Những thứ này Liễu Nguyệt Phi chế tạo theo phương thức tưới nước tự động ở hiện đại, lợi dụng hồ nước bên cạnh dựng một guồng nước đưa nước lên, sau đó dùng vòi để tưới ra ngoài.

Không phải là tưới nước thôi sao? Nàng mỗi ngày lên vài vòng dây cót là xong.

"Công chúa, thi thể Vân Mai làm sao bây giờ?" Thanh Nhi nhìn hồ nước, đáng tiếc nha, nước sạch như vậy bây giờ cũng bị ô nhiễm rồi.

"Vớt lên, trả lại cho Hoa phi." Liễu Nguyệt Phi tà mị cười, không phải là một cung nữ thôi sao, nàng thật muốn nhìn bà ta trừng trị nàng như thế nào.

"Ta đi!" Hoàng Nhi vừa nghe, liền hưng phấn chạy tới, loại chuyện này nàng thích nhất!

Hoàng Nhi chộp lấy thi thể nổi lên của Vân Mai, trực tiếp túm quần áo trên người ả kéo đi. Kéo một đường, máu tươi cũng một đường. Cung nữ, thái giám thấy được đều ào ào trốn đi, khó hiểu nhìn Hoàng Nhi. Nàng đây là muốn làm gì?

Thanh Nhi đem hành động của Hoàng Nhi nói cho Liễu Nguyệt Phi, Liễu Nguyệt Phi nghe vậy liền bất đắc dĩ lắc đầu. Hoàng Nhi chính là thích đem chuyện làm càng lớn, chơi càng vui. Bất quá, nàng cũng thích!

Hoa phi vừa rời giường đã được thái giám thông báo, sắc mặt liền đại biến!

Bước ra quả nhiên thấy Hoàng Nhi kéo thi thể Vân Mai, máu tươi nhiễm đỏ toàn bộ cửa lớn Phượng Lâm cung! Hoa phi tức giận đến thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Cũng may bên cạnh có thái giám giúp đỡ, chỉ vào Hoàng Nhi nổi giận mắng"Nô tài lớn mật, còn không bắt lại cho bản cung!"

24. Chương 23

Chương 23: Che giấu sát khí

"Nô tỳ không phạm sai lầm, nương nương vì sao lại bắt nô tỳ!" Hoàng Nhi bất động thanh sắc* né tránh thị vệ, đồng thời chất vấn Hoa phi.

(R: im lặng, lặng lẽ.)

Thái độ của Hoàng Nhi đã triệt để chọc giận Hoa phi, ả không để ý hình tượng kêu to "Làm càn! Sát hại tỳ nữ của bản cung, máu nhiễm Phượng Lâm cung, ngươi dám nói ngươi không sai! Người đâu, bắt nó lại cho bản cung!"

Hoàng Nhi lần này không tránh né, trực tiếp để thị vệ bắt nàng lại, nhưng không có một chút sợ hãi, nói với Hoa Quý phi "Quý phi nương nương không biết, Vân Mai này là Công chúa hạ lệnh giết chết! Nguyên nhân là bởi vì Vân Mai dám dõng dạc ở trước mặt Công chúa nói nương nương tru di cửu tộc Công chúa!"

Hoa phi vừa nghe, toàn thân run lên, chuông báo động trong lòng vang lớn. Vân Mai này thật đúng là bị ả nuông chiều quá rồi, lại dám nói ra lời đại nghịch bất đạo như vậy!

Nhìn thi thể Vân Mai ở một bên, trong lòng nói không giận là không thể nào, không ngờ Lâm Tường Vi cư nhiên đánh ả một bạt tay như vậy, một câu liền lấy đi tính mạng tỳ nữ của ả!

Tuy nói Lâm Sùng hiện tại vô dụng, nhưng Hoàng đế dù sao cũng là Hoàng đế, tôn nghiêm là không thể xâm phạm, càng không thể để đám người Nhị Hoàng tử bắt được điểm yếu. Giỏi lắm Lâm Tường Vi, đã bắt được chỗ yếu của ả, biết ả danh bất chính ngôn bất thuận, không quyền lợi không thân phận!

Hiện thời Vân Mai đã chết, chết không đối chứng. Lại nói Lâm Tường Vi thân là Công chúa, sao có thể so sánh với một tỳ nữ. Lúc này Vân Mai mất mạng, ả không phải là thảm bại sao? Còn chưa ra tay đã ua rối tinh rối mù!

Nghĩ lại một lát, kiềm chế tức giận trong lòng, nhìn Hoàng Nhi một mặt tươi cười đạt được, sát ý trong mắt Hoa phi dạt dào, nói với thị vệ "Buông nàng ra. Mặt khác, Vân Mai miệng nói lời ngông cuồng, đại nghịch bất đạo, là nên chết!"

"Đa tạ nương nương." Hoàng Nhi vẫn luôn giữ bộ mặt tươi cười, Hoa phi nhìn thấy trong lòng khó chịu như bị mèo quào. Hoàng Nhi này, gặp biến không loạn, lạnh nhạt khiến người ta sợ hãi, bình tĩnh xử lý mọi chuyện, chỉ nói hai câu liền an toàn trở ra, thật sự là không đơn giản, chẳng lẽ quân sư bên người Lâm Tường Vi chính là nàng? Nếu là thật, vậy phải trừ bỏ!

"Trở về nói cho Công chúa nhà ngươi, chăm sóc ngự hoa viên cho tốt, bản cung chắc chắn sẽ kiểm tra!" Nói xong, phất tay áo rời đi.

Hoàng Nhi nhún vai, cũng xoay người, vừa đi vừa xoay xoay cổ. Vừa rồi Hoa phi đứng trên bậc thềm, thật đúng là làm cho cổ nàng đau nửa ngày.

~

Khi Hoàng Nhi trở lại ngự hoa viên, đại thụ Liễu Nguyệt Phi ngồi dưới ban nãy đã biến thành một mái che nắng, bên dưới buộc một cái võng, Liễu Nguyệt Phi chính là ngủ trên đó, Thanh Nhi ở bên cạnh bóc nho cho nàng, rất nhàn nhã.

Hoàng Nhi chạy lẹ qua, há miệng nói "Thanh Nhi, người ta cũng muốn."

Thanh Nhi thấy vậy ôn nhu lột một quả bỏ vào miệng Hoàng Nhi. Liễu Nguyệt Phi nhíu mày nhìn, bĩu môi nói "Hoàng Nhi, lá gan lớn nha, cư nhiên dám giành ăn với ta."

"Thiếu chủ một người ăn rất nhàm chán nha! Hoàng Nhi cùng cô tốt lắm!" Hoàng Nhi ba hoa nói, lại bóc một quả nho tự mình lột.

Liễu Nguyệt Phi bĩu môi, Hoàng Nhi thật đúng là giống nàng, liền không thèm nhiều lời, nhắm mắt lại tiếp tục dưỡng thần.

Nhưng vừa nhắm mắt lại đã bị một trận tiếng vang ồn ào đánh thức, Liễu Nguyệt Phi nhìn lại, chỉ thấy vài nữ tử ăn mặc sặc sỡ đi đến đây, vừa nhìn đã phiền, Liễu Nguyệt Phi tiếp tục nhắm hai mắt lại, nếu có mp3 thì tốt rồi.

Thanh Nhi liếc nhìn người đến một cái, liền giải thích cho Liễu Nguyệt Phi. Quần áo màu xanh là Tam Công chúa Lâm Thủy Tiên, quần áo hồng nhạt là Thái tử phi Triệu Kì Kì, quần áo màu tím là Hoa Nam Vương Quận chúa*Lâm Mặc Đan. Ba người này vẫn luôn bất hòa với Liễu Nguyệt Phi, đều là người của Hoa phi.

(R: Quận chúa: con gái của Vương gia. Còn con trai thì là Bối lặc.)

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy gật đầu, xem ra này ba người là tới tìm nàng gây khó dễ. Hậu cung này thật đúng là phiền toái, nhanh chút tìm ra người sở hữu ngọc bội liền sớm một chút rời đi nơi này.

"A, kia không phải đại tỷ sao? Hôm qua nghe nói đại tỷ đã trở lại, trong lòng Tam muội này thật đúng là kinh ngạc, còn tưởng rằng đại tỷ đã hy sinh trên chiến trường." Nói chuyện là Lâm Thủy Tiên, thấy Lâm Tường Vi ngủ trong một cái túi thì khinh thường nói "Đại tỷ sao đi chiến trường một chuyến về liền quên hết cấp bậc lễ nghĩa. Một Công chúa sao có thể không ra thể thống gì như vậy. Cẩn thận Hoa phi nương nương trị tội!"

Liễu Nguyệt Phi tiếp tục ngủ ở bên trong, không có lên tiếng. Thanh Nhi cùng Hoàng Nhi nhìn thoáng qua, hành lễ với ba người, Thanh Nhi nói"Tam Công chúa, đại Công chúa hôm nay vừa xử phạt một chút*, hiện

tại có lẽ đang ngủ."

(R: chỗ này là nói đến chuyện mợ Vân Mai ban nãy chứ k phải nói bạn Nguyệt đang bị phạt.)

Lâm Thủy Tiên vừa nghe, nhìn Lâm Tường Vi, khinh bỉ nói "Thật sự là không có một chút hình tượng Công chúa. Cái dạng này sao có thể gả cho Nam Tề Ngạo Vương!"

(R: *hít hít* ai mới làm đổ keo giấm thì đi dẹp đê, chua quá rồi.)

Nói xong, thấy Lâm Tường Vi vẫn không trả lời, liền tụt hứng kéo đi nơi khác.

Đợi đám người rời đi, Liễu Nguyệt Phi mới trợn mắt bất mãn nói "Thực ầm ỹ, thì ra hình tượng Công chúa Bắc Sát chính là như vậy. Thật sự là thụ gio!"

Thanh Nhi cùng Hoàng Nhi nghe vậy đều cười ra tiếng. Phương pháp chỉnh người của thiếu chủ nhà các nàng vô cùng đa dạng phong phú nha!

~

Trong Phượng Lâm cung, Lâm Mẫu Đơn cùng Lâm Bình Chi trở về, Hoa phi đem những chuyện đã phát sinh liên quan đến Lâm Tường Vi hai ngày nay nói ra toàn bộ.

Lâm Bình Chi có chút giật mình, Lâm Tường Vi từ khi nào thì thông minh như vậy? Đặc biệt là chuyện Vân Mai, hoàn toàn chính là trực tiếp quyết đoán, một chiêu mất mạng! Có khả năng giống như mẫu phi đã nói, sau lưng Lâm Tường Vi có quân sư. Nếu đã vậy, Hoàng Nhi kia không thể giữ!

Lâm Mẫu Đơn lại không có đầu óc suy nghĩ, chỉ biết Lâm Tường Vi đúng là còn sống, tức giận liền dâng lên. Vì sao Lâm Tường Vi còn chưa chết?

"Mẫu phi, con muốn Lâm Tường Vi chết, Ngạo Vương Hoa Khanh Trần là của con!"

Hoa phi nghe vậy, an ủi Lâm Mẫu Đơn nói "Ngạo Vương tất nhiên là con rể của mẫu phi, Lâm Tường Vi đã dám bất động thanh sắc giết chết tỳ nữ bên người bản cung. Vậy bản cung cũng sẽ bất động thanh sắc giết ả!"

"Ý tứ của mẫu phi chính là, đêm nay liền giết Lâm Tường Vi?"Lâm Bình Chi nghe vậy liền hỏi lại.

Hoa phi gật đầu, ánh mắt lộ ra sát khí "Đêm nay liền phái người bắt cóc Lâm Tường Vi ra ngoài giết, quăng xác ngoài đồng, hơn nữa lột quần áo của ả. Khi người mang binh tìm được thi thể, như vậy ả ngay cả chết cũng không được thanh tịnh!"

Lâm Mẫu Đơn vừa nghe, trực tiếp vỗ tay trầm trồ khen ngợi "Kế này của mẫu phi đúng là rất độc. Lâm Tường Vi ngay cả chết cũng không có danh dự!"

"Ai bảo nó dám chọc giận bản cung? Này chính là kết cục của nó!" Hoa phi lúc này một bộ dạng bí hiểm, giống như thiên hạ đều nắm trong tay ả.

"Phụ hoàng khi nào thì mới gặp đại nạn? Mẫu phi, nhi thần không chờ kịp!" So với Lâm Tường Vi, Lâm Bình Chi lại càng quan tâm ngôi vị Hoàng đế của hắn hơn, Lâm Tường Vi thật sự là lọt không được vào mắt hắn. Gần đây Nhị đệ Lâm Hoa Chi rục rịch, thật sự là một uy hiếp lớn đối với hắn!

Hoa phi nghe vậy, khóe miệng lộ ra một nụ cười làm người ta sợ hãi, âm trầm nói "Bản cung đã cho người tăng thêm liều lượng thuốc, hắn là không lâu nữa đâu!"

25. Chương 24

Chương 24: Đêm hắc y nhân xâm nhập Tường Vi các

Đêm khuya, ánh trăng bị mây đen che khuất, trên mặt đất không một chút ánh sáng, tối đen làm người ta sợ hãi.

Trong Tường Vi các, Liễu Nguyệt Phi cùng Thanh Nhi, Hoàng Nhi lúc này chính là đang nằm trên xà nhà, giống y như ăn trộm.

Hoàng Nhi nhìn căn phòng yên tĩnh, nhỏ giọng nói "Thiếu chủ, sao còn không thấy người đến?"

Liễu Nguyệt Phi nằm trên xà nhà, hoàn toàn đem xà nhà trở thành giường ngủ, rất nhàn nhã "Chờ xem, còn sớm."

Hôm nay nàng xử lí tỳ nữ của Hoa phi, Hoa phi sao có thể nén giận, cho nên tối nay nhất định sẽ náo nhiệt phi phàm.

Đột nhiên, trong đêm yên tĩnh truyền đến một loạt tiếng bước chân rất khẽ. Nghe tiếng này là có thể đoán được, người đến là những sát thủ.

Nhưng là cho dù những người này đóng chặt hô hấp, bước chân rất nhẹ đi nữa, vẫn là bị ba người Liễu Nguyệt Phi đang hết sức chăm chú phát hiện. Lúc này, khóe miệng Liễu Nguyệt Phi nhếch lên, quả nhiên đến đây.

Thanh Nhi bước trên xà, quan sát động tĩnh bên dưới. Trong mắt Hoàng Nhi thì lại lóe sáng lên, tất nhiên là rất hưng phấn.

Đột nhiên, kẽo kẹt một tiếng, cửa phòng bị mở ra. Trong nháy mắt đó, ba người trong phòng đều có nội lực cao, cho dù tối cũng có thể thấy rõ ràng, có năm kẻ đến.

Liễu Nguyệt Phi hừ lạnh trong lòng, Hoa phi, bà thật đúng là xem thường ta! Khóe miệng gợi lên nụ cười tà mị, nhìn chằm chằm người đang hành động phía dưới.

Chỉ thấy năm người ở dưới, hai người canh giữ ngoài cửa, hai người tiến vào trong phòng tìm kiếm bốn phía, một người thẳng đến giường lớn, kéo mạnh màn giường một cái, đại đao vung lên, trực tiếp cắm xuống chăn.

Thủ đoạn độc ác của hắc y nhân khiến trong mắt Liễu Nguyệt Phi hiện lên một tia sát ý. Hoa phi thật đúng là ngoan độc.

Hắc y nhân sau khi xuống tay liền cảm thấy không thích hợp, kéo mạnh chăn ra, đột nhiên một vật gì đó bay đến làm hắn chấn động, nhìn kĩ lại thì thấy một gương mặt xấu xí, dọa hắn muốn nhũn chân. Hai kẻ khác trong phòng thấy vậy cũng chạy nhanh đến, một kẻ trong đó giơ kiếm vung lên, thoáng chốc vô số sợi bông bay tán loạn. Bầu trời lúc này hé ra một chút ánh trăng sáng, nhờ đó, bọn hắn mới nhìn rõ được. Thì ra vẻ mặt khủng bố vừa rồi chỉ là một cái mặt nạ, mà thứ bị chém đứt, kỳ thật chỉ là một cái gối đầu!

Ba người trên xà nhà cố nén ý cười, nhìn hết thảy những gì vừa xảy ra. Đường đường đại nam nhân, cư nhiên còn bị mặt nạ cùng gối đầu dọa.

Hắc y nhân sau khi phát hiện là thứ gì, trong lòng liền giận dữ. Cư nhiên bị một tiểu nữ nhân chơi một vố! Trực tiếp hươ đao chém lung tung trên giường.

Một gã hắc y nhân trong đó thấy vậy giữ chặt gã kia, ánh mắt ý bảo gã dừng lại. Hiện tại đã vô cùng rõ ràng, bọn họ bị phát hiện, việc cần thiết bây giờ là nhanh chóng rời đi.

Gã còn lại cũng kịp phản ứng, xoay người định bước đi.

Đã đến đây, Liễu Nguyệt Phi sao có thể để bọn họ dễ dàng trở ra như vậy? Nàng nằm trên xà nhà chờ xem trò hay.

Quả nhiên, lúc hắc y nhân xoay người rời đi, cửa cư nhiên cạch một tiếng đóng lại, hơn nữa làm thế nào cũng mở không ra. Hắc y nhân thầm kêu một tiếng không tốt. Hai người canh ở ngoài lúc này cũng không biết vì sao tự nhiên cửa bị khóa chặt mở không ra! Bọn họ cũng ba người bên trong cùng nhau phá cửa, nhưng vẫn không được.

Liễu Nguyệt Phi thầm than, đáng tiếc nha, còn có hai người ở bên ngoài!

Ba kẻ trong phòng kích động đến mức mồ hôi đầy đầu, lực trên tay cũng dần tăng lên, không thèm quan tâm đến cái gì mà kinh động đến người khác nữa. Dù sao Tường Vi các cũng chỉ có ba người, hiện thời thật

rõ ràng là bọn họ đã bị phát hiện, cho nên bây giờ phải lập tức đào tẩu! Hai kẻ bên ngoài lúc này đã đi tìm dụng cụ chuẩn bị phá cửa!

Liễu Nguyệt Phi nở nụ cười liếc mắt một cái, kéo một sợi dây thừng. Trong phút chốc, vô số bột trắng bay ra, toàn bộ đổ lên người đám hắc y nhân. Hắc y nhân nháy mắt liền trở thành bạch y nhân.

Hoàng Nhi lúc này từ cửa sổ bay ra ngoài, động tác nhẹ nhàng linh hoạt như chim yến, hắc y nhân bên ngoài hoàn toàn không phát hiện.

Chân nàng vừa chạm đất đã kêu to lên "Người đâu, có thích khách!"

Dựa theo Liễu Nguyệt Phi tính thời gian, lúc này bên ngoài Tường Vi các vừa vặn có một đám thị vệ đi tuần ngang qua. Quả nhiên, một trận tiếng chân hỗn độn chạy đến Tường Vi các.

Hắc y nhân bên ngoài thấy tình huống thay đổi như vậy, dưới tình thế cấp bách liền xuất ra mồi lửa ném vào trong phòng, sau đó xoay người rời đi!

Cửa sổ ở cổ đại đều là giấy, trong phút chốc, lửa lớn đã hừng hực cháy lên. Ba hắc y nhân trong phòng kinh hãi, xem ra đồng bọn là muốn hỏa thiêu bọn hắn diệt khẩu rồi! Bản năng sinh tồn khiến bọn họ liên tục đập cửa, lửa càng lớn, không khí trong phòng càng thiếu, nháy mắt ba gã đã lâm vào hôn mê.

Thủ đoạn thật độc ác! Ngay lúc mồi lửa bị ném vào phòng, Liễu Nguyệt Phi cùng Thanh Nhi đã phi thân ra ngoài. Nhìn ngọn lửa bừng bừng thiêu cháy Tường Vi các, trong lòng Liễu Nguyệt Phi cười lạnh.

Vì Liễu Nguyệt Phi hạ lệnh không cho động võ trước mặt hắc y nhân nên Hoàng Nhi lúc nãy ở bên ngoài cũng không có đuổi theo. Mà thị vệ đuổi tới vừa kịp cũng chỉ bắt được một gã.

Thoáng chốc, toàn bộ hoàng cung vì lấy nước dập lửa Tường Vi các mà hoàn toàn hỗn loạn. Hoa phi lúc biết được tin cũng chấn động. Sao mọi chuyện lại rùm beng lên như vậy?

Liền nổi giận đùng ngồi dậy chất vấn hắc y nhân chạy thoát trở về "Kêu các ngươi đi giết một tiểu nữ tử cũng đem mọi chuyện làm lớn như vậy?"

Những sát thủ ả mất bao tâm huyết mới bồi dưỡng ra, cư nhiên vô dụng như vậy!

Hắc y nhân nghe vậy, hổ thẹn cúi đầu nói "Trong phòng Lâm Tường Vi tất cả đều là cơ quan ám khí, giống như biết được chúng ta sẽ tới!"

"Cơ quan ám khí? Lâm Tường Vi đã biết sẽ có người đến ám toán ả?" Hoa phi không thể tin, Lâm Tường Vi thực sự thông minh đến thế sao?

"Cũng không phải ám khí lợi hại gì, chỉ là mấy trò nho nhỏ, chủ yếu là để nhốt ba người bọn họ trong phòng, sau đó gọi to kêu thị vệ đến. Nô tài dưới tình thế cấp bách, sợ ba người bọn họ bị bắt sẽ khai ra nương nương nên mới phóng hỏa!"

Nghe vậy, trong lòng Hoa phi mới thoải mái một chút. Cũng may Liễu Nguyệt Phi không lợi hại đến vậy, hơn phân nửa là Hoàng Nhi bên người đã gợi ý cho nàng nên nàng mới có chuẩn bị trước! Xem ra là ả quá mức nóng vội.

Hai mắt híp lại, hạ lệnh cho hắc y nhân "Tìm thời điểm khử tên bị bắt kia!"

Trong giọng nói không có một chút do dự, giống như mạng người trong mắt ả không đáng đồng nào. Hắc y nhân kinh hãi, nhưng để giữ mạng, bọn họ phải máu lạnh vô tình. Đã dám ra tay giết ba đồng bọn, giết thêm một tên nữa có hề chi?

"Dạ!"

Lửa lớn ở Tường Vi các giờ đã được dập tắt, Lâm Sùng vội vàng chạy đến, lôi kéo Liễu Nguyệt Phi nhìn trái nhìn phải rồi lo lắng nói "Nữ nhi a, con dọa chết phụ hoàng, có bị thương hay bị hoảng sợ hay không a?"

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy, trong lòng có chút ấm áp, nói với Lâm Sùng"Phụ hoàng, người nhìn nữ nhi không phải không có việc gì sao?"Nói xong, còn xoay vài vòng cho Lâm Sùng nhìn xem.

26. Chương 25

Chương 25: Gặp lại Công tử Thanh

Lâm Sùng thấy nữ nhi bảo bối không việc gì, trong lòng cũng yên tâm. Nhìn Tường Vi các đã thành than, lo lắng hỏi "Nữ nhi nha, con sau này ở đâu bây giờ?"

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy, nhìn về phía Tường Vi các, đột nhiên trong đầu lóe lên một tia sáng. Hoa phi ơi Hoa phi, bà là giúp ta một chuyện lớn nha.

"Hậu cung này còn có sân nào để con dọn đến ở không ta, việc này còn phải đến hỏi Hoa phi." Lâm Sùng vẫn đang phiền não nghĩ làm sao để Hoa phi an bày một cung điện, lại không biết Liễu Nguyệt Phi đã sớm đem tâm tư đánh lên người hắn.

"Phụ hoàng cần gì phiền toái Hoa phi nương nương, nhi thần không tới vài ngày liền xuất giá, mấy ngày nay để nhi thần ở trong cung của phụ hoàng đi." Mắt Liễu Nguyệt Phi lóe sáng nói. Lâm Sùng này dù sao cũng là Hoàng thượng, Hoa phi cũng không dám lại gióng trống khua chiêng phái sát thủ đến, hơn nữa ở bên cạnh Lâm Sùng cũng tiện làm một số việc.

Lâm Sùng vừa nghe liền tán thưởng nói "Đúng vậy, nữ nhi sắp xuất giá, là nên bồi phụ hoàng nhiều một chút. Lần sau gặp mặt không biết sẽ ra sao nữa." Nói xong, lại ôm Liễu Nguyệt Phi khóc lên.

Liễu Nguyệt Phi trong lòng cảm động không thôi, nhưng càng nhiều hơn chính là kỳ quái. Hành động hiện tại của Lâm Sùng giống như một đứa nhỏ, đến đây cũng không hỏi gì đến thích khách mà lại ôm nàng khóc nhè.

Sao lại kỳ quái như vậy? Thật là có liên quan đến thuốc Lâm Sùng vẫn dùng hằng ngày sao?

Lúc này, thị vệ từ trong đống tro tàn nâng ra ba thi thể. Lâm Sùng vừa thấy liền hoảng sợ tránh sau lưng Liễu Nguyệt Phi.

Liễu Nguyệt Phi nhíu mày nhìn hành động của Lâm Sùng, phân phó với thị vệ "Nâng ra ngoài chôn."

Nhưng mà thị vệ vẫn đứng bất động, Liễu Nguyệt Phi nhíu mày, sau đó một giọng nói liền truyền đến từ phía sau "Không có nghe được mệnh lệnh của Công chúa sao, còn không nâng đi xuống!"

Liễu Nguyệt Phi nhìn lại, người tới đầu đội ngọc quan*, mặc áo màu vàng nhạt, ở trong cung dám mặc như vậy, nhất định là Thái tử Lâm Bình Chi. Liễu Nguyệt Phi chưa gặp qua Lâm Bình Chi, chỉ thấy qua Lâm Mẫu Đơn.

(R: ngọc quan là cái này)

Liễu Nguyệt Phi nhìn lướt qua thị vệ, vẫn im lặng. Hoàng cung này, xem ra đã bị Lâm Bình Chi khống chế.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng." Lâm Bình Chi đi đến trước mặt Lâm Sùng, chỉ là ra vẻ lễ phép chào hỏi một câu, ngay cả lưng cũng không khom một chút. Xem ra Lâm Bình Chi đã sớm không để Lâm Sùng vào mắt.

Lâm Sùng thấy là Lâm Bình Chi, cười hơ hớ nói "Bình nhi nha, con trở về khi nào vậy?"

"Phụ hoàng, nhi thần mới trở về, chợt nghe đến chỗ Đại muội xảy ra hỏa hoạn." Lâm Bình Chi lười biếng đáp lại, liền không thể ý đến Lâm Sùng mà đi đến trước mặt hắc y nhân bị bắt, nghiêm khắc nói "Nói, là ai phái các ngươi đến ám sát Công chúa?"

(R: bắt có một người mà thím biết là 'các ngươi' hay vại)

Hắc y nhân không nói chuyện, vẫn luôn cắn chặt răng. Thấy vậy, trong mắt Lâm Bình chi hiện lên một tia vừa lòng, trên mặt lại làm bộ làm tịch tức giận.

"Thái tử, thần đề nghị sử dụng khổ hình, xem gã còn cứng miệng hay không!" Một bóng người phía sau Lâm Bình Chi nói.

Nghe vậy, Liễu Nguyệt Phi ngẩng đầu nhìn về phía người nọ. Giọng nói này sao lại quen như vậy? Bất quá, khoảng cách quá xa, Liễu Nguyệt Phi nhìn cũng không rõ ràng.

Lâm Bình Chi vừa lòng gật đầu, phân phó xuống "Người đâu, giải vào đại lao, nghiêm hình bức cung!"

Nói xong, hai thị vệ liền bước lên nâng hắc y nhân đi. Liễu Nguyệt Phi nhíu mày, Lâm Bình Chi này thật đúng là diễn kịch, hắc y nhân này hơn phân nửa là có đi không có về.

Đột nhiên, Lâm Sùng kịch liệt ho khan, Liễu Nguyệt Phi có chút giật mình, vỗ vỗ lưng Lâm Sùng "Phụ hoàng là cảm lạnh sao?" Sao có thể tự nhiên lại ho khan nghiêm trọng như vậy.

Lâm Bình Chi thấy vậy vội vàng gọi người "Mau đưa Hoàng thượng trở về, gọi thái y đến!" Trên mặt toàn bộ đều là lo lắng nhưng trong giọng nói lại lộ ra một tia kích động.

Liễu Nguyệt Phi nhìn thoáng qua Lâm Bình Chi, liền nháy mắt với Thanh Nhi. Thanh Nhi lập tức biến mất trong đám người.

Sau đó vài cung nữ bước lên đỡ lấy Lâm Sùng từ tay Liễu Nguyệt Phi. Liễu Nguyệt Phi thấy vậy cũng không lên tiếng, đi theo cung nữ đến cung điện của Lâm Sùng.

Ngay lúc lướt qua Lâm Bình Chi, Liễu Nguyệt Phi liếc mắt một cái nhìn bên cạnh hắn. Cái liếc mắt đó trên cơ bản không thể phát hiện, nhưng như vậy cũng đủ để Liễu Nguyệt Phi thấy rõ ràng.

Thật đúng là chơi vui nha. Công tử Thanh bị sư phụ đuổi khỏi triều đình cư nhiên bắt kịp Lâm Bình Chi. Cười khẽ, nàng liền rời đi nơi này.

……

Tại chỗ tối trong thâm cung, binh lính mang hắc y nhân cũng không đi đến đại lao mà là chạy tới một chỗ xa, càng chạy càng hoang vắng. Đột nhiên, một cơn lốc mãnh liệt thổi tới, cuốn lấy tất cả bụi đất, cát đá, lá khô lên không, rất dễ bay vào mắt. Tất cả mọi người theo bản năng nhắm mắt lại, cúi đầu tránh đi cát đá. Không lâu sau, gió dần dần nhẹ xuống, thị vệ mới dám mở mắt. Vừa nhìn kĩ lại, lập tức hoảng thần, hắc y nhân vừa rồi sao lại không thấy?

……

Liễu Nguyệt Phi đi theo Lâm Sùng về tới tẩm cung, Hoa phi sớm đã chờ ở đây, thấy Liễu Nguyệt Phi bước vào, trong mắt tất cả đều là ác độc. Trực tiếp đi đến bên cạnh Lâm Sùng, thân thiết hỏi "Hoàng thượng sao lại ho khan rồi, nhanh bưng thuốc tới đây!"

Nói xong, một cung nữ liền bưng lên một chén đưa cho Hoa phi, Hoa phi nhận lấy đưa cho Lâm Sùng. Lâm Sùng vừa thấy liền giống như sói đói chụp lấy bát thuốc kia, nhanh chóng uống cạn.

Liễu Nguyệt Phi mắt lạnh nhìn hành động của Lâm Sùng, còn có tươi cười đắc ý của Hoa phi, càng cảm thấy thuốc này nhất định có vấn đề. Tay phải sau lưng liền nắm lại, nàng âm thầm cho Cực Thiên một mệnh lệnh, đi thăm dò bát thuốc kia! Hoa phi muốn khống chế Lâm Sùng, nàng chính là không muốn để bà ta được như ý!

Lâm Sùng uống xong thuốc dần ngừng ho khan, toàn thân vô lực nằm trên giường, vô cùng mỏi mệt.

Liễu Nguyệt Phi liếc mắt một cái, trong lòng hừ lạnh, kia rõ ràng chính là thần chí không rõ!

Hoa phi bởi vì hôm nay không giết được Liễu Nguyệt Phi nên trong lòng tức giận, liền nói với nàng "Nghe nói Công chúa muốn ở tại tẩm cung của Hoàng thượng, trong hậu cung này đúng là cũng không còn sân nào có thể dọn ra để Công chúa ở. Nếu dã vậy, Công chúa liền tạm thời ở đây đi. Dù sao Công chúa cũng sẽ không quấy rầy Hoàng thượng lâu. Xuân Nga, đi chuẩn bị cho Công chúa một chút."

Hiện tại đã một lần ám sát không thành công, tất nhiên sẽ không có lần thứ hai, cho nên Liễu Nguyệt Phi ở đâu cũng không quan trọng, vì vậy mà ả cũng không suy nghĩ nhiều.

Xuân Nga bị gọi tên vốn cũng là một nha đầu kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng vì chuyện ban ngày của Vân Mai nên ả hiện tại cũng không dám chọc đến Liễu Nguyệt Phi, bèn thành thật bước đến trước mặt Liễu Nguyệt Phi, cung kính nói "Mời Công chúa đi theo nô tỳ!"

Liễu Nguyệt Phi không để ý đến ả, ngược lại xoay người đi vào phòng trong. Thiên hạ Bắc Sát này là của Lâm gia, hiện tại nàng lại là Lâm Tường Vi, sao phải nghe lời một phi tử chứ?

Hoa phi thấy nàng không để ả vào mắt như vậy, giận dữ hét lên "Lâm Tường Vi, ngươi đứng lại cho bản cung!"

27. Chương 26

Chương 26: Cứu Lâm Sùng, nắm quyền lực

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy, quay đầu cười nhẹ "Nương nương giận dữ vậy làm gì. Hậu cung này, tẩm cung này đều là của Lâm gia. Nương nương giận cũng không thay đổi được sự thật này!" Lời nói không nhanh không chậm cũng đủ tức chết người. Nói xong liền xoay người phẩy tay áo bỏ đi, tẩm cung này của Lâm Sùng, chẳng lẽ nàng còn tìm không được một chỗ ở sao?

Hoa phi nhất thời ngậm miệng. Lâm Tường Vi đáng giận, cư nhiên lấy thiên hạ Lâm gia ra áp chế ả! Bất quá ả cũng muốn nhìn xem nàng còn có thể kiêu ngạo được bao lâu

Liễu Nguyệt Phi cùng Hoàng Nhi chọn được phòng ở liền vào nghỉ ngơi. Không lâu sau, Hoa phi cũng trở về tẩm cung của mình.

Tối nay nhất định sẽ không an tĩnh, Hoa phi mới vừa đi, Liễu Nguyệt Phi đang nằm ngủ trên giường liền nhanh chóng đứng dậy, bay nhanh ra khỏi cửa sổ.

Hoàng Nhi cũng không biết khi nào đã đi theo sau Liễu Nguyệt Phi. Hai người lưu loát lướt trong tẩm cung, nhanh nhẹn như chim yến, không ai có thể phát hiện.

Liễu Nguyệt Phi đầu tiên là đến nhà bếp nơi sắc thuốc cho Lâm Sùng, toàn bộ căn phòng tràn ngập mùi thuốc Đông y gay mũi. Nàng chỉ hít mấy hơi liền cảm thấy choáng váng. Lập tức bảo Hoàng Nhi bế khí, sau đó mới bước đến nhìn một loạt thảo dược để bên cạnh.

Nàng không rành thuốc, cho nên hôm nay chỉ có thể mang một ít những thứ này về, sau đó rải lên đám còn lại một ít bạch phiến. Thứ này dùng để làm chậm lại hiệu quả của thuốc, lúc trước chuẩn bị để hủy dược liệu, không ngờ bây giờ còn có thế dùng để cứu người.

Làm xong những việc này liền để Hoàng Nhi mang số thuốc ra khỏi cung, mà nàng lại đi đến Tường Vi các đã bị thiêu rụi.

Tường Vi các có một tầng hầm, nàng là ngày hôm qua mới phát hiện, bên trong cất giữ một số trang sức, quần áo linh tinh, hơn phân nửa là Lâm Tường Vi lúc trước vì bị chèn ép quá mức nên mới nghĩ đến cất giữ một số thứ, hiện tại chỗ này lại thuận tiện cho nàng.

Chậm rãi bước vào tầng hầm, gọi là tầng hầm nhưng cũng không u ám, ngược lại trên tường gắn đầy giá nến, này chắc là Lâm Tường Vi làm lúc trước đi.

Đột nhiên trước mắt nàng xuất hiện một nữ tử áo xanh. Nữ tử vốn một mặt cẩn trọng nhưng khi nhìn thấy người tới là ai liền thả lỏng, cung kính nói"Thiếu chủ!"

Người này đúng là Thanh Nhi rời đi lúc trước, Liễu Nguyệt Phi nghe vậy gật đầu, bước chân chậm rãi đến một cái giá chữ thập bên cạnh, bị trói trên đó đúng là hắc y nhân ban nãy.

Chuyện ám sát lần này rõ ràng là do Hoa phi làm, đã bắt được người sống, giao cho Lâm Bình Chi xử lí thì không chết cũng tàn. Đã vậy còn không bằng quậy Lâm Bình Chi một phen, đem người bắt đi.

"Thiếu chủ, có cần nghiêm hình tra tấn để hắn nói ra hay không?" Thanh Nhi nói với Liễu Nguyệt Phi. Hắc y nhân này từ lúc bắt đến giờ hỏi gì cũng không nói, hoàn toàn là một bộ dạng chờ chết, cũng may nàng đã có chuẩn bị trước, trói lại toàn thân hắn, hơn nữa còn đặt niềng sắt vào răng, như vậy hắn ngay cả cắn lưỡi tự sát cũng không thể được.

“Không cần, hắn nói hay không ta cũng biết là ai, làm vậy chi?”Liễu Nguyệt Phi ngồi bắt chéo chân trên ghế.

Thanh Nhi nghe vậy có chút không hiểu, vậy bắt hắn đến đây làm gì?

Liễu Nguyệt Phi thấy vậy, khóe miệng tà mị nói “Em đánh hắn, người khác còn có thể nói là ta vu oan giá hoạ, Hoa phi làm sao có thể thừa nhận. Bắt đầu từ mai, em liền nhốt hắn ở đây, không thắp nến, không mang cơm, rảnh rỗi thì thả vào vài con rắn nè, chuột nè. Ta xem hắn có thể kiên trì bao lâu.” Hắc y nhân này nếu có thể lợi dụng, chắc chắc sẽ trở thành một thanh kiếm sắt bén.

Lời nói không nhanh không chậm của Liễu Nguyệt Phi lại khiến hắc y nhân dựng tóc gáy. Lâm Tường Vi này là Công chúa được nuông chiều từ nhỏ, sao có thể ác độc đến vậy, đi dùng phương pháp này tra tấn hắn?

Thanh Nhi nghe xong, thị huyết trong lòng cũng dần được khơi lên. Thiếu chủ quả nhiên là ngoan độc hơn nàng “Dạ, Yêu Quái nhất định sẽ chiêu đãi hắn thật tốt.”

Hắc y nhân nghe được hai chữ ‘Yêu Quái’ như sét đánh ngang tai, hai mắt trừng lớn. Yêu Quái này chẳng lẽ là một trong hai nữ la sát trên giang hồ kia! Vậy Lâm Tường Vi là ai?

Liễu Nguyệt Phi nhíu mày, vừa lòng gật đầu, tươi cười tà mị trên khóe miệng nàng tựa như bàn tay vươn đến từ địa ngục, túm lấy hai chân hắc y nhân khiến hắn sợ hãi tận xương tủy!

Ông trời, hắn rốt cuộc đắc tội với ai?

~

Rạng sáng, Liễu Nguyệt Phi mới rời khỏi tầng hầm, trở lại tẩm cung.

Vừa bước đến giường đã nghe giọng nói dè dặt cẩn trọng nhưng lại vô cùng đáng ghét của Xuân Nga “Công chúa, nô tỳ là tới gọi ngài rời giường, Hoa phi nương nương nói Công chúa nên đến ngự hoa viên.”

Liễu Nguyệt Phi một đêm không ngủ, trong lòng bực bội, không kiên nhẫn kêu Hoàng Nhi ra mở cửa, tức giận nói “Ngươi thật đúng là nghe lời.”

Xuân Nga vừa nghe liền lập tức quỳ xuống. Mệnh lệnh của Hoa phi ả không thể không nghe, nhưng Lâm Tường Vi hiện tại lại khiến ả vô cùng e sợ. Lúc trước ả cùng Vân Mai đều không xem nàng vào mắt, có cơ hội liền khi dễ nàng. Hiện tại Lâm Tường Vi đã tỉnh ngộ mà giết Vân Mai, vậy kế tiếp không phải ả sao?

Liễu Nguyệt Phi nhìn Xuân Nga sợ đến phát run, trong lòng hừ lạnh!

“Ngươi đi xuống trước, bản cung rửa mặt xong sẽ đến!”

Xuân Nga nghe vậy có cảm giác như trút được gánh nặng, vừa hành lễ vừa như quỷ rượt chạy ra ngoài. Hoàng Nhi nhìn bóng lưng Xuân Nga cho đến khi biến mất mới nói với Liễu Nguyệt Phi “Thiếu chủ, thuốc đó tất cả đều là để mơ hồ tâm trí con người, hơn nữa còn gây nghiện, đầu óc ngày càng ngu dốt, tâm trí chỉ như một đứa trẻ. Thân thể cũng suy kiệt theo ngày. Dựa theo tình hình hiện thời của Lâm Sùng thì đại nạn sắp buông xuống!”

Liễu Nguyệt Phi híp mắt, trong đầu hiện lên hình ảnh Lâm Sùng. Đến nơi này mười lăm năm, người thân cận nhất chính là sư phụ. Tình yêu của sư phụ giống như cha, như anh, cũng như bạn. Sư phụ có thể đóng tất cả các vai, nhưng không thể nào có được thứ tình thương của cha đúng nghĩa như Lâm Sùng. Tuy trong mắt Lâm Sùng nhìn đến không phải là Liễu Nguyệt Phi nàng, nhưng tình cha sâu đậm như vậy vẫn khiến nàng cảm động. Cho dù tâm trí giống như đứa trẻ, nhưng tấm lòng yêu thương nữ nhi vẫn như vậy, là tình yêu thuần khiết nhất, chân thật nhất.

“Có cách nào cứu được?”

“Như bây giờ, nếu để Lâm Sùng không dùng thuốc đó nữa, ông ta sẽ nổi điên, hơn nữa Hoa phi căn bản sẽ không cho!”

Nghe được lời Hoàng Nhi, ánh mắt Liễu nguyệt Phi càng híp lại. Thứ này còn lợi hơn cả thuốc phiện!

"Đi, giảm dần liều lượng trong thuốc của Lâm Sùng, cũng thêm vào một ít thuốc bổ thân thể để ông ta uống, hơn nữa, thêm vào tuyết dược!"

"Tuyết dược, thiếu chủ, đó là môn chủ chế tạo cho riêng cô, trên đời chỉ có ba viên!" Hoàng Nhi giật mình nói. Tuyết dược là do Hoa Khanh Trần phối hợp hơn hai mươi loại thuốc quý giá, hơn nữa còn cần đến công lực mới luyện chế được. Cho thiếu chủ một viên, thiếu chủ hiện tại cư nhiên lại cho Lâm Sùng?

"Không cứu Lâm Sùng, Thái tử cùng Hoa phi nhất định sẽ nắm được Bắc Sát, như vậy ta muốn tìm kẻ sở hữu ngọc bội là khó càng thêm khó!" Liễu Nguyệt Phi cứng rắn nói. Mang tuyết dược ra dùng nàng cũng tiếc vậy! Nhưng nàng không thể nhìn Lâm Sùng chết đi. Nghĩ đến đây, nàng không khỏi tự giễu, vốn tưởng nàng giết người vô số, không ngờ hiện tại lại có lòng tốt như vậy!

28. Chương 27

Chương 27: Phong ba trong ngự hoa viên

Trong ngự hoa viên, hoa tươi rực rỡ, không khí tràn ngập hương thơm ngát, lẫn trong cỏ là những vòi phun nước xoay tròn. Liễu Nguyệt Phi nằm ngủ trên võng, rất nhàn nhã. Không phải là chăm sóc ngự hoa viên thôi sao, đối với nàng mà nói chính là đổi một chỗ ngủ khác.

Lúc này từ xa truyền đến một trận tiếng cười, Liễu Nguyệt Phi nằm trên võng nhíu chặt mày, trong lòng tức giận vô cùng, thật khó chịu.

Dần dần, tiếng cười càng lớn lên, nghe bước chân rõ ràng là đi đến chỗ nàng. Liễu Nguyệt Phi khó chịu trở mình tiếp tục ngủ.

"Đại tỷ lại ở đây ngủ, chăm sóc ngự hoa viên đã lâu, quả nhiên là càng ngày càng có bộ dạng của nô tì." Áo màu đỏ nhạt, váy gấm thượng hạng, dáng người lung linh, đúng là Tam Công chúa Lâm Thủy Tiên.

(R: nói vậy chắc công việc của nô tì là nằm ngủ:|).

"Tam muội nói cái gì? Đại tỷ vẫn là đại tỷ, vẫn là hình tượng Công chúa tiêu chuẩn cho Bắc Sát chúng ta thôi. Bất quá cái dạng này, vẫn là đừng để người ngoài thấy được!" Giọng nói tràn ngập khinh thường cùng đùa bỡn, quần áo màu vàng nhạt, giơ tay nhất chân đều toát ra khí khái thanh lịch, người này tất nhiên là Lâm Mẫu Đơn.

Liễu Nguyệt Phi híp mắt đánh giá người tới, nếu so sánh với bọn họ, Liễu Nguyệt Phi nàng thật là thôn cô sơn dã, động một chút là lầm bầm, sao có thể tỏ ra mắc cỡ ngại ngùng như bọn họ?

Mà bên cạnh Lâm Mẫu Đơn còn đứng một người thân váy áo hoa mai, mi như hoạ, mặt như cánh hoa đào, toàn thân tản ra khí chất trầm tĩnh, người này đúng là phi tử của Lâm Bình Chi, đương kim Bắc Sát Thái tử phi, Triệu Kì Kì. Trực giác của Liễu Nguyệt Phi nói với nàng, người này, không thể coi thường.

"Đại tỷ, ngươi còn không đứng dậy chăm sóc ngự hoa viên?" Thấy nàng căn bản không hề tỉnh lại, Lâm Mẫu Đơn giận dữ mắng. Kêu nàng đến chăm sóc ngự hoa viên là đến bị phạt chứ không phải đến hưởng thụ!

Nghe vậy, Liễu Nguyệt Phi dần mở mắt ra, rõ ràng trong mắt không có một chút buồn ngủ, hứng thú nhìn ba người Lâm Mẫu Đơn

Lâm Mẫu Đơn thấy vậy tức giận dâng trào, Lâm Tường Vi này vẫn luôn giả bộ ngủ sao?

"Đại tỷ ngươi bị phạt qchăm sóc ngự hoa viên nhưng lại nhàn hạ, cẩn thận ta nói ẫu phi!"

Liễu Nguyệt Phi nhíu mày, Lâm Mẫu Đơn cùng mẹ ả là một dạng, động một chút liền tức giận, đảm bảo mau già.

"Nhị muội ngươi nhìn ngự hoa viên một chút. Nước cũng tưới rồi, sao lại nói ta không chăm sóc." Liễu Nguyệt Phi đùa mấy ngón tay mảnh khảnh, lười biếng nói.

Lâm Mẫu Đơn không tin nhìn lại "A……"

Đột nhiên một trận nước ập đến chỗ bọn họ, ba người đều kinh hãi thét lên, ôm đầu chạy ra ngoài, nhưng lại như chim trong lồng trốn không được né không xong, đợi đến khi nước ngừng phun, ba người đã sớm ướt như chuột.

Hoàng Nhi trong chỗ tối cố nén ý cười, lăn lộn trên đất. Vừa rồi nước đột nhiên phun ra, tất nhiên chính là kiệt tác của nàng. Quấy rầy yên tĩnh của thiếu chủ, đúng là muốn chết.

"Lâm Tường Vi, ngươi làm cái gì vậy?" Lâm Thủy Tiên giận dữ rống lên với Liễu Nguyệt Phi, đau lòng nhìn váy của mình, thật muốn một phen bóp chết nàng.

"Tam muội, tỷ tỷ ta nhắc nhở các ngươi, ngự hoa viên này cũng cần tưới nước nha." Liễu Nguyệt Phi nhìn bộ dáng của ba người, thiếu chút bật cười.

"Nhưng là Công chúa cũng không có nói tưới ngay lúc này nha!"Triệu Kì Kì vẫn luôn im lặng lúc này cũng bất mãn, nhíu mày nhìn toàn thân ướt đẫm, vội vàng tìm nha hoàn đứng gần đó về đổi quần áo.

"Nga, ta đã quên, thứ này nha, là một chút lại đến, một chút lại đến. Cho nên các người lần sau cẩn thận một chút." Liễu Nguyệt Phi ngẩng đầu nhìn Triệu Kì Kì, trên mặt vẫn giữ nụ cười nhẹ nhưng lại có cảm giác tiếu lí tàng đao. Triệu Kì Kì nhìn thấy trong lòng có chút sợ hãi.

"Lâm Tường Vi, bảo ngươi chăm sóc ngự hoa viên, ngươi lại lợi dụng như vậy?" Hai mắt Lâm Mẫu Đơn tức giận trừng trừng, trong mắt tất cả đều là lửa cháy, Lâm Tường Vi lại dám ám toán ả như vậy!

"Này chỉ nói là tưới nước, cũng chưa nói không cho dùng thứ này nọ nha." Dù sao đều là nàng tự mình lên dây cót không phải sao? Ai dám nói không phải nàng tự thân tự lực?

"Ngươi!" Lâm Mẫu Đơn nhất thời nghẹn lời không biết nói gì.

"Công chúa, đã là chăm sóc ngự hoa viên, đương nhiên không phải chỉ đơn giản là tưới nước không. Bản cung thấy cỏ dại trong ngự hoa viên mọc đầy rồi, hôm nay Công chúa nên nhổ sạch đi thôi!" Triệu Kì Kì đến bên nha hoàn, để lại những lời này liền phất tay áo rời đi.

Liễu Nguyệt Phi thầm nghĩ, phi phi, Triệu Kì Kì này, nghĩ chính mình là ai vậy? Không phải là một Thái tử phi thôi sao?

Lâm Thủy Tiên vốn cũng là một kẻ điêu ngoa bốc đồng, vẫn luôn không nhìn Lâm Tường Vi vừa mắt, đương nhiên sẽ không buông tha cho cơ hội như vậy, thêm mắm dặm muối "Đại tỷ, ngươi quản lí cho tốt đi, Tam muội phải đi bẩm báo Hoa phi nương nương ngay, Thái tử phi nói rất đúng, diệt cỏ dại cũng là việc của chăm sóc hoa viên nha."

Nói xong liền theo Triệu Kì Kì rời đi. Lâm Mẫu Đơn nhếch khóe miệng liếc mắt nhìn Liễu Nguyệt Phi rồi cũng trở về thay quần áo.

Liễu Nguyệt Phi nhíu mày nhìn bóng lưng ba người, thật sự là đến lẹ đi cũng mau.

"Thiếu chủ, để em khử bọn họ đi!" Thanh Nhi âm thầm phi thân ra, đi đến trước mặt Liễu Nguyệt Phi, chốc lát sau Hoàng Nhi cũng theo tới, gật đầu phụ họa.

Liễu Nguyệt Phi lắc đầu, cười nhẹ nói "Không cần, bây giờ còn chưa đến lúc, không phải là trừ cỏ dại thôi sao. Hoàng Nhi Thanh Nhi, hai em đi tìm trường đao cán nhỏ một chút đến*, đặt trên đầu phun nước chặn nước lại. Sau đó ta sẽ đi lên dây cót!"

(R: ta thật sự k hiểu chỗ này nói cái gì nữa:|, bản cv theo ta hiểu thì là vậy, nhưng mà vậy thì chả có nghĩa gì cả)

Một câu cuối, Liễu Nguyệt Phi cố ý nhấn mạnh. Thanh Nhi cùng Hoàng Nhi nghe vậy liền hiểu ý gật đầu, sau đó tách ra đi tìm trường đao.

Liễu Nguyệt Phi nhìn một biển hoa xinh đẹp, thương tiếc nói "Hồng nhan bạc mệnh nha!"

~

Ba người Lâm Mẫu Đơn đều trở lại tẩm cung của mình đổi quần áo, đợi đến lúc chiều, Lâm Mẫu Đơn cùng Lâm Thủy Tiên không hẹn mà cùng lại đi đến ngự hoa viên.

Vừa bước chân vào hoa viên liền thấy trống rỗng. Trong vườn, trong chậu, toàn bộ không còn một cọng cỏ, một đóa hoa. Hai người đều choáng váng, này là xảy ra chuyện gì?

Giây tiếp theo, hai người đều phản ứng lại, quát lên với người dưới bóng cây "Lâm Tường Vi!"

Liễu Nguyệt Phi lúc này đang nhàn nhã ăn bánh hoa quế, vừa lòng nhìn ngự hoa viên trước mắt, thấy hai người đã đến, hưng trí bừng bừng lên tiếng"Hi."

Lâm Mẫu Đơn nhanh chóng bước đến chỉ vào mũi nàng mắng "Lâm Tường Vi, ngươi làm cái gì vậy?"

"Đúng, ngự hoa viên sao lại thành bộ dạng này?" Lâm Thủy Tiên cũng tức giận nói. Trong ngự hoa viên là có vật quý ả chăm sóc ba năm nha, sao có thể nói không có liền không có được!

"Không phải bảo ta diệt cỏ dại sao?" Liễu Nguyệt Phi nhún vai, xòe hai tay, vô cùng ủy khuất nói.

(R: nhín vai xòe tay là như thế này .)

Thấy vậy, Lâm Thủy Tiên tức giận đến tóc muốn dựng thẳng lên. Vật quý kia của ả là từ hải ngoại mang về, vô giá, sao có thể nhập chung với cỏ dại?

"Lâm Tường Vi, ngươi là đầu heo sao, cỏ dại cùng hoa cũng không phân biệt được?"

"Hửm? Thật sự rất xin lỗi nha, ở trong mắt ta, ngự hoa viên này tất cả đều là cỏ dại." Liễu Nguyệt Phi tiện tay bốc một cái bánh hoa quế bỏ vào miệng, nhàn nhã mà ăn. Kêu nàng trừ cỏ dại, nàng khiến cho ngự hoa viên của ả từ nay không một cọng cỏ!

29. Chương 28

Chương 28: Sinh tử tỷ thí

"Lâm Tường Vi, ngươi muốn chết!" Lâm Thủy Tiên rống giận, đánh một chưởng về phía Liễu Nguyệt Phi. Đột nhiên một cỗ lực lớn mạnh ập về phia Lâm Thủy Tiên, đẩy ả lui về phía sau.

Lâm Thủy Tiên không thể tin ngẩng đầu, chỉ thấy một nữ tử áo vàng che trước mặt Liễu Nguyệt Phi, mặt lạnh nhìn ả, trong mắt toàn là sát khí.

Lâm Mẫu Đơn cũng kinh ngạc nhìn Hoàng Nhi đột nhiên xuất hiện, ý nghĩ trong lòng càng thêm xác định. Quả nhiên Hoàng Nhi chính là quân sư bên cạnh Lâm Tường Vi nha! Người này, tuyệt đối không thể giữ!

Lâm Thủy Tiên thấy người đánh lui ả cư nhiên lại là cung nữ bên người Lâm Tường Vi thì tự tôn giống như bị người giẫm trên đất. Bắc Sát coi trọng vũ lực, người người đều biết võ, mà Lâm Thủy Tiên lại là nữ tử hạng nhất trong cuộc tỷ thí võ thuật năm năm một lần ở Bắc Sát. Hiện tại lại bị một nha đầu đánh bại, nếu truyền ra ngoài thì mặt mũi ả còn để đâu?

"Thật to gan, cư nhiên dám tập kích bản cung, người đâu, bắt lại cho bản cung!" Lâm Thủy Tiên tức giận hạ lệnh, một đám thái giám liền từ phía sau chạy vội tới chuẩn bị bắt Hoàng Nhi.

"Ai dám bản cung chặt tay hắn!" Ngay lúc thái giám sắp đụng đến Hoàng Nhi, Liễu Nguyệt Phi lạnh giọng nói. Khí khái mạnh mẽ khiến người không dám đến gần, thái giám nghĩ lại, Lâm Tường Vi này đã không còn là người dễ bắt nạt lúc trước, ai chọc giận nàng kết cục sẽ giống Vân Mai. Nghĩ đến đây, thái giám cũng không dám tiến thêm bước nào.

Lâm Thủy Tiên thấy vậy lớn tiếng rống giận "Lớn mật, cư nhiên dám kháng mệnh?"

Bọn thái giám vừa nghe, khó xử nhìn Liễu Nguyệt Phi cùng Lâm Thủy Tiên.

Lâm Mẫu Đơn mắt lạnh nhìn hết thảy mọi chuyện. Chó cắn chó, ả coi như xem diễn.

"Tam muội ngươi đánh bản cung, tỳ nữ của bản cung hộ chủ là tập kích ngươi sao?" Liễu Nguyệt Phi lười biếng ngẩng đầu nhìn Lâm Thủy Tiên, trong giọng nói cũng là rét lạnh vô cùng.

Lâm Thủy Tiên vừa nghe liền thấy có chút đuối lý, đúng là ả ra tay trước, nhưng là vậy thì sao? Chỉ vào mũi Liễu Nguyệt Phi nói "Lâm Tường Vi, ta lấy Bích Tuyền kiếm của Bắc Sát khiêu chiến với ngươi!"

Mọi người vừa nghe, nháy mắt kinh hãi nhìn Lâm Thủy Tiên. Lâm Mẫu Đơn cũng vô cùng giật mình, bất quá sau đó liền cười gian.

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy, ngẫm lại một chút tư liệu về Bắc Sát mà Huyền Thiên chuẩn bị cho nàng mới nhớ Bích Tuyền kiếm là phần thưởng cuộc thi luận võ năm năm một lần. Người có được Bích Tuyền kiếm có thể khiêu chiến bất kì người có thân phận nào mọi lúc mọi nơi, hơn nữa người nọ phải nhận. Người chủ đạo tất nhiên là chủ sở hữu Bích Tuyền kiếm.

Híp mắt nhìn Lâm Thủy Tiên, người này thật sự là ác độc, Lâm Tường Vi tuy rằng là đệ nhất Công chúa cao quý nhưng võ nghệ lại rất thấp, cho nên mới hay bị coi thường.

"Nga, vậy Tam muội nói xem ngươi muốn tỷ thí thế nào với bản cung?"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người ở đây lại đồng loạt đại biến. Lâm Tường Vi này nói vậy là đáp ứng rồi sao?

Lâm Thủy Tiên cũng không ngờ Lâm Tường Vi lại dễ dàng chấp nhận như vậy? Nhìn nhìn Hoàng Nhi, chẳng lẽ là vì nàng sao? Trong lòng hừ lạnh, Lâm Tường Vi thật sự là ngu ngốc, loại khiêu chiến này bắt buộc người nhận phải là nàng, ả sao có thể để Lâm Tường Vi lại được giúp đỡ nữa chứ. Nếu đã nhận, vậy hôm nay ả nhất định phải chơi đùa với nàng một trận.

"Tam muội, ta xem hay là thôi đi, đại tỷ nói thế nào cũng là người được chọn hòa thân lần này, nếu có tổn thất gì ngươi sẽ bồi thường thế nào?" Lâm Mẫu Đơn kiều mỵ nói. Lời tuy là khuyên Lâm Thủy Tiên nhưng trong giọng lại để lộ khiêu khích.

Nam Tề Ngạo Vương này tuy là vài năm trước mới được Hoàng đế Nam Tề gọi về, nhưng là về diện mạo, năng lực hay võ nghệ, Ngạo Vương đều là hạng nhất. Mỗi nữ tử trong thiên hạ đều muốn gả cho hắn, Lâm Tường Vi này vận tốt như vậy, không chết trên chiến trường mà còn có thể gả cho Nam Tề Ngạo Vương, đây chính là điều khiến Lâm Thủy Tiên không chịu được.

"Khiêu chiến đã ra, há có thể thu hồi?" Lâm Thủy Tiên quả nhiên bị những lời của Lâm Mẫu Đơn kích thích. Nếu Lâm Tường Vi chết đi, chỉ bằng ả là nữ tử đứng đầu Bắc Sát, vậy người gả cho Ngạo Vương còn không phải ả sao?

Lâm Mẫu Đơn vừa lòng nhìn biểu hiện của Lâm Thủy Tiên. Lâm Thủy Tiên này đang nghĩ cái gì ả làm sao có thể không biết? Nhìn trộm nam nhân của ả, đúng là muốn chết, nếu lúc này có thể khiến Lâm Tường Vi chết đi, Lâm Thủy Tiên tất nhiên cũng không có kết cục gì tốt. Ả thật muốn nhìn còn ai dám giành nam nhân với ả?

"Lâm Tường Vi, Bích Tuyền đã ra, ngươi dù không muốn cũng phải nhận!" Trong mắt Lâm Thủy Tiên bấy giờ tất cả đều là khiêu khích cùng khinh thường, Liễu Nguyệt Phi nhìn thấy có chút buồn cười.

"Nếu đã vậy, ngươi nói quy tắc đi."

"Đồ Long!" Khóe miệng Lâm Thủy tiên khẽ nhếch, âm trầm phun ra hai chữ.

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy, đuôi lông mày nhướn lên, trong lòng đã có nhàn nhạt sát ý.

Đồ Long ở Bắc Sát này, là một loại khiêu chiến cực kì khủng bố. Chính là ở trong một cái lồng đường kính chỉ chừng mười mét, bên trong có mười con sói đói, người bị khiêu chiến sẽ tiến vào lồng, vũ khí chỉ có một, là dải lụa rất mỏng. Mà người tuyên chiến thì đứng bên ngoài, tay cầm cung tên, tổng cộng có mười mũi tên. Sau khi tên bắn xong, nếu người trong lồng lông tóc vô thương* thì sẽ thắng, ngược lại chính là thua trận.

(R: lông tóc vô thương: hoàn toàn không bị thương. Ý ở đây chính là cho dù trên người chỉ bị trầy chút xíu cũng coi như thua cuộc. Này cũng gọi là khiêu chiến sao? Đứng ngoài nhìn thôi cũng thắng rồi:|.)

Đây hoàn toàn chính là một trận đấu vô cùng chênh lệch, Lâm Thủy Tiên muốn giết nàng?

Mọi người nghe vậy, đều đồng tình nhìn Lâm Tường Vi. Đồ Long là trận đấu cực kì tàn khốc, người tiến vào lồng vừa phải đối phó với sóđói, vừa phải né tránh tên từ ngoài bắn vào, muốn giữ mạng còn khó, sao có thể lông tóc vô thương? Trận đấu này, Lâm Tường Vi thua chắc rồi!

Lâm Mẫu Đơn vừa nghe, trong lòng cười càng lớn, xem ra hôm nay, Lâm Tường Vi hẳn phải chết!

Lúc này Hoàng Nhi nhíu mày, trong lòng sớm nổi lên sát ý với Lâm Thủy Tiên, không ngờ ả ác độc đến vậy, quay đầu nhìn Liễu Nguyệt Phi , lại thấy nàng lắc đầu không thể, liền không nhiều lời nữa. Năng lực của thiếu chủ, nàng tất nhiên là biết!

Liễu Nguyệt Phi nghiêng đầu nhìn Lâm Thủy Tiên, bộ dáng tuy lười nhác nhưng giọng nói vẫn lạnh băng như trước "Vậy người thua trận thì sao?"

Lâm Thủy Tiên thấy nàng không bị dọa, trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng là nghĩ lại, có thể là nàng giả vờ giả vịt, liền tùy tiện nói "Tùy ý ngươi nói."

Nói thế tức là để nàng quyết định, như vậy người khác cũng sẽ không nói ả khi dễ người. Nhưng ả cũng không thể để Lâm Tường Vi chạy trốn!

"Chết!" Ánh mắt Liễu Nguyệt Phi đột nhiên phát ra hào quang sắc bén, lớn tiếng nói "Ký giấy sinh tử đi!"

Nếu Lâm Thủy Tiên đã muốn nàng chết, vậy nàng cũng không cần tốt bụng nữa. Muốn chết, rất dễ dàng!

Lâm Mẫu Đơn cùng Lâm Thủy Tiên vừa nghe, nhất thời không hiểu, Lâm Tường Vi này là đang tự tìm đường chết!

Bất quá cũng tốt, Lâm Thủy Tiên nghĩ lại, cứ như vậy, người ngoài càng không thể nói gì, dù sao cũng là Lâm Tường Vi tự yêu cầu giấy sinh tử, liền trả lời "Đi, người đâu, đem giấy tới!"

Sau đó Liễu Nguyệt Phi cùng Lâm Thủy Tiên đều ký xuống giấy sinh tử. Lâm Thủy Tiên vừa lòng nhìn, liền bảo người đi chuẩn bị.

Trong mắt Liễu Nguyệt Phi hiện lên một tia giảo hoạt, Lâm Thủy Tiên này thật đúng là ngốc, cứ như vậy đem tính mạng quăng vào tay nàng!

30. Chương 29

Chương 29: Bộc lộ tài năng.

Lúc này ngự hoa viên đã trống rỗng vừa vặn lại thành nơi diễn ra Đồ Long, Liễu Nguyệt Phi thấy vậy, có chút dở khóc dở cười.

Dần dần ngự hoa viên tụ tập rất nhiều người, tất cả nghe nói Đại Công chúa cùng Tam Công chúa tỷ thí ở đây đều đến giúp vui, nhưng càng nhiều hơn là đến để chê cười Lâm Tường Vi. Lúc này Hoa phi, Thái tử, Thái tử phi cũng đều đến đây. Cư nhiên còn mang vài cái ghế ngồi đến đặt bên ngoài , nhàn nhã uống trà, chính là không có ai ngăn lại trận đấu này. Liễu Nguyệt Phi cảm khái vô cùng, Lâm Tường Vi ơi Lâm Tường Vi, cô làm người đúng là thất bại vô cùng!

Chỉ chốc lát sau, Liễu Nguyệt Phi đã thấy thái giám mang một cái lồng sắt đến, trực tiếp thả vào mười con sói đói chờ Liễu Nguyệt Phi sẵn.

"Đại tỷ, ngươi còn có lời gì muốn nói không?" Lâm Thủy Tiên nhìn nàng, xoay xoay cung tên trên tay, cười đến vô cùng đắc ý.

"Không có." Liễu Nguyệt Phi sang sảng nói, sau đó nhận lấy lụa mỏng cung nữ đưa đến, kéo một chút thử độ chắc chắn. Ừm, không tệ, có thể dùng để thắt cổ!

Lâm Thủy Tiên thấy vậy cười lạnh, cho rằng nàng chính là bị dọa đến không biết nói gì "Vậy xin mời vào."

Liễu Nguyệt Phi nhìn đàn sói bên trong, phi phi, phải chi có súng là trực tiếp bắn chết được rồi!

Trong lòng tuy rằng cảm khái nhưng vẫn tiêu sái bước vào, đến khi đứng cùng với bầy sói mới thấy thực sự rất thối, tất cả đều là mùi tanh!

Đàn sói thấy Liễu Nguyệt Phi một thân áo váy màu tím bước vào lập tức chạy vội đến nàng. Lâm Thủy Tiên bên ngoài cũng chưa bắn tên, hứng thú xem kịch nhìn trong lồng sắt, không chừng ả cũng không cần phải bắn tên đâu.

Bọn người Lâm Mẫu Đơn đều mở to mắt nhìn, sợ bỏ qua bất kì chi tiết nào liền không biết Lâm Tường Vi chết ra sao.

Những cung nữ nhát gan đều nhắm chặt mắt không dám nhìn, bất quá đã qua một lúc mà vẫn không nghe tiếng kêu thảm thiết thì khó hiểu nhìn lên, vừa nhìn liền kinh ngạc đến nói không nên lời.

Mười con sói đói đến cách nàng một mét đều đồng loạt dừng lại, không dám tiếp cận. Tất cả mọi người đều khó hiểu nhìn nhau, sắc mặt Lâm Thủy Tiên cũng không còn tốt nữa. Sao có thể như vậy?

Trong lồng sắt, toàn bộ sói đói đều đảo quanh bên cạnh Liễu Nguyệt Phi, không dám tiếp cận. Liễu Nguyệt Phi cười lạnh, cảm giác của động vật là chính xác nhất, cũng chân thực nhất. Lúc này toàn thân nàng tản ra sát khí, những con sói hung mãnh khát máu này tất nhiên cũng nhận biết được, Liễu Nguyệt Phi phát ra sát khí khiến chúng nó hoàn toàn dừng lại không dám đến gần, cảm giác như phía trước chính là địa ngục sâu thẳm.

Người bên ngoài chưa trải qua chiến tranh sát hại, chưa giết người như điên làm sao có thể cảm nhận được loại sát khí nồng đậm này của Liễu Nguyệt Phi. Sát khí của nàng ngay cả Hoa Khanh Trần cũng cảm thấy âm lãnh, đó dù sao cũng là đời trước bước qua vô số thi thể, tiến vào vô số cuộc thảm chiến mà có được. Thử nghĩ nàng là một kỹ sư chế tạo vũ khí cao cấp, hễ bắn, chết không lên tới hàng vạn thì cũng có mấy ngàn.

Lâm Thủy Tiên thấy bầy sói vẫn không có động tĩnh, trong lòng không hiểu, lại càng tức giận, chộp lấy một mũi tên bắn về phía Liễu Nguyệt Phi.

Mắt thấy mũi tên sẽ cắm vào người nàng, đột nhiên toát ra thứ gì đó màu trắng chặn lại đường đi của mũi tên. Nhìn kĩ lại, cư nhiên là Liễu Nguyệt Phi dùng lụa mỏng quấn một con sói quăng qua, như vậy, lãng phí một mũi tên còn giết mất một con sói.

Lâm Thủy Tiên không thể tin nhìn một màn trước mắt, Lâm Tường Vi này từ lúc nào lại lợi hại như vậy? Không những không sợ sói, còn nhanh chóng tránh được một tên của ả, hơn nữa còn lợi dụng đó để hạ một con sói.

Bầy sói thấy tình hình thay đổi đều nhe răng nanh, tiếng gầm gừ từ trong miệng phát ra. Động vật chính là động vật, hành động cũng không suy nghĩ, chỉ biết liều mạng.

Lúc này toàn bộ đều phóng đến Liễu Nguyệt Phi, nhất thời tình hình trở nên hỗn loạn. Ngay lúc mọi người cho rằng Liễu Nguyệt Phi không thể nào tránh được, nàng lại dùng lụa mỏng quấn lên đỉnh lồng sắt, treo lơ lửng trong không trung, mặc bầy sói nhảy đến đâu, kêu cỡ nào cũng không chạm đến nàng được. Nếu không phải hiện tại không đúng lúc, Liễu Nguyệt Phi nhất định đã cười ra tiếng, không ai nhìn rõ như nàng, những con sói này ban đầu là sợ, hiện tại lại hận nàng đến nghiến răng nghiến lợi, muốn có bao nhiêu buồn cười liền có bấy nhiêu.

Hoàng Nhi ở bên ngoài lúc này bụng đã có chút đau, nàng cũng giống thiếu chủ, nhìn cười đến phát đau. Thiếu chủ ngay cả bầy sói cũng giỡn được.

Người bên ngoài đều kinh ngạc khi Lâm Tường Vi phản ứng nhanh như vậy, trong mắt Hoa phi lại càng không dung được nàng. Lâm Tường Vi, quả nhiên thông minh lên rồi.

Lâm Thủy Tiên nhân cơ hội đó lại bắn ba mũi tên qua, cư nhiên đều bị Liễu Nguyệt Phi lắc nhẹ một cái đã né được. Ả nhất thời giận dữ, trực tiếp cầm ba mũi tên bắn một lượt.

Nháy mắt ba mũi tên bay về phía Liễu Nguyệt Phi, thấy vậy, Liễu Nguyệt Phi kéo lụa mỏng, mượn lực bay lên một cái, hai chân bắt lấy thanh xà trên đỉnh, lụa mỏng trên tay vừa vung, hai con sói đói đã bị cuốn lên chắn tên cho nàng.

Biến hóa nhanh chóng như vậy, mọi người đều xem không rõ, đến khi nhìn lại chỉ thấy đã mất thêm hai con sói, mà Lâm Tường Vi thì vẫn lông tóc vô thương! Lâm Thủy Tiên giận dữ, nàng vậy mà có thể kiên trì đến vậy, liền cầm lấy ba mũi tên cuối cùng bắn về phía Liễu Nguyệt Phi. Ba mũi tên chia ra ba phương hướng, một hướng đến chân, một hướng đến tay, còn một trực tiếp bắn thẳng về phía tim nàng.

Tên pháp như vậy, Liễu Nguyệt Phi khen ngợi từ đáy lòng, Lâm Thủy Tiên tuổi còn trẻ mà làm được vậy đã là không tệ! Bất quá, ngàn không nên vạn không nên chọc giận nàng!

Lại một cơn gió quét qua, nàng biến mất trước mặt mọi người, khi xuất hiện lại, sói đói trong lồng toàn bộ đã bị lụa mỏng trói lại một chỗ, mà Lâm Thủy Tiên cư nhiên lại trúng hai tên vào chân cùng cánh tay!

Liễu Nguyệt Phi cười lạnh, cầm một mũi tên còn lại đi ra ngoài, cười nhạo nói"Bản cung vẫn luôn cho rằng luyện khinh công tốt nhất định sẽ hữu dụng, hôm nay chính là chứng minh tốt nhất!"

Chỉ ngắn ngủi một câu đã đem mọi nghi vấn, kinh ngạc của mọi người hướng đến khinh công, bất quá hôm nay nàng sử dụng đúng là khinh công thôi!

(R: ý là trước đây bạn Vi võ nghệ tệ lớm, giờ tự nhiên giỏi vậy chắc sẽ bị nghi ngờ. Bạn Nguyệt bởi vậy mới bẻ lái qua khinh công, tại người võ kém cũng có thể có khinh công cao. Đại loại là vậy, theo ta hiểu.)

Hoa phi cùng Lâm Bình Chi thoáng nhìn nhau, quả nhiên, Lâm Tường Vi tiến bộ quá nhiều! Xem ra Hoàng Nhi nhất định phải trừ bỏ!

"Lâm Tường Vi, ngươi cư nhiên dám ám toán ta?" Lâm Thủy Tiên chịu đựng đau đớn, rống to với Liễu Nguyệt Phi. Không ngờ ba tên cuối cùng ả bắn ra lại quay trở về, ngay cả chút thời gian để phản ứng lại cũng không có!

"Đây là tỷ thí, tên cũng là tên của ngươi, bản cung không hề sử dụng vũ khí khác, sao có thể nói bản cung ám toán ngươi?" Liễu Nguyệt Phi lạnh lùng nói, sát khí trong mắt nàng Lâm Thủy Tiên đều thấy rõ ràng, liền sợ hãi nói "Người đâu mau đến, đưa bản cung về tẩm cung, nhanh gọi thái y!"

Hôm nay Lâm Tường Vi hoàn toàn không giống như trước, khủng bố dọa người, khả năng này Lâm Tường Vi cản bản không thể nào có. Chẳng lẽ trước kia nàng vẫn luôn che giấu? Nghĩ đến đây, Lâm Thủy Tiên lạnh run một cái. Nếu thật như thế, vậy tâm cơ của Lâm Tường Vi thật đáng sợ.

Lâm Thủy Tiên đương nhiên không biết Lâm Tường Vi hiện tại đã là Liễu Nguyệt Phi, làm sao có thể thả cho ả chạy trốn?

Một giọng nói như ác ma, như la sát truyền đến tai Lâm Thủy Tiên "Khoađã!"

31. Chương 30

Chương 30: Giấy sinh tử đã ký, hẳn phải chết

Lúc này, sắc trời đã dần ảm đạm, chút gió nổi lên, không khí băng lãnh nhè nhẹ thổi vào lòng Lâm Thủy Tiên, rét lạnh như đang trong hầm băng khiến ả bất giác lạnh run. Quay đầu nhìn Liễu Nguyệt Phi, chỉ thấy nàng khẽ nhếch môi, trên tay cầm một tờ giấy đến gần ả.

Nhìn kỹ tờ giấy kia, Lâm Thủy Tiên liền bị dọa đến tái nhợt. Đó đúng là giấy sinh tử vừa ký lúc nãy!

Môi run run nói "Không… Không được, bản cung đường đường là Công chúa Bắc Sát!"

Liễu Nguyệt Phi nhíu mày, khóe miệng tà mị tươi cười tựa như sứ giả địa ngục, chỉ thấy nhẹ mở miệng, giọng bình tĩnh không hề phập phồng nói"Giấy sinh tử đã ký, hẳn phải chết!"

Lâm Thủy Tiên nhũn chân ngã ngồi trên đất, sắc mặt trắng bệch nhìn đám người Lâm Mẫu Đơn, kinh hoảng kêu "Nương nương cứu ta, Thái tử ca ca cứu ta, Nhị tỷ cứu ta."

Liễu Nguyệt Phi thấy vậy, ngồi xổm xuống trước mặt Lâm Thủy Tiên, vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt, nhưng nụ cười đó lại khiến Lâm Thủy Tiên sợ hãi tận đáy lòng.

Liễu Nguyệt Phi vẫn phẩy phẩy giấy sinh tử trước mặt Lâm Thủy Tiên, dọa ả run run. Lâm Mẫu Đơn thấy vậy, trong lòng cũng gợn lên một chút sợ hãi, Lâm Tường Vi cư nhiên có thể lông tóc vô thương, bất quá trong lòng ả cũng không có một chút ý muốn cứu Lâm Thủy Tiên.

Hoa phi nhàn nhạt uống trà, vẫn không thèm để ý. Công chúa trong hậu cung này, chỉ cần không phải do ả sinh ra thì có liên quan gì đến ả đâu?

Không nhìn nổi nữa cũng chỉ có Thái tử phi Triệu Kì Kì. Dù sao ở trong cung, nàng cùng Lâm Thủy Tiên cũng có vẻ quen thuộc. Lâm Tường Vi lúc sáng làm quần áo bọn họ ướt đẫm, buổi chiều lại hủy đi ngự hoa viên, người vô pháp vô thiên như thế, ai nói cũng không nghe, mà trong xương cốt Triệu Kì Kì lại toàn là chế độ, cấp bậc nghiêm ngặt, thân là Thái tử phi, là Quốc mẫu tương lai, tất nhiên sẽ xem trọng những cung quy này hơn ai hết. Người như Lâm Tường Vi là loại người Triệu Kì Kì không thích nhất!

(R: k biết để Triệu Kì Kì là nàng hay ả:|, k phải ng tốt mà cũng k hoàn toàn là ng xấu.)

"Thủy Tiên dù sao cũng là Tam Công chúa Bắc Sát, mà Tường Vi ngươi thân là đại tỷ, sao phải tuyệt tình như vậy?"

Lâm Bình Chi liếc nhìn Triệu Kì Kì một cái, Hoa phi tiếp tục uống trà của mình, ngay cả Lâm Mẫu Đơn cũng khó nhịn nhìn Triệu Kì Kì, thầm trách nàng nhiều chuyện.

Liễu Nguyệt Phi vừa nghe, đứng dậy quay đầu nhìn về phía Triệu Kì Kì, cung phục hoa lệ, vẻ mặt nghiêm túc, một thân tôn quý vô cùng ngồi đó hưởng thụ vinh dự của mình, cả người tản ra vẻ kiêu ngạo. Người như thế, từ trong xương cốt đã là loại tài trí thông minh, nghiêm khắc bảo thủ, không có một chút sinh động.

Tà mị nở nụ cười trả lời "Đúng vậy, sao phải tuyệt tình nha!"

Lời giống nhau nhưng ngữ cảnh hoàn toàn khác. Liễu Nguyệt Phi tiếp tục lạnh lùng nhỏ nhẹ nói "Lâm Thủy Tiên là muội muội bản cung, cho nên có thể không lễ phép với bản cung. Lâm Thủy Tiên là muội muội bản cung, cho nên lúc bản cung bị phạt có thể thêm mắm dặm muối. Lâm Thủy Tiên là muội muội bản cung, cho nên lúc nàng khiêu chiến Đồ Long với bản cung, bản cung phải nhận. Lâm Thủy Tiên là muội muội bản cung, cho nên nàng có thể khiến bản cung chết, nhưng bản cung lại không thể để nàng chết! Thái tử phi là muốn nói vậy sao?"

Giọng nói xem thường đạm mạc nhưng lại như một thanh kiếm sắc đâm vào lòng Triệu Kì Kì, nàng cả kinh. Một màn vừa rồi nàng xem trong mắt nhưng không đứng ra ngăn cản, chẳng lẽ bây giờ là báo ứng sao?

"Oan oan tương báo đến khi nào, Đại Công chúa tạm tha Thủy Tiên lần này đây đi." Triệu Kì Kì tự biết chính mình đuối lý, nói chuyện cũng không mạnh miệng như trước nữa, nhưng bảo nàng trơ mắt nhìn Lâm Thủy Tiên chết, nàng thân làm bằng hữu, làm tẩu tử, đều không làm được!

Lâm Mẫu Đơn hừ lạnh, bực bội Triệu Kì Kì nhiều chuyện, liền phất tay áo rời đi.

Triệu Kì Kì thấy Lâm Mẫu Đơn bỏ đi, trong lòng đã lạnh hơn một nửa. Người ta làm tỷ tỷ còn có thể lạnh mạc như vậy, nói chi đến Lâm Tường Vi vừa rồi còn trải qua Đồ Long.

Liễu Nguyệt Phi hừ lạnh, xem gương mặt đã có chút xấu hổ của Triệu Kì Kì, cười nhẹ nói "Vừa rồi lúc bản cung bị yêu cầu Đồ Long sao không thấy Thái tử phi đến cầu tình? Nếu hôm nay người chết là bản cung thì các vị sẽ như thế nào?"

Triệu Kì Kì lúc này đã thật sự không nói nên lời, thất bại nhìn thoáng qua Lâm Thủy Tiên, sau đó yên lặng cúi đầu.

Lâm Thủy Tiên nhìn biểu cảm hiện tại trên mặt mọi người, ai xem diễn vẫn xem diễn, ai không có cách vẫn bó tay, chẳng lẽ ả thật sự không có biện pháp nào? Phải chết không thể nghi ngờ sao? Chết trên tay Lâm Tường Vi?

Không, ả không cam lòng! Liền hét lớn với Liễu Nguyệt Phi "Bản cung chính là Tam Công chúa Bắc Sát, ngươi không có quyền định đoạt sinh tử của bản cung. Bản cung hiện tại phải đi tìm phụ hoàng, để phụ hoàng phân xử đi!"

Liễu Nguyệt Phi vừa nghe, toàn thân bùng nổ sát khí. Lúc này Lâm Sùng vì dùng tuyết dược nên đang ngủ say, bên cạnh còn có Cực Thiên đang dùng nội lực giải độc cho ông ta. Giờ phút này ngàn vạn không thể đi, quấy rầy đến hai người, đều có khả năng tẩu hỏa nhập ma!

Cũng chính vì vậy nên nàng mới tiếp nhận khiêu chiến của Lâm Thủy Tiên, hơn nữa ký kết giấy sinh tử. Muốn giết nàng, sao có thể bỏ qua dễ dàng như vậy?

"Bản cung có thể uội muội một cơ hội."

Lâm Thủy Tiên vừa nghe, hai mắt lập tức sáng lên nhìn Liễu Nguyệt Phi. Triệu Kì Kì ở phía sau nghe vậy cũng giật mình ngẩng đầu nhìn hai người.

Lại không biết, câu tiếp theo của Liễu Nguyệt Phi nghe rợn cả người!

"Trong lồng sắt này còn bảy con sói đói, bản cung cũng chỉ cần bảy mũi tên. Hiện tại muội muội ngươi đi vào, nếu lông tóc vô thương đi ra, bản cung liền xé bỏ giấy sinh tử!" Phe phẩy giấy sinh tử trong tay, vừa lòng nhìn gương mặt vặn vẹo của Lâm Thủy Tiên.

"Không, không có khả năng, bản cung không chấp nhận!" Vừa nghĩ đến những con sói ánh mắt xám ngắt hung tợn bên trong, toàn thân Lâm Thủy Tiên liền phát run. Không, đi vào hẳn chính là phải chết không thể nghi ngờ!

"Bản cung muốn đi tìm phụ hoàng, bản cung muốn đi tìm phụ hoàng!" Nói xong, cũng không quan tâm đến đau đớn trên đùi, liền chạy ra phía ngoài.

Liễu Nguyệt Phi nhíu mày, chạy đúng là mau thật "Là chính ngươi buông tha cho cơ hội này!"

Liễu Nguyệt Phi vừa mới dứt lời, một bóng dáng màu vàng liền bay ra ngoài, lóe lên một cái như tia chớp, thoáng chốc trong không khí trần ngập mùi máu tanh. Lâm Thủy Tiên không thể tin nhìn Hoàng Nhi, còn chưa kịp cảm thấy đau đớn đã ngã xuống đất không ngừng run rẩy. Cuối cùng Hoàng Nhi hướng trái tim của ả đâm mạnh xuống, Lâm Thủy Tiên liền không còn động tĩnh.

Tất cả diễn ra quá nhanh, tất cả mọi người ở đây đều mở to hai mắt nhìn thân ảnh đẫm máu của Hoàng Nhi, giống như quỷ mị ở địa ngục khiến người ta sợ hãi.

Hoa phi cùng Lâm Bình Chi đều thấy thân thủ của Hoàng Nhi, trong lòng lại một lần nữa xác định, người này tuyệt đối không thể để bên cạnh Lâm Tường Vi!

Mà càng nhiều người lại không hiểu, nha hoàn Hoàng Nhi bên người Lâm Tường Vi khi nào thì có thân thủ cao đến vậy?

Liễu Nguyệt Phi chậm rãi tiêu sái bước đến trước Lâm Thủy Tiên, mặt không chút biểu cảm nói "Kỳ thực vừa rồi chỉ cần ngươi dám vào, bản cung nhất định sẽ giữ lại mạng của ngươi, đáng tiếc nha!"

Tiếc cho tài bắn cung tuổi trẻ hứa hẹn của ả, chỉ là đầu quá ngu ngốc, để người ta lợi dụng!

32. Chương 31

Chương 31: Hoàng Nhi được người nhớ thương sao?

"Hoàng Nhi, đã là Công chúa thì cứ theo nghi lễ của Công chúa mà làm đi." Liễu Nguyệt Phi nói xong liền nhìn về phía Hoa Phi.

Hoa phi thấy Liễu Nguyệt Phi chuyển mắt nhìn về phía ả, trong lòng lộp bộp một tiếng, cũng không biết vì sao gật đầu nói "Đúng vậy."

"Nếu đã vậy, bản cung cũng mệt mỏi, về tẩm cung trước. Nương nương cùng Thái tử, còn có Thái tử phi cũng nên sớm về nghỉ ngơi đi, hôm nay xem diễn chắc cũng mệt mỏi rồi."

Liễu Nguyệt Phi cũng không thèm nói lời gì lễ tiết, chỉ nhíu mày nhìn ba người một cái liền xoay lưng đi.

Hoa phi cùng Lâm Bình Chi nhìn nhau, trong lòng đã hạ quyết định!

Liễu Nguyệt Phi trở lại tẩm cung, vừa khéo Cực Thiên cũng vừa bức độc cho Lâm Sùng xong, đã đi nghỉ ngơi. Lâm Sùng bây giờ ít nhất cũng phải ngủ đến ngày mai, Liễu Nguyệt Phi biết không nên nói ra chuyện của Lâm Thủy Tiên. Dù sao ả cũng là nữ nhi của Lâm Sùng, hiện tại Lâm Sùng thân mình không ổn định, vẫn là đừng kích thích hắn thì hơn.

Ăn xong cơm chiều trở lại phòng, lại phát hiện Cực Thiên đứng ở bên trong, Liễu Nguyệt Phi nhíu mày hỏi "Sao không đi nghỉ ngơi?"

"Thiếu chủ, chuyện đã điều tra được!" Cực Thiên có chút mỏi mệt, liền ngồi xuống ghế tựa nói. Liễu Nguyệt Phi tất nhiên sẽ không so đo, liền ngồi bên cạnh Cực Thiên, ngã một chén nước đưa hắn "Uống trước miếng nước, từ từ nói!"

Cực Thiên nhận lấy uống một ngụm rồi nói "Ngọc bội kỳ thực ban đầu là cho tiền Hậu, về sau tiền Hậu sinh Lâm Tường Vi, mới đem ngọc bội cho Lâm Tường Vi. Sau này Hoa phi được sủng ái, cũng xin Lâm Sùng một khối ngọc bội, Lâm Sùng mới cho người làm riêng một khối tặng Hoa phi. Sau đó tiền Hậu có chút bất mãn, Lâm Sùng vì bình ổn lại liền tặng ỗi nữ nhân của hắn một khối. Cho nên, người mười lăm năm trước thiếu chủ gặp được có thể là một trong hai người tiền Hậu và Hoa phi!"

Tiền hậu cùng Hoa phi đều có khả năng? Kỳ thực ban đầu nhìn đến ngọc bội của Lâm Mẫu Đơn, trong lòng nàng đã đoán ngọc bội hẳn phải liên quan đến ả. Nhưng là tin tức mỗi nữ tử của Lâm gia đều có ngọc bội lại đi ngược với suy nghĩ của nàng. Mà hiện tại có manh mối, nhưng lại là tiền Hậu đã chết, vậy là chết không đối chứng sao?

Đột nhiên, trong đầu chợt lóe lên, nghĩ đến điều gì đó, liền trực tiếp đi đến ngăn tủ, lấy ra ngọc bội Lâm Tường Vi đã cho nàng đặt dưới ánh nến nhìn nửa ngày, sau đó liền bừng tỉnh đại ngộ……

~

Trong tẩm cung của Hoa phi, Hoa phi cùng Lâm Bình Chi ngồi trong phòng, còn có Công tử Thanh. Hiện tại Công tử Thanh gọi là Đàm Họa Thanh, Lâm Bình Chi gọi hắn là Đàm tiên sinh. Lại nói lúc Công tử Thanh bị Hoa Khanh Trần đuổi khỏi triều đình Nam Tề liền tìm được Lâm Bình Chi, bắt đầu dựa vào cây đại thụ này đứng lên! Lúc này bọn họ tụ tập ở dây, đơn giản là để bàn luận xem phải xử lí Lâm Tường Vi như thế nào. Thay đổi của Lâm Tường Vi làm trong lòng bọn họ có cảm giác nguy cơ, đặc biệt là Hoa phi vẫn luôn muốn đem Lâm Mẫu Đơn gả cho Hoa Khanh Trần, sao có thể để Lâm Tường Vi chiếm được?

"Hoàng Nhi này thân thủ mạnh mẽ, đầu óc thông minh, nếu có thể thu về dùng là rất tốt." Lúc này nói chuyện là Lâm Bình Chi. Nam nhân nào không yêu mỹ nữ? Nam nhân địa vị cao nào không thích nữ tử thông minh? Nữ tử thông minh đối với nam nhân ở thời đại này mà nói chính là một thanh kiếm sắc, một cánh tay đắc lực!

Mà Hoa phi tất nhiên là không thích giữ nữ tử nguy hiểm vậy bên cạnh, trực tiếp cự tuyệt nói "Người của Lâm Tường Vi thì tốt nhất là không cần. Giữ lại bên người cũng là một mối nguy hiểm!"

Lâm Bình Chi làm sao có thể không biết Hoa phi đang nghĩ cái gì, nhưng thiên hạ là của hắn, bây giờ cho dù là Mẫu phi cũng không thể ngăn cản quyết định của hắn!

"Mẫu phi, người phải biết nhân tài như vậy chết đi, đối Bắc Sát mà nói, tuyệt đối là một tổn thất lớn. Nhi thần nhất định sẽ khiến nàng hoàn toàn nghe theo lệnh nhi thần!" Lâm Bình Chi nghĩ là cho Hoàng Nhi

một thân phận tôn quý, có thân thể của nàng là được. Nữ nhân nào không thích thân phận địa vị, nữ nhân nào không thích vinh hoa phú quý, nữ nhân nào sẽ không nghe theo trượng phu của mình?

Lâm Bình Chi suy nghĩ thật sự là rất đơn giản, cũng không nhìn xem Hoàng Nhi từ nhỏ là bị ai tẩy não, kia là Liễu Nguyệt Phi nha, dễ dàng lừa như vậy sao?

Hoa phi vừa nghe cũng biết con mình nghĩ gì, trong lòng than thở, cũng sáng tỏ ra, ả càng lúc càng không thể khống chế con mình rồi!

"Vậy mang người lại đây trước rồi nói!"

Lâm Bình Chi vừa nghe liền gật đầu, vẫn không nói gì. Nhìn Đàm Họa Thanh mới nhớ đến trọng điểm đêm nay "Nói suy nghĩ của ngươi đi!"

Đàm Họa Thanh nghe vậy lập tức hiểu Lâm Bình Chi đang nói gì, liền lên tiếng "Thái tử, nương nương, vi thần thật ra có một kế hoạch!"

"Nga? Vậy ngươi nói nghe một chút!" Hoa phi nhíu mày, nhìn phụ tá con mới mang về trước mắt. Ả thật ra rất muốn nhìn người này là như thế nào

"Binh lính Bắc Sát đều là dân chúng, có cha có mẹ. Hiện tại bị Lâm Tường Vi đùa bỡn một lần liền chết nhiều như vậy, hẳn rất nhiều gia đình lâm vào thống khổ, cha mẹ nhớ con cái!"

Lâm Bình Chi nghe vậy, lập tức hiểu hắn nói gì, có một chút hưng phấn, ý bảo Đàm Họa Thanh tiếp tục.

Thấy Lâm Bình Chi tán thưởng như vậy, Đàm Họa Thanh lại nói càng hăng"Gốc của quốc gia là dân chúng. Nếu dân chúng toàn bộ phản kháng lên yêu cầu trị Tường Vi Công chúa tử tội! Đến lúc đó quân pháp bất vị thân*, Thái tử cứ thuận theo lòng người mà làm, Nam Tề cũng không thể nói gì! Đệ nhất Công chúa chỉ là một danh hiệu, Tường Vi Công chúa không còn, gả cho Ngạo Vương tất nhiên là Mẫu Đơn Công chúa!"

(R: quân pháp bất vị thân: quân pháp không phân biệt thân phận, ai cũng xử như nhau).

"Kế hay, Đàm tiên sinh quả nhiên inh!" Nghe vậy, Hoa phi cũng vừa lòng nói. Mượn đao giết người! Lâm Tường Vi lần này tránh không thoát rồi!

"Liền thưởng cho Đàm tiên sinh. Chuyện này còn phiền Đàm tiên sinh đi làm!" Hoa phi nói thực hàm súc. Dù sao Đàm Họa Thanh là trí giả, đi theo bên cạnh Lâm Bình Chi cũng không danh không phận. Mà hiện tại Lâm Bình chi vừa vặn thiếu chính là trí giả!

……

Sáng hôm sau, Liễu Nguyệt Phi ngủ đến tự nhiên tỉnh lại. Hiện tại nàng mới vào trong cung ba ngày nhưng đã giết hai người, một trong số đó còn là Công chúa, hơn nữa còn hủy đi ngự hoa viên, tất nhiên không ai dám trêu nàng. Bây giờ nàng xem như là danh tiếng bê bối rồi!

Mà đúng lúc này, Thanh Nhi bước vào phòng, bưng nước rửa mặt đến cho Liễu Nguyệt Phi, hơn nữa còn nói Hoa phi đến đây.

Liễu Nguyệt Phi đang súc miệng thiếu chút phun ra, may mắn nhịn xuống được. Đến khi nhổ ra mới hỏi "Chẳng lẽ hôm nay bà ta đến là bảo ta đi ngự hoa viên trồng hoa?"

Thanh Nhi nhẹ giọng bật cười "Nếu đúng thì sao?"

"Nếu đúng, ta khiến ngự hoa viên của bà ta biến thành ruộng nước!" Trồng hoa, xem nàng có cho Hoa phi đủ bộ sưu tập cỏ lau hay không!

Thanh Nhi lại càng cười lớn hơn. Người khác đều không biết nhưng nàng rất rõ ràng, thiếu chủ nhà nàng kỳ thực lười vô địch, bình thường mặc quần áo cũng lười, đi nhiều mấy bước đã kêu chân đau, làm sao có thể đồng ý đi chăm sóc cái gì ngự hoa viên. Ngự hoa viên hiện tại bị hủy, nàng một chút cũng không bất ngờ!

33. Chương 32

Chương 32: Chém giết ngoài điện

Liễu Nguyệt Phi vẻ mặt khó chịu bước đến tiền sảnh thì thấy Hoa phi đang nhàn nhã uống trà. Không ngờ một bó tuổi rồi mà còn có thể dậy sớm như vậy, hẳn là nên học theo bác gái ở hiện đại đi múa Thái Cực, bớt lãng phí thời gian sáng sớm đến phiền nàng!

"Tinh thần nương nương thật đúng là tốt!" Liễu Nguyệt Phi trực tiếp không thỉnh an, nghênh ngang ngồi xuống đối diện Hoa phi. Nơi này là tiểu sảnh trong cung điện của Lâm Sùng, nếu không nàng đã ngồi vào ghế trên luôn rồi!

Hoa phi nhìn thấy đủ loại động tác không quy củ của Liễu Nguyệt Phi nhưng, lúc này không phải thời điểm để phác tác, bèn cứng ngắc nặn ra nụ cười nói"Bản cung đây không phải quan tâm Hoàng thượng sao? Nghe nói hôm qua Hoàng thượng ngủ sớm, bản cung lo lắng thân thể Hoàng thượng, vừa sáng sớm liền đến xem người. Không ngờ Hoàng thượng còn đang ngủ, cho nên bản cung đến xem Công chúa trước. "

Nói nghe có vẻ hiền lành dịu dàng vậy. Liễu Nguyệt Phi trong lòng buồn cười, Hoa phi này hôm nay là muốn xuất chiêu gì đây?

"Bản cung còn tưởng rằng nương nương là tới kêu bản cung đi chăm sóc ngự hoa viên!" Lúc này Hoàng Nhi cũng bưng đến cho Liễu Nguyệt Phi một chút nước mật ong, đây là thói quen buổi sáng của nàng, dậy sớm ăn gì cũng không vô.

Ngay lúc Hoàng Nhi vừa đến, Hoa phi ngưng mắt nhìn nàng, nhưng rất nhanh đã nói "Ngự hoa viên bây giờ đã như vậy rồi, Công chúa cũng không cần để ý nữa!"

Liễu Nguyệt Phi uống mấy ngụm liền cảm thấy có chút chướng bụng, ngẩng đầu nhìn Hoa phi, châm chọc "Nga, vậy nương nương hôm nay là tới làm chi?"

Hoa phi tươi cười đầy mặt, trong lòng lại tức giận lan tràn, nhịn xuống ý muốn bóp chết Liễu Nguyệt Phi nói "Kỳ thực bản cung hôm nay tìm Công chúa xác thực có việc!"

Liễu Nguyệt Phi chậm rãi uống xong nước mật ong mới trả lời "Nga, nương nương còn có chuyện tìm bản cung?"

Hoa phi hừ lạnh một tiếng, nhìn bộ dáng thảnh thơi của Liễu Nguyệt Phi, trong lòng ả đã lửa cháy phừng phừng, cư nhiên dám không để ả vào mắt như vậy, Liễu Nguyệt Phi này lúc trước cho dù kiêu ngạo ương ngạnh như thế nào, nhìn đến ả cũng phải như chuột thấy mèo, hiện tại sao lại biến thành như vậy? Nghĩ đến đây, đột nhiên nhìn chằm chằm Hoàng Nhi đứng bên cạnh Liễu Nguyệt Phi, khẽ nhếch lên một nụ cười làm người ta sợ hãi, nói"Chuyện này, cũng chỉ Công chúa mới có thể hỗ trợ!"

Ánh mắt Hoa phi nhìn Hoàng Nhi, Liễu Nguyệt Phi đương nhiên là phát hiện. Ánh mắt kia giống như thợ săn nhìn trúng con mồi vậy! Bất quá Hoa phi chắc không thấy rõ Hoàng Nhi cũng không phải mèo con bình thường, hoàn toàn chính là cọp mẹ nha. Hoa phi này có thể chế ngự được sao?

"Nga, vậy nương nương mời nói!"

"Bản cung mấy hôm trước vừa chết một đại nha hoàn, chuyện này Công chúa cũng biết, hiện tại bên cạnh bản cung đang thiếu người, vừa vặn lại coi trọng Hoàng Nhi bên cạnh Công chúa, không biết Công chúa có nguyện ý nhường lại hay không?" Hoa phi nói thực hàm súc, nhưng là ánh mắt cũng là trực tiếp không bỏ sót gì.

Liễu Nguyệt Phi tà mị cười, Hoa phi này còn dùng chuyện Vân Mai đến áp nàng?

"Nương nương là muốn Hoàng Nhi?"

"Ta thấy nha đầu này nhu thuận, hiểu chuyện, rất vừa ý!" Hoa phi thái độ cứng rắn, không chút lui bước. Thử nghĩ ả đường đường thân phận Hoa Quý phi, muốn hướng một Công chúa đòi người sao có thể thất bại mà về!

Liễu Nguyệt Phi ngẩng đầu nhìn Hoàng Nhi, trong mắt tất cả đều là ý cười, Hoàng Nhi thấy vậy liền sửa lại tính cách hỏa bạo, an tĩnh đứng một bên, mặt không chút biểu cảm.

Liễu Nguyệt Phi lại quay đầu nhìn Hoa phi, cười nói "Nếu nương nương đã coi trọng , vậy cho nương nương đi."

Hoa phi lúc đầu có chút giật mình, Lâm Tường Vi này sao lại dễ nói chuyện như vậy? Vốn ả còn tưởng phải rất khó khăn! Bất quá đảo mắt một cái, không phải chỉ là một cung nữ bên người thôi sao, Hoa phi ả muốn người, ai dám không nể mặt! Xem ra Lâm Tường Vi vẫn là một kẻ bất tài vô dụng!

Vừa lòng gật đầu, không khách khí "Nếu đã vậy, bản cung liền mang Hoàng Nhi đi!"

Nói xong cũng không chờ Liễu Nguyệt Phi đáp lời, liền quay lưng, còn bảo Xuân Nga trực tiếp túm Hoàng Nhi đi.

Liễu Nguyệt Phi ngồi trên ghế tựa, nghiêng đầu bĩu môi nhìn bọn họ rời đi. Hoa phi nha, bà cho là bà dùng một sợi dây thừng là có thể trói Hoàng Nhi lại sao? Kỳ thực kẻ chân chính bị khống chế là người cầm dây nha.

Một lát sau, Liễu Nguyệt Phi cảm giác đói bụng, liền đi ăn một chút cháo trắng, sau đó đến xem Lâm Sùng. Lâm Sùng vẫn còn đang hôn mê, xem ra thuốc này thật đúng là hạ quá nặng.

Hiện tại nàng đang ở trong tẩm cung Lâm Sùng, toàn bộ mọi người đều bị nàng đổi thành người của Vô Ưu Môn. Vốn những người này vẫn luôn ẩn nấp trong cung, điều đến đây cũng thuận tiện hơn. Về phần những người bị đổi kia, trực tiếp biến mất. Người Vô Ưu Môn lên thay thế, dùng mặt nạ da người liền xong! Cho nên nói, hiện tại toàn bộ Long Tuyền điện đều là người của Liễu Nguyệt Phi nàng, Hoa phi đưa thuốc đến tất nhiên cũng biến mất không dấu vết.

"Ai?"

Ngay lúc Liễu Nguyệt Phi chuẩn bị đứng dậy đi tản bộ, khóe mắt lại liếc đến một bóng người vừa nhanh chóng bay qua cửa sổ!

Thanh Nhi nghe vậy, lập tức từ cửa sổ bay ra, nhanh chóng đuổi theo, lắc mình một cái đã đứng trước mặt người nọ.

"Người tới là ai?" Chỉ thấy người nọ quần áo hắc y, lại đeo mặt nạ màu bạc, không thể nhìn ra dung mạo.

Hắc y nhân đột nhiên giận dữ, trực tiếp gi kiếm đâm về phía Thanh Nhi.

Thấy vậy, Thanh Nhi thi triển khinh công tránh đi một kiếm kia, xoay người một cái liền bay đến sau lưng người nọ, từ phía sau tung một kích, người nọ liền lảo đảo ngã xuống, lại ngay khi ngã xuống lấy tay chống đất, mượn lực đứng lên.

Một cỗ lực lớn mạnh hướng đến Thanh Nhi, Thanh Nhi thấy tránh không được liền trực tiếp đón một chưởng kia.

Người nọ thấy vậy, không thể tin nói "Ngươi cư nhiên tiếp được!"Không đợi Thanh Nhi trả lời liền rống giận nói "Bọn người Lâm Tường Vi đều phải chết!"

Thanh Nhi thấy vậy, đuôi lông mày nhướn cao nhìn hắc y nhân. Muốn giết nàng? Để xem hắn có bản lĩnh đó không đã.

"Hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu!" Nói xong, liền hướng người nọ bay đến. Vì Thanh Nhi bay ra gấp nên không mang vũ khí gì, lúc này hoàn toàn là lấy tay không chống lại đao kiếm.

Người nọ thấy vậy, mày nhăn càng sâu, cảm giác nữ nhân này không mang vũ khí gì chính là châm chọc hắn, đột nhiên sát khí trên người càng bùng nổ, một lần nữa giơ kiếm bay tới.

Thanh Nhi lúc này không muốn tiếp tục dây dưa với hắc y nhân, lực trên tay cũng không thèm khống chế nữa, toàn bộ bạo phát ra. Thoáng chốc, trong đao quang kiếm ảnh xuất hiện một cỗ lực lớn.

Người nọ bất ngờ bị trúng một chưởng cực mạnh của Thanh Nhi liền ngã xuống đất hộc máu, toàn thân cũng run lên, sợ hãi nhìn chằm chằm Thanh Nhi. Nữ tử này thật đáng sợ!

Thanh Nhi nhìn hắc y nhân ngã xuống đất, đi đến trước mặt hắn hỏi: "Ngươi là ai, dám xâm nhập hoàng cung là có mục đích gì?"

Sắc mặt người nọ lúc này trắng bệch đến dọa người, lại đột nhiên quát to "Giết Lâm Tường Vi, vì binh lính chết đi của Bắc Sát báo thù!"

34. Chương 33

Chương 33: Thận trọng

Thanh âm như mũi tên nhọn xen với tiếng rống lớn giận dữ tựa như sấm rền vang vọng bầu trời.

Bọn thị vệ đều bất an nhìn bốn phía, cũng hiểu được lời hắc y nhân này nói là có ý gì, không dám nhìn Liễu Nguyệt Phi.

Thanh Nhi vừa nghe, trong lòng liền giận dữ, tung một cước đá xuống miệng vết thương của hắc y nhân. Dám bất kính với thiếu chủ của nàng!

Liễu Nguyệt Phi từ lúc tiếng rống giận đó vang lên đã nhìn chằm chằm vào hắc y nhân, đột nhiên trong mắt lóe lên một tia sáng, vội lên tiếng "Thanh Nhi, ngăn cản hắn!"

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh. Lúc Liễu Nguyệt Phi vừa nói xong, Thanh Nhi chưa kịp phản ứng lại, hắc y nhân đã cắn lưỡi tự sát!

Thấy tình huống thay đổi, Thanh Nhi vội vàng tháo mặt nạ của hắc y nhân, lộ ra chính là một gương mặt vô cùng xa lạ, khóe miệng không ngừng tuôn ra máu đen. Này là đã trúng thuốc độc lúc cắn lưỡi*! Liễu Nguyệt Phi mắt lạnh nhìn hết thảy, lúc này đã có cảm giác mưa máu gió tanh đang đến.

(R: sát thủ hay giấu độc trong kẽ răng, cắn xuống thì độc theo máu vào cơ thể).

Đúng lúc này, một gã thái giám vội vàng chạy vào, quỳ gối trước mặt Liễu Nguyệt Phi, lo lắng nói "Công chúa, bách quan yêu cầu yết kiến Hoàng thượng!"

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy có chút kinh ngạc, đã sớm thông báo hôm nay miễn triều, đám đại thần lúc này còn ầm ĩ cái gì? Không khỏi liếc nhìn hắc y nhân trên đất một cái, sau đó bảo thị vệ kéo xuống.

"Có chuyện gì không? Phụ hoàng hôm nay thân thể không khoẻ, không nên quấy rầy người!"

"Này, này, Công chúa nha, Thừa tướng đại nhân là đang đi đến đây, nói hôm nay có chuyện quan trọng phải báo cho Hoàng thượng!" Thái giám có chút khó xử nói, bách quan lần này đại náo như vậy, hắn sao có thể xử lí an ổn đây?

"Phải không, nói vậy ngươi hôm nay là nhất định phải quấy rầy Phụ hoàng?" Liễu Nguyệt Phi nhướn mày, trong mắt lại bắn ra từng trận hàn ý.

Thái giám toàn thân run lên một cái, không tự giác kéo chặt quần áo, nói"Đúng vậy."

Liễu Nguyệt Phi trong lòng cười lạnh, một thái giám nho nhỏ cũng dám phạm thượng như vậy! Môi chậm rãi giơ lên, nói "Một khi đã vậy, bản cung cũng không khó xử công công!"

Thái giám vừa nghe, cho rằng Liễu Nguyệt Phi buông tha, toàn thân liền thả lỏng xuống, nhưng một câu sau của Liễu Nguyệt Phi lại khiến hắn run bắn lên.

"Người đâu, bắt hắn cho bản cung, muốn gặp phụ hoàng, trước hết phải qua cửa này của bản cung đã!"

Vừa mới dứt lời, những thị vệ ở đây đều vây lại thành vòng bao quanh Long Tuyền điện, ngay cả con ruồi cũng không thể lọt vào!

Tiểu thái giám thấy vô số bóng kiếm trắng lóa chỉ về phía mình, mắt hắn trợn trắng, tim cũng rung rinh.

"Công công muốn vào, hiện tại có thể!" Liễu Nguyệt Phi nói dễ dàng, nhưng là hơn mười thanh kiếm nhắm ngay thái giám, bảo sao hắn không dám động một bước nhỏ?

"Công… Công chúa tha mạng!" Thái giám bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, đầu óc trống rỗng, trong mắt cũng chỉ có ánh kiếm lóa sáng, đã không còn phản ứng được nữa, chỉ đơn thuần cầu xin tha thứ.

Liễu Nguyệt Phi nghiêng đầu bĩu môi, đột nhiên trong tai truyền đến một trận tiếng bước chân, có chút hỗn độn, xem ra có đến hơn hai mươi người, hơn nữa tất cả đều là nam tử!

Xem ra nhất định là Đặng Thành Húc mang người đến, nghe một chút, chắc sẽ đến ngay! Liền kêu Thanh Nhi mang ra cho nàng một cái ghế, ngồi ngay lại cửa lớn.

"Vi thần tham kiến Công chúa!" Đặng Thành Húc hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang tiêu sái tiến vào, lại thấy Liễu Nguyệt Phi bắt chéo chân ngồi đó, phía sau đứng vô số thị vệ tay cầm đao kiến, bên cạnh là tiểu thái giám lúc trước đến thông báo đang bị trói.

Nhìn đến tình huống này, Đặng Thành Húc không khách khí nói với Liễu Nguyệt Phi "Công chúa đây là đang làm cái gì? Ép cung sao?"

Nghe vậy, Liễu Nguyệt Phi xì một tiếng bật cười, nhìn Đặng Thành Húc nói"Nếu là ép cung, bản cung vì sao phải ngồi ở bên ngoài? Thừa tướng đến như thế này mới gọi là ép cung đi! Đặng Thành Húc, kinh động thánh giá, ngươi phải bị tội gì!"

Một câu cuối cùng, Liễu Nguyệt Phi nâng giọng, lớn tiếng nói, tươi cười toàn bộ biến mất, lộ ra gương mặt lạnh như băng!

"Bách quan gặp Hoàng thượng là chuyện thường tình. Nhưng Công chúa ngăn không cho chúng ta gặp Hoàng thượng lại khiến thần không thể không hoài nghi!" Đặng Thành Húc vẫn chưa đem Liễu Nguyệt Phi để vào mắt, trực tiếp trào phúng.

"Nếu bách quan gặp Hoàng thượng là chuyện thường tình, ta thân làm nữ nhi muốn cho phụ hoàng an tĩnh thanh u là không hợp lẽ thường sao?" Liễu Nguyệt Phi đột nhiên phất tay áo đứng lên, một bộ dáng Công chúa điêu ngoa không phân biệt phải trái!

"Hoàng thượng là phụ thân của Công chúa, nhưng cũng là Hoàng thượng của người trong thiên hạ. Công chúa độc bá Hoàng thượng như thế rất khó để thần không hoài nghi là Công chúa có ý gì khác!"

"Vậy sao? Nói như vậy Thừa tướng đại nhân nhất định phải gặp Hoàng thượng?" Liễu Nguyệt Phi lúc này lại chậm rãi ngồi xuống, giống như người tức giận vừa rồi không phải nàng, đột nhiên trở nên hào phóng.

"Đúng vậy!" Đối với biểu hiện của Liễu Nguyệt Phi, Đặng Thành Húc có chút nghi hoặc.

"Vậy nếu bản cung nói không thì sao?"

"Vậy đừng trách thần không khách khí!" Đặng Thành Húc nói xong, sau lưng liền xuất hiện một đám thị vệ, chuẩn bị xông vào.

Liễu Nguyệt Phi tà mị cười, nhìn những thị vệ đột nhiên xuất hiện, cũng không thấy bất ngờ. Đặng Thành Húc này, quả nhiên đã sớm có chuẩn bị.

Lúc này thị vệ của Đặng Thành Húc trực tiếp rút đao xông tới. Lão thấy bên cạnh Liễu Nguyệt Phi cũng không có nha hoàn tên gọi Hoàng Nhi kia, quả nhiên là bị Hoa phi kêu đi rồi, liền không e ngại gì cho người vọt lên. Thị vệ bên Liễu Nguyệt Phi vẫn đứng bất động, chỉ có một mình Thanh Nhi đứng phía trước chuẩn bị nghênh địch!

Đặng Thành Húc thấy vậy, cười nhạo Liễu Nguyệt Phi tự đại, cho rằng đưa một nha hoàn ra là có thể ngăn cản được lão sao? Trực tiếp cho người đánh về phía trước.

Lại không ngờ Thanh Nhi một đao liền giải quyết một người! Đến một tên giết một tên, đến một đôi giết cả đôi. Những thị vệ thân trải qua cả trăm cuộc huấn luyện này cũng không phải đối thủ của nàng

Đặng Thành Húc há hốc mồm, Hoa phi xác định không mang đi sai người sao?

Bách quan núp ở mặt sau cũng bị dọa choáng. Một nữ tử sao có thể mạnh đến mức này.

Liễu Nguyệt Phi ngồi trên ghế thì nhàm chán đùa bỡn ngón tay, hoàn toàn là bộ dáng yên tâm với Thanh Nhi.

Đặng Thành Húc nhìn thấy có chút sợ hãi. Lâm Tường Vi hiện tại dường như không phải kẻ ngu ngốc hắn biết trước kia! Trước mắt thi thể khắp nơi, hắn cũng không dám kêu thị vệ xuất động nữa, thị vệ hiện tại nhìn đến Thanh Nhi tựa như thỏ đế run rẩy nhìn đến sư tử.

Ngay lúc Đặng Thành Húc không biết làm sao, cửa lớn sau lưng Liễu Nguyệt Phi đột nhiên mở ra. Lâm Sùng một mặt tinh thần tiêu sái bước đến, khi nhìn đến trận thXước mắt liền phát hoảng, tức giận chất vấn Đặng Thành Húc "Thừa tướng, ngươi đang làm cái gì!"

Bách quan thấy Lâm Sùng đột nhiên xuất hiện, đều lập tức quỳ xuống nói"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Đặng Thành Húc cũng lập tức quỳ xuống, nói với Lâm Sùng "Khởi bẩm Hoàng thượng, vi thần là có chuyện đến bẩm báo Hoàng thượng, ai ngờ bị Công chúa chặn lại ở đây, cũng không biết Công chúa là có rắp tâm gì!"

Thấy vậy, Liễu Nguyệt Phi cười đứng dậy, quay đầu nhìn về phía Lâm Sùng, tính tính thời gian cũng vừa vặn, vui vẻ nói "Phụ hoàng, nhi thần còn không phải sợ Thừa tướng quấy rầy đến người sao!"

35. Chương 34

Chương 34: Ban chết Lâm Tường Vi

Lâm Sùng vừa nghe, nhất thời hơi đỏ mặt. Nhớ lại vừa rồi hắn rời giường, bên cạnh có ba nữ tử đang ngủ, hắn cũng hiểu mình đã làm gì, nhưng hoàn toàn không nhớ nổi, ngẩng đầu thấy rượu trên bàn mới bừng tỉnh đại ngộ.

(R: tức là nghĩ làm *ba trấm* xong nhưng mà k nhớ gì hết, thấy rượu mới hiểu là do say nên k nhớ).

Lại không biết những thứ đó chính là Liễu Nguyệt Phi che mắt!

"Vẫn là nữ nhi hiểu trẫm nha." Lâm Sùng vừa lòng gật đầu với Liễu Nguyệt Phi, sau đó lớn tiếng nói với Đặng Thành Húc "Thừa tướng, biết rõ trẫm đang nghỉ ngơi, ngươi lại cứng rắn xông vào, hơn nữa còn mang thị vệ tiến cung, trẫm còn phải hỏi một chút ngươi là có ý gì đây!"

Đặng Thành Húc vốn muốn đứng dậy, nhưng nghe đến giọng nói tức giận lại chứa khí chất vương giả của Lâm Sùng thì có chút hoảng thần, lại quỳ gối xuống! Lâm Sùng này sao tự nhiên bình thường lại rồi?

"Khởi bẩm Hoàng thượng, thần có chuyện quan trọng bẩm báo!"Nhìn thoáng qua Liễu Nguyệt Phi bên cạnh, trực giác nói cho hắn là nàng giở trò quỷ! Nếu Lâm Sùng thực sự tỉnh táo lại, vậy kế hoạch của bọn hắn phải nhanh chóng tiến hành mới được!

"Có chuyện gì phải quấy rầy trẫm nghỉ ngơi sao?" Giọng nói Lâm Sùng rõ ràng có chút thiếu kiên nhẫn, mới rời giường, đầu óc còn có chút lờ mờ.

Liễu Nguyệt Phi thấy vậy liền để Lâm Sùng ngồi xuống ghế dựa rồi nói"Phụ hoàng, người vẫn là để Thừa tướng nói một chút đi. Thật ra là chuyện gì lại có thể khiến Thừa tướng gấp gáp đến vậy!"

Nói xong, liền phân phó Thanh Nhi "Cho người dọn những thi thể này đi, để nằm đây không tốt, không khí cũng không được sạch sẽ!"

Lâm Sùng nhìn đến một loạt thi thể kia, trong mắt rõ ràng hiện lên chán ghét. Đặng Thành Húc thấy vậy, đáy mắt càng thêm âm trầm.

Hắn không tự giác nuốt một ngụm nước bọt. Lâm Sùng như vậy, đã mấy năm không thấy rồi, sao có thể tự dưng trở lại?

Nhưng giờ hắn cũng không rảnh suy xét, hiện tại phải giải quyết phiền toái lớn Lâm Tường Vi này đã. Đặng Thành Húc liền quỳ xuống, ra vẻ thống khổ nói "Khởi bẩm Hoàng thượng, hiện tại ngoài cung tụ tập rất nhiều dân chúng, yêu cầu nghiêm trị Tường Vi Công chúa, vì chiến sĩ đã chết báo thù!"

Nghe vậy, chuông cảnh báo trong lòng Liễu Nguyệt Phi vang lớn, giật mình nhìn về phía Đặng Thành Húc, dân chúng sao có thể tự nhiên mà tụ tập?

Lâm Sùng lúc này cũng vô cùng giật mình, có thể là do u mê đã lâu nên đầu óc lúc này cũng không được linh hoạt mà rơi vào trạng thái trống rỗng, liền chất phác hỏi "Sao có thể đột nhiên phát sinh loại chuyện này?"

Đặng Thành Húc ngẩng đầu liếc nhìn Lâm Sùng một cái, phát hiện vẫn là có chút si ngốc, liền yên tâm nói "Một trận chiến Kinh Châu kia, binh lính Bắc Sát toàn quân bị diệt. Những binh lính đó có người là con, có người l trượng phu trong nhà, chết đi khiến bao nhiêu gia đình tan nát. Cho nên hiện tại dân chúng ai oán, đòi xử tử Công chúa lấy lại công đạo!"

Đặng Thành Húc bày ra bộ dạng đau khổ, Lâm Sùng thấy vậy cũng tin vài phần! Nhưng bên này là nữ nhi bảo bối của hắn. Trước mắt lại hiện lên một màn lúc nữ nhi phải chịu khổ, những khi đó, hắn đều không có cách giải quyết. Đột nhiên phát hiện hắn mấy năm nay sao có thể yếu đuối đến vậy, ngay cả nữ nhi yêu thương nhất cũng không bảo vệ được. Vua một nước như hắn còn có tác dụng gì chứ?

"Người đâu, đi xem ngoài cung có tụ tập nhiều dân chúng hay không!" Lâm Sùng hạ lệnh với thị vệ bên cạnh, sau đó liền xoay người đi đến đại điện. Bách quan thấy vậy cũng đi theo.

Liễu Nguyệt Phi nhíu mày, nhìn về cửa cung một cái rồi cũng theo Lâm Sùng bước vào đại điện.

Đặng Thành Húc này lúc trước còn nói là nghiêm trị, giờ đã thành xử tử. Nàng thật muốn nhìn xem bọn hắn đang muốn chơi kiểu gì!

Lâm Sùng lúc này hạ quyết tâm muốn bảo hộ nữ nhi của hắn thật tốt, nhất quyết không thể để nàng phải chịu thương tổn. Bước nhanh đến long ỷ, giơ tay nhấc chân đều tỏa ra khí phách đế vương thản nhiên.

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế." Bách quan lúc này cùng hô to làm Lâm Sùng nhìn thấy có chút sửng sốt. Mấy năm nay, Lâm Sùng vẫn luôn yếu đuối như chuột, nhát gan không chịu nổi, bọn họ cũng quên đi bộ dáng vốn có của hắn!

Đặng Thành Húc cảm giác có một số việc đang lặng lẽ thay đổi, nhưng không cách nào nói ra rốt cuộc là cái gì.

Liễu Nguyệt Phi tất nhiên là đứng bên cạnh Lâm Sùng, nhìn xuống bách quan phía dưới, mặt không chút biểu cảm, toàn thân tản ra khí lạnh nhàn nhạt như có như không.

"Bình thân!" Giọng nói nồng hậu tản ra áp bức mãnh liệt khiến bách quan lần nữa sợ hãi vì thay đổi của Hoàng thượng.

"Báo!" Lúc này, đại điện truyền đến một tiếng thông báo, người tới đúng là thị vệ Lâm Sùng hạ lệnh ra ngoài xem vừa rồi!

"Nói!" Lâm Sùng thấy vậy, mím môi, từ kẽ răng rít ra một chữ.

Thị vệ trong lòng run lên, nơm nớp lo sợ quỳ nói "Khởi bẩm Hoàng thượng, ngoài cung xác thực tụ tập phần đông dân chúng."

Thị vệ vừa vừa nói xong, bùm một tiếng, Vương đại nhân râu bạc quỳ xuống nói "Hoàng thượng a, dân chúng là gốc của quốc gia, xin Hoàng thượng làm chủ cho dân chúng!"

Nói nghe đau buồn phẫn nộ thống khổ đến vậy, Liễu Nguyệt Phi vô cùng khinh bỉ, y như trong nhà vừa có tang!

"Để bọn họ làm ầm ĩ đi! Ta xem còn có thể làm đến đâu!" Lâm Sùng chỉ liếc mắt Vương đại nhân một cái, lão đã muốn quỳ thì cho lão quỳ!

"Phụ hoàng, Vương đại nhân nói rất đúng, dân chúng là gốc của quốc gia!" Lúc này, một giọng nói vang dội từ ngoài điện truyền đến.

Người tới tất nhiên là Lâm Bình Chi được Lâm Thành Húc phái người gọi đến!

Lâm Bình Chi trực tiếp bước đến dưới Lâm Sùng, nhìn thoáng qua Liễu Nguyệt Phi, trong mắt hiện lên một tia đen tối, liền nói với Lâm Sùng "Nhi thần bái kiến phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

"Bình Chi, Tường Vi là muội muội của con!" Lâm Sùng trực tiếp tức giận nói với Lâm Bình Chi, không hề để ý đến hành lễ của hắn.

Lâm Bình Chi cũng không chờ Lâm Sùng trả lời, liền đứng lên, ra vẻ khó xử nhìn Liễu Nguyệt Phi, khổ sở nói "Tường Vi thật là muội muội nhi thần, nhưng Tường Vi cũng là Công chúa Bắc Sát. Thân là Công chúa, phải làm gương!"

Liễu Nguyệt Phi nhíu mày, nàng phải để Liễu Diệp sơn trang tổ chức một cái lễ trao giải Oscar, trực tiếp thưởng cho Lâm Bình Chi. Nhìn ánh mắt kia, cái mũi kia một chút đi. Thật sự là hình tượng ca ca tốt đến kinh thiên địa, khiếp quỷ thần nha!

"Vậy ngươi nói như thế nào, là muốn uội muội ngươi tìm chết sao?" Lâm Sùng giận dữ, trực tiếp đứng lên, toàn thân phát ra tức giận khiến bách quan không dám ngẩng đầu nhìn thẳng.

Lâm Bình Chi lúc này há hốc mồm, bình thường phụ hoàng hẳn là phải sợ hãi đến không biết gì, hôm nay sao đột nhiên lại phát giận lên. Không hiểu nhìn về phía Đặng Thành Húc, lại thấy hắn cũng đang mê mang.

"Vương tử phạm pháp đồng tội như thứ dân! Nếu hôm nay chuyện xảy ra trên người nhi thần, nhi thần cũng sẽ lấy chết tạ tội!"

"Ngươi……" Lâm Sùng bị tức nói không nên lời, chỉ vào Lâm Bình Chi. Hắn sao lại sinh ra một đứa con não ngắn như vậy!

Liễu Nguyệt Phi lúc này thật sự là nhàm chán, khảy khảy móng tay, nhìn nhìn trần nhà, nhìn nhìn trần nhà, lại khảy khảy móng tay!

Nhàm chán, cứ lửa cháy đổ thêm dầu là được, liền nói với Lâm Sùng "Phụ hoàng, người dứt khoát ban chết cho con đi!"

36. Chương 35

Chương 35: Trò hay sắp bắt đầu diễn

Lâm Sùng giận đến thiếu chút nữa phát bệnh tim, chỉ vào đầu Liễu Nguyệt Phi, dùng sức trạc* một chút, tức giận nói "Đứa con bất hiếu, muốn người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh sao?"

(R: trạc: chọt =))).

Nghe vậy, Liễu Nguyệt Phi cũng mãnh liệt bùm một tiếng quỳ xuống bên chân Lâm Sùng, hai mắt đẫm lệ nói: "Phụ hoàng, nhi thần bất hiếu, chỉ có thể dùng kiếp sau đến đền đáp phụ hoàng!"

Lâm Sùng nháy mắt bị lời nói của Liễu Nguyệt Phi làm chết khiếp, vốn định mắng to một chút, nhưng là nhìn đến vẻ mặt đầy nước mắt của nữ nhi bảo bối lại đau lòng không thôi, chỉ vào Lâm Bình Chi nói "Này chính là ngươi muốn?"

Lâm Bình Chi thật không ngờ Lâm Sùng nháy mắt đã chỉa mũi nhọn về mình, kinh ngạc một chút, liền trực tiếp cúi đầu trả lời "Phụ hoàng, Tường Vi là Công chúa, hẳn phải sớm vì sai lầm của mình mà gánh tội!"

“Ngươi!” Lâm Sùng lúc này đã không thể dùng tức giận để hình dung, trừng mắt nhìn thẳng một nam một nữ của mình, giận đến mức nói không nên lời, ngực cũng phập phồng, hắn sao có thể có đứa con gái như vậy?

“Phụ hoàng, hoàng huynh nói rất đúng, người trừng phạt nhi thần đi!” Liễu Nguyệt Phi nghe được lời Lâm Bình Chi, tiếng khóc càng lớn hơn, bộ dáng lê hoa đái vũ điểm đạm càng kích thích Lâm Sùng.

“Không cho! Nữ nhi của trẫm, ai dám động!” Lâm Sùng đột nhiên rống giận, hai đấm nắm chặt trừng mắt bách quan, một bộ dáng ai dám nói không, hắn liền diệt cả nhà!

Quả thực dọa đến một số đại thần.

Bất quá Lâm Bình Chi vẫn không để vào mắt, tuy Lâm Sùng hôm nay có chút khác thường nhưng vẫn chưa đáng để hắn e ngại. Lại mở miệng nói“Xin phụ hoàng trách phạt Tường Vi, cho dân chúng một công đạo!”

Nói xong, Đặng Thành Húc cùng một ít quan viên cũng quỳ xuống theo“Xin Hoàng thượng cho dân chúng một công đạo!”

Dần dần, thanh âm càng lúc càng lớn, cơ hồ toàn bộ quan viên trong điện đều quỳ xuống nói.

Lúc này, ngoài cung truyền đến tiếng gọi đinh tai nhức óc, thanh âm dâng cao bao hàm giận dữ, mãnh liệt như sóng lớn Hoàng Hà, chậm rãi truyền đến cùng tiếng khóc vang trời “Xin Hoàng thượng ban chết Lâm Tường Vi!”

(R: ta đang tưởng tượng trên tường thành có gắn TV màn hình phẳng truyền hình trực tiếp trên điện nên nó mới đồng loạt, đúng lúc đến vại =)))

Liễu Nguyệt Ph nghe vậy, trên mặt vẫn là vẻ đau lòng muốn chết nhưng trong lòng đã sáng tỏ. Xem ra hiện tại đại thần đều đứng về phía Lâm Bình Chi, Hoàng đế Lâm Sùng này cũng sắp mất quyền lực!

Lâm Sùng nhất thời như bong bóng xì hơi, ngã ngồi trên long ỷ, thanh âm đinh tai nhức óc bên ngoài như một phen kiếm sắt đâm vào tim hắn, mà hắn thì ngay cả nữ nhi mình yêu thương nhất cũng không bảo hộ được!

Lâm Bình Chi nhìn Lâm Sùng đang tức giận vô cùng, khóe miệng hiện lên một nụ cười vừa lòng, tiếp tục nói “Phụ hoàng, xin hạ chỉ đi!”

Lâm Sùng nghe vậy, bất đắc dĩ nhắm mắt lại, trong lòng hận chính mình vô năng, bèn nói “Đem Tường Vi Công chúa giam giữ trong tẩm cung của trẫm, không có mệnh lệnh, không cho đi ra ngoài!”

“Hoàng thượng!” Bách quan nghe vậy, nhất thời kinh kinh ngạc kêu lên. Không phải ban chết mà chỉ là giam giữ thôi sao?

Liễu Nguyệt Phi lúc này chôn đầu trên gối Lâm Sùng, bên ngoài thoạt nhìn có vẻ đang thống khổ, kỳ thực nàng đang không khống chế được mà cười, nếu để lộ mặt ra ngoài, trăm phần trăm nàng sẽ cười ra tiếng.

Quả nhiên diễn viên không phải dễ làm như vậy!

Sau khi Lâm Sùng nói xong, liền có thái giám đến nâng Liễu Nguyệt Phi về tẩm cung.

Lúc đi ngang qua Lâm Bình Chi, hắn đột nhiên ngăn lại, nói với Lâm Sùng: “Phụ hoàng, người xử lí như vậy không công bằng với dân chúng!”

“Vậy hoàng huynh có phải muốn tử hình Tường Vi tại chỗ hay không?” Không đợi Lâm Sùng trả lời, Liễu Nguyệt Phi đã nhíu mày nói, trên mặt tuy vẫn còn nước mắt chưa khô nhưng ánh mắt lại là khiêu khích.

“Trẫm xử lý còn không tới lượt ngươi chất vấn! Người đâu, mang Công chúa đi xuống!” Lời Lâm Bình Chi trực tiếp chọc giận Lâm Sùng, hắn bạo rống.

Lâm Bình Chi trong lòng lộp bộp một tiếng, khó hiểu ngẩng đầu nhìn Lâm Sùng. Phụ hoàng hình như nhiều năm rồi chưa có uy nghiêm như vậy!

Sao lại thế này? Chẳng lẽ mẫu phi hạ dược còn chưa đủ sao?

……

Thái giám sau khi mang Liễu Nguyệt Phi về tẩm cung cũng không phải khóa cửa đứng gác, mà là cung kính nói với nàng "Thiếu chủ, hiện tại việc này làm sao bây giờ?"

Vốn người trong tẩm cung Lâm Sùng đều bị đổi thành người Vô Ưu Môn, hai người này tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Liễu Nguyệt Phi ngẩng đầu nhìn hai người, trong mắt tràn đầy tính kế, sáng lấp lánh "Bọn họ biết dùng đến dư luận, chúng ta sẽ không sao?"

Chuyện Lâm Tường Vi này, dân chúng sao có thể biết? Đã là dư luận, đương nhiên là sẽ có người đi đầu đồn lên, không thể chỉ là một phía!

"Đêm nay, ta liền mang theo các ngươi đi chơi một chút!"

……

Lâm Sùng sau khi hạ lệnh liền bãi triều. Lâm Bình Chi cùng Đặng Thành Húc thì trực tiếp đến tẩm cung Hoa phi, vừa vào cửa, Lâm Bình Chi đã lôi kéo Hoa phi nói "Mẫu phi, không phải gần đây người không cho phụ hoàng uống thuốc chứ?"

Hoa phi vừa nghe, có chút khó hiểu nhìn Lâm Bình Chi, liền cho người đi đóng cửa lại rồi mới nói "Làm sao có thể, ta mỗi ngày đều nhìn hắn uống xong, hơn nữa liều càng ngày càng mạnh!"

Nghe vậy, Lâm Bình Chi cùng Đặng Thành Húc liếc mắt nhìn nhau, càng thêm không hiểu, Lâm Bình Chi nói "Nhưng là hôm nay phụ hoàng thực không giống như trước!"

"Có cái gì không giống?" Thấy biểu cảm của Lâm Bình Chi cùng Đặng Thành Húc, Hoa phi trực giác cảm thấy không phải chuyện gì tốt, mắt phải cũng bắt đầu giật giật.

"Phụ hoàng hôm nay giống như khôi phục bộ dáng lúc trước. Mẫu phi, người nói có phải liều lượng thuốc càng mạnh lại càng không hiệu quả hay không?"

"Bộ dáng lúc trước? Làm sao có thể?" Hoa phi kinh ngạc nói, thuốc kia như thế nào ả còn không biết sao? Đó là chỉ cần ngửi nhiều một chút đã cảm thấy choáng váng. Sao lại có thể không hiệu quả?

"Vậy tại sao Hoàng thượng hôm nay lại không bình thường như vậy?" Đặng Thành Húc nhớ lại đủ loại biểu hiện của Lâm Sùng, hoàn toàn không phải si ngốc như trước!

"Có phải Lâm Tường Vi động tay động chân hay không?" Hoa phi đột nhiên nghĩ đến Lâm Tường Vi hiện tại ở chung một chỗ với Lâm Sùng, lẽ nào là nàng giở trò quỷ?

"Mẫu phi, người không phải nhìn phụ hoàng uống xong sao, Lâm Tường Vi ra tay thế nào được?" Lâm Bình Chi lúc này có chút tức giận, tức giận Hoa phi ngay cả việc nhỏ này cũng làm không xong!

Mà Hoa phi đương nhiên không thấy được giận dữ trong lời Lâm Bình Chi, chỉ là ra vẻ nhớ lại nói "Hôm nay Hoàng thượng mới thay đổi, hai ngày này lại là Lâm Tường Vi ở Long Tuyền điện, có thể giở trò quỷ cũng chỉ có Lâm Tường Vi!"

"Cho dù là Lâm Tường Vi, ả hiện tại cũng là 'Nê Bồ Tát quá hà, tự thân nan bảo'*!" Lời Hoa phi vào tai Lâm Bình Chi đều là biện hộ!

(R: Nê Bồ Tát quá hà, tự thân nan bảo: Bồ Tát bằng đất qua sông, khó giữ nổi thân. Ý nói thân mình lo chưa xong, miễn bàn đến chuyện khác).

"Mẫu phi, con không nhịn được, con muốn ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, không cho phép bất luận kẻ nào lớn tiếng với con!"

Lâm Bình Chi nắm chặt hai đấm, ngón tay đều trở nên trắng bệch. Hoàng cung này ai dám hô to gọi nhỏ với hắn, hôm nay mới cảm giác sâu sắc đến tư vị bị người áp chế. Hắn không cam lòng chỉ làm một Thái tử! Thái tử cho dù là quyền lợi khôn cùng cũng bị Hoàng đế áp chế. Hắn muốn làm là người cao nhất!

37. Chương 36

Chương 36: Diễn viên nữ xuất sắc nhất

Màn đêm dần dần bao phủ, bên ngoài tường thành đỏ cũng đèn đuốc sáng bừng. Trên đất, trên bụi cỏ ngồi đầy người, toàn bộ đều hướng về phía hoàng cung đại viện.

"Phi phi, người còn cũng thật là nhiều!" Liễu Nguyệt Phi nhìn đám đông trước mắt, nhỏ giọng nói thầm.

"Thiếu chủ, đã chuẩn bị tốt, mọi người đều lẫn vào đám đông!"Thanh Nhi lúc này đi đến bên cạnh Liễu Nguyệt Phi nói.

Nghe vậy, Liễu Nguyệt Phi vừa lòng gật gật đầu, sau đó sửa lại quần áo, thanh thanh cổ họng, đi nhanh hướng đến đám đông, nói "Các vị hương thân phụ lão".

Đám đông vốn đang an tĩnh lúc này liền xôn xao, tất cả mọi người đều chuyển tầm mắt lên Liễu Nguyệt Phi đang một thân áo bào tro.

Hôm nay nàng không dùng dung mạo Lâm Tường Vi, mà là dùng một gương mặt cực kì bình thường, trong đêm tối càng không gây chú ý.

Sau đó dùng dung mạo tầm thường này mà hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

"Các vị hương thân phụ lão, hôm nay mọi người tự phát kháng nghị với Hoàng thượng, vì những binh sĩ chết đi mà báo thù. Tinh thần như thế này thực là xúc động lòng người, đáng ghi vào sách sử nha!"

Bởi vì đông người, Liễu Nguyệt Phi cầm một cái loa quấn bằng giấy mà nói, dân chúng đều tập trung nhìn vào vật lạ nàng cầm trên tay, không ai chú ý đến lời nàng.

Sau khi nói xong, tiếng vỗ tay vốn đoán phải có thì không thấy, ngược lại lại im lặng như tờ, Liễu Nguyệt Phi nhất thời có chút xấu hổ khụ hai tiếng. Quên đi, bắt đầu đi thẳng vào vấn đề luôn cũng được.

Liền thanh thanh cổ họng tiếp tục nói "Các vị hương thân, mọi người vì những binh sĩ báo thù cũng phải tìm đúng đối tượng nha! Lâm Tường Vi này chỉ là một nữ tử, làm sao có thể hại chết hai mươi vạn binh lính? Nàng ngay cả lên chiến trường cũng không thể nha!" Nói xong, liền bày ra một mặt biểu cảm ủy khuất.

Liễu Nguyệt Phi nói xong, trong đám đông lập tức đứng lên một người nói"Đúng vậy, Lâm Tường Vi này là lá ngọc cành vàng nha, Hoàng thượng sao có thể để nàng đi chứ?"

Đây đúng là người của Vô Ưu Môn lẫn vào đám đông, Liễu Nguyệt Phi nhẹ gật đầu với người nọ rồi tiếp tục "Các vị hương thân nha, mọi người đều không biết, hậu cung này so với chiến trường còn khủng bố hơn nha. Không giấu mọi người, tiểu nữ tử chính là thị nữ bên cạnh Tường Vi Công chúa!" Vừa nói vừa lấy tay chấm chấm nước mắt"Tiền Hậu mất sớm, Công chúa này ở hậu cung lẻ loi hiu quạnh. Hoàng thượng muốn yêu thương, phong Công chúa danh hiệu đệ nhất Công chúa Bắc Sát, sao lại không đưa đến ghen tị, không đưa đến kẻ thù chứ? Công chúa ở trong cung là kẻ thù bốn phía nha!"

Càng nói càng cảm động, càng nói càng khổ sở, Liễu Nguyệt Phi trực tiếp dựa lên người Thanh Nhi đang giả trang làm dân chúng bên cạnh mà khóc.

Lúc này, lại có một người đứng lên nói "Hậu cung này đúng là rất đen tối. Tỷ tỷ nhà ta vào cung làm tỳ nữ không đến vài năm, ngay cả người cũng không còn!"

Lập tức lại có một đại thẩm trung niên đứng lên nói "Nữ nhân ở hậu cung đúng là dữ như hổ nha!"

Liễu Nguyệt Phi đang ghé lên người Thanh Nhi nghe được mấy lời này thiếu chút nữa cười ra tiếng, ngày mai nàng để mọi người trong Vô Ưu Môn đổi nghề thành gánh hát cũng được lắm.

"Công chúa chính là mơ hồ bị đưa lên chiến trường, sau đó thiếu chút nữa mơ hồ chết đi. Cũng may bình thường Công chúa hay thắp hương bái Phật mới còn mạng trở về" Liễu Nguyệt Phi chôn đầu trong lòng Thanh Nhi than thở, bờ vai cũng run rẩy, bên ngoài nhìn vào quả thật giống như nàng đang khóc.

"Chẳng lẽ đây mới là sự thật?"

“Xem ra chúng ta là oan uổng Tường Vi Công chúa?”

Người Vô Ưu Môn tiếp tục hát đối với Liễu Nguyệt Phi, đám đông bắt đầu dậy sóng, một ít người ẩn trong này cũng bắt đầu đứng ngồi không yên. Chỉ thấy một lão nhân râu bạc mạnh mẽ đứng lên, chỉ vào Liễu Nguyệt Phi nói“Ngươi nói ngươi là tỳ nữ của Lâm Tường Vi, ai sẽ tin tưởng, cung nữ không phải đều ở trong hoàng cung sao?”

Liễu Nguyệt Phi ghế vào Thanh Nhi lúc này vừa lòng cười cười, rốt cục đi ra một tên, nhưng từ trong lòng Thanh Nhi ngẩng lên lại là bộ dáng đau lòng muốn chết, liền nhặt lên cái loa đã bị nàng quăng qua một bên lúc nãy, nói“Trong hậu cung ta đối với Công chúa trung thành, tận tâm, tất nhiên sẽ có nhiều người xem ta không vừa mắt, lợi dụng thời cơ trục xuất ta ra khỏi cung!”

Tuy nói là trả lời câu hỏi người nọ nhưng cũng là hướng mọi người giải thích.

Lão nhân nói lúc nãy vừa ngồi xuống đã bị người Vô Ưu Môn thừa lúc tranh tối tranh sáng đóng gói đi mất.

“Ngươi căn bản chính là Lâm Tường Vi phái ra nói lấy cớ!” Lúc này một nữ tử trẻ tuổi lại không nhẫn nại được mà quát.

Liễu Nguyệt Phi trong mắt chớp động, tốt lắm, hai tên!

“Lại là ngươi, lúc trước kẻ kích động chúng ta cũng là ngươi, ngươi có phải là người phe muốn hại chết Tường Vi Công chúa phái tới không?” Không đợi Liễu Nguyệt Phi trả lời, một người khác đã mạnh dạn đứng lên, chỉ vào nữ tử trẻ tuổi mà mắng. Biểu tình giống như nữ tử trẻ tuổi kia đã câu dẫn tướng công nhà nàng vậy. Không sai, người vừa đứng lên là một người nữ!

Nữ tử trẻ tuổi còn chưa nói xong đã bị gõ đến choáng váng rồi khiêng đi.

Người nọ thấy vậy, đắc ý dạt dào nói “Không dám nói tiếp nữa chứ gì, vậy ta nói đúng rồi!”

Đám người bắt đầu sôi trào hừng hực, hai bên đều không ngừng tranh luận. Đến lúc này, kẻ địch nằm vùng trong đám đông cơ bản đều bị Liễu Nguyệt Phi lôi ra rồi. Đếm một chút, không tệ, đến mười tên!

Tranh luận cuối cùng là phe bên này thắng lợi, bởi vì ai nói ngược lại một câu liền bị túm ra ngoài, thắng cũng là tất nhiên.

Còn lại trong đám đông đều là dân chúng bình thường, không có việc gì liền mù quáng theo số đông, hiện tại bên nào lớn mạnh hơn liền theo bên đó.

Liễu Nguyệt Phi thấy cũng không sai biệt lắm, liền tung ra quả bom hẹn giờ cuối cùng “Các vị hương thân, kỳ thực muốn hại chết Tường Vi Công chúa chính là Hoa Quý phi nương nương nha. Ả thân là người đứng đầu hậu cung, con trai lại là Thái tử còn chưa vừa lòng, muốn cướp đi danh hiệu đệ nhất Công chúa Bắc Sát của Tường Vi Công chúa đặt lên người Mẫu Đơn Công chúa của ả! Các vị hương thân, mọi người phải vì Công chúa nhà ta làm chủ nha!”

Một câu cuối cùng, Liễu Nguyệt Phi dùng hết sức lực bú sữa rống lên. Tiếng khóc lóc nức nở thất thanh, chỉ còn thiếu hô to tháng sau tuyết rơi* oan uổng!

(R: tháng sáu tuyết rơi: thường dùng chỉ sự bất công, oan uổng).

Trong đám đông, người Vô Ưu Môn cũng ồn ào lên, kéo theo dân chúng lập trường không vững hiện tại đều đổi giọng gọi to “Tường Vi Công chúa oan uổng, đầu sỏ gây nên là Hoa Quý phi!”

Thấy vậy, Liễu Nguyệt Phi cũng vừa lòng lẩn đi, giao hoàn toàn nơi này lại cho Thanh Nhi, cũng đem mặt nạ da người trên mặt đưa lại cho nàng.

Lâm Sùng vốn đang buồn rầu trên đại điện cũng nghe được dân chúng đã đổi khẩu hiệu, hơn nữa còn gọi Hoa phi. Tuy rằng Hoa phi trong lòng hắn không bằng nữ nhi bảo bối, nhưng thế nào cũng là người nhiều năm đồng giường cộng chẩm nha, làm sao có thể nói giết liền giết. Những dân chúng này là muốn làm thế nào?

Lúc này Hoa phi đang tắm rửa, cũng bị tiếng gào đinh tai nhức óc này dọa thiếu chút nữa nhảy từ trong nước ra! Ả không có nghe lầm chứ? Thế quái nào mà hiện tại lại kêu ả rồi?

38. Chương 37

Chương 37: Bức vua thoái vị

"Nương nương, Thái tử có việc gấp tìm ngài. " Ngay lúc Hoa phi một lần nữa nghe được tiếng gào, ngoài cửa truyền giọng nói lanh lảnh thông báo của thái giám.

Hoa phi không hổ là người đã ở thâm cung bao nhiêu năm, chút chuyện đó còn chưa đủ khiến ả chùn bước, liền nói với người bên ngoài "Nói cho Thái tử, bản cung lập tức tới ngay!"

Trong đại sảnh Phong Lâm cung, Lâm Bình Chi và Đàm Họa Thanh cùng đợi Hoa phi. Đến khi Hoa phi bước đến, Lâm Bình Chi liền nhịn không được nói "Mẫu phi, người nghe một chút, hiện tại bên ngoài đều đang kêu tên người!"

Hoa phi vừa bước vào cửa, không biết có phải người bên ngoài cũng cảm ứng được hay không, một tiếng gọi ầm ĩ nữa lại truyền đến, so với lúc trước còn vang dội hơn.

Bởi vì lúc này được Liễu Nguyệt Phi trang bị ấy cái loa, không lớn tiếng cũng không được.

"Bản cung đều nghe thấy được, Đàm tiên sinh, ngươi nghĩ nên làm sao đây?" Hoa phi thong thả tiêu sái ngồi lên ghế, liếc mắt nhìn về phía Đàm Họa Thanh nhàn nhạt nói, nhưng ánh mắt kia lại khiến Đàm Họa Thanh bồn chồn trong lòng.

"Không ngờ mọi chuyện sẽ như vậy, chưa kịp ra ngoài xem tình hình đã cùng Thái tử tìm đến nương nương." Làm việc không xong là sai lầm của hắn, Đàm Họa thanh cũng biết sai cúi đầu không dám nhiều lời. "Đến đây thì có ích lợi gì!" Hoa phi vừa nghe, tức giận trong lòng toàn bộ đều phát tiết ra ngoài, liền quăng đi nước trà cung nữ vừa bưng lên, làm cung nữ kia bị phỏng cũng không dám hé răng.

"Mẫu phi, hiện tại mọi chuyện đã như vậy, nhìn bên ngoài có thể thay đổi cái gì!" Lâm Bình Chi không thèm để ý nói "Việc cấp bách bây giờ là nhanh chóng kéo phụ hoàng xuống."

Đối với Lâm Bình Chi mà nói, quan trọng nhất chính là ngôi vị Hoàng đế!

Hoa phi vừa nghe, nghĩ lại một chút, nếu được hoàng quyền, còn chuyện gì có thể làm ả sợ hãi?

"Vậy con hiện tại phải đi chuẩn bị, nói với cậu của con, kế hoạch thay đổi!"

……

Chuyển biến lớn của dân chúng bên ngoài khiến Lâm Sùng dở khóc dở cười, trực tiếp chạy đến tẩm cung Liễu Nguyệt Phi xem.

Nghĩ Lâm Sùng sẽ đến, Liễu Nguyệt Phi đã sớm nằm sấp trên giường, trên mặt tất cả đều là nước, vừa nhìn tựa như đang khóc tức tưởi, khiến Lâm Sùng đau lòng không thôi.

"Nữ nhi bảo bối nha, con nghe một chút, bên ngoài đều nói con oan uổng nha!"

Lâm Sùng chỉ tay ra ngoài cung, đối với đám đông không ngừng là hét là vừa yêu lại vừa hận!

"Di, sao lại kêu Hoa phi rồi?" Liễu Nguyệt Phi ra vẻ không biết hỏi, trên mặt tất cả đều là kinh ngạc.

"Đúng vậy, đều đang nói con oan uổng!" Lâm Sùng vì nữ nhi bảo bối, cũng chỉ có thể đá tiểu thiếp qua một bên.

"Vậy thật là Hoa phi oan uổng con sao?"

Liễu Nguyệt Phi ánh mắt trống rỗng nhìn Lâm Sùng, trực tiếp làm cho Lâm Sùng đau lòng muốn chết, thôi cứ theo nữ nhi bảo bối đi "Đúng vậy, chính là Hoa phi oan uổng con, nữ nhi bảo bối đừng khóc, phụ hoàng giúp con!"

Nói xong liền quát với thái giám bên ngoài "Đi đem Hoa phi giải đến đại lao!"

Nghe đến đó, hai mắt vô thần của Liễu Nguyệt Phi hiện lên một tia giảo hoạt.

……

Lâm Bình Chi cuối cùng cũng nghe được Hoa phi nói ra, tâm tình lập tức kích động lên, nghĩ đến quyền lợi cao nhất, long bào trên thân, giấc mộng đã nhiều năm rất nhanh sẽ là của hắn!

Đột nhiên, một trận tiếng bước chân truyền đến, ba người Lâm Bình Chi không hiểu nhìn lại, chỉ thấy một đám thị vệ vây quanh bọn họ. Lâm Bình Chi thấy vậy rống giận "Lớn mật, các ngươi làm cái gì vậy!"

Thị vệ trưởng nhìn thấy người nói là Lâm Bình Chi, cung kính nói "Hoàng thượng hạ lệnh, đem Hoa phi nương nương giải vào đại lao!"

Một câu này tựa như tiếng sấm kinh thiên động địa bổ lên đầu ba người, Hoa phi càng thêm không thể tin. Lão Hoàng thượng kia sợ ả như vậy, lẽ nào lại dám làm thế?

"Không thể nào, bản cung muốn gặp Hoàng thượng!"

Hoa phi nói xong đã bị thị vệ ngăn ở bên ngoài, thấy vậy, tức giận trong lòng ả lập tức dâng lên "Làm càn, các ngươi sao dám làm vậy với bản cung".

"Nương nương thứ tội, thuộc hạ cũng là phụng mệnh làm việc!"Thị vệ trưởng không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, không hề đem lời của Hoa phi để trong lòng!

Hoa phi còn muốn nói nữa đã thấy thị vệ bị Lâm Bình Chi ột đấm đến choáng váng, những người còn lại cũng bị hắn kiềm lại!

Thấy vậy, Hoa phi vừa lòng cười, khóe miệng gợi lên một độ cong làm người ta sợ hãi. Lâm Sùng, ngươi đã bất nhân, cũng đừng trách ta không niệm tình phu thê!

"Bình nhi, nói cho cậu con, hiện tại bắt đầu kế hoạch!" Nói xong, liền phất tay áo đi đến Long Tuyền điện*.

(R: chỗ này bản cv nói là 'Long Tuyền cung' mà ta nhớ lúc trước edit là điện thôi thống nhất luôn. Đại khái thì chắc chỗ Long Tuyền này có 2 phần:|).

Lâm Bình Chi phân phó Đàm Họa Thanh đi gọi Đặng Thành Húc, mà hắn thì bước theo Hoa phi.

Một lát sau, thị vệ trưởng vốn ngã xuống đất lại lưu loát đứng dậy, xoay người biến mất trong Phượng Lâm cung.

~

Trong Long Tuyền điện, Lâm Sùng còn đang an ủi nữ nhi bảo bối, bên ngoài đã là tình cảnh dầu sôi lửa bỏng. Thị vệ đều đã bị Lâm Bình Chi khống chế, hắn ngênh ngang tiêu sái bước đến bên ngoài phòng, đẩy mạnh cửa, nói với Lâm Sùng "Phụ hoàng, xem ai đến xem người?"

Lâm Sùng vốn tâm tình không tốt, thấy bộ dạng không lễ phép của Lâm Bình Chi liền giận dữ hét: "Làm càn!"

"Phụ hoàng tức giận làm gì, xem nhi thần mang ai đến cho người?" Lâm Bình Chi không thèm quan tâm rống giận của Lâm Sùng, hiện tại thiên hạ đều bị hắn nắm trong tay, hắn còn sợ ai?

Không đợi Lâm Sùng tức giận, Hoa phi đã từ sau Lâm Bình Chi bước ra, hai mắt như phun lửa nhìn Lâm Sùng.

Lâm Sùng có chút khó hiểu, sao Hoa phi lại đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn "Hoa phi, sao nàng lại tới đây?"

Hoa phi nghe vậy, xì cười một tiếng nói "Hoàng thượng có phải cho rằng nô tì hiện tại hẳn là ở trong đại lao hay không?"

Hoa phi vừa nói, Lâm Sùng mới nhớ đến lúc trước vì an ủi nữ nhi bảo bối mới hạ lệnh xuống. Xem ra Hoa phi hiện tại là tức giận, hắn nhanh chóng bước đến bên cạnh Hoa phi, dùng giọng chỉ có hai người nghe được nói"Trẫm không phải cố ý, trẫm chỉ là an ủi Tường Vi, nàng vào đó ở hai ngày là có thể ra!"

Hoa phi vừa nghe, cơn tức vốn đang kiềm nén trong lòng liền bộc phát"Lâm Sùng ngươi được lắm, vì nữ nhi của mình mà dám để ta vào đại lao!"

Hoa phi bình thường kiêu ngạo đã quen, khi Lâm Sùng thần chí không rõ, mơ hồ như đứa trẻ, ả đã không ít lần gọi thẳng tên họ như vậy. Nhưng là hiện tại Lâm Sùng đang tỉnh táo, bị một phi tử hô to gọi nhỏ khiến mặt mũi của Hoàng đế mất hết, lúc trước nói trừng phạt Hoa phi là giả, nhưng hiện tại hắn thật là muốn vậy!

"Làm càn, cư nhiên dám gọi thẳng tên trẫm. Người đâu, đem Hoa phi biếm lãnh cung!"

Hoa phi nghe vậy chỉ cười nhẹ, vẫn chưa biểu hiện ra bộ dáng sợ hãi. Lâm Sùng cảm thấy kỳ quái, sau đó liền hiểu ra, cư nhiên không có một người đến!

"Hoàng thượng, không ai trả lời ngài." Giờ phút này Hoa phi cười xinh đẹp, vô cùng đắc ý nói "Ngươi cũng có hôm nay a Hoàng thượng, ngươi muốn đem bản cung biếm lãnh cung, bản cung còn muốn phế đi ngươi!"

39. Chương 38

Chương 38: Giết ngươi một chút cũng không chừa

(R: thật tình thì k hiểu tên chương này lắm:|).

"Hoa phi lớn mật, ngươi muốn thế nào?" Lâm Sùng trừng mắt, chỉ thẳng vào Hoa phi mắng to, nhưng lời đến bên miệng lại không biết nói gì, lúc này hắn cũng hiểu được bản thân đang trong tình huống nào, xem ra mọi người trong Long Tuyền điện đã bị Hoa phi khống chế! Nhìn Lâm Bình Chi, cũng nghiến răng nghiến lợi nói "Xem ra, các ngươi là muốn cho trẫm thoái vị!"

"Phụ hoàng thật sự là thông minh." Lâm Bình Chi hiện tại mặt mày hớn hở, vô cùng vui vẻ nói "Phụ hoàng nếu đã thông minh như thế thì nhanh chút viết thánh chỉ thoái vị đi."

Lâm Sùng nghe xong tức giận thiếu chút hộc máu, sắc mặt xanh mét, ngón tay run run chỉ vào Lâm Bình Chi, nổi giận mắng: "Con bất hiếu, đúng là đứa con bất hiếu!"

"Lâm Bình Chi, ngôi vị Hoàng đế này là của ngươi bao giờ, ngươi gấp đến thế?" Lâm Sùng nhếch môi, toàn thân bởi vì tức giận mà run run. Hắn làm sao có thể có đứa con như vậy?

Nhưng Lâm Sùng càng hổn hển, Lâm Bình Chi lại càng cao hứng, một mặt xán lạn nói "Sớm muộn gì cũng là của nhi thần, vậy sớm một chút cũng tốt nha!"

"Ngươi……" Lâm Sùng tức giận dồn nén, lùi một bước ngã ngồi lên giường Liễu Nguyệt Phi.

Liễu Nguyệt Phi thấy vậy vội vàng hô to: "Phụ hoàng, phụ hoàng, người không sao chứ!" Vừa nói vừa dùng tay vỗ thuận khí cho Lâm Sùng.

Qua một lúc, Lâm Sùng mới bình thường lại. Lâm Bình Chi một mặt không kiên nhẫn nói "Phụ hoàng, người nhanh chút viết thánh chỉ đi!"

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy, đuôi mày khẽ nhướn, liếc mắt nhìn Lâm Bình Chi một cái, sau đó mặt khóc tang nói với Hoa phi "Hoa phi, lần này hãm hại ta có phải chính là ngươi hay không?"

Hoa phi vừa nghe Liễu Nguyệt Phi đột nhiên hỏi vậy, mới đầu còn có chút ngơ ngác, sau liền thoải mái nói "Đúng vậy, ngươi lúc trước sao lại không chết trên chiến trường, làm cho bản cung còn phải hao tâm tổn sức suy nghĩ phải chỉnh ngươi như thế nào!"

"Nói như vậy, ta lên chiến trường, tạo thành sai lầm, tất cả đều là ngươi hại, Tường Vi các bị cháy, hắc y nhân hai lần ám sát đều là ngươi, có phải hay không?"

Liễu Nguyệt Phi vừa nói vừa khóc, một bộ dáng cùng Lâm Sùng nương tựa lẫn nhau mà sống, rơi lệ đầy mặt nói.

Hoa phi hiện tại trong lòng sảng khoái vô cùng, không thèm nghĩ nhiều liền trực tiếp thừa nhận, dù sao hiện tại ai có thể làm gì ả?

"Đúng vậy, ai ngờ tiểu tiện nhân ngươi mỗi lần đều tránh thoát được! Bất quá, tránh được một lần, không tránh được cả đời nha!" Nói xong liền che miệng cười to, hành vi phóng đãng, một chút cũng không quan tâm đến hình tượng.

"Tốt lắm!" Giọng nói vốn nghẹn ngào lúc này lại lưu loát quỷ dị như có chưa một loại ma lực làm người ta sợ hãi khiến Hoa phi đang cuồng tiếu lập tức dừng lại, nhanh chóng nhìn chằm chằm Liễu Nguyệt Phi.

Hiện tại Liễu Nguyệt Phi làm gì còn bộ dáng điềm đạm đáng yêu lúc trước, hai mắt nhìn Hoa phi đều lóe sáng, khóe miệng khẽ nhếch, tươi cười tà mị làm Hoa phi phát run. Để che giấu sợ hãi, ả liền chỉ vào Liễu Nguyệt Phi, nâng giọng nói "Ngươi nói cái gì!"

"Ta nói tốt lắm a, nương nương hiện tại cái gì cũng thừa nhận, miễn cho ta phải đi tìm chứng cớ!" Liễu Nguyệt Phi không chút sợ hãi nói, bàn tay vẫn luôn xoa sau lưng Lâm Sùng. Tình cảnh như vậy khiến Hoa phi cùng Lâm Bình Chi không hiểu nổi Liễu Nguyệt Phi đang suy nghĩ gì.

"Người đâu, đem Lâm Tường Vi bắt lại cho ta, bản cung muốn đích thân cho ả bạt tay!" Bộ dáng bất cần của Liễu Nguyệt Phi, còn có gương mặt chưa khô nước mắt, đối với Hoa phi mà nói, chính là một loại châm chọc!

"Ai dám!" Lâm Sùng vừa nghe liền lớn tiếng quát, thị vệ đang muốn tiến lên thoáng chốc liền dừng bước.

Lâm Sùng ngồi trên ngôi vị Hoàng đế vài chục năm, toàn thân tản ra chân long khí, uy nghiêm không để người có thể kháng cự kia đúng là làm thị vệ phải ngừng lại.

Lâm Bình Chi híp mắt nhìn Lâm Sùng cùng Liễu Nguyệt Phi, trong lòng là đủ loại tư vị. Đều đã đến lúc này, còn phải sợ bọn họ sao?

"Lui ra, đồ vô dụng!" Lâm Bình Chi rống giận với thị vệ, ba bước cũng thành hai chạy đến Lâm Sùng, túm lấy vạt áo của hắn trực tiếp kéo khỏi ngôi vị. Dùng sức vung một cái, liền đè Lâm Sùng lên bàn.

"Nhanh chút viết thánh chỉ thoái vị, ta còn có thể cho ngươi một tòa nhà, để ngươi bình an trải qua quãng đời còn lại. Bằng không, ngươi hiện tại liền chết đi cho ta!" Lâm Bình Chi hai tay vung lên, một thánh chỉ đã để trước mặt Lâm Sùng, chỉ chờ hắn ấn xuống ngọc tỷ!

Lâm Sùng ngược lại cười to "Ha ha, ngươi chính là tìm không thấy ngọc tỷ mới đến tìm trẫm đi!"

Lâm Bình Chi càng bị kiểu cười này chọc giận. Hắn đúng là tìm khắp hoàng cung cũng không tìm được, hiện tại lời Lâm Sùng kích thích đến nội tâm của hắn. Trên mặt bởi vì tức giận mà càng thêm vặn vẹo, trong mắt cũng bắn ra ánh sáng ác độc, nếu hiện tại có bả đao, nói không chừng hắn thật đúng là giải quyết luôn Lâm Sùng!

"Nếu ngươi không nói, bản cung hiện tại sẽ giết nàng!" Hoa phi lúc này đột nhiên nói. Lâm Sùng nghe vậy kêu to không tốt, ngẩng đầu đã thấy thị vệ kèm hai bên Liễu Nguyệt Phi.

Ngay lúc Lâm Bình Chi đem Lâm Sùng ấn lên bàn, Hoa phi đã kêu người kiềm cặp Liễu Nguyệt Phi.

Hiện tại Hoa phi cầm chủy thủ trong tay hướng về cổ Liễu Nguyệt Phi uy hiếp Lâm Sùng, trên mặt bởi vì nắm chắc thắng lợi mà đắc ý dào dạt.

Gương mặt vặn vẹo của Lâm Bình Chi cũng dần dần khôi phục, thậm chí còn hiện lên ý cười, vô cùng tán thưởng hành động của Hoa phi. Lâm Tường Vi chính là mạng của Lâm Sùng, bắt được Lâm Tường Vi, chẳng khác nào nắm được tính mạng Lâm Sùng!

"Đừng thương tổn Tường Vi, trẫm… trẫm cho các ngươi ngọc tỷ!"Lâm Sùng thấy vậy, lập tức nói, Lâm Tường Vi trong lòng hắn, so với ngọc tỷ còn quan trọng hơn!

Lâm Bình Chi thấy vậy, sang sảng cười ra tiếng. Nghe thật đúng là châm chọc, đồng dạng là con, vì sao hắn đường đường trưởng tử còn kém hơn Lâm Tường Vi!

"Phụ hoàng thật đúng là đau lòng Tường Vi muội muội a! Một khi đã như vậy, phụ hoàng nhanh chút xuất ra ngọc tỷ đi!"

Lâm Bình Chi buông Lâm Sùng ra, dù sao hiện tại Lâm Tường Vi đã bị bắt, Lâm Sùng cũng không dám đùa giỡn nữa, chỉ thấy hắn thở dài, liền lấy ra ngọc tỷ từ trên giường Lâm Tường Vi.

Hành động này càng khiến Hoa phi cùng Lâm Bình Chi nổi trận lôi đình, Liễu Nguyệt Phi lại vô cùng kinh ngạc.

Lâm Bình Chi nuốt xuống phần tức giận trong lòng, đi đến bên cạnh Lâm Sùng. Lúc chuẩn bị đoạt lấy ngọc tỷ, cửa lớn lại đột nhiên bị đá văng.

Bang bang mấy tiếng, trong phút chốc, đao quang kiếm ảnh, vô số người mạnh mẽ tiến vào, Lâm Bình Chi còn chưa đoạt được ngọc tỷ, bên cạnh Lâm Sùng đã xuất hiện trùng trùng thị vệ bảo hộ.

Lâm Bình Chi lập tức thối lui đến bên cạnh Hoa phi đang khống chế Liễu Nguyệt Phi, nhìn tình huống đột nhiên biến hóa trước mắt, tay trái liền nắm lấy cổ nàng, ngưng mắt nhìn tình hình đang diễn ra.

Người hắn mang đến lúc trước cư nhiên bị khống chế toàn bộ, bao gồm cả bộ phận lớn Đặng Thành Húc mang đến. Lâm Bình Chi tức giận trừng mắt hắn, đã thấy hắn không có mặt mũi cúi đầu.

"Lâm Sùng, ngươi cư nhiên sớm có bố trí!" Lâm Bình Chi rống giận, trên tay gia tăng khí lực, dùng sức nắm lấy cổ trắng nhỏ của Liễu Nguyệt Phi. Như vậy, mười phần là muốn bóp chết nàng!

40. Chương 39

Chương 39: Bị bắt cóc?

"Đừng nhúc nhích Tường Vi!" Lâm Sùng kêu thảm thiết, nhìn thị vệ trùng trùng bên người, cũng không biết là chuyện gì xảy ra, hắn lúc trước không hề bố trí cái gì nha! Bất quá thân làm Hoàng thượng đã lâu, phần trấn định này vẫn phải có!

"Vi thần cứu giá chậm trễ, xin Hoàng thượng thứ tội!" Lúc này thị vệ trưởng quỳ gối trước Lâm Sùng, vẻ mặt áy náy tự trách nói, hơn nữa gọi người bắt Đặng Thành Húc đến quỳ trước mặt Lâm Sùng, tiếp tục nói"Đặng Thừa tướng mang đến một vạn nhân mã đã bị vi thần khống chế được, hai mươi vạn đại quân ngoài thành cũng đã bị đưa trở về chỗ cũ!"

Lâm Sùng vừa nghe, trong lòng kinh ngạc vô cùng, lúc này còn có chút nghĩa sợ, cư nhiên còn có hai mươi vạn đại quân! Lâm Bình Chi hiện tại cư nhiên còn có thể điều động đại quân, hắn làm Hoàng thượng này thật đúng là uất ức!

Lâm Bình Chi bị vây quanh trong đám người trên mặt toàn là kinh ngạc. Làm sao có thể, hắn bố trí hoàn mỹ như vậy, sao có thể thành thế này?

"Phụ hoàng, người thật đúng là quyết tuyệt a!" Trong lòng nhất thời tràn ngập bất mãn đối với Lâm Sùng, hoàn toàn phát tiết trên người Lâm Tường Vi. Nếu có thể, hắn thật muốn hiện tại liền bóp chết Lâm Tường Vi!

"Lâm Bình Chi, mau buông Tường Vi ra, ngươi muốn cái gì trẫm đều có thể cho ngươi!" Ngôi vị Hoàng đế gì hắn cũng không cần, chỉ cần nữ nhi bình an vô sự! Nhìn nữ nhi bị Lâm Bình Chi kiềm chế đến sắc mặt tái nhợt, hắn cảm giác tim đập đều muốn bật ra. Không được, trước giờ hắn thiếu Tường Vi nhiều lắm, hiện tại hắn không thể để người khác thương tổn Tường Vi!

Không thể không nói, Liễu Nguyệt Phi hiện tại cảm động đến rối tinh rối mù, còn kém rơi lệ đầy mặt, giọng nũng nịu kêu to "Phụ hoàng"

"Lâm Sùng, ngươi cho là bản cung sẽ tin tưởng ngươi?" Hoa phi nhìn những thay đổi trước mắt, trong lòng tức giận không thôi, thì ra Lâm Sùng cái gì cũng biết, lúc trước giả ngu cũng là lừa ả! Không ngờ từ đầu Lâm Sùng đã tính kế ả, bây giờ cho dù như thế nào ả cũng không tin tưởng nữa!

"Nương nương cứu ta nha!" Đặng Thành Húc bị kiềm kẹp trong đám người thấy Hoa phi thì hét lớn một tiếng, vừa nói xong đã bị thị vệ đấm một đấm lên ngực, ăn đau hừ vài tiếng.

Nhìn Đặng Thành Húc đang gọi, Hoa phi ngây người một chút, trong mắt hiện lên một tia thống khổ. Một chút thống khổ đó bị Lâm Sùng thấy được, lập tức nói: "Hoa phi, chỉ cần các ngươi thả Tường Vi, trẫm cam đoan không thương tổn Đặng Thành Húc, hơn nữa cho các ngươi cuộc sống yên ổn!"

"Ngươi nghĩ bản cung còn tin ngươi sao?" Hoa phi giọng the thé nói, vẻ như Lâm Sùng là một gã phụ lòng chứ không phải ả phản bội trước.

"Nương nương, ngươi……" Đặng Thành Húc nghe vậy liền tức giận, chẳng lẽ Hoa phi hiện tại muốn qua cầu rút ván, nhưng chưa nói xong, ngực đã bị thêm một quyền!

"Phụ hoàng, hiện tại người ột chiếc xe ngựa, hai mươi vạn lượng hoàng kim, bảo thị vệ tránh xa, không cho đuổi bắt ta cùng mẫu phi, ta liền trả nữ nhi bảo bối lại cho người!" Lâm Bình Chi nhìn thoáng qua tình huống xung quanh, hiện tại cho dù Lâm Sùng muốn thả, những đại thần Bắc Sát này cũng không tha cho hắn, còn có Nam Tề Ngạo Vương, hắn bắt cóc là vị hôn thê của người ta nha!

"Lâm Sùng, ngươi nhanh một chút đi chuẩn bị, bằng không đừng mong nữ nhi bảo bối của ngươi sẽ còn mạng! Còn có, mang Mẫu Đơn đến cho bản cung" Hoa phi vừa lòng nhìn Lâm Bình Chi, tươi cười trên mặt lại vô cùng chói mắt.

"Được, chỉ cần các ngươi không thương tổn Tường Vi, trẫm đáp ứng!" Lâm Sùng vừa nghe lập tức đáp ứng, liền cho người đi an bày.

"Hoàng thượng, Mẫu Đơn Công chúa đã sớm trốn khỏi cung!" Lúc này một vị thị vệ nói với Lâm Sùng. Lâm Sùng nghe vậy liền nhíu mày nhìn Hoa phi, trong mắt đều là châm chọc.

Hắn vẫn luôn không thích Mẫu Đơn, bởi vì ả là kẻ bạc tình bạc nghĩa, hiện tại tai vạ đến nơi, trực tiếp vứt bỏ huynh trưởng cùng mẫu thân chạy mất!

Mặt Hoa phi hiện tại xanh mét như ăn phải gián, trong lòng mắng con bất hiếu! Lâm Bình Chi lại không hề để ý, Lâm Mẫu Đơn chạy, vừa vặn bớt phiền toái cho hắn!

Chỉ chốc lát sau, thị vệ liền khiêng đến một chiếc xe ngựa, trên xe ngựa tất cả đều là đều là hoàng kim, Lâm Bình Chi thấy vậy áp Lâm Tường Vi lên xe, Hoa phi cũng vội vàng chạy theo.

Đặng Thành Húc trên mặt đất vội vàng lại nói "Nương nương, cứu mạng……"

Lần này trực tiếp bị thị vệ đánh hôn mê bất tỉnh, mà Hoa phi cũng không quay đầu lại, Lâm Bình Chi ngồi vào xe ngựa, nói với Lâm Sùng "Không cho phái người đuổi theo!"

Liền giá xe ngựa chạy ra khỏi cung!

Lâm Sùng nhìn đến khi xe ngựa khuất hẳn, lập tức phái người theo dõi. Hắn cũng không tin Lâm Bình Chi sẽ thực sự thả Tường Vi!

Bên trong xe, Liễu Nguyệt Phi bị Hoa phi trói lại, Hoa phi hiện tại trên mặt xanh mét, nhìn Liễu Nguyệt Phi tất nhiên sẽ không hòa nhã. Dần dần, xe ngựa chạy một canh giờ, Lâm Bình Chi mới dừng, quay đầu nhìn lại, thấy Lâm Sùng quả nhiên không có phái người đuổi theo liền yên tâm!

"Con thực sự muốn thả nó?" Thấy Lâm Bình Chi dừng xe, Hoa phi không hiểu hỏi.

Lâm Bình Chi nghe vậy hừ lạnh một tiếng "Nó là lợi thế quan trọng, dùng để bảo mệnh!"

Nói xong liền nhìn về phía xa, tuy hiện tại không có gì khác thường, nhưng không đảm bảo Lâm Sùng sẽ không đuổi bắt hắn, hắn là ép vua thoái vị nha. Tục ngữ nói thắng làm vua thua làm giặc, tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế không phải ngươi chết chính là ta vong, cho nên hắn mới không tin Lâm Sùng sẽ rộng lượng buông tha hắn như vậy!

"Mẫu phi, hiện tại chôn hoàng kim ở chỗ này, xe ngựa nhẹ, chúng ta mới chạy nhanh hơn!" Lâm Bình Chi giải thích với Hoa phi xong liền bắt tay vào việc.

Nhưng không hề nghe được động tĩnh gì trong xe ngựa, một suy nghĩ khác thường nảy ra trong đầu hắn, nhanh chóng quay đầu phất rèm che lên. Liễu Nguyệt Phi bên trong đang bắt chéo chân ngồi một bên, mà một thanh kiếm sáng như tuyết lại đang đặt trên cổ Hoa phi. Cầm kiếm đúng là Hoàng Nhi mà lúc trước ả muốn thu nạp!

"Hoàng Nhi, buông mẫu phi ra, ta tha cho ngươi không chết!"Lâm Bình Chi vốn suy nghĩ đơn giản, đến giờ phút này vẫn là một bộ dáng cao cao tại thượng ra lệnh cho Hoàng Nhi.

Hoàng Nhi nghe vậy, xì cười nói: "Thái tử, chủ tử của ta là Công chúa a. Ngài vừa rồi đối đãi với Công chúa như vậy, hiện tại a, chính là báo ứng!"

Thanh âm trầm bổng nhẹ nhàng tựa như bông vải, lại khiến người ta bắt không được, trong lòng bực bội không thôi!

"Ngươi cho là ngươi có thể đánh bại ta?" Lâm Bình Chi đã bị một nha hoàn nho nhỏ như vậy xem thường bao giờ? Hơn nữa còn là một nữ nhân!

(R: thế có nha hoàn nào nam nhân sao ?? ==").

Hoàng Nhi lắc lắc đầu. Lâm Bình Chi vừa thấy, trong lòng liền vui vẻ lên, đang định nói chuyện, Hoàng Nhi đã mở miệng trước "Hôm nay Công chúa không cho Hoàng Nhi ra tay, Công chúa nói để tự người đến!"

Nói vừa xong, Lâm Bình Chi còn chưa kịp phản ứng lại, trước mắt đã lóe lên một tia sáng, trên cổ cảm thấy lạnh lẽo một cái, vô thức dùng tay chạm vào, nhất thời đau đến hừ lạnh một tiếng.

"Bình nhi!" Hoa phi đột nhiên hét lớn, giọng nói bao hàm nỗi sợ hãi!

Lâm Bình Chi có chút khó hiểu, đưa tay ra trước mắt mới thấy trên tay toàn là máu tươi!

41. Chương 40

Chương 40: Đừng xem chị là mèo bệnh

Lâm Bình Chi hút một ngụm khí lạnh, trong lòng dâng lên sợ hãi. Một cảm giác nghĩ mà sợ tự động sinh ra, hắn dè dặt nhìn nữ tử trước mắt. Mái tóc đen theo gió phất phơ, tựa như vô số sợi chỉ tử vong bay về phía hắn, thân thể không đứng vững, hắn lui về sau vài bước, không thể tin hỏi "Ngươi rốt cuộc là ai?"

Lâm Tường Vi không có khả năng thông minh như vậy, càng sẽ không có thân thủ lợi hại như vậy!

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy, cười nhẹ lột mặt nạ da người xuống. Trong phút chốc, trời đất xem ra đều kém hơn dung nhan của nàng, mặt trắng như tuyết, mắt hạnh như nước, môi không tô mà đỏ, mi không vẽ mà kiều.

Sống nhiều năm như vậy, Lâm Bình Chi lúc này mới biết cái gì mới gọi là khuynh quốc khuynh thành, có điều mỹ nữ tất nhiên phải thưởng thức, nhưng bây giờ không phải lúc!

"Vì sao giả trang Lâm Tường Vi, ngươi rốt cuộc có mục đích gì?"Tay vẫn luôn đè lại vết thương trên cổ, cố nén từng cơn đau đớn hỏi. Ánh mắt nhìn Liễu Nguyệt Phi chứa nỗi tức giận mãnh liệt, những chuyện lúc trước không nghĩ ra bây giờ đã vô cùng rõ ràng, chính là nửa đường nhảy ra tên Trình Giảo Kim* này mới khiến hắn chật vật như ngày hôm nay!

(R: Trình Giảo Kim: kỳ đà cản mũi).

Đuôi mày Liễu Nguyệt Phi khẽ nhướn, không để ý đến Lâm Bình Chi mà đi thẳng đến trước mặt Hoa phi, cười nhẹ hỏi: "Mười lăm năm trước, Liễu Diệp sơn trang, nương nương còn nhớ hay không?"

Giọng điệu bình thản tựa như đang bàn chuyện nhà nhưng lại khiến sắc mặt Hoa phi trắng bệch, toàn thân run run, ả chậm rãi rời khỏi ánh mắt bức người của Liễu Nguyệt Phi, đứt quãng nói: "Sơn trang… sơn trang… gì? Ta… ta không… không biết!"

Thấy phản ứng của Hoa phi, trong lòng Liễu Nguyệt Phi đã hiểu rõ. Không biết mới là lạ, nàng bèn hừ lạnh một tiếng: "Một khi đã vậy, ta đây liền giúp nương nương nhớ lại một chút!"

Vừa mới dứt lời, Liễu Nguyệt Phi lắc mình một cái một cái đi đến bên cạnh Lâm Bình Chi. Chỉ thấy ánh đao chợt lóe, một ngón út đã bị cắt đứt rơi trên đất, đồng thời là tiếng kêu thảnh thiết của Lâm Bình Chi. Trong phút chốc, không khí nổi lên một mùi máu tanh nhàn nhạt.

Lúc này Lâm Bình Chi đã đau đến tận xương, không thể tin được nữ tử trước mặt cư nhiên chém đứt một ngón tay của hắn chỉ trong nháy mắt. Hiện tại hắn đã đau đến một tiếng cũng không thốt lên được, chỉ có thể bất lực nhìn Hoa phi, thỉnh cầu ả nhanh chóng nói ra sự thật.

Hoa phi nhìn một màn xảy ra trước mắt, trong lòng đau đớn không thôi, thốt lên: "Không cần thương tổn hắn, ta nói!"

"Nga, vậy nương nương nói mau nha!" Liễu Nguyệt Phi vô cùng vừa lòng, nhìn đầu ngón út trên đất, có chút ghét bỏ đá qua một bên!

Mà đầu ngón út kia một đường văng đến dưới chân Hoa phi, nhìn thấy ngón tay máu chảy đầm đìa của con, toàn thân ả run run, nháy mắt liền ngã xuống đất, lại quên kiếm của Hoàng Nhi vừa vặn đặt trên cổ ả, nháy mắt, đầu Hoa phi cũng rơi xuống!

(R: cảm nghĩ khi edit chỗ này: tác giả viết vừa ghê vừa lãng:|).

"Mẫu phi……" Lâm Bình Chi kinh ngạc biến sắc, tê tâm liệt phế kêu to.

Chỉ trong nháy mắt như vậy mà Hoa phi đã chết. Thấy Hoa phi như vậy, Lâm Bình Chi nháy mắt lệ tuôn như mưa, mất đi cao quý ngày xưa, giờ phút này hắn thất hồn lạc phách bước đến bên người Hoa phi, đau đớn trên người sớm đã chết lặng, cũng không sợ hãi thanh kiếm đầy máu của Hoàng Nhi nữa, một phen ôm lấy thi thể Hoa phi, trên mặt đều là vẻ hoảng sợ.

Hoàng Nhi kinh ngạc nhìn thay đổi trước mắt, không biết làm sao nhìn về phía Liễu Nguyệt Phi. Liễu Nguyệt Phi lúc này cũng là nhíu chặt mày. Hoa phi này, sao lại chết lúc mấu chốt như vậy chứ?

Nhìn ngón tay dưới chân Hoàng Nhi, Liễu Nguyệt Phi tức giận không chỉ một chút! Thiệt tình không có việc gì đi đá ngón tay đến chân ả làm chi vậy không biết?

"Lâm Bình Chi, ngươi có biết không?" Liễu Nguyệt Phi trực tiếp bước đến bên cạnh Lâm Bình Chi, đoạt lấy kiếm của Hoàng Nhi chỉ vào hắn giận dữ hỏi. Hiện tại nàng không có tâm tình đùa giỡn với bọn họ!

Lâm Bình Chi lúc này tóc tai quần áo hỗn độn, trên mặt cũng dính bùn lẫn máu, ôm Hoa phi ánh mắt dại ra, tựa như không phát hiện thanh kiếm nhuốm đầy máu cùng Liễu Nguyệt Phi tâm tình đang không tốt đứng bên cạnh.

Thấy vậy, Liễu Nguyệt Phi hừ lạnh trong lòng, tức giận nói "Lâm Bình Chi, ngươi cho là giả ngây giả dại ta sẽ tin tưởng sao?"

Lâm Bình Chi vốn chính là kẻ không tim không phổi, cho dù Hoa phi chết làm hắn kinh ngạc khổ sở đi nữa cũng sẽ không có bộ dạng si ngốc như vậy. Cho nên lúc này chắc hẳn là hắn đang giả ngây giả dại hòng tránh khỏi khốn cảnh hiện tại.

Quả nhiên, đôi mắt vốn vô thần của Lâm Bình Chi hiện lên một chút sợ hãi, nhưng rất nhanh liền biến mất không dấu vết.

Nhưng vẫn bị Liễu Nguyệt Phi nhìn ra, trong mắt nàng hiện lên một tia ngoan tuyệt, lại một lần nữa giơ kiếm, chém đứt thêm một ngón tay của Lâm Bình Chi. Nàng muốn nhìn xem hắn cuối cùng có phản ứng hay không.

Quả nhiên, đau đớn kịch liệt làm gương mặt Lâm Bình Chi vặn vẹo, vì mất máu quá nhiều nên sắc mặt hắn trắng bệch dọa người, nói lớn một tiếng sẽ động đến miệng vết thương, cho nên hiện tại hắn kêu cũng không dám kêu, toàn thân nằm co lại trên mặt đất, đau đớn nói "Ta không biết……"

"Xem ra ngươi còn chưa cảm giác thống khổ!" Hoàng Nhi nói với Lâm Bình Chi nằm cuộn tròn trên mặt đất, chuẩn bị chém thêm một đầu ngón tay khác của hắn. Vì Hoa phi đột nhiên chết lúc nãy là gián tiếp do nàng, cho nên giờ phút này nàng có chút tự trách. Thiếu chủ đợi mười lăm năm không phải là đợi một khắc chân tướng rõ ràng danh tính kẻ thù diệt môn sao?

Liễu Nguyệt Phi lại đột nhiên ngăn cản Hoàng Nhi, lắc đầu nói "Lâm Bình Chi được nuông chiều từ bé, không chịu nổi thống khổ như thế, nếu biết hắn đã sớm nói ra!"

"Vậy hiện tại làm sao bây giờ?" Hoàng Nhi vừa nhụt chí lại tự trách nói.

Liễu Nguyệt Phi đương nhiên biết suy nghĩ trong lòng Hoàng Nhi, cười nhẹ nói "Không có việc gì, em không cần nghĩ nhiều!"

Nói thì nói vậy nhưng trong lòng nàng cũng cảm thấy rất đáng tiếc, thật vất vả có chút manh mối, hiện tại cũng đã mất.

"Ta chỉ biết Liễu Diệp sơn trang có một bí mật!" Lâm Bình Chi đau đến mất đi tri giác, căn bản không nghe được đối thoại của hai người, cho rằng Hoàng Nhi thực sự muốn tới chém thêm một đầu ngón tay của hắn, liền nói ra chuyện duy nhất hắn biết!

"Bí mật gì?" Ánh mắt sắc bén của Liễu Nguyệt Phi bắn về phía Lâm Bình Chi, lời này tựa như một quả bom trong lòng nàng, tâm bình tĩnh lại một lần nữa dâng trào mãnh liệt.

"Nghe mẫu phi nói, Liễu Nguyệt sơn trang cất giấu một tấm bảo đồ*, về phần là cái gì, ta không biết." Giọng lí nhí nói ra những gì hắn biết.

(R: bảo đồ: bản vẽ quý).

Liễu Nguyệt Phi híp mắt, suy xét lời nói của Lâm Bình Chi. Nhiều năm vậy sao nàng lại không biết trong Liễu Diệp sơn trang có một tấm bảo đồ?

Bảo đồ là cái gì, không lẽ là bản đồ gì sao? Hay là khoa trương hơn như tàng bảo đồ, hoặc là cái gì giang sơn long mạch?

(R: tàng bảo đồ: bản đồ kho báu. Giang sơn long mạch: đại loại là phân bố long mạch. Long mạch liên quan đến phong thủy, ta cũng k rành:|).

"Bảo đồ giấu ở chỗ nào?"

"Âm dương luân hồi, trăm sông đổ biển!" Lâm Bình Chi nói xong liền hôn mê bất tỉnh. Hai câu thơ đến đột nhiên lại vô cùng rõ ràng, bảo đồ nhất định là liên quan đến hai câu này!

Lúc Liễu Nguyệt Phi còn đang suy nghĩ, trời đất bỗng nhiên nổi lên một trận lốc kì quái,cát bụi cùng lá khô dưới đất toàn bộ bị cuốn lấy, trong chớp mắt, chỉ thấy cát vàng bay đầy trời. Cơn gió này rất lạ, đến bất thình lình, Liễu Nguyệt Phi không thèm suy nghĩ nhiều đã nói với Hoàng Nhi "Coi chừng Lâm Bình Chi!"

42. Chương 41

Chương 41: Tức chết ngươi không đền mạng

Mây đen dường như đã che khuất nửa bầu trời, hơi nóng trên đất xen lẫn với gió lạnh cùng mùi máu tanh tưởi cuộn đầy bụi đất lên che khuất tầm mắt. Hoàng Nhi nghe được Liễu Nguyệt Phi nhắc nhở, một tay che mắt, một tay dò xét về phía Lâm Bình Chi, nhưng không thấy gì, trong lòng cả kinh, liền không để ý cát

vàng bay đầy trời mà mở cả hai mắt tìm kiếm. Ngay lúc đó gió dần nhẹ lại, cát bụi cũng từ từ rơi xuống, tầm mắt lại lần nữa rõ ràng, Hoàng Nhi ngưng mắt nhìn, bốn phía làm gì còn thân ảnh Lâm Bình Chi nữa?

"Thiếu chủ!"

"Đã biết!" Liễu Nguyệt Phi híp mắt, nhìn không ra cảm xúc gì. Ngay lúc gió ngừng lại, nàng cũng đã mở hai mắt nhìn về phía Lâm Bình Chi, nhưng cũng chỉ thấy bốn phía trống trải?

"Thiếu chủ, thi thể Hoa phi cũng không còn!" Hoàng Nhi kinh ngạc nói, là loại người nào mà có thể cướp người trong tay thiếu chủ một cách vô thanh vô tức như vậy?

Liễu Nguyệt Phi lúc này cũng có chút mê man. Cho đến nay, ngoại trừ sư phụ, còn có ai có thể qua được nàng? Chẳng lẽ còn có kẻ vẫn luôn thâm tàng bất lộ?

Nếu thực sự như thế, người này chính là một uy hiếp lớn!

"Hoàng Nhi, chúng ta hồi cung!"

……

Lâm Sùng bởi vì bị con trai cùng thê tử phản bội mà nháy mắt già đi không ít. Con hắn cũng không thiếu, nhưng có thực lực cũng chỉ có một mình Lâm Bình Chi, hiện tại vì chuyện Thái tử mà hắn càng thêm phiền lòng, trông càng suy sụp hơn. Liễu Nguyệt Phi sợ hắn không chịu nổi đả kích mà đi đời nhà ma, vội vàng thừa lúc Lâm Sùng ngủ truyền cho hắn một chút nội lực. Lâm Sùng này nếu không còn, Bắc Sát nhất định sẽ đại loạn. Nàng còn muốn lấy Bắc Sát làm chỗ dựa, nếu Lâm Sùng không có, nàng dựa vào ai?

Đến khi Lâm Sùng tỉnh lại, biết chuyện Lâm Thủy Tiên đã chết, lại tức giận đến hôn mê. Không còn cách nào, chuyện ở Bắc Sát mấy ngày gần đây toàn bộ đều giao cho Liễu Nguyệt Phi.

Lúc này Liễu Nguyệt Phi đang nhàm chán ngồi trên ghế dựa nhỏ bên cạnh long ỷ, nghe triều thần phía dưới hồi báo. Đối với một nữ tử lên triều, rất nhiều đại thần không vừa mắt, biểu cảm nhìn Liễu Nguyệt Phi đều là khinh thường, khi báo cáo lại nói một đống lớn, cũng chẳng thèm quan tâm Liễu Nguyệt Phi có nghe rõ hay không.

Một canh giờ trôi qua, những người này cũng chỉ nói đơn giản mấy chuyện về việc đuổi bắt Lâm Bình Chi a, đuổi bắt Lâm Mẫu Đơn a, sau đó chính là lập Thái tử mới, người khác phe thì có đề nghị khác nhau. Xem ra Thái tử đúng là một khối thịt béo, ai cũng muốn cắn một miếng.

"Chuyện của Thái tử vẫn là chờ phụ hoàng đến giải quyết đi, các ngươi cũng đừng sốt ruột. Còn chuyện gì muốn nói thì nói nhanh." Liễu Nguyệt Phi bất đắc dĩ ngáp một cái, này cũng đã một canh giờ, hai tiếng đồng hồ rồi nha, những tên này cư nhiên không khát nước!

"Công chúa, việc định Thái tử có thể làm triều đình yên ổn!" Lúc này một lão nhân râu bạc nghiêm trang nói, Liễu Nguyệt Phi híp mắt nhìn lại, thì ra chính là Lí đại nhân, đại thần nhất phẩm gì đó.

"Hiện tại triều đình không yên ổn sao?" Liễu Nguyệt Phi đùa bỡn ngón tay, lười nhác hỏi.

Những đại thần này chính là muốn thừa lúc Lâm Sùng không ở đây, ra sức chèn ép nàng để giải quyết chuyện lập Thái tử! Thực sự xem Liễu Nguyệt Phi nàng là mèo ốm a!

"Hiện thời Hoàng thượng bệnh nặng, Thái tử bức vua thoái vị, Bắc Sát trở thành phụ quốc của Nam Tề, loạn trong giặc ngoài như vậy, Công chúa gọi là yên ổn sao?" Lí đại nhân nói xong, tâm tình kích động, chỉ còn thiếu râu trắng cũng chỉa lên.

"Lời ấy sai rồi, giờ Thái tử đã trốn, phụ hoàng đang an dưỡng, Bắc Sát trở thành phụ quốc là sự thật, hiện tại là trở lại lúc đầu, trong không lo, ngoài không sợ, đây chính là yên ổn!" Không phải là bẻ cong lời nói thôi sao! Liễu Nguyệt Phi nàng từ tiểu học đến trung học, mười hai năm học Ngữ Văn cũng không phải ngồi chơi!

"Công chúa chỉ là nữ nhân, nông cạn!" Lí đại nhân lúc này giận đến run râu.

Bất quá hiện tại Liễu Nguyệt Phi không có tâm tình cùng hắn đùa giỡn, cư nhiên dám khinh bỉ nữ nhân các nàng, cẩn thận ta bắn chết ngươi!

"Đại nhân nhìn xa trông rộng, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, biết hiện thời Bắc Sát đang rối loạn nên phải lập Thái tử mới sao?"

Lí đại nhân vểnh mũi lên, cũng không cảm thấy được là Liễu Nguyệt Phi đang nói móc, hừ một cái liền nói: "Đúng vậy!"

Liễu Nguyệt Phi nhìn bộ dạng của lão, trong lòng tràn đầy chán ghét, câu chữ châm chọc nói "Bản cung cũng không biết lập Thái tử xong có thể yên ổn loạn trong giặc ngoài. Nếu thần kì như thế thì vì sao lúc Lâm Bình Chi còn ở, Bắc Sát trở thành phụ quốc, phụ hoàng bệnh nặng cũng nhờ Thái tử gây nên. Không lẽ Lí đại nhân muốn trở thành Thừa tướng Đặng Thành Húc thứ hai?"

Vài tiếng cuối cùng nàng cất cao giọng, như chày gỗ đập lên đầu Lí đại nhân một cái, bùm một tiếng, Lí đại nhân liền quỳ sụp xuống. Câu nói cuối cùng kia của Liễu Nguyệt Phi ý chính là nếu lão vẫn tiếp tục nói chuyện lập Thái tử, vậy lão sẽ chết với tội mưu phản mang trên lưng! Dọa đến Lí đại nhân nước mắt cũng chảy ra, vội vàng nói "Thần tội đáng chết vạn lần!"

Nhưng là này cũng không xoa dịu được tức giận của Liễu Nguyệt Phi. Mỗi lần nàng phát hỏa thì đều làm đến gà bay chó sủa, không được yên ổn, hiện thời chỉ như vậy đã muốn êm xuôi sao?

Nhìn chằm chằm mọi người trên triều, mắt như kiếm sắc, nàng gằn từng chữ"Phụ hoàng còn chưa có chết, các ngươi đã ầm ỹ lập Thái tử. Phụ hoàng trường mệnh trăm tuổi, ai dám nói lập Thái tử chính là đang rủa phụ hoàng, bản cung diệt cả nhà kẻ đó!"

Những lời này vừa nói ra, những đại thần trên triều đều đồng loạt quỳ xuống, hô to: "Ngô hoàng hồng phúc tề thiên, trường mệnh trăm tuổi!"

Âm thanh vang dội, mọi người đều gắt cổ họng mà gào lên, rất sợ Liễu Nguyệt Phi không nghe dược liền giết cả nhà mình. Bình thường Công chúa không xuất hiện trên triều, cư nhiên còn có loại khí chất này, cho dù là Lâm Bình chi từng làm Thái tử cũng không có được, quả nhiên là người nhà trời*!

(R: k hiểu lắm nhưng có thể là vầy: vua là con trời (thiên tử), bạn Nguyệt con vua chắc cũng được tính là cháu trời, người 1 nhà. Nhưng nếu nói vại thì sao thím LBC k có ò.Ó).

Lúc này những đại thần đang nghĩ cái gì, Liễu Nguyệt Phi đương nhiên biết, nhưng cơn tức vẫn chưa phát xong, trong lòng nàng vô cùng khó chịu, nói với Lí đại nhân "Đại nhân tuổi tác đã cao, cũng nên chăm lo cho sức khỏe rồi!"

Lí đại nhân đang quỳ nghe vậy, chuông cảnh báo trong lòng liền vang lớn. Tường Vi Công chúa này là muốn tước đi chức quan của lão? Này sao có thể?

"Công chúa lo lắng, lão thân một lòng vì nước, cho dù chết trên triều, cũng là quang vinh của lão thân!"

Liễu Nguyệt Phi hừ lạnh, nói "Chết trên triều, thật đúng là xui!"

"Ngươi……" Nét mặt già nua của Lí đại nhân nhất thời đỏ bừng, tôn nghiêm hoàn toàn bị Liễu Nguyệt Phi giẫm nát! Trong lòng tất cả đều là tức giận, nhưng là chống lại ánh mắt của Liễu Nguyệt Phi, những lời lên tới miệng cũng toàn bộ nuốt xuống, nói không nên lời!

"Cứ như vậy đi, bản cung liền thay đại nhân quyết định, về phần phụ hoàng, bản cung sẽ trở về nói!"

Liễu Nguyệt Phi lúc này một lần nữa ngồi xuống, vừa lòng nhìn gương mặt Lí đại nhân chuyển từ đỏ sang xanh, từ xanh lại biến trắng, trong lòng tự nhiên cũng tốt hơn một chút.

Lí đại nhân lúc này nghẹn một hơi, thiếu chút hôn mê bất tỉnh, nhưng là cũng không có cách nào, tôn nghiêm đều đã bị giẫm lên, nếu không rời đi, mặt mũi lão còn để nơi nào?

Bèn quỳ lạy với long ỷ nói "Đa tạ Công chúa!" Sau đó xoay người rời đi.

Nhưng vào lúc này, một thị vệ lướt qua bên cạnh Lí đại nhân, bẩm báo với Liễu Nguyệt Phi "Công chúa, sứ giả Nam Tề đến!"

43. Chương 42

Chương 42: Chính phi biến Trắc phi?

Thị vệ bẩm báo xong, nhất thời đại điện xôn xao hẳn lên. Sứ giả Nam Tề? Không phải đến vì chuyện hòa thân chứ?

Liễu Nguyệt Phi trong lòng mắng to, sư phụ thối, đến đúng là trễ! Sau đó nói với thị vệ "Còn không mau mời? Các vị đại thần, xin đứng lên!"

Các đại thần vốn đang quỳ, lúc này cũng có chút tê chân, vặn vẹo đứng lên. Nhìn một đám này, lửa giận Liễu Nguyệt Phi vừa tắt 'phừng' một tiếng lại cháy lên, giận dữ hét: "Còn ra thể thống gì, đứng vững lên!"

Nhất thời, toàn bộ đại thần đều hoảng thần, mặc kệ cái gì đau chân, nhanh chóng đứng vững. Công chúa này, thật đúng là có tư thế cọp mẹ!

Lúc sứ thần Nam Tề vừa nhấc chân bước vào đại điện đã nghe được tiếng hét giận dữ đó, cũng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Khóe miệng Huyền Thiên là một trong ba người đến run rẩy một chút.

Dẫn đầu chính là sứ thần Mộc Khinh, lễ bộ thị lang Nam Tề, một thân triều phục màu xám, đôi mắt thanh tú không chứa tạp vật trong trời đất, trong suốt lại sâu không thấy đáy, màu da trắng như ngọc, tóc dài đen búi cao rồi thả xuống hai vai, dáng người cao ráo, đứng ở nơi đó có cảm giác phiêu dật xuất trần nói không nên lời. Cảnh đẹp như vậy, lửa giận của Liễu Nguyệt Phi cũng dần hạ xuống.

Bên trái Mộc Khinh đúng là Huyền Thiên, bên phải chính là một nữ tử, tuy thân nam trang, nhưng Liễu Nguyệt Phi liếc mắt một cái cũng nhìn ra được, đến một nữ tử làm gì? Híp mắt đánh giá người kia, da trắng như tuyết, mắt long lanh như nước, môi không điểm mà đỏ, mi không vẽ mà cong. Phi phi, là một tiểu mĩ nhân nha.

(R: xin cho tràng pháo tay chào đón bé tư lên sàn. Ta nhớ k lầm thì mới có bé ba là mợ Lâm Mẫu Đơn thôi, Lâm Thủy Tiên chết r' mà cũng chưa gặp mặt nam chính nên k tính).

Mộc Khinh mới đầu nghe được giọng nữ đã có chút kỳ quái, hiện tại nhìn thấy Liễu Nguyệt Phi đứng trong triều thì không khỏi khó hiểu, nữ tử sao có thể vào triều?

Nhưng là xuất phát từ lễ tiết, vẫn là chắp tay nói với Liễu Nguyệt Phi "Tại hạ sứ giả Nam Tề Mộc Khinh, tham kiến……"

"Lâm Tường Vi!" Liễu Nguyệt Phi hảo tâm nhắc nhở, tự báo danh.

Mộc Khinh nghe vậy nhíu mày, này chính là người Ngạo Vương chọn để hòa thân, Lâm Tường Vi?

"Tham kiến Tường Vi Công chúa!"

"Tại hạ Huyền Thiên, tham kiến thiếu… Tường Vi Công chúa!"Huyền Thiên cũng học theo Mộc Khinh, chấp tay hành lễ với Liễu Nguyệt Phi. Thật đúng là không quen!

"Tại hạ An Chiêu Hoa, tham kiến Công chúa!" An Chiêu Hoa vẫn chưa hành lễ, mà là hai mắt nhìn thẳng Liễu Nguyệt Phi, vốn cho rằng Liễu Nguyệt Phi là lá ngọc cành vàng dịu dàng cỡ nào, thì ra cũng chỉ là như thế này. Ả cũng không quên tiếng rống giận lúc nãy, Công chúa một quốc gia lại không có hình tượng đến vậy, giống như thôn cô sơn dã, đúng là trong rừng ra!

Liễu Nguyệt Phi bắt chéo chân nhìn ba người đứng dưới, ngoại trừ Huyền Thiên trong mắt là cung kính, Mộc Khinh cùng An Chiêu Hoa, trong mắt đều có chút khinh thường, đặc biệt là An Chiêu Hoa, ánh mắt ả chứa nồng đậm hận ý, khỉnh bỉ cùng trào phúng! Xem ra, người này là ham hố sư phụ rồi!

Đánh giá xong, Liễu Nguyệt Phi mới lười nhác nói "Nga, sứ giả Nam Tề, đêm nay bản cung thiết yến, coi như là cho sứ giả một lễ đón gió*đi!"

(R: người đi xa đến (về) thường được tổ chức một lễ gọi là 'đón gió tẩy trần' chào đón, đồng thời để tẩy sạch những bụi bẩn, không may, khó khăn,… blah blah ở ngoài).

"Không cần lãng phí, chúng tại hạ đến đây chính là để thương nghị hiệp ước cùng việc hòa thân lần này!" Mộc Khinh trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, giọng điệu không nhanh không chậm, đã có một chút ý coi nhẹ.

Xem hắn bộ dạng tương đối tốt, Liễu Nguyệt Phi nàng trước hết không so đo, gọ gàng dứt khoát nói đến hôn nhân đại sự của mình "Nga, vậy mời đại nhân nói!"

Thấy Liễu Nguyệt Phi không biết ngượng như vậy, An Chiêu Hoa hừ lạnh một tiếng.

Mộc Khinh hạ mắt, nhìn các đại thần Bắc Sát bốn phía, lại nhìn lên long ỷ trống không, cuối cùng mới đối mặt Liễu Nguyệt Phi nói "Công chúa có thể quyết định sao? Nếu không được, vẫn là mời Hoàng thượng đến đây đi!"

Cái gì, cư nhiên xem thường nàng? Hai chân Liễu Nguyệt Phi động một chút nhưng vẫn giữ tư thế bắt chéo, nói từng chữ với Mộc Khinh: "Thân thể phụ hoàng không khỏe, toàn bộ việc triều đình, giao cho bản cung xử lí!"

Mộc Khinh ngẩng đầu nhìn nàng, nghĩ lại một hồi, liền nói "Đây chính là hiệp ước lần này, mời Công chúa xem qua!"

Nói xong liền đưa ra một quyển sổ con, thái giám thấy vậy, lập tức tiếp nhận, Liễu Nguyệt Phi lại bảo hắn đọc lên.

Giọng nói lanh lảnh của thái giám vang lên trong đại điện tĩnh lặng để lộ ra vài phần quỷ dị. Sau khi thái giám đọc xong, tất cả quan lại Bắc Sát ở đây đều xanh mặt, phẫn nộ nhìn về phía ba người Mộc Khinh.

Liễu Nguyệt Phi nghe xong chỉ cười lạnh trong lòng. Hoàng đế Nam Tề đúng là có công phu sư tử ngoạm. Hiệp ước kia nói nhảm một đống lớn, nội dung cũng chỉ có bốn điều, nhưng mà chỉ cần bốn điều này cũng đã khiến người ta giận sôi. Thứ nhất đó là Bắc Sát thuộc sở hữu Nam Tề. Thứ hai, quan viên ở Bắc Sát ngang cấp với Nam Tề đều tự hạ một bậc. Thứ ba đó là Bắc Sát hàng năm phải cống nạp, cống phẩm do Nam Tề quy định. Thứ tư, Bắc Sát là nước đầu hàng, Hoàng đế Bắc Sát không còn là Hoàng đế mà trở thành Vương thượng!

Này hoàn toàn khiến Bắc Sát trở thành đất phong của Nam Tề! Liễu Nguyệt Phi mặt không đổi sắc nói với Mộc Khinh "Lúc trước Ngạo Vương cùng chúng ta thương lượng cũng không phải những điều này!"

Bắc Sát này đã bị nàng xem thành vật trong tay, lực lượng sau lưng, tất nhiên là muốn bảo đảm lợi ích của mình, không phải Hoàng đế Nam Tề nói nuốt là nuốt!

"Đây là ngô hoàng cùng đại thần sau khi thương nghị mà quyết định, tất nhiên là cải tiến một chút hiệp ước Vương gia lập lúc trước!" An Chiêu Hoa khiêu khích nói, một chút cũng không để mọi người Bắc Sát vào mắt.

Liễu Nguyệt Phi cũng chỉ là nở nụ cười, nhìn nhìn Huyền Thiên đang giả trang cọc gỗ đứng đó, khẽ khép mắt, đột nhiên lớn tiếng quát: "Lớn mật! Các ngươi cư nhiên loạn truyền thánh chỉ của Hoàng thượng Nam Tề, phải bị tội gì?"

Nói xong, một đám binh lính liền lao tới, đem ba người Mộc Khinh vây lại. Mộc Khinh khẽ nhíu mày, An Chiêu Hoa thi trực tiếp kêu lên: "Làm càn, ngươi không sợ Thiết Quân của Nam Tề ta lại đánh tới sao?"

Liễu Nguyệt Phi cười nhẹ "Chờ Thiết Quân Nam Tề của ngươi đánh tới đây, vừa vặn có thể nhặt xác dùm ngươi!"

"Lời này của Công chúa là có ý gì?" Mộc Khinh bị vây trong đám người, nhưng không thấy chật vật chút nào, ngược lại càng phát ra khí thế không bình thường của hắn.

"Ngạo Vương nói chuyện nhất ngôn cửu đỉnh, lúc trước đáp ứng chỉ cần Bắc Sát trở thành phụ quốc liền lui binh! Mà Ngạo vương chính là con của Hoàng thượng, lời nói ra tất nhiên không thể thu hồi, đây chính là tượng trưng cho Hoàng thượng, như vậy Hoàng thượng nhất định sẽ đồng ý với Ngạo Vương. Một khi đã vậy, hiệp ước sao có thể thay đổi lớn như thế? Này không phải tự vả vào miệng mình, nói với người trong thiên hạ, Nam Tề không có danh dự sao?"

Mộc Khinh nghe xong cứng họng. Nữ nhân này nói chuyện thị phi thật đúng là lợi hại, đen cũng bị nàng nói thành trắng!

"Nói bậy, Vương gia là Vương gia, Hoàng thượng là Hoàng thượng. Vương gia nói cưới ngươi làm Vương phi, Hoàng thượng lại chỉ phong ngươi làm Trắc phi, ngươi đắc ý cái gì?"

An Chiêu Hoa đột nhiên mở miệng, lời nói lại khiến người ta khiếp sợ. Đường đường Công chúa một nước lại chỉ là Trắc phi?

"Ta nói, một Công chúa mất nước, trở thành Trắc phi của Ngạo Vương đã là tiện nghi cho ngươi!" An Chiêu Hoa không nhìn đến sắc mặt đã biến đen của Liễu Nguyệt Phi, tiếp tục nói.

"Người đâu, đóng cửa thả chó!"

44. Chương 43

Chương 43: Nữ cường

Liễu Nguyệt Phi hiện tại không nhịn được muốn mắng người, ra lệnh một tiếng, thị vệ trực tiếp túm ba người đưa ra ngoài.

An Chiêu Hoa không thể tin hét lên với Liễu Nguyệt Phi: "Ngươi không sợ làm kẻ mất nước sao?"

Huyền Thiên lúc này hung tợn trừng mắt An Chiêu Hoa, đúng là miệng chó không phun ra được ngà voi, cư nhiên dám chọc giận thiếu chủ nhà hắn!

Liễu Nguyệt Phi từ trên ghế đứng lên, nghiến răng nghiến lợi nói: "Bắc Sát ta đường đường là một đại quốc, cho dù là nước thua trận, mang tội danh trên lưng cũng muốn cùng các ngươi quyết chiến tới cùng!"

Lời này nói xong, toàn bộ đại thần Bắc Sát đều bội phục Liễu Nguyệt Phi từ đáy lòng, chỉ thiếu giơ ngón cái lên. Vốn tưởng nàng chỉ là một nữ nhân, nhưng phần quyết đoán cùng khí chất này, chính là vinh hạnh của Bắc Sát. Từ nay về sau, địa vị Liễu Nguyệt Phi ở Bắc sát trực tiếp thăng lên chỉ dưới Hoàng thượng.

Kỳ thực Liễu Nguyệt Phi nói như vậy là muốn cho An Chiêu Hoa biết mặt một chút. Nếu đánh thật, dù sao nàng cũng không phải Lâm Tường Vi, triều thần mà biết chắc sẽ tức hộc máu!

"Khoan đã!" Ngay lúc bị kéo ra khỏi điện, Mộc Khinh đột nhiên lên tiếng nói với Liễu Nguyệt Phi "Chiến tranh chịu khổ chính là dân chúng, xin Công chúa cân nhắc!"

"Bản cung tin tưởng con dân Bắc Sát tình nguyện chịu chết cũng không đồng ý để tôn nghiêm bị giẫm đạp!" Liễu Nguyệt Phi trợn mắt nói dối, dù sao nàng cho là vậy, cũng không tin bọn họ sẽ đi làm một cuộc khảo sát nhân dân!

"Lão phu nguyện ý chết để giữ tôn nghiêm!" Đại thần hiện tại cũng lòng đầy căm phẫn đứng lên, trong mắt tất cả đều là vì nước hy sinh thân mình.

"Lão phu cũng nguyện ý!"

"Thân là con dân Bắc Sát, phải vì Bắc Sát ra sức, tại hạ cũng nguyện ý!"

Từng tiếng vang lên, nhất thời sĩ khí Bắc Sát tràn đầy. Liễu Nguyệt Phi vừa lòng nhìn triều thần, những người này chính là mạnh miệng thôi, bất quá hiện tại vậy cũng tốt!

Sắc mặt An Chiêu Hoa đại biến, vốn cho rằng đến đây với thân phận khách quý nên bản thân ả cũng mắt chó nhìn người thấp*, hiện tại cư nhiên gặp biến cố như vậy, giận đến thiếu chút hộc máu. Không phải đánh thôi sao, ai sợ ai nha!

(R: mắt chó nhìn người thấp: ý coi thường).

"Vậy các ngươi chờ mất nước đi!" An Chiêu Hoa nghiến răng nghiến lợi nói xong xoay người rời đi, nhưng bị Mộc Khinh giữ lại, trừng mắt liếc một cái.

Sau đó hắn nói với Liễu Nguyệt Phi "Tại hạ nghĩ là có hai hiệp ước, một phần là Vương gia soạn ra, một phần là quan viên Nam Tề soạn ra. Hoàng thượng phê chuẩn chính là bản của Vương gia! Lúc nãy tại hạ lẫn lộn, xin Công chúa thứ tội!"

Nói vừa xong, An Chiêu Hoa không thể tin nhìn Mộc Khinh, bách quan cũng kinh ngạc, chỉ có Huyền Thiên là một mặt bình tĩnh. Liễu Nguyệt Phi trong lòng cười lạnh.

"Thì ra là thế, vậy thật đúng là hiểu lầm, còn không mau buông đại nhân ra!" Liễu Nguyệt Phi cười nhẹ nói, giống như mọi chuyện lúc trước hoàn toàn không phát sinh.

Bách quan thấy vậy cũng không nói gì. Không đánh là tốt nhất, những lời vừa rồi có được mấy người là thật tâm nói?

An Chiêu Hoa vốn được nuông chiều từ nhỏ, không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, liền chất vấn Mộc Khinh "Ngươi sao dám loạn sửa thánh chỉ Hoàng thượng, chẳng lẽ ngươi còn sợ một tiểu quốc này sao?"

"Huyền Thiên, mang Quận chúa xuống!" Mộc Khinh cũng không khách khí, mày nhíu chặt. An Chiêu Hoa đúng là được việc không thấy, phá hoại có thừa, không phải bản thân lên chiến trường nên cái gì cũng dám nói!

Huyền Thiên nghe vậy, lập tức đáp ứng, sau đó liền thủ thế* với An Chiêu Hoa. An Chiêu Hoa nhất thời sắc mặt biến thành màu đen, trừng mắt nhìn Mộc Khinh. Bất đắc dĩ Mộc Khinh là sứ giả, ả đến đây phải nghe theo lời hắn, hơn nữa Huyền Thiên lại là người của Hoa Khanh Trần, ả cũng đành phải nhăn nhó theo Huyền Thiên bước đi.

(R: thủ thế: ở đây là đưa tay mời, k phải kiểu thủ thế lúc sắp oánh nhau).

Vừa rồi giọng An Chiêu Hoa rất lớn, mọi người ở đây đều nghe rõ ràng, có người đã nổi sùng định lên tiếng, nhưng nhìn đến Liễu Nguyệt Phi vẫn đang cười nhẹ liền nhịn xuống. Chủ tử còn chưa tức giận, bọn họ còn so đo làm gì?

"Đã để Công chúa chê cười rồi!" Sau khi xác định An Chiêu Hoa đã rời khỏi, Mộc Khinh mới nói với Liễu Nguyệt Phi.

Liễu Nguyệt Phi cười nhẹ "Không sao, tiểu nhân vật mà thôi, không đáng nhắc đến. Chuyện hiệp ước chờ phụ hoàng tỉnh lại sẽ kí kết!"

Mộc Khinh nghe vậy khóe miệng run rẩy, Quận chúa Nam Tề trong mắt Công chúa Bắc Sát chỉ là tiểu nhân vật! Bất quá hiện tại cũng biết Bắc Sát đã đồng ý phần hiệp ước này, trước lúc đi Hoa Khanh Trần đã nói qua, yêu cầu của Hoàng đế, Bắc Sát có thể sẽ không nhận, để hắn giữ một bản. Lúc trước hắn còn cảm thấy Hoa Khanh Trần suy nghĩ nhiều, Bắc Sát vốn chính là nước thua trận, sao có thể có lập trường cùng tư cách ra điều kiện? Hiện tại xem ra hắn đúng là mười phần sai!

"Như thế là được, thánh chỉ hòa thân cũng ở đây, mời Công chúa xem qua!" Mộc Khinh từ trong lòng lấy ra thánh chỉ đưa cho thái giám, thái giám liền tiến lên dâng cho Liễu Nguyệt Phi.

Liễu Nguyệt Phi ngẩng đầu nhìn Mộc Khinh, nhớ lại lời An Chiêu Hoa nói lúc trước, trong lòng cũng có chút không rõ. Tiếp nhận thánh chỉ mở ra nhìn kỹ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tà mị. Trắc phi, ha ha, được lắm!

Mộc Khinh nhìn khuôn mặt không giận mà cười của Liễu Nguyệt Phi, trong lòng không hiểu được suy nghĩ của nàng. Công chúa này xem ra là không đơn giản!

Liễu Nguyệt Phi gấp thánh chỉ lại, cười nói với Mộc Khinh "Khi nào thì thành thân? Bản cung chuẩn bị cho tốt đi đến Nam Tề!"

Đuôi mày Mộc Khinh khẽ nhướn, Công chúa này đúng là không có chút e lệ"Đầu tháng sau, ngay ngày hoàng đạo, ngô hoàng tự mình quyết định!"

"Vậy sính lễ ở nơi nào?"

"Đã đến cùng với tại hạ!"

"Giá y?"

"Giá y cũng đã đến, chính là do một trăm hai mươi vị tú nương Nam Tề may, đại phấn giá y*!"

(R: giá y: đồ tân nương mặc trong ngày cưới. Còn đại phấn ở đây là màu hồng, ta đoán chắc chỉ có Chính phi mới được mặc màu đỏ).

Nói xong, nhất thời triều đình lại xôn xao lên. Quả thế, Hoàng đế Nam Tề chỉ cho đệ nhất Công chúa của bọn họ thân phận Trắc phi! Đây là vũ nhục rất lớn, đường đường đệ nhất Công chúa một quốc gia, lá ngọc cành vàng, vạn người tôn quý, đến Nam Tề lại chỉ là thân phận thiếp thất!

"Lúc trước là hiệp ước, còn đây là thánh chỉ, trước Công chúa còn có thể kháng nghị, nhưng này là giấy trắng mực đen, không thể thay đổi!" Mộc Khinh ngay trước khi có tiếng phản đối đã nói trước chặn đầu.

Liễu Nguyệt Phi cười lạnh trong lòng, không tệ, đầu tiên là để bọn họ đáp ứng hiệp ước, chịu làm phụ quốc, hiện tại lại hạ thánh chỉ, để nàng không thể không nhận! Suy cho cùng, vẫn là nàng thua một chút!

Được lắm Hoàng đế Nam Tề, được lắm Mộc Khinh!

"Bản cung tất nhiên biết, đã là Hoàng thượng hạ chỉ, thánh chỉ nay bản cung sẽ mang theo bên người. Gặp ai liền nói bản cung chính là Trắc phi Hoàng thượng ngự phong của Ngạo Vương, danh chính ngôn thuận, kiệu tám người khiêng tiến vào Vương phủ! Bãi triều!" Nàng gằn từng tiếng hữu lực, lời nói ra khiến người khác không thể không khuất phục dưới chân nàng!

Phất tay áo rời khỏi đại điện, sư phụ dám không nâng nàng vào phủ, nàng liền quậy cho Nam Tề không được yên!

Mộc Khinh nhìn thân ảnh của nàng, nữ tử nào có thể có quyết đoán, bình tĩnh xử lí mọi việc như thế. Người như vậy đúng là kì nữ, không trách được Hoa Khanh Trần lại coi trọng!

45. Chương 44

Chương 44: Lập Thái tử, con rối Thái tử

Liễu Nguyệt Phi vừa hạ triều liền trực tiếp chạy đến tẩm cung, kêu to Cực Thiên đem Huyền Thiên bắt lại đây cho nàng. Chuông cảnh báo trong lòng Cực Thiên vang lớn, thiếu chủ hiện tại tâm tình không tốt, ngàn vạn không thể chọc, vẫn là nhanh tìm Huyền Thiên cho thiếu chủ hạ hỏa!

Không bao lâu, Cực Thiên đã mang Huyền Thiên đến, sau đó liền biến mất không dấu vết. Hắn tránh ở chỗ tối, chuyện của triều đình hắn rất rõ ràng, để tránh bị văng miểng thì nên chạy sớm một chút.

Huyền Thiên nhất thời cảm giác như bước vào hố sâu, Cực Thiên mới vừa đi, cửa đã bị đóng lại, còn xuất hiện hai đại môn thần Yêu Quái Quỷ Quái! Trong phòng, ngồi đối diện hắn đúng là thiếu chủ Liễu Nguyệt Phi, thoáng chốc Huyền Thiên cảm giác được một cơn gió lạnh thổi đến cổ hắn, nuốt nuốt nước miếng, nịnh nọt nói với Liễu Nguyệt Phi: "Thiếu chủ, thuộc hạ rất nhớ ngài!"

"Thối lắm!" Liễu Nguyệt Phi trực tiếp thô bạo, vừa rồi ở bên ngoài nàng là kiềm chế, hiện tại hoàn toàn bạo phát. Hoàng đế Nam Tề cư nhiên để nàng làm tiểu tam, xem nàng có tiêu diệt hắn hay không!

"Lại đây!"

Nghe vậy, Huyền Thiên lại nuốt nuốt nước miếng, run run nói "Thiếu chủ, có chuyện gì mời nói!"

"Ít nói nhảm, lại đây!"

Huyền Thiên lại một lần nữa nuốt nước miếng, cực kì không muốn bước đến trước mặt Liễu Nguyệt Phi, không đợi hắn phản ứng lại đã nghênh đón một trận đau trên đầu!

"Thiếu chủ, thủ hạ lưu tình a!" Huyền Thiên kêu thảm thiết một tiếng, hai tay ôm đầu, trên mặt thống khổ cầu xin tha thứ.

"Còn biết ta là thiếu chủ, dám giúp đỡ người khác tới khi dễ ta!"Liễu Nguyệt Phi nói xong, lại cho Huyền Thiên một quyền, đau đến Huyền Thiên oa oa kêu lên.

"Thiếu chủ, thuộc hạ……"

Lại là một quyền hạ xuống, Liễu Nguyệt Phi mở miệng cắt ngang lời nói của hắn "Dám nói không có, thiếu chủ của huynh bị người khinh bỉ cũng không thấy huynh ra mặt nha!"

"Thiếu chủ, oan uổng……"

"Oan uổng cái rắm, ta thấy huynh bây giờ là đang giả bộ!" Lời nói sét đánh cùng nắm đấm lớn nhỏ không ngừng dừng trên người Huyền Thiên, vẫn không làm nàng hết giận. Thanh Nhi Hoàng Nhi thấy vậy kêu lên "Mau tới, có thù báo thù, không thù đánh ké!"

Nói xong, Thanh Nhi Hoàng Nhi liền trực tiếp chạy tới gia nhập đội ngũ tra tấn Huyền Thiên. Huyền Thiên hiện tại đã biết vì sao nữ nhân là hổ, quả thực không dễ chọc!

"Thiếu chủ! Thuộc hạ là mang thư đến!" Lúc ba người Liễu Nguyệt Phi đánh đến mỏi tay, Huyền Thiên mới có thể tìm được cơ hội nói ra tiếng!

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy, đuôi lông mày giãn ra, cười nói: "Sao không nói sớm?"

Nhất thời, mặt Huyền Thiên từ đỏ biến xanh, thiếu chủ, ngài cố ý chơi ta phải không?

Hoàng Nhi thấy mặt Huyền Thiên, ôm bụng cười lớn, Thanh Nhi cũng cười ra tiếng, lục trên người Huyền Thiên một lúc, lấy thư ra đưa cho Liễu Nguyệt Phi.

Huyền Thiên đã bị đánh đến toàn thân chỗ xanh chỗ tím, hiện tại lại bị Thanh Nhi cuồng sờ soạng một trận, cả người vừa đau vừa nhức, tư vị này thật đúng là khó chịu, liền bất mãn nhìn Liễu Nguyệt Phi, chậm rãi đứng lên. Thiếu chủ thật đúng là dã man, không biết về sau ai dám lấy!

"Huyền Thiên, huynh lại ngứa da sao?" Liễu Nguyệt Phi đang mở thư đột nhiên ngẩng đầu nói với Huyền Thiên.

Nhất thời Huyền Thiên toàn thân run run, nghiêm chỉnh đứng trước mặt Liễu Nguyệt Phi. Động tác tiêu chuẩn này là Liễu Nguyệt Phi dạy, nhìn xem, hiện tại có bao nhiêu nghiêm túc!

Trong mắt Liễu Nguyệt Phi hiện lên ý cười, mở thư ra, đập vào mắt chính là những chữ hữu lực mười phần, liếc mắt một cái liền biết là sư phụ tự tay viết.

Nội dung trong thư chính là, việc hiệp ước cứ tiến hành theo kế hoạch. Việc hòa thân dù sao cũng chỉ là lấy một thân phận ở lại Nam Tề, không cần để ý có phải Chính phi hay không. Trắc phi chính là Lâm Tường Vi chứ không phải Liễu Nguyệt Phi nàng! Mặt khác, sư phụ còn bảo nàng ở Bắc Sát bồi dưỡng con rối Thái tử. Nha, sư phụ vậy mà cũng biết được ý định của nàng với Bắc Sát!

Cấp tốc thu thư lại, ngẩng đầu nhìn Huyền Thiên vẫn đang đứng một bên, Liễu Nguyệt Phi khẽ cười nói: "Huyền Thiên, ta cho huynh một cơ hội lấy công chuộc tội được không?"

"Đương nhiên, thiếu chủ mời nói!" Huyền Thiên vừa nghe, lập tức đáp ứng. Có thể được thiếu chủ tha thứ mới là vương đạo!

"Đi đem Cực Thiên đánh một chút!" Nha, cư nhiên dám giám thị nàng!

Huyền Thiên nghe xong, xoa xoa nắm đấm, trong lòng nở hoa. Cực Thiên a Cực Thiên, hiện tại là thiếu chủ bảo ta đánh ngươi, ngươi đừng trách Huyền Thiên ta nga!

……

Liễu Nguyệt Phi nói xong, liền đi đến tẩm cung Lâm Sùng, vừa vặn, ngự y nói Lâm Sùng đã tỉnh lại.

Bởi vì chuyện của Lâm Thủy Tiên, Lâm Sùng vẫn đang giận dỗi Liễu Nguyệt Phi. Liễu Nguyệt Phi thấy vậy, làm nũng nắm tay áo Lâm Sùng, ủy khuất nói: "Phụ hoàng, việc đã đến nước này, ngài tha thứ nhi

thần đi. Thủy Tiên là người như thế nào ngài còn không biết sao? Nếu lúc đó không phải muội ấy chết, người đã không còn thấy nhi thần nữa rồi!"

Lâm Sùng hừ một tiếng, tuy trong lòng không còn oán trách nhưng lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt a, vẫn thấy đau lòng.

"Người muốn giận nhi thần thì giận đi, dù sao nhi thần cũng sắp gả cho Ngạo Vương Nam Tề làm Trắc phi!" Liễu Nguyệt Phi ủy khuất cúi đầu nói thầm, tuy là nhỏ giọng nhưng cũng đủ để Lâm Sùng nghe được.

"Cái gì? Trắc phi?" Lần này Lâm Sùng không lạnh nhạt nữa. Đường đường nữ nhi bảo bối của hắn mà chỉ làm Trắc phi?

"Phụ hoàng, nhi thần phải đi Nam Tề đền tội!" Liễu Nguyệt Phi nặn ra vài giọt nước mắt, Lâm Sùng thấy vậy liền đau lòng một trận.

"Không được, phụ hoàng phải để con làm Chính phi!"

"Phụ hoàng, không cần khiến nhi thần tăng thêm lỗi lầm. Đúng rồi phụ hoàng, hôm nay đại thần trên triều đều kêu phải lập Thái tử!" Liễu Nguyệt Phi làm bộ lau nước mắt, thấy Lâm Sùng bắt đầu để ý tới nàng, mục đích cũng đã đạt được, liền nhanh chóng nói sang chuyện khác, quả nhiên Lâm Sùng thực bị dẫn đi.

"Trẫm đã suy nghĩ chuyện này, nhưng là không biết nên lập ai mới tốt a!"

"Phụ hoàng, nhi thần đề cử Thập Thất đệ!"

"Thập Thất? Vì sao?" Lâm Sùng chống lại tầm mắt Liễu Nguyệt Phi, không hiểu hỏi. Thập Thất Lâm Vệ Chi ra đời sáu năm trước, mẹ đẻ chỉ là một Quý nhân, vì khó sinh mà chết. Sau này hắn bị Hoa phi mê hoặc năm năm, cũng đã năm năm không hỏi han đến Thập Thất, hiện tại cậu cũng đã sáu tuổi.

"Thập Thất đệ chính là Hoàng tử nhỏ nhất, sau lưng không có thế lực của mẫu phi, cho nên không cần lo lắng quyền lực vào tay người ngoài, hơn nữa Thập Thất còn nhỏ, vừa vặn có thể bồi dưỡng!"

Thập Thất Hoàng tử đã sớm bị Liễu Nguyệt Phi nhìn trúng. Triều đình hô hào lập Thái tử nhưng không có ai đề cử Thập Thất, có thể thấy được Hoàng tử này yếu thế cỡ nào. Bất quá cũng vừa khéo, dễ dàng khống chế!

Nghe Liễu Nguyệt Phi nói vậy, Lâm Sùng suy xét một hồi, xác thực có thể làm. Con hiện tại không ai có tài, chi bằng bồi dưỡng một đứa nhỏ!

"Được, quyết định như vậy đi, trẫm đi viết thánh chỉ!" Lâm Sùng cắn răng, dậm chân một cái, nhanh chóng quyết định, khiến Liễu Nguyệt Phi há hốc mồm. Vốn tưởng phải nói một đống lớn, không ngờ dễ dàng giải quyết đến vậy!

Lâm Sùng không biết, mẹ đẻ của Thập Thất Hoàng tử chính là người Vô Ưu Môn, hơn nữa cũng chưa chết, Thập Thất Hoàng tử tất nhiên là từ nhỏ nhận giáo dục của Vô Ưu Môn! Bất quá, nàng cũng là vừa rồi xem thư mới biết được. Nha, sư phụ vốn đã sớm lên kế hoạch tốt lắm!

46. Chương 45

Chương 45: Đến Nam Tề hòa thân

Trong hỉ phòng, khắp nơi treo đầy vải đỏ tượng trưng cho không khí vui mừng. Trước cửa sổ, Liễu Nguyệt Phi một thân hỉ phục đỏ nhạt, làn da tinh tế, dung mạo xinh đẹp, là nam nhân nhìn đến đều không thể dời tầm mắt.

Hôm nay là ngày nàng theo sứ giả trở lại Nam Tề, đường xa nên để kịp ngày đại hôn, không thể không xuất phát sớm.

Lâm Sùng hiện tại nước mắt lưng tròng nắm tay Thập Thất, nhìn nữ nhi một thân giá y trước mắt, tâm tình thật đúng vui buồn lẫn lộn. Vui là nữ nhi xuất giá, còn gả cho nam nhân tốt. Còn buồn là nữ nhi gả đi xa vậy, lại chỉ là một Trắc phi, không biết có bị người ta khi dễ hay không. Đều do hắn vô dụng, phải để nữ nhi gả đi xa mới có thể giữ được quốc gia.

Liễu Nguyệt Phi nhìn Lâm Sùng luyến tiếc khó buông, trong lòng cũng có vài phần cảm động, giống như đã quên nàng kỳ thực chỉ là một người đang giả mạo.

"Phụ hoàng, nhi thần đi rồi người phải chăm sóc bản thân thật tốt. Thập Thất đệ, phải chăm chỉ học tập, không hiểu liền hỏi phụ hoàng. Hoàng tỷ cùng phụ hoàng đều gửi gắm hy vọng lên người đệ!" Liễu Nguyệt Phi ra vẻ nói, hình như lúc chia tay lời thoại đều như vậy.

"Tường Vi a, phải tự chăm sóc, nếu bị khi dễ thì trở về đây!" Lâm Sùng quay đầu lau nước mắt, không dám nhìn thẳng nàng.

Liễu Nguyệt Phi có chút dở khóc dở cười. Cổ đại này nữ nhi đã gả như bát nước hắt đi, trở về vậy không phải là nàng bị hưu sao?

"Phụ hoàng, nhi thần sao có thể bị khi dễ?" Không nên lưu luyến với Lâm Sùng này thêm nữa, thời gian không còn sớm, nên xuất phát!

"Thập Thất đệ, có chuyện gì liền viết thư cho hoàng tỷ, chiếu cố cho phụ hoàng một chút. Phụ hoàng, nhi thần đi!"

"Thập Thất đã biết, hoàng tỷ bảo trọng!" Thập Thất tuổi còn nhỏ nhưng vẫn nghiêm trang hành lễ với Liễu Nguyệt Phi.

"Tường Vi a, đừng sợ, sau lưng con còn có phụ hoàng!" Lâm Sùng nhịn không được ôm lấy nữ nhi hắn yêu nhất, phát thệ trong lòng, nếu nữ nhi của hắn bị khi dễ, cho dù mất nước hắn cũng phải cho nàng một công đạo!

Liễu Nguyệt Phi lúc này sao có thể biết được trăm tư ngàn vị trong lòng Lâm Sùng, nàng chỉ nghĩ sắp gặp được sư phụ, hơn nữa còn có thể ở lại bên cạnh người, đúng là không uổng công đến Bắc Sát một chuyến!

"Phụ hoàng, nhi thần xuất phát!" Vừa dứt lời, Hoàng Nhi liền đậy hỉ khăn lên cho Liễu Nguyệt Phi.

Nhân lúc đó, Liễu Nguyệt Phi nhỏ giọng nói với Hoàng Nhi "Đợi ra cung, các em liền khôi phục tướng mạo sẵn có đi, dù sao cũng không ai biết Thanh Nhi Hoàng Nhi lớn lên là bộ dáng gì!"

Nói xong, liền bước lên kiệu.

Lúc này chiêng trống vang trời, hồng trang mười dặm, Lâm Sùng tự mình đưa nữ nhi đến cửa thành, toàn thành dân chúng đều đến đưa tiễn. Lâm Tường Vi hiện tại là anh thư* trong lòng bọn họ, lên chiến trường không nói, còn vì cứu bọn họ mà gả đi xa, hơn nữa chỉ làm thiếp. Một Công chúa vinh quang vô cùng của một quốc gia lại chịu làm vậy, có thể không khiến bọn họ cảm động mà đến tiễn được sao?

(R: anh thư: nữ anh hùng).

Cho nên dân chúng toàn thành đều tự mang theo lễ vật để biểu thị tâm ý.

Trong đoàn sứ thần, Mộc Khinh nhìn một xe ngựa chứa toàn gà với thỏ, nhốn nháo không ngừng, khóe miệng run rẩy, còn có một xe gạo, một xe trứng gà, đau cả đầu!

An Chiêu Hoa lúc này cũng đổi lại nữ trang, nhìn mấy thứ này trong lòng khinh thường. Bắc Sát này đúng là keo kiệt, gả nữ nhi mà đồ cưới chỉ có vậy.

Lại không biết Lâm Sùng chuẩn bị đồ cưới cho nữ nhi chính là xuất ra một phần ba quốc khố Bắc Sát, đủ cho trăm vạn người ăn uống no nê cả đời!

Bất quá mấy thứ đó Liễu Nguyệt Phi đều cho người Vô Ưu Môn chuyển đi. Nàng vốn tham tiền, sao có thể để Mộc Khinh chuyển chứ? Lỡ như trực tiếp chuyển đến quốc khố Nam Tề nàng sẽ mệt chết!

Xe ngựa động một chút rồi lăn bánh. Cỗ xe Liễu Nguyệt Phi đang ngồi cũng là Lâm Sùng bỏ ra số bạc lớn mua của thương gia lớn nhất lục địa hiện tại, 'đệ nhất tài đoàn*', để nữ nhi ngồi thoải mái, ngủ ngon giấc,

lại không biết 'đệ nhất tài đoàn' này là Hoa Khanh Trần mở, Liễu Nguyệt Phi là người thiết kế chế tạo sản phẩm!

(R: QT dịch 'tài đoàn' là 'tập đoàn tài chính', ta k biết edit sao nên đành để nguyên:|).

Xe này mặc dù có ba con ngựa, kỳ thực bên trong còn bố trí động cơ hơi nước, với trình độ hiện nay, một ngày có thể đi vạn dặm. Nhưng vì đội ngũ quá lớn, những xe khác động lực hoàn toàn là ngựa, cho nên Liễu Nguyệt Phi cũng trực tiếp dùng ngựa kéo.

Lúc An Chiêu Hoa nhìn đến xe ngựa này thì vô cùng ghen tị. Ả vẫn luôn muốn có một cỗ xe như vậy, đáng tiếc là nó rất quý, cha ả khẳng định sẽ không ưa! Nhìn thêm vài lần, che giấu hâm mộ trong lòng, sau đó ả phất tay áo trực tiếp lên xe ngựa của mình, nhắm mắt làm ngơ!

Lúc này đoàn sứ giả cộng thêm đội ngũ đưa dâu tổng cộng hơn ba ngàn người, cả trăm xe ngựa, thật sự là thanh thế to lớn, Lâm Sùng cũng tự hào. Bắc Sát bây giờ tuy là phụ quốc nhưng cũng không thể bạc đãi nữ nhi!

Liễu Nguyệt Phi vừa lên xe ngựa liền bỏ khăn hỉ xuống, bước đến giường ngủ phía sau! Không sai, thiết kế cỗ xe này chính là để khi nàng đi xa không bị lắc lư, còn có thể ngủ thoải mái, mặt sau xe ngựa là giường lớn hai người, phía trước là một ghế ngồi nhỏ loại sofa, thiết kế có chút giống khoang xe lửa ở hiện đại!

Cho nên khi An Chiêu Hoa mặt mày xám ngoét ngồi trên xe ngựa lắc lư lắc lư, Liễu Nguyệt Phi sớm đã ngủ thoải mái trên giường lớn……

Lúc nửa đêm, đoàn xe dừng lại trong rừng cây, trước không thấy thôn, sau không thấy điếm*, chỉ có thể tạm thời ở nơi hoang dã này nghỉ qua đêm.

(R: điếm: nhà trọ, khách điếm).

An Chiêu Hoa vốn lúc đi cũng gặp qua loại tình huống này, nhưng bây giờ vừa vặn tìm được cơ hội đến trách tội Liễu Nguyệt Phi, ả đương nhiên sẽ không bỏ qua, liền nổi giận đùng đùng xuống xe ngựa, bước đến trước cỗ xe xa hoa, cả giận nói: "Đều tại những người này, nhiều thứ linh tinh như vậy, làm hại lộ trình chúng ta cũng chậm lại, ngay cả Duy thành trong kế hoạch cũng không đến được, chỉ có thể ở nơi hoang dã này ngủ lại một đêm!"

Liễu Nguyệt Phi vừa khéo tỉnh lại, nghe được những lời này liền sửa sang lại quần áo, được Thanh Nhi nâng bước xuống xe. Nhìn bộ dáng nữ trang của An Chiêu Hoa, nàng cũng không ngạc nhiên. Lúc trước bảo Huyền Thiên nói ra thân thế của ả nên cũng biết được ả là nữ nhi của Trưởng Công chúa, được Hoàng đế Nam Tề phong là Quận chúa.

"Quận chúa nếu ngại bản cung kéo chân các ngươi thì có thể đi trước a. Cũng không ai bảo các ngươi phải theo!"

"Chúng ta hảo tâm hộ tống, ngươi cư nhiên không cảm kích?" Sắc mặt An Chiêu Hoa đại biến, Liễu Nguyệt Phi cư nhiên biết được thân thế của ả?

"Hộ tống? Lần này các ngươi đến tổng cộng năm trăm người, chúng ta lại là hơn hai ngàn. Ai hộ tống ai, Quận chúa còn chưa rõ ràng sao?" Liễu Nguyệt Phi cười nói, tùy ý Thanh Nhi nâng đi, một chút cũng không để An Chiêu Hoa vào mắt.

An Chiêu Hoa bị làm lơ như vậy tất nhiên giận dữ không chịu được, ánh mắt khẽ híp, Lâm Tường Vi a Lâm Tường Vi, xem ta trị ngươi như thế nào! Phất tay áo, xoay người rời đi hướng ngược lại, sau lưng ả là một tiểu nha hoàn nhanh chóng bước theo.

Liễu Nguyệt Phi lúc này quay đầu nhìn bóng lưng An Chiêu Hoa, trên mặt mang ý cười, vẫn còn non lắm.

47. Chương 46

Chương 46: Bảo nàng học quy củ?

Lúc này Mộc Khinh cũng từ xa bước đến nhìn nàng một cái, đầu tiên là ngớ người, sau đó hồi thần, tự trách bản thân thất lễ, vội vàng nói "Bữa tối đã chuẩn bị tốt, còn xin Công chúa chấp nhận một chút. "

Liễu Nguyệt Phi cười nói "Có ăn là được rồi, bản cung cho tới bây giờ cũng không khắt khe. Về sau những ngày như thế này còn dài, Mộc đại nhân có thể dùng đồ cưới của bản cung để mọi người cải thiện bữa ăn một chút!"

Liễu Nguyệt Phi nói chính là số gà, thỏ cùng gạo, trứng. Nàng cũng không nghĩ mang những thứ đó đên Nam Tề, chẳng lẽ muốn mở một trại chăn nuôi sao?

Mộc Khinh tất nhiên cũng biết lời nàng là nói đến cái gì, gật đầu nói: "Đa tạ Công chúa!"

"Mộc đại nhân không cần khách khí, về sau còn có nhiều chuyện phải phiền Mộc đại nhân!" Liễu Nguyệt Phi khách khí nói, giáo dục ở hiện đại thật sự đã dạy nàng trở thành một người trong ngoài khác biệt.

"Công chúa lo lắng nhiều rồi." Mộc Khinh lại chuẩn xác trả lời, nghĩ đến về sau nàng còn có chuyện gì phiền đến hắn, chuyện của nữ nhân, hắn cũng không muốn quản nhiều.

Liễu Nguyệt Phi cười nhẹ, Mộc Khinh này phản ứng thật đúng là mau. Nàng cũng không nói gì nữa, chỉ cáo từ với Mộc Khinh rồi đi tản bộ một hướng khác.

Lúc này Thanh Nhi đã bỏ mặt nạ xuống, khôi phục tướng mạo sẵn có, Liễu Nguyệt Phi thấy vậy có chút hâm mộ, nàng khi nào mới có thể không mang tấm da này nữa a, nhưng là trước mắt muốn đứng bên cạnh sư phụ cũng chỉ có thể chịu đựng.

"Hoàng Nhi đang làm cái gì?"

"Thiếu chủ gọi Hoàng Nhi đúng là gọi quen miệng luôn rồi nha, ha ha" Nghe vậy, Thanh Nhi đùa giỡn hai câu.

"Thế nào, muốn khôi phục tên cũ sao?" Liễu Nguyệt Phi hếch mặt. Hừ, nha đầu này cư nhiên dám đùa giỡn nàng.

"Vẫn là không cần, tên này có vẻ bình dị gần gũi hơn, tên lúc trước vừa nói ra mọi người đã chạy biến!" Thanh Nhi vội vàng nói, thấy thiếu chủ có vẻ tức giận, trong lòng nàng cũng biết là đang giả vờ.

"A, tiểu nha đầu lá gan lớn!" Liễu Nguyệt Phi bĩu môi, xem ra nha đầu này là bị Hoàng Nhi đanh đá kia làm hỏng rồi.

"Thiếu chủ, cô cũng đừng chế nhạo em, em là thấy cô có vẻ nhàm chán nên mới nói hai câu. Hoàng Nhi a, không vừa lòng thức ăn, đến Duy hành mua chút đồ ngon rồi." Thanh Nhi vội vàng nói chỗ Hoàng Nhi đi, cũng biết rõ chính mình không phải đối thủ của thiếu chủ.

"A, nha đầu kia chạy đúng là lẹ!" Liễu Nguyệt Phi nhún vai, cùng Thanh Nhi trở lại xe ngựa, suy nghĩ xem lát nữa nên lừa đồ ăn từ tay Hoàng Nhi như thế nào!

~

Ngày thứ hai, đoàn xe sớm xuất phát, tốc độ cũng nhanh hơn so với hôm trước. Nếu cứ tiếp tục rề như vậy, nói không chừng đến không kịp kinh thành, để Ngạo Vương một mình ngày đại hôn!

Tất nhiên, Liễu Nguyệt Phi vẫn nằm trên giường ngủ, đoàn xe có đi hay không cũng không ảnh hưởng đến nàng. Công nghệ cao chính là thoải mái.

An Chiêu Hoa lúc này dẫn theo một ma ma bước lên xe ngựa, đến tìm Liễu Nguyệt Phi, biết nàng còn đang ngủ, lại nhìn đến xa hoa thoải mái trong xe, trong lòng tức giận không phải một chút. Dựa vào cái gì nàng có thể hưởng thụ đến như vậy?

"Lâm Tường Vi, ngươi đứng lên cho ta! Giờ này cư nhiên vẫn còn ngủ, không ra thể thống gì!"

Hoàng Nhi nhướn mày nhìn bộ dáng An Chiêu Hoa nổi trận lôi đình, thiếu chủ nhà nàng lúc rời giường tính tình rất xấu, An Chiêu Hoa sắp không hay ho rồi.

Quả nhiên, Liễu Nguyệt Phi đang ngủ mơ đột nhiên bị đánh thức, trong lòng cực độ không vừa ý dùng sức đá văng một cái gối đầu ra ngoài, vừa khéo đánh trúng chân An Chiêu Hoa khiến ả bị đau mà quỳ xuống.

(R: gối đầu hồi xưa xài là gối cây á).

Hoàng Nhi nhìn một màn này mà nghẹn cười. An Chiêu Hoa, tự làm tự chịu!

"Lâm Tường Vi, ngươi cư nhiên dám đánh ta?" An Chiêu Hoa cố gắng đứng dậy, đau đớn so ra còn kém hơn tức giận. Từ nhỏ đến lớn, ai dám đối với ả như vậy? Ả thế nào cũng phải lột da Lâm Tường Vi, xem nàng còn dám ngang ngược nữa hay không!

"Lí ma ma, Lâm trắc phi liền giao cho ngươi, dạy nàng quy củ cho tốt, đây chính là Hoàng hậu phân phó!" An Chiêu Hoa cố ý lớn tiếng nói với Lí ma ma, cũng chính là nói với mọi người bên ngoài. Này là người Hoàng hậu Nam Tề phái tới, ai dám không nghe?

Lí ma ma nghe vậy, dùng giọng nói loa công suất lớn vô cùng giống Dung ma ma* trả lời: "Nữ tì biết được!"

(R: Dung ma ma: nhân vật trong Hoàn châu Công chúa, nổi tiếng độc ác. Này chắc mọi người cũng không lạ

).

Nói xong, liền nâng lên bắp chân trọng lượng không nhỏ đi đến Liễu Nguyệt Phi, mỗi bước đi đều làm sàn gỗ phát ra tiếng kêu bình bịch, chuẩn bị nắm lỗ tai Liễu Nguyệt Phi kéo lên. Ai ngờ Liễu Nguyệt Phi bạo phát lúc rời giường thấy người đến là một kẻ xa lạ, không suy nghĩ đã một cước đá văng bà ta ra.

Nhất thời, bên trong xe ngựa vang lên một tiếng kêu ai oán "A……"

Ầm ỹ như vậy, Liễu Nguyệt Phi cũng không ngủ được nữa, trực tiếp ngồi dậy nhìn Lí ma ma đang đứng lên, mắt lạnh hỏi "Ngươi là ai?"

Lí ma ma thấy ánh mắt dọa người của Liễu Nguyệt Phi liền dại ra, không dám nhiều lời nữa.

An Chiêu Hoa thấy vậy, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đương nhiên ả không thấy được ánh mắt như muốn ăn thịt người của Liễu Nguyệt Phi, đắc ý nói "Hoàng hậu nương nương phái Lí ma ma tới dạy ngươi quy củ, ta nhắc nhở ngươi, sau lưng Lí ma ma là có Hoàng hậu nương nương làm chỗ dựa nha."

Ả cho rằng như vậy có thể dọa được Liễu Nguyệt Phi, nhưng ai ngờ Liễu Nguyệt Phi một chút cũng không nghe lọt tai.

Nàng híp mắt đánh giá Lí ma ma trước mặt, dạy quy củ sao?

Lí ma ma bản thân đã có chút sợ hãi, nhưng khi nghe được lời An Chiêu Hoa nói, lá gan cũng lớn lên, sau lưng bà ta là Hoàng hậu nương nương, Lâm tường Vi thân chỉ là một Trắc phi của Ngạo Vương, có thể làm gì được?

Thấy Lí ma ma khôi phục sắc mặt, Liễu Nguyệt Phi cũng biết ả nghĩ gì, trong lòng hừ lạnh, quy củ?

"Hoàng Nhi, mang chút nước đến, bản cung muốn rửa mặt, Thanh Nhi tới hầu hạ bản cung mặc quần áo." Liễu Nguyệt Phi chậm rãi đứng lên, một chút cũng không để Lí ma ma vào mắt.

Lí ma ma sao có thể chịu được bị người khác làm lơ như vậy? Trước giờ ả đã dạy hậu cung tần phi nhiều đến không đếm được, ai không phải bị ả trị thành dễ bảo? Lâm Tường Vi này chính là nhuệ khí quá lớn, nên diệt một chút, bằng không về sau được sủng ái còn ra gì?

"Trắc phi hẳn là chính mình tự mặc, về sau còn hầu hạ Vương gia thay quần áo!" Loa công suất lớn của Lí ma ma lại mở lên, nghiêm trang nói.

Liễu Nguyệt Phi liếc mắt nhìn ả một cái, thật đúng là giống Dung ma ma, cho tới bây giờ đều là sư phụ mặc quần áo cho nàng thôi. Lúc này trong mắt nàng hiện lên tia sáng giảo hoạt, nhìn Lí ma ma, đùa giỡn nói "Hầu hạ Vương gia mặc quần áo vậy cũng phải mặc nam trang mới được a. Bản cung hiện tại mặc là

nữ trang, muốn rèn luyện cũng không có cách, chẳng lẽ Lí ma ma muốn tìm một nam nhân đến cho bản cung hầu hạ?"

"Làm càn."

"Lớn mật!"

Lí ma ma cùng An Chiêu Hoa đồng thanh nói, Liễu Nguyệt Phi nhìn hai người, cười nhẹ "A, hai vị thật đúng là trăm miệng một lời!"

An Chiêu Hoa lúc này trên mặt ửng đỏ nói: "Không biết nhục nhã!"

Lí ma ma lại tiếp "Không có một chút ra dáng!"

Nghe vậy, nụ cười nhẹ của Liễu Nguyệt Phi đột nhiên biến mất, ánh mắt sắc bén bắn về phía hai người, nói: "Bản cung đường đường đệ nhất Công chúa Bắc Sát, Quận chúa cùng ma ma mắng như vậy không sợ trở thành tội nhân khiến hai nước chiến loạn sao?"

48. Chương 47

Chương 47: Xe ngựa rung dữ dội, ma ma không hay ho

"Ngươi!" An Chiêu Hoa lúc này cứng họng, Liễu Nguyệt Phi đột nhiên chụp mũ cho ả, chiến loạn lần này dù Nam Tề thắng trận nhưng cũng tổn thất lớn, cho nên mới chọn giải quyết trong hòa bình. Ả thân là Quận chúa cũng biết việc này, nhưng ả chính là không vừa mắt Lâm Tường Vi có thể gả cho Ngạo Vương!

"Ngươi cái gì ngươi? Ta làm sao? Ở Bắc Sát bản cung đường đường là Công chúa, thân phận tất nhiên so với Quận chúa ngươi cao quý hơn một tầng, Quận chúa nhìn thấy bản cung cũng nên hành lễ, tôn xưng một tiếng Công chúa! Ở Nam Tề, bản cung được phong là Trắc phi của Ngạo Vương, chẳng lẽ đường đường phi tử của Ngạo Vương còn không được đến tôn kính của Quận chúa sao? Vô phép như vậy chính là cấp bậc lễ nghĩa ở Nam Tề ư? Lí ma ma, bản cung thấy ngươi trước khi đến dạy lễ nghi cho bản cung thì nên dạy lại Quận chúa của bổn quốc đi!"

Sắc mặt An Chiêu Hoa lập tức đại biến, Lâm Tường Vi là đang châm chọc ả không giáo dưỡng sao? Miệng mở ra nhưng lại không tìm được lời gì để nói, ả bèn nhìn thoáng qua Lí ma ma, sau đó chạy ra ngoài. Lâm Tường Vi, khinh người quá đáng!

Lí ma ma vốn cũng muốn đi ra ngoài, nhưng bị An Chiêu Hoa liếc mắt một cái, liền biết chính mình là không đi được, đành ngẩng đầu nhìn Liễu Nguyệt Phi, suy nghĩ một hồi mới nói "Nữ tì là Hoàng hậu nương nương phái tới dạy lễ nghi cho Trắc phi. Về Quận chúa, nữ tì cũng không nhận được ý chỉ gì!" Giọng nói nghiêm trang, ngữ điệu lên cao, nhưng nghe lại có vẻ lo lắng.

Liễu Nguyệt Phi cười lạnh, cũng không để ý, liền để Thanh Nhi dọn điểm tâm lên. Đồ ăn sáng Thanh Nhi chuyên môn mang cháo cho nàng, ăn một chút cũng đủ no bụng.

Lí ma ma bị lãng quên một bên hồi lâu, nhìn tư thái ăn cháo chậm rãi của Liễu Nguyệt Phi, cũng không tìm ra được một chút sơ sót, quả nhiên là Công chúa một quốc gia. Nhưng lại không biết, Liễu Nguyệt Phi vốn không thích ăn cháo, nhưng với điều kiện như thế này, nàng cũng không kiêng ăn, cho nên chỉ chậm rãi uống mấy ngụm là đủ.

Xe ngựa từ từ lăn bánh, Lí ma ma xấu hổ đứng một bên, đột nhiên trong đầu chợt lóe, nhớ đến một chủ ý An Chiêu Hoa đã chỉ cho lúc trước, liền vờ cung kính nói với Liễu Nguyệt Phi "Công chúa, điểm tâm đã dùng xong, cũng nên học tập lễ nghi."

Liễu Nguyệt Phi quay đầu nhìn Lí ma ma. Lí ma ma là do Hoàng hậu phái tới, nàng cũng không quản có phải An Chiêu Hoa cố ý hay không, nhưng là Lí ma ma này phải báo cáo lại kết quả cho Hoàng hậu, nàng cũng không lơ nữa, liền để bà ta nói.

Lí ma ma thấy nàng đáp ứng, trong lòng nhất thời liền bay lên. Ả liền hiểu được, sau lưng ả là Hoàng hậu, ai dám đụng chứ?

"Quy củ cần học hôm nay đó là ngồi nghiêm chỉnh trong xe ngựa!" Lí ma ma hểnh mũi nói.

"Lí ma ma, ngồi nghiêm chỉnh trong xe ngựa làm chi?" Hoàng Nhi trong lòng không hiểu, liền trực tiếp thắc mắc.

Lí ma ma liếc mắt một cái, cho rằng Hoàng Nhi không hiểu quy củ, nhưng lúc chống lại tầm mắt của Liễu Nguyệt Phi, trong lòng khó chịu một chút, liền nói "Vương gia hay đi xa, Trắc phi về sau rất có thể phải luôn làm bạn bên cạnh, đương nhiên phải học bảo trì dáng ngồi trong xe ngựa không ngừng lắc lư!"

Liễu Nguyệt Phi lúc nghe được câu Vương gia hay đi xa liền nghĩ đến là sư phụ trở về bồi nàng, trong lòng cảm thấy ấm áp. Lí ma ma nhìn thấy, nghĩ đến Liễu Nguyệt Phi vì muốn Vương gia sủng ái, hẳn là sẽ chịu học, nên trong lòng càng đắc ý.

Nhưng là Thanh Nhi lại hắt cho ả một gáo nước lạnh "Xe ngựa này ngồi thế nào cũng không lay động, ngươi xem Công chúa của chúng ta hiện thời có được không?"

Lí ma ma nhất thời hung ác liếc mắt Thanh Nhi một cái, nói "Ngươi cho là xe ngựa loại này có bao nhiêu a?"

Ả cũng là lần đầu tiên thấy được xe ngựa như vậy!

Hoàng Nhi vừa nghe, cười nói "Công chúa chúng ta gả xong, xe ngựa này tất nhiên sẽ thuộc về Vương gia. Cỗ xe thoải mái như vậy không ngồi, Vương gia còn ngồi xe nào?"

Trong lòng lại nghĩ, xe ngựa này vốn của Vương gia nha, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, Lí ma ma nói thật đúng là buồn cười.

Nhất thời sắc mặt Lí ma ma trở nên trắng bệch, nghẹn nửa ngày mới nói được "Vương gia phải gần gũi với dân chúng. Ngồi xe này khác nào rêu rao khắp nơi!"

Lần này đến lượt Liễu Nguyệt Phi không nhịn được, thẳng nói với Thanh Nhi "Đi chuẩn bị một chiếc xe ngựa bình thường, bản cung muốn nhìn xem Lí ma ma làm sao có thể ngồi nghiêm chỉnh trong loại xe đó. Nếu được, bản cung là tâm phục khẩu phục, tất nhiên sẽ theo ma ma học tập!"

Lí ma ma vừa nghe, nhất thời miệng như bị nhét vào một quả lê. Thế nào mà bây giờ lại đánh lên người ả rồi?

Chưa kịp mở miệng đã bị Thanh Nhi Hoàng Nhi một trái một phải kè ra ngoài, đặt vào trong một chiếc xe ngựa, sau đó Thanh Nhi Hoàng Nhi đánh xe, chạy như điên một trận xung quanh đội ngũ đưa dâu. Đặc biệt cỗ xe còn bị động tay động chân để Lí ma ma bên trong luôn ngồi không vững, ngã trái ngã phải, đầu đều bị đụng ra mấy cục u, trực tiếp kêu cha gọi mẹ, kêu to Hoàng hậu nương nương cứu mạng.

Đương nhiên xe chạy quá điên cuồng, người bên ngoài căn bản không nghe rõ được tiếng gào bên trong.

Liễu Nguyệt Phi vẫn luôn ngồi cạnh cửa sổ, nhìn Thanh Nhi Hoàng Nhi chơi đến quên trời quên đất. Đặc biệt là Hoàng Nhi, chuyên môn chọn chỗ độc mà chạy, còn chơi đến bên cạnh vách núi đen. Các nàng đùa cao hứng, người bên trong cũng vật vã đến đáng thương.

Mộc Khinh dẫn đường phía trước nhìn về hướng này, cũng thấy được Thanh Nhi Hoàng Nhi là người bên cạnh Liễu Nguyệt Phi, bèn nói với Huyền Thiên"Ngươi đi nhìn xem xảy ra chuyện gì!"

Huyền Thiên quay đầu nhìn thoáng qua, không rời đi mà nói "Có thể là rất nhàm chán." Trong lòng cũng biết, hai người kia hơn phân nửa là lại đang chỉnh người.

Mộc Khinh nghe vậy nhìn lại một lần, xác thực cũng không thấy gì bất thường, liền không quan tâm nữa. Dù sao văn hóa Bắc Sát cùng bọn họ không giống nhau, không nên quản nhiều!

Lí ma ma ở trong xe vật vã một canh giờ, trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Thanh Nhi Hoàng Nhi mới đem ả quăng trả lên xe ngựa của An Chiêu Hoa, hơn nữa còn đùa giỡn nói "Muốn chỉnh Công chúa chúng ta, còn

phải xem ngươi có khả năng đó không đã!" Làm An Chiêu Hoa tức giận đến mức muốn trực tiếp bóp chết các nàng!

Lần này Lí ma ma bị chỉnh đến không dám nhìn Liễu Nguyệt Phi. Đáng sợ, chỉ cần hiện tại người khác nhắc tới ba chữ Lâm Tường Vi, đầu ả liền choáng váng hoa mắt, trực tiếp dọn đồ suốt đêm chạy về hoàng cung, không dám ở lại đây nữa.

An Chiêu Hoa cũng bị chọc giận quá mức. Vốn cho rằng có thể sửa trị Lâm Tường Vi, không ngờ còn bị chơi ngược lại một phen, trong lòng thật sự là quá tức giận. Liền chạy đến trước mặt Liễu Nguyệt Phi nói "Lâm Tường Vi, ngươi đừng đắc ý, ngươi biết vì sao ngươi chỉ làm Trắc phi không?"

Liễu Nguyệt Phi đang uống trà nghe vậy nâng mắt nhìn oan hồn này một chút, lười nhác hỏi "Nga, ngươi biết sao?"

(R: ám hoài không buông =))).

"Ta đương nhiên biết!" An Chiêu Hoa đắc ý nói, chỉ thiếu ở ngay trước mặt Liễu Nguyệt Phi nhảy dựng lên!

"Nga, có thể nói cho ta sao?"

Lời Liễu Nguyệt Phi khiến An Chiêu Hoa vô cùng vừa lòng, càng cổ vũ bản chất kiêu ngạo của ả "Bởi vì Hoàng thượng dự tính đem bản Quận chúa chỉ cho Ngạo Vương làm Chính phi!"

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy, nhất thời trong mắt hiện lên một tia ngoan tuyệt!

49. Chương 48

Chương 48: Bốn vị Trắc phi?

An Chiêu Hoa, ngươi như vậy, ta không cho phép ngươi làm sư nương của ta. Vị trí Chính phi, nàng phải giữ tốt cho sư nương tương lai! Lại không để ý đến phần sát khí trong lòng kia là nàng vì chính mình mà toát ra!

An Chiêu Hoa thành công nhìn sắc mặt xanh mét của Liễu Nguyệt Phi, cười rời đi xe ngựa, vừa đi vừa nói "Lâm Tường Vi, đến kinh thành, còn có kinh hỉ ngươi không tưởng tượng được đang chờ!"

Tiếng vừa dứt, người cũng khuất mắt.

Liễu Nguyệt Phi tiếp tục uống trà của mình. Kinh hỉ, nàng thật muốn nhìn xem là kinh hỉ như thế nào!

~

Hôm nay, đoàn xe rốt cục đến Nam Tề, Liễu Nguyệt Phi một lần nữa trang điểm, đậy lên hỉ khăn, từ cửa thành đã chia đường với Mộc Khinh, đi đến Ngạo Vương vương phủ. Dọc theo đường đi, chiêng trống vang trời, Ngạo Vương còn phái đội ngũ đón dâu, nhưng do là Trắc phi, Ngạo Vương cũng không tự mình đến tiếp. Đội ngũ đỏ tươi một đường vui mừng chậm rãi bước đi.

Trên đường lúc này lại đụng tới một đội hộ tống tân nương khác, đường vốn nhỏ hẹp lại càng chật chội, còn nhiều thêm một chút không khí vui mừng. Đi tới một chút, lại gặp thêm một đội nữa. Hoàng Nhi trực tiếp kinh hô "Hôm nay là ngày tốt sao? Nhiều nhà gả nữ nhi như vậy?"

"Ngày hôm nay là Hoàng đế chọn, đương nhiên rất tốt!" Thanh Nhi cũng đi theo nói, hơn nữa còn thực vừa lòng với câu trả lời của mình.

Liễu Nguyệt Phi lại không nghĩ vậy, trong đầu nhớ đến kinh hỉ An Chiêu Hoa nói, nhìn ba đội ngũ song song này, nàng cũng không cho rằng mọi người đều tranh thủ thành thân ngày hôm nay!

Dần dần, cửa lớn Ngạo vương phủ cũng xuất hiện trước mắt mọi người, trước cửa đứng một nam tử áo đỏ, chỉ thấy người nọ tuấn mỹ tuyệt luân, ngũ quan rõ ràng như điêu khắc, gương mặt góc cạnh tuấn mĩ dị

thường. Bề ngoài thoạt nhìn như phóng đãng không câu nệ, nhưng trong mắt lại lơ đãng toát ra tinh quang khiến người ta không dám xem nhẹ. Một đầu tóc đen, cặp mắt đào hoa dưới đôi mày kiếm tràn ngập đa tình, khiến người ta không tự giác mà trầm luân. Cái mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng dày vừa phải lúc này đang nở nụ cười chói mắt.

Người nọ không phải là sư phụ nàng tưởng niệm bao lâu nay sao? Mây đen trong lòng nhất thời đều tan biến, Liễu Nguyệt Phi vội vàng xuống xe, muốn chạy đến Hoa Khanh Trần, lại bị Thanh Nhi ngăn lại "Thiếu chủ, hình tượng, hình tượng a!"

(R: thật ra luc này bạn Nguyệt mới định phóng ra thôi chứ chưa).

Liễu Nguyệt Phi nhất thời cười gượng với Thanh Nhi, thiếu chút đã quên hỉ khăn, liền ngoảnh đầu nhìn sư phụ một cái, để Thanh Nhi đậy hỉ khăn cho nàng.

Lúc này Hoàng Nhi trên mặt không tốt nói "Hai cỗ kiệu kia đã ngừng trước cửa, bên cạnh lại tới thêm một chiếc!"

Nghe vậy, Liễu Nguyệt Phi một phen kéo xuống hỉ khăn vừa được đậy, xuyên qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài, quả nhiên, ba nữ tử đồng thời bước xuống từ ba cỗ kiệu, đều là trang phục đại phấn, hỉ khăn trên đầu. Lúc này, bà mối bên cạnh nói với Hoa Khanh Trần đang đứng trên bậc thềm cao cao"Vương gia, Triệu Trắc phi, Đỗ Trắc phi, Đường Trắc phi đều đến, Lâm Trắc phi còn ở trong kiệu chưa ra!"

Hoa Khanh Trần nghe vậy, ánh mắt lập tức hướng về chiếc xe ngựa xa hoa, vừa vặn cùng Liễu Nguyệt Phi bốn mắt nhìn nhau, cũng vừa vặn thấy được lửa giận của nàng, trong mắt Hoa Khanh Trần nhất thời hiện lên ý cười, nhưng trên mặt vẫn không có gì thay đổi. Hắn chậm rãi tiêu sái bước xuống thềm, đi về phía đám người. Thoáng chốc, trong đám người dậy lên tiếng kinh hô.

Hoàng thượng hạ chỉ, để Ngạo Vương Hoa Khanh Trần hôm nay đồng thời cưới bốn vị Trắc phi, đồn đãi Ngạo Vương không gần nữ sắc, được Hoàng thượng tứ hôn cũng là cực kì không vừa ý, hiện tại lại tự mình đi xuống, cũng không biết là khuê nữ nhà ai vinh hạnh như vậy, có thể được Ngạo Vương sủng ái.

Những tân nương trùm hỉ khăn lúc này được nha hoàn bên người báo lại, đều hy vọng tay của mình có thể được Hoa Khanh Trần nắm lên, lại không ngờ Hoa Khanh Trần trực tiếp lướt qua các nàng, bước đến chỗ xe ngựa xa hoa kia.

Ba người mang hỉ khăn nên cũng không nhìn ra được có biểu cảm gì, Hoa Khanh Trần dưới ánh mắt chăm chú của mọi người trực tiếp bước lên xe ngựa. Tình cảnh bên trong xe mọi người cũng không nhìn tới, Thanh Nhi Hoàng Nhi đã đóng kín cửa từ bên trong.

Bốn mắt nhìn nhau, lưỡng tình yên lặng, Liễu Nguyệt Phi bĩu môi nói"Chúc mừng sư phụ cưới mĩ thiếu nữ xinh đẹp!"

Hoa Khanh Trần nghe vậy, tay phải xoa huyệt thái dương lắc đầu nói "Mấy hôm trước Hoàng đế hạ chỉ để ta cưới ba người này, ta đã cự tuyệt, không ngờ hiện tại vẫn đưa đến cửa!"

Liễu Nguyệt Phi càng thêm không vừa ý nói "Đều tới cửa, người đương nhiên không có khả năng trả lại hàng rồi, đó là danh dự cô nương nhà người ta a!"

Hoa Khanh Trần đi đến trước mặt Liễu Nguyệt Phi, bàn tay nhẹ nâng cằm nàng nói: "Cũng không phải lui ngươi, sao lại có biểu cảm này?"

Liễu Nguyệt Phi giận dỗi đẩy tay hắn ra, chu miệng nói "Người rốt cuộc là có trả hàng không?"

Hoa Khanh Trần bất đắc dĩ nói "Đương nhiên không thể, ngươi không phải cũng nói đó là danh dự cô nương nhà người ta sao!"

Nghe được giải thích như vậy, Liễu Nguyệt Phi trong lòng càng không vừa ý, trực tiếp lui về phía sau, tức giận nói "Cuối cùng là người có muốn thành thân hay không?"

Hoa Khanh Trần nhíu mày, một phen đem Liễu Nguyệt Phi kéo về trước mặt, khẽ nói bên tai nàng "Ái phi, nàng xa gả đến vương phủ của bổn vương, chẳng lẽ không làm gì hết? Ba người này giao cho nàng, thành

thật một chút thì nghĩ cách không tổn hại danh dự đưa ra ngoài, còn không thành thật, tùy nàng làm sao cũng được!"

Hoa Khanh Trần khiến Liễu Nguyệt Phi ngứa ngứa, nhưng cho dù nàng né thế nào cũng không thoát được bàn tay hắn, cuối cùng đành phải thỏa hiệp, ghé vào trong lòng, đùa bỡn tóc của hắn nói "Vương gia, còn không cưới nô tì vào cửa?"

Hoa Khanh Trần nghe vậy cười nhẹ, lấy hỉ khăn bên cạnh đậy lên cho nàng, sau đó liền bế đi ra ngoài, Liễu Nguyệt Phi lúc này mới chú ý tới hai nha đầu Thanh Nhi Hoàng Nhi kia không biết sao đã chạy đi mất. Đầu vùi trong ngực Hoa Khanh Trần, khuôn ngực cường tráng kia làm nàng cảm thấy an toàn, cũng có hương hoa mai nàng quen thuộc, bất quá có chút phai nhạt. Xem ra lúc nàng không ở bên cạnh, quần áo sư phụ cũng không có người thả hoa mai để hun, ngày mai phải làm mới được.

Hình ảnh Hoa Khanh Trần ôm Liễu Nguyệt Phi bước ra, một bộ dáng ân ái, làm người nhà tam phi nhẫn đến đỏ mặt. Hơn nữa Hoa Khanh Trần còn trực tiếp tuyên bố Lâm Tường Vi chính là đứng đầu trong tứ phi, sau đó trực tiếp ôm vào động phòng, lúc này người nhà tam phi mới phản ứng lại. Ai nha má ơi, còn chưa có bái đường a!

Nhưng đến lúc trời tối cũng không thấy được bóng dáng Hoa Khanh Trần, chỉ có quản gia vương phủ đến an bày tam phi ở các viện, nhất thời cả ba nhà đối với Lâm Tường Vi ngập tràn oán trách, tất nhiên Liễu Nguyệt Phi chính là Lâm Tường Vi, bị ghi hận là Liễu Nguyệt Phi.

Dân chúng bên ngoài xem diễn liền đồn đãi Công chúa Bắc Sát xinh đẹp thiên tiên, khiến Ngạo Vương vốn không gần nữ sắc cũng cầm lòng không được, trực tiếp ôm vào động phòng!

Trở lại trong phòng, Hoa Khanh Trần mới buông Liễu Nguyệt Phi, sau đó nhìn chằm chằm hỉ phục phấn hồng trước mặt, trong mắt hiện lên một tia bén nhọn, nói "Đi đổi quần áo, hồng nhạt không thích hợp ngươi. Còn có, đem mặt nạ da người lấy xuống, ta muốn nhìn ngươi!"

"Được a!" Ở trước mặt Hoa Khanh Trần, Liễu Nguyệt Phi cho tới bây giờ đều không cần suy nghĩ, Hoa Khanh Trần kêu cái gì liền làm cái đó. Kêu nàng thay quần áo, nàng lập tức thay ra.

50. Chương 49

Chương 49: Lần đầu tiên đấu

Chốc lát sau, Liễu Nguyệt Phi đã đổi xong quần áo bước ra, nàng lúc này mặc áo ngủ hiện đại sửa thành bảo thủ một chút mà lúc trước đã nhờ Thanh Nhi làm.

Hoa Khanh Trần thấy nàng khôi phục tướng mạo sẵn có, tâm tình càng thêm thoải mái, vẫn là khuôn mặt này nhìn thuận mắt hơn.

Nhìn thêm vài lần nữa, sau đó lắc lắc đầu. Đồ nhi này từ nhỏ đã vô cùng cổ quái, loại quần áo này được nàng gọi là đồ ngủ, hắn cũng đã thấy rất nhiều lần! Bước lên kéo nàng đi ăn cơm "Đói bụng rồi chứ, mau ăn một chút, khoảng thời gian này chắc không có nghỉ ngơi tốt?"

Liễu Nguyệt Phi ngồi bên cạnh Hoa Khanh Trần, nhìn đầy bàn đồ ăn, bụng cũng kêu vài tiếng, trên đường đi cho dù đã ăn sạch sẽ gà mang theo, so ra cũng còn kém bữa ăn này. Từ trưa đến giờ nàng vẫn chưa ăn, đúng là đã đói bụng.

Hiện tại nhìn đầy một bàn đồ ăn mình thích, nàng liền vùi đầu vào lòng Hoa Khanh Trần làm nũng "Vẫn là sư phụ yêu ta nhất!"

Hoa Khanh Trần nhìn cái đầu nhỏ trong lòng, vuốt tóc Liễu Nguyệt Phi, đau lòng nói "Đói bụng liền ăn đi!"

"Dạ được!" Liễu Nguyệt Phi lập tức nảy lên, vùi đầu chiến đấu với cơm chiều.

"Nghe nói Lâm Bình Chi được cứu đi rồi?" Hoa Khanh Trần nhìn tướng ăn của Liễu Nguyệt Phi, trong lòng càng thêm thoải mái, này mới là thiên hạ bảo bối của hắn.

"Dạ, còn là một cao thủ!" Liễu Nguyệt Phi vừa ăn vừa trả lời, nói vậy việc này Cực Thiên cũng đã báo cho sư phụ!

Hoa Khanh Trần híp mắt suy nghĩ xem ở thế giới này còn có ai có thể cứu người đi từ tay đồ đệ của hắn?

"Bản đồ của sơn trang ta đã để Cực Thiên cùng Diệt Thiên đi tìm! Bất quá, ta thật không biết sơn trang có bản đồ gì!" Hoa Khanh Trần giải thích, nói cho Liễu Nguyệt Phi hắn đã an bài người đi làm.

"Câu thơ kia, âm dương luân hồi, trăm sông đổ biển. Ta thật không hiểu là có ý tứ gì?" Liễu Nguyệt Phi vừa ăn vừa nói, chỉ có ở trước mặt Hoa Khanh Trần nàng mới thừa nhận chính mình ngốc. Nàng là sinh viên khoa Lý, văn chương gì gì đó đều không hiểu được.

"Không vội, từ từ nghĩ!" Hoa Khanh Trần nói xong liền ngã cho Liễu Nguyệt Phi chén nước, rất sợ nàng ăn đến bị nghẹn.

~

Vì diễn trò, buổi tối Liễu Nguyệt Phi tất nhiên cũng là cùng Hoa Khanh Trần ngủ, dù sao ngủ chung nhiều năm như vậy, cũng không còn e lệ nữa, bất quá sư phụ ôm ấp chính là thoải mái, ngủ một giấc thẳng đến hừng đông!

Sáng sớm, Hoa Khanh Trần đã chuẩn bị vào triều, vốn Hoàng đế muốn thả cho hắn mấy ngày, nhưng vì chuyện ba Trắc phi kia nên Hoa Khanh Trần tiến cung cho Hoàng đế chút khó khăn.

Mà Liễu Nguyệt Phi bên này vừa khéo rời giường, để Thanh Nhi Hoàng Nhi lúc mang nước đến cho nàng rửa mặt cũng mang một ít máu gà nhỏ lên giường. Thanh Nhi Hoàng Nhi đối với chuyện này còn có chút thẹn thùng, còn Liễu Nguyệt Phi da mặt dày không thèm để ý mặc quần áo vào.

Vừa rửa mặt xong đã nghe nói tam phi đến tìm nàng! Được, điểm tâm không cần ăn, trước đối phó ba người này đi! Sân của nàng là Mai viện, để Thanh Nhi mời bọn họ vào sảnh trước, nàng sẽ ra hầu sau.

Bước một bước vào phòng khách liền nghênh đón ba ánh mắt. Ánh mắt tàn nhẫn vô cùng đến từ một nữ tử toàn thân đỏ rực, nữ tử này mặt trái xoan, mắt tam giác giống y như hồ ly, trên là áo bó sát có thêu hoa hồng, dưới là váy thêu hoa rơi màu xanh, bên hông dùng tơ vàng kết thành một cái nơ bướm thật to, tóc mai buông xuống cắm một cây trâm phượng ngọc bích nghiêng nghiêng, thân thể thon dài yêu diễm câu hồn phách người. Nhìn bộ dáng, Liễu Nguyệt Phi liền biết đó là Đường Hương Nhã, đương kim đệ nhất tài nữ, phụ thân là Hàn lâm viện Học sĩ, quả nhiên tư thái cao ngạo, trong mắt không nhìn được người khác.

(R: suy nghĩ lúc edit: giống cái đèn giao thông quá vại, đỏ vàng xanh:v).

Ánh mắt nữ tử bên cạnh lại lạnh nhạt hơn nhiều, áo màu lục bích, váy dài màu xanh có thêu hoa rơi mờ ảo, thân khoác áo sa mỏng xanh biếc, vai như cắt gọt, thắt lưng như tố, da thịt nõn nà, khí chất tựa lan, kiều mỵ không xương lại mấy phần xinh đẹp. Xem khí chất này, hẳn là nữ nhi của Lễ bộ Thượng thư, Triệu Nhu Nhi, quả thực rất nhu*.

(R: nhu: mềm mại, nhu hòa).

Một nữ tử khác, mị hàm xuân thủy, gương mặt nõn nà, áo trắng thêu mẫu đơn, váy dài uốn lượn thêu trăm hoa, khoác áo sa mỏng, thật đúng là đáng yêu mềm mại. Này hẳn là nữ nhi của trấn quốc Tướng quân, Đỗ Chân Chân!

Lúc Liễu Nguyệt Phi đánh giá ba người, đồng dạng bọn họ cũng đánh giá nàng, nhìn thoáng qua nhau một chút liền dời tầm mắt, giống như chuyện vô lý lúc trước chưa hề xảy ra.

Liễu Nguyệt Phi một bộ dáng chủ nhân ngồi xuống chủ vị, nói với ba người"Ba vị tỷ tỷ cũng thật sớm a, muội muội tối hôm qua mệt muốn chết rồi mới để các vị tỷ tỷ đợi lâu!"

Một câu này vừa nói xong, ngay cả nha hoàn của ba người cũng đều đỏ mặt. Thanh Nhi Hoàng Nhi ở một bên cũng có chút ngượng, được, thiếu chủ của các nàng đúng là càng ngày càng không biết xấu hổ.

Đường Hương Nhã hừ một tiếng, trong lòng cực kì khinh bỉ, quả thực Bắc Sát là mọi rợ, loại chuyện này cũng có thể nói ra miệng.

Liễu Nguyệt Phi biểu cảm ba người, thấy các nàng đều không nói chuyện, liền tiếp tục "Ba vị tỷ tỷ ăn sáng chưa? Nếu không ăn ở Mai viện luôn chứ?"

Nói ra để Hoàng Nhi biết mà đi chuẩn bị. Đỗ Chân Chân hai mắt tỏa sáng"Ta muốn ăn bánh hoa quế!"

"Vô dụng!" Đường Hương Nhã bên cạnh cực kì khinh bỉ nói. Đỗ Chân Chân hoàn toàn không đem ả để vào mắt, chỉ nói với Liễu Nguyệt Phi "Ta buổi sáng đều sẽ ăn thứ đó, không ăn sẽ không thoải mái!"

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy cười nhẹ, không ngờ Đỗ Chân Chân này còn có mấy phần hồn nhiên, liền phân phó Hoàng Nhi "Đi chuẩn bị cho Đỗ Trắc phi đi."

"Không cần, chúng ta trở về!" Đường Hương Nhã không vừa ý nói. Sau đó liền bị Đỗ Chân Chân phản bác "Ngươi không ăn thì thôi, ta là muốn ăn!"

"Ngươi!" Đường Hương Nhã vốn muốn giữ bộ dạng cao quý cũng bị Đỗ Chân Chân làm hỏng.

Liễu Nguyệt Phi cười đến bụng có chút đau. Đỗ Chân Chân này, còn chưa bắt đầu nhất trí đấu với người ta đã 'có thực mới vực được đạo', đúng là hồn nhiên, khờ khạo một cách đáng yêu.

Triệu Nhu Nhi vẫn yên lặng đứng một bên lúc này mở miệng, giọng nói dịu dàng mềm yếu tựa như bọt biển "Không cần phiền toái Lâm Trắc phi, hôm nay bọn tỷ muội đến cũng chỉ là bái kiến ngài một chút. Hôm qua Vương gia tuyên bố ngài là đứng đầu tứ phi, bọn tỷ muội hẳn là nên thỉnh an!"

Nãy giờ không nói gì, vừa mở miệng thật đúng là câu chữ đều có lý, Liễu Nguyệt Phi sờ sờ mũi, cười nói "Đứng đầu tứ phi cũng là Vương gia nói cho người ngoài nghe, hậu viện này đông người, vẫn là nên tìm một quản sự. Kỳ thực cũng không có gì, chúng tỷ muội cũng đừng để trong lòng!"

Lời này của Liễu Nguyệt Phi nghe có vẻ hòa ái, nhưng ba người đều hiểu được Liễu Nguyệt Phi đây là đang ám chỉ vị trí đứng đầu tứ phi này của nàng là Vương gia tuyên bố trước mặt người ngoài, đồng dạng nàng cũng là quản sự trong Ngạo vương phủ này. Vị trí Chính phi không có người, nàng chính là nữ chủ nhân Ngạo vương phủ!

Triệu Nhu Nhi nghe vậy trên mặt vẫn cười nhẹ như trước, còn Đỗ Chân Chân cùng Đường Hương Nhã đều là tức giận cùng không phục. Đỗ Chân Chân là trực tiếp viết hai chữ 'khó chịu' trên mặt. Đường Hương Nhã là nghẹn trong ụng, nhưng vẫn để Liễu Nguyệt Phi nhìn ra.

Chỉ có Triệu Nhu Nhi, không biết nàng là thật không thèm để ý hay là che giấu quá sâu, người này, khó đối phó!

51. Chương 50

Chương 50: Tranh đoạt phòng thu chi

Lúc này Hoàng Nhi bưng nước trà lên, nói đã chuẩn bị điểm tâm, Đường Hương Nhã nghe vậy, tất nhiên không ngồi yên được nữa, rốt cục nói ra mục đích chân chính "Bản phi thấy đồ ăn sáng này liền miễn đi. Hôm nay bản phi đến trước là để nhìn xem muội muội. Muội muội tuổi còn nhỏ đã phải gả xa đến đây, tỷ tỷ thân là người ở đây hẳn là phải chiếu cố. Thứ hai chính là, hiện thời chúng ta đã gả cho Vương gia, theo lý nên chia sẻ với Vương gia. Theo bản phi biết, muội muội được nuông chiều từ bé, nữ tử không tài mới là đức, cho nên hiện thời muội muội là quản sự vương phủ, không bằng đem chuyện ở phòng thu chi giao cho tỷ tỷ xử lí đi!"

Đường Hương Nhã thao thao bất tuyệt xong, Liễu Nguyệt Phi cũng hiểu được ả là muốn được quyền quản lí phòng thu chi, nhân tiện còn chê nàng không học vấn, không thể làm được. Người ta là đệ nhất tài nữ, chuyện phòng thu chi để người ta quản lí mới không có sai sót.

Uống một ngụm trà, Liễu Nguyệt Phi cười đón nhận ánh mắt của Đường Hương Nhã, nói "Chuyện ở phòng thu chi cũng không thuộc quản lý của muội muội a. Muội muội chỉ quản hậu viện thôi. Cho nên tỷ tỷ muốn làm quản sự, không bằng trực tiếp tìm Vương gia đi!"

Đường Hương Nhã nghe vậy, tay liền nắm thành quyền trong tay áo. Đáng giận, còn tưởng rằng Lâm Tường Vi không có đầu óc gì, muốn từ tay nàng cầm quyền, chưởng quản phòng thu chi chẳng khác nào khống chế được ăn mặc của nàng, không ngờ bị nàng đẩy toàn bộ lên người Hoa Khanh Trần. Nếu có thể, ả đã trực tiếp đi tìm Hoa Khanh Trần rồi, còn ở đây làm gì?

"Muội muội chắc không biết, nam chủ ngoại nữ chủ nội, chuyện lớn nhỏ trong vương phủ bây giờ đều thuộc quản lý của muội muội. Theo lý thì phòng thu chi cũng do muội muội quản." Đường Hương Nhã làm sao có thể buông tha nhanh như vậy, ả cần phải nắm giữ phòng thu chi mới có thể đứng vững trong vương phủ này!

Liễu Nguyệt Phi hiện tại chơi đùa chung trà, nhìn hoa văn ở trên, đột nhiên nghĩ đến gốm Thanh Hoa. Đối với yêu cầu của Đường Hương Nhã, nàng đương nhiên sẽ không đáp ứng!

"Cho dù thật đúng như tỷ tỷ nói, là thuộc quản lý của muội muội đi nữa, muội muội sao có thể nhàn hạ để tỷ tỷ phiền lòng?"

Đỗ Chân Chân ở một bên nhìn hai người nói qua nói lại, không kiên nhẫn ngắt lời "Không phải là một cái phòng thu chi thôi sao, nếu Đường Trắc phi muốn quản thì Lâm Trắc phi liền cho nàng đi!"

Đường Hương Nhã đang tức giận thấy có người lên tiếng giúp mình, lửa trong lòng cũng dịu hơn một chút. Ả là đệ nhất tài nữ, sao có thể dễ dàng tức giận như vậy?

"Chuyện ở phòng thu chi cần có người biết rõ số học, tâm linh tinh tế đến đảm đương. Muội muội chắc sẽ có chút khó giải quyết!"

Ở xã hội này, bình thường là lấy văn làm chủ, nữ tử có thể học được cổ từ thơ Đường đã xem như không tệ, còn số học không được chú trọng lắm. Đừng nói nữ tử, ngay cả rất nhiều nam tử cũng không tinh thông, chỉ biết một vài phép toán đơn giản. Hơn nữa Lâm Tường Vi vẫn luôn bị bên ngoài đồn đãi là không có đầu óc, Đường Hương Nhã càng thêm không tin nàng sẽ biết số học. Đã không biết, làm sao có thể quản lý phòng thu chi? Này cũng là ả suy nghĩ đúng lý hợp tình.

Nhưng là ả lại sai lầm rồi, Lâm Tường Vi hiện tại là Liễu Nguyệt Phi, đừng nói thơ từ gì đó nàng không rành, cố tình số học ở triều đại này ai dám so với nàng? Ngay cả sư phụ Hoa Khanh Trần của nàng cũng không dám đấu. Người ta vận dụng là toán học cao cấp, tính nhẩm vô cùng nhanh chóng, chỉ cần trong vòng năm chữ số, tốc độ có thể so với máy tính. Nàng thiết kế chế tạo máy móc, lại càng cần số liệu để kiểm tra.

"Vậy như thế này đi, đợi Vương gia trở lại, muội muội sẽ nói một chút?" Liễu Nguyệt Phi lười nói nhảm với ả, vòng một vòng lớn lại quăng lên người Hoa Khanh Trần.

Đường Hương Nhã tính tình không được tốt, hung hăng liếc mắt nhìn Liễu Nguyệt Phi, sau đó nghiêng đầu nháy mắt với Triệu Nhu Nhi vẫn luôn im lặng, trước khi đến cũng đã nói rồi, sao lúc này lại không hé răng?

Triệu Nhu Nhi nhận được cái nháy mắt của Đường Hương Nhã, trong lòng cười khổ một chút, bất đắc dĩ mở miệng nói với Liễu Nguyệt Phi "Đường Trắc phi cũng là muốn vì Lâm Trắc phi chia sẻ một ít, chuyện ở phòng thu chi đúng là cần người tài đến suy nghĩ, để tiện thì Lâm Trắc phi liền giao cho Đường Trắc phi quản lý đi."

Liễu Nguyệt Phi xoa bụng, mấy ôn thần này sao không chịu đi a? Chẳng lẽ muốn ở lại ăn điểm tâm thật sao?

Nhìn đến Triệu Nhu Nhi ngồi nghiêm chỉnh một bên, Liễu Nguyệt Phi đột nhiên nghĩ tới Lí ma ma. Đây chính là một hạt giống tốt a, đáng giá giao cho Lí ma ma cầm đi nghiên cứu sao có thể ngồi nghiêm chỉnh trong xe ngựa¡'Các tỷ tỷ đều nói chuyện phòng thu chi nên giao cho Đường Trắc phi quản lý, xem ra các tỷ tỷ đều tin tưởng năng lực của Đường Trắc phi!"

"Đương nhiên, nàng là kinh thành đệ nhất tài nữ a, danh hiệu này cũng không phải là giả!" Đỗ Chân Chân không đầu óc vẫn luôn tâng bốc Đường Hương Nhã, Đường Hương Nhã cũng vô cùng phối hợp ngẩng đầu thật cao!

Triệu Nhu Nhi tiếp tục ngồi ở chỗ kia, không nói lời nào, chính là cười nhẹ, đạm bạc đến mức người ta có thể lãng quên nàng!

"Vậy chỗ muội muội vừa vặn có một số đề, cho tỷ tỷ một ngày, nếu tỷ tỷ có thể giải đáp được, vậy muội muội liền giao chuyện ở phòng thu chi cho tỷ tỷ xử lý!" Muốn quản lý phòng thu chi, phải nhìn xem ngươi có biết toán học chuyên ngành không đã, nếu không thì nơi này của ta không cần!

Đường Hương Nhã tức giận nhìn Liễu Nguyệt Phi, nàng đây là hoài nghi ả? Vậy thật muốn nhìn một chút Công chúa Bắc Sát này có thể ra đề gì, ả là vô cùng tự tin, không tin Liễu Nguyệt Phi có thể ra đề gì làm khó ả, chuyện ở phòng thu chi ả nắm chắc rồi!

Liễu Nguyệt Phi không thích người khác ở trước mặt nàng lộ ra ngạo mạn khinh người, hừ lạnh một tiếng nói: "Đề mục như sau, nay có gà thỏ cùng một lồng, trên có ba mươi lăm đầu, dưới có chín mươi bốn chân, hỏi gà thỏ mỗi loại bao nhiêu con?"

Cho ả một vấn đề gà thỏ chung chuồng, là đề số học sơ trung* ở hiện đại, cũng là đề nâng cao của học sinh tiểu học, nếu có thể một ngày giải ra, Đường Hương Nhã xem như là có chút đầu óc, nhưng nàng chính là không tin, đối với xã hội cổ đại này, không chú trọng số học, sổ sách cũng chỉ là cộng trừ đơn giản, phép nhân chia này nọ, Đường Hương Nhã tuyệt đối không làm được!

(R: sơ trung: tương đương với bậc THCS ở nước ta).

Quả nhiên, sắc mặt Đường Hương Nhã lập tức đại biến, suy nghĩ một hồi lâu, đến lúc nước trà Liễu Nguyệt Phi uống đều lạnh cũng không nghĩ ra được. Ả hung hăng liếc mắt nhìn Liễu Nguyệt Phi một cái, liền phất tay áo rời đi, Đỗ Chân Chân thấy vậy cũng chạy theo, nàng đói bụng a.

Triệu Nhu Nhi ở lại nói vài câu với Liễu Nguyệt Phi rồi cũng từ biệt. Liễu Nguyệt Phi rốt cục kêu to, nàng có thể ăn điểm tâm rồi!

~

Đường Hương Nhã cho đến tối cũng không nghĩ ra đề này là giải như thế nào, nha hoàn Hạnh Xuân bên cạnh thấy tiểu như nhà mình vất vả, đau lòng nói "Trí tuệ của tiểu thư sao có thể không bằng người Bắc Sát man di được, có thể là đề này căn bản không có cách giải."

Một câu bừng tỉnh người trong mộng! Đường Hương Nhã đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ. Đúng vậy, suy nghĩ cả một ngày sao có thể vẫn không giải được chứ, tuyệt đối là tiện nhân Lâm Tường Vi kia vì không cho ả quản lý phòng thu chi nên mới loạn ra đề. Đều do ả nóng vội mà để Lâm Tường Vi đùa bỡn ả cả một ngày. Nghĩ vậy ả xong nổi giận đùng đùng bước đến Mai viên.

52. Chương 51

Chương 51: Gà thỏ chung chuồng

Trong Mai viên, Hoa Khanh Trần đang cùng Liễu Nguyệt Phi dùng bữa chiều thì nghe có người bẩm báo Đường Hương Nhã đến đây.

Hoa Khanh Trần có chút kinh ngạc, tầm mắt dừng trên mặt Liễu Nguyệt Phi.

Liễu Nguyệt Phi đang ăn cơm thì cảm giác được một ánh mắt mãnh liệt, ngẩng đầu nhìn, quả nhiên là sư phụ nàng, bĩu môi đem mọi chuyện xảy ra hôm nay kể một lượt.

"Chẳng lẽ Đường Hương Nhã tính ra?" Liễu Nguyệt Phi cả kinh, không phải là nàng coi thường người ta chứ?

Hoa Khanh Trần khẽ nhíu mày, thu hồi bộ dáng lười nhác, khôi phục biểu cảm băng sơn, giọng cũng lạnh lùng nói "Chuyện ở phòng thu chi còn chưa tới lượt nàng ta đến quản lý!"

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy cười trộm trong lòng, quả nhiên sư phụ sẽ không để người ngoài đến quản tiền của hắn!

Hoa Khanh Trần nhìn Liễu Nguyệt Phi đang cười trộm, tất nhiên biết nàng đang nghĩ gì, cũng không nhiều lời, liền cho người gọi Đường Hương Nhã tiến vào.

Đường Hương Nhã đứng đợi bên ngoài đã lâu, lúc này nghe nói Hoa Khanh Trần ở bên trong thì có chút kinh hỉ, cũng có chút ghen tị. Vương gia vừa về đã đến đây, đồng thời vào cửa sao chênh lệch lại lớn như vậy?

Sửa sang lại dáng vẻ một chút rồi thong thả tiến vào đại điện, mỗi bước đi đều đoan trang, cao quý, không hổ là đệ nhất tài nữ, toàn thân tản ra khí chất của người có tri thức, cũng là không ai sánh bằng.

Đi đến trước mặt Hoa Khanh Trần, Đường Hương Nhã cực kì ôn nhu hành lễ với hắn "Thiếp thân tham kiến Vương gia, Vương gia vạn phúc!"

Liễu Nguyệt Phi đột nhiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn Đường Hương Nhã. Giả bộ! Lại giả bộ!!

Hoa Khanh Trần lại không có biểu cảm gì, toàn thân tản mát ra hơi thở lạnh như băng cách người ngàn dặm khiến Đường Hương Nhã lạnh cả người, trong lòng càng thêm ghen ghét Liễu Nguyệt Phi.

"Đường Trắc phi đến có chuyện gì?" Liễu Nguyệt Phi thấy Hoa Khanh Trần vẫn chưa nói chuyện, nơi này lại là sân của nàng, đương nhiên là nàng nên làm chủ, liền chủ động hỏi Đường Hương Nhã. Đến là được rồi, hành đại lễ làm gì, nàng cũng không cho bao đỏ*!

(R: thường sau khi hành đại lễ thì sẽ được cho bao đỏ, mà hình như người lớn tuổi mới vại:|,ta đọc truyện cũng hay thấy, lúc con dâu dâng trà cho cha mẹ chồng á =))).

Đường Hương Nhã thấy Hoa Khanh Trần vẫn không để ý, tự tôn trong lòng sao có thể không tức giận. Thân là đệ nhất tài nữ, cửa nhà đều bị người ta đạp ngã, nhưng là ả một lòng ái mộ Hoa Khanh Trần mới hướng Hoàng đế cầu hôn, cam tâm tình nguyện trở thành Trắc phi cũng muốn gả cho Hoa Khanh Trần. Nhưng hiện tại nam nhân này ngay cả liếc mắt một cái cũng không thèm nhìn, bảo ả sao không giận, sao không đau lòng?

Tức giận trong lòng chồng chất, đành phát tiết lên Liễu Nguyệt Phi "Hôm nay Lâm Trắc phi cho Hương Nhã một đạo đề, Hương Nhã nghiêm túc suy nghĩ một ngày nhưng cũng không ra đáp án mới đến hỏi Trắc phi một chút, có phải là đùa bỡn Hương Nhã hay không?"

Nghe vậy, Liễu Nguyệt Phi trong lòng nôn mửa, lúc này lại tự xưng Hương Nhã, buổi sáng vẫn là bản phi mà!

Không đợi Liễu Nguyệt Phi mở miệng, Hoa Khanh Trần đã lạnh giọng nói"Chuyện ở phòng thu chi giao cho Lâm phi xử lí, không bàn nữa! Không phải của ngươi, cũng đừng nghĩ!"

Đường Hương Nhã nghe xong, sắc mặt lập tức đại biến, thân hình lui về sau mấy bước, không thể tin nhìn Hoa Khanh Trần. Đây chính là nam nhân ả ái mộ ư? Lúc này sao có thể tuyệt tình như vậy?

Tự tôn của ả, kiêu ngạo của ả, lúc này đều bị giẫm lên triệt để, trong mắt dần dần đỏ lên, thân thể cũng run run. Tại sao có thể như vậy? Ả chỉ là muốn ở lại Vương phủ, muốn giúp hắn chia sẻ, muốn cho hắn chú ý mà thôi! Ả tài hoa như vậy cư nhiên còn kém hơn một Công chúa man di? Ả không chịu được!

Hai tay không tự giác nắm thành quyền, mười ngón đều dần trắng bệch, môi mở ra một hồi lâu mới nói "Thiếp thân chỉ là muốn đến hỏi Lâm Trắc phi cách giải đề này. Về chuyện ở phòng thu chi, Vương gia nói sao thì là như vậy!"

Mười tám năm học tập cũng không phải ít, ả làm người dù điêu ngoa kiêu ngạo nhưng đầu óc cũng là linh hoạt, cho nên mới có danh hiệu đệ nhất tài nữ! Hiện thời đối mặt việc này, cho dù khó chịu đến mức nào, ả cũng muốn giữ bộ dáng hiền dịu trước mặt Hoa Khanh Trần.

Quả nhiên, Hoa Khanh Trần gật đầu, khiến ả mừng rỡ như điên.

Liễu Nguyệt Phi nhìn hết thảy, tâm tình Đường Hương Nhã thay đổi theo lời nói của sư phụ, không biết vì sao trong ngực có chút đau lòng.

Đường Hương Nhã nở nụ cười một chút, sau đó thấy ánh mắt Liễu Nguyệt Phi nhìn mình, ả khẽ híp mắt. Người này hẳn là đang chê cười ả, hiện tại chắc nàng cao hứng, phòng thu chi đã là của nàng rồi!

Trên mặt vẫn giữ nụ cười thanh nhã nói với Liễu Nguyệt Phi "Lâm Trắc phi, mời ngài nói ra đáp án của đề mục hôm nay đi!"

Ả đến là muốn để Hoa Khanh Trần nhìn xem Công chúa Bắc Sát này âm hiểm cỡ nào, đã dùng phương pháp gì đối phó ả, đó là hành vi tiểu nhân, muốn cho Vương gia thấy được bộ mặt thật của nàng!

Thấy gương mặt đột nhiên trở nên dữ tợn của Đường Hương Nhã, phần tội nghiệp trong lòng Liễu Nguyệt Phi bỗng nhiên biến mất không dấu vết. Người như vậy không đáng để nàng đồng tình!

"Xem ra Đường Trắc phi là không đợi được đến ngày mai, nếu đã như thế, vậy bản phi hôm nay liền nói cho Đường Trắc phi đáp án.Trong đề cho tổng số gà cùng thỏ là ba mươi lăm con, nếu đem hai chân trước của con thỏ trói lại, coi như là một chân, hai chân sau cũng trói lại coi như một, vậy con thỏ sẽ trở thành hai chân, tức làm cho thỏ cũng chỉ có hai chân như gà. Tổng số chân của gà và thỏ là hai lần ba mươi lăm, đó là bảy mươi chân, so với chín mươi bốn chân đề cho là ít hơn. Vậy liền lấy chín mươi bốn giảm đi bảy mươi, tức là còn hai mươi bốn chân. Hiện tại, chúng ta tháo dây trói chân của một con thỏ, tổng số chân sẽ tăng hai, tức bảy mươi hai chân, lại tháo dây trói một con nữa, tổng chân tăng hai, tiếp tục cho đến khi tăng đủ hai mươi bốn. Cho nên tổng số thỏ là một nửa của hai mươi bốn, tức là mười hai con. Suy ra gà có hai mươi ba con."

Liễu Nguyệt Phi nói xong liền uống một ngụm nước, hôn mê, không có toán cao cấp thật đúng là phí nước bọt, trực tiếp dùng hệ hai phương trình hai ẩn đã tính ra, không cần phải phiền phức thế này. Nhưng là nếu nói như vậy, Đường Hương Nhã cũng sẽ không động, hơn nữa ả là đang cố ý gây thị phi để chỉnh nàng!

Đường Hương Nhã đem lời nói của Liễu Nguyệt Phi phân tích, sau khi ngẫm lại một lần, quả đúng là như vậy, ả kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Liễu Nguyệt Phi, sắc mặt vốn đỏ hồng cũng bắt đầu trắng lên. Lần đầu tiên ả bại trận trước đối thủ, hơn nữa còn là thua thảm như vậy, thua tự tôn, thua kiêu ngạo, còn thua luôn thưởng thức của nam nhân yêu nhất!

Thân thể bởi vì động não suy nghĩ một lúc lâu có chút không ổn, hơn nữa do đả kích lúc nãy, trước mắt Đường Hương Nhã lúc này choáng váng một chút. Không được, ả không thể thất lễ ở đây, ả đã thảm bại một lần, không thể mất mặt trước Hoa Khanh Trần nữa!

Trong lòng đau xót, quay đầu liền nói với Hoa Khanh Trần "Số học của thiếp thân xác thực không bằng Lâm Trắc phi! Việc ở phòng thu chi đúng là nên để Lâm Trắc phi quản. Thiếp thân có chút mệt mỏi, cáo từ trước, không quấy rầy Vương gia nghỉ ngơi nữa!"

53. Chương 52

Chương 52: Kỳ thi hội của Hoàng hậu

Hoa Khanh Trần gật đầu, liền để ả lui xuống. Thấy vậy, Đường Hương Nhã thất hồn lạc phách rời đi, ả chưa bước ra khỏi cửa, phía sau đã truyền đến giọng nói lạnh như băng của Hoa Khanh Trần "Kỳ thi hội* sắp tới, ngươi cùng bổn vương đi đi!"

(R: Kỳ: thỉnh cầu, hy vọng. Thi: thơ, thơ ca. K biết edit sao, Kỳ hội thơ, hội thơ Kỳ, hội thơ ca, thơ ca hội, blah blah~ nào cũng k thuận tai nên ta để nguyên. Kỳ thi hội ở đây chắc là hội thơ mà lấy tên là chữ Kỳ).

Nhất thời, vui sướng thay thế ất mát vừa rồi của Đường Hương Nhã, ả hưng phấn xoay người, quỳ xuống với Hoa Khanh Trần "Đa tạ Vương gia!"

"Lui ra đi!" Hoa Khanh Trần nhàn nhạt nói. Đường Hương Nhã hưng phấn đứng dậy, đắc ý nhìn thoáng qua Liễu Nguyệt Phi liền xoay người rời đi. Xem ra ả cũng không có thua triệt để, ít nhất Kỳ thi hội mỗi năm một lần, Vương gia sẽ mang ả đi!

Đợi đến khi bóng dáng Đường Hương Nhã khuất hẳn, Liễu Nguyệt Phi mới mặt khổ qua trừng mắt Hoa Khanh Trần, bĩu môi hỏi "Kỳ thi hội là cái gì? Vì sao không mang ta đi?"

Hoa Khanh Trần nhíu mày, bỏ xuống một thân lạnh lùng, khôi phục bộ dáng lười nhác, uống một chút rượu rồi nói "Kỳ thi hội, đương nhiên là thi hội*, ngươi muốn đi sao?"

(R: thi hội: hội thơ, đã giải thích ở trên).

Nghe vậy, Liễu Nguyệt Phi không vừa ý, miệng chu thật cao, mày nhăn lại, một bộ dáng 'ta mất hứng'!

"Đúng a, Đường Hương Nhã người ta là đệ nhất tài nữ, mang đi mới không tổn hại mặt mũi của người!"

Hoa Khanh Trần gật đầu, vô cùng tán thành. Liễu Nguyệt Phi thấy vậy càng không thoải mái, giận dỗi buông đũa, rống to với Hoa Khanh Trần, hiển thị toàn bộ vẻ ngang ngược đáng yêu của tiểu nữ nhi "Vậy người đêm nay đến chỗ Đường Hương Nhã mà ở a! Người ta cho người mặt mũi!"

Hoa Khanh Trần cười nhẹ, giọng nói thật nhỏ từ môi mỏng truyền ra. Đồ nhi bảo bối này của hắn, từ nhỏ dục chiếm hữu đã rất mạnh, nhưng hôm nay hắn muốn nhìn xem đỉnh điểm của nàng đến đâu "Thế nào, muốn cho Đường Hương Nhã làm sư nương!"

Liễu Nguyệt Phi vừa nghe, vô thức đánh một quyền lên ngực Hoa Khanh Trần, ầm ĩ "Không muốn!"

Không biết tại sao, vừa nói đến sư nương, trong lòng nàng liền không thoải mái, giống như có người sẽ cướp đi sư phụ của nàng!

Hoa Khanh Trần vừa lòng đem Liễu Nguyệt Phi ôm ngồi lên chân, dùng một loại sủng nịch nói "ư phụ vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi, ai cũng không đoạt đi được!"

Liễu Nguyệt Phi kinh ngạc ngẩng đầu, nha, thuật đọc tâm sao? Nhất thời sắc mặt có chút ửng hồng!

Hoa Khanh Trần thấy vậy thật muốn cười ha ha, tiểu đồ đệ không biết xấu hổ này của hắn cư nhiên cũng biết thẹn thùng! Chọn trên bàn một món Liễu Nguyệt Phi thích nhất đưa vào miệng nàng. Liễu Nguyệt Phi cũng không khách khí ăn, không sai, sư phụ là của nàng!

"Kỳ thi hội ta cũng phải đi!" Loại tụ hội này khẳng định sẽ có rất nhiều danh môn thiên kim, hiện thời Chính phi của sư phụ vẫn chưa có, rất nhiều người đều đang nhìn trộm vị trí sư nương tương lai của nàng, nàng phải giữ cho tốt, không thể để những nữ tử tục khí này đoạt mất sư phụ!

Hoa Khanh Trần sủng nịch xoa xoa tóc mái của Liễu Nguyệt Phi, cười nói"Làm sao có thể không mang theo ngươi đi, Kỳ thi hội năm nay là truyền thống hàng năm của Hoàng hậu nương nương, vừa khéo lại có sứ thần nước ngoài đến, liền cùng nhau chúc mừng. Hiện thời ta mới đại hôn, cũng đang định mang ngươi tiến cung nhìn một cái, không riêng gì Đường Hương Nhã, Triệu Nhu Nhi cùng Đỗ Chân Chân cũng phải đi!"

"A, vậy sư phụ người vừa rồi là cho Đường Hương Nhã một chút ngon ngọt?" Liễu Nguyệt Phi tiếp tục ăn đồ Hoa Khanh Trần đưa đến miệng, đùa giỡn nói.

"Còn không phải thu dọn cho ngươi sao."

"Sư phụ, kia rõ ràng là người đả thương trái tim nhỏ bé của cô nương nhà người ta."

"Ta có sao?"

"Người thật vô tình!"

"Ta đây đêm nay đến ở chỗ nàng kia?"

"Không cho!"

……

Hôm nay chính là Kỳ thi hội, sáng sớm, Hoa Khanh Trần đã mang theo bốn người tiến cung. Hôm nay Liễu Nguyệt Phi mặc một thân váy dài phấn hồng, đai lưng kết bằng dây mỏng, thỉnh thoảng lóe sáng lên, trên đầu cài mấy đóa hoa mai, không có nhiều trang sức, đơn giản cũng không cao quý, có loại khí chất thuần thiên nhiên từ trên người nàng toát ra, không cần trang phục đẹp đẽ quý giá gì, chỉ là hoa văn trang sức thiên nhiên.

Đường Hương Nhã một thân váy dài màu vàng, cổ áo có chút thấp, như ẩn như hiện. Trên đầu mang một ít kim sức, lòe lòe sáng lên, hoàn toàn là làm từ vàng, nhưng ở trên người ả lại tuyệt không có một chút tục khí, ngược lại càng tô điểm thêm khí chất cao quý kiêu ngạo của ả.

Đỗ Chân Chân đơn giản là váy dài màu xanh, tứ chi hoàn toàn được thoải mái, có thể hoạt động dễ dàng, quả thật rất phù hợp với khí chất cùng bản tính của nàng.

Triệu Nhu Nhi là váy mày lam nhạt, bên cưới có thêu cánh sen hồng phấn, trên đầu cắm một cây trâm, vô cùng xứng với khí chất lạnh nhạt của nàng.

Không thể không nói bốn người mỗi người một vẻ, Triệu Nhu Nhi nhu, Đỗ Chân Chân hồn nhiên, Đường Hương Nhã kiêu ngạo, Liễu Nguyệt Phi khí chất. Tựa như mai lan cúc trúc. Liễu Nguyệt Phi tất nhiên là mai, Đường Hương Nhã tự thân cao quý kiêu ngạo, xác thực có khí chất của trúc, Đỗ Chân Chân là lan, Triệu Nhu Nhi tất nhiên là hoa cúc!

Đường Hương Nhã có chút không vừa ý, vốn tưởng Hoa Khanh Trần chỉ mang một mình ả, không ngờ ba người kia cũng đi theo đến, thật sự là chướng mắt!

Trong ngự hoa viên hoàng cung, từ khi tứ phi của Ngạo Vương đến đây, hoa cỏ càng thêm kiều diễm, không khí cũng náo nhiệt hẳn lên. Hoàng hậu liếc mắt một cái liền thấy Hoa Khanh Trần, nói thẳng "Ngạo Vương đến thật sự là đúng lúc!"

Hoa Khanh Trần ngẩng đầu chắp tay nói với Hoàng hậu "Nhi thần tham kiến mẫu hậu!"

Hoa Khanh Trần không phải do Hoàng hậu sinh ra, nhưng quy củ chính là như vậy. Người ta là lão đại, ngươi phải kêu một tiếng mẫu hậu!

Bốn người Liễu Nguyệt Phi cũng hành lễ theo, biểu hiện đều rất xuất chúng. Liễu Nguyệt Phi có chút tò mò ngẩng đầu nhìn Hoàng hậu, hơn bốn mươi tuổi vẫn bảo dưỡng tốt như vậy, thật đúng là phu nhân, không phải chịu khổ lại có tiền, không trẻ mới là lạ!

Hoàng hậu là cây Thường Thanh ở hậu cung, Liễu Nguyệt Phi nhìn một cái, bà ta tất nhiên là thấy được, trên mặt vẫn giữ nụ cười nói "Này chính là Bắc Sát Công chúa đi!"

Liễu Nguyệt Phi vừa nghe, lão thái bà này mới đó đã gọi đến tên nàng, thật đúng là mắt sắc, bất quá nàng không thích thái độ nói chuyện của bà ta, một bộ tư thái trưởng bối. Nếu nàng không chết, hiện tại cũng sắp bốn mươi tuổi rồi, đừng ở trước mặt nàng cậy già lên mặt!

Bất quá bây giờ đang ở chỗ của người ta, nàng đương nhiên sẽ trưng ra khuôn mặt tươi cười, hành lễ với Hoàng hậu nói "Bẩm nương nương, nô tì chính là Lâm Tường Vi!"

Hoàng hậu thấy Liễu Nguyệt Phi không nói chính mình là Bắc Sát Công chúa mà trực tiếp báo tên cũng thực vừa lòng. Đi đến Nam Tề nàng đã không còn là Công chúa gì nữa, mà chính là một Trắc phi!

"Quả thực phương bắc có giai nhân tuyệt thế. Nhất cố khuynh nhân thành, tái cố khuynh nhân quốc." Lúc này một giọng nam vang dội truyền đến, Liễu Nguyệt Phi theo bản năng nhìn về phía phát ra tiếng. Người nọ trên đầu đội kim quan khảm đá quý màu tím, mặc một kiện áo màu vàng, buộc một dải hoa kết bằng tơ ngũ sắc, mang giày gấm màu xanh đế nhỏ, ngũ quan như điêu khắc, mặt như cánh hoa đào, mắt như làn thu thủy, trời sinh có một loại hơi thở mạnh mẽ. Người này hẳn là chính là Thái tử Nam Tề, Hoa Lạc Trần!

(R: ta hận mấy màn tả người tả quần áo, thặc là quấn não. K lẽ để nguyên rồi phán 1 câu 'túm lại là đẹp' thiệt chứ ==").

"Đúng là rất xinh đẹp!" Hoàng hậu nhìn đến là con mình nói liền không có tức giận, mặc hắn nói đi.

Liễu Nguyệt Phi bĩu môi, không phải nói chứ, khuôn mặt này tuy đẹp mắt, nhưng cũng không phải khuynh quốc khuynh thành như Hoa Lạc Trần nói đi. Không biết Lâm Tường Vi nghe được có ngồi dậy mà cười hay không!

"Hoàng hậu nương nương hôm nay lại càng trẻ trung, ai cũng không xinh đẹp bằng nương nương, khiến Hương Nhã thật sự là vừa hâm mộ lại ghen tị!" Đường Hương Nhã bắt lấy thời cơ nịnh nọt Hoàng hậu.

54. Chương 53

Chương 53: Làm ơn đừng chơi làm thơ có được không?

Hoàng hậu vừa nghe, nhất thời cười không ngừng. Nữ nhân nào không thích xinh đẹp? Nữ nhân nào không thích người khác khen mình trẻ tuổi? Đặc biệt là những nữ nhân ở hậu cung này, tuổi trẻ xinh đẹp đều là tiền vốn, hơn nữa Hoàng hậu này còn là tiểu di của Đường Hương Nhã, đương nhiên người một nhà có vẻ thân "Miệng Hương Nhã này a, thật sự là càng ngày càng ngọt!"

"Mới không phải Hương Nhã nói ngọt, mà vốn chính là sự thật thôi!" Đường Hương Nhã vuốt mông ngựa, sau lưng ả phải dựa vào Hoàng hậu nương nương này, không lấy lòng bà ta còn có thể lấy lòng ai?

Đỗ Chân Chân và Triệu Nhu Nhi đều không có suy nghĩ cùng thân thích như Đường Hương Nhã, chỉ là lễ phép nói hai câu rồi im lặng.

Chỗ ngồi của Hoa Khanh Trần là chỗ thứ hai bên trái, Thái tử ở phía dưới. Hoa Khanh Trần sau khi ngồi xuống, bốn người Liễu Nguyệt Phi liền ngồi trên sạp sau lưng hắn, vốn theo lí bình thường đều là mang một gia quyến, không phải Chính phi thì là nữ nhi, Hoa Khanh Trần này gần đây đại hôn cưới bốn, hơn nữa thân phận hoàn toàn giống nhau, cho nên đều dẫn theo, nhưng vị trí cho hai người mà đến bốn người ngồi thì xác thực có chút chật chội. Hoàng hậu thấy đau lòng cho cháu gái, liền giữ Đường Hương Nhã lại bên cạnh, đồng thời, tay Hoa Khanh Trần vung lên, Liễu Nguyệt Phi đã an vị trong lòng hắn. Đây chính là làm ọi người kinh hô một tiếng, Đường Hương Nhã vốn muốn lên mặt một phen, không ngờ lại biến hóa thành như vậy, khiến ả thật khó chịu!

Bên này Ngạo Vương dịu dàng đối đãi Liễu Nguyệt Phi, ở trong mắt mọi người là vô cùng hâm mộ, không ngờ Công chúa đến từ Bắc Sát này lại được sủng ái đến vậy.

Nhưng trong mắt Đường Hương Nhã, Hoàng hậu cùng nhóm nữ quyến lại thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt! Không thể không trừ bỏ!

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy nhưng trên mặt đều là tươi cười, đều là rộng lượng, không ngừng kính rượu với Ngạo Vương, chúc mừng hắn ôm được mỹ nhân về.

Một lát sau, giọng nói lanh lảnh của thái giám vang lên trong ngự hoa viên"Hoàng thượng giá lâm…… Tây phương sứ thần đến……"

Bách quan nữ quyến đều quỳ xuống hành lễ với Hoàng đế, Hoa Mạch Tiêu một thân long bào, bước chân hữu lực tiến vào tầm mắt của mọi người, phía sau là một đoàn thái giám cùng cung nữ, bên cạnh là hai vị sứ thần Tây phương.

Liễu Nguyệt Phi tò mò ngẩng đầu nhìn Hoàng đế Hoa Mạch Tiêu, quả nhiên là lão cha của sư phụ, cái mũi kia đúng là rất giống, hoàn toàn chính là sư phụ già đi một chút, xem ra sư phụ đến bốn năm mươi tuổi cũng chính là cái dạng này. Nghiêng đầu nhìn sứ giả đứng một bên, Liễu Nguyệt Phi mở to mắt. Lúc trước nghe nói sứ thần Tây phương, còn tưởng rằng là Tây Lâm quốc, không ngờ là còn Tây hơn cả Tây Lâm quốc. Ngươi xem tóc màu vàng kia, vóc dáng cao lớn kia, đôi mắt màu lam kia, rõ ràng là người nước ngoài rồi! Nàng kiếp trước chính là bị người như thế quăng bom, không ngờ kiếp này còn có thể nhìn thấy tổ tông của bọn hắn! Lỗi của con cháu, để tổ tông đến trả nợ đi!

Hoa Mạch Tiêu ngồi xuống long ỷ mới bảo mọi người bình thân, sứ thần được an bày ở vị trí đầu tiên bên phải, xem ra Hoa Mạch Tiêu rất coi trọng bọn họ!

"Sư phụ, bọn họ tới là để làm gì?" Đợi sau khi ngồi xuống, Liễu Nguyệt Phi khẩn cấp hỏi Hoa Khanh Trần, loại quan hệ này, loại thái độ này, hoàn toàn không giống lúc trước Mộc Khinh đi sứ đến Bắc Sát của nàng!

"Hàng năm đều có sứ thần Tây phương đến, nói là đi thuyền mà đến, cụ thể là chỗ nào cũng không biết, đến đây dùng các phát minh của bọn họ đổi lấy một ít hạt giống cùng hương liệu!" Hoa Khanh Trần ôm Liễu Nguyệt Phi, nói nhỏ bên tai giảng giải cho nàng, trong mắt người bên ngoài hoàn toàn chính là bộ dáng ân ái, mấy nữ quyến thấy vậy cũng đỏ mắt ghen tị.

Thì ra là thế, đại lục này không có một cái bản đồ tiêu chuẩn cho nên nàng không thể biết những người nước ngoài này rốt cuộc là đến từ đâu, có phải giống như đại lục ở thế kỉ 21 hay không.

"Xem ra là quan hệ hữu nghị!" Liễu Nguyệt Phi bĩu môi, người nước ngoài thật đúng là giỏi ngoại giao, tổ tiên đã như vậy.

"Cũng không phải, mỗi lần đều là thi đấu với chúng ta, thua thì chúng ta cho hương liệu, thắng thì họ sẽ cho kỹ thuật!"

"Vậy thắng được bao nhiêu lần?" Kỹ thuật, hiện tại kỹ thuật của người nước ngoài đã phát triển đến đâu rồi, nàng thật là rất muốn xem.

"Ngoại giao kiểu này cũng đã mười năm, lại chỉ thắng được ba lần, tính luôn năm trước thì đã bảy năm thua trận!" Hoa Khanh Trần uống lên chút rượu, lúc trước loại ngoại giao này hắn cũng không tham gia, đều là ở trong rừng núi cùng tiểu đồ đệ.

Nha! Người nước ngoài này, liên tục thua ba lần liền biết cố gắng học tập, sau đó lập tức thắng lại bảy lần, thật đúng là bản tính hiếu chiến của người nước ngoài, cứ tiếp tục như vậy, người Trung Hoa sẽ bị khi nhục!

"Sư phụ, mỗi lần Hoàng thượng đều nhiệt tình chiêu đãi bọn họ như vậy sao?" Liễu Nguyệt Phi lại không hiểu, người ta đến khi nhục ngươi, còn lấy đồ của ngươi, ngươi còn nhiệt tình chiêu đãi, thật đúng là có bản tính chịu ngược a!

"Những người tới từ Tây phương đó cũng biết điều này, cho nên mỗi lần đến đều cho chúng ta một chút lợi ích, năm trước hình như chính là đưa cho lão nhân một cái ghế xoa bóp vô cùng thoải mái. Năm nay hình như là mang theo đặc sản của bọn họ, Hoàng đế ăn vui vẻ, cũng không so đo nữa!" Hoa Khanh Trần nhún vai, bất đắc dĩ nói.

Liễu Nguyệt Phi bốc một hạt đậu phộng trên bàn ăn, ghế xoa bóp, người nước ngoài đúng là biết hưởng thụ, với trình độ khoa học kỹ thuật hiện nay có thể làm ra sao? Hơn phân nửa là dùng tay rồi!

Liễu Nguyệt Phi cùng Hoa Khanh Trần ở bên này tán gẫu vui vẻ, phía trên Hoa Mạch Tiêu hớn hở ăn, người nước ngoài thành thạo tiếng Trung, cũng có thể tán gẫu được với Hoa Mạch Tiêu.

Lúc này Hoàng hậu nhìn sắc trời thấy cũng không sai biệt lắm, liền mở miệng nói "Kỳ thi hội năm nay bắt đầu đi, vừa vặn có thể để sứ thần kiến thức một chút văn hóa nước ta. Hương Nhã, con lên trước đi!"

Đường Hương Nhã nghe vậy, bởi vì Hoàng hậu ngồi phía sau Hoàng đế, Đường Hương Nhã cũng liền đứng ở phía sau, khoảng cách rất gần với Hoàng đế cùng sứ thần. Bình tĩnh đứng lên, thể hiện phong thái tiểu thư khuê các, chỉ thấy ả mở miệng liền nói "Hiện thời lập thu, Hương Nhã liền lấy thu làm đề. Mộ vân thu tẫn dật thanh hàn. Ngân hà vô thanh chuyển ngọc bàn. Thử sinh thử dạ bất trường hảo. Minh nguyệt minh niên hà xử khan."

(R: xin phép k edit thơ nhé, trình độ của ta k cho phép ==")

Đường Hương Nhã không hổ là đệ nhất tài nữ, xuất khẩu liền thành thơ, phía dưới vang lên một trận vỗ tay, nhưng là Liễu Nguyệt Phi nhìn lại thấy buồn cười. Người ta người nước ngoài cái gì cũng đều không hiểu, ngươi làm thơ có hay cỡ nào đi nữa thì có ích lợi gì? Hoàn toàn chính là kiểu đề thi cấp tám của Trung Quốc*. Bất quá, nàng cũng không muốn biết, chán ghét phải nghiền ngẫm từng chữ một.

(R: ta cũng k biết này là đang nói cái gì:|).

Biểu hiện xuất chúng của Đường Hương Nhã làm Đường gia cùng Hoàng hậu đều cười hơ hớ, trên mặt cũng đắc ý dào dạt. Đường Hương Nhã sau khi nói xong thì liếc mắt nhìn Hoa Khanh Trần một cái, lại không thấy được ánh mắt trong chờ đợi, có chút mất mát ngồi xuống.

"Chiêu Hoa cũng đến một lần, đã là mùa thu, vậy Chiêu Hoa liền lấy hoa cúc làm đề!" An Chiêu Hoa trong đám người bất mãn với biểu hiện của Đường Hương Nhã, lập tức đứng lên, Hoa Khanh Trần là của ả!

"Hảo, Chiêu Hoa cũng hăng hái như thế, trẫm thật cảm thấy vui mừng!" Hoàng đế thấy người của mình bước ra, trong lòng cũng vui vẻ, vội vàng đáp lời.

Hoàng đế đều đã nói, mọi người cũng đi theo ho hô, trực tiếp cổ vũ An Chiêu Hoa. An Chiêu Hoa đắc ý dào dạt nhìn Đường Hương Nhã, nói "Thu tùng nhiễu xá tự đào gia. Biến nhiễu li biên nhật tiệm tà. Bất thị hoa trung thiên ái cúc. Thư hoa khai tận canh vô hoa."

55. Chương 54

Chương 54: Làm thơ, nàng thật sự sẽ không

"Hảo một câu 'Bất thị hoa trung thiên ái cúc', Chiêu Hoa muội muội càng ngày càng xuất chúng!" Hoa Lạc Trần vỗ tay trầm trồ khen ngợi, người của hoàng gia đương nhiên phải tâng bốc một chút.

Liễu Nguyệt Phi nhàm chán ghé vào trên người Hoa Khanh Trần, hoàn toàn cùng một bộ dáng với sứ thần Tây phương, trên mặt viết hai chữ thật to, chán quá.

Hoa Khanh Trần buồn cười nhìn nàng, cầm một cái bánh hoa quế nhét vào miệng nàng, trong mắt tất cả đều là sủng nịch. Liễu Nguyệt Phi cũng không chút khách khí ăn bánh hoa quế được đưa tới.

Này hết thảy bị An Chiêu Hoa đang đắc ý nhìn thấy, đột nhiên nghĩ đến Lâm Tường Vi không học vấn không nghề nghiệp, tranh đấu với một Đường Hương Nhã không được sủng còn không bằng chơi đùa Lâm Tường Vi được sủng ái!

"Nghe nói Bắc Sát có nhiều tài nữ, không bằng để Lâm Trắc phi đến một lần ọi người xem thế nào?"

Liễu Nguyệt Phi đang nhàm chán nghe được một câu như vậy, nhìn thoáng qua Hoa Khanh Trần, thấy trong mắt đối phương là ba chữ 'tùy ý ngươi' liền trực tiếp nói to hai tiếng "Sẽ không!"

Nhất thời toàn thành ồ lên, sứ thần Tây phương đang nhàm chán cũng ngẩng đầu nhìn Liễu Nguyệt Phi một cái, người này thật đúng là thú vị.

An Chiêu Hoa cười nhạt "Công chúa một quốc gia mà không làm thơ? Vậy ngươi nói, ngươi biết làm cái gì?"

Đường Hương Nhã cũng vui sướng khi người gặp họa nhìn Liễu Nguyệt Phi, trong mắt tất cả đều là ghen tị nồng đậm!

"Nữ tử không tài đó là đức, quốc gia đại sự giao cho nam nhân xử lý là được, nữ tử giúp chồng dạy con, cũng không cần làm thơ viết chữ a!" Từ đầu đến cuối, Liễu Nguyệt Phi đều ghé vào trong lòng Hoa Khanh Trần, không hề đứng lên, một màn này càng kích thích An Chiêu Hoa cùng Đường Hương Nhã.

Những lời này bản thân chính là khen tặng nam tử ở xã hội cổ đại nam tôn nữ ti này có vai trò to lớn, thực rõ ràng, Hoa Mạch Tiêu vừa lòng gật đầu, vô cùng đồng ý với Liễu Nguyệt Phi.

"Nữ tử có chút tri thức mới có thể chia sẻ áp lực với trượng phu, làm hiền thê!" An Chiêu Hoa tiếp tục nói, lý luận này của Lâm Tường Vi là từ chỗ nào đến?

Nghe vậy, Liễu Nguyệt Phi cười nhẹ "Chẳng lẽ chia sẻ áp lực chính là không có việc gì làm chút thơ?"

"Ngươi! Không thể nói lý!" An Chiêu Hoa tức giận chỉ vào Liễu Nguyệt Phi, người này thật đúng là hoang dã!

"Đủ, vốn là Kỳ thi hội, không làm thì thôi, tất nhiên vẫn có người ra làm!" Hoàng hậu trên mặt xanh mét nói. Một Kỳ thi hội hoành tráng lại bị Liễu Nguyệt Phi nói thành không đáng một đồng, đương nhiên là bà ta không vừa ý, loại văn hóa nho nhã này, người hoang dã đương nhiên không hiểu được!

Hoa Mạch Tiêu vẫn luôn xem diễn không nói gì, dù sao là Kỳ thi hội của Hoàng hậu, hắn xác thực khó mà nói nên lời, không có việc gì liền uống rượu tán gẫu với sứ giả.

Sứ giả tiếp rượu Hoàng đế, nhìn Liễu Nguyệt Phi trong lòng Hoa Khanh Trần, trong mắt tất cả đều là hứng thú. Nữ tử này, thật sự là khác biệt.

Hoa Khanh Trần chú ý tới ánh mắt mãnh liệt thăm dò của sứ giả, sắc bén trong mắt lập tức bắn tới, tất cả đều chứa ý tứ cảnh cáo. Sứ giả thấy vậy cũng nhún vai không để ý.

Liễu Nguyệt Phi chôn trong lòng Hoa Khanh Trần lúc này toàn thân thả lỏng, đương nhiên làcảm nhận được ánh mắt của sứ giả, chỉ cần hiện tại không để nàng làm thơ, nàng liền ăn bánh hoa quế, đậu phộng đường của mình.

Lúc này toàn hoa viên trải qua một màn vừa rồi, ai cũng không muốn là người đầu tiên bước ra, nhất thời có chút tẻ nhạt. Hoàng hậu ý trách cứ nhìn Liễu Nguyệt Phi, nhưng là người ta căn bản không chú ý tới bà, khiến bà ta càng tức giận hơn!

Triệu Nhu Nhi ở phía sau lại cảm giác được tức giận của Hoàng hậu, nhìn xung quanh một chút rồi thở dài một hơi, đứng lên nói "Vậy để Nhu Nhi đến một lần đi, Nhu Nhi liền lấy thu làm đề. Yên cảnh đạm mông mông. Trì biên vi hữu phong. Giác hàn cùng cận bích. Tri minh hạc quy lung. Trường mạo tùy niên cải. Suy tình dữ vật đồng. Dạ lai sương hậu bạc. Lê diệp bán đê công."

"Văn chương của Nhu Nhi tiến bộ rất lớn a." Hoàng hậu vui mừng nhìn Triệu Nhu Nhi, may mắn có người ra cứu nguy. Lại một lần nữa căm hận liếc mắt nhìn Liễu Nguyệt Phi vẫn đang ăn thật vui vẻ, cũng may Hoàng thượng chỉ cho làm Trắc phi, nếu là Chính phi, không biết nàng còn dữ dội đến mức nào!

"Thần cũng đến một lần đi. Nam lĩnh kiến thu tuyết. Thiên môn sinh tảo hàn. Nhàn thời trú mã vọng. Cao xử quyển liêm khan. Vụ tán quỳnh chi xuất. Nhật tà diên phấn tàn. Thiên nghi khúc giang thượng. Đảo ảnh nhập thanh lan."

Liễu Nguyệt Phi đang ăn đến quên trời đất đột nhiên nghe được giọng nói quen thuộc, ngẩng đầu nhìn lại, thì ra là Mộc Khinh. Bất quá, nhìn ánh mắt của hắn có chút không đúng, nhưng là loại cảm giác này lại không thể nói rõ, chỉ có một ít thương cảm bị nàng nhìn ra. Mộc Khinh này đang thương cảm gì?

"Mộc đại nhân thật tài năng, câu thơ này, thật khéo là vừa đúng a!"

"Đúng vậy, xác thực tốt lắm, là tác phẩm xuất sắc a!"

Một ít lời khen tặng không ngừng vang lên, Kỳ thi hội trở lại trạng thái náo nhiệt lúc trước, giống như một màn đệm lúc nãy không hề xảy ra. Liễu Nguyệt Phi lúc này định quay đầu nói lời cảm tạ với Triệu Nhu Nhi một chút, lại nhìn thấy Triệu Nhu Nhi khóe mắt đỏ hồng, nàng không hiểu hỏi, đối phương lại nói là bụi bay vào mắt.

Liễu Nguyệt Phi càng thêm không rõ, không có gió, bụi chỗ nào bay đến a?

Kỳ thi hội kéo dài đến một canh giờ sau thì một đám tiểu thư khuê các không có tài văn chương đều ào ào lên hiến vũ*. Đỗ Chân Chân cũng ngồi không yên đứng dậy múa kiếm, được toàn bộ hoan hô. Trong tứ phi cũng chỉ còn Liễu Nguyệt Phi chưa biểu diễn, những người khác đã nhận định Công chúa này không tài không đức, hiện tại kiêu ngạo như vậy cũng chỉ là bởi vì được sủng ái, chờ đến lúc thất sủng sẽ không có ai thương hại!

(R: hiến vũ: múa).

Lúc này sứ thần Tây phương đã ngồi không yên, loại nho nhã gì đó như thế này, bọn họ không có hứng thú, liền nói thẳng với Hoa Mạch Tiêu "Hoàng thượng, hiện tại cũng nên đến lúc tại hạ triển lãm!"

Nghe vậy, trước mắt Hoa Mạch Tiêu tối sầm lại, Liễu Nguyệt Phi lại sáng mắt lên.

"Năm nay vẫn là luật như trước, tại hạ muốn hương liệu cùng hạt giống, đánh cuộc của nước ta chính là thuyền đi sứ tại hạ đến!"

Vừa dứt lời, ánh mắt tối tăm của Hoa Mạch Tiêu nhất thời hiện lên một tia sáng, loại thuyền này hắn xem qua, đã sớm muốn, chống lại mưa gió đúng là vô cùng tốt, lúc này động lòng, liền nói với các đại thần "Hôm nay ai thắng thuyền, trẫm ban cho hắn một yêu cầu!"

Nhất thời toàn bộ đều ồ lên, một yêu cầu của Hoàng thượng, đó là dụ hoặc rất lớn nha. An Chiêu Hoa cùng Đường Hương Nhã cũng sáng mắt lên, trong lòng đều nghĩ nếu được Hoàng thượng chấp nhận, vậy vị trí Ngạo Vương phi kia chính là của mình rồi!

Liễu Nguyệt Phi không còn hứng thú ăn đồ vặt, sao lâu như vậy mà còn chưa ăn cơm, đúng là chán ghét!

Sứ thần Tây phương đắc ý lấy từ trong lòng ra một khối vuông nhỏ, nói với mọi người "Ai có thể trong thời gian một nén nhang, đem thứ trên tay ta làm trở lại như cũ là chiến thắng ván đầu tiên!"

Quy định trận đấu hàng năm đều chỉ có một hình thức, sứ giả ra đề ván thứ nhất, qua được cửa đó Nam Tề mới ra đề mục. Sứ giả giải được liền ra đề tiếp, cứ như vậy.

Hàng năm, trên cơ bản mọi người Nam Tề không qua được cửa thứ nhất đã thảm bại!

Liễu Nguyệt Phi vừa ăn vừa tò mò ngẩng đầu nhìn xem là cái gì, không nhìn thì thôi, vừa thấy liền bị dọa nhảy dựng. Đó không phải là rubik sao?

56. Chương 55

Chương 55: Đại khảo nghiệm rubik

Mọi người lúc này nghe vậy đều nhìn xem khối vuông nho nhỏ sứ thần cầm trên tay là thứ gì, cũng có chút tò mò, đồ vật nhỏ như vậy, trong một nén nhang khiến nó trở lại hình dạng cũ, vấn đề năm nay của sứ thần chỉ đơn giản thế thôi sao?

"Ta!" Lúc này một nam tử trẻ tuổi xung phong đứng lên, đây đúng là Trạng nguyên khoa cử năm nay, lần đầu tiên tham gia loại đấu với sứ thần này, khó tránh khỏi hưng trí bừng bừng, hùng tâm tráng chí!

"Hảo nam nhi, ái khanh, thắng trẫm sẽ có thưởng!" Hoàng đế vẻ mặt tươi cười nhìn Trạng nguyên, quả nhiên là tuổi trẻ hăng hái, nghé con mới sinh không sợ hổ a!

Sứ thần Tây phương này mỗi lần đến làm sao có đề nào là đơn giản? Điểm ấy Hoa Mạch Tiêu rất rõ ràng, nhưng là thấy được nam nhi tích cực khiêu chiến như vậy, trong lòng vẫn là vô cùng vừa lòng!

Trạng nguyên gia đương nhiên không biết được suy nghĩ trong lòng Hoàng đế, để thể hiện, để biểu diễn chính mình, Trạng nguyên gia khí phách hiên ngang tiêu sái bước đến trước mặt sứ thần, tiếp nhận khối vuông nhỏ kia.

Vừa thấy là mỗi một mặt có những màu khác nhau, chỉ cần làm mỗi màu trở về một mặt là thắng lợi!

"Chuẩn bị tốt chưa? Tốt thì bắt đầu!" Sứ thần vẻ mặt tươi cười nhìn người tới, có vẻ rất nham hiểm.

"Đương nhiên!" Trạng nguyên gia vẫn luôn không để vật này vào mắt, không thèm nghĩ nhiều đã nói!

"Điểm hương!"

Trạng nguyên gia nghe vậy lập tức bắt đầu xoay khối vuông, mới đầu còn có chút ngượng tay, sau đó mới dần phát hiện chỗ nào cũng có thể chuyển động, chơi có vẻ vui, nhưng là vô luận xoay như thế nào, mỗi mặt đều sẽ thay đổi, hoàn toàn không thể làm được. Đành phải làm từ mặt một, dè dặt cẩn trọng để ô đã ở đúng vị trí không dời đi nữa mà dời ô khác.

Liễu Nguyệt Phi nhìn một màn này có chút buồn cười, thật giống bộ dáng một đứa trẻ ở hiện đại chơi rubik, cái này không phải tùy tiện xoay vài cái là có thể được.

Nhìn bộ dáng Trạng nguyên gia, Liễu Nguyệt Phi nhịn không được cười khẽ ra tiếng, vừa vặn bị Hoa Khanh Trần bên cạnh nhìn đến.

"Cười cái gì vậy?"

"Không có gì!" Liễu Nguyệt Phi cầm lấy một khối bánh hoa quế bỏ vào miệng, ngăn lại cái miệng vẫn không ngừng cười.

Biết nàng đang che giấu, Hoa Khanh Trần làm sao có thể bỏ qua, bàn tay to nhẹ nhàng cấu một cái bên hông Liễu Nguyệt Phi, thiếu chút khiến nàng lớn tiếng kêu lên! Chỗ đó là chỗ mẫn cảm của nàng a, vẫn luôn rất sợ nhột thôi, sư phụ thật đúng là đánh ngay tử huyệt của nàng!

"Ta nói ta nói!" Liễu Nguyệt Phi trong lòng Hoa Khanh Trần không ngừng nhổm lên, đầu hàng nói.

Một màn này bị Hoàng hậu trên thượng vị cùng Đường Hương Nhã nhìn đến, Hoàng hậu nhẹ nói một câu "Không biết nhục nhã!"

Đường Hương Nhã nghe vậy, khóe mắt lập tức cong lên. Hoàng hậu này không thích người nào thì cũng rất không hay ho!

Bên này, Trạng nguyên gia còn đang vật lộn sống chết với khối rubik, thật sự là hận không thể đập vỡ nó rồi ráp lại từng ô cho tốt!

Bên kia, Liễu Nguyệt Phi cùng Hoa Khanh Trần khanh khanh ta ta gắn bó, trong mắt người ngoài là vô cùng âu yếm, kỳ thực chính là Liễu Nguyệt Phi lười ghé vào trong lòng Hoa Khanh Trần không muốn đứng lên.

"Vật đó ta đã sớm chơi chán, nhìn thủ pháp chật vật của Trạng nguyên gia, đương nhiên muốn cười!"

"Nga, ngươi cư nhiên chơi chán rồi?" Hoa Khanh Trần có chút kinh ngạc, sao hắn không thấy nàng chơi lúc nào?

Liễu Nguyệt Phi đương nhiên đã chơi rồi, thử nghĩ sinh viên khoa lý như nàng, tính toán số liệu toán học, là người chế tạo máy móc, làm sao có thể không chơi rubik? Mục đích chính của việc chơi rubik chính là nắm vững kiến thức toán học cao cấp, rèn luyện trí nhớ, rèn luyện năng lực tính nhẩm!

"Lúc người không ở, ta chơi đùa a, người hàng năm đều phải đến kinh thành, để một mình ta trong núi, nhàm chán liền chơi một chút, chơi gần mười ngày đã chán quăng đi!" Liễu Nguyệt Phi chuyển mắt, nàng có thể nói nàng từ khi tới đây đã không chơi rubik sao? Bởi vì quá quen rồi cũng không có tính khiêu chiến nữa!

Hoa Khanh Trần nghe vậy cũng không chất vấn, bảo bối đồ đệ này của hắn đó giờ vẫn chỉ hứng thú được trong chốc lát, bất quá hắn tò mò là "Ngươi làm sao mà biết thứ này?"

"Ta là thủy tổ của nó, sứ thần Tây phương có thể nghĩ ra được, ta không thể sao?" Liễu Nguyệt Phi nói bừa, dù sao đối với người nước ngoài, nàng chính là nhìn không vừa mắt, ai bảo nàng chết trên tay loại người này?

Lúc này Trạng nguyên gia đã mồ hôi đầy đầu, nhìn nén hương cũng sắp cháy xong, trong lòng càng thêm sốt ruột, thứ này sao lại phiền toái như vậy!

"Vậy ngươi chơi như thế nào?" Hoa Khanh Trần nhìn bộ dáng Trạng nguyên gia, trong lòng lại không cười nổi, đây chính là quốc gia của hắn, mặc dù không vừa mắt một số người nhưng cũng không thể để người ngoài đến khi nhục!

"Sư phụ, người còn nhớ ta từng nói cho người cộng trừ nhân chia chữ số Ả Rập không?" Liễu Nguyệt Phi đùa tóc dài của Hoa Khanh Trần, trong lòng đương nhiên cũng biết suy nghĩ của hắn.

"Ừm!" Hoa Khanh Trần lạnh nhạt đáp lại.

Lúc trước Liễu Nguyệt Phi nói dối là phát minh của nàng, để thuận tiện giải toán, Hoa Khanh Trần tất nhiên là tin, dù sao hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng chất vấn Liễu Nguyệt Phi, điều đó khiến Liễu Nguyệt Phi vô cùng cảm động. Sư phụ như thế, kiếp này còn cầu gì nữa?

"Ta đây nói cho người một công thức để giải được nó!" Liễu Nguyệt Phi nói một chuỗi dài công thức toán học bên tai Hoa Khanh Trần.

Bản thân Hoa Khanh Trần bởi vì ảnh hưởng của thời đại nên cũng không chú trọng đến toán học, nhưng được Liễu Nguyệt Phi dẫn đường, cũng trở thành người giỏi toán số một số hai trong thời đại này. Công thức cao cấp Liễu Nguyệt Phi nói một câu, hắn liền ghi nhớ trong lòng, cho đến khi nhớ được toàn bộ công thức, một nén hương cũng vừa hết, Trạng nguyên gia lúc này quát to một tiếng "Ta đã xong!"

Nhất thời toàn bộ đều hướng ánh mắt nhìn về phía hắn, trong mắt đều chứa đựng chờ mong, thắng sao? Bảy năm, thực sự thắng sao?

Liễu Nguyệt Phi cùng Hoa Khanh Trần đều nhìn qua, vừa thấy, Liễu Nguyệt Phi liền xì một tiếng lại bật cười, Hoa Khanh Trần cũng thấy rõ ràng, thái dương không ngừng run rẩy.

Hoàng đế lúc này không nhìn ra được gì, trong lòng có chút kích động, Trạng nguyên này thật đúng là nhân tài a!

Sứ thần lúc này chậm rãi tiêu sái đi qua, nhìn khối rubik mà Trạng nguyên gia nói là đã giải xong, trong mắt tất cả đều là khinh miệt.

Trạng nguyên gia không hề phát hiện, vẫn đắm chìm trong khoái trá khi đả bại được sứ thần "Xem, ta đã xong!"

Sứ thần tiếp nhận rubik từ tay hắn, chuyển một mặt hướng tới Trạng nguyên gia, khinh thường nói "Tổng cộng có sáu mặt, ngươi lại chỉ làm một, có thể nói là hoàn thành sao?"

Trạng nguyên gia vừa thấy, gương mặt vốn hưng phấn đỏ bừng lúc này trở nên trắng bệch. Làm sao có thể như vậy? Hắn cho rằng làm tốt một mặt thì những mặt khác cũng phải xong chứ, này rốt cuộc sai chỗ nào?

Gương mặt vốn có chút chờ mong của Hoàng đế nhất thời khó coi giống như bị tạt một chậu nước lạnh, xấu hổ khụ hai tiếng, nói "Ai còn đi lên khiêu chiến!"

Nhất thời, toàn thành lặng ngắt như tờ, sợ hãi chính mình sẽ xấu mặt như Trạng nguyên gia. Hoàng đế thấy vậy, phát giận dữ "Thế nào, không ai dám đến?"

57. Chương 56

Chương 56: Hừ, không phải là rubik thôi sao?

"Thần đến thử xem!" Lúc này một ít công tử tuổi trẻ thấy vậy, vì muốn biểu hiện trước mặt Hoàng đế, cũng không quan tâm đến cái gì mất mặt, đều ào ào đứng lên. Thua cũng không đáng xấu hổ, đến Trạng nguyên gia còn không làm được cơ mà, đáng xấu hổ là e ngại Tây phương!

Hoàng đế thấy vậy, trên mặt cũng dịu xuống. Một đám công tử này lên thử, nhưng cũng không ai làm được, chỉ đành ủ rủ bước xuống, ngay cả Mộc Khinh vẫn luôn được gọi là kinh thành đệ nhất tài tử cũng không giải được.

Hiện tại cơ bản hầu hết công tử đại thần có khát vọng đều đã lên thử, thậm chí đến Thái tử cũng thất bại, trên mặt Hoàng đế cũng là xanh mét, lần này vẫn thảm bại nữa sao?

"Không có người đến nữa sao?" Sứ thần khinh miệt nhìn khắp tòan trường, người Đông Phương này chính là trí tệ quá thấp, ngu ngốc!

Lần này là thật không có ai bước lên nữa, Hoàng đế trên mặt vô cùng khó coi, bởi vì cơ bản đều đã thử, còn lại chỉ là một ít nữ lưu. Nam tử còn không được, đừng nói là nữ tử!

Lúc này, sứ giả ánh mắt chợt lóe, nhìn Hoa Khanh Trần đang đút đồ ăn cho Liễu Nguyệt Phi một bên, khinh miệt nói "Hình như Ngạo Vương còn chưa lên thử!"

Lời vừa nói ra, tầm mắt toàn trường đều nhìn về phía Hoa Khanh Trần. Đúng vậy Ngạo Vương còn chưa lên!

Hoàng đế thấy vậy, tâm tình càng không tốt. Đứa con này, cho đến bây giờ đều là hắn hạ chỉ mới đi làm, không có hạ chỉ, căn bản sẽ không chủ động bước ra. Nhưng là một màn hiện tại, hắn cũng không trông mong gì nhiều! Một người luyện võ có thể giải được thứ này sao?

Hiện tại ánh mắt mọi người là có chờ mong, có xem kịch, nhưng càng nhiều hơn là khinh thường.

Ánh mắt ái mộ của nữ tử ào ào đến lại càng làm nam tử khinh thường.

Ngạo Vương này, bình thường đều là bị Hoàng thượng kêu đi đóng ở đất phong, trừ phi có đánh trận mới gọi về, hoàn toàn chính là một mãng phu, làm sao có thể so với văn nhân bọn họ?

Những nữ nhân đó chính là thấy người ta lớn lên đẹp mắt, hơn nữa chưa từng bị đánh bại liền thích, thật đúng là không biết suy nghĩ.

"Chiến thần Ngạo Vương sao có thể làm rùa đen rút đầu?" Lúc này một công tử cười nhạo nói, bởi vì bối cảnh khá lớn cho nên cũng không e ngại truyền thuyết Hoa Khanh Trần giết người không chớp mắt. Dưới chân Thiên Tử, ai dám xằng bậy.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều ào ào cười lên, trong mắt nữ tử dần nổi lên biểu cảm thất vọng.

Liễu Nguyệt Phi ngưng mắt nhìn người nọ, cư nhiên dám cười nhạo sư phụ nàng, xem nàng có thiến hắn hay không!

"Cao thủ ra chiêu, phàm phu tục tử như các ngươi há có thể so sánh!" Liễu Nguyệt Phi uống một ngụm trà, khinh thường nói.

"Ngươi……" Công tử kia đột nhiên bị trào phúng như vậy, chuẩn bị tức giận mắng Liễu Nguyệt Phi, lại bị Hoa Khanh Trần quát lớn!

"Làm càn, Vương phi của bổn vương là người ngươi có thể hô to gọi nhỏ sao?"

"Lưu Công tử, ngươi không khỏi cũng quá làm càn rồi!" Chỉ có ở tình huống như vậy, Đường Hương Nhã mới có thể cùng Liễu Nguyệt Phi đứng chung chiến tuyến! Nói với Công tử kia, không phải là so bối cảnh thôi sao, ai so ra hơn được ả?

"Hừ, nếu đã như thế, vậy Vương gia liền thử xem đi, để cho chúng ta kiến thức Vương gia là cao thủ như thế nào!" Người nọ châm chọc. Thứ đó hắn đã thử qua, căn bản là không đơn giản, hắn không tin mãng phu như Hoa Khanh Trần có thể làm được.

Hoàng đế nhìn hết thảy một màn này, vẫn không nói gì, chỉ ra hiệu cho Hoa Khanh Trần nhanh chút bước lên, đừng để đến lúc đã thua trận còn thua người!

Đường Hương Nhã cùng Đỗ Chân Chân đều vô cùng lo lắng nhìn Hoa Khanh Trần, Triệu Nhu Nhi vẫn không có phản ứng gì, Liễu Nguyệt Phi vừa ăn vừa giơ ngón tay cái lên cổ vũ Hoa Khanh Trần.

Hoa Khanh Trần tất nhiên biết đó là có ý tứ gì, gật đầu một chút, đi đến trước mặt sứ giả nhận lấy khối vuông được Liễu Nguyệt Phi gọi là rubik gì đó.

"Điểm hương!" Sứ giả làm một tư thế mời liền gọi người điểm hương.

Mọi người đều nhìn Hoa Khanh Trần, lúc này hắn chính là nhìn xem các mặt của khối vuông, mấy Công tử vừa rồi lại cười nhạo ra tiếng, quả thật là mãng phu, hiện tại không biết làm như thế nào rồi!

Hoàng đế dứt khoát uống một ngụm rượu, hoàn toàn không ôm hy vọng gì với Hoa Khanh Trần. Đáng tiếc, thuyền tốt như vậy a!

Đường Hương Nhã hiện tại hai tay nắm chặt, khẩn trương nhìn Hoa Khanh Trần, vì sao hắn còn không động? Hương đều đang cháy nha!

Một lát sau, mới nhìn thấy Hoa Khanh Trần không quen xoay khối rubik, hoàn toàn giống động tác của mọi người lúc trước.

Liễu Nguyệt Phi nhìn mà muốn cười, thì ra sư phụ cũng có lúc chật vật như vậy a!

Tất cả mọi người không ôm hy vọng cúi đầu ăn đồ ăn trước mặt, thời gian trôi qua từng phút từng giây, Liễu Nguyệt Phi nhìn khối rubik sắp giải xong của Hoa Khanh Trần, trong lòng cảm thán, năng lực tính nhẩm của sư phụ lại tăng lên rồi!

Quả nhiên, lúc hương đốt được một nửa, Hoa Khanh Trần trực tiếp quăng khối rubik cho sứ thần!

Mọi người đều cho rằng Hoa Khanh Trần là bỏ cuộc, đang muốn nhạo báng một phen, người khác đều là cố gắng cho đến hết thời gian, hắn ngược lại lại bỏ cuộc!

Đột nhiên bị ném đến một vật, sứ thần theo bản năng tiếp lấy, nhưng vừa nhìn đến thứ trong tay lập tức thay đổi sắc mặt!

Đường Hương Nhã vẫn luôn chú ý tới Hoa Khanh Trần thấy khối rubik đã trở lại như cũ trong tay sứ thần, kinh hãi nói "Vương gia, thiếp thân đã biết ngài có thể!"

Mọi người vốn không ôm hy vọng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn vật hoàn chỉnh không sứt mẻ trong tay sứ thần, nhất thời cũng kinh ngạc vô cùng, Ngạo Vương chỉ biết dùng sức mạnh vậy mà cũng giải được?

Tâm tình Hoàng đế đột nhiên kích động lên, ý nghĩ không muốn gặp đứa con này lúc trước cũng hoàn toàn biến mất. Thuyền a, thuyền của hắn đã trở lại!

"Sứ thần, cái này ngươi nói ai thắng! Ha ha ha ha"

Sứ thần trên mặt xanh mét, hắn căn bản không nghĩ đến có người có thể giải được? Bất quá vẫn dám chơi dám chịu nói "Tất nhiên là Ngạo Vương thắng!"

Hoa Khanh Trần trở lại chỗ ngồi, một lần nữa ôm Liễu Nguyệt Phi "Thế nào, biểu hiện được chứ?"

"Không tệ, bất quá còn kém hơn ta một chút!" Liễu Nguyệt Phi đùa giỡn nói, lại rước lấy một trận cù của Hoa Khanh Trần, cả người nhột không chịu nổi.

Đường Hương Nhã ghen tị nhìn hết thảy, rõ ràng là ả lo lắng nhất, sợ hãi nhất, sao Vương gia lúc nào cũng hướng về Liễu Nguyệt Phi!

"Hiện tại đến Ngạo Vương cho tại hạ đề mục!" Tinh thần chơi đẹp của sứ thần lại càng khiến Liễu Nguyệt Phi khâm phục!

Nhưng là quần thần cũng không nguyện ý, Ngạo Vương này có thể ra cái dạng đề gì chứ? "Hoàng thượng, nếu không để tại hạ ra đề!" Lúc này Thừa tướng đại nhân đứng lên, Công tử vừa rồi nói chuyện chính là con hắn!

(R: gì vô duyên vậy).

"Thừa tướng đại nhân, quy định đã nói không thể ra đề về thi từ gì đó, hơn nữa ai thắng thì người đó ra đề!" Sứ thần trực tiếp cự tuyệt Thừa tướng, một mực muốn Hoa Khanh Trần ra đề.

Lời nói của sứ thần không chỉ cự tuyệt riêng Thừa tướng, mà là cự tuyệt toàn bộ mọi người! Toàn bộ đại thần vốn đang vui sướng nhất thời trầm xuống, mãng phu có thể ra cái đề gì?

Hoàng đế cũng nhìn chằm chằm Hoa Khanh Trần, định để thái giám bên cạnh đến giúp ra đề, hắn cũng không muốn để con vịt đã nấu chín bay mất!

Liễu Nguyệt Phi ngẩng đầu nhìn Hoa Khanh Trần: "Sư phụ, người ta đều coi thường người!"

58. Chương 57

Chương 57: Sudoku 12 ô

Hoa Khanh Trần cười nói "Ta thực sự không nghĩ ra đề gì, không có chuẩn bị trước!"

Mọi người đều nói hắn là mãng phu, nếu đã vậy hắn cũng không ngại cùng sứ thần đến đấu một trận!

Lúc này một tiểu thái giám đến đưa cho Hoa Khanh Trần một tờ giấy, Liễu Nguyệt Phi cầm lấy, mở ra nhìn rồi cười nói "Hoàng đế đúng là Hoàng đế, ra đề cũng văn nhã như vậy!"

Liễu Nguyệt Phi đem tờ giấy mở ra đưa cho Hoa Khanh Trần, bên trong tất cả đều là một ít đố chữ, hôn mê, trận đấu như vầy không phải quá không công bằng sao! Hơn nữa, Hoa Mạch Tiêu nghĩ sứ giả người ta là ngu ngốc sao! Đã đi sứ đến đây, ngôn ngữ cũng thật lưu loát, nếu đã vậy, chắc hẳn cũng biết khá rõ về câu chữ!

"Sư phụ, người thấy thế nào?" Liễu Nguyệt Phi ngẩng đầu nhìn Hoa Khanh Trần cười nói.

"Ngươi thấy rồi chứ, đã chơi trò chơi toán học, ta đây cũng bồi bọn họ!" Hoa Khanh Trần thu hồi tờ giấy, một lần nữa đứng lên đi tới trước mặt sứ thần!

Hoa Mạch Tiêu thấy hắn thu hồi tờ giấy, cho rằng hắn đã nhìn, nhất thời vừa lòng vô cùng.

Những người còn lại thấy biểu cảm của Hoàng đế, đương nhiên cũng chú ý đến thái giám bên cạnh Hoa Khanh Trần vừa rồi, thấy Hoàng thượng sớm có chuẩn bị, trong lòng cũng yên tâm.

Lưu Thừa tướng cùng con trai cũng chỉ có thể hừ một tiếng rồi ngồi xuống.

Sứ thần tất nhiên cũng thấy được thái giám, trong lòng đánh giá Hoa Khanh Trần, nếu thực sự dùng đề của Hoàng đế, vậy hắn đúng là đã quá xem trọng Ngạo Vương này rồi!

"Vương gia, mời ra đề mục!"

Hoa Khanh Trần nghe vậy gật đầu, phân phó với thái giám bên cạnh"Chuẩn bị giấy bút!"

Nhất thời mọi người đều không hiểu, chơi chữ còn cần giấy viết ra sao?

Trên mặt Hoa Mạch Tiêu nhất thời ảm đạm, Hoa Khanh Trần này, rốt cuộc muốn làm cái gì. Nếu làm mất thuyền đã nằm trong tay, hắn sẽ không tha thứ! Hoàn toàn quên vừa rồi là ai giúp hắn thắng được thuyền.

Thái tử Hoa Lạc Trần lúc này nhàn nhã uống rượu, ánh mắt lại chú ý Hoa Khanh Trần, không nhìn ra cảm xúc gì.

Đường Hương Nhã lúc này trên đài cao lại sốt ruột, ả hoàn toàn nhìn được biểu cảm của Hoàng đế, trong lòng lo lắng cho Hoa Khanh Trần, nhỏ giọng nói "Vương gia, cần thiếp thân hỗ trợ không?"

Giọng nói tuy nhỏ nhưng mọi người chung quanh lại nghe rất rõ ràng, Hoa Khanh Trần nhíu mày, lạnh lùng nói: "Nhiều chuyện!"

(R: nói vại trước mặt người ta khác nào chê người ta ngu, mợ bị nạt là còn nhẹ à).

Sắc mặt Đường Hương Nhã càng trắng bệch. Vì sao? Vì sao Vương gia không xem trọng ả?

Liễu Nguyệt Phi cười nhạo trong lòng, đều nghĩ sư phụ là ngốc tử, cũng không biết sư phụ thông minh, tài trí vô cùng, đám người này có thể so sánh sao? Nếu nàng không có hai mươi mấy năm ở hiện đại làm trụ cột, kiếp này cũng khó theo kịp Hoa Khanh Trần, ngay cả công thức toán học rườm rà phức tạp kia, nàng chỉ nói một lần, sư phụ liền nhớ kĩ, nếu ở hiện đại chính là thiên tài a!

Lúc này thái giám đã chuẩn bị tốt giấy bút, Hoa Khanh Trần cầm bút vẽ trên giấy một hình vẽ khác thường, Liễu Nguyệt Phi ngẩng đầu nhìn một cái, nhất thời liền hiểu được hắn đang làm gì!

Không tệ a sư phụ, lại chơi Sudoku 12 ô chứ không phải 9 ô như bình thường!

(R: Sudoku 12 ô (12×12):

Sudoku 9 ô (9×9):

)

Hoa Khanh Trần vẽ xong liền điền mấy chữ số, cầm lấy đưa ọi người xem rồi nói luật chơi "Cũng vậy, cho sứ thần thời gian một nén hương, hai người chính là hai nén hương, dùng những chữ số ta đã cho, phối hợp với nhau, khiến cho hàng ngang, hàng dọc hay trong ô đều có đủ mười hai chữ số!"

Nói xong, toàn trường đều ồ lên, loại đề này bọn họ đều chừa từng nghe qua, đề mới lạ như vậy là mãng phu Ngạo Vương nghĩ ra sao?

Bất quá ra đề này bọn họ không biết được chiều sâu bao nhiêu, cũng không nắm chắc.

Hoa Mạch Tiêu cũng nghĩ như vậy, híp mắt đánh giá Hoa Khanh Trần, tốt nhất là đừng có thua!

Hoa Lạc Trần nghiêng đầu, xem chữ số trên giấy, bắt đầu suy nghĩ mới phát hiện, cư nhiên khó như vậy?

Sứ thần vừa thấy, liền nhíu mày suy nghĩ, bởi vì sứ thần ít người, cho nên hai người cùng tiến lên thảo luận với nhau.

Hoa Khanh Trần thấy vậy, trở lại chỗ ngồi của mình ôm lấy đồ đệ âu yếm, uống nước trà, rất nhàn nhã, để sứ giả đầu đầy mồ hôi giải đi.

"Sư phụ, không ngờ người còn có một chiêu này!" Liễu Nguyệt Phi cầm một miếng bánh hoa quế đút vào miệng Hoa Khanh Trần.

Loại Sudoku 12 ô này, cách giải nhanh nhất chính là dùng số hiệu máy tính, nhưng là cũng cần thời gian tầm sáu giờ để suy nghĩ ra nha.

Huống chi chỉ dùng trí nhớ, tính tay, không có công thức toán học cao cấp đến trợ giúp, thật đúng là phiền toái a! Thời gian hai nén hương căn bản không thể hoàn thành!

Quả nhiên, hai nén hương sau, hai người đều mồ hôi đầy đầu, nhưng là vẫn là không giải ra được, bất đắc dĩ cúi đầu. Lần này thật sự là bọn họ thua. Chết tiệt, hắn lắm miệng gọi Hoa Khanh Trần ra làm gì chứ?

"Tại hạ nhận thua! Nguyện dâng thuyền cho Hoàng thượng!" Sứ giả dám chơi dám chịu nói.

Nghe vậy, Hoa Mạch Tiêu mới nhẹ nhàng thở ra. Tốt lắm, bảy năm, rốt cục thắng!

"Ha ha ha, sứ giả khách khí, năm nay hương liệu cùng hạt giống, trẫm sẽ cấp!" Hoa Mạch Tiêu vô cùng rộng lượng nói, chỉ là hạt giống cùng hương liệu thôi, hắn có rất nhiều!

"Đa tạ Hoàng thượng!" Sứ giả nghe vậy, mặt mày hớn hở lên."Bất quá, tại hạ muốn Ngạo Vương nói cho tại hạ đáp án!"

Nghe vậy, Hoa Khanh Trần liền đưa ra một tờ giấy, mặt trên sớm đã viết đáp án, để thái giám mang đến cho sứ thần. Sứ thần mở ra nhìn, liền bừng tỉnh đại ngộ!

"Tuyệt, thì ra là sắp như thế này, ta thế nào không nghĩ tới! Ngạo Vương quả nhiên thông minh!" Sứ thần tán thưởng, ánh mắt nhìn Hoa Khanh Trần cũng thêm mấy phần bội phục.

Ở một quốc gia lấy văn làm chủ như Nam Tề mà cũng có người nghiên cứu toán học đến trình độ này, hắn thật lòng bội phục!

Hoa Khanh Trần chỉ gật đầu nhẹ một cái, sau đó nhìn thẳng sứ thần, trong mắt hai bên đều là bội phục, bất quá sứ thần là từ trong lòng phát ra, Hoa Khanh Trần tất nhiên là giả bộ!

Nhưng một sứ giả có râu mép đen khác lại không được thoải mái như vậy, dùng tiếng Anh nói "Thật sự là tiện cho bọn họ!"

Sứ giả đột nhiên sử dụng tiếng nước ngoài, mọi người ở đây tất nhiên là không ai hiểu được, khiến sứ giả có râu mép càng thêm đắc ý. Hắn đột nhiên tâm huyết dâng trào, muốn trả thù nói "Hoàng thượng, hai nước qua lại nhiều năm như vậy, chúng ta đều nói ngôn ngữ nơi này, tại hạ thật sự là muốn đem ngôn ngữ nước chúng ta dạy ọi người một chút, đặc biệt là Ngạo Vương gia!"

Nghe vậy, gương mặt vốn đang tươi cười của Liễu Nguyệt Phi nhất thời lạnh như băng. Không muốn sống chăng, dám đánh chủ ý lên người sư phụ nàng.

Tất nhiên, mọi người trừ bỏ Liễu Nguyệt Phi đều cho rằng không có gì, còn nghĩ là sứ giả đến giao hữu, đã là nước chủ, đương nhiên phải lễ phép một chút.

Hoa Mạch Tiêu nói với Hoa Khanh Trần "Nếu đã vậy, ngươi đi học một hai câu đi, ha ha!"

"Dạ!" Hoa Khanh Trần nghe vậy lập tức trả lời.

Sứ giả có râu mép thấy vậy cười híp mắt nói "Đến, mời Vương gia nói theo tại hạ một chút, để biểu đạt tình hữu nghị giữa hai nước!"

Hoa Khanh Trần làm một thế mời, tất nhiên cũng biết sứ giả không có lòng tốt gì!

"Ta là ngu ngốc, siêu cấp vô địch đại ngu ngốc, ta thành tâm khuất phục dưới ngài, là nô lệ của ngài!" Sứ giả dùng tiếng Anh nói, để Hoa Khanh Trần học theo. Nghĩ muốn chiếm tiện nghi trên miệng một chút!

59. Chương 58

Chương 58: Mắng nhau tiếng Anh

Sứ giả tóc vàng thấy vậy cũng không ngăn cản, chỉ là xem diễn nhìn hết thảy. Hắn là bội phục toán học của Hoa Khanh Trần, nhưng cũng không thể ngăn cản tâm tình cùng ý đồ của người khác.

Hoa Khanh Trần có trí nhớ rất tốt, những lời này nói xong, đương nhiên nhớ rõ, đang chuẩn bị mở miệng nói thì bị Liễu Nguyệt Phi ngăn lại!

"Ngươi là ngu ngốc, siêu cấp vô địch đại ngu ngốc, ngươi thành tâm khuất phục dưới ta, là nô lệ của ta!" Liễu Nguyệt Phi chỉ là hơi sửa lại đôi chút, người ở đây đương nhiên không hiểu.

Nhưng là Hoa Khanh Trần lại biết, lời Liễu Nguyệt Phi cùng lời của sứ giả vừa rồi không hoàn toàn giống nhau. Quả nhiên, trên mặt sứ giả râu mép một trận xanh, một trận tím, rất đặc sắc.

Lúc này Liễu Nguyệt Phi cười nói "Sứ thần, xem tiểu nữ tử học có giống hay không a!" Muốn chiếm tiện nghi trong lời nói sao, nằm mơ!

Sứ giả tóc vàng kinh ngạc hỏi lại "Ngươi biết tiếng Anh?" Nói là tiếng Anh.

"Đương nhiên!" Liễu Nguyệt Phi không ngại trả lời. Hơn mười năm chưa nói, cũng sắp quên!

Nói chuyện lưu loát như vậy, hai người cũng tin tưởng nàng đúng là biết tiếng Anh, sứ giả râu mép chiếm không được tiện nghi trong lời nói lúc này tím mặt, bây giờ thật sự là ngậm bồ hòn làm ngọt!

"Vị tiểu thư này là?" Sứ giả râu mép vẫn không phục, dùng tiếng Trung hỏi.

"Vương phi của Bổn vương!" Hoa Khanh Trần trực tiếp nói ra, giọng uy nghiêm khiến người ta không thể kháng cự, dường như Vương phi của Ngạo Vương là thần thánh không thể xâm phạm, có điều sự thật đúng là như vậy. Ngay cả Đường Hương Nhã lúc này cũng cảm thấy thân là nữ nhân của Hoa Khanh Trần là tự hào cỡ nào!

"Vương phi thật đúng là tài nữ, cư nhiên biết ngôn ngữ bổn quốc!" Sứ giả râu mép nhanh chóng hiểu ra, không trách được lại giúp đỡ Hoa Khanh Trần, thì ra là nữ nhân của hắn!

"Là Trắc phi, thê với thiếp vẫn phải phân rõ ràng!" Hoàng hậu lúc này nhàn nhạt nói, như là vô ý thức nhắc nhở, nhưng thật ra lại tựa như kim đâm vào lòng mọi người, triệt để nói cho toàn bộ người ở đây nàng chỉ là một thiếp!

Sứ thần cũng biết là ý tứ gì. Thì ra người kiêu ngạo không lễ phép như vậy là một thiếp không hiểu quy củ.

Hoàng hậu nói xong, lời sứ giả nói Liễu Nguyệt Phi biết tiếng Anh lúc trước cũng bị lơ đi, không hề ghi tạc trong lòng người nào.

Như vậy cũng tốt, Liễu Nguyệt Phi nhún vai, thiếp a, Lâm Tường Vi đúng là thiếp! Dù sao cũng không phải nàng…

Hoa Khanh Trần thấy Liễu Nguyệt Phi vẫn không để ý, trong lòng có chút khó chịu, dường như đang hoảng hốt vì cái gì đó.

"Vô luận là thiếp hay là thê, là nữ nhân của Ngạo Vương, nên có đủ tài trí mới có thể xứng với Ngạo Vương. Theo tại hạ thấy, vừa rồi ba vị phi tử của Ngạo Vương gia đều đã biểu diễn tài nghệ, chỉ có vị trước mắt này là chưa!" Sứ giả râu mép vẫn quấn lấy Liễu Nguyệt Phi không tha, chính là muốn làm nàng mất mặt!

Liễu Nguyệt Phi trong lòng thầm mắng tên quỷ râu mép này, lớn lên xấu cũng đừng đi ra dọa người được không, không biết ngươi nói chuyện có bao nhiêu thối sao! Được lắm, dám bảo nàng ra biểu diễn cái gì tài nghệ, mấy thứ nho nhã gì đó nàng đúng thật là không biết. Phiền phức, có tin chọc giận ta, ta một phát bắn chết ngươi hay không!

"Tất nhiên!" Hoàng hậu là tiểu di của Đường Hương Nhã, đương nhiên phải giúp đỡ Đường Hương Nhã, có người gọi đến Lâm Tường Vi, bà ta đương nhiên muốn thể hiện phong phạm Nam Tề!

Sứ giả cũng không biết Hoàng hậu đứng cùng chiến tuyến với hắn, cho rằng Hoàng hậu cũng muốn đưa ra đối sách gì, cười thầm nói, không đơn giản như vậy!

"Vừa rồi khối vuông nhỏ kia, Ngạo Vương cũng đã ọi người thấy, nếu Trắc phi nương nương có thể trong thời gian hai nén hương hoàn thành, tại hạ nguyện ý đưa thêm một chiếc thuyền!"Sứ giả vô cùng khẳng khái nói, hắn chính là không tin nữ nhân kia sẽ làm được!

Nhưng sự thật chính là như vậy, Liễu Nguyệt Phi vốn cho rằng phải biểu diễn cái gì thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa, không ngờ lại là rubik! Sứ giả râu mép này đúng là tự đại, cư nhiên dám đưa đầu thẳng vào họng súng của nàng!

Hoàng thượng vừa nghe đến thuyền liền kích động, nhưng lại nghĩ đến vật kia, chẳng lẽ vô số tài tử đại thần không làm được mà một nữ nhân có thể?

Hoàng hậu có chút bất mãn đề nghị của sứ thần, thứ đó hoàn thành không được là bình thường, căn bản sẽ không dọa người!

"Nếu không thể hoàn thành, vậy để nàng hầu hạ ta một đêm!" Sứ giả râu mép đột nhiên nói, hai mắt tràn đầy dục vọng.

Lời này tựa như sấm giữa trời quang, vang vọng không trung. Hoa Khanh Trần nhíu chặt mày kiếm, toàn thân phát ra hơi thở tử vong mãnh liệt, hai mắt như kiếm sắc bắn về phía sứ giả râu mép.

Nhất thời sứ giả râu mép cảm thấy toàn thân run lên, giống như rơi vào hầm băng, nhưng là cao ngạo cùng tự tôn của bản thân khiến hắn không thể cúi đầu, hắn không tin ở trước mặt Hoàng đế lại có người dám động đến hắn?

"Sứ giả, ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không?" Hoa Khanh Trần gằn từng chữ như băng tuyết, giọng điệu như gió lạnh quét qua ngự hoa viên, mọi người đều cảm giác được từng trận hàn ý cùng sợ hãi phát ra từ tận đáy lòng.

Hoa Lạc Trần vẫn luôn lẳng lặng uống rượu, nhìn hết thảy trước mắt. Hơi thở cường đại như thế của Hoa Khanh Trần khiến hắn không thể không bội phục, võ công cư nhiên cao như vậy!

Hoàng hậu cùng Đường Hương Nhã lúc đầu là cả kinh, nhưng sau đó lại vô cùng đồng ý. Lâm Tường Vi xác thực không thể hoàn thành, nếu đã vậy, hôm nay nàng sẽ trở thành nữ nhân của sứ giả mà không còn là Trắc phi của Hoa Khanh Trần.

Hoàng thượng lại không nói gì, đại thần ở đây cũng đều ngậm miệng, không ai muốn làm chim đầu đàn!

"Chính là một thiếp mà thôi, ở quốc gia của ta, nữ nhân chính là đồ chơi để nam nhân đùa bỡn. Chỉ cần không phải chính thê, tiểu thiếp gì đó đều có thể cho nhau chơi đùa. Vương gia sẽ không keo kiệt như vậy chứ!" Sứ giả râu mép vừa nói vừa đánh giá dáng người Liễu Nguyệt Phi. Đủ đẹp, tính cách cũng cứng rắn, thật muốn đặt dưới thân chà đạp một phen!

"Lâm Trắc phi đường đường là Công chúa Bắc Sát, vì hòa bình hai nước mà xa gả đến Nam Tề." Trong đám đông lúc này có người bất mãn đứng lên, người này đúng là Mộc Khinh.

"Lại nói, một nữ nhân đã gả cho người, sao có thể hầu hạ nam nhân khác, đó là để nam nhân đội nón xanh!" Tiếp theo, người bên cạnh Mộc Khinh cũng đứng lên nói, tuy có chút thô tục, nhưng cũng là câu chữ đều có lý.

Liễu Nguyệt Phi ngẩng đầu nhìn lại, cư nhiên là Đông Phương Ngưng Tử! Lần trước thấy hắn vẫn là trong quân doanh Nam Tề a, hiện tại gặp lại vẫn là bộ dáng ông cụ non. Đột nhiên nàng có loại cảm giác nhìn thấy người quen, trong lòng có một chút ấm áp xẹt qua, nhàn nhạt cười, lúc này liền gật đầu với hai người coi như cảm tạ.

Sau đó liền xoay người, ánh mắt băng lãnh bắn về phía sứ giả râu mép, khóe miệng chậm rãi giơ lên, nói "Sứ giả hôm nay vũ nhục bản phi như vậy, cũng là vũ nhục Vương gia! Bản phi vì sao phải làm theo lời sứ giả?"

"Hừ, nam nhân nói chuyện còn chưa tới lượt nữ nhân xen vào, ta quản ngươi có là cái gì Công chúa hay không, ngươi hiện tại cũng chỉ là một thiếp, ta đây là nói chuyện với Vương gia, Vương gia quyết định là được!" Sứ giả khinh miệt nói, nhận định Liễu Nguyệt Phi chỉ là một thiếp thôi, sao có thể so sánh với thuyền tốt của hắn?

"Việc này toàn bộ để Vương phi quyết định, bổn vương không can thiệp!" Hoa Khanh Trần nhẹ nhàng phun ra mấy chữ, liền phất tay áo ngồi xuống. Không phủ định là vì hắn biết nàng nắm chắc phần thắng, bất quá người này dám đánh chủ ý lên đồ nhi của hắn, muốn chết!

60. Chương 59

Chương 59: Thi đấu rubik, cho ngươi lột quần

Lời vừa nói ra, mọi người liền ồ lên, Công chúa Bắc Sát này đúng là được sủng ái, bất quá đối mặt loại tình huống này, là nam nhân đều sẽ bảo hộ nữ nhân của mình! Sứ giả Tây phương này thật sự rất đáng giận!

Hoàng hậu nhìn thoáng qua Đường Hương Nhã, ả đứng sau hiểu ý gật đầu. Quả nhiên không thể giữ Lâm Tường Vi này!

"Không ngờ Vương gia lại keo kiệt như vậy, ngay cả một nữ nhân cũng không cho!" Sứ giả râu mép lớn tiếng nói. Quả nhiên, văn hóa bất đồng không thể có chung nhận thức.

Hoa Mạch Tiêu bản thân cũng là nam nhân, nếu nữ nhân của mình bị nhòm ngó tất nhiên cũng sẽ vô cùng giận dữ! Ngay lúc định lên tiếng hòa giải thì Liễu Nguyệt Phi đột nhiên mở miệng.

"Nếu bản phi hoàn thành?"

Mọi người cả kinh, Lâm Tường Vi đây là tự tìm đường chết sao? Nàng cho rằng nàng có thể hoàn thành? Hoàn toàn chính là nằm mơ!

Đường Hương Nhã hừ lạnh, quả nhiên là ngu ngốc!

"Không phải nói, cấp thuyền thôi!" Sứ giả nhíu mày nói, không ngờ nữ nhân này còn có thể mắc câu!

"Không đơn giản như vậy." Liễu Nguyệt Phi đột nhiên chậm lại ngữ điệu"Ta muốn ngươi cởi sạch quần áo ở cửa thành đứng một ngày!"

Giọng nói giống như Quỷ Sát khiến người sợ hãi, mà nội dung lại càng khiến người ta trợn mắt há hốc mồm!

Nhưng sứ giả râu mép căn bản không tin Liễu Nguyệt Phi có thể hoàn thành, liền nói lời đồng ý!

Sứ giả tóc vàng lại nhàn nhã uống rượu. Dù sao cũng không phải hắn, hắn không liên quan!

"Tốt lắm! Cũng không cần điểm hương. Người đâu, đếm từ một tới một trăm, xem ta có thể trong thời gian bao lâu mà hoàn thành!" Một trăm giây, đối với nàng mà nói là đủ rồi!

Lúc này toàn bộ mọi người đều sợ ngây người, không tin lời này là từ miệng một Công chúa không học vấn, không nghề nghiệp nói ra. Tất cả đều mở to hai mắt nhìn một màn này, rất sợ lỡ bỏ qua bất kì chi tiết gì.

Hoa Lạc Trần lúc này thấy Hoa Khanh Trần không có chút khẩn trương, trong lòng cũng có đáp án, chính là vẫn có chút khiếp sợ. Nữ tử này, thực sự trí tuệ như thế?

Hoa Mạch Tiêu nghe vậy, hứng thú cũng nổi lên. Nhiều tài tử, trí giả như vậy đều không thể trong thời gian một nén hương hoàn thành. Sứ giả cho nàng thời gian hai nén hương, nàng không những không cần, cư nhiên còn yêu cầu đếm từ một đến một trăm, nàng rốt cuộc muốn làm gì?

"Này, cầm lấy, muốn làm cho nó hỗn loạn cỡ nào thì làm!" Liễu Nguyệt Phi quăng khối rubik vào tay sứ giả râu mép.

Sứ giả râu mép lúc này rất tức giận. Nữ tử này dám khinh thường hắn, lại còn nói đếm tới một trăm. Hắn muốn nàng nếm thử hậu quả khi quá tự đại! Hai tay hắn bắt đầu xoay khối rubik, khiến nó vô cùng hỗn loạn.

Sau đó hắn đưa khối rubik cho Liễu Nguyệt Phi. Đồng thời, Hoa Mạch Tiêu liền hạ lệnh để thái giám bắt đầu đếm. Nhất thời toàn bộ hoa viên vang lên giọng đếm lanh lảnh "Một, hai, ba……"

Lúc đếm tới ba, Liễu Nguyệt Phi mới nhận lấy khối rubik, chậm rãi nhìn thoáng qua các mặt.

Mọi người thấy vậy, động tác này giống y như đúc những gì Hoa Khanh Trần làm lúc nãy, nhưng là Ngạo Vương người ta cũng phải dùng đến thời gian nửa nén hương, nàng có thể trong thời gian ngắn như vậy hoàn thành sao?

Sứ giả râu mép lại khinh thường trong lòng, hắn cũng không cho rằng nhìn mấy lần là có thể làm được.

Thời gian trôi qua rất nhanh, khi thái giám đếm tới mười, Liễu Nguyệt Phi mới bắt đầu xoay khối rubik! Lúc này, trời đất đều mất đi màu sắc, bốn phía đều mất đi sức sống, chỉ còn tiếng vang của khối rubik chuyển động. Toàn bộ mọi người khi nhìn đến Liễu Nguyệt Phi đều há hốc mồm, không thể không sợ hãi cảm thán kĩ thuật điêu luyện của nàng. Chỉ thấy nàng một tay cầm vật kia, một tay dùng ngón trỏ cấp tốc chuyển động, hai tay phối hợp vô cùng ăn ý. Vật kia vốn góc cạnh giờ phút này lại tựa như một khối cầu đang xoay trong tay nàng.

Sứ giả tóc vàng lúc này mở to mắt nhìn kỹ thuật thuần thục của Liễu Nguyệt Phi, ở nước của bọn họ cũng không có ai đạt đến trình độ đó. Nàng rốt cuộc là người như thế nào?

Trong lòng sứ giả râu mép lúc này vang lên tiếng cảnh báo, mỗi giây đều nói cho hắn, nữ tử trước mắt này, vô cùng nguy hiểm!

Hoa Lạc Trần lúc này trầm mê trong biểu cảm nghiêm túc của Liễu Nguyệt Phi. Đó là đã biết trước, là tự tin. Nữ nhân như vậy làm hắn mê muội!

Hoa Khanh Trần lại kinh ngạc. Thứ khó chơi đó trên tay nàng lại vô cùng dễ dàng, quả thật là nàng đã chơi chán rồi mới có thể thuần thục đến thế!

Đường Hương Nhã cũng không nghĩ vậy, chỉ cảm thấy nàng đang làm loạn lên thôi. Nhưng giây tiếp theo lại khiến ả há hốc mồm!

Ngay lúc thái giám đếm tới ba mươi bảy, tay Liễu Nguyệt Phi đột nhiên dừng lại, mọi người cũng nhìn rõ hoàn toàn khối rubik, cư nhiên mỗi mặt đều vô cùng hoàn chỉnh, không chút sai lầm!

Toàn thành đang dại ra lúc này vang lên tiếng vỗ tay, những trí giả, tài tử là bội phục từ đáy lòng. Đồn đãi đúng là không thể tin, Tường Vi Công chúa của Bắc Sát sao có thể là không học vấn không nghề nghiệp. Nếu như vậy là không học vấn, vậy bọn họ gọi là gì?

Đường Hương Nhã cũng vô cùng khiếp sợ, Hoàng hậu nhìn lại, nắm lấy tay Đường Hương Nhã nhỏ giọng nói "Chỉ là một vật nho nhỏ thôi, có thể là do Ngạo Vương dạy, con không cần để ý."

Lời Hoàng hậu đúng là khiến Đường Hương Nhã bình tĩnh lại nhiều. Danh hiệu đệ nhất tài nữ là của ả, không ai có thể giành được! Biểu hiện của Liễu Nguyệt Phi bây giờ có thể là do lúc nãy Ngạo Vương dạy. Đúng, chính là do Vương gia dạy!

Sứ giả râu mép không thể tin nhìn kỹ khối rubik, xác định mỗi mặt đều hoàn hảo như lúc ban đầu, tìm không thấy sai lầm gì, đành thất vọng nhắm lại hai mắt. Thua thật triệt để, thua đến ngay cả tôn nghiêm cũng không còn!

"Ha ha ha, được lắm, tài nữ như thế xác thực có thể xứng với Ngạo Vương, chuyện sứ giả phải cởi quần áo đứng trước của thành thì thôi đi, chỉ cần đưa thuyền cho trẫm là được!" Hoa Mạch Tiêu lúc này mở miệng nói, tôn nghiêm của sứ giả hắn muốn giữ lại, thuyền cũng muốn!

"Hoàng thượng, đã là đánh cuộc, không có đạo lý sứ giả không tuân thủ!" Liễu Nguyệt Phi lập tức không phục nói. Lúc trước không thấy ngươi đi ra nói chuyện, hiện tại lại hóa thân thành người hòa giải, có thoải mái như vậy sao?

"Làm càn, ngươi là đang chất vấn quyết định của trẫm sao?" Hoa Mạch Tiêu lập tức hạ mặt rống giận với Liễu Nguyệt Phi "Không có quy củ!"

Sứ giả râu mép không nói gì, hiện tại hắn không có lập trường để nói chuyện, dám chơi dám chịu, là nên tuân thủ, nhưng mà nam nhân nào lại đồng ý quăng đi tự tôn của chính mình, cho nên hiện tại Hoa Mạch Tiêu đang giúp hắn, hắn đương nhiên hy vọng không cần phải thực hiện!

"Hoàng thượng, vậy nếu hiện tại thua trận là thần, vậy Hoàng thượng sẽ đáp ứng yêu cầu của sứ giả sao?" Liễu Nguyệt Phi hừ lạnh. Nếu hiện tại là nàng thua, Hoa Mạch Tiêu chắc hẳn là ước gì có thể lập tức đem nàng đóng gói đưa cho nam nhân kia!

"Lớn mật, ngươi cư nhiên dám nói chuyện với trẫm như vậy, xem ra là không muốn làm Trắc phi nữa rồi, trẫm hiện tại liền phế đi ngươi! Người tới đánh trước một trăm đại bản!" Hoa Mạch Tiêu giận dữ, đời này còn chưa có ai dám nói với hắn như vậy, thân là Hoàng đế, tự tôn không chấp nhận bất luận kẻ nào đến chất vấn!

Nhận được mệnh lệnh, một thái giám liền bước nhanh đến chỗ Liễu Nguyệt Phi!

61. Chương 60

Chương 60: Lão Hoàng đế giảo hoạt

"Ai dám, bổn vương phế kẻ đó trước!" Hoa Khanh Trần trực tiếp đứng trước mặt Liễu Nguyệt Phi, toàn thân nháy mắt bùng nổ hàn ý, tất cả mọi người lúc này đều cảm thấy rét lạnh.

Thái giám lúc này cũng khiếp đảm, mệnh lệnh của Hoàng đế Hoa Mạch Tiêu bọn họ không dám không nghe, nhưng Ngạo Vương trước mắt này được xưng là Quỷ Kiến Sầu, đối nghịch với hắn là muốn chết a!

Hoa Mạch Tiêu lại rất nể tình không nói gì, hai mắt nhìn Hoa Khanh Trần, trong đôi mắt đen nhìn không ra cảm giác gì, chỉ có bóng tối bao trùm hết thảy. Liễu Nguyệt Phi mị mắt, Hoa Mạch Tiêu này, quả nhiên không đơn giản như bề ngoài, tâm cơ sâu không lường được.

Một lát sau, Hoa Mạch Tiêu vẫy vẫy tay để thái giám lui ra, trên mặt vẫn là bộ dáng tức giận, không biết là thật hay giả.

"Khanh Trần, con hình như quá sủng Trắc phi của mình rồi!"Trong lời nói chứa đầy trách cứ của một người làm cha, không hề có áp lực đế vương.

Tất cả mọi người cảm giác được thay đổi của Hoa Mạch Tiêu, trong lòng đều kinh ngạc thái độ của Hoàng đế đối với Ngạo Vương. Hoàng hậu bất mãn nhíu mày, Đường Hương Nhã thấy vậy, trong lòng cũng nổi lên một cỗ bất an. Hoa Lạc Trần tiếp tục uống rượu của mình, đúng là tửu quỷ.

Liễu Nguyệt Phi trong lòng giận dữ, không phục nhìn Hoa Mạch Tiêu, nàng vừa rồi cư nhiên bị Hoa Mạch Tiêu tính kế! Nàng vốn vẫn luôn không chịu thua, lúc nãy vậy mà lại sơ ý đến thế, để bị Hoa Mạch Tiêu tính kế!

Ngẩng đầu lo lắng xem Hoa Khanh Trần, Hoa Mạch Tiêu vẫn luôn không muốn gặp sư phụ, lúc này làm sao có thể ôn nhu như từ phụ vậy? Hoàn toàn chính là có mưu kế! Sau hôm nay, sư phụ sẽ trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt một số người có tâm!

Hoa Khanh Trần nhận được tầm mắt Liễu Nguyệt Phi, bèn trả lại cho nàng một ánh nhìn ý không sao, liền nói với Hoa Mạch Tiêu: "Phi tử của mình, mình không sủng, chẳng lẽ để cho người khác đến sủng sao?"

Nói xong, liền mượn sức ôm lấy eo Liễu Nguyệt Phi, bộ dáng vô cùng thân mật, chọc ra một trận nhàn ngôn toái ngữ*.

(R: nhàn ngôn toái ngữ: trong trường hợp này chắc là xì xầm:|).

Liễu Nguyệt Phi đượcHoa Khanh Trần ôm vào lòng, cũng hiểu được suy nghĩ của hắn, nước càng khuấy càng đục. Dựa vào ngực Hoa Khanh Trần, cười khẽ nói: "Sư phụ, người thật đúng là giảo hoạt, lôi cả ta vào!"

"Nhiều người chơi vui thôi!" Khóe miệng Hoa Khanh Trần khẽ nhếch, ghé vào bên tai Liễu Nguyệt Phi trả lời.

Gương mặt xanh mét của Hoa Mạch Tiêu cũng dần dần bình thường lại, hắn không ngừng lắc đầu, như là không biết làm thế nào "Sứ giả là khách nhân, chúng ta sao có thể đối đãi khách nhân như vậy?"

Sứ giả râu mép hiện tại xấu hổ vô cùng, nhìn tình huống trước mắt, hắn rất muốn thẳng thắn cắn răng, dậm chân một cái, bước ra ngoài, nói cởi thì cởi. Nhưng là nghĩ đến hậu quả, đúng là vẫn không thể làm được!

Liễu Nguyệt Phi cười lạnh, đúng là không nhìn ra Hoa Mạch Tiêu là một Hoàng đế giả tạo, bất quá hôm nay quần áo của sứ giả râu mép này nàng nhất định phải lột sạch!

"Khách nhân phải chiêu đãi cho tốt, vậy nên trận đấu khách nhân đề nghị, sao có thể không theo? Phải không, Hoàng thượng!"

Sứ giả râu mép nghe vậy, trên mặt trắng bệch, Liễu Nguyệt Phi một câu đâm trúng nỗi đau của hắn, nhắc hắn đã thua trận đấu, cũng thua luôn tự tôn!

"Hoàng thượng……"

"Sứ giả chậm đã, ngươi từ xa mà đến, trẫm phải chiêu đãi ngươi thật tốt, sao có thể để cho sứ giả mất mặt chứ!" Hoa Mạch Tiêu lập tức cắt ngang lời sứ giả, đồng thời cũng biểu lộ lập trường.

Quần thần hiện tại nhìn hai bên tranh đấu, bản thân Hoàng đế nói chuyện, ai dám nói không. Nhưng là hiện tại Hoàng thượng đối với Ngạo Vương là dung túng, mà Ngạo Vương lại vô cùng sủng ái Công chúa Bắc Sát đến hòa thân mới hình thành thế chân vạc như hiện tại, quyết định chủ yếu vẫn thuộc về Ngạo Vương

Liễu Nguyệt Phi cũng dần đoán được ý đồ của Hoa Mạch Tiêu, đúng là một mũi tên bắn chết hai con nhạn a! Bàn tay khẽ kéo Hoa Khanh Trần, xem ra hôm nay sứ giả mặc quần có chút chặt!

"Phụ hoàng, ngài vừa rồi nói ai thắng trận đấu sẽ đáp ứng người đó một điều kiện, nhi thần lúc này ra điều kiện chính là để sứ giả tuân thủ quy định trận đấu!" Hoa Khanh Trần cười khẽ nói, nắm lấy bàn tay nhỏ của Liễu Nguyệt Phi, tất nhiên cũng hiểu được suy nghĩ của nàng. Hoa Mạch Tiêu kỳ thực là muốn cái điều kiện kia của hắn, nếu không cũng đã sớm chuẩn thoát quần sứ giả.

Liễu Nguyệt Phi nhìn Hoa Khanh Trần, ánh mắt hỏi, cứ như vậy không cần điều kiện này sao? Nàng có thể dùng cách khác ép người a!

Hoa Khanh Trần lại kéo nàng ngồi lên chỗ cũ "Điều kiện đó phụ hoàng để trên người ta sẽ bất an, thay vì khiến người phòng bị, không bằng quên đi!"

Một điều kiện mà thôi, trên thế gian còn chưa có chuyện gì hắn làm không được, càng không có người cầu không đến!

Trong lòng Liễu Nguyệt Phi vẫn là không thoải mái, cư nhiên bị người tính kế. Thù này, nàng cùng Hoa Mạch Tiêu kết lớn!

Đường Hương Nhã bất mãn giận trừng mắt Liễu Nguyệt Phi, một điều kiện vô cùng tốt lại bị nàng lãng phí vào chuyện cỏn con này! Đúng là tai họa!

Đỗ Chân Chân cũng có chút không phục, nhìn Liễu Nguyệt Phi không vừa mắt. Nhưng trong mắt các đại thần khác lại là Công chúa Bắc Sát này rất được sủng ái. Ngạo Vương cư nhiên dám dùng điều kiện của Hoàng thượng đến để lột quần áo của sứ giả, chọc hồng nhan cười!

Hoa Mạch Tiêu hiện tại sắc mặt có chút khó coi nhìn sứ giả râu mép. Sứ giả bị nhìn chằm chằm run lên, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, nổi giận đùng đùng nói: "Không phải là cởi quần áo thôi sao, ta cởi là được!"

Hoa Mạch Tiêu thấy sứ giả không vừa ý, cố ý nói với Hoa Khanh Trần: "Khanh Trần, con thật muốn dùng điều kiện vào chuyện này?"

Trong lời nói là thấm thía khuyên bảo, nhưng vào tai Hoa Khanh Trần lại hoàn toàn thay đổi, hắn không chút do dự gật đầu.

Thấy vậy, Hoa Mạch Tiêu cũng không thể nói gì, quân vô hí ngôn*, đã đáp ứng một điều kiện là phải làm được. Ngượng ngùng nhìn sứ giả, nói: "Sứ giả, này……"

(R: quân vô hí ngôn: vua không nói chơi).

Biểu cảm khó xử của Hoa Mạch Tiêu xác thực lừa được sứ giả, chỉ thấy sứ giả râu mép thẳng thắn nói: "Dám chơi dám chịu, cời thì cởi. Hảo ý của Hoàng thượng, tại hạ xin lĩnh. Bất quá trận đấu năm sau, còn mời quý quốc chuẩn bị cho tốt!"

Nói xong liền nổi giận đùng đùng xoay người, đi theo thái giám ra cửa thành.

Trong lòng Liễu Nguyệt Phi tất cả đều là bất mãn, Hoa Mạch Tiêu này được tiện nghi lại còn khoe mẽ, đóng vai phản diện còn được người ta tôn trọng. Chỉ tại chính mình quá sơ suất!

Hoa Khanh Trần ôm thiên hạ trong lòng cũng cảm giác được tức giận của nàng, an ủi nói: "Không sao, đừng vì nhỏ mà hỏng việc lớn!"

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy, lập tức kiềm xuống cơn giận của mình, trên mặt khôi phục nụ cười lúc trước ghé vào người Hoa Khanh Trần, ở trước mặt mọi người lại một bộ dáng ân ái.

Đường Hương Nhã giận muốn hộc máu. Lâm Tường Vi này, có khả năng gì để kiêu ngạo?

Hoàng hậu quay đầu nhìn thoáng qua, lớn tiếng nói: "Nhịn xuống, sẽ có lúc thu thập được ả!"

Đường Hương Nhã trong lòng cả kinh, Hoàng hậu đây là muốn giúp ả¿'Nương nương, ngài là muốn cho Hương Nhã chủ ý gì sao?"

Trên gương mặt sang trọng của Hoàng hậu lúc này nở một nụ cười nhẹ, một bộ dáng từng trải nói: "Thiên hạ nữ tử, ai có thể được vĩnh viễn sủng ái?

62. Chương 61

Chương 61: Giông bão nổi lên

Đường Hương Nhã bản thân cũng là người thông minh, chỉ là bị đố kị che mờ mắt, hiện tại được Hoàng hậu chỉ điểm, nhất thời bừng tỉnh đại ngộ.

"Đa tạ nương nương!"

"Mấy ngày nay con không có việc gì liền hiền lành một chút, đừng mãi nghĩ chuyện đến thị tẩm. Ngày mai, ta gọi Minh Nguyệt cùng An Quận chúa đến Ngạo vương phủ làm khách vài ngày."Hoàng hậu uống một ngụm trà nói, Minh Nguyệt là nữ nhi của bà ta, Minh Nguyệt Công chúa.

"Dạ, Hương Nhã hiểu được!" Tâm tình vốn phiền muộn, đố kị của Đường Hương Nhã nhất thời tiêu tan, trong mắt lóe ra hào quang nhìn Liễu Nguyệt Phi, đứa dụ dỗ Vương gia tác quái như ngươi sẽ có người trị!

Bên này lòng nữ nhân đều không dung được Liễu Nguyệt Phi, bên kia ánh mắt Thái tử nhìn Hoa Khanh Trần cũng lộ ra dự tính tương tự. Hiện tại hai người đều là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt người khác, phải nhổ.

"Xem ra nước đục rồi!" Liễu Nguyệt Phi nhìn cái được gọi là vũ đạo trước mắt, vũ đạo ở cổ đại chính là nhàm chán.

"Nhiều người, chơi mới vui!" Hoa Khanh Trần chơi đùa nắp chén trà trong tay, đột nhiên úp lên phần bánh hoa quế Liễu Nguyệt Phi đang ăn dở, vừa khéo lại bao phủ toàn bộ, giống như một lưới bắt hết!

Sắc trời dần dần tối đen, Hoa Khanh Trần liền mang theo ba người trở về phủ, Triệu Nhu Nhi vì muốn về nhà nên cầu chính mình về nhà mẹ đẻ.

Về tới vương phủ, Hoa Khanh Trần liền đi theo Liễu Nguyệt Phi đến Mai viên, Đỗ Chân Chân ghen tị hung hăng dậm chân, Đường Hương Nhã lại không có gì khác thường bước về sân của mình. Điều này khiến Đỗ Chân Chân vô cùng không hiểu, bình thường không phải là ả càng quậy càng lớn sao, hôm nay ngược lại không lên tiếng? Động kinh a?

~

Trong Mai viên, Liễu Nguyệt Phi vừa bước vào phòng liền kéo mặt nạ da người xuống, Thanh Nhi Hoàng Nhi thấy nàng đã trở lại liền đi chuẩn bị nước rửa mặt cho nàng.

"Nha, Hoàng đế lão nhân quả thực là cáo già!" Liễu Nguyệt Phi trong lòng vẫn không phục mình bị tính kế, thật sự là thông minh một đời hồ đồ nhất thời!

Hoa Khanh Trần phân phó vài chuyện cho Huyền Thiên Diệt Thiên xong liền đi tới bên cạnh Liễu Nguyệt Phi, nói: "Nghỉ ngơi sớm một chút, đừng tức giận quá hại thân thể!"

"Ta chính là không phục, không thoải mái a a a a!" Liễu Nguyệt Phi phát tiết ôm lấy Thanh Nhi hét lớn. Khiến Thanh Nhi một trận hoa mắt, ông trời, ai tới nói với nàng hiện tại là cái tình huống gì?

Thấy vậy Hoa Khanh Trần trực tiếp bất đắc dĩ lắc đầu. Đồ đệ này của hắn, xác thực cần giảm một chút nhuệ khí, bằng không quá tự phụ.

~

Lúc này trong cung, Hoa Lạc Trần ngồi trên ghế đùa bỡn trâm cài trong tay, phụ tá bên cạnh nói với hắn: "Thái tử, nàng đến đây!"

"Ừm!" Hoa Lạc Trần tiếp tục chơi, vẫn chưa ngẩng đầu, như là vô tình trả lời một câu.

Dần dần, trong phòng trống trải truyền đến một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng linh hoạt, một nữ tử áo trắng xuất hiện trong phòng, nhưng vì ngọn đèn quá mờ nên vẫn chưa thấy rõ mặt nàng.

"Dân nữ bái kiến Thái tử!" Giọng nữ ôn nhu tinh tế, có một tư vị khác hẳn.

Hoa Lạc Trần khóe miệng khẽ nhếch, ngẩng đầu nhìn nữ tử trước mắt, đánh giá: "Xem ra, ngươi sống không tệ!"

"Hắn vẫn chưa đụng vào ta!" Giọng nói nữ tử vẫn là nhẹ nhàng như vậy, không có một chút phập phồng.

"Này không phải ngươi muốn sao?" Hoa Lạc Trần nhíu mày, nhìn nữ tử trước mắt nói "Hiện tại cứ như vậy đi, nghe ta an bài!"

"Dạ!" Nữ tử cung kính cúi đầu nói, không hề có ý khác với Hoa Lạc Trần.

"Này, ngươi cầm lấy, không có việc gì thì mang trên đầu!" Hoa Lạc Trần đem trâm cài trong tay đưa cho nữ tử. Nữ tử nghe vậy, không nói gì liền nhận lấy.

"Dạ!"

"Đi xuống đi!" Hoa Lạc Trần như đã mất đồ chơi trong tay, ý cười cũng dần dần biến mất, nhàm chán ngồi trên ghế.

"Dạ!" Lời nói của nữ tử vẫn luôn rất ngắn gọn, nói xong liền xoay người rời đi, không hề lưu luyến.

Hoa Lạc Trần nhìn bóng lưng nữ tử, nói thầm, đúng là có cá tính a!

Phụ tá bên cạnh thấy nữ tử rời đi mới nói với Hoa Lạc Trần: "Thái tử, Lâm Mẫu Đơn Bắc Sát đến đầu nhập vào Thái tử!"

Trong mắt Hoa Lạc Trần hiện lên một tia sáng. Lâm Mẫu Đơn? Người này, thật ra cũng có nghe nói qua, thích Hoa Khanh Trần, vốn định gả cho Hoa Khanh Trần nhưng lại bị Lâm Tường Vi đoạt mất.

Sau đó lại vì chuyện huynh trưởng bức vua thoái vị mà thoát chạy ra ngoài. Bất quá, Lâm Mẫu Đơn tìm hắn làm chi?

"Tới làm cái gì?"

"Bên cạnh Lâm Mẫu Đơn có một nam tử, nói là phụ tá lúc trước của Hoa Khanh Trần, hiện tại tới trả thù Hoa Khanh Trần!"

"Phụ tá? Trả thù? Ha ha ha, chơi vui! Gọi bọn họ tới gặp ta!" Hoa Lạc Trần cười nói, xem ra mọi chuyện càng lúc càng hấp dẫn, một phụ tá dám trả thù Hoa Khanh Trần, xem có khả năng hay không đã, có thì hắn mới lợi dụng được!

……

Buổi sáng gió thổi có chút lạnh, Liễu Nguyệt Phi vừa rời giường, Thanh Nhi đã nói Minh Nguyệt Công chúa và An Chiêu Hoa đến đây.

"Tới làm gì?" Liễu Nguyệt Phi vừa tỉnh dậy, máu chưa kịp lên não mơ hồ hỏi lại.

"Nói là đến ở lại vài ngày!" Thanh Nhi kiên nhẫn trả lời.

"Nha, chẳng lẽ phòng ở của mấy người đó bị gió lốc thổi bay rồi sao?" Liễu Nguyệt Phi không nhịn được thô bạo, rảnh quá thì kiếm chuyện để làm a, thật sự là sống lãng phí lương thực chết lãng phí đất chôn.

(R: rảnh thì mua thanh long vìa lãi hột, mua hột é vìa đếm a).

Nàng từ nhỏ vẫn luôn ngủ cùng Hoa Khanh Trần, cho nên hiện tại mỗi đêm Hoa Khanh Trần ngủ cùng nàng cũng không có chỗ nào kỳ quái. Đương nhiên, hiện tại thấy bên cạnh không ai liền mở miệng hỏi.

"Vương gia sáng sớm đã bị Hoàng thượng gọi tiến cung!" Thanh Nhi giúp Liễu Nguyệt Phi chải đầu, thần trí Liễu Nguyệt Phi cũng dần dần rõ ràng.

Lúc này bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân, Hoàng Nhi từ cửa sổ phi vào nói "Minh Nguyệt Công chúa và Chiêu Hoa Quận chúa đến đây!"

Nghe vậy, đôi mắt vốn nhập nhèm của Liễu Nguyệt Phi thoáng chốc mở ra, nói với Thanh Nhi: "Lấy mặt nạ đến đây!"

Không đợi Liễu Nguyệt Phi nói xong, Thanh Nhi cũng đã cầm mặt nạ da người dán lên mặt Liễu Nguyệt Phi.

"Yêu, Lâm Trắc phi này sao còn chưa rời giường nổi nữa a?" Lúc này bên ngoài truyền đến một giọng nói, Hoàng Nhi nghe vậy, lập tức bước ra.

Thấy nói chuyện là một nữ tử mặc đồ màu phấn hồng, bên cạnh là An Chiêu Hoa đang đứng. Nói vậy này chính là Minh Nguyệt Công chúa, Hoàng Nhi bèn hành lễ với ả: "Chủ tử của ta lập tức sẽ ra ngay, còn mời Công chúa, Quận chúa đến đại sảnh chờ một chút."

"A, Lâm Trắc phi này mặt mũi thật lớn, cư nhiên muốn Công chúa ngài chờ nữa!" An Chiêu Hoa bất mãn, cố ý nói lớn để Liễu Nguyệt Phi bên trong nghe thấy.

"Chiêu Hoa, ngươi nói cái gì, Lâm Trắc phi này tuy là Trắc phi, địa vị ở Nam Tề không bằng Minh Nguyệt ta, nhưng trước kia người ta tốt xấu gì cũng là một Công chúa a, chắc là thân phận thay đổi còn chưa thích ứng được!" Minh Nguyệt Công chúa cố ý dùng khăn tay che miệng cười nhẹ.

"Đúng vậy, bản cung xác thực là thân phận thay đổi còn chưa quen, bất quá Minh Nguyệt Công chúa lại thích ứng trước, biết đâu Công chúa cũng sẽ gặp tình trạng như bản cung a!"

Lúc này cửa phòng vừa mở, Thanh Nhi nâng Liễu Nguyệt Phi bước ra.

63. Chương 62

Chương 62: Có âm mưu

"Ngươi thật to gan, cư nhiên dám nguyền rủa Nam Tề mất nước?"Hoa Minh Nguyệt tức giận quát lớn, lời này của Liễu Nguyệt Phi đối với ả là cực kì châm chọc, hơn nữa ả nghe được trong đó có ý rủa Nam Tề mất nước"Bản cung hiện tại phải đi bẩm báo phụ hoàng, phế đi danh hiệu Trắc phi của ngươi!"

Liễu Nguyệt Phi trong lòng khó chịu, động người nào người nấy cũng muốn phế đi nàng là sao? Cũng còn đỡ hiện tại mới là Trắc phi, nếu là Chính phi, vậy nàng không phải bị mai phục cả mười mặt sao?

"Lời ấy của Công chúa sai rồi, bản cung là nói, thân là Công chúa, mỗi giờ khắc đều nên vì quốc kính dâng, việc hòa thân cũng không thể không tới lượt Công chúa!" Liễu Nguyệt Phi chậm rãi bước xuống bả thềm, nói với Hoa Minh Nguyệt. Muốn bắt được nhược điểm của nàng, đó là không có khả năng

"Hừ, cho dù hòa thân, bản cung cũng sẽ không chỉ làm một thiếp!" Hoa Minh Nguyệt cũng không phải một người dễ bắt nạt, lớn lên trong hoàng cung đại viện, lại được Hoàng hậu một tay bồi dưỡng, cung đấu gì cũng đều chứng kiến, hiện tại đấu võ mồm cũng chỉ là chút bản sự.

Liễu Nguyệt Phi cười nói: "Thế sự khó liệu a!"

"Quên đi, sáng tinh mơ làm gì vì loại chuyện này mà làm phiền đến Công chúa. Người trong thiên hạ đều biết, Công chúa chính là bảo bối của Hoàng thượng Hoàng hậu, sao có thể để Công chúa ủy khuất, có một số người chính là đang ghen tị!" An Chiêu Hoa lúc nẩng vẻ hòa giải nói, nhưng thật ra lại là tự châm chọc.

"Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, Lâm trắc phi đến lúc đó đừng để bị đuổi về Bắc Sát." Hoa Minh Nguyệt châm chọc, tươi cười trên mặt cũng thêm vài phần dữ tợn.

"Công chúa, chúng ta vẫn là đi dạo đi! Đứng ở đây, trong lòng ta không thoải mái!" Thấy Liễu Nguyệt Phi không có trả lời, An Chiêu Hoa tự nhận là nói trúng tim đen của nàng, lại càng đắc ý thêm vài phần.

"Ngươi chưa nói thì thôi, vừa nói bản cung xác thực cũng cảm thấy trong lòng buồn chán, có thể là do có này nọ ở đây tác quái đi!" Hoa Minh Nguyệt hung hăng liếc mắt nhìn Liễu Nguyệt Phi, sau đó để nha hoàn nâng đi. Thấy vậy, An Chiêu Hoa lại càng thêm đắc ý.

"Thiếu chủ, vừa sáng sớm đã đến đây nói cho cô những lời này?"Hoàng Nhi buồn bực nhìn hai người vừa rời đi nói thầm.

"Rừng lớn, loại chim gì cũng có mà. Đói bụng rồi, đi ăn điểm tâm đi!" Liễu Nguyệt Phi không để ý nói, Hoa Minh Nguyệt cũng quá tự đề cao bản thân rồi, không thể không nói, Lâm Tường Vi ở Bắc Sát so với Hoa Minh Nguyệt còn được sủng ái hơn!

Bất quá bọn họ đến Ngạo vương phủ tuyệt đối không phải để chơi. Tâm tư của An Chiêu Hoa đối với sư phụ, người qua đường đều biết. Vậy nên Hoa Minh Nguyệt này mới làm quân sư. Nhưng theo lý mà nói, mẫu thân Hoàng hậu của Hoa Minh Nguyệt là tiểu di của Đường Hương Nhã, cho nên An Chiêu Hoa này hẳn cũng chỉ là một quân cờ. Hiện tại xem ra, nước này càng đục càng tốt.

……

Trong đình hóng mát bên hồ, Hoa Minh Nguyệt, An Chiêu Hoa cùng Đường Hương Nhã đang uống trà ngắm hoa, rất nhàn nhã.

"Công chúa, đều chuẩn bị tốt!" Lúc này nha hoàn bên cạnh Hoa Minh Nguyệt vừa trở lại, nói nhỏ bên tai ả.

An Chiêu Hoa ngồi kế bên cũng nghe được, trên mặt lộ ra tươi cười vừa lòng, gật đầu với Hoa Minh Nguyệt.

Khóe miệng Hoa Minh Nguyệt cũng lộ ra một nụ cười âm hiểm, nói với nha hoàn: "Tốt lắm!"

Đường Hương Nhã thấy vậy cũng dâng lên hứng thú: "Công chúa chuẩn bị cái gì?"

An Chiêu Hoa vừa nghe, lập tức hất mặt qua một bên. Chỉ cần là phi tử Hoa Khanh Trần, ả cũng không muốn gặp.

Đường Hương Nhã thấy nhưng cũng không nói gì, dù sao ả là hỏi Hoa Minh Nguyệt. Hoa Minh Nguyệt thấy vậy cười khẽ một chút, Đường Hương Nhã là biểu tỉ của ả, An Chiêu Hoa lại là bạn thân chốn khuê phòng, hai bên ả đều muốn hỗ trợ, liền nói: "An bài một tuồng kịch, đến lúc đó biểu tỷ nhất định phải nhìn xem cho kỹ. Cam đoan sẽ khiến biểu tỉ vừa lòng!"

Đường Hương Nhã lúc này cũng cảm giác được có chút khác lạ, nhìn bộ dáng An Chiêu Hoa bên cạnh, tất nhiên cũng đoán được một chút rồi, ả liền biết hai người này đến vương phủ tuyệt đối không phải để chơi.

Cười nói: "Vậy Hương Nhã thật đúng là là chờ mong."

"A, các ngươi xem ai đến đây!" An Chiêu Hoa đột nhiên lên tiếng, mắt sắc nhìn thân ảnh màu vàng xa xa.

Hoa Minh Nguyệt cùng Đường Hương Nhã lập tức nhìn về phía An Chiêu Hoa chỉ, thì ra là Lâm Tường Vi!

"Nếu đã đến đây, vậy gọi nàng đến chơi đùa với chúng ta đi!" Hoa Minh Nguyệt hừ lạnh một tiếng, phân phó nha hoàn chuẩn bị thêm một phần nước trà.

Đường Hương Nhã cũng dậy lên hứng thú, ở Kỳ thi hội biết Lâm Tường Vi sẽ không làm thơ, ngày ấy vì thể diện Ngạo Vương phủ mà buông tha nàng, hôm nay nhất định phải sữa chữa nàng một phen.

An Chiêu Hoa nhìn sắc mặt hai người, tất nhiên cũng biết họ có chủ ý gì, một khi đã như vậy, ả liền xem diễn thôi.

Liễu Nguyệt Phi vốn dự tính đến hồ câu cá, không ngờ đến đây đã có ba kẻ làm ô nhiễm không khí, vừa muốn xoay người rời đi, lại bị nha hoàn của Hoa Minh Nguyệt gọi lại.

"Lâm trắc phi, Công chúa của chúng ta gọi ngươi qua!" Nha hoàn của Hoa Minh Nguyệt, cũng là sắc mặt 'chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng', không đem Liễu Nguyệt Phi để vào mắt, la lớn nói.

Liễu Nguyệt Phi nhìn Hoàng Nhi Thanh Nhi bên cạnh, trực tiếp xoay người rời đi.

Nha hoàn kia thấy vậy liền kinh ngạc, không biết đang là tình huống gì, trực tiếp chạy đến trước mặt Liễu Nguyệt Phi ngăn lại, lớn tiếng hét lên: "Công chúa của chúng ta gọi ngươi, ngươi không nghe a!"

Người trong đình lúc này cũng nghe đến tiếng nói lớn của nha hoàn, Đường Hương Nhã xì một tiếng bật cười, nói: "Công chúa a, nha hoàn của người thật là có cá tính!"

Hoa Minh Nguyệt nghe vậy, trên môi giương lên một nụ cười nhẹ, vừa lòng nâng chén nhấp một ngụm trà.

An Chiêu Hoa cũng không đồng ý, nghĩ đến kết cục của Lí ma ma trên đường đón dâu, liền lo lắng nói: "Lâm Tường Vi không phải dễ chọc!"

"Quận chúa hình như quá xem trọng Lâm Tường Vi rồi, ả chỉ là một Trắc phi." Đường Hương Nhã không tin nói, ánh mắt nhìn An Chiêu Hoa cũng là khinh miệt. Lâm Tường Vi tới nơi này không nơi nương tựa, không người hỗtrợ, làm sao dám động thủ với Minh Nguyệt Công chúa được ngàn vạn sủng ái?

Ngay túc này, từ xa truyền đến một tiếng bạt tai vang dội, ba người đều khiếp sợ nhìn về phía kia, Hoàng Nhi đang bạt tai nha hoàn.

An Chiêu Hoa thấy vậy nói "Ta nói rồi!"

Đường Hương Nhã vô cùng khiếp sợ. Lâm Tường Vi này, vốn tưởng có chút đầu óc, ai ngờ là một kẻ ngu ngốc!

Hoa Minh Nguyệt tức giận vỗ bàn, nổi giận đùng đùng bước ra trước, một phen kéo nha hoàn về phía sau, sau đó tung một bạt tai hướng Hoàng Nhi.

Nhưng ả sao có thể là đối thủ của Hoàng Nhi được? Hoàng Nhi vừa thấy Hoa Minh Nguyệt bước ra, lập tức lắc mình trở lại phía sau Liễu Nguyệt Phi. Hiện tại là lúc thiếu chủ ra mặt.

Hoa Minh Nguyệt thấy đánh không được, lại nhìn gương mặt nha hoàn của mình đã sưng đỏ, một cỗ lửa giận phừng lên trong lòng, nhìn Liễu Nguyệt Phi lớn tiếng hỏi: "Lâm Tường Vi, tốt nhất là ngươi cho bản cung một lời giải thích!"

Liễu Nguyệt Phi nhìn thoáng qua Hoa Minh Nguyệt, nhẹ giọng nói: "Nha hoàn này đã làm mất mặt mũi Công chúa, bản cung thân là tẩu tử của Công chúa, tất nhiên là thay Công chúa giáo huấn một chút!"

Đường Hương Nhã hừ lạnh "Lâm Trắc phi, ngươi chỉ là một Trắc phi, sao có thể xứng làm tẩu tử của Công chúa?"

64. Chương 63

Chương 63: Âm mưu bắt đầu diễn

"Đường Trắc phi là đang nhấn mạnh thân phận chính mình sao?" Liễu Nguyệt Phi phản kích, Đường Hương Nhã được xưng là Nam Tề đệ nhất tài nữ mà sao nói chuyện không thèm động não?

Sắc mặt Đường Hương Nhã nhất thời trắng bệch. Cho tới nay, ả đều tự nhận là tài trí hơn người, cũng không đem những phi tử của Hoa Khanh Trần để vào mắt, nhưng ả xác thực cũng chỉ là một Trắc phi, một thiếp!

Hoa Minh Nguyệt lúc này vô cùng tức tối, đầu tiên là nha hoàn, sau đó lại đến biểu tỉ, giống như Liễu Nguyệt Phi giáng một cái tát lên mặt ả, bảo ả sao có thể không giận?

"Lâm Tường Vi, ngươi tốt nhất nên rõ ràng thân phận của ngươi!"

Liễu Nguyệt Phi nở nụ cười, nói: "Thân phận? Bản cung chính là Trắc phi của Ngạo Vương, Hoàng thượng hạ chỉ tự mình thụ phong, Công chúa nếu có ý gì khác có thể đi hỏi Hoàng thượng!"

"Lâm Tường Vi, ngươi đừng kiêu ngạo, hôm nay ngươi đụng đến nha hoàn của bản cung, bản cung nhất định không bỏ qua!" Hoa Minh Nguyệt đã bao giờ bị người xem thường như vậy? Ả vẫn luôn cao cao tại thượng, người trong thiên hạ ai dám không nể mặt ả? Nhìn thấy đều kính trọng ba phần?

Nghe vậy, ánh mắt Liễu Nguyệt Phi đột nhiên trở nên sắc bén, nhìn nha hoàn điềm đạm đáng yêu đứng sau Hoa Minh Nguyệt, nói từng chữ: "Một nha hoàn cũng dám vô lễ với bản cung, không đem bản cung để vào mắt, chính là không đem thánh chỉ của Hoàng thượng để vào mắt, đây là tội lớn tru cửu tộc!"

Nha hoàn bị dọa đến quỳ xuống đất, túm váy Hoa Minh Nguyệt cầu xin tha thứ nói: "Công chúa, Hồng Lăng không có, là Lâm Trắc phi hãm hại Hồng Lăng a!"

Trong lòng Hoa Minh Nguyệt cũng bị lời nói của Liễu Nguyệt Phi khuấy động, nhìn thoáng xung quanh, thấy chỉ có chủ tớ ba người Liễu Nguyệt Phi, liền yên tâm nói: "Lâm Tường Vi ngươi có chứng cớ sao?"

Liễu Nguyệt Phi nhún vai "Chỗ này chỉ có chủ tớ chúng ta, Thanh Nhi Hoàng Nhi nếu làm nhân chứng cũng sẽ bị người ta nói là giả chứng cứ, cho nên hiện tại không ai có thể chứng minh!"

Hồng Lăng nghe vậy, vẻ kiêu ngạo lại lần nữa xông ra: "Lâm Trắc phi, ngươi còn nói không phải đang oan uổng ta!"

"Làm càn, ở trước mặt bản cung cư nhiên tự xưng ta, hô to gọi nhỏ với bản cung, đây là cực độ không tôn trọng bản cung, cũng không tôn trọng thánh chỉ Hoàng thượng!" Liễu Nguyệt Phi lớn tiếng, dọa Hồng Lăng mặt trắng bệch.

Hoa Minh Nguyệt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Hồng Lăng "Lắm miệng, còn chưa cút xuống!"

Hồng Lăng thấy vậy, run rẩy quỳ lạy với Hoa Minh Nguyệt xong liền lảo đảo chạy đi.

Liễu Nguyệt Phi híp mắt, vẫn chưa ngăn trở. Hoa Minh Nguyệt thực rõ ràng là đang bảo hộ Hồng Lăng, nàng cũng lười dây dưa, dù sao Hoa Minh Nguyệt là không có khả năng thực sự mặc kệ Hồng Lăng, nếu đã vậy thì thôi đi!

"Bản cung dạy không nghiêm, để Lâm Trắc phi chế giễu, trong đình bây giờ đã chuẩn bị nước trà, Lâm Trắc phi không bằng đi vào thưởng thức một chút, coi như bản cung bồi tội với Lâm Trắc phi!"

Liễu Nguyệt Phi cười nhẹ, Hồng Môn Yến!

"Nếu vậy, bản cung sẽ không khách khí!"

Nói xong, liền mang theo Thanh Nhi Hoàng Nhi bước vào trong đình, ba người Hoa Minh Nguyệt cũng đồng thời bước vào.

Nha hoàn bưng trà lên đặt trước mặt Liễu Nguyệt Phi.

Đường Hương Nhã cầm chung trà lên nói: "Đây là Thiết Quan Âm tốt nhất, Bắc Sát hẳn là không có thứ này! Muội muội nếm thử một chút đi, sẽ lưu lại hương vị trong miệng, cả đời khó quên."

Nói xong, liền bưng lên uống một ngụm.

Liễu Nguyệt Phi nhìn chung trà đang bốc hơi nước, cười nhẹ một chút "Trà ngon, nhưng nóng quá sẽ ảnh hưởng đến hương vị của nó!"

Nha, nghĩ nàng là ngu ngốc sao, không thấy còn đang ốc khói à!

Đường Hương Nhã thấy vậy cũng không nói gì. Không khí dần dần có chút xấu hổ, Hoa Minh Nguyệt vẫn luôn nhìn Liễu Nguyệt Phi, như là muốn nhìn thấu nàng.

An Chiêu Hoa không nhịn nổi nữa nói: "Buổi chiều tốt đẹp như vậy, không bằng đến làm thơ?"

Nói xong liền nhìn về phía Đường Hương Nhã. Đường Hương Nhã lúc này trong lòng cười to, ả chờ chính là những lời này.

Liễu Nguyệt Phi lại lập tức nói: "Đệ nhất tài nữ ở trong này, chúng ta làm thơ cũng không tránh khỏi không biết tự lượng sức mình, hơn nữa làm thơ cũng không hơn tán gẫu, không bằng chơi một loại trò chơi mới?"

"Nga, Lâm Trắc phi muốn chơi cái gì?" Hoa Minh Nguyệt mở miệng, lửa giận trong mắt còn chưa nguôi.

Đường Hương Nhã vốn định mở miệng thấy vậy cũng không nói nữa. Công chúa đều đáp ứng rồi, ả nói gì nữa cũng vô dụng.

"Hoàng Nhi, lấy mạt chược mang đến!" Liễu Nguyệt Phi nói với Hoàng Nhi, Hoàng Nhi liền xoay người chạy đi. Sau đó Liễu Nguyệt Phi nói với ba người: "Mạt chược này cần bốn người, chúng ta ở đây cũng vừa khéo có bốn người……"

Chỉ chốc lát sau, tiệc trà tao nhã bị Liễu Nguyệt Phi biến thành bàn mạt chược. Mạt chược này lúc ở Liễu Nguyệt sơn trang nàng đã truyền bá, chỉ là chưa có truyền ra ngoài, hiện tại có ba người này, xem ra sắp có thể phát triển mạt chược trà lâu!

Bất quá ba người chơi mới lập tức không vừa ý, Liễu Nguyệt Phi này rõ ràng là muốn thắng tiền bọn họ a!

"Lâm Trắc phi, ngươi ăn gian!" An Chiêu Hoa học được từ mới từ Liễu Nguyệt Phi, hiện tại lập tức lấy ra xài!

Liễu Nguyệt Phi thoải mái nói: "Con mắt nào của Quận chúa nhìn thấy ta ăn gian? Đến đến đến, Hồng trung*!"

(R: Hồng trung: tên một quân bài trong mạt chược).

"Hừ! Ngươi thắng nhiều như vậy, còn dám nói ngươi không ăn gian?" An Chiêu Hoa là nhà dưới* của Liễu Nguyệt Phi, thấy trên bàn người ta đầy là bạc, trong lòng vô cùng hâm mộ.

(R: ta cũng k biết chỗ này là gì, chắc là ngôn ngữ gì đó dùng trong mạt chược).

"Có ăn gian không chính nàng tự biết, bất quá hiện tại rõ ràng là đang khi dễ ba người mới chúng ta!" Đường Hương Nhã nhìn An Chiêu Hoa tính tình không tốt, thêm mắm dặmmuối nói.

"Ta nói Lâm Trắc phi, có phải Khanh Trần ca chưa phát tiền tháng cho ngươi không?" Hoa Minh Nguyệt tất nhiên cũng hiểu biết An Chiêu Hoa, nhìn bộ dáng phát hỏa kia, cũng hùa theo Đường Hương Nhã. Bất quá mạt chược này đúng là một trò mới mẻ.

"Tự mạc, thuần một màu*!" Liễu Nguyệt Phi lúc này lại thắng, vui vẻ thu bạc, cũng không quan tâm trên đầu ba người kia đang bốc khói.

(R: cũng vậy, vẫn không hiểu ==")

An Chiêu Hoa bài không tốt đập bàn đứng lên, chỉ vào Liễu Nguyệt Phi nói"Ta thấy ngươi chính là đang ăn gian!"

Liễu Nguyệt Phi lúc trước thắng rất vui vẻ, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt của ả, hiện tại xem ra, hoàn toàn chính là ấn đường biến thành màu đen a, đây là đại hung!

Vẫn là ôm bạc trốn nhanh tốt hơn, nhưng An Chiêu Hoa đang nổi nóng sao có thể buông tha nàng? Trong đó còn có một tháng tiền tiêu của ả a!

"Lâm Tường Vi, không cho đi, ta xem trên người ngươi có giấu bài hay không!"

"Thứ này là nàng nghĩ ra, cũng là nàng nói luật chơi, tất nhiên có rất nhiều không công bằng, nói không chừng trên người thật đúng là có giấu bài a!" Đường Hương Nhã cùng Hoa Minh Nguyệt đồng loạt cười nói.

Hoa Minh Nguyệt bởi vì chuyện lúc trước, vẫn luôn muốn cho Liễu Nguyệt Phi biết mặt một chút, hiện tại An Chiêu Hoa phát hỏa, là cơ hội tốt!

"Không bằng liền lấy quần ảo của ả nhìn xem!"

An Chiêu Hoa đang nổi nóng hoàn toàn mất lí trí, không nghĩ bản thân đang bị lợi dụng, một phen túm lấy quần áo Liễu Nguyệt Phi, dùng sức kéo xuống!

65. Chương 64

Chương 64: Thay đổi bất ngờ

Liễu Nguyệt Phi sao có thể để An Chiêu Hoa đụng đến quần áo của mình, ngay lúc An Chiêu Hoa nhào tới, nàng đã nhanh chóng lắc mình, tránh thoát khỏi An Chiêu Hoa.

An Chiêu Hoa bị hố, lại chịu quán tính, trực tiếp lọt xuống hồ.

Thoáng chốc, mọi người trong đình phát hoảng, ào ào đến nhìn An Chiêu Hoa đang vùng vẫy trong hồ, Hoa Minh Nguyệt kêu to: "Người tới a, nhanh chút cứu người a!"

An Chiêu Hoa lúc này bất an quẫy đạp, nhưng càng đạp lại càng chìm xuống, trong lòng ả tràn ngập sợ hãi, vội vàng kêu lên: "Cứu mạng a… Ta… Ta không biết bơi a!"

"Người tới a, người tới mau a, các ngươi đều xuống cứu đi!" Đường Hương Nhã lúc này cũng rối rắm, An Chiêu Hoa này là nữ nhi Trưởng Công chúa sủng ái nhất, là khuê nữ bảo bối của An Vương gia, nếu hôm nay táng thân ở Ngạo vương phủ, bọn họ đều phải có trách nhiệm.

Liễu Nguyệt Phi nhìn An Chiêu Hoa quẫy đạp trong nước, nàng không nghĩ muốn cứu, để ả nếm chút đau khổ đi.

Hoa Minh Nguyệt lúc đang gọi người lại thấy Liễu Nguyệt Phi đứng ở một bên thờ ơ, liền tức giận "Ngươi còn không xuống cứu người, bản cung ngươi, nếu An Quận chúa hôm nay xảy ra chuyện gì, ngươi cũng đừng hòng được yên!"

"Cứu mạng… Cứu mạng a……" An Chiêu Hoa trong nước vẫn sợ hãi kêu gào, đáng tiếc trên bờ lúc này đều là mấy nữ nhân, hơn nữa đều không bơi được, gấp đến dậm chân. Đường Hương Nhã đi tiền viện tìm người, đáng tiếc đường quá xa, bóng người cũng chưa nhìn thấy một ai, An Chiêu Hoa nói vậy chắc cũng không còn mạng.

An Chiêu Hoa dưới nước vùng vẫy, Hoa Minh Nguyệt trên bờ cũng không có cách nào, Liễu Nguyệt Phi thì thấy An Chiêu Hoa sắp chìm hẳn mới chuẩn bị đi cứu.

Đột nhiên lúc này trong không khí truyền đến hương vị quen thuộc, ngẩng đầu nhìn lại liền thấy Hoa Khanh Trần tựa như gió, ôm lấy An Chiêu Hoa trong nước đặt lên ven hồ.

Liễu Nguyệt Phi cùng Hoa Minh Nguyệt thấy vậy đều ào ào chạy tới. Hoa Khanh Trần lúc này đang vận chân khí cho An Chiêu Hoa, Đường Hương Nhã cũng mang thị vệ trở lại.

Thấy An Chiêu Hoa được cứu, ả liền yên tâm, sau đó nhìn Liễu Nguyệt Phi tức giận mắng: "Lâm Trắc phi, ngươi quá ác độc, nỡ xuống tay với một nữ tử trói gà không chặt!"

Liễu Nguyệt Phi đột nhiên bị nói, nhìn Đường Hương Nhã cũng biết ả muốn giáng tội cho nàng!

"Ban ngày ban mặt, mọi người đều thấy là An Quận chúa tự mình ngã xuống hồ!" Trong lòng Liễu Nguyệt Phi cũng dần dần dâng lên tức giận, có thể là do thấy Hoa Khanh Trần đối đãi với An Chiêu Hoa như vậy.

Không biết vì sao, trong lòng có chút chua.

"Bản cung cùng Minh Nguyệt Công chúa đều thấy là ngươi đẩy An Quận chúa xuống!" Đường Hương Nhã rõ ràng là muốn ở trước mặt Hoa Khanh Trần bôi đen danh dự Liễu Nguyệt Phi!

Lúc này An Chiêu Hoa đã mở mắt tỉnh lại, thấy là Hoa Khanh Trần cứu mình, trong lòng nhất thời có một cỗ lo lắng "Vương gia……"

Đường Hương Nhã không nhìn nổi nữa, lập tức nói: "Quận chúa, hiện tại Vương gia ở đây có thể làm chủ cho cô, cô nói cho Vương gia, có phải Lâm Trắc phi đẩy cô xuống hồ không?"

An Chiêu Hoa vừa mới tỉnh lại, đầu óc còn chưa kịp hoạt động, vừa nghe được lời Đường Hương Nhã, nhất thời liên bừng tỉnh đại ngộ, nghẹn ngào nói: "Vương gia, ngài phải làm chủ cho ta a! Vừa rồi chúng ta đang chơi mạt chược, ta hoài nghi Lâm Trắc phi gian lận, không ngờ Lâm Trắc phi thẹn quá hóa giận, đẩy ta xuống hồ. Minh Nguyệt Công chúa cùng Đường Trắc phi đều có thể làm chứng!"

Nói xong, liền tìm vị trí tốt nhào vào lòng Hoa Khanh Trần khóc thút thít.

Liễu Nguyệt Phi bực bội, đó là chỗ của nàng "An Quận chúa, ngươi nói chuyện không sợ bị thiên lôi đánh sao?"

"Vương gia……" An Chiêu Hoa nghe vậy liền kêu to.

"Đủ!" Hoa Khanh Trần xanh mặt, đẩy An Chiêu Hoa trong lòng ra giao cho nha hoàn bên cạnh.

Liễu Nguyệt Phi thấy vậy cười thầm trong lòng, vu oan giá họa thì sao chứ, sư phụ tin tưởng nàng là được!

"Vương gia, ta vừa đến Ngạo vương phủ ngày đầu tiên đã xảy ra chuyện như thế này, Vương gia phải cho Chiêu Hoa một công đạo a!" An Chiêu Hoa đột nhiên bị đẩy khỏi ấm áp của Hoa Khanh Trần, liền kinh hoảng nói.

"Hoàng huynh, Lâm Trắc phi của huynh điêu ngoa tùy hứng, không đem bản cung để vào mắt, lúc trước đánh nha hoàn của bản cung, hiện tại lại đẩy An Quận chúa xuống nước, lần sau chắc còn dữ dội hơn!" Hoa Minh Nguyệt châm dầu vào lửa, tức giận dồn nén hôm nay cuối cũng cũng phát tiết được.

Lúc này Hoa Khanh Trần chậm rãi đến trước mặt Liễu Nguyệt Phi, Đường Hương Nhã thấy sắc mặt Liễu Nguyệt Phi vẫn bình thản, sợ Hoa Khanh Trần sẽ vì sủng ái mà bao che nàng, tiếp tục nói: "Việc này nếu như để An Vương gia cùng Trưởng Công chúa biết, thật sự là sẽ làm nhục danh dự Ngạo vương phủ a, vậy cũng sẽ khiến Hoàng thượng bất mãn!"

Liễu Nguyệt Phi nhìn Hoa Khanh Trần đang bước đến, vừa lòng cười nói: "Bản cung quang minh lỗi lạc, cũng không làm loại việc ném đá giấu tay như thế này!"

"Hôm nay nhiều người thấy ngươi đẩy An Quận chúa xuống nước như vậy, ngươi còn ngụy biện?" Hoa Minh Nguyệt hùng hồn nói, tựa như đang kể chuyện thật.

Liễu Nguyệt Phi hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn Hoa Khanh Trần, chỉ cần hắn tin tưởng nàng, nàng sẽ không đơn thương độc mã.

Nhưng là mọi chuyện đều có ngoại lệ, Hoa Khanh Trần lúc này sắc mặt xanh mét, nhìn ra được hắn là đang ẩn nhẫn.

Chuông báo động trong lòng Liễu Nguyệt Phi đột nhiên vang lớn, nàng không nhìn ra Hoa Khanh Trần rốt cuộc muốn làm cái gì!

"Lâm Trắc phi, lá gan nàng hình như quá lớn rồi!" Hoa Khanh Trần đột nhiên nói, tựa như sấm sét vang dội đánh xuống đầu Liễu Nguyệt Phi!

"Người không tin ta?" Liễu Nguyệt Phi không thể tin hỏi, sư phụ cư nhiên không tin nàng?

"Nhiều ánh mắt nhìn thấy như vậy, chẳng lẽ nàng còn muốn chối?" Trong giọng nói Hoa Khanh Trần lúc này bao hàm tức giận, mọi người đều nhìn ra được hắn đang cật lực kiềm nén.

Hoa Minh Nguyệt cùng Đường Hương Nhã nhìn nhau, xem ra mọi chuyện phát triển theo đúng hướng bọn họ nghĩ. An Chiêu Hoa tiếp tục làm bộ như suy yếu, nhìn tuồng diễn trước mắt, xem ra ả tìm được đường sống trong chỗ chết rồi, kết quả cuối cùng cũng không tệ a!

"Người tin tưởng bọn họ? Không tin ta?" Trong đầu Liễu Nguyệt Phi lúc này trống rỗng, tình huống chưa bao giờ phát sinh vậy mà lại xảy ra. Sư phụ vẫn luôn cùng nàng sống nương tựa, để nàng có thể sinh tồn ở thế giới này cư nhiên không tin nàng?

"Không được ngụy biện nữa, giam cầm một ngày!" Hoa Khanh Trần dứt khoát hạ lệnh, liền phủi tay không nhìn Liễu Nguyệt Phi một lần nào nữa.

Giam cầm một ngày? Đường Hương Nhã có chút bất mãn đối với kết quả này, phạt nhẹ như vậy?

"Hoàng huynh, huynh quá sủng ái Trắc phi của mình rồi, Chiêu Hoa là tìm được đường sống trong chỗ chết, thiếu chút nữa đã mất mạng!" Thực rõ ràng, Hoa Minh Nguyệt cũng không vừa lòng.

"Vương gia, người phải làm chủ cho ta a!" An Chiêu Hoa lúc này cũng ủy khuất nói.

Trong đầu Liễu Nguyệt Phi lúc này đã không còn suy nghĩ được nữa, nàng không thể chấp nhận sự không tin tưởng của Hoa Khanh Trần, nhìn hết thảy trước mắt, nếu đột nhiên không còn Hoa Khanh Trần nữa, vậy nàng sống còn ý nghĩa gì? Không biết từ lúc nào, địa vị của Hoa Khanh Trần trong lòng nàng đã thay đổi, không còn là thân thích đơn thuần, mà là thiếu hắn sẽ tuyệt vọng không cách nào sống được.

Hiện tại, nàng rất muốn hỏi hắn một chút, vì sao không tin nàng? Nàng nếu giết người cũng sẽ không dùng thủ đoạn ti bỉ như vậy!

66. Chương 65

Chương 65: Tương kế tựu kế

"Hoàng huynh, nữ tử như thế này, phế đi là tốt nhất!" Hoa Minh Nguyệt vừa lòng nhìn bộ dáng mất mát của Liễu Nguyệt Phi. Nữ tử không được trượng phu sủng ái, cho dù lợi hại bao nhiêu đi nữa cũng không thể trở thành hùng ưng.

Lời Hoa Minh Nguyệt làm trong lòng Đường Hương Nhã chấn động, ả mong đợi nhìn Hoa Khanh Trần, chờ xem quyết định của hắn.

Liễu Nguyệt Phi đột nhiên cảm thấy thật buồn cười, cũng cười nhìn Hoa Khanh Trần, chờ đợi quyết định của hắn. Nhưng tươi cười này lại khiến Hoa Khanh Trần cảm thấy chói mắt. Nhìn An Chiêu Hoa toàn thân ướt sũng bên cạnh, hắn lạnh lùng nói: "Còn không mau đưa An Quận chúa trở về đổi quần áo. Lâm Trắc phi chính là phụ hoàng sở phong, muốn phế cũng phải phụ hoàng hạ chỉ!" Nói xong, liền cùng An Chiêu Hoa rời đi.

Nhìn bóng lưng Hoa Khanh Trần, Liễu Nguyệt Phi mới toàn thân vô lực ghé lên người Thanh Nhi. Ai tới nói với nàng, làm sao lại có ác mộng như thế này?

Hiện tại nàng mới phát hiện, thế giới của nàng nếu không có Hoa Khanh Trần, nàng không sống nổi!

Hoa Minh Nguyệt thấy vậy, bất mãn đi theo Hoa Khanh Trần, lúc đi lại hung tợn quay lại trừng Liễu Nguyệt Phi "Còn không trở về cấm túc?"

Nói xong, một đám thị vệ xuất hiện trước mặt Liễu Nguyệt Phi, nàng tự giễu cười một tiếng, liền quay đi.

Hiện tại cao hứng nhất là Đường Hương Nhã, nhìn đến Hoa Khanh Trần đối đãi Lâm Tường Vi như thế, còn có những lời vừa nãy, ả mới hiểu được, Lâm Tường Vi là Hoàng thượng tự mình hạ chỉ, không giống ả chỉ là chỉ hôn, cho nên địa vị Lâm Tường Vi là không thể động. Hoa Khanh Trần sủng ái nàng cũng chỉ vì Hoàng thượng!

Nghĩ đến đây, ả liền đắc ý nhìn thoáng qua Liễu Nguyệt Phi, sau đó cũng rời đi.

Thị vệ thấy Liễu Nguyệt Phi vẫn không chịu đi, bất mãn nói: "Trắc phi, mời nhanh chút trở lại Mai viên!"

Thanh Nhi lúc này vô cùng bất mãn, Hoàng Nhi thiếu chút đã ra tay, lại bị Liễu Nguyệt Phi giữ chặt. Hiện tại không phải lúc hành động theo cảm xúc. Nàng nhìn thoáng qua thị vệ, sau đó liền trở về.

Thanh Nhi Hoàng Nhi chưa từng thấy thiếu chủ như thế này bao giờ, trong lòng cũng trách môn chủ không phân biệt được thật giả.

Liễu Nguyệt Phi vừa đi vừa nghĩ, vì sao mọi chuyện lại như vậy? Vì sao sư phụ đột nhiên không tin nàng? Là vì đang diễn trò sao? Nhưng nếu là diễn trò, vì sao không nói với nàng?

Hiện tại trong đầu nàng tất cả đều là nghi vấn, không còn một chút khả năng suy nghĩ, nàng cười châm chọc, Liễu Nguyệt Phi a Liễu Nguyệt Phi, hai đời làm người, vẫn không thông minh lên được!

Bất tri bất giác đã đến Mai viên, trong mũi tràn ngập mùi hoa mai, giống như mùi của sư phụ vậy. Hiện tại nàng không thể không nhìn thẳng vào cảm tình với sư phụ trong lòng mình.

Chuyện này nàng nên xử lí như thế nào đây? Sư phụ rõ ràng không tin nàng, nhưng nếu bảo nàng đi thì nàng lại luyện tiếc. Chân trời góc biển, chỗ nào có thể qua được ánh mắt của sư phụ?

Thật rối, trong đầu tất cả đều là một mớ hỗn loạn, nàng không thèm suy nghĩ, chỉ muốn trở về phòng khóc lớn một hồi. Đã bao lâu rồi nàng chưa khóc?

~

Trong Chiêu Lan các, là chỗ khách nhân ở lại trong Ngạo vương phủ, An Chiêu Hoa đang nằm trên giường, Hoa Khanh Trần ngồi ở bên cạnh đút ả uống thuốc, trên mặt tất cả đều là dịu dàng vô cùng.

Đường Hương Nhã đứng bên cạnh không khỏi khó chịu, đánh chết một Lâm Tường Vi lại đến một An Chiêu Hoa, người sau càng không dễ chọc.

Hoa Minh Nguyệt tất nhiên không có cảm giác gì, ngồi bên bàn nghĩ thế nào đem Lâm Tường Vi đuổi về Bắc Sát, giữ lại thủy chung là một mối họa!

“Vương gia, cám ơn ngài……” An Chiêu Hoa vẫn luôn thích Hoa Khanh Trần, nhưng lúc trước chỉ được đến lãnh ý của hắn. Hiện tại ả rơi vào nước, thấy hắn vội vội vàng vàng chạy tới cứu, toàn thân lại tràn ngập dịu dàng, chẳng lẽ hắn kỳ thực vẫn luôn đều thích mình? Chỉ là ngại thân phận nên không nói?

(R: Cắt!! Lố rồi mợ ơi~~).

“Giữa nàng với ta còn nói cảm ơn làm gì!” Hoa Khanh Trần tuy vẫn là mặt than, nhưng toàn thân lại không phải loại lạnh như băng khiến người ta không thể đến gần nữa, mà là dần dần có chút độ ấm.

An Chiêu Hoa không biết là phòng quá nóng hay là Hoa Khanh Trần nhiệt độ quá cao, trên mặt ả dần dần đỏ lên.

“Hoàng huynh, Lâm Tường Vi, huynh cứ nhẹ tay như vậy sao?”Hoa Minh Nguyệt thấy An Chiêu Hoa đã uống thuốc xong mới bắt đầu nói.

Nghe vậy, trong mắt Hoa Khanh Trần hiện lên một tia sát ý, nhưng rất nhanh đã biến mất “Chuyện Lâm Tường Vi, muội cũng đừng quản nhiều!”

Hoa Minh Nguyệt sao có thể buông tha cơ hội tốt như thế, nếu không An Chiêu Hoa rơi xuống nước không phải vô ích sao? “Ta đây đi tìm phụ hoàng nói rõ lí lẽ đi!”

“An Quận chúa còn chưa nói, muội ở đây ồn ào cái gì!” Hoa Khanh Trần đem chén thuốc để lên bàn nói.

“Làm sao có thể, Chiêu Hoa ngươi nói, ngươi muốn phạt nặng Lâm Tường Vi phải không?” Hoa Minh Nguyệt quăng lời cho An Chiêu Hoa.

Nghe vậy, An Chiêu Hoa đương nhiên cũng biết suy nghĩ của Hoa Minh Nguyệt, ả cũng rất muốn trừ bỏ một đối thủ, nhưng là chống lại đôi mắt thâm thúy của Hoa Khanh Trần thì lại khiếp đảm. Ả sợ sẽ để lại hình tượng đố kỵ trong lòng Hoa Khanh Trần, này là một trong thất xuất chi điều* a!

(R: thất xuất chi điều: bảy tội của con dâu, phạm vào một trong những tội này thì trượng phu có thể hưu thê. Gồm có: không hiếu thuận cha mẹ chồng, không con, dâm ô, ghen tuông, bệnh hiểm nghèo, nói nhiều, trộm cắp).

Liền bất an nói: “Dù sao hiện tại ta cũng không có việc gì, Vương gia cũng đừng phạt Lâm Trắc phi, ta thấy cũng được rồi!”

Giọng nói nhỏ nhẹ, dáng ngồi dịu dàng, quả nhiên Hoa Khanh Trần vừa lòng gật đầu, An Chiêu Hoa liền mừng như điên.

Hoa Minh Nguyệt giận đến nói không nên lời, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lúc này cư nhiên lại buông tha, tự dưng lại lãng phí một cơ hội cực tốt, về sau nhất định sẽ hối hận!

“Mấy ngày nay nàng nên nghỉ ngơi cho tốt, cần gì cứ việc nói!”Hoa Khanh Trần vô cùng dịu dàng nói, khiến An Chiêu Hoa thụ sủng nhược kinh*.

(R: thụ sủng nhược kinh: được đối tốt mà sợ).

“Vương gia, người biết tâm tư của Chiêu Hoa!” An Chiêu Hoa lúc này như nữ tử mới yêu lần đầu, không còn năng lực suy xét, chỉ một lòng đâm đầu vào.

Một câu này, khiến mọi người trong phòng chấn động, thật không ngờ An Chiêu Hoa lại trực tiếp lớn mật như thế.

Hoa Minh Nguyệt xem kịch vui nhìn hết thảy, Đường Hương Nhã lại là sắc mặt khó coi, nếu Hoa Khanh Trần thực sự cưới An Chiêu Hoa, vậy đối với ả là uy hiếp mười phần.

An Chiêu Hoa nói xong mới biết mình vừa nói gì, sắc mặt càng đỏ hơn, thiếu chút cắn đứt lưỡi của mình, rất xấu hổ!

Mà Hoa Khanh Trần thì ngây người một chút, sau đó lại đột nhiên nở nụ cười, trong mắt tất cả đều là sủng nịch, khiến An Chiêu Hoa như mở cờ trong bụng, nhất thời nhếch miệng nở nụ cười, hạnh phúc đến quá bất ngờ.

Đường Hương Nhã không thể tin được, chẳng lẽ Hoa Khanh Trần thực sự thích An Chiêu Hoa?

Hoa Minh Nguyệt lại vô cùng vừa lòng tình huống trước mắt, ả và An Chiêu Hoa lớn lên cùng nhau, làm sao có thể không rõ tâm tư của An Chiêu Hoa chứ?

Đột nhiên, dưới giường An Chiêu Hoa truyền đến một trận tiếng động, nháy mắt một nam tử không mặc áo nhảy ra, chỉ vào An Chiêu Hoa nói: "Lúc trước còn nói thích ta, hiện tại liền dán vào lòng nam nhân khác, nữ nhân thủy tính dương hoa*!"

(R: thủy tính dương hoa: lẳng lơ).

Mọi người ở đây thấy tình huống đột nhiên thay đổi, không hiểu tại sao lại tự dưng nhảy ra một nam tử. Hồng Lăng lúc này thấy rõ bộ dạng của nam tử liền bị dọa đến kêu to!

Lập tức nói cho Hoa Minh Nguyệt, đúng là nam tử bọn họ chuẩn bị lúc trước!

67. Chương 66

Chương 66: Tra ra manh mối, dỗ trở về

Hoa Minh Nguyệt lúc này cũng quá sợ hãi, không dám xác định nhìn nam tử trước mắt, vì sao nam tử hẳn nên xuất hiện trong phòng Lâm Tường Vi lại ở chỗ này? An Chiêu Hoa ngẩng đầu không biết làm thế nào, trong lòng lại cực kì lo lắng.

Đường Hương Nhã nhìn biến hóa trước mắt, hứng thú cũng bị khơi dậy, An Chiêu Hoa trộm giấu nam nhân trong Ngạo vương phủ sao?

An Chiêu Hoa vốn đang đắm chìm trong hạnh phúc đột nhiên bị dọa đến phát ngốc, đến khi Hoa Khanh Trần tức giận mới phản ứng lại!

"Chiêu Hoa, bổn vương quá thất vọng với ngươi rồi!" Hoa Khanh Trần nổi giận đùng đùng nhìn nam tử nửa thân trần cùng An Chiêu Hoa, sau đó phân phó với thị vệ bên ngoài: "Đến đây, bắt hắn giải vào đại lao cho ta!"

Thoáng chốc, một đám thị vệ võ trang tiến vào phòng bắt đi hán tử, mà hán tử kia cũng không hết hy vọng hô to với An Chiêu Hoa: "Chiêu Hoa Quận chúa cứu ta, cứu ta a!"

An Chiêu Hoa lúc này vẻ mặt cầu xin nhìn Hoa Khanh Trần giải thích: "Vương gia, Vương gia, đó không phải, Vương gia, ngài tin tưởng ta, ta không biết hắn a!"

Mà người nọ vẫn chưa từ bỏ ý định nói: "An Chiêu Hoa, nàng nói nàng yêu ta, nàng nói nàng muốn cùng với ta, hiện tại ta thân phận không bằng người khác, nàng liền không cần? Nàng nữ nhân nhẫn tâm này!"

"Vương gia, hắn nói bậy!"

"Câm miệng!" Hoa Khanh Trần đột nhiên rống giận, trong mắt tất cả đều là thất vọng nhìn An Chiêu Hoa "Sự thật ngay tại trước mắt, bổn vương không thể không tin tưởng. Từ nay về sau, bổn vương không muốn nhìn thấy ngươi nữa!"

Nói xong nổi giận đùng đùng phất tay áo rời đi, để lại một đám người vẫn còn kinh hãi!

An Chiêu Hoa dại ra nhìn bóng lưng đi xa của Hoa Khanh Trần, giống y Liễu Nguyệt Phi lúc trước, đã mất hồn.

Hoa Minh Nguyệt lại có suy nghĩ khác, hết thảy những diều này có thể nào là do Hoa Khanh Trần tự biên tự diễn không? Bởi vì phát hiện nam tử kia tránh trong Mai viên nên mới dựng nên một màn này, đem An Chiêu Hoa nâng lên thật cao, sau đó đạp một phát rơi xuống, tan xương nát thịt. Nếu thực sự như thế, vậy hắn thật đáng sợ!

Hiện tại cao hứng nhất vẫn là Đường Hương Nhã, một lúc liền hai người thất sủng, cơ hội của ả đã đến!

……

Trong Mai viên yên lặng, Liễu Nguyệt Phi nằm trên giường, hai mắt khóc sưng đỏ, lúc này đang ngẩn người nhìn chằm chằm trần nhà, không có một chút tức giận, khiến Thanh Nhi Hoàng Nhi vô cùng lo lắng.

Lúc này cửa đột nhiên bị mở ra, Hoa Khanh Trần đi đến, nhìn thiên hạ trên giường, trong lòng không nhịn được một trận đau đớn.

Thanh Nhi Hoàng Nhi lập tức quay đầu, thấy là Hoa Khanh Trần, liền yên tâm, nhưng vẫn không có sắc mặt tốt.

Hoa Khanh Trần thấy vậy, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, nói: "Các ngươi đi xuống đi!"

Hoàng Nhi vừa định nói gì đã bị Thanh Nhi kéo ra ngoài, đóng cửa lại. Trong phòng cũng chỉ còn lại Hoa Khanh Trần cùng Liễu Nguyệt Phi.

Có điều Liễu Nguyệt Phi lúc này vẫn đang ngẩn người, chưa chú ý đến thay đổi trong phòng, nhìn trần nhà không biết đang nghĩ gì!

Hoa Khanh Trần thở dài, ngồi xuống bên giường, hỏi: "Đang nghĩ cái gì?"

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy kinh ngạc quay đầu, nhìn đến người vẫn mong đợi nhưng lại mất hứng, giận dỗi úp mặt vào tường, không thèm nhìn Hoa Khanh Trần thêm lần nào.

Hoa Khanh Trần bất đắc dĩ xoay nàng lại, nói: "Còn đang tức giận?"

Nước mắt vốn đã ngừng của Liễu Nguyệt Phi lúc này lại tuôn ra, dỗi nói: "Ai dám giận người?"

Vừa nghĩ đến hôm nay Hoa Khanh Trần đối nàng như thế, trong lòng liền đau một trận.

Hoa Khanh Trần nhìn nước mắt của nàng, tâm như bị kiến dày vò. Hắn sao có thể để mặc nàng khóc được?

"Thực xin lỗi a, ta lúc trước không nói cho ngươi, bởi vì chuyện rất khẩn cấp. An Chiêu Hoa cùng Minh Nguyệt để một gã nam tử lẻn vào phòng ngươi, cũng may xung quanh phòng ngươi phòng thủ nghiêm ngặt nên mới bị bắt lại. Ta liền tương kế tựu kế, đẩy sang phòng An Chiêu Hoa, để mọi chuyện được thuận lợi, ta mới lợi dụng chuyện An Chiêu Hoa rơi xuống nước. Thực xin lỗi, đừng khóc!"

Một đại nam nhân, đặc biệt loại nam tử có tôn nghiêm vô cùng này, cúi đầu nhận sai với một nữ nhân là một việc không hề dễ dàng. Nhưng là hắn lại vội vàng giải thích, rất sợ thiên hạ trên giường đau lòng hiểu lầm.

Liễu Nguyệt Phi nhất thời kinh ngạc? Ngay cả khóc cũng quên. Cái gì? Sư phụ đang xin lỗi nàng? Hơn nữa chuyện này chính là giả? Nghĩ đến đây, ủy khuất trong lòng toàn bộ bạo phát ra, hai tay nàng không ngừng đấm đá Hoa Khanh Trần, tê tâm liệt phế khóc rống nói: "Ta nghĩ người không cần ta nữa!"

Hoa Khanh Trần khó chịu một đem ôm nàng vào lòng, lau đi nước mắt trên mặt nàng: "Sẽ không, chết cũng sẽ không!" Những lời này tưởng như tuyên thệ bình thường nhưng lại chặt chẽ in sâu vào lòng hai người.

Liễu Nguyệt Phi hiện tại trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua, nghẹn ngào nói: "Không được nói chết!"

Hai tay lại đặt lên vai Hoa Khanh Trần, đem thân thể hai người ôm càng chặt. Bản thân đã sớm quen với việc ngủ bên cạnh hắn, hiện tại lại có chút xấu hổ, đột nhiên nghĩ đến tâm ý của mình, nàng không khỏi cảm thấy chua xót. Nàng yêu sư phụ của mình, cũng là cấm luyến, là thế nhân không cho phép. Hơn nữa nàng không thể ảnh hưởng đến danh dự sư phụ, càng không thể khiến sư phụ chán ghét nàng. Như bây giờ là tốt rồi, chỉ đứng bên cạnh hắn, để hắn sủng, che chở. Cho đến khi, sư mẫu xuất hiện……

"Sao còn khóc!" Hoa Khanh Trần cảm giác trên vai có chút ẩm ướt, liền đẩy nàng ra nhìn kĩ, cư nhiên còn đang khóc.

"Ta đau lòng a, người cư nhiên không nói cho ta!" Liễu Nguyệt Phi nhanh chóng lau đi nước mắt, tùy tiện tìm lý do nói qua loa.

"Lần sau nhất định sẽ nói cho ngươi, lần này là vì quá bất ngờ!"Hoa Khanh Trần gắt gao ôm nàng, lại một lần nữa giải thích. Liễu Nguyệt Phi trong lòng hắn thì tim lại đau như dao cắt. Vì sao, vì sao tình cảm của nàng đối với hắn lại thay đổi? Vì sao? Giống như, chỉ muốn sư phụ cứ vậy cả đời chỉ thuộc về nàng!

"Sư phụ, có người nói ta điêu ngoa tùy hứng!" Nàng chôn trong lòng Hoa Khanh Trần làm nũng nói, tận tình hưởng thụ ấm áp của hắn.

Hoa Khanh Trần nghe vậy, cười nhẹ nói: "Đó là thẳng thắn đáng yêu."

"Sư phụ, có người nói muốn đem ta đuổi về Bắc Sát!" Liễu Nguyệt Phi tiếp tục, biểu lộ hoàn toàn kiều mị của tiểu nữ nhi.

"Bổn vương bắt kẻ đó đưa đi!" Hoa Khanh Trần trong lòng có chút giận, ai dám tiễn bước đồ nhi bảo bối của hắn! Tuy biết rõ Liễu Nguyệt Phi là đang làm nũng, nhưng trong lòng hắn vẫn là không khỏi tức giận.

"Sư phụ, con thỏ của Chiêu Hoa Quận chúa ú ú, nói vậy chắc vị không tệ." Liễu Nguyệt Phi hiện tại đang buồn bực, vừa nghĩ đến hôm nay Hoa Khanh Trần đối đãi An Chiêu Hoa như vậy, trong lòng lại là một trận ghen tuông.

"Người đâu, đi đem con thỏ của Chiêu Hoa Quận chúa mang đến đây cho bổn vương." Nghe vậy, Hoa Khanh Trần không chút để ý phân phó với thị vệ bên ngoài.

Huyền Thiên lúc này đang trực ở ngoài, nghe được một câu như vậy liền biết là chủ ý của ai. Bất quá Vương gia a, đó là con thỏ ngài đưa cho Quận chúa năm đó nga! Chiêu Hoa Quận chúa này thật đúng là không hay họ, vừa bị Vương gia gài bẫy, còn phải để lại thỏ! Tất cả những điều này nói lên một đạo lý, đắc tội ai đều có thể, chính là không thể đắc tội thiếu chủ nhà hắn!

68. Chương 67

Chương 67: Có gian tình

Từ khi chuyện An Chiêu Hoa ở Ngạo vương phủ bị Ngạo Vương bắt được chứa chấp gian phu truyền khắp kinh thành, An Vương gia vì thanh danh của nữ nhi, chỉ có thể để gian phu kia cưới An Chiêu Hoa. An Chiêu Hoa nói cái gì cũng không chịu gả ột hái hoa tặc, nhưng là An Vương gia tự mình hạ lệnh, trực tiếp đánh hôn mê khiêng lên kiệu hoa, Hoàng đế cũng bởi vì chuyện này mà hủy bỏ danh hiệu Quận chúa của An Chiêu Hoa, trở thành một dân nữ. An Chiêu Hoa có thể nói là tiền mất tật mang!

Liễu Nguyệt Phi cũng ở trong Mai viên ngây người cả ngày mới bước ra. Sư phụ không phải nói rồi sao, cấm túc, diễn trò cũng phải diễn cho trót. Cho nên sau khi chuyện này xảy ra, mọi người chỉ biết Lâm Trắc phi kỳ thực cũng không được sủng ái.

Đường Hương Nhã mừng muốn điên rồi, mất đi một đối thủ cạnh tranh vị trí Chính phi, cũng biết Lâm Tường Vi kỳ thực không là cái gì! Mấy ngày nay, Ngạo vương Hoa Khanh Trần không đến Mai viên, tuy rằng cũng không có đến chỗ ả nhưng vẫn làm ả cao hứng mấy ngày liền, tinh thần vô cùng phấn chấn.

Buồn bực mấy ngày, Liễu Nguyệt Phi ngồi trong đình chơi mấy mảnh gỗ. Gần đây nàng đột nhiên có một ý tưởng, muốn làm một loại vũ khí có thể phóng ra châm nhỏ. Thế giới này không có súng đạn gì, bất quá ngân châm linh tinh thì lại nhiều không đếm được. Cho nên nàng hiện tại nghĩ đến làm một cái bao cổ tay, mang trên tay cũng tiện phóng ra.

Thanh Nhi ở bên cạnh xử lí vụn gỗ cho nàng, Hoàng Nhi thì lại nhàm chám lấy mấy quân mạt chược gõ gõ. Vương phủ này, ngay cả một bàn mạt chược cũng không đủ người, thật sự là quá chán.

Hai mắt lơ đãng nhìn xung quanh, vừa vặn thấy một đám người đi đến"Thiếu chủ, Triệu Nhu Nhi cùng Đỗ Chân Chân đến đây!"

Liễu Nguyệt Phi hiện tại đang đắm chìm trong thế giới máy móc của nàng, sao còn có thể chú ý đến bọn họ? Hoàn toàn không bận tâm đến mấy trò chọc ghẹo gì đó.

Hoàng Nhi thấy thiếu chủ nhà mình không phản ứng thì cũng nhàm chán tiếp tục gõ gõ.

Nhưng người bên kia cũng không nghĩ vậy, chỉ nghe thấy tiếng Đỗ Chân Chân truyền đến: "A, đó không phải là Công chúa Bắc Sát được sủng ái lúc trước sao! Hiện tại thật đúng là phong thủy luân chuyển a!"

Lúc này trong đầu Liễu Nguyệt Phi đều là ám khí phóng châm, không hề có tâm để ý đến người khác.

Đỗ Chân Chân thấy Liễu Nguyệt Phi không một chút phản ứng, trong lòng cũng khó chịu, trực tiếp vận khinh công bay vào trong đình, chuẩn bị đoạt lấy thứ trên tay Liễu Nguyệt Phi.

Đáng tiếc cho dù Liễu Nguyệt Phi đang trong trạng thái mê mẩn, Thanh Nhi Hoàng Nhi bên cạnh cũng không phải để trang trí, Thanh Nhi liếc mắt Hoàng Nhi một cái, Hoàng Nhi liền hiểu ý, vờ vuột tay đánh rơi một quân mạt chược, vừa khéo trúng vào tay Đỗ Chân Chân!

"A! Ngươi làm gì!" Đỗ Chân Chân bị đau hất tay ra, trừng mắt quát Hoàng Nhi.

Hoàng Nhi ra vẻ sợ hãi, vội vàng lôi kéo tay Đỗ Chân Chân, hoảng sợ nói: "Nương nương người không sao chứ, nữ tì không cẩn thận, nữ tì biết sai lầm rồi, xin nương nương tha tội!"

Đỗ Chân Chân bị Hoàng Nhi nắm đau, dùng sức vẫy tay, bất mãn nói: "Cút ngay a!"

Hoàng Nhi tiếp thêm chút lực liền bay ra ngoài, ngã sấp xuống. "Nương nương tha mạng a!"

Lúc này Triệu Nhu Nhi cũng đã chạy đến, vừa vặn thấy Hoàng Nhi bị ngã sấp xuống, vội vàng gọi người nâng dậy, lại nhìn Liễu Nguyệt Phi đang mải mê với thứ trong tay một bên, không biết nên nói gì mới tốt, chỉ có thể lên tiếng hỏi Đỗ Chân Chân: "Sao lại phát hỏa lớn như vậy?"

Giọng nói dịu dàng khiến người nghe mềm nhũn, Đỗ Chân Chân từ nhỏ được phụ thân cùng huynh trưởng dạy dỗ, cũng là một người hào hùng, thấy nữ tử yếu ớt như Triệu Nhu Nhi, trong lòng cũng không khỏi nổi lên ý muốn bảo hộ. Tức giận lúc trước cũng đã biến mất, nàng bĩu môi nói: "Không có việc gì, chính là nàng kéo ta, ta đẩy ra, không ngờ lại dùng lực hơi quá!"

Triệu Nhu Nhi nghe vậy chỉ biết lắc đầu, nhẹ nói "Chú ý hình tượng!"

Sau đó liền xoay người nhỏ nhẹ nói với Hoàng Nhi đã được nha hoàn nâng dậy: "Không sao chứ? Có bị thương chỗ nào hay không?"

Hoàng Nhi thấy vậy liền sửng sốt, đầu lắc như trống bỏi*.

(R: trống bỏi là cái này)

Triệu Nhu Nhi thấy vậy, phì cười nói "Đừng lắc, cẩn thận choáng váng đầu!"

Nụ cười kia tự như gió xuân, chậm rãi lướt qua lòng người, khiến Hoàng Nhi nhìn đến mê mẩn, gật đầu hai cái.

Đỗ Chân Chân lúc này có chút đố kị nhìn Triệu Nhu Nhi, chu miệng nói: "Nhu Nhi tỷ, tay người ta cũng rất đau a, tỷ không đến an ủi người ta?"

Nữ tử như Triệu Nhu Nhi, ngay cả nữ nhân cũng nhịn không được mà muốn bảo hộ, huống chi là nam nhân? Đỗ Chân Chân có chút khó hiểu, tại sao Ngạo Vương lại không thích?

Triệu Nhu Nhi bèn nắm lấy tay Đỗ Chân Chân xoa nhẹ "Còn đau không?"

"Nhu Nhi tỷ, tỷ thổi một chút sẽ không có gì!" Đỗ Chân Chân thề, nếu nàng là nam nhân, nhất định sẽ sủng ái Triệu Nhu Nhi thật tốt. Nữ tử tri thư đạt lễ, dịu dàng hiền hậu như thế này, ai mà không thích? Ai mà không yêu? Trừ bỏ Ngạo Vương đầu gỗ kia!

"Nha! Hoàn thành!" Liễu Nguyệt Phi lúc này đột nhiên như xác chết vùng dậy, hưng phấn kêu lên!

Hai người bên này đang thổi thổi xoa xoa bị tiếng kêu của nàng dọa đến, Triệu Nhu Nhi trực tiếp lui về sau mấy bước, mắt thấy sắp té xuống bậc thang, Đỗ Chân Chân bị dọa đến kêu to.

Đột nhiên một thân ảnh màu tím bay đến, tiếp được Triệu Nhu Nhi sắp ngã xuống.

Trong phút chốc, thời gian như dừng lại, Triệu Nhu Nhi nhìn nam tử phía sau, liền lập tức nhảy ra, trong lòng lại một trận trống rỗng.

Mà người đến đúng là Mộc Khinh!

Mộc Khinh thấy ấm áp trên tay đã mất đi, tâm cũng đau đớn.

Đỗ Chân Chân không phát hiện có gì khác thường, thấy Triệu Nhu Nhi liền vội vàng chạy tới nhìn từ trên xuống dưới, xác định không có việc gì mới yên tâm nói với Mộc Khinh: "Đa tạ Mộc đại nhân!"

Mộc Khinh giấu đi nỗi đau trong lòng, vấn an Đỗ Chân Chân cùng Triệu Nhu Nhi, sau đó lui về sau một bước.

Đầu óc Liễu Nguyệt Phi lúc này có chút mơ hồ, sao tự nhiên trong đình lại toát ra nhiều người như vậy? Không hiểu hỏi: "Cô đến khi nào?"

Nghe vậy, Đỗ Chân Chân lập tức không vừa ý nói: "Chúng ta đến đây lúc nào ngươi cư nhiên không biết? Ngươi mù sao?"

Liễu Nguyệt Phi ngượng ngùng sờ sờ mũi, hiếm khi thấy nàng không phản bác. Nàng thừa nhận nàng khi chìm đắm trong những thứ đó liền tẩu hỏa nhập ma, ai cũng không gọi tỉnh được.

Lúc này, Đông Phương Ngưng Tử vội vã bước đến, nhìn Mộc Khinh rồi nói"Vừa rồi thấy ngươi đột nhiên bay đi, không ngờ lại ở trong này, khiến ta tìm nãy giờ a!"

Nói xong mới chú ý tới tam phi Ngạo Vương ở đây, liền lập tức vấn an, không khí cũng dần trở nên gượng gạo.

Liễu Nguyệt Phi lúc này mới thanh tỉnh lại, bản thân không rõ ràng tình huống nên cũng không hiện hé răng. Triệu Nhu Nhi cùng Mộc Khinh là trong lòng có chuyện, cũng không mở lời.

Duy nhất bình thường đó là Đỗ Chân Chân cùng Đông Phương Ngưng Tử. Nhưng là Đỗ Chân Chân hào sảng như thế nào cũng là một nữ tử, hơn nữa còn đã gả cho người ta, nàng không xấu hổ nhưng cũng phải nghĩ đến thể diện của Ngạo vương phủ!

"Này, chúng ta là tới tìm Vương gia!" Rơi vào đường cùng, Đông Phương Ngưng Tử đành phải mở miệng nói.

69. Chương 68

Chương 68: Thu vây, gặp hãm hại

"Vương gia hình như không ở Vương phủ!" Đỗ Chân Chân thấy có người nói chuyện liền mở miệng giải thích.

Lúc này đầu óc Liễu Nguyệt Phi đã dần khôi phục, tế bào não cũng bắt đầu hoạt động, nhìn tình huống trước mắt, lại được Thanh Nhi giải thích nên cũng hiểu ít nhiều.

Liền nói với Đông Phương Ngưng Tử: "Không biết Tướng quân tìm Vương gia có chuyện gì?"

"Về việc thu vây!" Đông Phương Ngưng Tử không biết tại sao lại có một cảm giác quen thuộc với Công chúa Bắc Sát này.

(R: thu: mùa thu, vây: bao vây, vây quanh. K biết tại sao lấy tên 'thu vây' nhưng cái này là một cuộc thi săn bắn).

"Thu vây? Thật nhanh nga, lại đến thu vây năm nay rồi. Năm trước là Thái tử thắng, năm nay Vương gia chúng ta đã trở về, hy vọng Vương gia sẽ thắng!" Trong lòng Đỗ Chân Chân nhảy lên, năm trước là đại ca

mang nàng đi, bởi vì nàng có võ công nên có thể đi xem thu vây tỉ thí, năm nay lại càng hy vọng được thấy phong thái của Hoa Khanh Trần.

"Đúng vậy, cho nên hôm nay chúng ta tìm Vương gia là về chuyện thu vây. Hoàng thượng đã đem thu vây năm nay giao cho Vương gia phụ trách, ta cùng Mộc đại nhân hỗ trợ! Lúc chúng ta đến, quản gia nói Vương gia đã hồi phủ, cho nên đang chuẩn bị đến thư phòng tìm Vương gia!" Đông Phương Ngưng Tử kiên nhẫn giải thích.

"Nếu đã vậy thì không quấy rầy đại nhân nữa. Đại nhân nhanh đi tìm Vương gia đi" Triệu Nhu Nhi nãy giờ vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng, ánh mắt nhìn thoáng qua Mộc Khinh cùng Đông Phương Ngưng Tử, sau đó liền hành lễ với hai người: "Cáo từ trước!"

Nói xong cũng quay lại chào Đỗ Chân Chân cùng Liễu Nguyệt Phi rồi nhanh chóng quay đầu rời đi. Đỗ Chân Chân thấy vậy cũng vội vàng chạy theo.

Trong đình nháy mắt lại an tĩnh, Liễu Nguyệt Phi nhìn chằm chằm bóng lưng Triệu Nhu Nhi, trong lòng cũng dần hiểu rõ.

Mộc Khinh chỉ nhìn thoáng qua liền dời tầm mắt, sau đó cúi đầu thi lễ với Liễu Nguyệt Phi: "Lâm trắc phi, tại hạ đi tìm Vương gia, cáo từ!"

Nói xong liền đi về hướng ngược lại, Đông Phương Ngưng Tử bất đắc dĩ cũng chạy theo.

Liễu Nguyệt Phi nhìn nhóm người kì quái này một chút, sau đó phân phó với Hoànng Nhi: "Thông tri Cực Thiên, ta muốn quan hệ của Triệu Nhu Nhi cùng Mộc Khinh, càng tỉ mỉ càng tốt!"

"Dạ!" Hoàng Nhi nghe vậy, liền trả lời, sau đó lắc mình một cái đã biến mất trong đình.

Hiện tại trong đình cũng chỉ còn hai người Liễu Nguyệt Phi cùng Thanh Nhi, náo nhiệt đã lắng xuống, chỉ còn mấy cơn gió lạnh thổi qua.

~

Trong thư phòng, Hoa Khanh Trần đang xem tư liệu thu vây mấy năm trước. Thu vây là hoạt động Hoàng thượng Hoa Mạch Tiêu coi trọng nhất, có thể nói là lúc Hoàng thượng xuất cung giải sầu, cũng có thể xem là dịp các Hoàng tử so tài. Cho nên bách quan triều đình đều rất coi trọng thu vây, thậm chí có người còn cho rằng đây là tiêu chuẩn Hoàng thượng lựa chọn Thái tử. Lúc trước đều là Thái tử Hoa Lạc Trần tổ chức, đồng dạng cũng là hắn thắng trận, lần này Hoàng đế cư nhiên đem thu vây giao cho Hoa Khanh Trần, người ngoài nhìn vào nghĩ là Hoàng thượng bất công, muốn đổi Thái tử, nhưng trong mắt Hoa Khanh Trần lại không phải vậy!

"Vương gia, thu vây lần này, chỉ sợ sẽ bất lợi đối với ngài!" Đông Phương Ngưng Tử vẻ mặt nghiêm túc nói. Hắn từ khi đi theo Hoa Khanh Trần đến giờ vẫn luôn đứng về phía này. Hiện tại triều đình đang âm thầm thay đổi, bọn họ là những người không chịu hoàng ân nên chưa biết sẽ như thế nào!

"Biết rõ có nguy hiểm nhưng cũng không từ chối được!" Mộc Khinh cũng thực nghiêm túc nói, thu vây lần này nhất định sẽ có sự kiện lớn!

Hoa Khanh Trần xem xong nội dung tờ cuối cùng, nói: "Mấy năm trước đều là Thái tử tổ chức, phương diện trị an là nội dung chủ chốt, mặt đó Thái tử làm rất tốt!"

"Lần này cũng dùng cách của Thái tử?" Đông Phương Ngưng Tử thử hỏi, nếu dùng cách của Thái tử, vậy không phải sẽ bị người có tâm lợi dụng hay sao!

"Không, bố trí an toàn phải đổi hết, nếu mỗi năm đều giống nhau, vậy phương pháp bố trí đó sớm muộn gì cũng sẽ có vấn đề!"Mộc Khinh trực tiếp phủ quyết, vẫn theo bố trí cũ, vậy không phải để Thái tử không cần tốn công cũng phá được hay sao?

"Các ngươi nói đều đúng, đổi thì phải đổi, nhưng cũng không phải hoàn toàn. Chỉ đổi những chỗ không nhìn tới được, mặt ngoài vẫn giữ nguyên như vậy!" Hoa Khanh Trần cầm một tấm sơ đồ bố trí đưa cho Đông Phương Ngưng Tử.

Đông Phương Ngưng Tử cùng Mộc Khinh liếc nhìn nhau một cái, trong mắt đều lóe lên ánh sáng, Mộc Khinh tán thưởng nói: "Vương gia anh minh!"

Cách bố trí này nhìn qua thì giống như đúc những gì Thái tử Hoa Lạc Trần làm lúc trước, ngay cả những cơ quan cũng giống, nhưng tầng dưới thì lại động tay động chân, thay đổi toàn bộ, khiến những đường sống đều biến thành ngõ chết, chỗ chết thì vẫn là chỗ chết. Nếu có người đi vào thì chạy đằng trời!

Hoa Khanh Trần không nói gì thêm, vẫn là biểu cảm mặt than, nhưng trong lòng lại đang âm thầm cười. Hắn sai người đưa bản bố trí an toàn của Hoa Lạc Trần đưa cho đồ nhi bảo bối nhìn, bảo nàng thay đổi một chút, liền thành như vậy. Lúc hắn xem cũng rất vừa lòng, quả đúng với tác phong của nàng, không chừa đường lui!

"Lấy cái này đi làm đi, những nội dung khác cứ giữ nguyên như năm rồi!" Hoa Khanh Trần nói, hắn chuẩn bị đi xem đồ nhi bảo bối đang làm cái gì.

"Dạ!" Đông Phương Ngưng Tử gật đầu, sau đó liền kéo Mộc Khinh đi, nhưng lại phát hiện Mộc Khinh dường như còn lời muốn nói nên chỉ đành tự rời đi trước!

"Ta biết ngươi muốn nói gì!" Hoa Khanh Trần nhìn nhìn Mộc Khinh, nói thẳng.

Mộc Khinh nhíu mày, trong lòng có chút bất an, lên tiếng hỏi: "Vương gia biết?"

"Yên tâm, ta sẽ không làm gì nàng, nàng chỉ là một quân cờ, sau khi sử dụng xong sẽ hoàn bích quy Triệu*!" Hoa Khanh Trần thâm thúy nhìn Mộc Khinh, nói rõ từng tiếng.

(R: hoàn bích quy Triệu: điển cố của TQ, nghĩa là vật nguyên vẹn về chủ cũ).

Mộc Khinh hiểu rõ, cũng biết bản thân không thể nói thêm gì, liền chắp tay với Hoa Khanh Trần: "Hy vọng Vương gia tuân thủ, Mộc Khinh cáo từ!"

Trong Mai viên, Liễu Nguyệt Phi đang cầm vũ khí phóng châm thí nghiệm khắp nơi, phi phi, tuy lực sát thương không lớn như súng đạn nhưng ở thời đại này cũng có thể âm thầm giết người được!

Hoàng Nhi bên cạnh nàng đang nói những gì Cực Thiên điều tra được. Thì ra Triệu Nhu Nhi cùng Mộc Khinh là thanh mai trúc mã, vốn Mộc Khinh định trong năm nay sẽ cưới Triệu Nhu Nhi, nhưng Triệu gia lại ghét bỏ Mộc Khinh không có gia thế. Tuy Mộc Khinh hiện tại được Hoàng thượng trọng dụng, nhưng lỡ như xảy ra chuyện gì, không có gia tộc lớn chống đỡ cũng rất dễ suy tàn. Vừa vặn Hoàng thượng lại hạ chỉ để Triệu Nhu Nhi gả cho Hoa Khanh Trần làm Trắc phi, đoạn nhân duyên này cứ như vậy bị tan vỡ.

Liễu Nguyệt Phi bất đắc dĩ, Hoàng đế xưa nay vốn thích chia rẽ uyên ương a! Khó trách Triệu Nhu Nhi không để ý tới sư phụ, thì ra là trong lòng có người rồi!

"Thiếu chủ, thứ này của cô có thể bắn trái trên cây rớt xuống không a?" Hoàng Nhi nói xong nhìn đồ chơi mới trên tay Liễu Nguyệt Phi, trong lòng cũng tràn ngập hứng thú.

Liễu Nguyệt Phi đang lo không có mục tiêu thử vũ khí mới, Hoàng Nhi vừa nói ra, nàng liền đáp ứng "Đi, đừng nói bắn trái cây, bắn chim nhạn cũng được!"

"Vậy ngươi bắn chim nhạn xuống cho ta xem xem!" Đột nhiên, một giọng nói trầm thấp từ tính vang lên phía sau hai người!

Liễu Nguyệt Phi quay đầu cười, vui vẻ kêu lên: "Sư phụ!"

Hoa Khanh Trần một thân quần áo màu đen bước đến đứng bên cạnh Liễu Nguyệt Phi, chỉ lên đàn chim đang bay trên trời, nói: "Bắn rơi xuống, để ta nhìn xem ngươi có bản lĩnh đó không!"

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy, nhíu mày nói: "Đừng nói một con, ta cho người một phát trúng hai con!"

Nói xong, nàng liền mang vũ khí phóng châm vào tay, thứ này vốn là một cái bao cổ tay, tiếp theo tay trái cong một góc chín mươi độ đặt lên cánh tay phải, hướng lên trời, nhắm mắt trái lại, sau đó cảm nhận mức gió một chút, nhắm ngay, phóng ra!

"Thiếu chủ tuyệt quá!" Hoàng Nhi hưng phấn kêu, trên bầu trời quả thực rơi xuống hai chim nhạn, Hoàng Nhi lập tức vận dụng khinh công bay ra ngoài, chuẩn bị đi tìm hai chim nhạn vừa rơi xuống!

Liễu Nguyệt Phi buông tay, cười nói: "Sư phụ người xem, ta bắn xuống cho người rồi!" Nàng như vậy vô cùng giống một đứa nhỏ được cho kẹo!

"Ngươi rất đắc ý đi, cho ta xem đồ mới nào!" Hoa Khanh Trần ngồi xuống chỗ Liễu Nguyệt Phi vừa ngồi lúc nãy, nhìn hộp nhỏ nàng đưa đến, bên trong đều là ngân châm dài bằng ngón tay, hắn có chút kinh ngạc. Chỉ bằng ngân châm nhẹ nhàng linh hoạt này đã có thể bắn chim trên trời rơi xuống, đôi khi ngay cả cung tên cũng không thể bách phát bách trúng như vậy, vật này cư nhiên còn có thể một phát trúng hai!

"Đúng là thứ tốt!"

Thấy Hoa Khanh Trần tán thưởng, trong lòng Liễu Nguyệt Phi cũng vui vẻ lên. Nàng nhìn xung quanh, không còn ghế nào trống, liền theo thói quen ngồi lên chân Hoa Khanh Trần, nói: "Đã là thứ tốt, vậy đưa sư phụ dùng phòng thân!"

Nghe vậy, Hoa Khanh Trần đem vũ khí phóng châm mang lại vào tay Liễu Nguyệt Phi "Đã là thứ tốt, vậy ngươi càng nên dùng!"

Nghe vậy, trong lòng Liễu Nguyệt Phi như chảy qua dòng nước ấm, đầu tựa vào lòng Hoa Khanh Trần, tay lại không an phận chọc chọc, nói: "Sư phụ, người tốt với người ta như vậy, sau này người ta không rời được người thì sao?"

Nghe vậy, Hoa Khanh Trần nhíu mày, ôm lấy Liễu Nguyệt Phi hỏi: "Làm sao vậy? Muốn rời khỏi sư phụ, sau này tự do một mình?"

"Không phải, sau này người có sư nương, ta sẽ không thể kề cận người như vậy nữa!" Vừa nói vừa vùi đầu vào lòng Hoa Khanh Trần, che đi đôi mắt đã ửng đỏ.

Hoa Khanh Trần chỉ có thể bất đắc dĩ cười, lửa giận vừa nhen nhóm lúc trước cũng tắt ngóm, hắn vuốt tóc Liễu Nguyệt Phi nói "Sẽ không!"

Hai tiếng 'sẽ không' phát ra kiên định, nhưng cũng không cách nào xóa đi lo lắng trong lòng Liễu Nguyệt Phi. Cho dù sư phụ không để ý, sư nương tương lai cũng sẽ để ý! Nam nữ khác biệt, sau này thời điểm có thể đến gần sư phụ sẽ lại càng ít!

"Đúng rồi, thu vây lần này, ngươi chuẩn bị đi cùng đi!" Hoa Khanh Trần nhìn thiên hạ trong lòng, nghĩ đến sư nương trong lời nàng vừa nói, trong lòng đã có dự tính. Xem ra nên sớm một chút thu đứa nhỏ này, để tránh cho nàng suy nghĩ miên man!

"Thu vây?" Liễu Nguyệt Phi nghe vậy liền từ trong lòng Hoa Khanh Trần ngẩng đầu lên, hưng phấn hỏi.

Hoa Khanh Trần nhíu mày, nhìn hai mắt đỏ lên của nàng, trong lòng chua xót, xoa đầu nàng nói: "Không mang theo ngươi thì mang ai?"

"Vậy trừ bỏ ta, người còn mang ai không a?" Liễu Nguyệt Phi nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia sáng, đột nhiên nhớ tới Triệu Nhu Nhi cùng Mộc Khinh hôm nay. Mộc Khinh đã đến tìm sư phụ thảo luận chuyện thu vây, vậy thật rõ ràng là hắn cũng sẽ có mặt lần này.

"Thế nào, ngươi đề nghị ai sao?" Hoa Khanh Trần ôm Liễu Nguyệt Phi bước vào phòng, bên ngoài gió lớn, không thể để cảm lạnh!

Liễu Nguyệt Phi bị thả xuống, vội vàng ôm lấy cổ Hoa Khanh Trần, trách hắn sao không nói trước một tiếng đã thả xuống, nhưng miệng vẫn trả lời vấn đề lúc trước "Mang một mình ta đi, không khỏi lại có kẻ nói người độc sủng ta, vậy không phải lãng phí cấm túc khổ sở của ta sao. Cho nên, ta đề nghị mang thêm một người nữa. Đường Hương Nhã rất dễ ghét, không cho theo! Đỗ Chân Chân rất hồn nhiên hiếu động, không dễ quản thúc, cũng không mang theo. Như vậy, liền mang Triệu Nhu Nhi đi, để đâu cũng không phản đối một tiếng, rất thích hợp!"

Liễu Nguyệt Phi thao thao bất tuyệt nói lên ý kiến, vừa nói xong, đã bị Hoa Khanh Trần đặt ngồi gần lò sưởi trong phòng.

"Thời tiết lạnh, đừng ở bên ngoài quá lâu!" Hoa Khanh Trần dịu dàng nói, khiến Liễu Nguyệt Phi đột nhiên có một xúc động muốn được biến thành đứa nhỏ, mỗi ngày được hắn ôm trong tay.

"Sư phụ, người nói có phải hay không?" Liễu Nguyệt Phi kéo tay áo Hoa Khanh Trần, để hắn ngồi xuống bên cạnh, tiếp tục không buông tha hỏi.

Hoa Khanh Trần nghe vậy cười nhẹ "Triệu Nhu Nhi? Vậy mang nàng đi!"

Đừng nghĩ hắn không hiểu được tâm tư của đồ đệ, đây không thể là lí do chính được, nhưng nàng rốt cuộc muốn làm gì thì hắn đúng là không biết!

"Ừm ừm, như thế rất tốt!" Liễu Nguyệt Phi vội vàng gật đầu, chỉ sợ Hoa Khanh Trần đổi ý. Còn thầm khấn vái và câu, chỉ kém thắp nhang bái thần phật. Nếu Hoa Khanh Trần biết đồ đệ hắn yêu thương nhất lại cho hắn đội nón xanh*, không biết có thể tức chết hay không!

(R: đội nón xanh: bị cắm sừng).

"Đúng rồi sư phụ, nghe nói gần đây có một Hoàng phi được sủng ái phải không? Mới đến sao?" Thấy không còn chuyện gì, Liễu Nguyệt Phi cũng bà tám một chút. Nghe nói Hoàng đế gần đây say mê một Hoàng phi mới, bởi vì xinh đẹp, liền trực tiếp phong làm Mỹ nhân, nhưng thị tẩm vài ngày đã lên thành Huệ phi đứng đầu tứ phi, thật đúng là lợi hại!

"Việc hậu cung, chỉ cần không ngáng đường, đều không liên quan đến ta, ngươi đừng nhàm chán muốn đi gặp cái gì Hoàng phi!" Hoa Khanh Trần nhéo nhéo mũi Liễu Nguyệt Phi, trong mắt đều là sủng nịch. Hắn cũng biết ở đây khắp nơi quy củ, đi chỗ nào cũng bị giới hạn, tiểu đồ đệ của hắn chắc là đã nghẹn đến hoảng, rất nhàm chán rồi!

Liễu Nguyệt Phi vờ cắn ngón tay Hoa Khanh Trần đang bóp mũi nàng, thấy cắn nửa ngày cũng không được, khuôn mặt nhỏ nghẹn đỏ bừng, dỗi nói: "Lần này có phải người đó cũng đi không?"

"Hẳn là vậy, bất quá thu vây lần này ngươi chú ý một chút, đừng có ngày nào cũng muốn chơi!" Đối với tiểu đồ đệ của mình, tuy rằng võ công cao cường, túc trí đa mưu, nhưng hắn vẫn không an tâm.

"Ta đã biết! Người thông minh như ta, sư phụ người yên tâm, yên tâm a!" Liễu Nguyệt Phi vỗ ngực cam đoan, Hoa Khanh Trần bất đắc dĩ cười khẽ.

Vào lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng Thanh Nhi: "Môn chủ, thiếu chủ, người trong cung đến, nói là Huệ phi muốn gặp thiếu chủ!"

Nghe vậy, Liễu Nguyệt Phi nhìn Hoa Khanh Trần, nói thầm: Vừa mới tám xong đã đến rồi. Đúng là Tào Tháo a!

Hoa Khanh Trần híp mắt, lộ ra tia tàn khốc. Vừa nói chỉ cần không ngăn cản hắn, Huệ phi kia muốn làm gì đều không sao, hiện tại cư nhiên tìm đến đồ đệ hắn!

"Sư phụ, nếu không ta tiến cung đi nhìn một cái, xem xem nàng là ba đầu sáu tay thế nào?" Thấy hơi thở Hoa Khanh Trần đột nhiên lạnh xuống, Liễu Nguyệt Phi trêu ghẹo nói.

Liễu Nguyệt Phi đi theo cung nữ đến thông báo vào cung, bên cạnh có Hoa Khanh Trần đi cùng, cung nữ cũng không dám làm gì Liễu Nguyệt Phi, chỉ cúi đầu dẫn đường. Đến bên ngoài tẩm cung Huệ phi, Hoa Khanh Trần định theo vào nhưng bị cung nữ ngăn lại, ngẫm lại hắn là một Vương gia ở bên ngoài, đại náo trong hậu cung cũng không tiện, liền nhỏ giọng nói với Liễu Nguyệt Phi: "Tùy cơ ứng biến, ta ngay tại bên ngoài chờ ngươi!"

Nghe vậy, Liễu Nguyệt Phi không khỏi cảm thấy buồn cười, nhưng là vẫn gật đầu để Hoa Khanh Trần yên tâm, sau đó liền theo cung nữ đi vào.

Trong phòng, đàn hương nức mũi, sương khói mịt mù, như là đặc biệt tạo ra cảm giác trên tiên giới, lại khiến Liễu Nguyệt Phi không ngừng trợn trắng. Đồ giả, đúng là một tiên giới giả mạo!

Lúc này, một bóng người tiêu sái từ trong phòng bước ra, quần lụa mỏng lay động, bộ ngực lộ ra quá nửa, mị hoặc vô cùng mê người!

"Tỷ, lâu rồi không gặp a!" Người nọ đột nhiên mở miệng, nháy mắt sương khói mất đi, bóng người cũng dần hiện rõ.

Liễu Nguyệt Phi ngưng mắt nhìn lại, nha, này không phải Lâm Mẫu Đơn sao? Nhất thời toàn thân đề phòng nhìn ả, nói: "Ngươi làm sao có thể ở trong này?"

"Tỷ thật đúng là quý nhân hay quên a!" Lâm Mẫu Đơn kiều mỵ nói, bên cạnh đi theo một gã thái giám, đỡ ả ngồi xuống ghế, tiếp tục nói: "Tỷ tỷ chẳng lẽ quên? Ở Bắc Sát, tỷ tỷ là đuổi tận giết tuyệt muội muội ta a!"

(R: đã kịp làm gì mợ đâu là mợ chạy mất dép rồi, ở đó mà đuổi tận giết tuyệt:|)

Liễu Nguyệt Phi nhìn thái giám bên cạnh ả, kia không phải Công tử Thanh ư? Vì sao Công tử Thanh lại trở thành thái giám, mà Lâm Mẫu Đơn lại thành Huệ phi?

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" Liễu Nguyệt Phi lớn tiếng hỏi, nàng cũng không tin Lâm Mẫu Đơn mời nàng đến là để uống trà tâm sự. Vốn còn không biết Huệ phi này mời nàng đến làm chi, hiện tại rõ ràng rồi!

"Muội muội nhớ tỷ, nên mới muốn mời tỷ đến!" Lâm Mẫu Đơn cười cười, có vẻ vô cùng âm trầm.

"Tỷ muội chúng ta từ lúc nào mà tình thâm như vậy? Ta còn thực sự không biết muội muội ngươi có thể mê đảo Hoàng thượng, cấp tốc trèo lên vị trí Huệ phi!" Liễu Nguyệt Phi châm chọc nói, nàng cùng Lâm Mẫu Đơn hoàn toàn không có gì tốt đẹp!

"Thế nào, muội muội thay đổi khẩu vị, chuyển sang thích lão nam nhân sao?"

Lâm Mẫu Đơn thích cái gì nàng rất rõ ràng, hiện tại ả chịu đi hầu hạ một lão nam nhân, nói vậy nhất định là đang có kế hoạch gì!

"Ngươi!" Lâm Mẫu Đơn bị nói trúng chỗ đau, tươi cười trên mặt cũng trở nên cứng ngắc! Dựa vào cái gì Lâm Tường Vi có thể gả cho Ngạo Vương Hoa Khanh Trần tuổi trẻ anh tuấn, mà ả lại phải đến hầu hạ một lão nam nhân chứ? Đây là điều ả vẫn luôn ghen tị trong lòng!

"Lâm Tường Vi, ngươi đừng đắc ý! Thân phận hiện tại của bản cung là cao hơn ngươi một khoảng lớn! Ngươi chỉ là một thiếp thất nho nhỏ thôi, tuy tỷ muội chúng ta đều là thiếp, nhưng ít ra muội muội ta so với ngươi cao hơn rất nhiều a!" Nói đến đây, Lâm Mẫu Đơn lại cười ra tiếng. Bằng thân phận cùng mức độ được sủng ái của ả hiện tại, muốn lặng lẽ diệt trừ một Trắc phi nho nhỏ, có ai dám nói gì sao?

Đáng tiếc Liễu Nguyệt Phi không phải loại người bị nói một hai câu đã có thể lung lay, nàng cười nhìn Lâm Mẫu Đơn, nói: "Người sau lưng ngươi hẳn không phải là Hoàng thượng, nói vậy chắc Hoàng thượng cũng không biết thân phận Bắc Sát Công chúa của ngươi đâu nhỉ?"

Liễu Nguyệt Phi một lời hai nghĩa, khiến trên mặt Lâm Mẫu Đơn lập tức thay đổi, không biết làm sao nhìn về phía Công tử Thanh bên cạnh. Công tử Thanh lại cho ả một ánh mắt 'an tâm chớ hoảng', sau đó liền nói với Liễu Nguyệt Phi "Chỉ cần Lâm Trắc phi nói cho Hoàng thượng thân phận của Huệ phi nương nương, vậy thân phận của Lâm Trắc phi cũng sẽ bị bại lộ!"

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy, híp mắt nhìn Công tử Thanh, cái gì bại lộ?

Nghe được lời Công tử Thanh, Lâm Mẫu Đơn lại khôi phục bộ dáng bình thường, cười nói với Liễu Nguyệt Phi: "Đúng a, bản cung đã biết ngươi chỉ là một kẻ giả mạo. Bản cung đã nói thôi, Lâm Tường Vi sớm đã chết, làm sao có thể sống lại?"

Trong lòng Liễu Nguyệt Phi lúc này đúng là kinh ngạc, bọn họ cư nhiên biết?

"Thì ra Lâm Bình Chi ở cùng các ngươi?" Trừ bỏ Lâm Bình Chi, không ai có thể biết thân phận của nàng!

"Coi như ngươi thông minh. Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn không nói cho Hoàng thượng thân phận của Huệ phi nương nương, chúng ta tất nhiên cũng sẽ không nói cho Ngạo Vương ngươi là kẻ giả mạo!" Công tử Thanh ác độc nói, như muốn dọa Liễu Nguyệt Phi sợ.

Nhưng trong lòng Liễu Nguyệt Phi cũng đã tính kế, Lâm Bình Chi nói cho bọn họ nàng là giả, nhưng không ngờ Ngạo Vương đã sớm biết sao? Lấy Ngạo Vương đến tạo áp lực, nàng thật sự rất muốn cười. Công tử Thanh ơi Công tử Thanh, lúc ngươi biết được ta chính là Công tử Mị có thể tức đến hộc máu không đây?

Trong lòng tuy nghĩ vậy nhưng trên mặt vẫn làm ra vẻ sợ hãi, nàng run run nói: "Ngươi… Các ngươi rốt cuộc muốn gì?"

"Ha ha, bản cung muốn, chính là ngươi nghe theo lệnh của bản cung, đi làm chuyện mà bản cung phân phó!" Thấy bộ dáng sợ hãi của Liễu Nguyệt Phi, trong lòng Lâm Mẫu Đơn có một cảm giác thống khoái khi trả được thù, vui vẻ cười nói.

"Làm… Làm cái gì?" Liễu Nguyệt Phi khiếp đảm hỏi, trong mắt đi lóe lên ánh sáng giảo hoạt.

"Đem sơ đồ bố trí của Ngạo Vương lần này đến cho bản cung!" Lâm Mẫu Đơn híp mắt, hung tợn nói, không chừa cho Liễu Nguyệt Phi thời gian thở.

"Vậy…ta lấy cho các ngươi, các ngươi sẽ không nói cho Vương gia thân phận của ta chứ?" Trên mặt Liễu Nguyệt Phi lúc này tất cả đều là kinh hoảng cùng trắng bệch, khiến trong lòng Lâm Mẫu Đơn càng thoải mái hơn.

Ả vờ như vô cùng hào phóng nói: "Đó là tất nhiên!"

"Vậy được rồi!" Liễu Nguyệt Phi cúi đầu, tựa như đang đấu tranh tư tưởng, khiến Lâm Mẫu Đơn vô cùng vừa lòng!

"Nhớ lời ngươi nói, ngày xuất hành đem bản vẽ đưa cho ta! Hiện tại ngươi có thể đi!" Lâm Mẫu Đơn chán ghét nói, tựa như liếc nàng thêm vài cái thì trong lòng sẽ vô cùng phiền muộn!

Liễu Nguyệt Phi cúi đầu, nghe được ả nói lui ra liền quay đầu chạy đi, nhìn như vô cùng rối loạn!

Tâm tình Lâm Mẫu Đơn lúc này vô cùng tốt! Thấy bóng dáng Liễu Nguyệt Phi đã khuất, toàn thân liền nhào đến Công tử Thanh, quyến rũ nói: "Ca ca tốt của ta, hiện tại người ta đang rất là cao hứng, huynh làm người ta càng khoái hoạt hơn đi!"

Công tử Thanh nghe vậy, khóe miệng cười như hoa nở, bàn tay cũng trực tiếp đặt trước ngực Lâm Mẫu Đơn, đáng khinh hỏi: "Nương nương của ta, chẳng lẽ Hoàng thượng không thỏa mãn nàng sao?"

Nghe đến Hoa Mạch Tiêu, Lâm Mẫu Đơn hừ lạnh một tiếng "Lão nhân kia sao có thể có được tuổi trẻ khí thịnh như ca ca chứ?"

Công tử Thanh nghe vậy vô cùng hưởng thụ, trực tiếp đè Lâm Mẫu Đơn xuống ghế, bản thân liền ngồi lên người ả. Hắn hiện tại là thái giám, nhưng cũng không phải là thái giám thật sự. Là người đứng sau đã giúp hắn thoát khỏi số phận bị hoạn, để hắn hoàn hảo ở lại bên cạnh Lâm Mẫu Đơn.

"Nương nương của ta, nàng đã muốn ca ca như thế, vậy ca ca nhất định phải thỏa mãn nàng!"

Trong phòng lại tràn ngập đàn hương, thỉnh thoảng lại truyền ra một tiếng rên rỉ…

~

Ngày thu vây, Hoàng đế mang theo Huệ phi lên Thu Minh Sơn trước, Liễu Nguyệt Phi cùng Triệu Nhu Nhi ngồi xe ngựa gia quyến của Vương gia lên sau. Hoa Khanh Trần vì là người phụ trách lần này, vài ngày trước đã đến Thu Minh Sơn!

Bởi vì lần này là Hoàng thượng xuất hành, cho nên trước sau có mười vạn đại quân bảo hộ, mà trên Thu Minh Sơn cũng có hai mươi vạn đại quân đang canh giữ.

Liễu Nguyệt Phi cảm thán, hao tài tốn của như vậy, cũng chỉ có nước lớn mới làm được! Xe ngựa lắc lư một chút cũng không thoải mái, bởi vì Hoàng đế đi phía trước, nàng cũng không tiện dùng xe ngựa xa hoa của mình, chỉ có thể ngồi trong cỗ xe ngựa kéo thô sơ này, một đường lắc lư đến Thu Minh Sơn. Sớm biết vậy, mấy hôm trước đã theo sư phụ đi rồi! Cứ tiếp tục lắc như vậy, sớm muộn gì não cũng sẽ bị chấn động!

Nhưng mà Triệu Nhu Nhi ngồi cùng xe ngựa với nàng lại biểu hiện ra mười phần tiểu thư khuê các. Cho dù xe ngựa lay động như thế nào cũng ngồi nghiêm chỉnh, không hề lắc lư, ngồi vậy cũng đã mấy canh giờ! Liễu Nguyệt Phi không thể không cảm thán, Triệu Nhu Nhi chắc là do Lí ma ma huấn luyện ra rồi!

"Triệu Trắc phi a, cô không cảm thấy rất khó chịu sao?" Thanh Nhi Hoàng Nhi một trái một phải ngồi bên cạnh Liễu Nguyệt Phi làm đệm thịt.

Bên cạnh Triệu Nhu Nhi chỉ có một nha đầu, hai người đều ngồi rất nghiêm chỉnh, mà ba người các nàng thì hoàn toàn ngã thành một đống. Điều này khiến Liễu Nguyệt Phi không thể không buồn bực, thật đúng là ngồi ô tô quen rồi sẽ không đi xe đạp!

"Không có a!" Triệu Nhu Nhi khó hiểu nhìn Liễu Nguyệt Phi. Thực hiển nhiên, nàng cũng không hiểu vì sao Liễu Nguyệt Phi lại thấy khó chịu.

Quả nhiên, câu trả lời này khiến Liễu Nguyệt Phi đầu đầy hắc tuyến. Có lầm hay không, nàng ngồi rất nhẹ nhàng sao!

Lúc này, đột nhiên ngoài cửa sổ truyền đến một giọng nói: "Lâm Trắc phi, Huệ phi nương nương ời!"

Nghe vậy, Liễu Nguyệt Phi lập tức thu lại bộ dáng cợt nhã, trả lời với người bên ngoài: "Bản cung đã biết!"

Đối mặt với thay đổi như vậy của Liễu Nguyệt Phi, Triệu Nhu Nhi là dại ra. Liễu Nguyệt Phi này rốt cuộc là tính cách như thế nào?

Lúc này Liễu Nguyệt Phi cũng không thể quản đến vẻ mặt ngơ ngác của Triệu Nhu Nhi, nhận lấy tờ giấy từ Hoàng Nhi, sau đó bảo phu xe dừng lại, đi ra ngoài!

Bên ngoài đúng là Công tử Thanh cưỡi ngựa đến gọi nàng, khóe miệng Liễu Nguyệt Phi nhẹ nhàng giương lên: "Bản cung đi như thế nào?"

Đội ngũ này tốt xấu gì cũng dài mấy trăm mét, xe ngựa của Huệ phi hẳn là ở phía trước, mà xe ngựa của nàng lại nằm tốp cuối cùng, giữa hai xe ít nhất cũng khoảng bốn trăm mét, nếu không Công tử Thanh cũng sẽ không phải cưỡi ngựa đến.

Lúc này Công tử Thanh vươn tay ra, ý bảo Liễu Nguyệt Phi lên ngựa, ngồi sau lưng hắn.

Liễu Nguyệt Phi thấy vậy chỉ cười nhẹ, vươn tay chuẩn bị nắm Công tử Thanh, dù sao hiện tại người ta là thái giám, cũng không quản cái gì nam nữ thụ thụ bất thân, cho nên – muốn khi dễ thế nào cũng được!

Dùng một chút lực, liền kéo Công tử Thanh ngã xuống ngựa! Sau đó nàng lập tức leo lên, không đợi Công tử Thanh kịp phản ứng lại đã phi ngựa đi mất!

Công tử Thanh ngẩng đầu nhìn lên thì làm gì còn bóng dáng Liễu Nguyệt Phi nữa, bên cạnh truyền đến tiếng cười nhạo, hắn lập tức trừng mắt bốn phía, tức giận quát: "Ai đang cười, ai đang cười, dám cười nữa ta sẽ bảo Huệ phi nương nương trị tội các ngươi!"

Tiểu nhân đắc chí!

~

Liễu Nguyệt Phi chạy đến bên cạnh xe ngựa Lâm Mẫu Đơn, trực tiếp muốn mắng người. Nha, mọi người đều đang lắc lư dữ dội, ả thì tốt rồi, ngồi xe ngựa xa hoa nhà nàng xuất xưởng! Đây là cái thế đạo gì a! Hiện tại nàng mới biết được tâm tình của An Chiêu Hoa khi thấy xe ngựa của nàng lúc trước!

"Lâm Trắc phi đến đây a, nương nương của chúng ta đợi bên trong đã lâu!" Một cung nữ nhìn thấy Liễu Nguyệt Phi cưỡi ngựa đến, lại không thấy bóng dáng Công tử Thanh thì vô cùng kinh ngạc. Nhưng dù sao cũng là người trong cung, lập tức phản ứng lại để Liễu Nguyệt Phi bước lên xe!

Liễu Nguyệt Phi xuống ngựa, gật đầu với người nọ một chút liền bước lên!

Trong xe, Lâm Mẫu Đơn đang nhàn nhã nằm trên ghế quý phi, vừa lòng nhìn Liễu Nguyệt Phi mới đến, nói: "Lâm Trắc phi có mang thứ đó đến cho bản cung không?"

Liễu Nguyệt Phi thu lại tức giận, ra vẻ sợ hãi lấy tờ giấy trong tay áo ra đưa cho Lâm Mẫu Đơn: "Nương nương, thứ ngài muốn, ta đã mang đến!"

Tờ giấy đó đúng là phương án bố trí an toàn, chính là một chút cuối cùng không có vẽ, mà phần đó mới là mấu chốt!

Lâm Mẫu Đơn vừa lòng cười, bảo cung nữ tiếp nhận bản vẽ "Chân bản cung có chút đau, ngươi tới xoa bóp một chút!"

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy, cố gắng nhịn xuống xúc động muốn giết người, chậm rãi bước đến trước mặt Lâm Mẫu Đơn, vươn tay xoa bóp cho ả!

Muốn xoa bóp phải không vậy ta để ngươi nếm chút đau khổ đi!

"Nương nương, lực đạo như vậy đã vừa chưa?" Liễu Nguyệt Phi vừa xoa bóp vừa hỏi.

Lâm Mẫu Đơn nhàn nhã từ từ nhắm hai mắt, vô cùng hưởng thụ, Liễu Nguyệt Phi cũng là một bộ dáng chuyên tâm xoa bóp, người ngoài nhìn vào chỉ thấy Lâm Trắc phi này đã bị Huệ phi ăn sạch sành sanh, không dám nói một tiếng. Điều đó khiến Lâm Mẫu Đơn vô cùng vừa lòng.

Liễu Nguyệt Phi lại nhân lúc xoa bóp mà phong tỏa toàn bộ huyệt đạo trên chân Lâm Mẫu Đơn. Không đến ba ngày, Lâm Mẫu Đơn sẽ nằm liệt trên giường! Nếu không cầu nàng, trên đời này cũng không có người nào giải được! Ba ngày không giải huyệt đạo, Lâm Mẫu Đơn chờ tàn phế đi!

"Lâm Trắc phi thật đúng là tuệ tâm a, nói vậy chắc Ngạo Vương gia cũng là vì điểm ấy mà sủng ái Lâm Trắc Phi đi!" Lâm Mẫu Đơn được cho chút ngon ngọt, tâm tình vô cùng tốt!

"Để nương nương chê cười, Tường Vi tuệ tâm như thế nào cũng không bằng một nửa nương nương!" Liễu Nguyệt Phi tiếu lí tàng đao nói. Lâm Mẫu Đơn này, bị bán còn giúp người ta đếm tiền! Hiện tại nàng đang phong bế huyệt đạo của ả, ả còn khen nàng tuệ tâm khéo tay!

"Làm người phải thông minh lanh lẹ, Lâm Trắc phi tốt nhất nên nghe lời bản cung!" Lâm Mẫu Đơn đương nhiên cũng biết câu nói kia hơn phân nửa là trêu chọc ả, nhưng bây giờ ả cũng lười làm lớn chuyện! Dù sao từ nay về sau ả sẽ áp chế Lâm Tường Vi, bây giờ cứ để nàng thoải mái một chút đi!

Cung nữ lấy được bản đồ bố trí liền lui ra phía sau, dùng chim bồ câu gửi đi cho chủ nhân của mình!

~

Trên Thu Minh Sơn, Hoa Lạc Trần cùng lúc nhận được hai bản vẽ, một bản tất nhiên là Lâm Mẫu Đơn đưa, mà bản kia…

"Thái tử, hai bản vẽ không giống nhau!" Phụ tá nhìn xong nói với Hoa Lạc Trần "Bản này hoàn toàn giống với bố trí của Thái tử lúc trước!"

Hoa Lạc Trần tiếp nhận bản vẽ, cẩn thận xem xét, đột nhiên cười to: "Hoa Khanh Trần này, biết dùng bố trí của ta để che giấu. Lâm Mẫu Đơn ả đã bị lừa rồi! Bất quá bản này mới là đồ thật!"

"Sao Thái tử có thể xác định? Chẳng lẽ không sợ nàng lừa ư?" Phụ tá không tin hỏi, bản đó cùng chỉ là động tay động chân một chút trên bố trí của Thái tử lúc trước!

"Nàng sẽ không, bởi vì điểm yếu của nàng trong tay bản cung!"Hoa Lạc Trần vừa lòng nhìn bản đồ. Hoa Khanh Trần ơi Hoa Khanh Trần, ngươi quả nhiên sủng ái Lâm Tường Vi! Nhưng nếu ngươi biết thật ra nàng chỉ là giả mạo thì sẽ như thế nào?

Vì Thu Minh Sơn ở ngay bên ngoài kinh thành, cho nên vào ban đêm, cả đoàn người đã đến, những bách quan đại thần đến trước đều đồng loạt quỳ gối nghênh đón Hoàng thượng, sau lưng Hoa Mạch Tiêu là Hoàng hậu cùng Huệ phi đứng hai bên. Hoa Khanh Trần cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Huệ phi, nhưng cũng không kinh ngạc. Trước đó Liễu Nguyệt Phi đã nói cho hắn Huệ phi chính là Lâm Mẫu Đơn!

Hoàng đế cho bách quan đứng lên, sau đó liền ôm Huệ phi bước vào trong trướng, hoàn toàn quên mất Hoàng hậu cùng Minh Nguyệt Công chúa đứng bên cạnh!

Liễu Nguyệt Phi nhìn sắc mặt của Hoàng hậu cùng Hoa Minh Nguyệt, xấu xa nở nụ cười. Lâm Mẫu Đơn này quá khoe khoang nhất định sẽ đưa đến họa sát thân! Cho rằng Hoàng hậu là ngồi không sao? Người ta ở thâm cung đã lâu, lớn tuổi mà vẫn không hề suy yếu, rõ ràng là một cây đại thụ!

"Đang cười cái gì?" Hoa Khanh Trần lúc này bước đến bên cạnh Liễu Nguyệt Phi, nhìn vẻ mặt xem diễn của nàng liền tò mò hỏi, là ai sắp không hay ho?

"Sư…… Vương gia!" Liễu Nguyệt Phi thiếu chút đã kêu sư phụ, nhưng nhìn bên cạnh thấy Triệu Nhu Nhi còn đứng liền lập tức sửa miệng! "Ha ha, thiếp thân thấy nơi này phong cảnh không tệ nên mới cười!"

Lấy cớ này thực vụng về! Nhưng Hoa Khanh Trần rất hiểu nàng, cũng không hỏi nhiều nữa!

"Thiếp thân thỉnh an Vương gia!" Triệu Nhu Nhi nhìn thấy Hoa Khanh Trần thì vội vàng hành lễ, nhưng mặt vẫn không chút biểu cảm, không hề có vẻ vui mừng.

Liễu Nguyệt Phi thấy vậy nhìn xung quanh, nhưng không thấy bóng dáng Mộc Khinh, này còn phải để nàng ngẫm lại, làm sao để Trắc phi Ngạo Vương cùng Mộc đại nhân bỏ trốn?

"Sắc trời đã muộn, trở về nghỉ ngơi đi!" Nói xong, liền mang theo hai người về đại trướng.

Triệu Nhu Nhi cùng Liễu Nguyệt Phi được sắp xếp ở chung một trướng, có điều Liễu Nguyệt Phi ngại không quen, liền mặt dày dính theo Hoa Khanh Trần! Cho nên đại trướng vốn cho hai người thì chỉ còn Triệu Nhu Nhi cùng tỳ nữ của nàng, có vẻ trống trải!

Thanh Nhi cùng Hoàng Nhi bị thiếu chủ nhà mình bỏ lại, đến tối liền tự ra ngoài tìm chỗ ngủ, rừng núi hoang vắng, tùy chỗ mà ngủ mới thoải mái!

Trong trướng, nha hoàn Vô Ngôn của Triệu Nhu Nhi thầm oán thay tiểu thư nhà mình "Tiểu thư, sao cô không đi tìm Vương gia thị tẩm a, gả đến vương phủ đã một tháng, Vương gia cũng chưa lâm hạnh tiểu thư một lần nào!"

Danh hiệu Trắc phi này, chừng nào chưa có một đứa trẻ để giữ vững thì địa vị của tiểu thư vẫn còn bất ổn!

Những lời này khiến Triệu Nhu Nhi đỏ bừng mặt, trực tiếp nói lớn: "Vô Ngôn, không được nói bậy!"

"Tiểu thư, em mới không có nói bậy, cô xem Công chúa Bắc sát kia không phải vậy sao? Nam nhân đều thích dạng này!" Vô Ngôn hôm nay là quyết định phải tẩy não tiểu thư nhà mình!

"Tiểu thư, không phải em nói chứ, hiện tại cô đã lập gia đình, đương nhiên phải suy nghĩ cho bản thân, vận mệnh như thế là cha mẹ quyết định, huống chi cô còn là Hoàng thượng chỉ hôn!"

"Vô Ngôn, không được nói bậy!" Triệu Nhu Nhi giận đến sắc mặt đỏ bừng, thiếu chút nữa đã muốn khâu miệng Vô Ngôn lại!

"Tiểu thư không phải là còn nhớ đến Mộc đại nhân chứ? Cô hiện tại đã lập gia thất, còn gả cho hoàng gia, cô cùng Mộc đại nhân đã không thể…" Vô Ngôn kinh ngạc nói, dọa Triệu Nhu Nhi lập tức bịt lại miệng nha hoàn của mình!

"Nói cái gì vậy? Ngại mạng tiểu thư nhà em quá dài sao? Em cũng không sợ tai vách mạch rừng a!" Triệu Nhu Nhi hận không thể bổ đầu nha đầu này ra xem có phải bên trong đều là bã đậu không!

"Tiểu thư, thực xin lỗi!" Vô Ngôn cũng phát hiện mình đã phạm phải sai lầm gì, lúc này nghĩ lại mới thấy sợ!

"Thôi, nghỉ ngơi đi!" Triệu Nhu Nhi lắc đầu, cũng may hôm nay Lâm Tường Vi không có trong trướng này, nếu có, còn không biết sẽ gặp tai ương gì!

"Dạ!" Vô Ngôn tựa như xin lỗi Triệu Nhu Nhi, vội vàng đi lấy nước rửa mặt.

Ngay lúc Vô Ngôn bước khỏi lều trại, một bóng đen bên ngoài bay đi, không để Vô Ngôn thấy……

~

Ngày tiếp theo là bắt đầu thu vây kéo dài ba ngày. Ba ngày chia làm ba ván, Hoàng tử cùng Vương gia chia đội, mỗi ngày đội nào săn được nhiều hơn là chiến thắng!

Nhóm nữ quyến đều ngồi trong trướng chờ, còn nam tử thì đi săn!

Trước mắt, được chú ý nhất là Thái tử Hoa Lạc Trần cùng Ngạo Vương Hoa Khanh Trần, rất nhiều người xem lần thu vây này chính là cuộc chiến giữa hai người họ!

Lúc này Hoa Mạch Tiêu cười nhẹ nhìn hai nhi tử, trên mặt là vẻ hòa ái vô cùng: "Thu vây lần này, các con đều cố lên. Trẫm hy vọng nhìn thấy kết quả làm trẫm vừa lòng!"

"Nhi thần tuân mệnh!" Hai giọng nói đồng thời vang lên thể hiện hào khí tuổi trẻ của hai người!

"Được! Xuất phát!" Hoàng đế ra lệnh một tiếng, Hoa Khanh Trần cùng Hoa Lạc Trần ai cũng không nguyện ý là người xuất phát sau, đều ào ào lên ngựa, như hai thanh kiếm sắc xông ra ngoài!

Một trận bụi đất bay lên, sau đó nơi này liền an tĩnh lại. Hoàng thượng cũng hưng trí bừng bừng cùng vài lão thần đi săn bắn, chỗ này cũng chỉ còn Hoàng hậu cùng Huệ phi nhìn chằm chằm nhau, ai cũng không muốn về nghỉ ngơi, đều muốn mình là người đầu tiên ra đón khi Hoàng thượng trở về.

Liễu Nguyệt Phi đứng trong đám người, có chút bất an nhìn ra xa. Không biết vì sao, thu vây lần này, nàng mơ hồ cảm thấy sẽ xảy ra chuyện, nhưng lại không nói được là sẽ xảy ra chuyện gì! Lấy công lực của sư phụ, lại có Huyền Thiên Diệt Thiên ở bên cạnh bảo hộ, Cực Thiên đang âm thầm quan sát hết thảy, tất nhiên sẽ không có vấn đề gì. Vậy nàng đang lo lắng cái gì chứ?

"Ai nha, chân bản cung sao lại đau như vậy?" Lâm Mẫu Đơn nhìn bóng dáng Liễu Nguyệt Phi, không có ý tốt nói.

Liễu Nguyệt Phi đương nhiên biết ả là đang gọi nàng, cư nhiên còn ngại mạng quá lớn, xem ra nàng nên thay đổi kế hoạch, trước để ả đau ba ngày, sau đó liền phế đi chân ả!

"Nương nương chân đau a? Vậy để Tường Vi xoa bóp cho nương nương một chút!" Liễu Nguyệt Phi nói với Lâm Mẫu Đơn, vẻ vô cùng nghe lời, khiến Lâm Mẫu Đơn thầm vui mừng. Lâm Tường Vi hiện tại là bị ả ăn sạch, nói đông không dám đi tây!

"Trắc phi thông tình đạt lí như thế, vậy bản cung cũng không khách khí!"

"Nương nương quá khen rồi, có thể phục vụ cho nương nương là vinh hạnh của Tường Vi!" Liễu Nguyệt Phi nói, đồng thời chạy đến xoa bóp cho Lâm Mẫu Đơn.

Hành động này trong mắt nhóm nữ quyến không thể nghi ngờ là Lâm Tường Vi dựa vào Huệ phi. Vô Ngôn nhìn không vừa mắt nói với Triệu Nhu Nhi: "Dụ dỗ bại hoại, Vương gia không ở đây liền đi tìm chỗ dựa. Tiểu thư, địa vị của cô không an ổn a!"

Triệu Nhu Nhi phát hoảng, nhanh chóng kéo tay áo nha hoàn để nàng nói ít đi một chút!

Bên này, Hoàng hậu hừ lạnh uống một ngụm trà, Minh Nguyệt Công chúa bên cạnh lại không có được khí phách tao nhã như vậy!

"Tường Vi Công chúa vốn cao cao tại thượng hiện tại cũng nguyện bóp chân ột phi tử, thật đúng là càng ngày càng ti tiện a!"

Lời này vừa nói ra, mọi người đều đồng loạt nở nụ cười, Hoàng hậu cũng không ngoại lệ.

Liễu Nguyệt Phi vẫn ngồi xoa bóp không nói gì, mặc kệ người ta cười nhạo nàng. Một màn này trong mắt Lâm Mẫu Đơn trở thành vô cùng nhu thuận, xem ra nàng đã hoàn toàn bị mình nắm được, tâm tình ả cũng tốt lên.

Mọi người thấy Liễu Nguyệt Phi không cãi lại thì lời nói càng không có chừng mực, cực kì khó nghe, nhưng trên mặt Liễu Nguyệt Phi vẫn duy trì nụ cười mỉm, một chút cũng không phản ứng lại.

Tình huống này ngay cả Triệu Nhu Nhi cũng không nhịn nổi nữa. Lâm Tường Vi là người của Ngạo vương phủ, nàng cũng vậy, hiện tại Hoa Khanh Trần không ở đây, hai người hẳn là nên đoàn kết lại với nhau, nàng không nên tỏ ra lạnh nhạt!

"Mọi người không cần như thế. Huệ phi nương nương thân là Hoàng phi, cũng là trưởng bối của Nhu Nhi cùng Lâm Trắc phi, vãn bối xoa chân cho trưởng bối chính là tẫn hiếu, vì sao vào mắt Công chúa cùng các vị Phu nhân lại trở nên ti tiện?" Triệu Nhu Nhi không vội không nóng nảy gằn từng tiếng, mỗi chữ đều ý tứ, mỗi câu đều châm chọc, khiến những người ở đây đều thay đổi sắc mặt, chuyển ánh mắt sang Triệu Nhu Nhi!

Vô Ngôn lúc này cũng vô cùng lo lắng. Ai nha, tiểu thư của nàng a, lúc này mà mạnh mẽ cái gì chứ? Ánh mắt những người này giống như muốn sống nuốt tiểu thư vậy! Nàng lập tức kéo Triệu Nhu Nhi nói: "Tiểu thư a, nhanh chút bồi tội với những Vương phi, Phu nhân này, sau đó chúng ta rời đi"

Triệu Nhu Nhi đã có chút phát hỏa, một phen bỏ tay khỏi Vô Ngôn, nghiêm túc nói: "Mọi người cũng không phải người vô lí chứ!"

Những lời này, Triệu Nhu Nhi là nói cho Vô Ngôn, cũng nói ọi người ở đây nghe. Hoàng hậu vẫn im lặng uống trà, Hoa Minh Nguyệt sắc mặt tức giận, những Vương phi, Phu nhân khác sắc mặt cũng không tốt, nhưng thật sự không tìm ra lời gì để nói. Triệu Nhu Nhi bình thường là bộ dáng dịu dàng, dễ bắt nạt, nhưng đầu óc cũng không ngu ngốc, lời nói tất cả đều có lí, thật sự là rất đáng giận!

Liễu Nguyệt Phi một bên đùa bỡn hai chân Lâm Mẫu Đơn, một bên nhìn Triệu Nhu Nhi vì nàng xuất đầu, hảo cảm trong lòng nhất thời tăng vọt, không ngờ Triệu Nhu Nhi này còn có thể nói năng rất lưu loát!

Sau đó mọi người cũng không còn hứng thú, đều tìm cớ trở về, người còn ở lại thì bắt đầu nói chuyện phiếm, Liễu Nguyệt Phi xoa bóp đến tay phát đau, trực tiếp điểm huyệt ngủ của Lâm Mẫu Đơn mới thoát khỏi bể khổ!

Đi đến ngồi xuống bên cạnh Triệu Nhu Nhi, Liễu Nguyệt Phi nhỏ giọng nói: "Cám ơn cô!"

Triệu Nhu Nhi nghe vậy nhẹ gật đầu cười "Không có gì……"

"Ta nói Lâm Trắc phi a, không có việc gì thì đừng gây chuyện, để tiểu thư nhà ta đến thu thập cho ngài!" Không đợi Triệu Nhu Nhi nói xong, Vô Ngôn đã mở miệng.

Bị nói như vậy, Liễu Nguyệt Phi đơ nửa ngày, Triệu Nhu Nhi nhỏ giọng quát: "Vô Ngôn, không được vô lễ!" Sau đó cười xin lỗi với Liễu Nguyệt Phi: "Mong muội muội tha thứ, Vô Ngôn chính là bị ta dạy không nghiêm!"

Liễu Nguyệt Phi vốn cũng không phải người keo kiệt, chỉ cần người khác không có tâm tư, nàng đều có thể mở một mắt nhắm một mắt cho qua, huống chi lúc trước Triệu Nhu Nhi còn giúp nàng.

Bèn xua tay nói: "Không có việc gì……" Vừa nói vừa nhìn Vô Ngôn, trong lòng một trận buồn cười, nha đầu này đúng là hồn nhiên đáng yêu.

"Ý, trâm cài đầu của Nhu Nhi tỷ rất đẹp mắt!" Liễu Nguyệt Phi thấy không còn gì để nói, bèn cố ý tìm đề tài. Lại không ngờ vừa nói xong đã thấy sắc mặt Triệu Nhu Nhi hơi biến đổi, nhưng rất nhanh đã bình thường lại, trong lòng nàng nổi lên chút nghi hoặc.

"Đây không phải trâm cài đầu, đây là bộ diêu*!" Vô Ngôn lên tiếng giải thích, bởi vì vừa rồi Liễu Nguyệt Phi không trách tội, nên nàng trực tiếp xem tính tình Liễu Nguyệt Phi giống như tiểu thư nhà nàng, tất nhiên trong lòng cũng không cố kị gì.

(R: đại loại là 2 thứ này khác nhau, ta cũng không biết rõ là khác như thế nào. Hình như bộ diêu thì có cái toòng teng còn trâm cài đầu thì k. Bộ: bước đi, diêu: lay động. Ta đoán thôi. Hình đây:

Trâm cài đầu:

Bộ diêu:)

"Vô Ngôn!" Triệu Nhu Nhi thật sự là hận không thể mang nha đầu này về dạy dỗ một phen, cứ tiếp tục như vậy sẽ khó tránh khỏi đắc tội người khác mà mang đến họa sát thân!

"Tiểu thư… em……"

"Đi xuống, không biết lớn nhỏ!" Triệu Nhu Nhi sắc mặt khó coi quát lớn, sau đó nhìn lại Liễu Nguyệt Phi, xin lỗi nói: "Không biết dạy dỗ nên mới đắc tội muội muội, bây giờ ta sẽ về giáo huấn Vô Ngôn lại!"

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy nhún vai "Không sao, ta không……"

"Phải, là không có quy củ phép tắc, Nhu Nhi đi trước!" Triệu Nhu Nhi đi có chút vội vàng, lần đầu tiên phát hỏa trước mặt Vô Ngôn. Lúc trước nàng cũng chỉ quát lớn, hiện tại còn có thêm tức giận, khiến Vô Ngôn hết sức sợ hãi, nhanh chóng bước theo sau, rất sợ Triệu Nhu Nhi sẽ vì tức giận mà không muốn nàng nữa!

Nhìn bóng dáng một đôi chủ tớ này, Liễu Nguyệt Phi đăm chiêu suy nghĩ, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào bộ diêu trên đầu Triệu Nhu Nhi, trực giác nói với nàng, có vấn đề!

Sắc trời gần tối, đội săn bắn mới trở về, Liễu Nguyệt Phi cùng mọi người chờ trong đại viện, đầu tiên là nghe một trận tiếng vó ngựa vang dội, sau đó là tiếng nam sĩ cao ngạo rống lên. Người cưỡi ngựa về trước đúng là Hoa Khanh Trần, phía sau là đội ngũ của hắn, chỉ thấy trong lồng có rất nhiều thú, lớn có sói, nhỏ có thỏ, vô cùng đa dạng!

Hoa Mạch Tiêu đã sớm ngồi trên cao, vừa lòng nhìn Hoa Khanh Trần là người đầu tiên trở về. Sau Hoa Khanh Trần, Hoa Lạc Trần thì lại không có một con mồi nào, Liễu Nguyệt Phi không khỏi cảm thấy kỳ quái. Nhưng không đợi nàng nghĩ nhiều, Hoa Khanh Trần đã bước đến, nàng liền chạy ra nghênh đón.

"Không xảy ra chuyện gì chứ?" Liễu Nguyệt Phi nhận lấy áo khoác Hoa Khanh Trần cởi ra, vội vàng hỏi.

Triệu Nhu Nhi bên này cũng nhanh chóng bước tới, cười nói: "Chúc mừng Vương gia, ngày đầu tiên toàn thắng!"

Hoa Khanh Trần thấy vậy, nói với Triệu Nhu Nhi: "Ừm!" Rồi tầm mắt chuyển lên Hoa Mạch tiêu đang ngồi trên long ỷ, vỗ vỗ bả vai Liễu Nguyệt Phi, nhỏ giọng nói: "Trở về rồi nói!"

Sau đó liền bước đến Hoa Mạch Tiêu.

Tiếp theo là mấy lời tán thưởng của Hoàng thượng, Liễu Nguyệt Phi không có tâm tình nghe, nhìn cái lồng trống rỗng của Hoa Lạc Trần, trong lòng nàng cảm thấy kỳ quái vô cùng. Rõ ràng Hoa Lạc Trần không có đi săn thú mà là tặng cho sư phụ. Vì sao hắn phải làm như thế?

Nếu nàng không nghĩ sai, người sau lưng Lâm Mẫu Đơn chính là Hoa Lạc Trần, muốn bản đồ bố trí cũng là hắn. Nhưng là vì sao đến giờ bên phía bố trí kia vẫn chưa truyền đến tin tức? Hoa Lạc Trần rốt cuộc dự tính làm gì?

Sau tiệc tối, Liễu Nguyệt Phi chưa ăn bao nhiêu đã trở lại đại trướng, nghiêm túc nhìn bản đồ Thu Minh Sơn. Thời này bản đồ thiếu thốn, bình thường một quốc gia cũng không có một bản đồ hoàn chỉnh, Thu Minh Sơn này bởi vì mỗi năm Nam Tề đều tổ chức đại hội săn bắn, kẻ cầm quyền đương nhiên sẽ tốn nhiều tâm huyết vào.

Cho nên ở thế giới hiện tại, bản đồ hoàn chỉnh nhất cũng chỉ có của Thu Minh Sơn, nhưng trong mắt Liễu Nguyệt Phi lại là rối tinh rối mù. Nha, cái đám này là gì vậy a?

Đường mức không có, địa lí, hình dạng không có, thước đo tỉ lệ cũng không, chỉ vẽ chỗ này là cái gì, chỗ kia là cái gì, hoàn toàn chính là trình độ học sinh tiểu học vẽ bản đồ! Khiến nàng tức giận đến mức quăng chén trà. Lần sau vẽ bản đồ bán, nói không chừng sẽ kiếm được một khoản lớn!

"Đang tức giận cái gì?" Hoa Khanh Trần trở về đã thấy Liễu Nguyệt Phi đang đấu với bản đồ, không hiểu hỏi.

"Sư phụ, người mau đến xem xem, đây là cái gì a?" Liễu Nguyệt Phi thấy Hoa Khanh Trần trở về, lập tức oán giận, cái gì mà đệ nhất bản đồ chứ, còn không bằng bản phác họa sơ thảo Liễu Diệp sơn trang của nàng!

Hoa Khanh Trần nghe vậy, bước đến nhìn thoáng qua, nhíu mày hỏi: "Bản đồ cũng chọc tới ngươi?"

"Này cũng gọi bản đồ sao, hoàn toàn xem không hiểu gì hết!" Liễu Nguyệt Phi tức giận muốn xé, nhưng là vừa nghĩ đến đây là bảo bối của Nam Tề, Hoa Mạch Tiêu có thể sẽ chém nàng, liền từ bỏ.

Hoa Khanh Trần tất nhiên cũng biết Liễu Nguyệt Phi đang oán giận cái gì. Liễu Nguyệt Phi lúc nhỏ nhàm chán vẽ một bản bố trí cạm bẫy ở Liễu Diệp sơn trang cho hắn xem, lúc ấy hắn đã rất khiếp sợ khi thấy những gì được vẽ trên đó, hiện tại đột nhiên nhớ lại, thuận tiện mở miệng hỏi: "Vì sao trong đầu ngươi đều là mấy thứ người thường không có? Ngươi từ nhỏ đến lớn đều ở bên cạnh ta, sao ta không biết mấy thứ đó là ngươi học được ở đâu?"

Phép tính toán học, cách vẽ bản đồ, nguyên lý máy móc, đây đều là mấy thứ thần kì chưa bao giờ có, thật là do đồ đệ hắn nghĩ ra được sao?

Liễu Nguyệt Phi đột nhiên nghẹn lời, từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên Hoa Khanh Trần hoài nghi thân thế của nàng, vấn đề này khiến nàng thực bất an, trong lòng không yên.

Nhưng mà suy nghĩ của Hoa Khanh Trần lại là, đồ đệ này có phải đã bái người khác làm thầy hay không? Bởi vì Liễu Nguyệt Phi từ nhỏ đã thích chạy ra ngoài, có lần để hắn tìm một tháng mới thấy, có thể nào lần đó đã nhận thức sư phụ khác không? Nếu thật là như vậy, xem ra hắn nên giáo huấn nàng một chút!

"Sư phụ, đều là người ta tự nghĩ ra!" Thời điểm này, Liễu Nguyệt Phi chỉ nghĩ ra được cách mặt dày nhận bừa.

Nếu là trước đây thì Hoa Khanh Trần sẽ tin tưởng, nhưng là vừa nghĩ đến Liễu Nguyệt Phi bái người khác làm thầy, trong lòng hắn liền không thoải mái, lạnh nhạt nói "Ngươi mới mười lăm tuổi, đã thông minh như vậy?"

Liễu Nguyệt Phi trong lòng lộp bộp một tiếng, càng lúng túng không thôi, nhưng là nàng cũng không dám nói sự thật cho Hoa Khanh Trần, nếu để sư phụ biết nàng là linh hồn đến từ dị thế, có thể xem nàng là quái vật hay không? Hay là sẽ vì nàng chiếm cứ thân thể Liễu Nguyệt Phi nên vứt bỏ nàng?

Biểu cảm ấp úng của Liễu Nguyệt Phi lọt vào mắt Hoa Khanh Trần càng củng cố cho nhận định Liễu Nguyệt Phi bái sư phụ khác, hắn lạnh giọng nói: "Xem ra ngươi quả nhiên có việc gạt ta?"

Ngữ điệu như thế này, Liễu Nguyệt Phi tuy không xa lạ, nhưng đây là lần đầu tiên Hoa Khanh Trần dùng ngữ điệu này nói với nàng, trong lòng nàng thoáng chốc nổi lên một trận đau đớn, trên mặt lại vẫn làm như vô tội nói: "Mới không có, người cư nhiên không tin ta!"

Nói như thế nào đi nữa, Hoa Khanh Trần cũng là nhìn Liễu Nguyệt Phi lớn lên, nhất cử nhất động của nàng, hắn lại không biết sao? Nàng sốt ruột che giấu như vậy, càng thêm xác định suy nghĩ trong đầu hắn!

Bàn tay to vung lên, trực tiếp ôm lấy Liễu Nguyệt Phi, kéo xuống mặt nạ, để nàng lấy dung mạo thật đối mặt với hắn!

Bởi vì Hoa Khanh Trần trực tiếp kéo xuống, làm Liễu Nguyệt Phi có chút đau đớn, vành mắt cũng ửng hồng lên nhìn Hoa Khanh Trần, không hiểu hỏi: "Người rốt cuộc muốn làm gì a?"

Từ đầu đến cuối, Liễu Nguyệt Phi ở trước mặt Hoa Khanh Trần đều là hình tượng của một đứa nhỏ, hiện tại cũng là giống tiểu hài tử đang bị người lớn trách phạt.

Nhưng Hoa Khanh Trần đang nổi nóng, sao có thể nghĩ nhiều như vậy? Vừa nghĩ đến vẻ mặt đáng yêu kiều mị này, giọng nói nũng nịu này gọi nam nhân khác là sư phụ, hắn liền nổi trận lôi đình, không thể bình tĩnh.

Sắc mặt hắn xanh mét, một tay vẫn ôm lấy eo Liễu Nguyệt Phi, một tay nâng đầu nàng để nàng đối mặt với hắn nói "Không cho phép ngươi có bất cứ chuyện gì gạt ta!"

"Ta không có!" Tính tình Liễu Nguyệt Phi chính là ăn mềm không ăn cứng, hơn nữa Hoa Khanh Trần lần đầu tiên lấy sắc mặt xanh mét này nói chuyện với nàng, khiến nàng dù muốn cũng không dám nói ra.

Trong lòng Hoa Khanh Trần lúc này tràn ngập lửa giận, khí lực trên tay vô thức tăng lên, đến khi Liễu Nguyệt Phi bị đau mà kêu lên hắn mới phản ứng lại, lập tức nới lỮg tay.

Vừa định hỏi Liễu Nguyệt Phi có bị thương ở đâu hay không, đã bị nàng vung lên một cái tát, đôi mắt ngập nước nói: "Người đi, ta không muốn nhìn đến người, người đi a!"

Trước giờ vẫn luôn được Hoa Khanh Trần sủng trong lòng bàn tay, tình huống như hôm nay chưa từng xuất hiện, khiến Liễu Nguyệt Phi vốn luôn được sủng lúc này trong lòng nổi lên sợ hãi, tựa như đứa nhỏ sợ bị người lớn vứt bỏ, hơn nữa sau khi nàng nhận ra tâm ý của bản thân đối với Hoa Khanh Trần, nàng lại càng luyến tiếc phải rời đi. Tình huống hôm nay khiến nàng trở tay không kịp, nếu không hoàn toàn nắm chắc, nàng sẽ không nói ra. Nàng không thể chấp nhận sự thật sẽ mất đi Hoa Khanh Trần.

Nhưng mà Hoa Khanh Trần thấy Liễu Nguyệt Phi như vậy, suy nghĩ trong lòng lại là nàng cư nhiên bảo hộ người nọ đến thế, không nói ra người nọ là ai là vì sợ hắn sẽ tổn thương đến sao? Hắn còn định nói thêm nhưng thấy Liễu Nguyệt Phi ôm đầu khóc rống, lửa giận trong lòng cũng dần dịu lại, vừa định vòng tay ôm nàng an ủi lại bị nàng đẩy ra, khóc hô: "Người đi a, người đi a!"

Hoa Khanh Trần nghe vậy, trong lòng nghĩ đến kẻ không biết là ai kia, hắn cư nhiên vì kẻ đó mà bị đồ đệ yêu nhất đuổi đi! Lửa giận vừa lắng xuống nhất thời lại hực lên, hắn phất tay áo rời đi, đến cửa thì quay

sang phân phó Diệt Thiên: "Đi tra xem thiếu chủ có từng liên hệ chặt chẽ với người nào hay không!"

Trong đại trướng, Liễu Nguyệt Phi không biết khóc bao lâu mới ngừng lại, nàng như vậy đã hai lần rồi. Nghĩ đến kiếp trước nàng kiêu ngạo vô cùng, kiếp này lại vì một nam tử mà khóc lóc nức nở, đây chính là cái gọi là tình yêu sao? Vì sao tình yêu của nàng lại khó khăn như vậy, thống khổ như vậy chứ?

Khóc đỏ mắt, nàng toàn thân mỏi mệt, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Lại trong lúc mơ hồ cảm giác được bản thân rơi vào một vòng ôm ấm áp, cứ như vậy mà ngủ say!

Ngày thứ hai tỉnh lại, nàng một mình nằm trên giường lớn, đôi mắt sưng đỏ không mở ra được, nàng liền ở trên giường không đứng dậy. Thanh Nhi Hoàng Nhi thấy nàng vẫn chưa rời giường, nghĩ đến tối hôm qua môn chủ không cho bọn họ đi vào quấy rầy thiếu chủ, nhưng tiếng khóc trong đại trướng bọn họ cũng nghe rõ ràng, lúc này đã buổi trưa, Thanh Nhi Hoàng Nhi không thể bình tĩnh được nữa mà tiến vào đại trướng.

Hai người vừa tiến vào đã bị những gì mình nhìn thấy dọa ngốc. Nữ tử tóc tai bù xù, ánh mắt sưng đỏ, đang ghé lên bàn không biết làm gì chính là thiếu chủ của bọn họ sao?

Hai người không khỏi kinh hô một tiếng: "Thiếu chủ –"

Liễu Nguyệt Phi vừa nghe, híp đôi mắt sưng đỏ nhìn lên một cái, sau đó lại tiếp tục cúi đầu làm việc của nàng.

Thanh Nhi Hoàng Nhi bất đắc dĩ nhìn nhau, Thanh Nhi mang lên nước rửa mặt, Hoàng Nhi thì chải đầu cho nàng, một canh giờ sau, mới đem Liễu Nguyệt Phi trang điểm thành hình người.

Thanh Nhi cầm túi chườm đá trên tay giúp Liễu Nguyệt Phi đắp lên đôi mắt sưng đỏ, ngập ngừng nửa ngày cũng không hỏi ra miệng được, môn chủ vẫn luôn yêu thương thiếu chủ, sao tự dưng tối qua lại nháo đến vậy!

Hoàng Nhi cũng biết không nên hỏi nhiều, liền xem bản vẽ trên tay Liễu Nguyệt Phi, hỏi "Thiếu chủ, cô đang làm cái gì a?"

"Vẽ bản đồ a!" Liễu Nguyệt Phi không ngẩng đầu, tiếp tục híp một mắt vẽ, dùng dấu hiệu trên bản đồ Thu Minh Sơn kết hợp với phương pháp vẽ bản đồ ở hiện đại vẽ lại một lần.

Hoa Khanh Trần sáng sớm đã xuất phát, bắt đầu ngày săn bắn thứ hai. Hắn tối qua vốn muốn bàn với Liễu Nguyệt Phi một số chuyện về buổi săn bắn, nhưng không biết vì sao mọi chuyện lại thành như vậy. Sáng sớm hôm nay, hắn là mang một tấm mặt đen mà xuất phát.

Mộc Khinh cùng Đông Phương Ngưng Tử bên cạnh vì ở sát đại trướng của Hoa Khanh Trần nên tất nhiên cũng nghe được tiếng động, xem ra là Lâm Trắc phi chọc vị Quỷ Kiến Sầu này không vừa ý rồi!

Hoa Lạc Trần tất nhiên cũng biết, cơ sở ngầm của hắn trải rộng khắp nơi, Hoa Khanh Trần xảy ra chuyện gì, hắn là người biết đầu tiên, hắn cười cười cưỡi ngựa đến trước mặt Hoa Khanh Trần nói: "Hôm qua vận khí không tốt, hôm nay nhất định phải thắng hoàng đệ!"

Hoa Khanh Trần bản thân tâm tình không tốt, không thèm nhìn Hoa Lạc Trần đã trả lời: "Hoàng huynh hôm qua không thèm săn bắn mà hưởng thụ phong cảnh, hoàng đệ rất hâm mộ!"

"Hoàng đệ hiểu lầm, hôm qua hoàng huynh là không chọn đúng vị trí, dã súc đều tập trung chỗ hoàng đệ, hoàng huynh tất nhiên là không săn được con nào!" Trên mặt Hoa Lạc Trần treo một nụ cười nhàn nhạt, người không biết còn cho rằng những gì hắn nói là thật.

Hoa Khanh Trần hừ lạnh, châm chọc nói: "Chẳng lẽ hoàng huynh hôm nay là muốn đồng hành với hoàng đệ sao?"

Hoa Lạc Trần nghe vậy lại không hề tức giận mà cười to: "Vẫn là hoàng đệ hiểu biết vi huynh a!"

Lời này vừa nói ra, trên mặt Mộc Khinh cùng Đông Phương Ngưng Tử đều trầm trọng lên, Hoa Khanh Trần thì vẫn là bộ dáng khó coi!

"Nếu đã vậy, thì mời hoàng huynh đuổi theo!" Hoa Khanh Trần lạnh giọng nói, sau đó liền nhanh chóng cưỡi ngựa phi vào rừng cây.

Nháy mắt, đám người Mộc Khinh thấy vậy, cũng lập tức theo sau, trong chốc lát, một trận tiếng vó ngựa dữ dội, bụi đất bay lên cuồn cuộn!

Phụ tá Hoa Lạc Trần thấy vậy, lập tức nói: "Thái tử, chúng ta có theo sau không?"

Hoa Lạc Trần nghe vậy cười nói: "Theo, sao lại không theo? Chính là chúng ta chậm rãi đi, trò hay mới có thể trình diễn!"

Phụ tá hiểu ý cười, sau đó liền hạ lệnh để mọi người chậm rãi hành tẩu, không cần sốt ruột. Hôm nay là lần đầu tiên Hoa Lạc Trần cùng Hoa Khanh Trần chính diện đấu với nhau! Trong lòng hai người đều có kế hoạch, âm mưu cũng dần thực hiện.

~

Trong đại trướng, Liễu Nguyệt Phi vẽ xong bản đồ, vừa lòng nhìn lại, quả nhiên thuận mắt hơn, sau đó mới húp một ngụm cháo trắng Thanh Nhi mang lên, nàng chỉ khi chìm trong công việc mới có thể quên bi thương, quên hết thảy.

Nhưng là hiện tại bản đồ cũng đã hoàn thành, bóng dáng Hoa Khanh Trần lại xuất hiện trong đầu, tâm nàng lại bắt đầu đau đớn.

Bất quá hiện tại Liễu Nguyệt Phi cũng không cảm thấy khó chịu, mà là một nỗi lo khác trong lòng làm cho nàng bất an! Loại tâm tình này kỳ thực chính là một loại dự cảm, cảm giác giống như có chuyện gì sẽ xảy ra. Đột nhiên miệng nàng tê rần, vội vàng phun ra một mảnh gốm vỡ, hẳn là vừa rồi lẫn trong bát!

"Thiếu chủ, cô không sao chứ, em thực đáng chết, em……" Thanh Nhi bên cạnh thấy động tác Liễu Nguyệt Phi, mới đầu có chút không hiểu, sau đó nhìn thấy mảnh gốm trong tay nàng cùng với cánh môi chảy máu liền hoảng sợ nói.

Nhưng Liễu Nguyệt Phi cũng không trả lời, suy nghĩ đã bay đến một nơi xa, một lúc lâu sau, Liễu Nguyệt Phi mới hỏi: "Thanh Nhi, sư phụ đi ra ngoài đã bao lâu?"

"Đã sắp ba canh giờ!" Thanh Nhi có chút không hiểu, nhưng là vẫn trả lời, nhìn cánh môi vẫn còn chảy máu của Liễu Nguyệt Phi, nóng vội nói: "Thiếu chủ, vẫn là để em nhìn xem miệng của cô như thế nào a!"

Liễu Nguyệt Phi lại nhẹ nhàng lắc đầu, não bộ lại nhanh chóng suy nghĩ, là chỗ nào có vấn đề? Cẩn thận suy xét lại, nàng không cho phép bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến sư phụ xảy ra!

~

Trong bãi săn, Hoa Khanh Trần cưỡi ngựa chạy một khoảng xa, người phía sau vẫn chưa đuổi kịp, đột nhiên Hoa Khanh Trần dừng lại, ánh mắt tập trung vào một con hổ trắng trước mắt, trong lòng dần dần dâng lên một niềm vui. Hổ, cư nhiên để hắn gặp được hổ.

Phiền muộn trong lòng cũng vì điều này mà vơi đi một ít, hắn nhẹ nhàng xuống ngựa, cầm cung tên trên tay, thận trọng từng bước đến gần Bạch Hổ, ngay lúc cách con hổ tầm trăm mét, Hoa Khanh Trần nấp xuống, mượn cỏ dại che khuất, chờ đợi thời cơ để một tên bắn gục!

Thời gian từng chút trôi qua, Bạch Hổ vẫn không cảm thấy nguy hiểm mà tiếp tục ăn con mồi của nó, không hề phát hiện có một bóng người đến gần.

Hoa Khanh Trần nhìn nhất cử nhất động của Bạch Hổ, từ từ kéo cung tên nhắm ngay nó. Ngay lúc hắn chuẩn bị buông tay, đột nhiên phía sau Bạch Hổ xuất hiện một thân ảnh màu đỏ, cũng khiến Bạch Hổ chú ý!

Hoa Khanh Trần ngưng mắt nhìn lại, nhất thời kinh ngạc vô cùng, người tới cư nhiên là Đỗ Chân Chân!

Mắt thấy Bạch Hổ sẽ vọt lên cắn Đỗ Chân Chân, Hoa Khanh Trần không kịp nghĩ nhiều, liền quăng cung tên sang một bên phi thân đến chỗ Đỗ Chân Chân.

Lúc này Bạch Hổ cùng Đỗ Chân Chân khoảng cách đã rất gần, thấy có người xâm nhập lãnh địa của nó, Bạch Hổ tất nhiên sẽ không khách khí vồ đến. Đã đến đây, vậy thành đồ ăn cho nó đi!

Đỗ Chân Chân vốn đang trên đường đến Thu Minh Sơn, không biết vì sao đột nhiên trước mắt tối sầm, lúc tỉnh lại đã ở trong này, mới đi vài bước liền nhìn thấy quái vật trước mắt, bị dọa đến kêu to lên. Nàng theo bản năng muốn vận khinh công bay đi nhưng lại chậm một bước, quần áo đã bị Bạch Hổ cào rách, một ít da thịt cũng theo đó mà tổn thương, nhất thời một cỗ đau đớn từ lòng bàn chân lan đến toàn thân Đỗ Chân Chân, nàng dùng sức đánh ra một chưởng để Bạch Hổ lui lại, nhưng một chưởng đó cũng đã dùng toàn lực.

Bạch Hổ thấy người tới có chút lợi hại, không khỏi dựng lông lên, toàn thân bước vào trạng thái chiến đấu. Một chưởng lúc trước, Đỗ Chân Chân đã dùng toàn lực, thấy Bạch Hổ lại chạy đến, Đỗ Chân Chân ngay cả sức trốn đi cũng không có, mắt thấy Bạch Hổ há miệng đầy răng nanh, một làn gió tử vong thổi qua toàn bộ đầu óc Đỗ Chân Chân.

Ngay lúc nàng cho rằng mình sẽ táng thân vào miệng hổ, cánh tay nhất thời bị một lực mạnh kéo qua, nàng theo bản năng nhìn lại, cư nhiên là Hoa Khanh Trần vào lúc khẩn cấp đã cứu nàng. Hoa Khanh Trần đứng chắn trước mặt Đỗ Chân Chân, đối mặt với Bạch Hổ nhào đến, hắn tập trung sức, đá một cước về phía Bạch Hổ, Bạch Hổ liền bị văng ra xa, hôn mê ngã xuống!

~

Trong đại trướng, tim Liễu Nguyệt Phi đột nhiên nhói lên, trong mắt đột nhiên hiện ra một bóng người — sư phụ?

Chẳng lẽ sư phụ xảy ra chuyện gì? Nàng kinh hoảng chạy ra bên ngoài, Thanh Nhi thấy vậy kinh hãi, thiếu chủ là muốn làm gì?

Bên này, Đỗ Chân Chân từ trên đất đứng lên, đầu óc còn chưa rõ ràng, thấy Bạch Hổ nằm bất động một bên, trong lòng còn sợ hãi. Sau đó nhớ đến Hoa Khanh Trần đứng chắn trước mặt lúc nãy, nàng liền nhìn bốn phía, phát hiện Hoa Khanh quỳ một chân trên mặt đất, toàn bộ cánh tay trái đều là máu, nàng như bị một cái chày gỗ gõ trúng, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, toàn thân bắt đầu phát run chỉ vào Hoa Khanh Trần, thét to: "Vương gia, tay của ngài!"

70. Chương 69

Chương 69: Thay phu xuất trướng

Rừng cây vào thu lạnh lẽo, đặc biệt nếu ngồi dưới đất lâu, toàn thân sẽ run lên. Hoa Khanh Trần nửa quỳ trên đất hồi lâu, đã lạnh phát run, đau đến chết lặng, đến lúc này đau đớn mới giảm một chút.

Đỗ Chân Chân ở bên cạnh thống khổ rơi lệ, nếu nàng không đến Thu Minh Sơn, Vương gia cũng sẽ không bởi vì cứu nàng mà bị thương. Hiện tại nàng không dám đỡ Vương gia lên, sợ làm đau hắn.

Bạch Hổ bất tỉnh lúc trước lúc này cũng dần tỉnh lại, chân trước bắt đầu đứng lên, rình rập nhìn Hoa Khanh Trần. Đỗ Chân Chân thấy Bạch Hổ lại đứng lên, liền bị dọa đến kêu to: "Vương… Vương gia, Bạch Hổ……"

Hoa Khanh Trần không trả lời Đỗ Chân Chân mà chỉ cầm lấy một tảng đá dưới đất, vận nội lực đánh về phía Bạch Hổ. Cùng lúc đó, xa xa bay tới một mũi tên, cùng với tảng đá Hoa Khanh Trần bắn ra đồng thời cắm vào đầu Bạch Hổ. Bạch Hổ vốn còn chút sức sống, trong nháy mắt mất đi toàn bộ tri giác, mũi tên kia trực tiếp cắm xuyên qua đầu nó.

"Vương gia……" Đỗ Chân Chân sợ hãi nhìn xung quanh, có tên bay tới, nhất định là người của triều đình!

Hoa Khanh Trần vẫn không để ý đến Đỗ Chân Chân, tay trái của hắn lại bắt đầu đau đớn, vừa rồi dùng lực khiến miệng vết thương lại toát rộng hơn. Răng Bạch Hổ thật đúng là cmn lợi hại*, nếu tay hắn không sớm chữa trị, chắc chắn sẽ bị phế!

(R: đừng hỏi ta, nguyên văn của tác giả là 'tm', cũng giống như 'cmn' à:|, còn nếu bạn nào k biết 'cmn' là gì thì thôi cứ tiếp tục trong sáng như vậy đi nhóe, đừng đi gu-gồ =)))

"Hoàng đệ, đệ làm sao vậy?" Giọng nói Hoa Lạc Trần đột nhiên từ phía sau truyền đến, nghe vậy, Hoa Khanh Trần nhìn lại đuôi mũi tên cắm trên đầu Bạch Hổ, quả nhiên trên đó có một chữ 'Lạc' lớn!

Thấy vậy, Hoa Khanh Trần không khỏi nở nụ cười. Xem ra Đỗ Chân Chân có thể tới nơi này là có người ra tay sắp đặt rồi! 'Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau lưng', kế này thật đúng là inh a!

"Thái tử, Vương gia, là Thái tử đến đây, chúng ta được cứu rồi!"Đỗ Chân Chân kinh ngạc nhìn người tới, hưng phấn kêu lên, sau đó hành lễ với Hoa Lạc Trần: "Thái tử, mau cứu Vương gia chúng ta, tay Vương gia, chảy thật nhiều máu a……"

"Câm mồm!" Hoa Khanh Trần đột nhiên lớn tiếng, ngắt ngang lời nói Đỗ Chân Chân. Tình huống hôm nay hắn hoàn toàn không ngờ đến, thật là bại bởi Hoa Lạc Trần. Hắn trực tiếp đứng lên, không để ý đến đau đớn trên tay trái, sắc mặt trắng bệch bước đến chỗ Hoa Lạc Trần, dùng giọng điệu vẫn lạnh lùng nói: "Chúc mừng hoàng huynh, giết được Bạch Hổ, đã thắng tỷ thí ngày thứ hai!" "Vương gia, Bạch Hổ rõ ràng là ngài giết!" Đỗ Chân Chân ngây ngô nói, đổi lại cũng là ánh mắt sắc bén của Hoa Khanh Trần, dọa nàng không dám lên tiếng nữa!

"Vẫn là đa tạ hoàng đệ, hôm qua hoàng huynh một con mồi cũng không bắt được, hôm nay đổi thành hoàng đệ. Huynh đệ chúng ta đúng là giống nhau a!" Hoa Lạc Trần cũng không để ý nói, trực tiếp gọi người khiêng Bạch Hổ đi.

"Hoàng đệ, tay đệ giống như bị thương, hoàng huynh mang đệ về tìm ngự y nhé!" Hắn vừa nói vừa nhìn cánh tay trái của Hoa Khanh Trần, vờ tỏ ra quan tâm.

"Đa tạ hoàng huynh, bất quá một chút thương nhỏ thôi, không có việc gì. Kìa, người của hoàng đệ cũng đến rồi!" Nói xong liền bước đến chỗ Mộc Khinh.

Mộc Khinh vừa thấy Hoa Khanh Trần một thân chật vật, lập tức bị dọa đến tim cũng muốn nhảy ra, nhanh chóng phi thân xuống ngựa, đỡ lấy Hoa Khanh Trần hỏi: "Sao lại thế này? Chúng ta vừa rồi lạc trong rừng!"

"Không có việc gì, bị tiểu nhân hãm hại mà thôi!" Hoa Khanh Trần lúc này mới trầm tĩnh lại, đem toàn thân mệt mỏi giao cho Mộc Khinh, thần trí dần mơ hồ.

Mộc Khinh lúc này mới nhìn thấy cánh tay trái bị thương của Hoa Khanh Trần, lập tức kinh hô: "Đông Phương, mau tới cầm máu cho Vương gia!"

Đông Phương Ngưng Tử đứng sau vội vàng chạy lên, lúc trước lạc đường trong rừng hắn đã cảm thấy có chuyện xảy ra, hiện tại nghe được tiếng gào của Mộc Khinh liền cấp tốc bay đến, vừa thấy tay trái Hoa Khanh Trần vẫn đang chảy máu không ngừng, hắn không thèm nghĩ nhiều, liền xé rách quần áo của bản thân, nhanh chóng cột vào cánh tay Hoa Khanh Trần để cầm máu!

"Đông Phương Tướng quân, thương thế của Vương gia như thế nào rồi?" Đỗ Chân Chân thấy sắc mặt hai người đều ngưng trọng thì lo lắng hỏi.

Lúc này Mộc Khinh cùng Đông Phương Ngưng Tử mới chú ý đến tồn tại của Đỗ Chân Chân, sắc mặt Mộc Khinh liền đại biến. Hoa Khanh Trần lần này không có mang Đỗ Chân Chân theo, xem ra hôm nay Hoa Khanh Trần bị thương nhất định không thoát khỏi liên quan đến nàng, hắn liền giận trừng mắt, không nói gì!

Đỗ Chân Chân vốn bản tính đơn thuần, không hiểu được ánh mắt của người khác, thấy Đông Phương Ngưng Tử vẫn không trả lời thì lại hỏi: "Tướng quân, Vương gia thế nào?"

"Đỗ Trắc phi, xin đừng quấy rầy Đông Phương Tướng quân được không?" Mộc Khinh không chịu nổi nói, lúc này mà còn lăng xăng.

Hoa Khanh Trần đang ghé lên người Mộc Khinh lúc này trừng mắt nhìn Đỗ Chân Chân, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thẳng vào nàng, khiến Đỗ Chân Chân thầm kinh hoảng trong lòng, nhưng lời tiếp theo của Hoa Khanh Trần lại khiến Đỗ Chân Chân sợ hãi vô cùng!

"Đỗ Trắc phi, đợi trở lại doanh, ngươi là có thể sang đại trướng của Đỗ Tướng quân, từ nay về sau, ngươi liền không còn quan hệ với bổn vương, nam hôn nữ gả, không can thiệp lẫn nhau!"

Lời Hoa Khanh Trần vừa nói ra, mọi người ở đây toàn bộ đều chấn kinh. Ý tứ của Hoa Khanh Trần là muốn hưu Đỗ Chân Chân sao?

Đỗ Chân Chân thoáng chốc sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy không ngừng, bùm một tiếng quỳ xuống với Hoa Khanh Trần, đau khổ cầu xin: "Vương gia, thiếp thân không phải cố ý, Vương gia, xin ngài tha thứ cho thiếp thân lần này đi!"

Thời đại này, nữ tử bị hưu thì còn ai muốn? Hơn nữa thể diện Đỗ gia để đâu đây?

Hoa Lạc Trần cũng không ngờ Hoa Khanh Trần sẽ làm vậy. Thực lực Đỗ Tướng quân tuy không cao nhưng cũng nắm một phần binh lực, hữu dụng với Hoa Khanh Trần! Tình huống hiện tại đã vượt ra ngoài dự kiến của hắn, nhưng cũng rất có lợi!

"Vương gia!" Đỗ Chân Chân rơi lệ đầy mặt, nhìn tay trái Hoa Khanh Trần, nàng biết mình đã không còn thể diện ở lại, nhưng là vì mặt mũi Đỗ phủ, nàng không thể bị hưu a!

"Mộc Khinh, mang bổn vương trở về!" Hoa Khanh Trần không để ý đến Đỗ Chân Chân, dùng một chút sức lực cuối cùng nói với Mộc Khinh, sau đó liền hôn mê!

Hiện tại Hoa Khanh Trần cần được chữa trị, Mộc Khinh cũng không thể chậm trễ, hắn nhìn Đỗ Chân Chân quỳ trên đất, sau đó nhất quyết cõng Hoa Khanh Trần lên ngựa, nói với Đông Phương Ngưng Tử: "Giao cho ngươi!"Nói xong liền nhanh chóng phi ngựa rời đi!

Đông Phương Ngưng Tử nghe vậy thì nhíu nhíu mày, muốn từ chối, nhưng hắn cũng biết hiện tại không phải lúc hành động theo cảm tính, nhìn lại Đỗ Chân Chân quỳ khóc trên đất, hắn bất đắc dĩ thở dài một hơi!

~

Trong doanh sớm đã có vài vị Vương gia mang thú mình bắt được trở lại, chỉ còn có thái tử Hoa Lạc Trần cùng Ngạo Vương Hoa Khanh Trần chưa trở về. Hai người này chưa trở về, kết quả cũng chưa thể xác định!

Liễu Nguyệt Phi hiện tại đang đứng trong doanh, sốt ruột nhìn về phía xa. Vì sao còn chưa trở về, là còn giận nàng sao?

Hoàng Nhi thấy bộ dáng lo lắng của Liễu Nguyệt Phi bèn khuyên: "Thiếu chủ, môn chủ lợi hại như vậy, sẽ không có chuyện gì đâu, lúc này khẳng định là đã bắt được con thú nào lớn, đang hài lòng cười rồi!"

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy, cúi đầu nở nụ cười một chút, Hoàng Nhi nói không sai, vậy rốt cuộc nàng đang lo cái gì chứ?

Lúc này một trận tiếng vó ngựa vang lên, Liễu Nguyệt Phi lập tức nhìn về phía đó, là sư phụ đã trở lại sao? Nàng vội vàng chạy đến, muốn nói cho sư phụ, nàng rất lo lắng, cũng sẽ không khiến hắn tức giận nữa!

Nhưng là vừa chạy một nửa đã nhìn thấy người dẫn đầu không phải Hoa Khanh Trần mà là người vẫn đi theo bên cạnh Hoa Lạc Trần, là người của Hoa Lạc Trần sao?

Vừa định bước lên, giọng báo tin vui bên kia đã truyền đến: "Thái tử hôm nay săn được Bạch Hổ!"

Lời vừa dứt, toàn bộ mọi người liền sôi trào lên. Bạch Hổ a, Bạch Hổ vua của muôn loài, cư nhiên bị Thái tử bắt được. Xem ra người thắng hôm nay nhất định là Thái tử rồi.

Liễu Nguyệt Phi mới mặc kệ cái gì Bạch Hổ không Bạch Hổ, nàng muốn là sư phụ của nàng!

Bên này thoáng chốc ồn ào huyên náo hẳn lên, tất cả đều đang tán thưởng Thái tử bắt được con mồi lớn. Trong khung cảnh náo nhiệt như vậy, Liễu Nguyệt Phi lại cảm thấy im ắng lạ thường, nỗi im ắng đó khiến trong lòng Liễu Nguyệt Phi rối loạn không thôi!

Vì sao lại như thế?

Sư phụ? Sư phụ, người ở đâu rồi?

Lúc này, xa xa truyền đến một tiếng vó ngựa, lần này không vang dội như đám người lúc trước, tất nhiên không thể khiến mọi người đang trong náo nhiệt chú ý, nhưng Liễu Nguyệt Phi đứng ngay cửa thì lại khiếp sợ ngẩng đầu, chờ mong nhìn ra xa, là sư phụ sao?

Nhưng là đợi đến khi nàng nhìn thấy người, trong lòng liền kinh hãi không thôi, sắc mặt lập tức trắng bệch, không thèm quan tâm đến thân phận phi người bay qua!

"Vương gia làm sao vậy?" Trực tiếp đến bên cạnh Mộc Khinh, nàng đỡ lấy Hoa Khanh Trần, nhìn cánh tay được băng lại sơ sài của hắn, trong lòng nàng dâng lên một nỗi sợ hãi vô hạn.

Mộc Khinh hiện tại cũng không thèm quan tâm vì sao Lâm Tường Vi lại có võ công, hắn đỡ Hoa Khanh Trần xuống ngựa liền cõng lên lưng chạy vào đại trướng!

"Bị Bạch Hổ cắn thương! Lúc chúng ta phát hiện đã đổ rất nhiều máu, hiện tại đã hôn mê!" Hắn vừa chạy vừa giải thích cho Liễu Nguyệt Phi.

Nghe vậy, Liễu Nguyệt Phi nhíu mày, Bạch Hổ là Hoa Lạc Trần bắt được, sao lại cắn sư phụ bị thương?

Nàng nhìn Mộc Khinh bên cạnh, biết hiện tại không phải lúc để hỏi, liền phân phó Thanh Nhi Hoàng Nhi đi tìm thái y!

Hoàng Nhi cũng bị chuyện này dọa khiếp sợ, môn chủ cư nhiên bị thương?

Mọi người vốn còn đang chúc mừng, biết được Ngạo Vương Hoa Khanh Trần cư nhiên bị thương, hơn nữa còn là bị Bạch Hổ này cắn, nhưng trên đầu Bạch Hổ cắm lại là tên của Thái tử, nhất thời không rõ tình huống là như thế nào, nhưng cũng không có thời gian suy nghĩ, mọi người đều đi đến trướng của Hoa Khanh Trần. Ngạo Vương bị thương cũng không phải việc nhỏ!

Triệu cũng biến sắc, vội vàng theo Liễu Nguyệt Phi bước vào đại trướng, giúp Liễu Nguyệt Phi nhúng khăn lau đi bụi đất trên mặt Hoa Khanh Trần. Hai mắt Triệu Nhu Nhi lúc này cũng đã đỏ lên, Liễu Nguyệt Phi lại bình tĩnh đến bất ngờ, khiến Mộc Khinh cùng Đông Phương Ngưng Tử đều cảm giác kỳ quái. Vì sao nàng một chút cũng không khổ sở?

Hoàng đế định đích thân vào xem, nhưng lại bị Hoàng hậu nói máu tanh không tốt mà ngăn cản, đành đứng bên ngoài chờ đợi. Lúc này Đỗ Chân Chân cũng đã trở về, thút thít nói: "Đều do ta, đều do ta!"

Liễu Nguyệt Phi đang chờ thái y đến chữa trị, lại bị tiếng khóc này làm phiền lòng, nàng lớn tiếng quát: "Câm miệng!"

Đỗ Chân Chân đúng là bị tiếng quát uy lực mười phần, không cho phép kháng cự này dọa nín, khiếp đảm nhìn Liễu Nguyệt Phi, không rõ vì sao lúc này toàn thân nàng phát ra khí lạnh, không rõ vì sao nàng lại trấn định như vậy, càng không rõ khí phách của nàng là từ đâu đến?

Hoa Lạc Trần đứng trước cửa đại trướng thấy Liễu Nguyệt Phi như vậy, trong mắt hiện lên một tia sáng, sau đó hắn liền đi ra ngoài. Lúc này thái y cũng được Huyền Thiên dẫn vào cạnh giường!

Thái y cũng choáng váng, chuyện của Ngạo Vương hắn vừa nghe nói đã vội vàng chạy đến, không ngờ đang đi trên đường thì bị người này nâng thẳng đến đây!

Liễu Nguyệt Phi thấy thái y đến, lớn tiếng hạ lệnh: "Huyền Thiên canh chừng, Hoàng Nhi chuẩn bị nước nóng cùng vải trắng, Thanh Nhi hỗ trợ. Thái y, bản cung nói cho ngươi, hôm nay nếu ngươi không cứu được Vương gia, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của ngươi!"

Câu chữ rõ ràng, lời ít ý nhiều, nên an bày, nên nói, tất cả đều hoàn hảo. Mọi người ở đây cũng bội phục khí thế của Liễu Nguyệt Phi lúc này, đúng là có thể ra mặt lúc Ngạo Vương không ở!

Triệu Nhu Nhi nhìn thoáng qua Liễu Nguyệt Phi, sau đó cũng bị Huyền Thiên mời ra ngoài! Trong đại trướng nháy mắt đã an tĩnh lại, bán kính mười mét bên ngoài đại trướng đều là Khanh Tự quân*, trong vòng trăm mét không có một tiếng động. Trong đại trướng, thái y cẩn thận băng bó cầm máu cho Hoa Khanh Trần, Liễu Nguyệt Phi tự tay đút Hoa Khanh Trần từng muỗng canh bổ huyết! Nhưng hắn đang hôn mê, cũng không uống được bao nhiêu!

(R: Khanh Tự quân: binh lính dưới quyền Hoa Khanh Trần. Bạn Hoa Lạc Trần cũng có, gọi là Lạc Tự quân).

Một canh giờ sau, thái y đã băng bó xong, viết một phương thuốc giao cho Huyền Thiên rồi lui xuống. Liễu Nguyệt Phi nhìn Hoa Khanh Trần đã qua cơn nguy hiểm đang ngủ say, trong lòng chậm rãi thở phào nhẹ nhõm!

"Thanh Nhi Hoàng Nhi, bảo hộ sư phụ. Huyền Thiên, huynh cùng ta đi ra ngoài!"

"Dạ!"

Người bên ngoài thấy thái y bước ra đều thở phào một hơi. Liễu Nguyệt Phi cùng Huyền thiên vừa bước ra sau đã bị mọi người vây quanh hỏi thăm. Bởi vì thái y vừa ra tới đã bị Hoàng thượng gọi đi, cho nên muốn hỏi cũng chỉ có thể hỏi vị Lâm Trắc phi này. Liễu Nguyệt Phi mắt lạnh nhìn thoáng qua tất cả, ở đây được bao nhiêu người là thật lòng quan tâm sư phụ?

Sau đó, lại nghe đến một tiếng thút thít đứt quãng, nàng nhíu nhíu mày, sư phụ đã không sao, còn khóc cái gì? Nàng nhìn về phía phát ra tiếng khóc, mới thấy Đỗ Chân Chân vẫn còn đang quỳ, lúc này nàng mới nhớ, Đỗ Chân Chân cũng không có tới Thu Minh Sơn, lần này sư phụ bị thương lại có cô ta!

Liễu Nguyệt Phi bước qua, lớn tiếng nói với Đỗ Chân Chân: "Khóc cái gì mà khóc, Vương gia còn chưa có chết!"

Một tiếng quát lớn này khiến tầm mắt mọi người hướng về Liễu Nguyệt Phi, tất cả đều trách lời nói của nàng quá nặng...

Đỗ Chân Chân vừa rồi thấy Liễu Nguyệt Phi như vậy hiện tại trong lòng đã có chút khiếp đảm, không còn vẻ hào hùng lúc trước nữa, nàng khóc nói với Liễu Nguyệt Phi: "Lâm tỷ tỷ, giúp Chân Chân cầu xin Vương gia, xin Vương gia đừng hưu Chân Chân!"

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều cả kinh, Triệu Nhu Nhi trong đám người cũng kinh ngạc, mọi chuyện rốt cuộc là như thế nào?

Trong lòng Liễu Nguyệt Phi cũng không hiểu. Lúc trước khi nàng mới đến Nam Tề*, sư phụ đã nói với nàng, hắn sẽ tìm một lí do thuận lợi để bọn họ tìm được nhà chồng khác, không thể chậm trễ người ta!

(R: chỗ Liễu Diệp sơn trang của bạn Nguyệt không phải nằm ở Nam Tề mà là ở Đông Hạo, hay Tây Lâm gì đó ta quên rồi, nên mới nói là 'lúc mới đến Nam Tề' chứ k phải là 'lúc mới trở lại Nam Tề'. Nhưng mà hình như là Đông Hạo, chỗ có bạn nam phụ ta thích nhất =))).

Nhưng là hiện tại sư phụ cư nhiên trực tiếp hưu Đỗ Chân Chân trước mặt mọi người. Rốt cuộc là có chuyện gì mà khiến sư phụ phát hỏa đến vậy?

"Vì sao Vương gia muốn hưu cô?" Liễu Nguyệt Phi lạnh giọng hỏi, muốn cởi chuông phải tìm người buộc chuông, mọi chuyện xảy ra trên người Đỗ Chân Chân thì phải tìm nàng giải đáp!

Đỗ Chân Chân nghe vậy, cúi đầu suy nghĩ một chút mới nói "Vương gia vì cứu ta mới bị Bạch Hổ cắn thương!"

Lời này vừa nói ra, mọi người lại càng không hiểu, Ngạo Vương đã cứu nàng, vậy tại sao lại muốn hưu? Nếu không thích, vì sao còn vì nàng mà bị thương?

Trong lòng Triệu Nhu Nhi cũng đoán được vài phần, Vương gia cứu Đỗ Chân Chân không phải vì thích mà là hợp tình hợp lí, một nam tử không thể thấy chết mà không cứu, huống chi người đó còn là phi của mình.

Điều này tất nhiên Liễu Nguyệt Phi cũng biết, sắc mặt nàng lại càng rét lạnh, lớn tiếng quát Đỗ Chân Chân: "Đỗ Chân Chân, ngươi thật to gan, cư nhiên dám xông vào bãi săn, ngươi phải bị tội gì?"

Đỗ Chân Chân thật không ngờ Liễu Nguyệt Phi lại nói nàng như vậy, tự ý xông vào bãi săn là tội lớn, nói không chừng còn có thể bị gán là muốn hành thích Hoàng thượng, đây là tội phải tru di cửu tộc! Hai mắt nàng vô thần nhìn Liễu Nguyệt Phi.

Lúc này đại ca cùng phụ thân của Đỗ Chân Chân cũng đã đến, sau khi nghe được mọi chuyện, Đỗ Tướng quân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Đỗ Chân Chân một lúc lâu, cuối cùng thở dài một hơi, hắn vẫn là không yên lòng nữ nhi này a. Bước đến kéo Đỗ Chân Chân đứng lên, hắn nói với Liễu Nguyệt Phi: "Lâm Trắc phi cũng không cần giáo huấn nữ nhi của bản quan, Vương gia đã hạ hưu thư, từ này về sau, Đỗ gia cùng Ngạo vương phủ không còn liền quan. Còn chỗ Hoàng thượng, thần tất nhiên sẽ đi tạ tội!"

(R: k biết edit cha bạn Chân là gì nữa '~'. Lão?? Ông?? Hắn?? Nhân vật này không tốt mà cũng không xấu a).

Nói xong liền kéo Đỗ Chân Chân rời đi, Liễu Nguyệt Phi cũng không ngăn cản. Đỗ Chân Chân thương tổn sư phụ, dựa heo tính tình của nàng, có thể đã trực tiếp chém Đỗ Chân Chân, nhưng tình huống hiện tại còn phải nhờ đến Đỗ lão Tướng quân, nàng xoay xoay nắm đấm, vẫn là quên đi, trở lại đại trướng!

Những người vậy xung quanh bên ngoài dần bị Huyền Thiên mời đi. Hoàng đế, Hoàng hậu cùng Huệ phi vờ đến hỏi thăm một chút rồi cũng đi. Triệu Nhu Nhi vốn định cùng Liễu Nguyệt Phi ở lại canh chừng Hoa Khanh Trần lại bị Liễu Nguyệt Phi một lời từ chối, Triệu Nhu Nhi cũng không phản bác, chỉ im lặng trở về. Vô Ngôn thấy vậy, trong lòng càng ác cảm với Liễu Nguyệt Phi hơn, cư nhiên muốn độc bá Vương gia!

Liễu Nguyệt Phi ngồi bên giường nhìn Hoa Khanh Trần đang ngủ say, vành mắt bắt đầu ửng đỏ. Vừa rồi đều là nàng cố nhịn, dưới tình huống đó, nàng không được phép mất bình tĩnh, đã không có sư phụ, nàng phải đứng vững! Từ trước đến giờ, sư phụ đã lần nào bị thương nghiêm trọng đến vậy chứ? Lúc nãy nàng biết là do Đỗ Chân Chân, thiếu chút nữa đã nhịn không được mà ra tay giết luôn cô ta!

Sư phụ lúc này không còn phát ra lãnh khí như bình thường, cũng không dịu dàng với nàng nữa, chỉ là lẳng lặng nằm ngủ ở đó. Nỗi sợ hãi trong lòng nàng đột nhiên lại dâng lên, nàng sợ hãi mất đi hắn, càng nghĩ càng cảm thấy bất an, nàng liền trực tiếp ôm lấy Hoa Khanh Trần đang ngủ mà khóc.

~

Sáng hôm sau, lúc Thanh Nhi tiến vào đại trướng, tình hình vẫn như vậy, Liễu Nguyệt Phi ngồi trên ghế, toàn thân ghé lên người Hoa Khanh Trần.

Thanh Nhi nhíu mày, tiếp tục như vậy sẽ bị cảm! Nàng vội vàng đánh thức Liễu Nguyệt Phi: "Thiếu chủ, buổi săn hôm nay sắp xuất phát!"

Liễu Nguyệt Phi vừa tỉnh lại, đầu óc còn mơ hồ, hơn nữa tính tình cũng không tốt, trực tiếp lớn tiếng quát: "Chẳng lẽ ngươi còn muốn sư phụ như vậy đi săn sao?"

Thanh Nhi nghe vậy cũng không nghĩ nhiều, Liễu Nguyệt Phi là như thế nào nàng đã sớm quen thuộc, biết đây chỉ là bộ dạng chưa tỉnh ngủ của Liễu Nguyệt Phi thôi, nàng nhẹ nhàng giải thích: "Thiếu chủ, chẳng lẽ cô nguyện ý để môn chủ cứ như vậy thua trận sao?"

Đầu óc Liễu Nguyệt Phi cũng từ từ tỉnh lại, nghe lời Thanh Nhi nói, cũng hiểu được ý của nàng!

"Thanh Nhi, chuẩn bị quần áo gọn gàng một chút, bản cung thay Vương gia đi săn!"

"Dạ, em đã sớm mang đến!" Thanh Nhi tuệ tâm cười, bắt đầu giúp Liễu Nguyệt Phi thay quần áo!

Liễu Nguyệt Phi nhàn nhạt nở nụ cười, Thanh Nhi vẫn là hiểu nàng!

Thanh Nhi giúp Liễu Nguyệt Phi mặc một kiện chiến y nam tử màu trắng, quấn mái tóc dài lên, Liễu Nguyệt Phi lập tức trở nên hiên ngang oai hùng, cả người toát lên khí thế uy vũ chính khí, tựa như một tướng quân chuẩn bị xuất chinh!

"Thanh Nhi, lúc ta không ở đây, sư phụ giao cho em cùng Hoàng Nhi!" Liễu Nguyệt Phi mặc xong y phục liền bước ra ngoài, lúc đi đến cửa thì quay lại phân phó với Thanh Nhi!

"Dạ! Thanh Nhi nhất định chăm sóc môn chủ thật tốt!" Thanh Nhi lập tức trả lời.

Liễu Nguyệt Phi gật đầu, sau đó liền đi ra ngoài. Huyền Thiên Diệt Thiên đang đứng chờ bên ngoài, nhìn thấy Liễu Nguyệt Phi, nhất thời cũng biết nàng định làm gì!

Trong lòng hai người đều cười, đây mới là thiếu chủ của bọn họ! Môn chủ bị thương, bọn họ còn có thiếu chủ! Trận đấu bọn họ không thể thua, huống chi là thua Thái tử gian trá kia!

(R: gian trá mà ta thích =)))

"Huyền Thiên, tập trung nhân mã, nói cho bọn họ, hôm nay là do ta dẫn dắt, ai không muốn có thể không đi!"

"Dạ!" Huyền Thiên một bộ dáng được huấn luyện tốt chạy đến đại trướng bên cạnh!

Lúc này người của Hoa Khanh Trần đã giảm một ít, chủ tướng không ở, bọn họ xuất phát như thế nào đây? Mộc Khinh cùng Đông Phương Ngưng Tử thương lượng với nhau, định để Mộc Khinh ra ngoài dẫn dắt đội ngũ, tin chắc Hoa Khanh Trần đang nằm trên giường cũng không nguyện ý cứ như vậy mà thua Thái tử!

Nhưng là Mộc Khinh cũng biết, chính mình danh bất chính ngôn bất thuận, dựa vào cái gì thay thế Hoa Khanh Trần? Đừng nói là Hoàng đế không thừa nhận, ngay cả thiếp thân thị vệ Huyền Thiên Diệt Thiên bên cạnh Hoa Khanh Trần cũng kêu không động!

Đang lúc buồn rầu, Huyền Thiên đột nhiên xuất hiện, Mộc Khinh trong lòng vui vẻ, chẳng lẽ Hoa Khanh Trần đã tỉnh?

"Huyền Thiên, Vương gia nhà ngươi tỉnh sao?" Mộc Khinh hỏi ra miệng.

"Mộc đại nhân, Vương gia nhà ta vẫn chưa tỉnh!" Huyền Thiên sắc mặt ngưng trọng nói, nhìn vẻ mất mát của Mộc Khinh, trong lòng hắn cũng hiểu được, tiếp tục nói: "Bất quá, Vương phi nhà ta sẽ thay thế Vương gia xuất trướng!"

Vừa dứt lời, Mộc Khinh đã vô cùng kinh ngạc. Ngạo Vương này từ lúc nào mà có Vương phi rồi? Không phải đều là Trắc phi thôi sao?

Huyền Thiên thấy vậy, lập tức giải thích: "Chính là Lâm Trắc phi, người trong mắt ta chính là Vương phi!"

Mộc Khinh không hiểu hỏi: "Nàng đi sao?" Một nữ nhân cũng có thể phục chúng?

"Vương phi nói, không muốn đi có thể không đi, dù sao Huyền Thiên Diệt Thiên cùng Khanh Tự quân đều sẽ đi, các vị có thể suy nghĩ!" Huyền Thiên nói xong liền lui ra.

Còn nửa canh giờ nữa sẽ xuất phát, Huyền Thiên mặc kệ bọn họ có đi hay không, cho dù chỉ có hai người hắn cùng Diệt Thiên theo thiếu chủ, hắn cũng tin tưởng thiếu chủ sẽ thắng trận đấu!

Liễu Nguyệt Phi mang theo Diệt Thiên đến đại doanh, những Vương gia ở đó đều đã chuẩn bị tốt, nhìn thấy nàng một thân chiến phục đều khó hiểu.

Hoàng hậu lập tức nhíu mày nói: "Lâm Trắc phi, ngươi xem ngươi mặc cái dạng gì, còn ra thể thống sao?"

Liễu Nguyệt Phi cũng không sốt ruột giải thích, nói với Hoa Mạch Tiêu: "Hoàng thượng, Tường Vi thay Vương gia xuất chinh, xin Hoàng thượng ân chuẩn!"

Nghe vậy, Hoa Mạch Tiêu có chút hứng thú, chuyện Lâm Tường Vi từng lên chiến trường hắn biết, lúc này nhìn thấy nàng một thân chiến phục, đúng là cũng ra dáng, trong lòng hắn không khỏi tò mò, cũng muốn xem xem nàng rốt cuộc có bao nhiêu năng lực: "Trẫm chuẩn!"

Một câu của Hoàng thượng đã ân chuẩn cho Liễu Nguyệt Phi xuất hành, bất quá những Vương gia khác cũng không để nàng vào mắt, cho dù nàng lợi hại như thế nào đi nữa cũng không thể bằng một nam nhân!

Hoa Lạc Trần như đăm chiêu nhìn Liễu Nguyệt Phi, trong lòng cũng chậm rãi đánh giá nàng!

Liễu Nguyệt Phi đi đến chỗ Huyền Thiên, lúc này Khanh Tự quân cũng đã tập trung lại, nàng liếc nhìn Hoa Lạc Trần một cái, săn bắn lần này vẫn chưa xảy ra biến cố lớn, sư phụ còn đang hôn mê, an toàn của đại doanh là vô cùng quan trọng, khó tránh khỏi sẽ bị người có tâm lợi dụng gây bất lợi. Nàng híp mắt nhìn mười vạn Khanh Tự quân trước mắt, săn bắn không cần những người này, sư phụ hai ngày trước cũng chỉ dẫn theo hai mươi người, an toàn mới là quan trọng nhất!

"Khanh Tự quân ở đây đợi lệnh, thời khắc đều phải bảo vệ đại doanh an toàn. Diệt Thiên, huynh lưu lại!"

Diệt Thiên nghe vậy, bản thân vốn định đi theo Liễu Nguyệt Phi, nhưng nàng đã hạ lệnh như vậy, đối với người mình tôn trọng thứ hai trong đời, hắn không cho phép chính mình cãi lại! Kiên trì, hắn cực kì không muốn trả lời: "Dạ!"

"Hôm nay ta dự cảm có sẽ có chuyện xảy ra, chủ yếu bảo hộ an toàn của Hoàng đế, chỗ sư phụ có Yêu Quái Quỷ Quái, huynh đừng lo!" Liễu Nguyệt Phi tất nhiên cũng biết bất mãn trong lòng Diệt Thiên, nhỏ giọng hạ lệnh bên tai hắn!

Nhất thời Diệt Thiên cảm thấy gánh nặng trên người càng nặng hơn, hắn nghiêm túc nói với Liễu Nguyệt Phi: "Dạ! Diệt Thiên nhất định sẽ bảo hộ đại doanh an toàn!"

Liễu Nguyệt Phi gật đầu, đi về phía Mộc Khinh! Nhìn những đại thần vốn đi theo Hoa Khanh Trần, hiện tại cũng chỉ còn Mộc Khinh, Đông Phương Ngưng Tử cùng mười ba người khác! Liễu Nguyệt Phi bảo Huyền Thiên ghi nhớ tên những người này, sau đó nói: "Đa tạ các vị đại nhân hỗ trợ!"

"Chúng ta là theo Vương gia, vô luận như thế nào cũng phải giúp Vương gia hoàn thành trận đấu!" Mộc Khinh thận trọng nói.

Đông Phương Ngưng Tử bên cạnh cũng gật đầu tỏ vẻ tán thành, bất quá ánh mắt lại đặt trên người Liễu Nguyệt Phi một thân chiến bào, cảm giác quen thuộc lại càng mãnh liệt!

"Đã vậy, lên ngựa đi!" Liễu Nguyệt Phi nhìn chiến mã Đạp Tuyết của Hoa Khanh Trần, vừa lòng vuốt ve bộ lông của nó. Mà động tác vô tình của Liễu Nguyệt Phi, lại khiến đám người Mộc Khinh vô cùng kinh ngạc. Đạp Tuyết chưa bao giờ cho người ngoài đến gần, chỉ để một mình Hoa Khanh Trần cưỡi, hiện tại sao lại chấp nhận vị Lâm Trắc phi này? Rốt cuộc Hoa Khanh Trần sủng ái nàng đến mức độ nào, ngay cả Đạp Tuyết cũng nhận nàng?

Lại không biết Đạp Tuyết là đồng bọn với Liễu Nguyệt Phi quậy từ nhỏ đến lớn, nàng không có ngựa riêng, bình thường đều là cưỡi chung với Hoa Khanh Trần, nếu không là một mình cưỡi Đạp Tuyết.

Lúc này Hoàng thượng cũng không nói gì nữa, hai ngày trước đều nói hết rồi, hôm nay là ngày cuối cùng cũng không còn hưng trí, chỉ nhàn nhạt một câu "Đi sớm về sớm!"

Các Vương gia liền cưỡi ngựa phi ra ngoài.

Liễu Nguyệt Phi lưu loát lên ngựa, cưỡi Đạp Tuyết nhanh chóng chạy ra, thân hình mạnh mẽ xuyên qua đám đông, kỹ thuật cưỡi ngựa điêu luyện làm người xem tròn mắt. Không ngờ kỹ thuật của vị Công chúa Bắc Sát này lại tốt như vậy.

Một đám người của Ngạo Vương vốn xuất phát cuối cùng, nhờ Liễu Nguyệt Phi mở đường, đã xông lên dẫn đầu!

Liễu Nguyệt Phi thoải mái cưỡi Đạp Tuyết, tìm kiếm con mồi đầu tiên. Lần này nàng dùng không phải là cung tên mà là nỏ. Đối với người sử dụng quen như nàng, nỏ dễ điều khiển hơn nhiều!

Lúc này Hoa Lạc Trần đột nhiên xuất hiện bên trái nàng, Liễu Nguyệt Phi nhìn về phía hắn, chỉ thấy hắn đang nhắm ngay một con hươu sao đang chạy. Liễu Nguyệt Phi híp mắt, nhanh chóng hướng nỏ về phía con hươu, buông tay một cái, tên bay ra ngoài đánh gãy mũi tên của Hoa Lạc Trần!

Không đợi Hoa Lạc Trần phản ứng lại, mũi tên thứ hai đã nhanh chóng bắn về phía đầu con hươu sao. Nháy mắt, con hươu đã ngã xuống, trên người cắm mũi tên của Ngạo Vương.

Hoa Lạc Trần lúc này mới quay đầu lại nhìn người vừa đoạt con mồi của hắn, cư nhiên là Trắc phi Ngạo Vương, nhưng hắn không tức giận, ngược lại còn nhàn nhạt nở nụ cười.

Không thấy được bộ dạng phát hỏa của Hoa Lạc Trần, trong lòng Liễu Nguyệt Phi có chút không thoải mái, nhưng khi nhìn đến tươi cười của hắn, cái loại dự cảm mãnh liệt lúc trước lại xuất hiện.

Hôm nay là ngày cuối cùng, Hoa Lạc Trần nhất định sẽ có hành động! Nàng phải cẩn thận!

"Lâm Trắc phi hảo tên pháp!" Hoa Lạc Trần nói với Liễu Nguyệt Phi, hơn nữa còn phái người giúp nàng kéo con mồi về.

“Đa tạ Thái tử, tên pháp của Thái tử cũng rất lợi hại!” Liễu Nguyệt Phi khách khí nói, nàng tuy là chế tạo máy móc, nhưng trong quân đội cũng phải học chiến đấu. Đừng nói là săn thú, cho dù là ngắm bắn xa hàng km, nàng cũng nắm chắc hoàn thành! Hoa Lạc Trần hắn tất nhiên là không thể so sánh!

“Vậy chúc Lâm Trắc phi hôm nay săn được nhiều con mồi hơn!”Hoa Lạc Trần nói xong liền cưỡi ngựa đi về hướng khác.

Liễu Nguyệt Phi lựa chọn đường đi xong, Đông Phương Ngưng Tử cùng Mộc Khinh phía sau mới đuổi đến.

“Thuật cưỡi ngựa của Lâm Trắc phi cư nhiên lợi hại đến vậy!”Đông Phương Ngưng Tử ca ngợi. Người luyện võ từ nhỏ như hắn, thuật cưỡi ngựa tất nhiên cũng không tồi! Hôm nay thấy Liễu Nguyệt Phi cưỡi ngựa xuất thần như vậy, thật sự là khiến hắn mở mang tầm mắt, trong lòng cũng dần bội phục nàng.

Liễu Nguyệt Phi gật đầu cười, kỳ thực cưỡi ngựa là tới cổ đại mới học, bởi vì lười không muốn đi đường nên mới luyện cưỡi ngựa đến đặc biệt tốt. Hơn nữa nàng thích tốc độ, cho nên mỗi lần cưỡi ngựa đều điên cuồng, không có chút an toàn!

“Hảo tên pháp, thật sự là khởi đầu tốt đẹp a!” Mộc Khinh nhìn đến hươu sao được thị vệ mang về từ xa liền tán thưởng. Hiện tại hắn đã hoàn toàn tin tưởng chuyện Công chúa Bắc Sát từng ra chiến trường!

Liễu Nguyệt Phi nhún vai “Đi thôi, hiện tại mới bắt được một con, trận đấu hôm nay nhất định phải thắng!”

“Hôm qua Thái tử bắn chết một Bạch Hổ, hôm nay nếu không có con mồi tương đương như thế, muốn thắng cũng khó!” Huyền Thiên nghĩ đến quy định của trận đấu thu vây, nhíu mày nói.

“Thái tử có thể bắt được Bạch Hổ, nhất định có chỗ kỳ quái, nếu không sao Vương gia có thể bị Bạch Hổ cắn thương?” Đông Phương Ngưng Tử khinh thường nói, trong lòng hắn vẫn không tin Hoa Lạc Trần có thể bắt được con hổ kia!

“Vô luận như thế nào, Thái tử bắt được Bạch Hổ là sự thật, hôm nay chúng ta phải cố gắng!” Mộc Khinh lên ngựa, không muốn tiếp tục lãng phí thời gian nữa!

“Lời Mộc đại nhân rất đúng, chúng ta chia ra ba đường. Ta cùng Huyền Thiên một tổ, Mộc đại nhân cùng Đông Phương đại nhân chia làm hai tổ, những người còn lại tự phân ra đi. Thời điểm mặt trời lặn sẽ gặp lại ở chỗ này!” Liễu Nguyệt Phi cưỡi trên lưng Đạp Tuyết, quay đầu ra hiệu với Huyền Thiên.

“Huyền Thiên cùng Trắc phi, không khỏi quá……” Mộc Khinh còn định nói gì đó, nhưng đã bị Liễu Nguyệt Phi cắt ngang.

“Liền quyết định như vậy. Huyền Thiên, chúng ta đi!”

Nói xong liền cấp tốc cưỡi ngựa rời đi, Huyền Thiên cũng theo sát phía sau.

Mộc Khinh đối với chuyện này cũng bất đắc dĩ, không rõ Huyền Thiên Diệt Thiên tại sao lại nghe lời nàng đến vậy, còn có Khanh Tự quân, cư nhiên không hề phản kháng. Nữ tử như vậy ở bên cạnh Hoa Khanh Trần, rốt cuộc là tốt hay xấu đây?

Liễu Nguyệt Phi cưỡi ngựa chạy trên Thu Minh Sơn, trong đầu nhớ lại bản đồ trước kia. Độ cao Thu Minh Sơn so với mặt nước biển ước chừng khoảng năm ngàn mét, được tạo thành từ năm ngọn núi. Hiện tại vị trí của nàng cùng Huyền Thiên là đang ở khe sâu giữa hai ngọn núi. Ở khe sâu cây cối um tùm, khí hậu rất thích hợp để sinh vật phát triển.

Cho nên chỗ này nhất định sẽ có nhiều thú!

“Huyền Thiên, bước vào khe sâu mười mét là bố trí an toàn. Nơi đó có cạm bẫy, ngàn vạn lần không được tiến vào!” Lúc vừa bước vào khe sâu, Liễu Nguyệt Phi đã nói sơ qua nơi nào có cạm bẫy cho Huyền Thiên biết. Chỗ đó là nơi Hoa Lạc Trần bố trí lúc trước, không thay đổi.

Huyền Thiên gật đầu, kỳ thực hắn cũng biết, sơ đồ bố trí an toàn lúc trước môn chủ cũng có đưa cho hắn xem. Nhưng hiện tại Liễu Nguyệt Phi nói lại, hắn biết là nàng lo lắng nên nhắc nhở!

Liễu Nguyệt Phi nhìn địa thế khe sâu, này cũng không phải là thứ có thể thể hiện lên bản đồ. Hoa Lạc Trần thật sự là tâm cơ sâu nặng, chỗ có nhiều thú, cư nhiên lại bố trí biện pháp an toàn. Như vậy người khác cũng sẽ không dám đến đây, bởi rất sợ đạp trúng địa lôi, hèn gì lúc trước toàn là Hoa Lạc Trần thắng cuộc.

"Chỗ này sông ngòi chằng chịt, động vật cũng rất đa dạng, huynh cẩn thận một chút!" Đây cũng là nguyên nhân nàng không cho những người kia đi theo!

Liễu Nguyệt Phi xuống ngựa, để Đạp Tuyết ăn cỏ bên ngoài, nếu thấy nguy hiểm, Đạp Tuyết cũng sẽ biết tự cứu bản thân. Bên trong cây cối nhiều, không dễ cưỡi ngựa.

Huyền Thiên thấy vậy cũng nhảy xuống, để ngựa của mình ở cùng một chỗ với Đạp Tuyết.

Liễu Nguyệt Phi vừa đi vừa để Huyền Thiên đuổi kịp. Trong rừng bùn đất ẩm ướt, mỗi bước đi đều để lại dấu chân rất rõ "Tới đây, chúng ta tìm xem có động vật lớn nào không, như vậy mới có thể so được với Thái tử!"

Lời nói của Huyền Thiên cùng Đông Phương Ngưng Tử lúc trước đã để lại ấn tượng trong lòng Liễu Nguyệt Phi. Huyền Thiên nói không sai, nếu không có con mồi tương đương, hôm nay cho dù săn được bao nhiêu đi nữa cũng không thể so sánh với Hoa Lạc Trần! "Con nhỏ thì bỏ đi, miễn cho đánh rắn động cỏ!"

"Dạ!" Đối với quyết định của Liễu Nguyệt Phi, Huyền Thiên cho đến giờ cũng chưa từng do dự, chỉ cần nàng phân phó là hắn sẽ làm!

……

Bên ngoài khe sâu, Hoa Lạc Trần mang theo người của hắn đứng đó, vẫn chưa tiến vào!

"Thái tử, xem ra Lâm Tường Vi này đúng là cũng có chút đầu óc!" Phụ tá đứng sau nói, không ngờ Lâm Tường Vi cư nhiên tìm tới chỗ này!

Hoa Lạc Trần nhìn Đạp Tuyết đang ăn cỏ phía xa, ánh mắt hiện lên một tia sáng. Nữ tử như vậy cũng thật hiếm thấy!

"Thái tử, trong đại doanh tất cả đã chuẩn bị tốt, chỉ cần Thái tử hạ lệnh, Hoa Khanh Trần nhất định sẽ không chống lại được!" Phụ tá tiếp tục nói với Hoa Lạc Trần.

"Ngươi không phát hiện Khanh Tự quân toàn bộ đều ở trong đại doanh sao?" Hoa Lạc Trần nhàn nhạt nói, tựa như không hề để ý.

Điều đó khiến phụ tá vô cùng buồn bực, hiếm khi Thái tử không muốn tiến hành kế hoạch đã chuẩn bị.

"Thái tử, Khanh Tự quân tuy có mười vạn, nhưng người của chúng ta cũng không thiếu a!" Phụ tá vẫn không hiểu, chẳng lẽ Thái tử định buông tha lúc này sao?

Hoa Lạc Trần không nhìn phụ tá mà đăm đăm vào rừng cây phía trước. Nữ tử kia, hiện tại đang ở trong đó!

"Truyền lệnh xuống, gây hỗn loạn là được rồi!" Bất ngờ thay đổi kế hoạch là vì nữ tử trong rừng cây kia sao? Bản thân Hoa Lạc Trần cũng không rõ. Buông tha cho kế hoạch lần này sẽ như thế nào, hắn tất nhiên là biết, nhưng hắn chính là muốn nhìn mặt thật của nữ nhân kia một chút!

……

Lúc này Liễu Nguyệt Phi đã ở trong rừng đi một canh giờ, đừng nói đến hổ, ngay cả một con thỏ cũng chưa nhìn thấy. Nhìn bốn phía, nàng bảo Huyền Thiên dừng lại!

Chỉ chỉ cây cối trên đầu, bảo Huyền Thiên lên cây, hiện tại nàng định ôm cây đợi hổ!

Huyền Thiên gật đầu, lưu loát phóng một cái đã bay lên cành cao, Liễu Nguyệt Phi cũng theo sau, bay lên một cành khác.

Bên cạnh chính là sông, cho nên nhất định sẽ có động vật đến uống nước, nhưng là phải chờ bao lâu, nàng cũng không biết!

Bất quá lúc trước chơi đánh trận giả, nàng là tay súng bắn tỉa, vì muốn lấy được đầu của đội trưởng quân địch, nàng đã núp trên cây ba mươi mấy tiếng, bây giờ nàng cũng có thể làm như thế, có điều thời gian Hoàng đế cho cũng quá ít rồi, nếu hôm nay con hổ không khát, vậy đúng là bó tay!

Một canh giờ sau, đúng là một con hổ cũng không xuất hiện, nhưng thật ra lại có vài con hươu sao đến. Hiện tại cách thời gian kết thúc cũng chỉ có một canh giờ, không biết bên Mộc Khinh cùng Đông Phương Ngưng Tử như thế nào rồi!

Ngay lúc Liễu Nguyệt Phi định tuột xuống, đột nhiên trong rừng cây truyền đến một trận tiếng động. Liễu Nguyệt Phi lập tức ngừng hô hấp, ánh mắt mang hy vọng nhìn chằm chằm vào rừng cây, chờ con vật kia xuất hiện.

Huyền Thiên lúc này cũng phấn chấn lên. Động tĩnh này, tiếng bước chân này, con vật sắp đến chắc chắn lớn hơn hươu sao rất nhiều!

Quả nhiên, một con gấu kéo thân thể to lớn đến bờ sông bắt cá, nhìn thấy con gấu đen khổng lồ kia, gương mặt vốn ngưng trọng của Liễu Nguyệt Phi nhất thời vui mừng hẳn lên. Thế giới chưa bị ô nhiễm thật là tốt, cư nhiên còn có thể nhìn đến gấu!

Huyền Thiên cũng hưng phấn, quả nhiên để bọn họ đợi được con mồi lớn. Nếu bắt được con gấu này về, nhất định có thể ganh đua cao thấp với Bạch Hổ của Thái tử!

Lúc này Liễu Nguyệt Phi lấy nỏ ra, nhắm ngay chân gấu đen. Nàng không định giết con gấu này mà muốn bắt sống mang về!

Kéo tên, nhắm ngay, buông tay, động tác vô cùng lưu loát, tên bay vừa nhanh vừa chính xác về phía gấu đen, cắm thẳng vào chân nó

Nhất thời, tiếng rống đau đớn của gấu đen vang dội xung quanh. Huyền Thiên thấy vậy bay nhanh ra ngoài, dùng khinh công trực tiếp đá về phía đầu con gấu!

Gấu đen vì bị đau nên không chú ý đến Huyền Thiên, lúc này đầu còn bị đá một cước, nó huơ tay lên một cái theo bản năng, lại trúng ngay đùi của Huyền Thiên!

Gấu đen bị đau lúc này cũng nổi giận, đôi mắt nó đỏ lên, lại tiếp tục vung một bàn tay về phía Huyền Thiên!

Liễu Nguyệt Phi kinh hãi, nhanh chóng bay đến kéo Huyền Thiên ra xa con gấu, sau đó vận nội lực tung một chưởng cực mạnh về phía nó!

Gấu đen chịu một chưởng vẫn chưa ngã xuống, mà là kéo cái chân vẫn chảy máu không ngừng chạy vào rừng sâu!

Mắt thấy gấu đen sẽ chạy thoát, Liễu Nguyệt Phi nhanh chóng nói: “Ta đuổi theo nó!”

Huyền Thiên vì một cú vừa rồi của con gấu mà chân bắt đầu chảy máu, tốc độ tất nhiên không bằng gấu đen vì sợ hãi mà bỏ chạy, thấy Liễu Nguyệt Phi đuổi theo liền chậm rãi đi sau nàng!

Liễu Nguyệt Phi vận khinh công, chân đạp lên cây cối xung quanh, mượn lực bay về phía gấu lớn, nỏ trên tay cũng không ngừng lại, vẫn luôn bắn về phía nó!

Gấu đen đang chạy trốn bị bắn trúng chân sau một phát, kêu lớn ngã xuống, hoảng sợ nhìn Liễu Nguyệt Phi, trong mắt dần dần có chút ửng đỏ!

Liễu Nguyệt Phi đứng trên cây, nhìn ánh mắt gấu đen, có chút không đành lòng. Nếu thời đại này có thuốc mê thì tốt rồi!

Bất quá để không thương tổn đến gấu đen, đành phải đánh choáng nó! Nghĩ đến đây, nàng liền bay từ trên cây xuống. Đột nhiên một cỗ lực rất lớn kéo nàng về phía sau!

Không xong rồi, đạp trúng cạm bẫy!

71. Chương 70

Chương 70: Hành thích Vua, giam vào Thiên Lao

Dưới chân Liễu Nguyệt Phi lúc này xuất hiện một cái hố lớn, sâu không thấy đáy. Liễu Nguyệt Phi mất đi điểm tựa liền lập tức rơi xuống, chấn động mạnh mẽ khiến gấu đen cũng ngã sấp, đầu đập vào tảng đá mà ngất đi!

Lúc này, toàn bộ Thu Minh Sơn đều chấn động, mặt đất trong phạm vi mười dặm đều rung chuyển, Huyền Thiên đi sau Liễu Nguyệt Phi kinh hãi. Không tốt rồi! Bố trí chuyển động, xem tình hình này hẳn là thiếu chủ đụng đến, không thèm nghĩ nhiều, hắn chịu đựng đau nhức ở chân, cắn răng chạy đến, thầm nghĩ nhanh chút tìm được Liễu Nguyệt Phi!

Bên ngoài khe sâu, Hoa Lạc Trần nghe thấy tiếng chuông cảnh báo trên Thu Minh Sơn thì nhíu mày chạy vào! Đáng chết, nữ nhân kia cư nhiên đụng phải bố trí!

"Thái tử!" Phụ tá kinh ngạc nhìn Hoa Lạc Trần chạy như điên vào khe sâu, vội vàng phân phó người đi theo! Xem ra Thái tử rất quan tâm nữ nhân kia, này cũng không phải chuyện gì tốt!

Trong đại doanh cũng bị tiếng chuông đó làm kinh động. Người biết thì hiểu là có kẻ đụng phải bố trí cạm bẫy, người không biết còn tưởng là hiện tượng kỳ quái gì, biến sắc tìm chỗ trốn!

Hoa Khanh Trần đang ngủ say cũng bị tiếng chuông này làm bừng tỉnh. Toàn thân hắn vẫn đang trong trạng thái phòng bị, nghe được tiếng động như vậy, theo phản xạ tỉnh lại! Có người chạm đến bố trí?

"Huyền Thiên! Huyền Thiên!" Hoa Khanh Trần lưu loát ngồi dậy, hô to với bên ngoài, lập tức trướng mành bị kéo lên, Diệt Thiên hưng phấn nhìn Hoa Khanh Trần, quỳ xuống nói: "Vương gia, ngài tỉnh!"

Hoa Khanh Trần thấy người đến là Diệt Thiên thì nhíu mày. Diệt Thiên vẫn luôn ở trong quân bộ xử lí công vụ, việc hằng ngày của hắn vẫn là do Huyền Thiên phụ trách, liền thắc mắc: "Huyền Thiên đâu?"

"Khởi bẩm Vương gia, Huyền Thiên cùng thiếu chủ thay Vương gia đi săn, để Diệt Thiên cùng đại quân ở lại đóng trong doanh!"Diệt Thiên giải thích với Hoa Khanh Trần, nói cho hắn mệnh lệnh của Liễu Nguyệt Phi.

Hoa Khanh Trần chỉ nhíu mày một chút liền khôi phục bình thường, suy nghĩ của Nguyệt Nhi hắn cũng biết, nàng muốn thay hắn hoàn thành trận đấu!

"Ừm, truyền lệnh xuống, hiện tại có người ngoài xâm nhập, bố trí phòng bị an toàn đã được khởi động, đại quân ở lại doanh bảo hộ cho Hoàng thượng!" Hoa Khanh Trần nghiêm cẩn* hạ lệnh, xem ra Hoa Lạc Trần quả nhiên ra tay rồi!

(R: nghiêm cẩn: nghiêm túc + cẩn thận).

"Dạ! Thuộc hạ đi làm ngay!" Diệt Thiên lập tức dựa theo mệnh lệnh của Hoa Khanh Trần đi an bày. Bố trí an toàn là do Liễu Nguyệt Phi thiết kế, khi có người ngoài xâm nhập, chỉ cần động đến một sợi dây thừng bên ngoài, toàn bộ cơ quan bên trong cũng sẽ khởi động!

Diệt Thiên vừa bước ra, Triệu Nhu Nhi liền đi vào, Vô Ngôn phía sau nàng mang theo một ít quần áo.

Triệu Nhu Nhi thấy Hoa Khanh Trần không có việc gì đứng đó, trong lòng cũng thả lỏng không ít, dịu dàng nói: "Huyền Thiên cùng muội muội đã đi ra ngoài, để thiếp thân hầu hạ Vương gia thay quần áo đi!"

Đối mặt với chủ động của Triệu Nhu Nhi, Hoa Khanh Trần chỉ nhìn chằm chằm vào nàng, nhìn đến Triệu Nhu Nhi xấu hổ cúi đầu.

Thấy vậy, khóe miệng Hoa Khanh Trần khẽ nâng lên, nhìn bộ dạng sốt ruột của người nọ, cái gì nên đến cũng sẽ đến!

"Ừm!"

Hoa Khanh Trần đơn giản nói một chữ, khiến Triệu Nhu Nhi không kịp phản ứng. Vô Ngôn bên cạnh lại kích động kéo tay Triệu Nhu Nhi, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, còn thất thần làm gì! Nhanh hầu hạ Vương gia thay quần áo a!"

Triệu Nhu Nhi lúc này mới phản ứng lại, bối rối bước đến gần, cầm lấy quần áo trên tay Vô Ngôn, bắt đầu giúp Hoa Khanh Trần mặc vào.

~

Liễu Nguyệt Phi sau khi rơi vào hố sâu, trong động tối đen đến dọa người, giơ tay không thấy năm ngón, cũng may trên người nàng có đá lửa, khi đến thế giới này thật sự là không quen với đêm tối không có một chút ánh sáng, cho nên lúc nào cũng mang đá lửa bên người, hiện tại rốt cục phát huy công dụng.

Trong nháy mắt đá lửa lóe sáng lên, Liễu Nguyệt Phi quay đầu nhìn chung quanh, nhất thời toát mồ hôi lạnh. Nàng liền hiểu được trong mỗi hố sâu đều có vô số cọc nhọn nhỏ!

Cũng may lúc nãy rơi xuống nàng đã bùng nổ bắn xung quanh, mượn lực vận khinh công thay đổi hướng rơi ban đầu. Bằng không nàng lúc này đã máu chảy đầm đìa!

Bố trí lúc trước của Hoa Lạc Trần nàng đều không sửa lại, cho nên những thứ này đều là của Hoa Lạc Trần làm. Nha, rất dọa người!

Ngẩng đầu nhìn lên trên, hố này đại khái đường kính khoảng mười mét, hiện tại cư nhiên không nhìn tới miệng hố, hiển nhiên là rất sâu. Hố lớn như vậy lại thẳng đứng, trên vách bóng loáng, hoàn toàn không có cách nào mượn lực dùng khinh công bay ra, hơn nữa bản bố trí cũ nàng cũng có xem qua, hố này sâu ít nhất cũng cả trăm mét. Nha, khinh công của nàng nhiều nhất bật được hai mươi mét. Cũng không hiểu sao lúc trước Hoa Lạc Trần lại đào sâu đến vậy được!

Nhìn đá lửa trong tay, Liễu Nguyệt Phi bất đắc dĩ đi vào phía trong động, nếu nàng nhớ không lầm, bên trong là có đèn, để tiện cho người của mình tiến vào.

Đi đến một chỗ rộng khoảng mười mét, cao hai mét, đúng là có đèn. Liễu Nguyệt Phi dùng đá lửa châm lên mấy ngọn đèn, thoáng chốc trong động sáng bừng lên, nàng hiện tại đã có thể nhìn rõ toàn bộ. Phía trước còn có đường đi không biết dẫn đến đâu, hiện tại nàng đang ở dưới một cái động lớn, kiểu này cho dù nàng có thuộc nằm lòng bản đồ đi nữa cũng không thế xác định mình đang ở chỗ nào!

Chuông cảnh báo hẳn là đã vang lên rồi, không biết sư phụ có cho rằng nàng là kẻ địch không đây. Nếu thế, nàng phải cẩn thận một chút, trong động khắp nơi đều là cơ quan!

Liễu Nguyệt Phi cẩn thận đi trên đường mòn, đột nhiên phía trước có một khoảng đất không bình thường, mang lòng hiếu kỳ, nàng dùng sức giẫm mạnh lên đó một cái, sau đó cấp tốc chạy lui lại. Quả nhiên trong phạm vị mười mét gần khoảng đất đó, hai bên vách tường xuất hiện vô số đại đao đâm ra, nếu có người đứng bên trong, nhất định bị chọc thành nát bấy!

Nha, Liễu Nguyệt Phi khinh bỉ Hoa Lạc Trần ngoan độc không chỉ một lần, hơn nữa nàng xác định bố trí an toàn đã được khởi động. Thiệt là khóc không ra nước mắt a!

Nhớ lại bản đồ bố trí mình đã xem qua, những cơ quan như thế này rất nhiều, trước mắt Liễu Nguyệt Phi cũng không có cách nào xác định được vị trí của mình. Nếu có thể, nàng không hy vọng mình rơi vào tầng đáng sợ nhất. Liễu Nguyệt Phi nhớ có một tầng toàn là rắn độc. Ý ẹ, nàng sợ nhất rắn độc!

Nghĩ đến đây, lại nhìn đao kiếm lóe lên phía trước, quên đi, vẫn là trở về đường cũ hay hơn!

Lại đi trở về miệng hố, những cọc nhọn dựng thẳng đã biến mất, thay vào đó là một cái động lớn, xem ra phía dưới còn có đường, này chưa phải tầng dưới cùng.

Bản đồ bố trí tổng cộng có ba tầng, ngẩng đầu nhìn lên, Liễu Nguyệt Phi lựa chọn đi lên trên. Nếu nàng đoán không sai, phía trên hẳn là còn một tầng nữa, như vậy sẽ không phải bước vào ổ rắn khủng khiếp ở tầng thứ ba!

Hít một hơi, nàng men theo vách tường mà đi, lúc này phía dưới không còn ánh đao loe lóe, lá gan Liễu Nguyệt Phi cũng lớn lên, một hơi đi đến chỗ rẽ vào cửa động, quả nhiên chỗ này còn có một tầng, nàng

không cần nghĩ nhiều liền đi vào trong. Dựa theo bản đồ bố trí, tầng thứ nhất là có lối ra, chỉ cần đi lên được phía trên, tuy vẫn còn trong phạm vi của bố trí an toàn, nhưng so với dưới này cũng thoải mái hơn!

Trên mặt đất, Huyền Thiên lúc đuổi đến chỉ thấy một miệng hố to, bên cạnh còn có gấu đen đang bất tỉnh. Thấy vậy, Huyền Thiên cực kì khẳng định Liễu Nguyệt Phi đã lọt vào trong bố trí an toàn. Đang định nhảy xuống thì chợt nghĩ lại, bản bố trí hắn cũng đã xem qua, bên trong cơ quan cạm bẫy rất nhiều, đường vòng thì chỗ chết cũng không đếm xuể, hắn cứ tùy tiện đi xuống như vậy, hơn phân nửa là tìm không thấy thiếu chủ. Nếu đã vậy, còn không bằng trở lại quân doanh tìm môn chủ, lấy năng lực của thiếu chủ, bên trong này còn chưa làm khó được nàng!

Nghĩ đến đây, Huyền Thiên lại vận khinh công bay đi.

~

Bên ngoài khe sâu, phụ tá mang theo một vài người vẫn không thấy Hoa Lạc Trần đi ra, hắn càng khẳng định là Hoa Lạc Trần đi tìm nàng kia rồi! Hồng nhan họa thủy!

"Tiên sinh, chúng ta còn đi quân doanh hay không?" Người đứng phía sau không hiểu hỏi, nhìn thời gian thì cũng sắp đến lúc Thái tử an bày. Bọn họ có phải là nên xuất binh hay không?

Phụ tá nghe vậy, nhíu mày suy tư một hồi, bây giờ nếu buông tha cho cơ hội cực tốt này thì rất đáng tiếc, nếu lúc trước Hoa Lạc Trần đã hạ lệnh, vậy bọn họ cứ chấp hành đi!

"Truyền lệnh xuống, cứ theo kế hoạch mà thi hành!" Hiện tại Hoa Lạc Trần không ở đây, phụ tá trở thành người lớn nhất.

Mọi người nhận được mệnh lệnh liền rời đi, chỉ để phụ tá cùng một phân đội nhỏ chờ Hoa Lạc Trần trở về.

~

Lúc này Liễu Nguyệt Phi đang đi trên đường mòn trong động, nhưng là đi mấy lần, nhận ra chính mình đều ở cùng một chỗ, xem ra nơi này chính là mê cung.

Nhìn đến nơi này, Liễu Nguyệt Phi mừng thầm trong lòng, bởi vì ra khỏi mê cung không xa là có một đường lên mặt đất. Lên được mặt đất, nàng sẽ có thể phát huy, không giống trong động nhỏ này, thời khắc đều lo không cẩn thận sẽ toi mạng!

Nhìn nhìn vách tường bên cạnh, trên người nàng cũng không có thứ gì có thể để lại dấu vết, đành cắn ngón tay chảy máu vẽ một vòng trên vách. Cứ như vậy, đến khi 80% vách tường trong mê cung đều bị Liễu Nguyệt Phi vẽ kí hiệu, nàng cuối cùng cũng thấy được ánh mặt trời!

Bởi vì đổ máu quá nhiều, đầu óc nàng hiện tại có chút choáng váng, cũng không kịp cảm thán ánh mặt trời có bao nhiêu tươi đẹp, không khí có bao nhiêu tươi mát liền trực tiếp nhấc chân, thi triển khinh công đạp lên cành cây mà chạy. Nha, trên bản bố trí có ghi chú rõ, cơ quan trên mặt đất so với dưới hang động còn nhiều hơn!

Liễu Nguyệt Phi âm thầm nguyền rủa, đạp lên cành cây chạy một hồi lâu, đến lúc không còn sức mới ngừng lại trên một cành cây nghỉ ngơi một chút.

Nhưng là ông trời lại không cho, ngay lúc Liễu Nguyệt Phi tựa vào thân cây chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên một thứ xanh mượt xuất hiện trước mắt nàng! Ối trời đất ơi, rắn a!

Liễu Nguyệt Phi kinh hãi té từ trên cây xuống, đứng trên mặt đất, không thèm suy xét gì đã bỏ chạy. Vô luận là kiếp trước hay là kiếp này, nàng đều khiếp mấy con mềm mềm, dài dài mà lại dinh dính kia……

Phía sau không có rắn đuổi theo nhưng vậy không có nghĩa là Liễu Nguyệt Phi đã thoát khỏi nguy hiểm. Có thể nói là ra hang hổ lại vào động sói, sơ sẩy không ngờ một chút liền đạp lên cơ quan!

Nháy mắt, vô số gỗ thô giống như mũi tên bắn về phía Liễu Nguyệt Phi. Nha, ngươi nói đây có phải tự làm tự chịu hay không, nàng không có việc gì để sư phụ mang mấy thứ công nghệ cao này đến đây làm chi a! Hiện tại tốt rồi, lấy chính mình ra làm vật thí nghiệm!

Bản thân không còn bao nhiêu sức lực, nàng mỏi mệt tránh né những nhánh gỗ vẫn đang không ngừng bắn lại đây. Lại không cẩn thận một cái, sau lưng bị một khúc gỗ đập trúng ngã xuống, mắt thấy một khúc gỗ khác đang tiến đến, nhưng nàng lại không còn khí lực để né, xem ra sắp bỏ mạng dưới đám gỗ này rồi. Sư phụ, cứu ta a!

Ngay lúc khúc gỗ chỉ cách nàng khoảng một mét, đột nhiên một bóng người xuất hiện, một cước đá bay khúc gỗ, sau đó ôm Liễu Nguyệt Phi vào lòng, bay lên cây tránh thoát đám gỗ vẫn không ngừng công kích phía dưới.

Liễu Nguyệt Phi vừa cao hứng lại vừa chờ mong, chẳng lẽ sư phụ thực sự tới cứu nàng? Nhưng khi nàng cảm nhận được độ ấm cùng hương Long Tĩnh nhàn nhạt của người nọ, nàng liền cấp tốc nhảy ra. Người này không phải sư phụ!

Ngẩng đầu nhìn lại, cư nhiên là Hoa Lạc Trần?

"Ta cứu nàng, nàng cũng không cảm ơn một chút?" Hoa Lạc Trần không thoải mái trong lòng, nhíu mày nhìn nàng nói.

"Tường Vi cám ơn Thái tử đã cứu giúp, nhưng là nam nữ thụ thụ bất thân, Thái tử cùng Tường Vi vẫn là nên chú ý một chút!" Liễu Nguyệt Phi bước ra xa nói, trong lòng lại vô cùng buồn bực. Vì sao Hoa Lạc Trần lại ở đây? Và vì sao hắn lại cứu nàng?

"Nàng cũng không phải Lâm Tường Vi, sao phải tự xưng như vậy?" Hoa Lạc Trần không cho phép Liễu Nguyệt Phi nhảy ra như vậy, một phen kéo nàng lại ôm vào lòng.

Liễu Nguyệt Phi sắc mặt đại biến, Thái từ này rốt cuộc muốn làm gì? Nàng dùng sức giãy khỏi vòng ôm của hắn, bất đắc dĩ sức lực hai người không tương đương, hơn nữa bản thân nàng vẫn đang trong trạng thái mệt mỏi.

Chỉ có thể dùng trí, không thể so lực!

"Thái tử sao lại biết ta không phải Lâm Tường Vi, có gì chứng minh?" Liễu Nguyệt Phi đột nhiên dừng tay lại, nhìn Hoa Khanh Trần, trong mắt khẽ đảo vòng.

Người đứng sau Lâm Mẫu Đơn là Hoa Lạc Trần, nếu Lâm Mẫu Đơn đã biết nàng không phải Lâm Tường Vi, vậy hắn tất nhiên cũng sẽ biết!

"Chứng minh, bản cung tất nhiên sẽ chứng minh cho nàng xem!"Hoa Lạc Trần thấy Liễu Nguyệt Phi thông minh độc đáo không giống nữ tử bình thường, trong lòng thầm tán thưởng. Hắn khẩn cấp muốn lột mặt nạ của nàng xuống để xem nàng lớn lên trông như thế nào.

Ngay lúc Hoa Lạc Trần dùng tay phải chuẩn bị kéo xuống mặt nạ của Liễu Nguyệt Phi, Liễu Nguyệt Phi thừa dịp hắn chỉ còn một tay, vũ khí phóng châm mang trên tay phải nhanh chóng phóng ra. Hoa Lạc Trần nháy mắt bị đau lui về sau mấy bước, Liễu Nguyệt Phi thấy vậy cấp tốc thoát ra, chạy đi!

Hoa Lạc Trần nhịn đau rút ba ngân châm cắm trên tay ra, trong mắt dần dần dâng lên tức giận, đồng thời cũng hứng thú vô cùng, tựa như thợ săn nhìn về phía con mồi!

Nhanh chóng vận nội công đuổi theo Liễu Nguyệt Phi, hắn muốn nhìn xem nàng còn khả năng gì nữa.

~

Trong doanh, bởi vì đột nhiên xảy ra chuyện, những Vương gia, đại thần khác đều trở lại, Mộc Khinh cũng vậy.

Không nhìn thấy bóng dáng Liễu Nguyệt Phi, Hoa Khanh Trần nhíu mày hỏi Mộc Khinh: "Lâm Trắc phi đâu?"

Mộc Khinh ngượng ngùng nói: "Nàng nói chia nhau ra hành động, đến chiều sẽ tập họp lại trong rừng cây. Nhưng là ta nghe được tiếng chuông, cho rằng trong doanh xảy ra chuyện nên liền chạy trở về, không có chờ nàng. Ta nghĩ nàng đã trở lại, nhưng về đây lại không thấy, chắc còn đang trên đường đi!"

Hoa Khanh Trần im lặng nhìn Mộc Khinh, Mộc Khinh lại cho rằng hắn đang tức giận, vội vàng nói thêm: "Huyền Thiên ở bên cạnh nàng, hẳn là không có chuyện gì!"

Vừa mới dứt lời, xa xa đã truyền đến tiếng vó ngựa, Huyền Thiên vội vàng chạy đến trước mặt Hoa Khanh Trần, nói: "Vương gia, Vương gia!"

Hoa Khanh Trần thấy Huyền Thiên một mình trở về, còn nắm theo Đạp Tuyết của hắn, trên lưng Đạp Tuyết lại không có Liễu Nguyệt Phi, trong mắt hắn tối đen lại.

Mộc Khinh thấy vậy, tất nhiên cũng cảm giác được có chuyện xảy ra! Về Lâm Trắc phi sao?

Huyền Thiên xuống ngựa, vội vàng chạy đến bên cạnh Hoa Khanh Trần: "Vương gia, Vương phi lọt vào bố trí!"

Lời vừa nói ra, mọi người đều bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng đều thở phào một hơi. Xem ra không phải kẻ địch xâm chiếm, cũng không phải thích khách đến ám sát.

Nhưng là sắc mặt Hoa Khanh Trần cùng Mộc Khinh lại đại biến, bố trí một khi khởi động, sẽ không thể đóng lại. Kiểu bố trí nghiêm mật này ngay cả một con ruồi cũng bay không lọt, cho dù Nguyệt Nhi có khả năng như thế nào đi nữa, vào đó cũng không đảm bảo sẽ bình an vô sự.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Hoa Khanh Trần xanh mét, không thèm quan tâm đến tay trái bị thương chưa khỏi đã phóng lên người Đạp Tuyết được Huyền Thiên mang về, phi nhanh ra khỏi quân doanh.

Huyền Thiên thấy vậy, không thèm nghĩ nhiều liền đuổi theo.

Mộc Khinh cảm giác hắn có một nửa trách nhiệm, cho nên cũng lên ngựa chạy theo.

Những đại thần khác thì khó hiểu nhìn nhau, có chút buồn bực. Ngạo Vương Hoa Khanh Trần cư nhiên là một người si tình như vậy, vì một nữ nhân mà không thèm để ý đến thân thể của mình.

Phụ tá tránh ở chỗ tối nhìn Hoa Khanh Trần rời đi, nhất thời cảm giác ông trời cũng đang giúp Thái tử, lập tức phát động binh lực, tấn công vào đại trướng.

Những đại thần đang nói chuyện với nhau đột nhiên bị một trận loạn tên bắn trúng, không kịp kêu lên, trợn hai mắt ngã xuống đất chết. Nhóm nữ quyến bên cạnh thét lên chói tai, nhất thời tiếng hét hoảng sợ truyền khắp quân doanh.

Diệt Thiên mang Khanh Tự quân ở tại chỗ đợi lệnh, đột nhiên nghe được tiếng kêu, lập tức phản ứng lại, nháy mắt gia nhập vào hàng phòng ngự. Một vạn nhân mã làm đệm thịt chắn bên ngoài, mà chín vạn còn lại gia nhập vào vòng chiến bên trong, nhìn quân địch đến cuồn cuộn không dứt, bình tĩnh đối mặt, bảo trì đội hình phòng ngự.

Hoa Mạch Tiêu mang theo Hoàng hậu cùng Huệ phi tránh trong đại trướng, bên ngoài tất cả đều là cấm vệ quân đứng, không gia nhập vào vòng chiến mà tử thủ cho Hoàng đế!

Lâm Mẫu Đơn lúc này sợ hãi tránh trong lòng Hoa Mạch Tiêu, nghe tiếng thét chói tai bên ngoài, bị dọa đến đầu cũng không dám ngẩng lên.

"Hoàng thượng, nô tì rất sợ, rất sợ a!" Giọng nói nũng nịu của Lâm Mẫu Đơn lọt vào tai Hoa Mạch Tiêu tựa như vuốt mèo, hắn nhỏ giọng dỗ: "Ái phi đừng sợ, bên ngoài có đại quân!"

Hoàng hậu uống trà, bình tĩnh nhìn một màn này, tất nhiên là bà ta biết thích khách bên ngoài do ai phái tới, tính mạng không nguy hiểm nên bà ta không hề sợ hãi: "Huệ phi a, đã là Hoàng phi thì phải không hoảng không loạn, gặp chuyện phải bình tĩnh, giữ hình tượng!"

Lâm Mẫu Đơn nghe vậy thì cực kì khinh bỉ, đứng nói chuyện không mỏi lưng*, ả không để ý đến Hoàng hậu, tiếp tục nói với Hoa Mạch Tiêu: "Hoàng thượng, ngài nói, vì sao dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt của Ngạo Vương mà còn xảy ra biến cố a!" Nói xong liền nhỏ ra vài giọt nước mắt, điểm đạm đáng yêu, Hoa Mạch Tiêu nhìn đến không còn một chút chủ kiến!

(R: đứng nói chuyện không nỏi lưng: đại loại là không trải qua sao biết nỗi khổ của người khác).

"Để ái phi sợ hãi rồi, chờ trở lại cung, trẫm nhất định sẽ phạt nặng Ngạo Vương!" Vì trấn an mỹ nhân, Hoa Mạch Tiêu không phân tốt xấu muốn phạt Hoa Khanh Trần.

Nghe vậy, sắc mặt Lâm Mẫu Đơn mới tốt lên một chút, tiếp tục vùi đầu vào lòng Hoa Mạch Tiêu nũng nịu: "Vẫn là Hoàng thượng đau lòng nô tì!"

Hoàng hậu lúc này không nói gì, bà ở hậu cung nhiều năm như vậy, đã sớm không còn hy vọng với Hoa Mạch Tiêu. Chỉ cần con bà làm được đại sự, chuyện gì cũng không quan trọng.

Huệ phi hiện tại như vậy cũng nằm trong dự tính của bà, quả không uổng công lần này xuất ra một lượng lớn để diễn trò!

Hoa Mạch Tiêu vô cùng vừa lòng với bộ dáng hiện tại của Lâm Mẫu Đơn, đây là cảm giác tự hào của một nam nhân, hắn thân thiết vỗ vỗ lưng Lâm Mẫu Đơn, dịu dàng nói: "Trẫm không thương ái phi, ai thương nàng!"

Lâm Mẫu Đơn nghe vậy, tay nhẹ vỗ Hoa Mạch Tiêu, nũng nịu: "Hoàng thượng hư!"

(R: thôi được rồi 2 vị, da gà rụng cả thau rồi. Ông Hoa Mạch Tiêu này tệ gì cũng bốn mươi mấy. Ta tưởng tượng một ông chú bốn mươi mấy tuổi ôm một đứa nhỏ mười lăm tuổi nói+làm như vậy mà muốn bịnh ==". Có một sự ghê tởm k hề nhẹ).

~

Lúc này trong rừng cây, Liễu Nguyệt Phi thật sự là sức cùng lực kiệt tựa vào một thân cây nghỉ ngơi, Hoa Lạc Trần vẫn luôn theo sát phía sau, thấy nàng ngừng lại, hắn cười nói: "Làm sao vậy, thể lực chống đỡ hết nổi?"

Liễu Nguyệt Phi không có khí lực tất nhiên cũng không quay đầu nhìn, nghe đúng là giọng âm hồn không tan này, tức giận nói: "Thái tử, ngài rốt cuộc muốn làm gì?"

"Nhìn mặt thật của nàng!" Hoa Lạc Trần gọn gàng dứt khoát nói, không có chút ngại ngùng.

Nha, đuổi theo nàng lâu như vậy cũng chỉ là muốn nhìn mặt thật?

"Có cái gì đẹp mắt, dù sao cũng chỉ là một tấm da mặt nha!" Liễu Nguyệt Phi tức giận nói, trời biết nàng hiện tại nói chuyện cũng mệt chết!

"Cư nhiên còn có loại nữ tử không cần dung mạo như nàng?" Hoa Lạc Trần kinh ngạc.

Liễu Nguyệt Phi vừa nói vừa nghĩ xem làm sao mới đá được tên này, tùy ý nói: "Hủy dung thôi, cho nên mới mang dung mạo của người khác".

Sau đó, nhìn nước sông đang chảy bên cạnh, trong mắt hiện lên một tia tính kế.

"Nàng bị hủy dung?" Hoa Lạc Trần kinh ngạc, một nữ tử đặc biệt như vậy mà lại bị hủy dung?

Nhưng lúc Hoa Lạc Trần thấy ánh mắt lóe lên của nàng thì không tin nữa, định tiếp cận kéo mặt nạ Liễu Nguyệt Phi xuống.

Cùng lúc đó, Liễu Nguyệt Phi cấp tốc phóng ra ngân châm hướng về phía Hoa Lạc Trần. Hoa Lạc Trần đã bị một lần, tất nhiên sẽ không dính lần thứ hai, hắn vội xoay người né tránh,

Liễu Nguyệt Phi liền thừa cơ hội này, dùng một chút sức lực vừa khôi phục được bay về phía dòng sông, trong lúc bay đụng vào một cái nút gần đó.

Nháy mắt, bóng dáng Liễu Nguyệt Phi biến mất, xung quanh đột nhiên xảy ra chấn động, mặt đất rung lên, bốn phía nổ mạnh, ánh lửa khắp nơi. Hoa Lạc Trần khiếp sợ nhìn hết thảy trước mắt. Tình hình gì đây?

Đó là thuốc nổ Hoa Khanh Trần chôn xuống, chỉ mình Liễu Nguyệt Phi có, không hề bán bên ngoài! Hoa Lạc Trần tất nhiên sẽ không biết!

Lúc này nhóm người vẫn luôn âm thầm bảo hộ Hoa Lạc Trần lập tức đi đến bên cạnh hắn, nhíu mày nói: "Thái tử, nhanh rời đi, chỗ này sắp bốc cháy!"

Hoa Lạc Trần ngẩng đầu nhìn bốn phía, lại nhìn về phía dòng sông. Đúng là một nữ tử gian trá!

"Dòng sông này thông đi đâu?"

"Bẩm Thái tử, thông đến tầng thứ ba!" Thị vệ không cần nghĩ nhiều, lập tức trả lời!

"Được, bản cung phải đến tầng thứ ba tìm nàng, các ngươi đi tìm một thi thể nữ để ở đây!" Hoa Lạc Trần nói xong liền vận khinh công rời đi.

Thị vệ tuy không rõ Hoa Lạc Trần bảo tìm một thi thể nữ để ở đây làm gì, nhưng cũng không dám tùy tiện đoán ý Thái tử, liền trực tiếp thực hiện mệnh lệnh!

~

Lúc này, Hoa Khanh Trần đang giục ngựa chạy như điên đột nhiên nghe được tiếng nổ mạnh, lập tức nhìn về phía đó. Thu Minh Sơn nơi nơi đều có chôn thuốc nổ, hơn nữa cũng không có đánh dấu trên bản đồ, nơi có thuốc nổ cũng chỉ có hắn cùng người Vô Ưu Môn biết. Nguyệt Nhi cũng chỉ biết là có đánh dấu chứ không rõ ràng ở chỗ nào. Thuốc nổ này là phòng tuyến cuối cùng của hắn, người bình thường không thể chạm vào. Hiện tại đột nhiên vang lên, chỉ có một khả năng, đó là Liễu Nguyệt Phi phát hiện đánh dấu, cố ý dẫn nổ!

"Vương gia!" Huyền Thiên đuổi theo Hoa Khanh Trần, nhìn phương hướng vừa nổ mạnh, cũng đoán được là do Liễu Nguyệt Phi gây nên. Chẳng lẽ thiếu chủ gặp nguy hiểm gì mới kích nổ? Hắn lo lắng nhìn Hoa Khanh Trần đợi lệnh!

"Vương gia? Bên kia là chuyện gì xảy ra?" Mộc Khinh vội vàng chạy đến bên cạnh Hoa Khanh Trần, kinh ngạc hỏi. Tiếng nổ kia làm hắn run sợ!

"Nhanh chóng phái người dập lửa!" Hoa Khanh Trần nhìn lửa lớn đang thiêu đốt. Nguyệt Nhi đã có thể dẫn phát nổ, vậy tất nhiên cũng biết chạy đi. Biết nàng không có chuyện gì, tảng đá trong lòng Hoa Khanh Trần cuối cùng cũng hạ xuống!

"Vương gia, có đại quân xâm chiếm đại doanh!" Đột nhiên phía sau truyền đến giọng binh lính bẩm báo, hắn còn không kịp xuống ngựa, vừa nhìn thấy Hoa Khanh Trần liền lên tiếng, nói xong mới xuống ngựa hành lễ. Một thân phong trần mệt mỏi, nhìn ra được là vội vàng chạy đến!

Nghe vậy, ánh mắt Hoa Khanh Trần lạnh đi, trực tiếp hạ lệnh cho Huyền Thiên: "Thông tri Cực Thiên, bảo vệ đại doanh an toàn, không để một phản tặc nào chạy thoát!"

Nói xong, Hoa Khanh Trần cùng Mộc Khinh đã chạy về phía đại doanh. Hiện tại xác định Liễu Nguyệt Phi không sao, hắn đã có thể đi giải quyết chuyện trong doanh. Hoa Lạc Trần, ngươi dám ra tay, ta cũng dám giết sạch người của ngươi!

~

Trong đại doanh, được Diệt Thiên dẫn dắt, mười vạn nhân mã đối phó với mười vạn nhân mã, hoàn toàn là một chọi một, ngang tay!

Phụ tá tránh ở chỗ tối nhìn hết thảy, không khỏi đau đầu. Không ngờ Hoa Khanh Trần trị quân lại tốt như vậy, ngay cả khi hắn không có ở đây mà cũng có thể tự phòng thủ, không hề hoảng loạn. Hiện tại kế hoạch đơn giản nhất bọn họ cũng không hoàn thành được, làm thế nào vu oan cho Hoa Khanh Trần? Tiếp tục như thế chỉ bất lợi cho Thái tử. Nghĩ đến đây, phụ tá thay đổi kế hoạch, phân phó cho người bên cạnh. Sau đó liền thấy mười người tạo thành một nhóm nhỏ, hóa trang thành thái giám, cung nữ, trong lúc hỗn loạn tiến đến gần đại trướng của Hoa Mạch Tiêu, nhưng cấm vệ quân bên ngoài đại trướng lại khiến họ đau đầu.

"Đại nhân, chúng ta được phái đến hỗ trợ ngài!" Một 'thái giám' trong đó chuyển mắt, nói với cấm vệ quân.

Nào biết cấm vệ quân không hề bị ảnh hưởng, trực tiếp ngó lơ.

Thấy cấm vệ quân không phản ứng, nhóm 'thái giám' đều hoảng loạn, không nghĩ ra cách gì, trực tiếp bay thẳng đến cấm vệ quân đứng ngay cửa đại trướng ra tay, nháy mắt đã giải quyết xong một người.

Như vậy lập tức khiến những cấm vệ quân khác phản ứng, tất cả đều đánh về phía nhóm 'thái giám', mười người đánh với một vạn người, đây là một khoảng cách cực kì lớn. Nhưng người tới cũng đều là cao thủ, lấy một địch mười tuyệt đối không thành vấn đề.

Hoa Mạch Tiêu trong trướng tất nhiên cũng nghe được tiếng đánh nhau, vội vàng phái người đi xem là chuyện gì xảy ra. Cấm vệ quân bên ngoài đang làm cái gì, thế nào mà để cho đánh đến đây?

Huệ phi thấy vậy lại vùi đầu vào lòng Hoa Mạch Tiêu, làm bộ khóc mấy tiếng.

Bàn tay dưới áo của Hoàng hậu ngồi bên cạnh cũng đã ướt mồ hôi, xem ra đã đến rồi!

'Thái giám' cầm đầu được đồng đội trợ giúp cuối cũng cũng thành công mở được cửa trướng, lập tức bay nhanh vào.

Đại trướng đột nhiên bị thái giám giả xâm nhập, tất cả đều kêu lên. Huệ phi thấy có người đến, lập tức thoát khỏi Hoa Mạch Tiêu, lại bị Hoa Mạch Tiêu kéo lại một cái, hộ ra sau lưng. Hoàng hậu bên cạnh cũng đứng lên, tránh vào chỗ tối.

Thái giám giả thành công vào được đại trướng, nhìn chằm chằm Hoa Mạch Tiêu trước mắt, đột nhiên thay đổi chủ ý. Nếu hiện tại giết Hoa Mạch Tiêu, vậy Thái tử không phải sẽ lên ngôi Hoàng đế sao?

Nghĩ đến đây, khóe miệng hắn hiện lên một nụ cười khát máu, giơ trường kiếm lên, dùng hết sức đâm về phía Hoa Mạch Tiêu.

Hoàng hậu nhìn một màn này liền bị dọa choánng váng. Không phải nói chỉ đến dọa Hoàng thượng để giá tội cho Ngạo Vương thôi sao? Thế nào mà hiện tại lại biến thành ám sát? Nhưng sợ hãi thì sợ hãi, bà ta vẫn không đứng ra ngăn.

Lâm Mẫu Đơn phía sau Hoa Mạch Tiêu thấy trường kiếm đâm tới, đột nhiên chân đau ngã xuống đất, muốn né nhưng không có sức lực. Chỉ có thể trơ mắt nhìn trường kiếm đâm về phía Hoa Mạch Tiêu, trong lòng không ngừng cầu nguyện đừng đâm đến ả.

Lúc này, một cỗ lực mạnh đột nhiên kéo ả ra, chưa kịp phản ứng, ngực đã truyền đến một cỗ đau nhức. Lúc này ả mới nhìn rõ, trước ngực mình cư nhiên bị cắm một thanh kiếm, đứng trước mặt đúng là tên thích khách đó. Hoàng thượng? Là Hoàng thượng đẩy ả ra chắn một kiếm này!

Một cảm giác sợ hãi đột nhiên sinh ra trong lòng. Không cần, ả còn chưa muốn chết, ả dốc hết sức lực nhìn về phía Hoa Mạch Tiêu, lại không thể phát ra một tiếng nào, chỉ đơn giản dùng khẩu hình nói: Hoàng thượng, cứu ta!

Hoa Mạch Tiêu lại chỉ là nhàn nhạt cười, cười thực nhu, cười thực tà. Trên gương mặt đã trải qua bao năm tháng của hắn cư nhiên không nhìn ra được một nếp nhăn, khiến Lâm Mẫu Đơn nhìn đến mị mắt. Đây là trượng phu của ả ư? Vì sao hiện tại ả còn chưa nhìn rõ hắn? Sủng ái của hắn rốt cuộc là cái gì? Lúc này, Lâm Mẫu Đơn mê hoặc không hiểu!

Ý cười của Hoa Mạch Tiêu nháy mắt biến mất, trên mặt hắn lộ ra biểu cảm sợ hãi, phẫn nộ nhìn về phía thích khách, liền vận nội lực tung một cước. Hết thảy một màn này từ lúc Lâm Mẫu Đơn bị đâm đến khi Hoa Mạch Tiêu đá văng thích khách chỉ xảy ra trong nháy mắt.

"Ái phi, nàng làm sao vậy? Ái phi không có việc gì chứ, nàng không cần dọa trẫm a! Nàng sao lại ngốc như vậy chứ, ái phi!"Hoa Mạch Tiêu đột nhiên gắt gao ôm lấy thân mình Lâm Mẫu Đơn, đầu vùi vào lòng ả, thống khổ hét lớn.

Giờ khắc này, Lâm Mẫu Đơn cũng không còn mê hoặc nữa, mà là vô cùng thanh tỉnh. Đối mặt Hoa Mạch Tiêu, ả nở nụ cười, lần đầu tiên cười đến thoải mái, vui vẻ như vậy.

Bởi vì ả rốt cục thừa nhận một sự thật, ả vẫn luôn là quân cờ trên tay người khác. Ở Bắc Sát, ả là quân cờ của hoàng huynh. Ở Nam Tề, ả là quân cờ của Hoa Lạc Trần, càng là vũ khí của Hoa Mạch Tiêu. Chuyện như vậy mà đến lúc chết mới hiểu ra. Ả nở nụ cười, cười đến run rẩy: Lâm Tường Vi, ta vẫn luôn không thông minh như ngươi. Lúc trước không thừa nhận, hiện tại, ta thừa nhận! Mặc kệ ngươi không phải Lâm Tường Vi thật sự, ta cũng thừa nhận. Ta không thông minh như ngươi!

Nhìn bộ dáng Hoa Mạch Tiêu khóc lóc nức nở, cho dù là giả, ả cũng muốn cho là thật, hai tay dùng sức vuốt ve gương mặt Hoa Mạch Tiêu, ả cười mở mắt, dần dần im lặng chết đi…

Lúc này thái giám giả cũng hộc máu, nhìn Hoa Mạch Tiêu vẫn lông tóc vô thương, hắn rốt cuộc mới hiểu vì sao Thái tử vẫn luôn không dám động đến lão. Hoa Mạch Tiêu vẫn luôn là một con hồ ly cáo già! Lúc này hắn đang chờ đợi tử vong đến, huynh đệ bên ngoài cơ bản đều đã bị cấm vệ quân bắt, nhìn một màn này, hắn một nhiên nở nụ cười quỷ dị. Nếu đã phải chết, hắn cũng muốn kéo theo một tấm đệm lưng, liền lớn tiếng hô với Hoa Mạch Tiêu: "Ha ha ha, Ngạo Vương vạn tuế! Ha ha ha ha ha, Ngạo Vương tất thắng!"

Vừa cười, miệng vừa chảy ra máu đen, bộ dáng thập phần quỷ dị, khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Hoa Mạch Tiêu đang thút thít nghe được lời đó, nhẹ nhàng buông Lâm Mẫu Đơn trong tay, ánh mắt phát ra tia sáng khát máu đỏ chói, nhìn thái giám giả đã chết, hắn không lưu tình hạ lệnh với cấm vệ quân bên ngoài: "Không chừa một kẻ nào!"

Cấm vệ quân vừa nghe liền vung đao kiếm đâm xuống những kẻ vừa bắt được, nháy mắt tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu chảy thành sông.

Hoàng hậu trong trướng lúc này cũng không thể bình tĩnh tránh trong chỗ tối, toàn thân run lên. Hậu cung tranh đấu, cho tới bây giờ đều là giết người không thấy máu, sao có thể so với tình huống hiện tại xác người khắp nơi, máu chảy thành sông, trong không khí tràn ngập mùi tanh gay mũi.

Hoàng hậu hoảng sợ nhìn Hoa Mạch Tiêu trước mắt, vừa rồi tươi cười của hắn với Huệ phi, bà ta đều thấy được, tựa như sứ giả gọi hồn đến từ địa ngục khiến người ta sợ hãi, trong lòng bà hoảng sợ vô hạn. Đột nhiên bà ta không biết, hành động lần này của Hoa Lạc Trần rốt cuộc là đúng hay sai?

~

Bên ngoài vẫn còn tiếp tục chém giết, không ai chú ý đến tình huống trong trướng, chỉ có phụ tá tránh ở chỗ tối trơ mắt nhìn mười huynh đệ tinh anh thành quỷ dưới lưỡi đao, không khỏi đau lòng!

Lúc này Khanh Tự quân trong doanh cấp tốc lui lại, những đại thần, Vương gia xung quanh cũng vậy, chỉ còn lại quân địch không hiểu tình huống hết nhìn đông đến nhìn tây.

Cùng lúc đó, chiêng trống vang lên, từ bốn phía không ngừng bắn đến đá vụn, những tảng đá đó không thể xuyên thấu vào trướng, cho nên người trong trướng hoàn toàn bình yên vô sự. Nhưng kẻ địch bên ngoài lại bị những tảng đó đánh đến ôm đầu chạy tán loạn, tìm không thấy phương hướng.

Phụ tá cũng trừng lớn mắt nhìn những gì vừa xảy ra, không hiểu vì sao đại doanh còn có phòng bị như thế. Lúc này lại truyền đến tiếng động như sấm sét, một loạt xe có hình dạng như xe ngựa, không có ngựa kéo, cư nhiên đang di dộng đến, phía trên có vô số gậy lớn, không ngừng bắn ra. Toàn bộ Khanh Tự binh rút lui đều đứng phía sau!

Đây là cái thứ gì, cư nhiên lợi hại như vậy?

Phụ tá kêu to không tốt, trước mắt mười vạn đại quân còn trong doanh, không thể để xảy ra chuyện được. Vừa định hạ lệnh cho người rút lui, ngay lúc đó, vô số lưới lớn ụp về phía mười vạn đại quân, nhất thời toàn bộ đều bị bắt, căn bản không có người nào có thể chạy thoát!

"Tiên sinh, không tốt, chúng ta phải đi tìm Thái tử!" Hộ vệ bên cạnh phụ tá thấy vậy vội vàng nói. Hiện tại nếu không trốn đi, sẽ không còn cơ hội. Chỉ cần tiên sinh vừa bại lộ, Thái tử nhất định khó giữ được!

Phụ tá đương nhiên cũng biết tầm quan trọng của chuyện này, nhưng là nhìn mười vạn huynh đệ trước mắt, không ngờ Hoa Khanh Trần còn một chiêu này. Đó đều là binh đội của Thái tử, lần này toàn quân bị diệt, tổn thất thảm trọng a!

"Tiên sinh, đi nhanh đi" Hộ vệ thấy phụ tá vẫn bất động, liền trực tiếp đánh ngất khiêng lên. Nếu còn không đi thì thật đúng là không xong a.

~

Lúc Hoa Khanh Trần chạy trở về đã thấy tình huống như vậy. Mười vạn quân địch toàn bộ bị bắt, Hoa Khanh Trần gật đầu với Cực Thiên Diệt Thiên, để bọn họ xử lí tù binh, rồi liền đi đến đại trướng của Hoa Mạch Tiêu.

Chuyện này rõ ràng là hướng về phía hắn. Vô luận Hoa Mạch Tiêu kinh hãi hay bị thương gì, đều là lỗi của hắn!

Bất quá hắn thật đúng là bội phục sự bạo tay của Hoa Lạc Trần, cư nhiên tặng không mười vạn binh lực.

Bước đến bên ngoài đại trướng của Hoa Mạch Tiêu, nhìn cấm vệ quân mặt không chút biểu cảm, Hoa Khanh Trần dừng chân một chút, sau đó cũng bước vào.

Vừa mới bước vào trướng, sát khí đã ập đến, khóe mắt hắn nhìn đến ánh đao lóe lên, nhưng vẫn không động thủ, để ba thanh đao chỉ vào mình, Hoa Khanh Trần lạnh nhạt nhìn ba người, hỏi Hoa Mạch Tiêu đang ngồi trên long ỷ: "Phụ hoàng đây là ý gì?"

Hoa Mạch Tiêu hừ lạnh: "Trẫm còn phải hỏi Ngạo Vương là có ý gì!"

Hoa Khanh Trần híp mắt nhìn bốn phía. Trên long ỷ của Hoa Mạch tiêu còn vết máu, Hoàng hậu tuy rằng bình yên vô sự ngồi đó uống trà, nhưng đầu tóc đã có chút hỗn độn, trong mắt cũng để lộ ra thất kinh. Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh nhàn nhạt, hiển nhiên là có người vừa bị xử lí.

Đánh giá tất cả xong, Hoa Khanh Trần cũng dần đoán ra được chút ít, toàn thân phát ra khí lạnh. Hoa Lạc Trần ơi Hoa Lạc Trần, ngươi làm nhiều như vậy cũng chỉ để giá họa cho ta thôi sao?

Ngẩng đầu nhìn Hoa Mạch Tiêu, Hoa Khanh Trần lạnh giọng hỏi: "Phụ hoàng muốn nói cái gì?"

"Trẫm muốn nói, chính là Ngạo Vương xếp đặt vở diễn này đúng là không tệ!" Hoa Mạch Tiêu nói xong liền ra lệnh cho thị vệ mang mười người vừa bắt được ban nãy ra trước mặt Hoa Khanh Trần!

Hoa Khanh Trần không thèm nhìn nhiều, chỉ liếc mắt một cái, cười nhẹ nói: "Ý tứ của phụ hoàng chính là, những người này là do nhi thần phái tới?"

Trên mặt Hoa Mạch Tiêu lộ ra hận ý, trong mắt đều là ánh sáng chớp lên, đối mặt với Hoa Khanh Trần, hắn gằn từng chữ: "Chẳng lẽ không đúng?"

Hoa Khanh Trần vẫn không giải thích, chỉ đột nhiên cười ra tiếng, hàn ý trên người lại càng nồng đậm hơn "Trai cò tranh chấp, ngư ông đắc lợi. Phụ hoàng lần này diễn cũng rất tốt!"

Hoa Mạch Tiêu vẫn không để ý, khóe miệng lại xuất hiện tươi cười quỷ dị lúc đối mặt Lâm Mẫu Đơn, tán thưởng nói: "Người biết trẫm, cũng chỉ có Khanh Trần!"

Hoa Khanh Trần chỉ hừ lạnh ra tiếng, ánh mắt tràn ngập khinh bỉ nhìn Hoa Mạch Tiêu: "Phụ hoàng nắm chắc có thể giải quyết nhi thần như vậy sao?"

Hoa Mạch Tiêu nghe xong im lặng nhìn Hoa Khanh Trần, ánh mắt tràn ngập đánh giá, dò xét, khó hiểu, cuối cùng chỉ ngửa đầu, bất đắc dĩ nói: "Đáng thương sinh tại nhà đế vương!"

Sau đó nháy mắt chụp mạnh long ỷ, đứng lên, toàn thân tản ra cảm giác áp bách vương giả vô hạn, hoàn toàn không còn bộ dáng lười nhác vừa rồi, lớn tiếng hạ lệnh với cấm vệ quân bên ngoài: "Người đâu, Ngạo Vương ám sát trẫm không thành, giam vào Thiên Lao, đợi sau khi hồi cung trẫm sẽ tự mình thẩm vấn!"

72. Chương 71

Chương 71: Cạm bẫy dưới đất, gặp nhau

Liễu Nguyệt Phi ngoại trừ sợ rắn, kỳ thật cũng rất sợ nước, nhưng để thoát khỏi tên Hoa Lạc Trần kia, nàng không thể không nhảy vào nước. Cũng may ở hiện đại đã học qua khóa lặn.

Lúc trước trên bản đồ có thể nhìn thấy sông, hai con sông chính của Thu Minh Sơn là Thu Hà và Minh Hà. Hai con sông thoạt nhìn có vẻ khá xa, nhưng Thu Hà là sông nội lưu, vì chảy từ trên núi xuống nên nước rất xiết, nhưng không có hồ trữ nước nên nhìn không ra. Minh Hà bắt nguồn từ chân Thu Minh Sơn, dòng nước theo lý thì không xiết, nhưng thực tế lại rất mạnh, này không đúng với lẽ thường. Hiện tượng này rất nhiều người xây dựng công trình trên sông không giải thích được. Sau đó khi nàng nhìn đến, phát hiện Thu Hà cùng Minh Hà vừa vặn nối với nhau, tựa như Châu Phi nối với Châu Nam Mĩ, Liễu Nguyệt Phi lập tức bảo Cực Thiên đi kiểm tra một chút, quả nhiên đúng như dự đoán, Thu Hà cùng Minh Hà đúng là có nối với nhau bởi một Ám Hà.

Mà khi nàng nhảy vào nước, vận nội lực bế khí, cho nên có thể duy trì lâu hơn người bình thường, theo dòng chảy đến Ám Hà thông với tầng thứ tư! Tầng này là sau khi nàng phát hiện có Ám Hà mới cho đào, ngay cả Hoa Lạc Trần cũng không biết.

Chỉ trong chốc lát, Liễu Nguyệt Phi đã trồi lên, đúng là đến được tầng thứ tư. Từ trong nước đứng dậy, nàng bước lên bờ. Hoa Lạc Trần đáng giận, hại nàng phải bước vào bố trí dưới lòng đất, tầng trên là có rắn độc a. Nàng nên đứng đây chờ sư phụ tới cứu hay là nên dũng cảm đối mặt với đám rắn đó đây? Suy nghĩ hồi lâu, quên đi, vẫn là chờ một lát rồi tính tiếp.

Nhìn xung quanh một mảnh tối như mực, hai tay Liễu Nguyệt Phi ôm lấy thân mình giữ ấm. Đá lửa vì bị ngâm nước nên đã không dùng được. Quên đi, đợi lát nữa sẽ theo dòng nước này ra ngoài, chính là kỹ năng bơi của nàng không được tốt lắm, thử thêm một lần không biết có thể thành công hay không.

~

Trong đại trướng, Hoa Mạch Tiêu ra lệnh một tiếng, cấm vệ quân liền tiến lên chuẩn bị bắt Hoa Khanh Trần, nhưng Khanh Tự quân bên ngoài sao có thể bó tay chịu trói? Vốn liều sống liều chết bảo vệ tính mạng Hoàng thượng, cuối cùng giải quyết xong lại được một cái tội danh mưu phản, bảo những tướng lãnh một lòng vì nước như bọn họ sao có thể chịu được?

Đông Phương Ngưng Tử là người đầu tiên không đồng ý, trực tiếp tiến lên quỳ bên cạnh Hoa Khanh Trần, ngăn lại động tác của cấm vệ quân, nói với Hoa Mạch Tiêu: "Hoàng thượng, nếu Ngạo Vương có tâm mưu phản, cần gì hao tâm tổn sức trình diễn màn vừa rồi? Còn không bằng tự bắt trói Hoàng thượng lại!"

"Làm càn!" Đối với lời đại nghịch bất đạo như thế của Đông Phương Ngưng Tử, Hoa Mạch Tiêu giận dữ. Một quân vương dù như thế nào đi nữa cũng sẽ không để thần tử chất vấn bất kì phán định nào của mình.

"Đông Phương Ngưng Tử, ngươi đây là đang bao che Ngạo Vương!"

"Hoàng thượng xét lại!" Đông Phương Ngưng Tử toàn lực biện giải cho Hoa Khanh Trần.

"Xin Hoàng thượng xét lại!" Khanh Tự quân phía sau Đông Phương Ngưng Tử đều đồng loạt quỳ xuống, hô lớn với Hoa Mạch Tiêu.

Lúc này trong mắt Hoa Khanh Trần lóe qua một tia sát khí, hắn vẫn không ngẩng đầu.

"Hoàng thượng, mười vạn quân địch bị bắt giữ bên ngoài, có người bẩm báo nói là người của Thái tử!" Ngoài trướng, Mộc Khinh gấp rút đi tới nói với Hoa Mạch Tiêu.

Nghe vậy, Hoàng hậu thất kinh, lập tức quỳ xuống với Hoa Mạch Tiêu: "Hoàng thượng, Lạc Trần đến bây giờ còn chưa trở về, sao có thể ám sát Hoàng thượng a!"

"Thái tử đến giờ còn chưa về mới là có hiềm nghi nhất!" Mộc Khinh nhìn chằm chằm Hoàng hậu sắc mặt trắng bệch, lãnh liệt nói.

"Hoàng thượng, có thể là Thái tử ở bên ngoài gặp bất trắc, còn xin Hoàng thượng cho người tìm kiếm Thái tử a!" Hoàng hậu cho dù sợ hãi như thế nào đi nữa, chung quy cũng là người đã ở hậu cung tranh đấu bao nhiêu năm, trong đầu vừa chuyển liền nhanh chóng dời chủ đề. Bà ta không thể để Hoa Lạc Trần chưa kịp về biện giải đã bị định tội!

Hoa Mạch Tiêu nghe vậy, trong mắt hiện lên chút sâu xa, nhìn Hoàng hậu sắc mặt trắng bệch, lại nhìn Hoa Khanh Trần vẫn một thân ngạo khí không thèm biện giải, trong lòng lại vô cùng thoải mái. Như vậy không phải tốt lắm sao?

"Người đâu, lập tức tìm Thái tử về, trẫm muốn đích thân thẩm vấn!" Hoa Mạch Tiêu hạ lệnh với thái giám bên cạnh. Nếu Thái tử không có thì đi tìm thôi!

Nhưng lúc này, giọng nói Hoa Lạc Trần lại đột nhiên truyền đến: "Đa tạ phụ hoàng quan tâm, nhi thần không có việc gì!"

Lời vừa dứt đã thấy Hoa Lạc Trần đứng trong trướng hành lễ với Hoa Mạch Tiêu, sau đó quay sang hành lễ với Hoàng hậu, còn cho bà ta một ánh mắt yên tâm.

Thấy Hoa Lạc Trần trở về, trong lòng Hoàng hậu cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, ánh mắt nhìn Hoa Khanh Trần cũng đắc ý lên.

Theo tầm mắt Hoàng hậu, Hoa Lạc Trần cũng nhìn thấy Hoa Khanh Trần ở gần đó, cố ý không hiểu hỏi: "Hoàng đệ đây là có chuyện gì?"

"Còn có thể là gì, mưu phản a!" Hoàng hậu lập tức phối hợp với Hoa Lạc Trần hát đối.

"Hoàng hậu xin đừng nói bậy!" Đông Phương Ngưng Tử lập tức phản đối, rốt cuộc ai mới là người có tâm mưu phản, trong lòng mọi người đều rõ ràng.

"Làm càn, dám nói chuyện với bản cung như vậy!" Hoàng hậu lớn tiếng quát, vốn định phạt nặng, nhưng lại ngại Hoa Mạch Tiêu đang có mặt ở đây nên thôi.

"Mưu phản? Hoàng đệ thật đúng là to gan lớn mật a!" Hoa Lạc Trần từ đối thoại của Hoàng hậu cùng Đông Phương Ngưng Tử bắt được hai chữ 'mưu phản' liền sâu xa nói với Hoa Khanh Trần.

"Mọi chuyện còn chưa được chứng thực, hoàng huynh có chứng cứ gì chứng minh là hoàng đệ mưu phản?" Hoa Khanh Trần vẫn im lặng nãy giờ chống lại ánh mắt Hoa Lạc Trần, âm thầm tranh đấu.

Hoa Mạch Tiêu không nói gì nhìn hai người nói chuyện với nhau, vô cùng vừa lòng.

Tựa như biết được ý tứ của Hoa Mạch Tiêu, Hoa Khanh Trần liền chuyển mắt không nhìn Hoa Lạc Trần nữa.

Không còn đối thủ, Hoa Lạc Trần nhàm chán, không khỏi nhìn ra cửa trướng. Sao còn chưa đến?

Như nghe được tiếng gọi của Hoa Lạc Trần, bên ngoài đại trướng đột nhiên ồn ào hẳn lên, còn có vô số tiếng thét chói tai của nữ tử. Nghe vậy, Hoa Lạc Trần vô cùng vừa lòng.

Hoa Mạch Tiêu nhìn hai người không còn tranh đấu, cũng buồn chán hẳn, hơn nữa bên ngoài còn ầm ỹ khiến hắn vô cùng phiền lòng!

"Xảy ra chuyện gì, sao lại ồn như vậy?" Hoàng hậu thấy sắc mặt xanh mét của Hoa Mạch Tiêu, trước khi Hoa Mạch Tiêu phát hỏa đã nhanh miệng hỏi thái giám.

Thái giám sau khi lĩnh mệnh, vừa định chuẩn bị đi hỏi thì đại trướng đột nhiên bị mở ra, Triệu Nhu Nhi hoảng sợ bước vào hành lễ với đám người Hoa Mạch Tiêu, sau đó liền đi đến bên cạnh Hoa Khanh Trần, môi vẫn không phát ra được tiếng nào.

Hoa Khanh Trần thấy vậy không hiểu hỏi: "Chuyện gì?"

Hoa Lạc Trần vô cùng hưng phấn, ánh mắt vẫn luôn nhìn Hoa Khanh Trần, chờ xem biểu cảm hắn thay đổi.

"Vương… Vương gia, Lâm Trắc phi, Lâm Trắc phi nàng… nàng……"

Vừa nghe đến Liễu Nguyệt Phi, trong mắt Hoa Khanh Trần hiện lên một tia sáng, hắn cố kìm nén phần xôn xao trong lòng, tiếp tục lạnh giọng hỏi: "Lâm Trắc phi thế nào?"

"Nàng… nàng……" Triệu Nhu Nhi thật sự là nói không nên lời, miệng phát ra hai chữ, sau đó cũng không nói được nữa, nước mắt tựa như đê vỡ tuôn xuống. Nàng nhắm mắt lại, bộ dạng hoàn toàn thay đổi, không còn vẻ ôn nhu điềm tĩnh lúc trước.

Sắc mặt Hoa Khanh Trần tối sầm lại, trong lòng có một dự cảm không tốt. Hai tay hắn túm chặt vai Triệu Nhu Nhi, lớn tiếng quát: "Nói mau a!"

Hoa Lạc Trần nhìn phản ứng của Hoa Khanh Trần, trong lòng sảng khoái vô cùng. Xem ra Hoa Khanh Trần đúng là rất quan tâm nàng kia.

Hoa Mạch Tiêu cũng bị Triệu Nhu Nhi làm cho càng phiền lòng, ấp a ấp úng, mãi vẫn chưa nói đến trọng điểm, liền tức giận ra lệnh: "Người đâu, bắt Ngạo Vương lại trước!"

Hắn không có hứng thú nhìn bọn họ chơi đùa!

Nghe vậy, Triệu Nhu Nhi thất kinh, sắc mặt vốn trắng bệch lại càng không còn chút máu, tựa như gió thổi qua sẽ ngã, nàng trợn to mắt hỏi "Vương gia, sao lại thế này a?"

Hoa Khanh Trần không giải thích, càng cấp bách muốn biết Liễu Nguyệt Phi như thế nào, hắn trực tiếp tung một quyền với cấm vệ quân vừa đến gần làm kẻ đó văng xa, tiếp tục hỏi Triệu Nhu Nhi "Nhanh, Lâm Trắc phi làm sao vậy?"

Mắt thấy Hoa Khanh Trần đánh bay cấm vệ quân, tức giận trong lòngHoa Mạch Tiêu càng dâng cao, cư nhiên không để hắn vào mắt. Vừa định ra tiếng mạnh mẽ áp chế Hoa Khanh Trần, đại trướng lúc này lại bị mở ra, hai binh lính nâng một cái cáng tiến vào, trên đó là một thi thể đã cháy rụi. Nhìn thấy tình huống như vậy, gương mặt Hoa Mạch Tiêu đã không thể dùng chữ 'đen' để hình dung, hắn giận dữ nói: "Đây là đang làm cái gì? Cư nhiên nâng thứ này vào. Các ngươi không muốn sống phải không? Người đâu, tử hình ngay tại chỗ!"

"Khoan đã!" Hoa Khanh Trần ngăn lại mệnh lệnh Hoa Mạch Tiêu, Khanh Tự quân ở bên ngoài nghe vậy, lấp tức rút kiếm ra, chuẩn bị nghênh chiến .

Khóe mắt Hoa Khanh Trần sau khi nhìn đến thi thể cháy rụi kia thì như bị một đòn đánh lui về sau mấy bước. Mộc Khinh thấy vậy vội vàng giúp đỡ hắn, lo lắng hỏi: "Vương gia?"

Hoa Khanh Trần chỉ phất tay, chậm rãi bước từng bước đến gần thi thể, lại phát hiện lúc này mỗi bước của hắn lại nặng như chì. Không, hắn không muốn chuyện này xảy ra.

Nhưng là, mọi chuyện bình thường đều sẽ không diễn ra như suy nghĩ trong lòng, thị vệ nâng cáng nói với Hoa Khanh Trần: "Sau khi thuốc nổ bị dẫn nổ, phần lớn diện tích rừng cây đều bị thiêu cháy. Lúc thuộc hạ tìm được Lâm Trắc Phi thì đã như thế này!" Càng nói càng nhỏ, đến cuối cùng cũng không còn nghe được nữa.

Thị vệ nói xong, mọi người trong đại trướng lập tức nhìn về phía thi thể kia. Quả nhiên, trang phục trên người đúng là quần áo hôm nay Liễu Nguyệt Phi mặc khi xuất phát.

Hoa Mạch Tiêu cũng cực kì khiếp sợ? Đã chết? Công chúa Bắc Sát kia cứ như vậy mà chết? Hiện tại hắn nên ăn nói với phía Bắc Sát bên kia như thế nào đây? Ánh mắt hắn đột nhiên chuyển sang Hoa Khanh Trần, vừa vặn đây đã có kẻ chịu tiếng xấu thay.

Đông Phương Ngưng Tử, Mộc Khinh cũng không thể tin trừng mắt nhìn thi thể kia. Đó là nữ tử hôm nay còn nói chuyện với bọn họ ư? Hiện tại sao có thể trở thành như vậy?

Đôi mắt của Huyền Thiên Diệt Thiên cũng dán trên thi thể bị cháy rụi, trong lòng cũng là không tin, làm sao có thể? Thiếu chủ rất lợi hại, sao có thể như vậy? Bọn họ không tin!

Hoa Khanh Trần đợi sau khi thị vệ nói xong, cũng khó khăn bước đến bên cạnh cáng, trong mắt đầy tơ máu nhìn thi thể đã hoàn toàn bị biến đổi kia, toàn thân hắn rét lạnh, bàn tay run run chạm vào mặt thi thể, chậm rãi vuốt ve.

Động tác này không thoát khỏi mắt mọi người. Triệu Nhu Nhi càng khóc lớn hơn, nàng vẫn chưa đối mặt với tình huống như vậy bao giờ, hiện tại trong lòng lo lắng, sợ hãi, thống khổ đều có. Khóc đến mệt ngoài, đầu óc nàng choáng váng, cuối cùng ngã vào lòng Mộc Khinh.

(R: biết là không nên nhưng ta mắc cười quá =)))))))))))))

Ý cười trên mặt Hoa Lạc Trần cũng không còn. Lúc này hắn mới phát hiện Hoa Khanh Trần cư nhiên lại thâm tình với nữ tử đó đến vậy. Nếu lợi dụng thích đáng, nói không chừng sẽ có thu hoạch ngoài sức tưởng tượng.

Hoa Khanh Trần chậm rãi di chuyển hai tay, từ trên mặt đến cổ, xuống vai thi thể. Mỗi chỗ hắn lướt đến đều đã bị đốt trụi, vô cùng vướng tay, nhưng là Hoa Khanh Trần lại hoàn toàn không thèm để ý. Hắn vẫn vuốt ve tay, chân, toàn bộ thi thể, sau đó nhắm mắt thất vọng nói "Hậu táng thôi!"

Lời này vừa nói ra, Huyền Thiên Diệt Thiên vốn còn chút hy vọng cũng rơi nước mắt. Nói như vậy, người nọ thật là thiếu chủ? Tại sao có thể như vậy? Trong lòng bọn họ đều là bi thương vô hạn, rất muốn tiến lên hỏi môn chủ, người đó thật là thiếu chủ sao?

"Vương gia, xin nén bi thương!" Trong lòng Mộc Khinh cũng có cỗ đau đớn nhàn nhạt, nhìn vẻ mặt chưa bao giờ có của Hoa Khanh Trần, cũng biết trong lòng hắn đang khổ sở, nhưng người đã chết không thể sống lại, bây giờ còn có chuyện quan trọng phải làm, không thể gục ngã trên tình trường nữ nhi. Nghĩ đến đây, hắn không khỏi nhìn xuống thiên hạ trong lòng.

Hoa Khanh Trần nhàn nhạt gật đầu, sau đó để thị vệ nâng thi thể rời đi. Huyền Thiên theo bản năng muốn tiến lên đoạt lấy. Không thể, không thể để thiếu chủ táng ở đây, hắn muốn đưa thiếu chủ về nhà.

Nhưng vừa chạm đến đã bị Hoa Khanh Trầng giữ chặt, rống giận: "Huyền Thiên, không được vô lễ!"

Trong mắt hắn tất cả đều là uy nghiêm không cho phép kháng cự, khiến Huyền Thiên chấn động. Môn chủ thực sự muốn để thiếu chủ ở đây?

Nắm tay Diệt Thiên cũng đã trắng bệch. Hắn cũng không rõ vì sao môn chủ lại để thiếu chủ lại đây. Thiếu chủ hẳn sẽ không thích nơi này!

Nhìn sắc mặt đau lòng trắng bệch của hai người, Hoa Khanh Trần sao có thể không hiểu được nỗi đau trong lòng bọn họ, nhưng hiện tại không phải lúc. Hắn kéo hai người lại, sau đó nói với Hoa Mạch Tiêu: "Đã để phụ hoàng sợ hãi! Xin phụ hoàng trách phạt"

Thay đổi đột ngột của Hoa Khanh Trần khiến những người ở đây không thể hiểu nổi. Vừa rồi vẫn là bộ dáng vô cùng đau lòng, hiện tại lại như không có việc gì. Chẳng lẽ kỳ thực Công chúa Bắc Sát cũng không được Ngạo Vương yêu thích?

Hoa Lạc Trần lúc này cũng do dự. Nếu Hoa Khanh Trần thật thích nữ tử này, vậy hắn nhất định phải vô cùng giận dữ, không để ý đến mệnh lệnh của phụ hoàng mà chạy đến trước mặt mình chất vấn, báo thù cho Lâm Trắc phi. Hoa Khanh Trần không phải đã biết những chuyện này đều do hắn làm hay sao?

Hoa Mạch Tiêu thấy Hoa Khanh Trần đột nhiên nói với mình, lại nhìn thi thể được nâng ra, hắn nhíu mày hạ lệnh: "Bắt Ngạo Vương lại đi!"

"Vương gia –!" Huyền Thiên Diệt Thiên vội vàng hộ trước sau Hoa Khanh Trần, chống lại cấm vệ quân đằng đằng sát khí.

Đông Phương Ngưng Tử cũng đứng lên, đề phòng nhìn chung quanh. Mộc Khinh bởi vì ôm Triệu Nhu Nhi nên không có động tác gì, nhưng trong mắt cũng tràn ngập sát khí nhìn bốn phía.

Hoa Mạch Tiêu mày nhăn càng chặt, nghiêm khắc nói: "Các ngươi là muốn mưu phản sao?"

"Thần không dám!" Bốn người Đông Phương Ngưng Tử vội vàng nói, nhưng vẫn duy trì động tác trên tay

"Trẫm thấy các ngươi là dám làm như vậy" Hoa Mạch Tiêu phẫn nộ nói "Cấm vệ quân, ai dám ngăn trở, giết không tha!"

"Dạ!" Cấm vệ quân nhận được mệnh lệnh, toàn bộ đều xông đến Hoa Khanh Trần. Huyền Thiên Diệt Thiên cũng tản ra sát khí, chuẩn bị chiến đấu. Bọn họ đã mất đi thiếu chủ, không thể để môn chủ cũng vào tay những người này!

Nhưng là Hoa Khanh Trần lại lạnh nhạt nói: "Huyền Thiên Diệt Thiên tránh ra!"

"Vương gia!" Huyền Thiên Diệt Thiên nhất thời không thể tin kêu to. Vì sao môn chủ lại làm vậy?

Hoa Khanh Trần lại cho bọn họ một ánh mắt cảnh cáo, sau đó liền theo cấm vệ quân rời đi. Huyền Thiên còn định bước lên cản đã bị Đông Phương Ngưng Tử ngăn lại: "Ngươi phải tin tưởng Vương gia nhà ngươi!"

Huyền Thiên lúc này mới chịu dừng lại, hai mắt vô thần nhìn Đông Phương Ngưng Tử. Thấy vậy, Đông Phương Ngưng Tử cũng chỉ bất đắc dĩ lắc đầu.

~

Tầng thứ tư dưới lòng đất, Liễu Nguyệt Phi đang cẩn thận chậm rãi mò dọc theo tường, trước mắt không nhìn thấy gì, cũng không biết lá gan ở đâu, nàng lần mò đi lên phía trước. Về phần Ám Hà kia, nếu ngược dòng mà bơi lên, lực cản trong nước quá lớn, nàng không có cách nào bơi được, mà nếu xuôi dòng thì đoạn đường lại quá dài, có khả năng sẽ thiếu không khí mà tử ẹo.

Cho nên, hiện tại nàng đành phải lần theo vách tường đi từng bước, thật tình là lúc trước không ngờ mình sẽ tiến vào đây, hơn nữa còn vào đến hai lần. Về sau thiết kế cơ quan như thế này nhất định phải chừa lại đường ra a!

Thiết kế hoàn toàn thất bại, đáng thương nàng a!

Chậm rãi hướng về phía trước, cũng may nàng không mập, nếu không chắc sẽ chết bẹp trong cái động này mất. Tay mò mẫm trên vách tường, lúc này nàng đột nhiên cảm giác được thứ gì đó lành lạnh đang trườn qua tay phải của mình, còn thè lưỡi nữa. Hôn mê, không phải nàng lên đến tầng thứ ba rồi chứ!

Liễu Nguyệt Phi không thể không dừng lại, da đầu run lên, tay phải nàng cứng ngắc chờ thứ lành lạnh đó bò đi, từng giây từng phút trôi qua, nó vẫn còn trên mu bàn tay, Liễu Nguyệt Phi khóc tang trong lòng, con rắn này dài đến cỡ nào vậy trời.

Đến khi toàn thân Liễu Nguyệt Phi cứng ngắc lại, thứ lành lạnh kia mới chịu đi xa, nàng nhanh chóng xoa xoa để tay trái cho tay phải chút độ ấm. Nha, thiếu chút lạnh chết nàng.

Bên cạnh lúc này không biết có bao nhiêu con rắn đang thè lưỡi, trong lòng nàng lại nguyền rủa từ đầu đến chân Hoa Lạc Trần n lần

Hiện tại nàng ngốc một chỗ không dám đi đâu, chắc là nên chạy trở về đi, thử vận may với Ám Hà kia nói không chừng còn có thể sống sót đi ra ngoài. Nhưng là không biết tại sao, hiện tại chân nàng như bị đóng đinh, nâng không đi, nhưng sao lại nâng không đi?

Bởi vì, có con rắn đã quấn lấy chân nàng. Cái gì? Rắn!

"Á……" Liễu Nguyệt Phi bị dọa đến kêu to lên, cũng không quan tâm đường phía trước hẹp cỡ nào, liền dùng khinh công chạy trong động. Chỉ cần chân không chạm đất, tay không bị vướng, sao cũng được a!

Nhưng là, lúc Liễu Nguyệt Phi định mượn lực trên vách, đột nhiên hụt chân một cái, không còn điểm tựa, nàng liền rơi thẳng xuống, mông tha thiết hôn mặt đất một cái!

Tại sao có thể như vậy? Bốn phía đột nhiên rộng ra!

Đột nhiên, Liễu Nguyệt Phi ngừng nhúc nhích, lẳng lặng nghe tiếng động xung quanh. Bốn phương tám hướng đều truyền đến tiếng vô số con rắn độc đang thè lưỡi.

Liễu Nguyệt Phi ngây người, hiện tại nàng mới chân chích bước vào ổ rắn sao?

Miệng mở lớn, nhưng không phát ra tiếng a. Thật sự là sợ cái gì đến cái đó, nàng chỉ có thể ngồi yên, không một chút động tĩnh.

Dần dần, rắn bên cạnh cũng cảm nhận được có người ngoài xâm nhập, tất cả đều từ từ bò đến chỗ Liễu Nguyệt Phi.

Bầy rắn ỷ vào thế đông, mấy con xung quanh Liễu Nguyệt Phi như là đã hẹn trước, bò đến gần nàng. Dần dần, xung quanh Liễu Nguyệt Phi đều là cảm giác lành lạnh, trong lòng nàng cũng lành lạnh. Sư phụ, cứu ta a!

Ngay lúc một con rắn sắp phóng đến, Liễu Nguyệt Phi đột nhiên bật lên, dùng khinh công trong không trung. Vì dùng đến nội lực, ánh mắt cũng rõ ràng hơn, tuy còn chưa đến mức như võ lâm cao thủ nhìn ban đêm cũng như ban ngày, nhưng nhìn rõ xung quanh cũng có thể. Nha, lúc trước quá sợ, ngay cả chuyện vận nội lực để nhìn rõ cũng quên.

Hiện tại nàng đang ở trong một chỗ rất rộng, đường kính đại khái khoảng hai mươi mét, nhưng mà phía dưới tất cả đều là rắn nhun nhúc. Chỗ vừa rồi còn có mấy con bị nàng đè chết, vã mồ hôi a……

(R: ta cũng vã mồ hôi ==").

Những con rắn phía dưới đều dựa vào khứu giác mà thè lưỡi với nàng ở trên không. Không có điểm tựa, nàng không thể ở trên không lâu lắm, bèn nhìn xung quanh một chút, vách tường đối diện có một chỗ nhỏ nhô ra, vừa khéo có thể để nàng đứng thẳng, không nói hai lời, nàng liền chạy về phía kia. Sau đó dừng chân, dùng nội lực tung một chưởng, rắn xung quanh đều rớt xuống, chỗ trước mặt đã an toàn.

Hôm nay dùng quá nhiều sức lực, Liễu Nguyệt Phi mỏi mệt tựa vào tường nghỉ ngơi, nhưng lại không thể toàn tâm buông lỏng, thời khắc đều phải chú ý đến động tĩnh của bầy rắn ở dưới, bọn chúng đối với nàng như hổ rình mồi!

~

Sắc trời dần dần tối đen, đại lao giam giữ Hoa Khanh Trần vốn cũng là đại trướng của hắn, bởi vì sắc trời đã tối, Hoa Mạch Tiêu hạ lệnh ngày mai mới xuất phát.

Triệu Nhu Nhi nhìn đại trướng đầy lính canh, không khỏi lắc đầu. Vừa rồi nàng mới từ mộ Lâm Tường Vi trở về, vốn cho rằng trong lòng Hoa Khanh Trần có nàng kia, nhưng hiện tại xem ra, nàng không biết. Lâm Tường Vi từ khi hạ táng đến giờ, hắn cũng không có hành động gì. Nàng kia ở trong lòng hắn, rốt cuộc là cái gì?

Thanh Nhi Hoàng Nhi một mặt khổ sở đứng đó, không nói gì, nhưng có thể nhìn ra đôi mắt hai người có chút sưng đỏ.

Triệu Nhu Nhi lo lắng nói: "Hôm nay các ngươi nghỉ ngơi cho tốt, về sau liền theo bản phi đi. Nếu không muốn, bản phi tự mình gọi người đưa các ngươi trở lại Bắc Sát!"

Triệu Nhu Nhi vẫn luôn không muốn tự xưng bản cung, cho rằng bản thân mình không có giá lớn như vậy, cho nên trước mặt tôi tớ vẫn xưng là bản phi.

Bộ dạng hiện tại của Thanh Nhi Hoàng Nhi trong mắt Triệu Nhu Nhi là người không còn nơi nương tựa.

Nhưng mà Thanh Nhi Hoàng Nhi lại không thèm để ý, mà là căn bản không rõ, đột nhiên được báo cho chuyện thiếu chủ đã mất, ngay cả thi thể cũng không nhìn thấy, chỉ có một tấm bia mộ.

Vốn muốn tìm môn chủ hỏi cho rõ ràng nhưng lại gặp phải tình huống này, khiến hai người hoàn toàn không còn chủ ý gì. Nhìn vẻ mặt Huyền Thiên Diệt Thiên không khỏi tin tưởng mấy phần, nhưng trong lòng bọn họ vẫn muốn biết đó có phải sự thật hay không!

Hoàng Nhi nhìn cấm vệ quân trùng trùng kia, trong mắt lộ ra tia máu, Thanh Nhi vội vàng ngăn lại, lắc đầu ý nói: Không thể!

"Ta nói hai người các ngươi sao lại không có phản ứng? Tiểu thư nhà ta suy nghĩ cho các ngơi như vậy, các ngươi như thế nào vẫn không nhìn!" Triệu Nhu Nhi nói xong, không thấy hai người trả lời, Vô Ngôn không nhịn được nói.

Triệu Nhu Nhi liếc Vô Ngôn một cái, trong ánh mắt để lộ ra cảnh cáo, sau đó tiếp tục an ủi Thanh Nhi Hoàng Nhi: "Bản phi biết các ngươi nhất thời không thể chấp nhận, vậy khi nào các ngươi suy nghĩ tốt thì nói cho bản phi!"

Nói xong, liền mang theo Vô Ngôn rời đi.

Thanh Nhi nhìn bóng lưng Triệu Nhu Nhi, trong lòng có chút lo lắng, nói với nàng: "Đa tạ Trắc phi!"

Đáng tiếc, các nàng cho đến khi chết cũng là người của thiếu chủ!

Thanh Nhi Hoàng Nhi nhìn chằm chằm vào đại trướng, nghĩ nên nhân cơ hội trà trộn vào như thế nào. Lúc này Huyền Thiên đột nhiên xuất hiện, làm một thủ thế với hai người.

Hai người liền nhanh chóng biến mất trong đêm tối, Thanh Nhi Hoàng Nhi đi theo Huyền Thiên đến rừng cây bên ngoài đại doanh, Diệt Thiên Cực Thiên cộng thêm một nam nhân xa lạ đã đợi sẵn ở đó.

Hoàng Nhi lập tức hỏi: "Muốn làm gì?"

Giọng nói lưu loát chỉ ra chủ đề, hoàn toàn không giống một nha hoàn.

Thanh Nhi đi phía sau Hoàng Nhi. Hiện tại nàng là Quỷ Quái chứ không phải nha hoàn Thanh Nhi. Nàng lúc này, ánh mắt sắc bén, toàn thân tản ra hơi thở rét lạnh.

Huyền Thiên thấy vậy, biết hai người này cũng bị đả kích bởi chuyện của thiếu chủ, bèn giải thích: "Huynh đệ trong môn đã đào một đường vào đại trướng đang giam giữ môn chủ. Chúng ta từ nơi này đi vào, xem môn chủ có kế hoạch gì!"

Hắn cũng không tin thiếu chủ chết mà môn chủ lại lạnh nhạt như vậy, hơn nữa còn để thiếu chủ an táng ở nơi này.

"Hắn là ai vậy?" Thanh Nhi chỉ vào nam nhân lạ mặt, lạnh lùng hỏi.

Bị Thanh Nhi chỉ mặt, nam tử kia cũng không tức giận, mà là cung kính nói: "Quỷ Quái hộ pháp, thuộc hạ là Ngọc Diện Công tử dưới trướng Diệt Thiên hộ pháp!"

Liễu Diệp sơn trang có nhị đại hộ pháp, là hai nhân vật lớn chỉ thấp hơn trang chủ, dĩ nhiên là Yêu Quái Quỷ Quái. Vô Ưu Môn có tứ đại hộ pháp, phân biệt là Cực Thiên, Huyền Thiên, Diệt Thiên, Tuyệt Thiên. Tuyệt Thiên vẫn luôn không xuất hiện là chuyên môn phụ trách chuyện làm ăn.

"Ngọc Diện? Cực Thiên, huynh muốn tráo môn chủ ra?" Hoàng Nhi nghe vậy liền hiểu được suy nghĩ của Cực Thiên.

Ngọc Diện Công tử, cao thủ dịch dung đệ nhất trên giang hồ. Thực hiển nhiên, gọi người này đến là để dịch dung thành môn chủ, thay môn chủ ngồi tù!

"Đúng vậy, hiện tại chúng ta đi tìm môn chủ đi!" Cực Thiên gật đầu rồi phân phó. Hắn là lão đại trong lục đại hộ pháp, lúc Hoa Khanh Trần cùng Liễu Nguyệt Phi không có, hắn là lãnh đạo cao nhất.

Năm người nghe vậy, lục tục nhảy vào địa động, Huyền Thiên cùng Diệt Thiên canh giữ bên ngoài. Địa động được đào cũng rất rộng, hoàn toàn đủ cho bọn họ đứng thẳng bước đi.

Hoa Khanh Trần trong đại trướng lúc này đang nhàn nhã phẩm trà, đột nhiên trên giường truyền đến một tiếng động, hắn cười lạnh nói: "Các ngươi đúng là sẽ nghĩ ra cách!"

Cực Thiên vừa ló đầu đã nghe được câu này của Hoa Khanh Trần, không khỏi đỏ mặt lên. Môn chủ, ngài làm ơn để lại cho kẻ làm lão đại là ta chút mặt mũi đi!

"Môn chủ, thiếu chủ thực sự?" Thanh Nhi vừa bước ra đã lập tức hỏi Hoa Khanh Trần.

Lại bị Hoàng Nhi ngăn cản, nhíu mày cảnh cáo: "Nhỏ tiếng chút!"

Thanh Nhi lúc này sao còn để ý mấy chuyện đó, gặp được môn chủ nàng liền muốn hỏi một chút chuyện của thiếu chủ, cũng không còn phần lạnh lùng lúc trước nữa.

"Thuộc hạ tham kiến môn chủ!" Ngọc Diện Công từ là người ra cuối cùng, hắn hành lễ với Hoa Khanh Trần.

Hoa Khanh Trần nhìn hắn một cái, liền nói: "Các ngươi cho rằng thiếu chủ của các ngươi dễ dàng bỏ mạng như vậy sao?"

Dùng ngôn ngữ lúc trước Liễu Nguyệt Phi nói cho hắn, bỏ mạng, từ này đúng là chuẩn.

"Môn chủ, ý của ngài là thiếu chủ không……" Thanh Nhi kích động ôm Hoàng Nhi, lại nhìn Hoa Khanh Trần muốn xác định lại lần nữa, không dám nói chữ 'chết'.

Hoa Khanh Trần gật đầu, đùa bỡn chén trà trên tay, cho Thanh Nhi một câu trả lời thuyết phục. Đáp án này mọi người cũng đoán được trong lòng, nhưng khi nghe được tất cả đều thở phào một hơi.

"Môn chủ sao lại biết?" Cực Thiên hỏi ra thắc mắc trong lòng. Lúc ấy hắn vẫn luôn tránh ở chỗ tối quan sát, biểu cảm của môn chủ đau lòng đến thế, lúc đó hắn cùng Huyền Thiên Diệt Thiên đều tin.

"Xương cốt, xương cốt của thi thể kia rõ ràng không phải Nguyệt Nhi." Xương cốt mỗi người tuy cấu tạo giống nhau nhưng cũng có chỗ khác biệt rất nhỏ. Nguyệt Nhi từ nhỏ đã ngủ cùng hắn, từ luyện võ đến tắm rửa, mỗi chỗ xương cốt trên người nàng hắn so với nàng còn rành rẽ hơn. Lúc đầu hắn cũng có chút tin tưởng là Nguyệt Nhi, nhưng suy nghĩ không xác định trong lòng đã khiến hắn tiến lên xác nhận. Vừa chạm vào mặt của thi thể kia, hắn liền biết người đó không phải nàng!

Nhưng là hắn lại tương kế tựu kế, nếu đã có người mang một thi thể giả cho hắn, vậy hắn liền mượn nước đẩy thuyền, để Lâm Trắc phi thực sự chết đi, như vậy Nguyệt Nhi mới có thể dùng diện mạo vốn có đứng bên cạnh hắn!

Cả ngày nhìn gương mặt Lâm Tường Vi, hắn đúng là có chút phiền!

"Môn chủ, thì ra ngài vẫn lừa chúng ta?" Cực Thiên giật mình, có chút kích động, trong nhất thời đã quên lễ nghi. "Môn chủ, thuộc hạ làm càn!"

Hoa Khanh Trần lại không khó xử bọn họ, hắn cũng biết việc hôm nay đúng là đã dọa đến bọn họ, chỉ lắc đầu với Cực Thiên.

"Cho người giả dạng đi, chúng ta còn phải ra ngoài tìm Nguyệt Nhi!" Hắn cũng nên phản kích rồi!

Cực Thiên nghe vậy, cũng hiểu Hoa Khanh Trần biết hắn dẫn ai đến, lập tức kêu Ngọc Diện dịch dung. Hoa Khanh Trần, Thanh Nhi, Hoàng Nhi theo mật đạo rời đi trước.

Đợi Ngọc Diện chuẩn bị tốt hết thảy, Cực Thiên vỗ nhẹ lên vai hắn, sau đó liền rời đi.

~

Tại lối vào bố trí an toàn trên Thu Minh Sơn, Hoa Khanh Trần nhìn bản đồ nói: "Dựa theo chỗ nổ mạnh, Nguyệt Nhi hẳn là đã theo dòng nước vào tầng thứ tư dưới đất! Yêu Quái Quỷ Quái, hai người các ngươi vào khe sâu, nếu Nguyệt Nhi có trở lại thì đưa nàng đến đây!"Hoa Khanh Trần chỉ vào một thác nước trên bản đồ "Nơi này thông với dưới đất, đều được bố trí an toàn vây quanh. Các ngươi ở bên ngoài la lên, chúng ta ở dưới sẽ nghe được! Trời sáng mà vẫn không thấy thì trở lại!"

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Thanh Nhi Hoàng Nhi cung kính trả lời với Hoa Khanh Trần, sau đó liền vận khinh công bay đi.

"Cực Thiên, ngươi thủ hộ bên ngoài. Nếu có chuyện gì thì cấp tốc tiến vào đường an toàn tìm chúng ta!"

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Cực Thiên trả lời, phi thân tránh trên một cành cây gần đó.

Thấy vậy, Hoa Khanh Trần thu hồi bản đồ, nói với Huyền Thiên Diệt Thiên: "Chúng ta đi!"

"Dạ!"

Bố trí dưới lòng đất có mấy đường an toàn, chính là Hoa Lạc Trần thiết kế lúc trước, có điều không thể hiện trên bản đồ, Cực Thiên chỉ mới vừa đưa Hoa Khanh Trần lúc nãy!

Thực rõ ràng, Cực Thiên đã lẻn vào chỗ của Hoa Lạc Trần chôm lấy!

Bất quá lúc này đường an toàn cũng không thật sự an toàn, nếu người làm thi thể giả đúng là Hoa Lạc Trần, như vậy hiện tại hắn cũng đang ở đây tìm Nguyệt Nhi. Cho nên Hoa Khanh Trần phải tìm được nàng trước!

~

Trong động tối đen, Liễu Nguyệt Phi đứng trên vách không biết đã bao lâu, toàn bộ tinh lực đều dùng để đối phó bầy rắn. Cũng không biết vì sao, những con rắn này vô cùng cứng đầu, mỗi lần bị nàng công kích một đám, đám tiếp theo lập tức sẽ bò lên. Hiện tại nàng đã sức cùng lực kiệt.

Không được, phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này, đứng chịu trận một chỗ chính là kiểu nàng ghét nhất!

Nhìn bầy rắn lại bò lên, Liễu Nguyệt Phi dùng toàn lực tung ra một chưởng, nương theo lực phản xạ từ vách bay ra ngoài, mượn lực mấy mỏm đá trên vách mà vận khinh công chạy tới. Những con rắn trên vách cũng không sợ hãi mà bò lên trên, nàng giẫm chết một con tính một con!

Ước chừng chạy khoảng năm phút, Liễu Nguyệt Phi thấy được một hang động, liền chạy vội vào. Trong động tối đen như mực, nhưng cũng may là không có rắn.

Liễu Nguyệt Phi nhìn xuống phía dưới, tối đen không thể thấy rõ, vừa rồi nàng dùng đúng là nhiều sức, cư nhiên chạy cao như vậy!

Xung quanh không còn tiếng thè lưỡi của rắn, Liễu Nguyệt Phi tựa vào tường ngồi xuống, vừa mệt vừa đói, trong lòng lại nguyền rủa Hoa Lạc Trần! Tốt nhất đừng để nàng thấy hắn!

Sư phụ, người sao còn chưa đến cứu đồ đệ bảo bối của người a!

Tựa vào vách, nàng dần dần ngủ thiếp đi, không biết qua bao lâu, nàng đột nhiên cảm giác trên mặt dinh dính, tựa như bị cái gì liếm. Nàng chậm rãi mở mắt, xuất hiện trước mặt cư nhiên là một con rắn lớn!

Má ơi, trong động lại là rắn a! Liễu Nguyệt Phi thiếu chút nữa bị dọa té, cái đuôi rắn lại quấn lấy nàng, từ từ mò lên!

Ông trời, nàng sao lại xui xẻo như vậy chứ. Tránh bầy rắn con lại gặp phải ổ rắn chúa, nàng hoàn toàn tiến vào lãnh địa của rắn lão đại rồi.

"Cái kia, rắn lão đại, ngươi tha ta đi, ta không thể ăn!" Liễu Nguyệt Phi bị dọa đến nói năng lộn xộn, bắt đầu nói chuyện với rắn.

Mãng xà không hiểu lời nàng nói, nhưng lại giống như hứng thú với nàng, vẫn thè lưỡi liếm, tựa như mặt nàng có đường.

Liễu Nguyệt Phi càng ghê tởm hơn, nhưng toàn thân không sức lực nên cũng không thể thoát ra được.

Nàng vẫn ai ai kêu: "Rắn lão đại a, ngươi mau thả ta ra a, bằng không ta không khách khí a!"

Mặt mũi Liễu Nguyệt Phi hiện tại toàn là nước bọt, nhìn mãng xà mở cái miệng rộng, nàng bị dọa đến trực tiếp phát ra nội lực, hét lên một tiếng: "Á……"

Hoa Khanh Trần trong đường an toàn đột nhiên dừng bước, nhìn về phía xa. Tiếng của Nguyệt Nhi? Nguyệt Nhi đúng là ở trong này?

"Môn chủ, thuộc hạ nghe được tiếng của thiếu chủ!" Huyền Thiên cũng nghe được, hưng phấn nói với Hoa Khanh Trần.

"Bất quá, giống như thiếu chủ gặp chuyện gì!" Diệt Thiên nhíu mày, tiếng hét vừa rồi của thiếu chủ tựa như rất thống khổ.

Diệt Thiên vừa nói xong, Hoa Khanh Trần đã cấp tốc chạy đi, hắn không thể để Nguyệt Nhi có chuyện!

~

Lúc này Liễu Nguyệt Phi đang bị mãng xà vây khốn, nội lực trong cơ thể bất giác ào ra, khiến thân thể mãng xà bị đau mà thả lỏng, nhưng vẫn như hổ rình mồi nhìn Liễu Nguyệt Phi.

Liễu Nguyệt Phi hai chân vừa chạm đất liền dùng quần áo lau đi nước bọt của mãng xà trên mặt, ánh mắt tràn ngập sát khí nhìn về phía nó "Ta nói rồi, đừng để ta không khách khí với ngươi!"

Nàng đúng là sợ rắn không sai, nhưng vậy cũng không có nghĩa nàng bó tay với chúng nó!

Cứ như vậy, Liễu Nguyệt Phi cùng mãng xà trừng mắt nhìn nhau nửa ngày, mãng xà không chị được khiêu khích của Liễu Nguyệt Phi nữa, nhe răng nanh nhào về phía nàng.

Liễu Nguyệt Phi lại mượn lực bay ra khỏi hang động, hướng lên trên!

Mãng xà lại không biết Liễu Nguyệt Phi gian trá, dùng hết khí lực nhào ra ngoài động, không ngờ bị hẫng rồi rơi thẳng xuống dưới.

Thấy vậy, Liễu Nguyệt Phi một lần nữa nhảy vào trong động, lúc này bên ngoài truyền đến một tiếng chấn động, nói vậy chắc mãng xà kia đã rơi xuống đất!

Liễu Nguyệt Phi nhìn trong động tối đen, vô cùng nghi ngờ, không biết có thể toát ra một con mãng xà nữa hay không!

Ngay lúc này, trong động bay ra vô số mũi tên, trùng điệp như muốn vạn tiễn xuyên tâm nàng. Liễu Nguyệt Phi lại bất đắc dĩ nhảy ra ngoài, nhìn vô số mũi tên bắn ra, rơi xuống bầy rắn bên dưới!

Hiện tại nàng có chút tội nghiệp bọn chúng. Đầu tiên là gặp nàng công kích, sau đó là bị mãng xà Thái Sơn áp đỉnh*, hiện tại còn vạn tiễn xuyên tâm! Đáng thương, đáng thương a!

(R: tạm hiểu là 'núi đè' =)))

Tên trong động vẫn bắn ra không ngừng, Liễu Nguyệt Phi lại sắp không còn khí lực mà rơi xuống, mắt thấy sắp rơi đến cửa động, nhận lấy hình phạt vạn tiễn xuyên tâm thì ngay lúc này, nàng được một bóng đen chộp lấy, ôm bay về phía vách, mượn lực trên các mỏm đá, chỉ chốc lát đã tiến lên tầng thứ hai đèn đuốc sáng trưng.

Liễu Nguyệt Phi từ trong lòng người nọ nhảy ra, hưng phấn kêu lên: "Sư phụ!"

Không ngờ lại nhìn đến một đôi mắt đầy ý cười ngoài ý muốn, trên mặt cũng là nụ cười trêu tức, hỏi: "Sư phụ nàng là ai?"

Hoa Lạc Trần! Liễu Nguyệt Phi kinh hãi, người này cư nhiên là Hoa Lạc Trần! Không thể tin hỏi: "Làm sao có thể là ngươi?"

"Thế nào, nàng không muốn là ta?" Hoa Lạc Trần hỏi lại, ý cười trên mặt càng sâu: "Sư phụ của nàng là ai?"

Liễu Nguyệt Phi giận dữ trong lòng, tên này chính là kẻ hại nàng thảm như vậy! Cũng không quan tâm vừa rồi là hắn cứu, nàng trực tiếp ra quyền.

Hoa Lạc Trần không ngờ Liễu Nguyệt Phi sẽ trực tiếp ra chiêu như vậy, vội vàng né ra, giọng mang ủi khuất nói: "Vừa rồi ta mới cứu nàng, nàng hiện tại lại vong ân phụ nghĩa như vậy?"

"Cứu ta? Cũng không biết là ai hại ta thảm như vậy!" Liễu Nguyệt Phi ra tay không lưu tình chút nào, mỗi một chiêu đều là tuyệt kỹ tất sát.

Điều này khiến Hoa Lạc Trần vô cùng kinh ngạc, võ công nàng cư nhiên cao như vậy!

"Là tự nàng nhảy xuống nước, không liên quan đến ta!" Hoa Lạc Trần giấu đi bội phục trong lòng, trên mặt tiếp tục là bộ dáng bất cần đời.

Liễu Nguyệt Phi không ưa nhất là khuôn mặt tươi cười như vậy, thật muốn một quyền đập nát, nhưng là bất đắc dĩ Hoa Lạc Trần cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, hơn nữa nàng hiện tại không có bao nhiêu sức lực, ra mỗi chiêu đều là cố gắng hết sức.

Hoa Lạc Trần cũng nhìn ra Liễu Nguyệt Phi mệt mỏi, hắn tà mị nở nụ cười, vung tay lên một cái đã ôm Liễu Nguyệt Phi vào lòng, mặt dán vào tóc dài của nàng, hít sâu một hơi: "Có mùi nước sông nhàn nhạt!"

Liễu Nguyệt Phi vừa nghe liền nổi giận. Nha, ngươi ngâm dưới sông lâu như vậy thử xem có mùi nước sông hay không a!

"Thâm mình của nàng, thực mềm mại!" Hoa Lạc Trần tiếp tục nói, một chút cũng không để ý hình tượng của mình lúc này giống như khách làng chơi.

"Buông ra!" Liễu Nguyệt Phi giận dữ. Ngoài sư phụ, còn chưa có nam tử nào đối với nàng như vậy, trong lòng dần nổi lên một cảm giác khó khăn, nhục nhã. Nàng tức giận muốn bốc khói, chạm vào bao cổ tay, chuẩn bị tặng Hoa Lạc Trần mấy châm. Không ngờ lại bị Hoa Lạc Trần bắt lại, cười nói: "Nàng cho là ta sẽ úng kế một lần nữa ư?"

"Ngươi!"

"Nguyệt Nhi!" Đột nhiên, một giọng nói trầm thấp từ tính từ phía sau truyền đến, cùng với một cỗ lực mạnh mẽ, làm Liễu Nguyệt Phi thoát khỏi tay Hoa Lạc Trần, rơi vào lòng một nam nhân khác.

73. Chương 72

Chương 72: Ta là sư phụ nàng, ta cũng là nam nhân của nàng

"Sư phụ!" Liễu Nguyệt Phi kinh ngạc nhìn lại, lần này đến đúng là sư phụ, nàng cao hứng ôm chặt hắn, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng buông xuống, toàn thân đề phòng lúc này cũng thả lỏng.

"Hoàng đệ sao có thể xuất hiện ở đây?" Hoa Lạc Trần cười như không cười nhìn Hoa Khanh Trần đột nhiên xuất hiện.

"Vậy hoàng huynh vì sao lại ở trong này?" Hoa Khanh Trần thả Liễu Nguyệt Phi xuống, tay vẫn đặt trên eo nàng không buông.

"Bản cung ở đây là rất bình thường. Nhưng mà hoàng đệ không phải bị giam giữ sao?" Hoa Lạc Trần nhìn bàn tay Hoa Khanh Trần đặt trên eo Liễu Nguyệt Phi, trong mắt thoáng qua tia không vui.

Hoa Khanh Trần tất nhiên bắt được tia không vui đó, lực trên tay hắn không tự giác tăng lên, đem Liễu Nguyệt Phi ôm sát vào lòng.

"Không phải vượt ngục thôi sao, hoàng huynh còn có gì muốn nói?" Hoa Khanh Trần rõ ràng không vừa ý.

Lời trực tiếp của Hoa Khanh Trần làm Hoa Lạc Trần bất đắc dĩ cười cười, nhìn Liễu Nguyệt Phi, đột nhiên hắn cong khóe miệng: "Hoàng đệ là ra tìm Lâm Trắc phi đi, nếu phụ hoàng biết hoàng đệ là vì nữ tử mà vượt ngục, không biết có thể cho là hồng nhan họa thủy hay không?"

Liễu Nguyệt Phi đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hoa Lạc Trần, trong mắt chỉ toàn vẻ chán ghét.

Hoa Lạc Trần cũng thấy được địch ý Liễu Nguyệt Phi toát ra, trong lòng hắn có chút không thoải mái, không biết tại sao!

"Lâm Trắc phi không phải đã chết rồi sao, hôm nay hoàng huynh cũng đã ở đó, hiện tại sao lại trở nên hồ đồ rồi?" Hoa Khanh Trần không thèm để ý nói, dịu dàng nhìn Liễu Nguyệt Phi bên cạnh.

Liễu Nguyệt Phi vốn không hiểu, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt của Hoa Khanh Trần, liền không hỏi nhiều. Xem ra lúc nàng không ở đã xảy ra rất nhiều chuyện!

Lời Hoa Khanh Trần giống như một gậy đập vào đầu Hoa Lạc Trần, rõ ràng là hắn bày ra thi thể giả, không ngờ lại bị chính mình phủ định. Hắn bất đắc dĩ nhu nhu huyệt thái dương, nói: "Hoàng đệ là biết nàng không phải Lâm Tường Vi thực sự?"

Những lời này không phải hỏi mà là khẳng định, vốn hắn cho rằng nữ tử này giả thành Lâm Tường Vi để trở thành Trắc phi hưởng thụ vinh hoa phú quý, hiện tại xem ra mọi chuyện không đơn giản như vậy!

"Hoàng huynh đã biết còn hỏi nhiều làm gì!" Hoa Khanh Trần híp mắt, hôm nay hắn không muốn cùng Hoa Lạc Trần vòng vo. Trong mắt Hoa Lạc Trần tràn ngập hứng thú đối với Nguyệt Nhi, điều này hắn không cho phép!

"Vương gia!" Lúc này Huyền Thiên cùng Diệt Thiên rốt cục đuổi kịp Hoa Khanh Trần, nhìn thấy Liễu Nguyệt Phi bên cạnh liền hưng phấn kêu lên: "Thiếu…… Vương phi!"

Vốn bọn họ muốn gọi thiếu chủ, nhưng lại phát hiện Hoa Lạc Trần cư nhiên cũng ở đây, liền lập tức sửa miệng, sau đó khẩn trương nhìn về phía Hoa Khanh Trần. Hoa Lạc Trần ở đây tuyệt đối không phải chuyện gì tốt!

Liễu Nguyệt Phi kinh ngạc nhìn hai người, vẻ mặt bọn họ lúc nhìn đến nàng là hưng phấn, kinh ngạc, còn có một tia nhẹ nhõm, còn khi nhìn Hoa Lạc Trần thì lại phòng bị, tựa như con nhím dựng lông!

Trong lúc nàng không ở rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hoa Lạc Trần từ trong mắt Huyền Thiên Diệt Thiên thấy được sát ý nồng đậm, lại nhìn cẩn thận tình huống bốn phía, Huyền Thiên Diệt Thiên võ công cao cường hắn biết, khả năng của Hoa Khanh Trần cũng cao hơn hắn, hiện tại ở lại chỗ này tuyệt đối không phải cách hay.

Hắn cười cười với Liễu Nguyệt Phi "Thật muốn nhìn mặt thật của nàng!" Nói xong liền lóe lên một cái, biến mất trước mặt mọi người.

Huyền Thiên định đuổi theo, lại bị Hoa Khanh Trần ngăn lại "Để hắn đi, ngươi không phải đối thủ của hắn!"

Liễu Nguyệt Phi trầm tư suy nghĩ, võ công Huyền Thiên xem như cao thủ, trong võ lâm cũng khó có người địch lại, mà võ công Hoa Lạc Trần lại cao hơn Huyền Thiên, nói vậy cho dù nàng có dốc toàn lực cũng khó có thể đánh lại hắn!

"Nhưng là hắn có thể đi mật báo hay không?" Huyền Thiên lo lắng nói, nếu Hoa Lạc Trần mật báo, vậy Ngọc Diện là kẻ đầu tiên xong đời!

"Hắn sẽ không!" Liễu Nguyệt Phi đột nhiên lên tiếng, Hoa Khanh Trần tán thưởng nhìn nàng, Liễu Nguyệt Phi thấy vậy liền kiêu ngạo cười.

Huyền Thiên nhìn biểu cảm của Liễu Nguyệt Phi, nhất thời đoán ra: "Hắn sẽ không để chúng ta rời khỏi nơi này!"

Vừa mới dứt lời, bốn phía liền bắn ra rất nhiều mũi tên. Huyền Thiên Diệt Thiên thấy vậy liền vận nội lực ngăn cản toàn bộ tên bắn đến cho đến khi tất cả dừng lại!

Nhưng đồng thời lúc đó, mặt đất dưới chân lại mở ra, bốn người không ngờ còn có chuyện như vậy nên đều rớt xuống.

Hoa Khanh Trần thấy vậy, vội vàng ôm chặt Liễu Nguyệt Phi, vận khinh công để giảm bớt sức nặng lúc rơi xuống, ngay cả lực phản lại cũng không có, Liễu Nguyệt Phi không khỏi giật mình, sư phụ đúng là sư phụ, khinh công cũng hơn nàng mấy lần.

Huyền Thiên Diệt Thiên cũng an toàn rơi xuống, khiến Liễu Nguyệt Phi như bị châm chọc. Được rồi, là nàng học không tốt!

"Xem ra, Hoa Lạc Trần còn có để lại mấy chiêu!" Hoa Khanh Trần nhìn bốn phía, có đèn thắp sáng hết thảy, chứng minh nơi này vẫn là tầng thứ hai, nhưng trên bản đồ lại không có!

"Nơi này bốn phía đều kín mít, không tìm thấy đường ra!" Huyền Thiên cùng Diệt Thiên nhanh chóng thăm dò. Bọn họ vừa rơi xuống, mặt đất liền khép lại, dùng nội lực căn bản là đánh không ra!

Nơi này ánh sáng có vẻ tốt, Liễu Nguyệt Phi nhìn bốn phía, đúng là hoàn toàn kín mít, đang nghĩ nên ra ngoài thế nào thì bên tai nàng truyền đến một tiếng kêu. Liễu Nguyệt Phi nhanh chóng nhìn lại, cánh tay bị thương của Hoa Khanh Trần lại đang đổ máu, nàng kinh hô: "Sư phụ, cánh tay của người!"

Huyền Thiên Diệt Thiên đồng thời quay đầu, sau đó liền nhanh chóng kéo xuống quần áo của mình, cấp tốc băng bó cho Hoa Khanh Trần.

Thấy phản ứng nhanh nhạy của Huyền Thiên Diệt Thiên, Hoa Khanh Trần buồn cười, vỗ vỗ đầu Liễu Nguyệt Phi, dịu dàng nói: "Không cần lo lắng, mau nghĩ xem ra ngoài như thế nào!"

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy gật đầu, nhìn Huyền Thiên Diệt Thiên đang băng bó cho Hoa Khanh Trần, lại lo lắng nhìn thêm vài lần mới đi xung quanh thăm dò!

Đây là một chỗ đại khái đường kính mười mét, cao năm mét, trên vách tường có năm ngọn đèn lớn, chiếu sáng toàn bộ nơi này. Nhưng tường vách ở đây không phải đất đá mà là làm bằng thiết, cho dù võ công có cao đến đâu cũng không thể đánh vỡ. Mặt đất mở ra lúc trước cũng toàn làm bằng thiết, khiến Liễu Nguyệt Phi không khỏi đau đầu, nơi này nếu dùng ngôn ngữ hiện đại có thể gọi là mật thất.

"Môn chủ, ngài xem, có chặt quá không?" Huyền Thiên sau khi băng bó xong mới hỏi Hoa Khanh Trần.

Hoa Khanh Trần chỉ khẽ nhắm hai mắt, nói "Được rồi!"

Lúc này Liễu Nguyệt Phi đã dò xét xong, nàng lắc đầu: "Tất cả đều là thiết, không có cách nào đánh vỡ. Bất quá ta cho rằng cơ quan nằm trên trụ đèn, chỉ là cụ thể như thế nào thì không biết!"

Hoa Khanh Trần nghe vậy, liền nhìn về phía năm trụ đèn, không nói hai lời đã bay về phía đó di chuyển thử.

Liễu Nguyệt Phi giật mình, thực sự có thể động?

Không bao lâu, sau khi năm trụ đèn được Hoa Khanh Trần dịch chuyển, mặt đất bằng thiết bên dưới cũng chuyển động, chậm rãi xuất hiện một miệng hố nhỏ.

Liễu Nguyệt Phi hưng phấn nói với Hoa Khanh Trần: "Sư phụ, người xem, có đường ra!"

Lại nhìn đến mấy trụ đèn bị Hoa Khanh Trần dịch chuyển, có cảm giác giống như mở két sắt vậy, dịch chuyển nhiều hướng khác nhau, cư nhiên có thể thành công. Nàng hưng phấn hỏi Hoa Khanh Trần: "Sư phụ, sao người làm được?"

Hoa Khanh Trần bay xuống, để Huyền Thiên Diệt Thiên đi trước dò đường, sau đó bước đến bên cạnh Liễu Nguyệt Phi, dùng cánh tay không bị thương ôm lấy nàng, bình thản nói: "Lúc nhỏ mê mấy trò như vậy, chỉ là thử xem, không ngờ Hoa Lạc Trần thật đúng là dùng vào đây!"

Hoa Khanh Trần từ nhỏ đã ở tại đất phong, Tết mỗi năm mới hồi cung một lần. Có lần ở trên đường nhàm chán được đồ chơi mới, cảm thấy thực thần kỳ liền mò một tháng mới giải được. Sau đó không còn thấy mới mẻ nữa, liền bỏ lại trong cung, không ngờ bị Hoa Lạc Trần chộp đến đây.

Huyền Thiên Diệt Thiên dò đường trở về nói không có vấn đề gì, Hoa Khanh Trần liền mang theo Liễu Nguyệt Phi đi ra ngoài. Lúc này trong căn phòng trống đột nhiên xuất hiện một bóng người, nhìn đám người Hoa Khanh Trần vừa rời khỏi, trên môi hắn khẽ nở một nụ cười. Có khi ra ngoài mới là đường cùng!

Bốn người đi trong một không gian nhỏ hẹp. Chỗ này tuy cũng có đèn nhưng đường đi vô cùng chật chội, lại có chút nghiêng, khiến Liễu Nguyệt Phi có cảm giác như đang đi trong một mật đạo!

"Sư phụ, bố trí dưới đất này rốt cuộc là ai đào a?" Liễu Nguyệt Phi đi phía sau Hoa Khanh Trần, gắt gao nắm lấy tay hắn để bản thân không bị tụt lại.

"Chắc là Hoa Lạc Trần cho người làm đi!" Hoa Khanh Trần đi trước dò đường, thuận miệng trả lời.

"Cái quỷ này không có chỗ thông gió, không có đường an toàn, người của mình tiến vào cũng sẽ mất mạng!" Liễu Nguyệt Phi hiện tại tựa như một đứa trẻ, oán giận với Hoa Khanh Trần.

"Đường an toàn?" Huyền Thiên đi phía sau đột nhiên lên tiếng: "Có a!"

"Có đường an toàn?" Liễu Nguyệt Phi nhất thời dựng lông "Như vậy chúng ta còn loanh quanh trong này làm chi nha?"

Có đường an toàn không đi, ở đây chơi với đám cơ quan chắc!

Huyền Thiên bất đắc dĩ nhún vai "Thiếu chủ, chúng ta hiện tại ở chỗ nào còn không biết, làm sao tìm được đường an toàn?"

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy, nhất thời bừng tỉnh đại ngộ. Bọn họ là bị Hoa Lạc Trần dụ đến đây. Ai nha nha, gặp được sư phụ, đầu óc cũng hoạt động chậm đi!

Bất đắc dĩ chỉ có thể tiếp tục kéo tay Hoa Khanh Trần đi về phía trước.

Đột nhiên, Hoa Khanh Trần dừng bước, sắc mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm phía trước, tựa như muốn nhìn thấu con đường trước mặt.

Liễu Nguyệt Phi vừa định hỏi vì sao, nháy mắt cũng kinh hãi nhìn lên, hình như có cái gì đang tiến lại đây, nàng còn chưa kịp xem kĩ đã bị Hoa Khanh Trần túm chạy.

"Huyền Thiên Diệt Thiên, lập tức lui về phía sau!" Hoa Khanh Trần kéo Liễu Nguyệt Phi, hạ lệnh với Huyền Thiên Diệt Thiên. Liễu Nguyệt Phi bị kéo quay lại, đồng thời cũng cảm nhận được một luồng khí nóng ập đến, chưa kịp phản ứng lại đã thấy một quả cầu lửa lớn đang lăn về phía này!

“Ai nha má ơi, sư phụ chạy mau a!Liễu Nguyệt Phi bị dọa lập tức nhảy lên người Hoa Khanh Trần. Mật đạo này hai người không thể đi song song, mà Hoa Khanh Trần lại đang kéo tay nàng, để tăng tốc độ, nàng trực tiếp nhảy lên người Hoa Khanh Trần, nhìn quả cầu lửa đã đốt đến mông mà kêu to –

Ai thiết kế quả cầu lửa thể tích, thiết diện lớn như vậy, người chắn đường chắc chắn sẽ trực tiếp bị thiêu rụi một chút bụi cũng không còn!

“Huyền Thiên Diệt Thiên, các ngươi dùng nội lực tăng tốc khinh công nhảy xuống, hiện tại không bận tâm được nhiều như vậy. Sư phụ, người mau lên!” Liễu Nguyệt Phi dính trên người Hoa Khanh Trần, quay đầu nhìn về phía quả cầu lửa, tính toán khoảng cách cho ba người!

“Thiếu chủ, chỗ này hoàn toàn dựng đứng, chúng ta nếu nhảy sẽ rơi thẳng xuống –!” Diệt Thiên đi đầu dừng lại nói với Liễu Nguyệt Phi!

(R: Oi, chỗ này ta cũng k hiểu lắm. Đại khái chắc là đường đang nghiêng tự nhiên có chỗ thẳng đứng đi, tại nghiêng thì quả cầu nó mới lăn được ==”).

“Rơi xuống tốt hơn so với bị nướng a!” Liễu Nguyệt Phi nhìn quả cầu lửa đang lăn đến, vội vàng nói, giọng điệu cũng không tự giác mà lớn hẳn lên!

“Phía dưới không nhìn thấy gì hết. Thiếu chủ, ngài nói chúng ta nhảy xuống như vậy có chết hay không a!” Tâm trạng của Huyền Thiên cũng vô cùng không tốt. Hiện tại hắn lo lắng không phải bị nướng, mà là sẽ té đến không ra hình dạng!

“Dùng khinh công đạp lên tường khống chế lực đạo!” Hoa Khanh Trần thấy vậy nói.

“Môn chủ, vách tường trơn bóng, căn bản không có cách nào mượn lực!” Huyền Thiên nghe vậy thử vài cái, vẫn là không thể giữ vững trọng tâm.

Liễu Nguyệt Phi nhìn quả cầu lửa đã sắp đến, bọn họ nhanh chóng nhảy xuống, nàng đưa tay chạm lên vách, quả nhiên rất ẩm ướt!

“Diệt Thiên, huynh ở dưới cùng, đường kính chỗ này không lớn, huynh giang tay ra là có thể mượn lực. Ta cảm giác sắp đến rồi!”

Liễu Nguyệt Phi gắt gao túm lấy vạt áo Hoa Khanh Trần, nếu nàng không lầm, bọn họ hẳn là đã trở lại Ám Hà ở tầng thứ tư!

Diệt Thiên nghe vậy, hai tay liền mở ra, chống trên vách tường, vừa mượn lực được đã nghe một tiếng ‘bùm’, cả người đã rơi vào trong nước.

Liễu Nguyệt Phi nghe được liền mừng rỡ như điên, túm lấy quần áo Hoa Khanh Trần kêu to: “Huyền Thiên, phía dưới có nước, chúng ta nhảy xuống đi!”

Huyền Thiên cũng nghe được tiếng của Diệt Thiên, không đợi Liễu Nguyệt Phi nói xong đã rơi xuống nước, tiếp theo, Hoa Khanh Trần cũng ôm chặt Liễu Nguyệt Phi nhảy xuống.

Dưới nước vô cùng rộng rãi, bốn người nhảy vào liền nhanh chóng tản ra, quả cầu lửa cũng rơi xuống, thoáng chốc trên mặt nước bị bao phủ bởi một màn sương trắng xóa.

Hoa Khanh Trần ôm Liễu Nguyệt Phi dưới nước một chút, sau đó nương theo một chỗ có vẻ rộng rãi lên bờ.

Vừa bước lên, việc làm đầu tiên của Liễu Nguyệt Phi là kiểm tra xem đây có phải chỗ nàng đến lúc trước không, nhưng nhìn xung quanh một chút, trừ bỏ hồ nước đường kính năm mét dưới chân, xung quanh là một không gian rộng lớn.

Diệt Thiên kéo thân thể mỏi mệt lên bờ, tựa vào một tảng đá gần đó “Thật sự là làm ta sợ muốn chết!” Thiếu chút nữa bọn họ đã đến điện Diêm Vương báo danh.

Huyền Thiên cũng khó khăn trèo lên, trên tay còn cầm một con cá: “Quả cầu lửa đến làm ta sợ muốn chết, con cá này còn dám sáp tới, không muốn có phải hay không!”

Liễu Nguyệt Phi xì một tiếng bật cười, Huyền Thiên hôm nay ra cửa chưa xem hoàng lịch!

"Huyền Thiên, nghĩ cách nướng con cá này ăn đi!" Liễu Nguyệt Phi chế nhạo, nhưng bụng nàng đúng là rất đói a!

"Nghỉ ngơi tại chỗ một chút, sau đó chúng ta sẽ tìm đường ra!"Hoa Khanh Trần sắc mặt không tốt tựa vào tảng đá gần đó, bàn tay vẫn ôm chặt eo Liễu Nguyệt Phi.

Bởi vì xung quanh rất tối, Liễu Nguyệt Phi không thể nhìn thấy vẻ tái nhợt trên gương mặt Hoa Khanh Trần.

"Ta có cách nướng con cá này!" Huyền Thiên đột nhiên chớp mắt nói, sau đó lấy từ trong lòng ra một cục đá lửa được bao giấy dầu!

Trong nháy mắt, ánh lửa đã chiếu sáng toàn bộ nơi này, Liễu Nguyệt Phi hưng phấn, rốt cuộc không cần phải lãng phí nội lực để nhìn rõ nữa. Nhìn đá lửa trên tay Huyền Thiên, nàng kinh ngạc hỏi: "Sao huynh biết dùng giấy dầu bao lại?" Rất biết suy nghĩ!

"Xuất môn thường xuyên gặp cảnh phải tá túc nơi sơn dã, mưa quét gió thổi, cho nên liền dùng giấy dầu bao lại!" Huyền Thiên vừa nói vừa đi tìm cành khô. Điều này khiến Liễu Nguyệt Phi vô cùng không hiểu, chỗ này không có ánh sáng mặt trời sao lại có cành khô?

Huyền Thiên đem cành khô gom lại, nháy mắt lửa đã lớn lên, hắn cao hứng nói với Liễu Nguyệt Phi: "Thiếu chủ, bây giờ đã có thể nướng cá, ta đi bắt mấy con!"

"Ừ, ta cũng đi. Thiếu chủ hong khô quần áo trước đi!" Diệt Thiên nói xong cùng 'bùm' một tiếng nháy vào nước.

Ý của Huyền Thiên Diệt Thiên, Liễu Nguyệt Phi sao có thể không biết. Thấy hai người đều nhảy vào nước, nàng nhanh chóng thoát quần áo xuống hong khô. Nội y là Liễu Nguyệt Phi tự thiết kế, chính là bra cùng áo lót, vì rất mỏng nên chốc lát đã khô. Lúc đang hong khô áo khoác, nàng cũng tùy tiện thoát quần áo Hoa Khanh Trần hong khô luôn. Ánh mắt Hoa Khanh Trần nhìn chằm chằm vào nàng, không nói gì, cả người mệt mỏi tựa vào vách.

Ý của Huyền Thiên Diệt Thiên, Liễu Nguyệt Phi sao có thể không biết. Thấy hai người đều nhảy vào nước, nàng nhanh chóng thoát quần áo xuống hong khô. Nội y là Liễu Nguyệt Phi tự thiết kế, chính là bra cùng áo lót, vì rất mỏng nên chốc lát đã khô. Lúc đang hong khô áo khoác, nàng cũng tùy tiện thoát quần áo Hoa Khanh Trần hong khô luôn. Ánh mắt Hoa Khanh Trần nhìn chằm chằm và nàng, không nói gì, cả người mệt mỏi tựa vào vách.

Đến khi Liễu Nguyệt Phi cởi đến áo trong của hắn, thấy miệng vết thương lại vỡ ra, mới nhớ đến vừa rồi hắn ở trong đường hầm dùng sức chống lên vách, sau đó còn ngâm trong nước một lúc, hiện tại miệng vết thương đang không ngừng chảy máu.

"Sư phụ, người sao rồi? Đau không?" Liễu Nguyệt Phi lo lắng, chỗ này không có thuốc để rửa cho sư phụ, lỡ như bị uốn ván thì làm sao bây giờ!

"Không sao!" Hoa Khanh Trần lưu loát nói hai chữ, ánh mắt vẫn luôn nhìn Liễu Nguyệt Phi. Dưới ánh lửa, khuôn mặt nàng hơi ửng đỏ, nhưng hắn cũng không vừa lòng, đưa tay kéo mặt nạ da người của nàng xuống, lộ ra dung mạo vốn có.

Vốn bị ngâm trong nước, mặt nạ đã bong ra một ít, bị Hoa Khanh Trần kéo xuống như vậy cũng không phải rất đau!

Liễu Nguyệt Phi kinh ngạc, động tác trên tay ngừng lại, nhìn vào mắt Hoa Khanh Trần nói: "Sư phụ!"

"Lâm Tường Vi đã chết, ngươi có thể khôi phục diện mạo thật, vẫn là như thế này nhìn thuận mắt hơn!" Khóe miệng Hoa Khanh Trần khẽ nhếch, bàn tay xoa lên gương mặt của nàng, nhẹ nhàng cẩn trọng tựa như sợ làm hư một báu vật.

Liễu Nguyệt Phi hơi bất ngờ khi Hoa Khanh Trần làm vậy, nhưng sợ hắn sẽ sinh bệnh, nàng tiếp tục thoát quần áo, không thể mặc đồ ướt, như vậy sẽ bị cảm mạo!

Nàng không hề nghĩ nhiều, tòan tâm toàn ý cời quần áo Hoa Khanh Trần, trong chốc lát đã cởi sạch toàn bộ. Vì sợ Hoa Khanh Trần bị lạnh, nàng dùng áo khoác vừa hong khô đắp lên người hắn, bản thân lại nằm bên cạnh. Hoa Khanh Trần đối này vẫn không nói gì!

Nhìn miệng vết thương còn đang đổ máu, Liễu Nguyệt Phi nhíu mày nói: "Chúng ta phải nhanh chút rời khỏi chỗ này!"

Nói xong liền trực tiếp xé một mảnh áo khoác trên người, bắt đầu cầm máu cho Hoa Khanh Trần. Chảy nhiều máu như vậy, nhất định là tổn thương đến động mạch rồi, gần tim nên áp lực máu cũng mạnh hơn!

Chỉ chốc lát sau, máu trên cánh tay Hoa Khanh Trần đúng là có chảy chậm lại, Liễu Nguyệt Phi mới dám dùng mảnh vải băng lấy.

Lúc này Huyền Thiên Diệt Thiên cũng đã trở lại, ngoại sam của Huyền Thiên toàn bộ đều chứa cá, ước chừng có khoảng mười con, hắn hưng phấn bắt đầu nướng lên, Liễu Nguyệt Phi thấy vậy nhíu mày: "Nhanh hong khô quần áo!"

Huyền Thiên Diệt Thiên nghe vậy lập tức cởi áo khoác ra bắt đầu hơ trên lửa, nhưng áo trong thì không cởi. Liễu Nguyệt Phi cũng không nói gì, tiếp tục ôm Hoa Khanh Trần hỏi: "Sư phụ, chuyện Lâm Tường Vi là như thế nào?"

Hoa Khanh Trần nhìn thiên hạ trên người giống như một con bạch tuột ôm chặt lấy hắn, không khỏi vui vẻ, có vẻ hắn rất vừa lòng với hiện trạng: "Hoa Lạc Trần lấy một tử thi để mọi người tin tưởng đó là ngươi!"

Đuôi mày Liễu Nguyệt Phi khẽ nhướn, Hoa Lạc Trần còn có chiêu này¿'Vậy sư phụ sao lại biết đó không phải ta!"

Hoa Khanh Trần nhìn Liễu Nguyệt Phi, lấy tay nhéo nhéo mũi nàng, nói: "Có phải ngươi hay không ta lại không biết sao?"

Liễu Nguyệt Phi nghe Hoa Khanh Trần nói vậy liền vui vẻ ôm lấy hắn, đầu tựa vào ngực nghe tiếng tim đập hữu lực, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Đợi đến khi Liễu Nguyệt Phi tỉnh dậy, Huyền Thiên Diệt Thiên không biết đã đi đâu mất, để lại rất nhiều cá đã nướng chín.

Nàng mở mắt ra đã nhìn thấy ánh mắt mơ hồ của Hoa Khanh Trần, Liễu Nguyệt Phi phát hoảng, theo bản năng dùng tay sờ lên trán hắn!

Nóng quá! Nàng bị dọa hoảng nhìn vào đôi mắt mơ hồ của Hoa Khanh Trần, lo lắng hỏi: "Sư phụ, người có thấy chỗ nào không thoải mái không?"

Sư phụ đang phát sốt, chuyện nàng lo lắng nhất đã xảy ra, nhìn xuống miệng vết thương, mở lớp vải băng ra, sau đó nàng xé áo trong của mình băng bó cẩn thận lại cho hắn một lần nữa.

"Sư phụ, người ngủ một chút!" Dùng áo khoác đã hong khô đắp lên người Hoa Khanh Trần, trong lòng nàng lại vô cùng sốt ruột, phải tìm được đường ra ngoài!

Đột nhiên Hoa Khanh Trần xoay người một cái, đặt Liễu Nguyệt Phi dưới thân. Đối mặt với thay đổi bất ngờ, tế bào não của Liễu Nguyệt Phi nhất thời ngừng hoạt động.

"Sư phụ……" Thiên ngôn vạn ngữ đều thành một tiếng này.

Mặt Hoa Khanh Trần hơi đỏ lên, có lẽ là vì đang phát sốt, hắn nằm trên người Liễu Nguyệt Phi, hai mắt mông lung, có chút sương sắc cùng mê tình!

Đúng, chính là mê tình, Liễu Nguyệt Phi không có nhìn lầm, nhưng nàng không hiểu tại sao Hoa Khanh Trần lại có ánh mắt như vậy vào lúc này.

Không đợi Liễu Nguyệt Phi suy nghĩ cẩn thận, đôi môi Hoa Khanh Trần đã phủ xuống, tựa như chuồn chuồn lướt nước, nhẹ nhàng, mềm mại, sau đó liền rời đi. Hắn tựa như một đứa nhỏ được cho kẹo, ngẩng đầu nhìn vào mắt Liễu Nguyệt Phi, nhếch miệng cười.

Liễu Nguyệt Phi lúc này hoàn toàn ngây người. Nàng không biết vì sao Hoa Khanh Trần lại có hành động như vậy. Vừa rồi là sư phụ hôn nàng?

Tuy rằng nàng vẫn luôn ngủ chung giường với Hoa Khanh Trần, nhưng cũng không có làm chuyện gì. Sư phụ hôm nay khiến nàng hoàn toàn không hiểu, đồng thời cũng hết sức mê người, khiến nàng không tự chủ mà luân hãm.

Hoa Khanh Trần tựa như rất vừa lòng biểu cảm của Liễu Nguyệt Phi. Ăn được mỹ vị khiến hắn vô cùng mê luyến, lần này chính là triền miên thật sâu.

Cúi người ngậm lấy đôi môi của nàng, đầu tiên là chậm rãi nhấm nháp, sau đó không muốn chỉ một chút mà dần dần xâm nhập, cạy mở hàm răng của nàng, tiến quân thần tốc vào. Một nụ hôn dài, triền miên thật sâu.

Liễu Nguyệt Phi nhìn Hoa Khanh Trần, đầu óc hoàn toàn không hoạt động, chỉ có mê luyến hắn. Nếu thời gian có thể dừng lại ngay lúc này, vậy thật tốt.

Nàng chậm rãi cảm nhận độ ấm trên môi, nhắm mắt lại, hai tay cũng ôm chặt lấy cổ hắn, quên hết thảy mà triền miên.

Bàn tay của Hoa Khanh Trần từ từ chạy khắp toàn thân Liễu Nguyệt Phi, đến mỗi chỗ đều khiến nàng sợ hãi than nhẹ, toàn thân cũng theo bàn tay đang du lãng của hắn mà chuyển động, tư thái kia vô cùng mê người.

Tay Hoa Khanh Trần theo áo trong đã bị xé của Liễu Nguyệt Phi chậm rãi chạm đến da thịt của nàng, dần dần hướng lên trên.

Không có áo lót, không khí lạnh trong động nháy mắt lay tỉnh Liễu Nguyệt Phi đang say mê. Nàng kinh ngạc trợn mắt, kéo lại bàn tay không an phận của Hoa Khanh Trần, trừng mắt cảnh cáo hắn!

Động tác bị ngăn lại, Hoa Khanh Trần không vừa ý nhìn chằm chằm Liễu Nguyệt Phi, ánh mắt toát ra cũng là vẻ đáng thương của đứa nhỏ bị lấy mất kẹo.

Liễu Nguyệt Phi bất đắc dĩ thở dài, sư phụ rốt cuộc là bệnh nghiêm trọng tới cỡ nào vậy? Đến nỗi mất luôn lý trí, y như một đứa trẻ. Không phải phát sốt đến hỏng đầu rồi chứ!

"Sư phụ, đừng đùa!" Đối mặt Hoa Khanh Trần như vậy, Liễu Nguyệt Phi đành phải dùng đến giọng quát con nít.

Nhưng là Hoa Khanh Trần đang mơ hồ sao có thể nghe lọt tai, hắn không vui nhìn Liễu Nguyệt Phi, giọng khàn khàn nói: "Ta muốn!"

Thoáng chốc, Liễu Nguyệt Phi ngây ngốc, toàn thân rung động, không thể tin lời Hoa Khanh Trần vừa nói, nàng hỏi lại: "Sư phụ, người biết ta là ai không?" Ta là đồ đệ của người chứ không phải thê tử!

Đôi mắt không vui của Hoa Khanh Trần dần dần nhu hòa, cánh môi đang bất mãn cũng nở nụ cười, hắn nhéo mũi Liễu Nguyệt Phi, kề sát tai nàng khẽ nói: "Nàng là Nguyệt Nhi, bảo bối của ta!"

Nàng là Nguyệt Nhi! Bảo bối của ta!

Liễu Nguyệt Phi hiện tại không biết dùng từ gì để hình dung nội tâm của mình. Là kinh ngạc, là cảm động, còn có sợ hãi –!

Sư phụ biết nàng là ai, vậy ý của sư phụ là gì? Chẳng lẽ sư phụ cũng giống như nàng, đều thích đối phương? Nhưng mà có thể nào sư phụ là mộng Nam Kha hay không? Tỉnh lại rồi cái gì cũng không nhớ!

Hoa Khanh Trần thấy nàng thất thần, không vừa ý cắn một ngụm lên vai Liễu Nguyệt Phi, vừa lòng nghe được tiếng thét chói tai, hắn có chút tức giận nói: "Không cho nàng nghĩ đến người khác, nàng chỉ có thể nghĩ ta, nàng là của ta!"

Nói xong, không đợi Liễu Nguyệt Phi phản ứng lại, hắn đã phủ lên môi nàng, nhẹ nhàng đòi lấy.

Liễu Nguyệt Phi muốn thét chói tai lại không lên tiếng được. Hai tay nàng run run, nàng có thể hy vọng trong lòng sư phụ cũng có một chỗ dành cho nàng hay không?

Bàn tay Hoa Khanh Trần đặt ở áo trong của Liễu Nguyệt Phi không còn bị ngăn cản, tiếp tục chạy lên trên, vuốt ve tất cả thuộc về nàng.

Liễu Nguyệt Phi không biết hiện tại là cảm giác gì. Lúc ở thế kỉ 21, nàng vẫn luôn chỉ nghĩ đến nghiên cứu chế tạo, không có thời gian quen bạn bè, đi đến đây càng không có cơ hội quen biết, hiện tại thân mật gần gũi như thế này, hơn nữa còn là với người nàng yêu nhất, loại cảm giác này tốt đẹp tựa như được lên thiên đường.

"Sư phụ, đáp ứng Nguyệt Nhi, đừng cô phụ Nguyệt Nhi!" Liễu Nguyệt Phi ôm chặt lấy Hoa Khanh Trần, không hề ngăn cản bàn tay đang tiến đến nơi mẫn cảm kia, nàng nhẹ nhàng nói vào tai hắn. Tình yêu, nàng muốn hoàn mỹ, nếu trong lòng Hoa Khanh Trần không có nàng, nàng thà cả đời yêu đơn phương cũng không muốn chia sẻ với người khác!

Bờ môi Hoa Khanh Trần đi đến gáy Liễu Nguyệt Phi, nhẹ nhàng cắn, nhấm nháp hết thảy tốt đẹp của nàng.

Thời gian như ngưng lại ngay lúc này, trong không gian chậm rãi tràn ngập hương vị tình dục.

Nhưng giữa tình huống như vậy, Huyền Thiên đột nhiên từ trong nước xông ra, Liễu Nguyệt Phi bị dọa lập tức xoay người nằm bên cạnh Hoa Khanh Trần, không dám nhúc nhích!

(R: ta nói, phá hoại chuyện của người ta sẽ bị Thiên Lôi oánh, bạn Huyền nên thủ sẵn một bọc cơm cháy).

Huyền Thiên mở to mắt, thấy bóng lưng Hoa Khanh Trần, cho rằng hai người vẫn còn ngủ say, hắn liền rón ra rón rén đến bên cạnh đống lửa hong khô quần áo. Sau đó lui sang một bên gặm cá nướng.

Liễu Nguyệt Phi tránh trong lòng Hoa Khanh Trần tim đập thình thịch, nàng lặng lẽ ngẩng đầu nhìn về phía Huyền Thiên, may mắn hắn không phát hiện, lại nhìn đến Hoa Khanh Trần một bộ dáng bất mãn, mặt nàng nhất thời đỏ lên, tựa vào lòng hắn giả chết.

Hoa Khanh Trần nhìn thiên hạ trong lòng, không nhiều lời, chỉ nhíu mày một chút, sau đó cũng ôm chặt lấy nàng mà ngủ.

Lúc Liễu Nguyệt Phi tỉnh lại lần nữa, không biết đã qua bao lâu, trên người nàng đã mặc lại quần áo, Hoa Khanh Trần bên cạnh đang nói gì đó với Huyền Thiên Diệt Thiên.

Thấy vậy, Liễu Nguyệt Phi mở miệng hỏi: "Sư phụ, người khá hơn chưa?"

Hoa Khanh Trần ngưng lại, quay đầu nhìn nàng cười: "Tốt hơn nhiều rồi!"

Nhìn đến tươi cười của Hoa Khanh Trần, Liễu Nguyệt Phi đột nhiên nhớ đến vẻ trẻ con của hắn lúc trước, mặt không khỏi lại đỏ lên. Hoa Khanh Trần thấy vậy, cười nhẹ bước đến bên cạnh Liễu Nguyệt Phi, ôm lấy nàng nói: "Hôm qua Huyền Thiên đã đi kiểm tra, chúng ta từ chỗ này có thể ra được bên ngoài, chỉ cần nín thở một chút là thoát khỏi đây!"

Thì ra hôm qua lúc Liễu Nguyệt Phi tỉnh lại không thấy Huyền Thiên Diệt Thiên là do hai người đi dò đường! Cuối cùng quyết định theo dòng nước mà ra ngoài sao?

Liễu Nguyệt Phi khó xử nhìn Hoa Khanh Trần, nói: "Sư phụ, thương thế của người!"

"Không có việc gì, đều tốt lắm, cảm mạo cũng đã qua!" Hoa Khanh Trần nói, đột nhiên cười xấu xa nhỏ giọng nói vào tai Liễu Nguyệt Phi: "Chuyện lúc trước, ta đều nhớ!"

Mặt Liễu Nguyệt Phi nhất thời như bị nhiễm sắc đỏ, đỏ đến dọa người. Sư phụ nói chuyện lúc trước hắn đều nhớ, vậy bảo nàng đối mặt với hắn như thế nào đây?

Nhìn đến Liễu Nguyệt Phi ngượng ngùng, Hoa Khanh Trần trực tiếp ôm lấy nàng, để nàng toàn bộ hòa hợp vào lòng hắn, dịu dàng nói: "Ta phát sốt, tuy lí trí mất đi nhưng trí nhớ vẫn còn! Ta sẽ chịu trách nhiệm!"

Lúc nghe được câu đầu, gương mặt Liễu Nguyệt Phi nóng đến mức có thể rán trứng, nhưng nghe đến câu sau thì lại như có một gáo nước lạnh dội từ đầu đến chân nàng. Cảm giác khó chịu đột nhiên nảy mầm bám rễ trong lòng "Ta không cần sư phụ chịu trách nhiệm!" Nếu chỉ là chịu trách nhiệm, không có yêu, vậy nàng thà không cần!

Hoa Khanh Trần nghe vậy, vừa không hiểu lại tức giận, nâng đầu Liễu Nguyệt Phi lên đối mặt với hắn, chất vấn: "Ngươi không muốn? Vì sao?"

Liễu Nguyệt Phi ngoảnh mặt, không muốn nhìn thẳng Hoa Khanh Trần. Nàng muốn không phải chịu trách nhiệm, nàng muốn là toàn tâm toàn ý của hắn!

"Ta muốn một cây một hoa một đời một kiếp, sư phụ nếu không làm được thì đừng nói với ta!" Hiện tại nàng không phải muốn hắn đồng ý cái gì. Dù sao đến bây giờ nàng cũng chưa rõ vị trí của nàng trong lòng Hoa Khanh Trần! Nếu chỉ là vì chịu trách nhiệm, nàng không muốn!

Hoa Khanh Trần nghe vậy, chỉ nhẹ nhíu mày, nhưng là vừa nghĩ đến nha đầu này từ nhỏ đã có ham muốn chiếm hữu mãnh liệt, hắn cười nói: "Ngươi là của ta, chỉ có thể là của ta!"

Liễu Nguyệt Phi còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị Hoa Khanh Trần ôm nhảy vào nước! Nháy mắt, một lượng lớn nước tràn vào miệng mũi nàng, Hoa Khanh Trần thiếu chút cười ra tiếng. Hắn trồi lên mặt nước để Liễu Nguyệt Phi hít thở, nói: "Nhanh bế khí!"

Liễu Nguyệt Phi vừa định mắng chửi, nghe vậy liền nhanh chóng bế khí, Hoa Khanh Trần mang nàng vào trong nước. Nha, không cần giày vò như vậy a!

Huyền Thiên Diệt Thiên thấy Liễu Nguyệt Phi bị chỉnh cũng thiếu chút bật cười, nhưng đều nghẹn lại. Thiếu chủ thù dai, vẫn là đừng chọc nàng thì hơn!

Liễu Nguyệt Phi nắm chặt tay Hoa Khanh Trần, bơi theo sau lưng hắn. Kỹ năng bơi của nàng không tốt lắm, cũng không biết quãng đường cần phải ngừng thở theo lời Huyền Thiên nói dài bao nhiêu, không biết có thể bị ngộp không đây.

Lần trước nhảy vào trong nước là biết đường đi, còn bây giờ hoàn toàn mù tịt, nàng đúng là có chút sợ hãi a! Nàng chỉ có thể nắm chặt tay Hoa Khanh Trần, không biết bơi đã bao lâu, vẫn chưa đến nơi có thể thở, trên đỉnh đầu tất cả đều là nham thạch, không thấy được chỗ nào có thể trồi lên mặt nước, nhịn thở đã sắp lên tới giới hạn, Liễu Nguyệt Phi nghẹn đến nỗi mặt cũng bắt đầu tím tái, tứ chi tựa như bị niệm chú, không có một chút sức lực, nàng dần chìm xuống. Bàn tay nắm lấy Hoa Khanh Trần chậm rãi buông lỏng, thân thể nặng nề rơi xuống đáy nước. Ông trời, nàng thực sự phải táng thân lại sao?

Đáy nước rất tối, nàng không có nội lực chống đỡ, ánh mắt không nhìn tới cảnh tượng bốn phía, bóng dáng sư phụ cũng nhìn không thấy. Nha, nàng thực sự phải chết ở đây sao?

Ngay lúc nàng sắp mất đi tri giác, trên môi đột nhiên truyền đến một tia ấm áp, không khí tràn vào nháy mắt kích thích thần kinh nàng.

Là sư phụ! Sư phụ đến cứu nàng!

Hoa Khanh Trần chia sẻ cho Liễu Nguyệt Phi chút không khí, sau đó liền cấp tốc mang nàng bơi về phía trước. Chỉ chốc lát sau đã đến được chỗ có thể thở.

Bốn người nằm trong nước hít lấy từng ngụm không khí. Sau khi nghỉ ngơi một lát, lại xuất phát. Trên đường đi, Hoa Khanh Trần lại hai lần truyền không khí cho Liễu Nguyệt Phi, nàng mới có thể chống đỡ được đến lúc nhìn thấy ánh mặt trời!

Bên ngoài đã sớm đứng đầy người Vô Ưu Môn, thấy Hoa Khanh Trần từ Minh Hà bước ra, bọn họ liền lập tức thông tri cho những người khác!

Cực Thiên mang theo xe ngựa xa hoa tới, nhìn thấy Liễu Nguyệt Phi bình an vô sự đứng đó, lập tức thở phào nhẹ nhõm một hơi. Tuy môn chủ đã xác định là thiếu chủ không chết, nhưng là chưa thấy tận mắt, bọn họ ai cũng không dám khẳng định!

"Thiếu chủ!" Thanh Nhi Hoàng Nhi lúc này cũng chạy đến, thấy Liễu Nguyệt Phi không có việc gì liền trực tiếp ôm lấy, Hoàng Nhi còn khóc lên, phát tiết tất cả bi thương cùng ủy khuất, nàng nghẹn ngào nói: "Thiếu chủ, em cho rằng không thấy được cô nữa!"

"Thiếu chủ, cô không sao chứ!" Thanh Nhi cũng vội vàng hỏi, đem toàn thân cao thấp của Liễu Nguyệt Phi kiểm tra một lần, thấy không có việc gì mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Gương mặt vốn tím tái vì nhịn thở của Liễu Nguyệt Phi lúc này cũng dần bình thường lại, nàng nhìn Thanh Nhi Hoàng Nhi lo lắng thì khẽ cười, ôm hai người nói: "Yên tâm, thiếu chủ của bọn em thần thông quản đại, làm sao có chuyện được!"

An ủi hai người, sau đó nàng nói với Cực Thiên: "Lập tức đi tìm đại phu, miệng vết thương của sư phụ phải băng bó!"

Bản thân Hoa Khanh Trần đang đợi chủ tớ Liễu Nguyệt Phi cảm thán xong, đột nhiên lại thấy nàng chuyển sang hắn, còn chưa kịp mở miệng lên tiếng, toàn bộ mọi người đã chạy vội đến bên cạnh Hoa Khanh Trần, hỏi "Môn chủ, ngài làm sao vậy?"

"Môn chủ, miệng vết thương của ngài!"

"Môn chủ……"

~

Thu Minh Sơn sáng sớm mưa nhẹ, đường đi còn chút ẩm ướt, lúc này một chiếc xe ngựa xa hoa hiếm thấy đang chạy trên đường, cho dù đường đi vô cùng nhấp nhô, xe ngựa cũng không lay động nhiều. Phía ngoài có một nam một nữ đang điều khiển, bên cạnh còn có b con ngựa, nghiêm mật bảo hộ người ngồi bên trong!

Hoa Khanh Trần nằm trên giường, đây là lần đầu tiên hắn ngồi trên xe ngựa do Liễu Nguyệt Phi thiết kế này, lúc trước vì không muốn rêu rao nên vẫn luôn cưỡi ngựa, hôm nay ngồi mới thấy, quả nhiên là thoải mái, không hề có một chút mệt mỏi khi ngồi xe ngựa bình thường, hoàn toàn chính là hưởng thụ.

Liễu Nguyệt Phi bưng đến một chén thuốc đã sắc tốt đến bên giường Hoa Khanh Trần.

Hoa Khanh Trần nhìn Liễu Nguyệt Phi mặt mày không vui, trong lòng cũng sáng tỏ. Hắn nhíu mày nhìn bát thuốc trên tay nàng, trêu ghẹo nói: "Trong xe ngựa cũng có thể sắc thuốc?"

Đuôi mày Liễu Nguyệt Phi khẽ nhướn, tự hào nói: "Đó là đương nhiên!"

Hoa Khanh Trần cười, ở trước mặt Liễu Nguyệt Phi, hắn chưa từng có một tia lãnh ý, hơn nữa còn rất hay cười. Nhìn chén thuốc trên tay nàng, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, hắn nói với Liễu Nguyệt Phi: "Ngươi đút ta!"

Liễu Nguyệt Phi vì chuyện trong động mà vừa xấu hổ vừa khổ sở, đối với lời nói của Hoa Khanh Trần, trong lòng nàng run lên, trên mặt lại không vừa ý nói: "Tự người uống!"

Nói xong liền đặt chén thuốc xuống tủ đầu giường, ra vẻ muốn rời khỏi phòng đến đại sảnh.

(R: ta xin nhắc là chỗ này vẫn còn trong xe ngựa, chả biết cái xe nó bự đến mức độ nào mà có cả đại sảnh:|).

Nhưng vừa nhấc chân đã bị Hoa Khanh Trần kéo ngã xuống giường, đặt dưới thân! Hành động như vậy khiến Liễu Nguyệt Phi nhớ đến tình cảnh trong động, mặt nàng không khỏi đỏ lên, dùng hết toàn lực đẩy hắn ra, bất đắc dĩ chút lực đó đối với Hoa Khanh Trần chỉ như gãi ngứa!

"Ngươi là ta nuôi lớn, hết thảy của ngươi đều là của ta!" Hoa Khanh Trần giữ chặt cánh tay đang giãy dụa của Liễu Nguyệt Phi, nhìn chằm chằm nàng, nghiêm túc nói. Kỳ thực suy nghĩ trong lòng hắn, hắn rất rõ ràng, vẫn luôn chờ Nguyệt Nhi lớn lên. Trong động hắn vì phát sốt mà hồ đồ, nhìn thấy Nguyệt Nhi liền kìm lòng không được mà muốn hôn nàng, muốn giữ lấy nàng, hung hăng khảm nàng vào thân thể của mình để người khác không thể thấy. Đôi mắt tràn ngập hứng thú của Hoa Lạc Trần lọt vào mắt hắn khiến hắn hận không thể mang Nguyệt Nhi giấu đi, không cho người khác nhìn đến!

Trong đầu Liễu Nguyệt Phi trống rỗng. Một câu này, nếu là nữ nhân bình thường hẳn sẽ rất cảm động, nhưng Liễu Nguyệt Phi lại không phải nữ nhân bình thường, đầu óc nàng rất thông minh, dễ dàng phân tích mọi chuyện, nàng thường phân tích quá mức những lời nói, khiến bản thân hiểu sai ý. Những lời này qua lí giải của Liễu Nguyệt Phi trở thành, nàng là sư phụ nuôi lớn, theo lý thì là người của sư phụ! Nha, chính là như vậy!

"Người có thấy cha mẹ nào nuôi lớn nữ nhi rồi không cho xuất giá chưa!" Liễu Nguyệt Phi nổi giận nói, trong lòng có một cỗ ủy khuất không thể diễn tả bằng lời. Nàng không cần, nàng không cần làm theo lẽ thường, nàng muốn toàn tâm toàn lực, độc nhất vô nhị!

Hoa Khanh Trần nghe được, khóe miệng run rẩy, biết nha đầu này đã hiểu lầm ý của hắn, cư nhiên đem hắn trở thành cha mẹ! Trong lòng hắn dâng lên một cơn giận, hung hăng đè nặng nàng, hung hăng hôn nàng, lại hung hăng nói: "Ta không phải cha mẹ nàng, ta là sư phụ của nàng, ta là cũng nam nhâm của nàng!"

74. Chương 73

Chương 73: Ban chết Hoa Khanh Trần

Môi bị hung hăng chà đạp, gáy lại bị bàn tay to của Hoa Khanh Trần chế trụ khiến nàng không thể cử động, chỉ có thể tùy ý hắn đoạt lấy. Liễu Nguyệt Phi nhíu mày, trên mặt mang theo vẻ tức giận, cắn một ngụm vào miệng Hoa Khanh Trần, nháy mắt mùi máu tanh lan tỏa trong không trung. Động tác của Hoa Khanh Trần dừng lại trong chốc lát, sau đó tiếp tục hôn sâu, không để nàng lui lại, hắn ngậm lấy đôi môi của nàng, để miệng nàng tràn ngập mùi máu của hắn, hương vị của hắn mới vừa lòng ngưng lại!

"Nàng muốn một cây một hoa một đời một kiếp, ta có thể cho nàng!" Hắn nhìn chăm chú vào đôi mắt long lanh mê người của nàng, nói lên những lời phát ra từ nội tâm.

Đầu óc Liễu Nguyệt Phi vốn vì thiếu không khí mà mơ hồ, lúc nghe được những lời này, nàng ngơ ngác hỏi ra vấn đề vẫn đắn đo trong lòng: "Người yêu ta sao?"

Phản ứng theo bản năng, những lời này của Hoa Khanh Trần, nàng là nữ nhân, là người bình thường, tất nhiên cũng sẽ cảm động.

Hoa Khanh Trần thấy bộ dạng ngơ ngác của nàng thì xì cười một tiếng, nhéo nhéo mũi nàng nói: "Đồ ngốc, sao nàng lại không hiểu chứ?"

Mặt Liễu Nguyệt Phi lập tức đỏ lên. Nàng không tin, nàng vẫn luôn cho rằng ở trong lòng Hoa Khanh Trần, bọn họ chỉ đơn thuần là quan hệ thầy trò, hắn thương yêu nàng, đối tốt với nàng, đó là quan tâm của bậc trưởng bối.

Cho nên lúc nàng nhận ra mình thích sư phụ, trong lòng đã bị ý nghĩ xấu xa của bản thân dọa sợ hãi, nhưng cũng không thể chối bỏ tình yêu với hắn. Nàng sợ, sợ nếu như sư phụ biết suy nghĩ đó sẽ tránh xa nàng, nàng sẽ hủy đi sư phụ.

Nhưng Liễu Nguyệt Phi lại không ngờ sư phụ lại nói với nàng như vậy. Nàng sợ tất cả những điều này chẳng qua chỉ là một giấc mộng Nam Kha!

"Sư phụ, ta là đồ đệ của người a!" Những lời này nàng nói cho sư phụ nghe, đồng thời cũng nhắc nhở bản thân! Bọn họ là thầy trò, là quan hệ không được thế nhân cho phép!

"Đúng, nàng là đồ đệ của ta, cũng là người ta yêu nhất!" Hoa Khanh Trần dịu dàng vuốt mái tóc của Liễu Nguyệt Phi, chậm rãi nói. Đứa nhỏ đã lớn, là lúc nên ăn rồi, nếu không ăn, nàng chạy theo người khác hắn sẽ hối hận không kịp!

"Sư phụ, trong lòng người thực sự chỉ có ta? Chỉ cần một mình ta, buông tha cho cả một rừng cây sao?" Liễu Nguyệt Phi nói thầm, mục đích của Hoa Khanh Trần là cái gì, nàng sao có thể không biết! Sông ba ngàn gáo nước, ta cũng chỉ lấy một! Loại chuyện này sẽ xảy ra với nàng sao?

Nơi này là cổ đại, là thời đại nam tôn nữ ti, tam thê tứ thiếp a!

Hoa Khanh Trần nhìn thiên hạ dưới thân, cũng hiểu được nỗi bất an trong lòng nàng, là hắn đột nhiên phát bệnh, thần chí không rõ muốn thân, đúng là đã dọa đến nàng!

"Ta đã lừa nàng khi nào chưa?" Hoa Khanh Trần xoay người nằm bên cạnh Liễu Nguyệt Phi, ôm nàng vào lòng, nhìn đỉnh giường nói.

Lúc này nói nhiều cũng vô dụng, thời gian sẽ chứng minh tất cả!

Động tác vô cùng thân thiết, ấm áp cũng vô cùng quen thuộc, không biết đã bao nhiêu đêm Hoa Khanh Trần ôm nàng ngủ như vậy, nhưng nàng hôm nay nhất định sẽ thức trắng!

Đúng vậy, nàng sợ hãi, nàng bất an!

~

Trong kinh thành, đoàn xe của Hoa Mạch Tiêu chậm rãi hồi cung, dân chúng cũng tràn ra xem. Khác với lúc đi, đội ngũ bây giờ không khí nặng nề, khiến người ta cũng cảm thấy khó thở. Cho nên sau khi đoàn xe đi khuất, dân chúng liền lập tức đứng dậy, nhanh chóng rời đi, không muốn nán lại lâu.

Hoa Lạc Trần trở lại hoàng cung trước Hoa Mạch Tiêu một bước, xử lý hết tất cả mọi chuyện trước khi Hoa Mạch Tiêu trở về. Ngày ấy trong địa động hắn hạ sát thủ, không biết nàng kia như thế nào! Lúc này hắn vô cùng do dự. Nếu nàng kia còn sống, vậy tức là Hoa Khanh Trần cũng còn, nếu nàng chết, Hoa Khanh Trần chắc chắn cũng dữ nhiều lành ít. Nhưng không, hắn không hy vọng như vậy. Hiện tại hắn đã hối hận, lúc trước không nên ra tay nặng đến thế!

"Thái tử, Ám Ảnh đã trở lại!" Phụ tá lúc này bước đến phía sau Hoa Lạc Trần, nói với bóng lưng nặng nề kia.

"Gọi hắn tiến vào!" Tiếng của phụ tá thành công lay tỉnh Hoa Lạc Trần đang thất thần. Lý trí nói cho hắn, Hoa Khanh Trần tất phải trừ bỏ!

Lúc này một người toàn thân quần áo màu đen bước vào, quỳ xuống hành lễ với Hoa Lạc Trần rồi nói: "Thái tử, Ngạo Vương bị giam giữ kia, thuộc hạ hoàn toàn không tìm được dấuết gì chứng minh hắn là giả!"

Nghe vậy, Hoa Lạc Trần nhíu mày. Nếu người bị giam giữ kia thật là Hoa Khanh Trần, vậy kẻ trong động là ai?

Không đúng, kẻ trong địa động nhất định là Hoa Khanh Trần, tên bị giam mới là giả!

"Thật hay giả đều không sao cả, Ngạo Vương, phải chết!" Trong mắt Hoa Lạc Trần đột nhiên lộ ra tia sáng độc ác. Hoa Khanh Trần, nếu ngươi không chết, vậy ta khiến ngươi mất đi thân phận Ngạo Vương trước!

"Dạ, Thái tử!" Đối với phân phó của Hoa Lạc Trần, Ám Ảnh vẫn chưa từng do dự. Mệnh lệnh của Thái tử, hắn chỉ cần nghiêm túc tuân theo!

"Vậy mười vạn binh mã kia biết nói như thế nào chưa?" Hoa Lạc Trần nhìn chén trà trong tay, vài lá nổi trên mặt nước, tản ra mùi thơm nhàn nhạt.

"Hồi Thái tử, hết thảy đều đã an bày xong!" Ám Ảnh không chút nhíu mày. Chuyện Thái tử giao cho hắn, hắn chỉ cần cho xong là được!

Ánh mắt phụ tá bên cạnh lung lay một chút, trong lòng có chút không nỡ!

Hoa Lạc Trần một ngụm uống hết chén trà nóng, nếu không thể chịu đau đớn, sao có thể thành nghiệp lớn: "Ngươi đi xuống đi!"

"Dạ, Thái tử!" Ám Ảnh dập đầu với Hoa Lạc Trần, sau đó liền lui ra ngoài!

Trên đại điện, Hoa Mạch Tiêu vừa trở lại, không nghỉ ngơi một khắc liền trực tiếp vào triều, chuẩn bị tự mình thẩm vấn 'Hoa Khanh Trần'.

Bách quan chia làm hai bên đứng dưới, 'Hoa Khanh Trần' quỳ gối ở giữa, toàn bộ đại điện lúc này vô cùng im lặng.

Hoa Mạch Tiêu mặc long bào màu vàng kim bước đến, phía sau là thái giám cùng Hoa Lạc Trần. Bách quan thấy Hoàng đế vừa đến liền quỳ xuống hô to: "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Hoa Mạch Tiêu nghe được tiếng này vẫn không phản ứng gì, sau khi xoay người ngồi xuống long ỷ mới nói với bách quan bên dưới: "Đều đứng lên đi, còn vạn tuế, trẫm thiếu chút nữa đã táng thân trên tay nghịch tử!"

(R: vạn tuế là vạn tuổi á).

Vừa nói chuyện vừa giơ tay run run chỉ vào 'Hoa Khanh Trần' đang quỳ bên dưới!

"Hoàng thượng bớt giận, Ngạo Vương đúng là tội không thể tha, xin Hoàng thượng trừng phạt!" Bách quan lúc này trăm miệng một lời nói. Hoa Lạc Trần ngồi trên vị trí thứ hai, vừa lòng nhìn bên dưới. Ngoại trừ một số ít đại thần chưa xác định, còn lại đều cúi đầu thần phục.

Hoa Mạch Tiêu liếc mắt nhìn Hoa Lạc Trần ngồi dưới một cái, sau đó nhanh chóng dời đi, nói với 'Hoa Khanh Trần' đang quỳ gối "Ngươi biết tội không?"

'Hoa Khanh Trần' nghe vậy, cho dù đang quỳ cũng toát ra khí lạnh xa cách người cả ngàn dặm. Khí lạnh hôm nay 'Hoa Khanh Trần' toát ra càng có vẻ nặng nề, những đại thần đứng gần đó đều run run.

"Muốn gán tội người thì sợ gì không có lý do!"

"Làm càn!" Nghe được lời 'Hoa Khanh Trần', Hoa Mạch Tiêu nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm 'Hoa Khanh Trần', tức giận nói: "Ngươi cho rằng trẫm là đang oan uổng ngươi sao?"

'Hoa Khanh Trần' châm chọc cười, gằn từng tiếng: "Phụ hoàng, nhi thần không có ngốc như vậy, lại đi dùng cách này mà hại đến người!"Hoa Mạch Tiêu thật sự là quá coi thường môn chủ nhà hắn. Nếu môn chủ muốn ra tay, lão làm sao còn có mạng ngồi đây chứ, hẳn là đã sớm xuống Diêm Vương điện mắng môn chủ rồi!

"Ngươi còn muốn ngụy biện, mười vạn đại quân bên ngoài kia toàn bộ đều đã thừa nhận là người của ngươi!" Hoa Mạch Tiêu nheo mắt, nhìn sang thái giám bên cạnh.

Thái giám hiểu ý, lập tức chạy ra ngoài. Chỉ chốc lát sau, một người toàn thân đầy máu đã được nâng vào!

Người này tóc tai bù xù, toàn thân là máu, có mấy chỗ còn có thể nhìn thấy xương trắng. Trong mắt Hoa Lạc Trần ngồi phía trên thoáng hiện lên một tia đau đớn, nhưng trên mặt hắn vẫn không có gì thay đổi.

"Ngươi nói, ngươi là người của ai!" Hoa Mạch Tiêu chán ghét nhìn người nọ, lấy tay che mũi, miễn cho phải ngửi thấy mùi máu tanh kia.

Bách quan nhìn thấy hành động của Hoàng đế, cũng đều ào ào che mũi lại, trong mắt lộ ra vẻ ghét bỏ. Hoa Lạc Trần nhìn hết thảy, trong mắt hiện lên một tia sát ý!

"Nói, Hoàng thượng đang hỏi a!" Thái giám hung hăng quất roi trên tay về phía người nọ, khiến gã thanh tỉnh vài phần. Người nọ nhìn xung quanh, đến lúc thấy được Hoa Lạc Trần, trong mắt gã lập tức hiện lên một tia kích động, nhưng liền lập tức che giấu, chỉ còn lại vẻ ưu thương nhàn nhạt. Gã nhìn chằm chằm Hoa Mạch Tiêu trên long ỷ, châm chọc nói: "Ta là người của Ngạo Vương!"

Hoa Lạc Trần chịu đựng nỗi đau đớn trong lòng. Hắn muốn từ trong tay thái giám cứu ra thuộc hạ đắc ý của mình, nhưng lý trí lại nói cho hắn, không thể! Đây là cơ hội tốt nhất để bắt Hoa Khanh Trần, hắn không thể làm vậy, nếu ra tay, người quỳ dưới kia nhất định sẽ đổi thành hắn!

"Hoa Khanh Trần, ngươi có nghe chưa, ngươi còn không thừa nhận!" Hoa Mạch Tiêu nghe vậy, đập mạnh xuống long ỷ, lớn tiếng quát!

'Hoa Khanh Trần' nhìn về phía người nọ, đôi mắt bình tĩnh lại khiến người nọ cảm nhận được hơi thở tử vong đang vây lấy. Gã phát run nói với Hoa Khanh Trần: "Vương gia, cứu thuộc hạ a!"

Một tiếng này, thành công để các đại thần vẫn luôn chực chờ bắt lấy cơ hội, bọn họ nói với Hoa Mạch Tiêu: "Hoàng thượng, chứng cớ vô cùng xác thực, xin Hoàng thượng hạ lệnh, ban chết Ngạo Vương!"

"Xin Hoàng thượng ban chết Ngạo Vương!" Một đám đại thần quỳ xuống theo, trăm miệng một lời nói.

Đối với tình hình này, Hoa Mạch Tiêu cùng Hoa Lạc Trần đều vừa lòng!

"Hừ, Khanh tự quân không có loại phản bội chủ nhân như thế này!" 'Hoa Khanh Trần' hừ lạnh, một câu đã trực tiếp nói người này không phải thuộc Khanh tự quân!

Hoa Mạch Tiêu sao có thể để hắn có cơ hội này, mấy đại thần tinh mắt phía dưới vì muốn nịnh bợ Hoa Mạch Tiêu liền chỉ vào 'Hoa Khanh Trần' nói: "Ngạo Vương vẫn không thừa nhận sao? Ngài xem thuộc hạ của ngài vì chủ tử của mình mà ăn bao nhiêu khổ. Đường đường Ngạo Vương, ngay cả chuyện đó cũng không dám nhận ư?"

"Nếu đúng, bổn vương liền nhận. Còn không đúng, bổn vương vì sao phải nhận?" Con ngươi đen của 'Hoa Khanh Trần' nhìn về phía người vừa lên tiếng, nháy mắt người nọ liền cảm thấy một loại hơi thở tử vong bao lấy, không khỏi run run, sợ hãi nuốt nước miếng, không dám lên tiếng nữa.

"Bớt nói nhảm đi, đánh cho ta!" Hoa Mạch Tiêu lúc này đã tức giận. Vì sao đã rơi vào tình cảnh này mà hắn còn có thể trấn định như vậy? Hoa Khanh Trần rốt cuộc thâm sâu đến cỡ nào?

Thái giám nghe được mệnh lệnh, lập tức đánh về phía người nọ. Đầu roi có tẩm nước muối, mỗi một roi quất xuống đều là máu thịt lẫn lộn, đau đớn vạn phần!

Tiếng kêu tê tâm liệt phế thảm thiết của người nọ vang khắp đại diện, người ở đây cơ bản đều là văn nhân, sao có thể chịu được hình ảnh tàn nhẫn như vậy, có mấy lão cổ hủ không nhìn nổi nữa, ào ào chỉ trích 'Hoa Khanh Trần: "Ngạo Vương, thuộc hạ của ngài đang thay ngài chịu khổ, ngài mau mau nhận đi. Đại trượng phu dám làm dám chịu!"

"Đúng vậy, Ngạo Vương, không ngờ ngài lại là người nhẫn tâm như vậy!"

Đối mặt với những lời này, 'Hoa Khanh Trần' hoàn toàn không có phản ứng gì, mặt không chút biểu cảm nói: "Bổn vương nói rồi, không phải người của bổn vương, không cần đau lòng! Nên đau lòng hẳn là một người khác!"

Lúc này Hoa Lạc Trần ngồi trên đã sắp nhịn không được, hắn thiếu chút nữa đã lên tiếng, nhưng bị người nọ nhìn thấy, gã thống khổ kêu l: "Vương gia, thuộc hạ kiếp sau còn muốn làm người của Vương gia!" Nói xong, liền cắn lưỡi tự sát, ngay cả thời gian để người ta kịp phản ứng cũng không có!

Bàn tay giấu dưới áo của Hoa Lạc Trần đã run run, ngón tay dần trắng bệch, hắn không đành lòng nhìn thân thể máu thịt lẫn lộn bên dưới, trong lòng đau như đao cắt, như bị đâm, nhưng hắn phải giữ vẻ vô tình nhìn hết thảy, bằng không cái chết của người nọ sẽ uổng phí!

'Hoa Khanh Trần' vẫn mặt không chút biểu cảm như trước, trong lòng không hề dao động mà nhìn chằm chằm Hoa Lạc Trần. Vị Thái tử này, quả nhiên thâm tàng bất lộ!

Thái giám kinh ngạc, ngẩng đầu hoảng sợ nhìn Hoa Mạch Tiêu, run run nói: "Hoàng, Hoàng thượng, hắn, hắn tự sát!"

Hoa Mạch Tiêu không kiên nhẫn phất phất tay, thái giám lễ phép gọi người nâng người nọ ra ngoài, lau sạch vết máu trên đại điện.

Nhất thời trên đại điện lại an tĩnh, ngay lúc không khí nặng nề đến mức khiến người ta không thở nổi, Hoa Lạc Trần đột nhiên mở miệng nói: "Phụ hoàng, mọi chuyện đã sáng tỏ, xin người hạ lệnh đi!"

Hoa Lạc Trần nói nhẹ, nhưng không ai biết trong lòng hắn là bi thương, thống khổ đến mức nào.

Hoa Mạch Tiêu chỉ chờ có người mở miệng, nhìn bóng lưng Hoa Lạc Trần, tuy không nhìn tới vẻ mặt nhưng kẻ làm phụ thân như hắn sao có thể không biết trong lòng Hoa Lạc Trần là đang nghĩ gì!

Có vài thứ, là của ngươi thì chắc chắn sẽ thuộc về ngươi, người khác trộm cũng không được!

Nhưng cũng có vài thứ không phải của ngươi thì không cần đến đoạt, bởi vì sẽ mất nhiều hơn được!

"Đến đây, giam Ngạo Vương vào đại lao, trưa ngày mai xử trảm!"Giọng Hoa Mạch Tiêu vang dội trong đại điện, trong lời nói lộ ra khí thế khiến người khác không thể kháng cự!

Bách quan nghe vậy đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, chỉ có vài người mang ánh mắt đồng tình nhìn về phía 'Hoa Khanh Trần', những cũng ào ào quỳ xuống hô lớn với Hoa Mạch Tiêu: "Ngô hoàng thánh minh!"

Không ai cầu xin cho Hoa Khanh Trần, cũng không ai vì hắn giải oan. Thực tế luôn tàn khốc như vậy, nhưng là đối với Hoa Khanh Trần mà nói, những thứ đó hắn cũng không cần!

Biểu cảm của 'Hoa Khanh Trần' quỳ trên mặt đất cũng không hề thay đổi, vẫn luôn là một thân lãnh ý, ngay cả khi bị người dẫn xuống, lưng hắn vẫn thẳng tắp, không có một chút chật vật!

Hoa Khanh Trần như vậy làm các đại thần có cảm giác hắn sẽ không dễ dàng biến mất. Cũng vì điểm đó mà Hoa Mạch Tiêu cùng Hoa Lạc Trần mới e ngại!

~

Lúc này tại Ngạo vương phủ, trong Chiêu Lan các thần bí nhất, nơi này bình thường không cho phép bất luận kẻ nào ra vào, là phòng ngủ cá nhân của Hoa Khanh Trần.

Hoa Khanh Trần đang ngồi trong phòng uống trà hoa Liễu Nguyệt Phi pha cho hắn, nghe Cực Thiên báo cáo.

Sau khi Hoa Mạch Tiêu về kinh, bọn họ cũng âm thầm trở lại kinh thành, lẫn vào Ngạo vương phủ. Không ai biết, ngay cả Triệu Nhu Nhi vừa trở về cũng không phát hiện bọn họ là về phủ cùng lúc với nàng!

"Môn chủ, Hoàng thượng hạ lệnh, trưa ngày mai xử trảm!" Cực Thiên nghiêm túc nói, nhìn chằm chằm vẻ mặt Hoa Khanh Trần, chờ xem thay đổi của hắn.

Nhưng Hoa Khanh Trần chỉ chậm rãi phẩm trà, biểu cảm không chút thay đổi. Không biết tại sao đã đến nước này mà trên mặt môn chủ vẫn mang vẻ vui sướng. Vui sướng cái gì? Thích bị phụ thân chém đầu sao? Này cũng quá sức tưởng tượng rồi!

"Sư phụ, Hoa Lạc Trần biết kia không phải là người, tại sao không nói?" Liễu Nguyệt Phi nói ra nghi hoặc trong lòng. Nếu Hoa Lạc Trần tiếp tục điều tra, chỉ cần xé mở mặt nạ của Ngọc Diện Công tử là có thể trực tiếp công khai hết thảy, sau đó sẽ bày ra thiên la địa võng để tìm người. Đây đối với Hoa Lạc Trần là một cơ hội tốt, vì sao hắn không lên tiếng?

Hoa Khanh Trần buông chén trà, trên mặt mang theo tươi cười nhìn Liễu Nguyệt Phi. Liễu Nguyệt Phi thấy tươi cười của hắn liền xấu hổ xoay mặt.

Mà Hoa Khanh Trần cũng không nói gì. Hoa Lạc Trần sở dĩ không vạch trần Ngọc Diện Công tử, đó là bởi vì trong lòng y đang chờ mong, chờ mong hắn không chết, như vậy là có thể chứng minh đồ đệ bảo bối của hắn cũng không chết!

Xem ra Hoa Lạc Trần đúng là rất để ý đồ đệ của hắn, này cũng không phải chuyện gì tốt!

"Môn chủ, Hoa Lạc Trần làm như thế là muốn hủy bỏ danh hiệu Vương gia của ngài!" Nếu Ngọc Diện Công tử bị chém đầu trước dân chúng, vậy trong mắt mọi người, Hoa Khanh Trần đã chết!

Về sau môn chủ có lấy mặt thật ra cũng không có ai tin tưởng hắn là Ngạo Vương, càng không có những quyền lợi của Ngạo Vương!

Hoa Khanh Trần đương nhiên biết mục đích của Hoa Lạc Trần, nhưng mà y cũng mong chờ, chờ có người đến cướp pháp trường. Như vậy, hắn liền thỏa mãn y!

"Nguyệt Nhi!"

Liễu Nguyệt Phi đột nhiên bị gọi tên hoảng hốt nhìn về phía Hoa Khanh Trần, không biết hắn gọi nàng là có chuyện gì!

"Sư phụ!"

Cực Thiên có chút không hiểu, vì sao thiếu chủ vẫn luôn thông minh, hai ngày nay lại có vẻ si ngốc?

"Ngày mai nàng đi cướp pháp trường đi, đó là Ngọc Diện!" Hoa Khanh Trần lạnh nhạt nói, tựa như chuyện cướp pháp trường đơn giản như chuyện về nhà.

Trong mắt Liễu Nguyệt Phi chợt lóe, đầu óc bắt đầu hoạt động, khôi phục tự tin vốn có của mình, nàng cười nói: "Không thành vấn đề!"

"Cực Thiên, ngươi đi thông tri bên phía Bắc Sát, tốt nhất đừng để Lâm Sùng biết tin Lâm Tường Vi đã chết!" Lợi thế từ phía Lâm Sùng đối với hắn là một thanh kiếm sắc, nếu biết vận dụng, mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều.

"Dạ!" Cực Thiên gật đầu cung kính đáp! Sau khi nhận được mệnh lệnh của Hoa Khanh Trần liền rời đi!

Trong phòng chỉ còn lại Hoa Khanh Trần cùng Liễu Nguyệt Phi. Liễu Nguyệt Phi bởi vì đầu óc đã hoạt động nên cũng không còn vẻ tiêu cực lúc trước, nhớ lại đủ loại tình huống trước đây, nàng rất có tự tin cho

rằng sư phụ là sủng ái, bao dung hết thảy của nàng! Hiện tại sư phụ bày tỏ tâm ý như thế, vậy nàng sẽ thừa cơ hội này mà nắm chắc, không để người khác có cơ hội xen vào.

Chuyện này một chút đã nghĩ thông, vậy sao lúc trước nàng lại rối rắm cả nửa ngày chứ! Thật sự là thông minh một đời hồ đồ nhất thời a!

"Đang nghĩ cái gì?" Giọng nói nhu hòa chỉ nói với nàng của Hoa Khanh Trần đột nhiên truyền vào tai, vốn vẻ âm trầm chợt lóe qua trên mặt nàng cũng đổi thành tươi cười sáng lạn. Nàng cười ôm Hoa Khanh Trần nói: "Suy nghĩ ngày mai cướp pháp trường nên làm thế nào để bọn hắn đẹp mặt!"

Hoa Khanh Trần nhìn thiên hạ đột nhiên chui vào lòng, khóe miệng dần cong lên, hắn lắc mình một cái, ôm nàng đi về phía giường.

(R: ta biết lắc mình là xoay người với tốc độ nhanh. Nhưng k biết s lúc nào edit tới chỗ 'lắc mình' cũng không nhịn được mà liên tưởng tới cái này . Mà cái này là lắc hông, đưa đẩy chứ có phải lắc mình đâu ò.Ó)

~

Màn đêm buông xuống, trong Ngạo vương phủ là một mảnh trầm lặng, bên ngoài Chiêu Lan các có một mảnh rừng nhỏ được Hoa Khanh Trần bố trí trận pháp, người bên ngoài căn bản không thể vào, ồn ào bên ngoài cũng không thể truyền đến.

Đường Hương Nhã lúc này đang rối r ngồi trong phòng. Lúc biết được tin Hoa Khanh Trần mưu phản bị xử trảm, ả hoảng, liền tiến cung cầu đến Hoàng hậu nhưng cũng không có cách!

Trong nhà truyền tin đến là đã cầu Hoàng thượng một phong hưu thư, thoát khỏi quan hệ với Ngạo vương phủ, như vậy cho dù sau này Ngạo vương phủ có như thế nào cũng không liên quan đến ả.

Nhưng bảo ả vào lúc này mà rời đi người mình ái mộ nhất, trong lòng ả không thể dứt khoát. Đỗ Chân Chân may mắn hơn, lúc còn ở bãi săn đã bị hưu, có thể không bận tâm gì mà rời đi, không giống ả lúc này, nếu đi sẽ mang tiếng bất nhân bất nghĩa!

"Tiểu thư, xe ngựa của lão gia đã chờ bên ngoài!" Nha đầu tiến vào thấy Đường Hương Nhã liền lo lắng nói. Lúc này trời tối, là thời điểm rời đi thích hợp nhất. Nếu đợi trời sáng, rời đi sẽ bị rất nhiều người chú ý!

Đường Hương Nhã thở dài, nhìn xung quanh một cái. Nếu được, ả hy vọng có thể cùng Hoa Khanh Trần rời đi, nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, ả biết mình không làm được!

"Đi thôi!" Thở dài một lần nữa, ả không quay đầu lại bước đi.

Ngoài cửa có rất nhiều gia đinh nha hoàn thấy Đường Hương Nhã rời đi, trong lòng tràn ngập tức giận, thật sự là tai vạ đến nơi đều tự bay a!

Đường Hương Nhã lại không để ý đến ánh mắt của bọn họ, lần đầu tiên trong đời, ả không quan tâm đến ánh mắt của người khác như vậy!

"Tỷ tỷ phải đi sao?" Lúc này Triệu Nhu Nhi một thân áo trắng bước đến, đứng dưới ánh trăng lại có vài phần mềm mại đáng yêu!

"Thế nào, muội muội không định đi sao?" Đường Hương Nhã nhíu mày. Chỉ bằng bối cảnh của Triệu Nhu Nhi, muốn cầu một cái bùa bình an từ chỗ Hoàng thượng là hoàn toàn có thể!

"Đã gả vào Ngạo vương phủ, tất nhiên là người của Ngạo Vương!"Triệu Nhu Nhi nhàn nhạt nói, nhìn ánh trăng trên cao, nàng không biết vì sao hiện tại mình lại ở chỗ này, về tình, về lí, về tư nàng đều không có l do rời đi!

"Muội muội thật đúng là si tình với Vương gia, đáng tiếc tỷ tỷ ta không làm được!" Trong mắt Đường Hương Nhã, Triệu Nhu Nhi lúc này là tới châm chọc ả, không chừng ả vừa đi khuất nàng cũng liền cuốn gói!

"Vào Vương phủ đã lâu, Vương gia không có chạm vào ta, càng không đặt ta trong lòng. Nếu đã vậy, ta cũng không cần vì ngài thủ tiết!" Đường Hương Nhã lúc này mới nói ra suy nghĩ thật trong lòng, cho dù ả không thừa nhận, đây cũng là sự thật!

Triệu Nhu Nhi sao có thể không biết suy nghĩ trong lòng Đường Hương Nhã. Nàng chính là đến đưa tiễn, hôm nay sau khi ả rời khỏi vương phủ, hai người sẽ không còn là quan hệ tỉ muội nữa, sau này có gặp nhau cũng không cần chào hỏi. Nàng thật sự là đến đưa tiễn!

"Muội muội cần phải suy nghĩ cho kĩ, Ngạo vương phủ sắp không còn nữa, muội muội sau này phải sống như thế nào? Vẫn là nhanh trở lại Triệu phủ, nói không chừng Triệu đại nhân còn thể tìm uội muội một người trong sạch khác để gả!" Đường Hương Nhã châm chọc, sau đó liền nhanh chóng rời đi. Từ nay về sau, ả là Đường Hương Nhã, không còn là Đường Trắc phi của Ngạo vương phủ nữa!

"Tiểu thư, thật sự là hảo tâm không hảo báo*, cô hảo tâm đến xem ả, ả lại trả cho cô châm chọc!" Vô Ngôn đi theo phía sau Triệu Nhu Nhi, thấy châm chọc của Đường Hương Nhã liền bất mãn nói.

(R: hảo tâm không hảo báo: có lòng tốt mà không được báo đáp tốt).

Triệu Nhu Nhi cũng chỉ lắc đầu, trong lòng vẫn bình tĩnh. Lời Đường Hương Nhã hoàn toàn không tác động gì đến nàng, nàng quay lại nói với Vô Ngôn: "Chúng ta trở về nghỉ ngơi đi!"

Nói xong, liền xoay người rời đi, gia đinh nhìn Trắc phi duy nhất còn lại trong phủ, đều sinh ra hảo cảm với Triệu Nhu Nhi. Chỉ lúc hoạn nạn mới gặp chân tình!

Trong lòng bọn họ, Triệu Nhu Nhi là vô cùng cao thượng, còn có vị Lâm Trắc phi vì Vương gia mà chết kia nữa!

Trên đường, Vô Ngôn đi bên cạnh Triệu Nhu Nhi, cầm đèn cho nàng, một bộ dáng muốn nói lại thôi, Triệu Nhu Nhi không đành lòng nhìn nàng nghẹn đáng thương như vậy liền nói: "Em muốn nói cái gì thì nói đi!"

Vô Ngôn đầu tiên là cả kinh, sau đó cũng hiểu được, ở trước mặt tiểu thư, nàng không thể che giấu điều gì, liền buồn rầu nói ra suy nghĩ của mình: "Tiểu thư, Đường Trắc phi nói cũng có chỗ đúng. Vương gia chưa bao giờ chạm vào cô, trong lòng cũng không có cô, cô vì sao còn phải vì Vương gia thủ tiết?"

Triệu Nhu Nhi nghe Vô Ngôn nói, vẫn giữ bình tĩnh. Mấy vấn đề này, nàng đã sớm đoán được, nhàn nhạt nói: "Lấy chồng theo chồng, gả cẩu tùy cẩu!"

Vô Ngôn càng không rõ, tiểu thư rốt cuộc đang bận tâm cái gì?

"Tiểu thư, Vương gia Ngạo vương phủ bị chặt đầu, cô không còn là Trắc phi nữa, chỉ là dân chúng bình thường. Ngày sau sẽ rất vất vả, gia đinh nha hoàn trong Ngạo vương phủ này còn phải nhờ cô lo lắng, đám rắc rối này sẽ chờ tiểu thư đến giải quyết! Nếu tiểu thư hiện tại cầu lão gia, lão gia nhất định không đành lòng để tiểu thư vất vả như vậy! Chỉ dựa vào tài năng, vào bề ngoài của tiểu thư, muốn tái giá cũng không khó khăn a. Mộc đại nhân vẫn còn đang chờ tiểu thư……"

"Vô Ngôn, câm miệng!" Nhắc tới Mộc Khinh, gương mặt bình tĩnh của Triệu Nhu Nhi cũng vỡ tan. Nam tử kia đã bị nàng chôn sâu dưới đáy lòng!

"Tiểu thư, những lời Vô Ngôn nói đều là sự thật, tiểu thư nên lo lắng cho tương lai a!" Vô Ngôn đau lòng nói, nàng không muốn thấy tiểu thư buồn bực không vui, cô độc sống hết quãng đời còn lại.

"Vô Ngôn, những lời này về sau không được nói. Nếu em còn nói, ta sẽ để em trở lại Triệu phủ!" Triệu Nhu Nhi lớn tiếng, giữa đôi mày để lộ ra vô hạn ưu thương.

"Tiểu thư, Vô Ngôn không muốn trở lại Triệu phủ!" Vô Ngôn vừa nghe Triệu Nhu Nhi muốn để mình trở lại Triệu phủ liền kêu lên.

"Nàng thực sự không muốn rời đi sao?" Đột nhiên từ phía sau truyền đến một giọng nam, lưng Triệu Nhu Nhi lập tức cứng ngắc!

"Mộc đại nhân!" Vô Ngôn đang thút thít chợt nhìn thấy Mộc Khinh phía sau Triệu Nhu Nhi liền hưng phấn mang theo chút chờ mong kêu lên.

Mộc Khinh bước đến phía sau Triệu Nhu Nhi, thần sắc đau thương nói: "Nàng thực sự nguyện ý vì Vương gia thủ tiết cả đời sao?"

Lệ châu trong mắt Triệu Nhu Nhi không kìm được mà rơi xuống, thân thể buộc chặc. Vô Ngôn thấy vậy liền im lặng thối lui, nhường không gian lại cho hai người!

"Nói cho ta, nàng thực sự nguyện ý sao?" Mộc Khinh chậm rãi xoay Triệu Nhu Nhi lại, mặt nhìn thẳng hắn. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã trắng bệch, không biết vì sao nàng phải tỏ ra mạnh mẽ như vậy. Rõ ràng rất yếu ớt, lại còn muốn gian nan chống đỡ.

Hơi thở nam tử quen thuộc tràn ngập xoang mũi của nàng, nước mắt không ngừng tuôn ra, rất muốn tựa vào vai hắn mà khóc, nhưng lý trí nói với nàng, không thể!

Lau nước mắt, tránh khỏi đôi tay của Mộc Khinh, Triệu Nhu Nhi ra vẻ trấn định nói: "Mộc đại nhân đêm khuya đến đây là có chuyện gì sao?"

Mộc Khinh nhìn bàn tay bị đẩy ra còn lưu lại mùi hương của nàng, hỏi hắn tới làm gì? Còn có thể làm gì nữa chứ? Hắn đều sắp phát điên, nàng còn không biết sao?

"Nàng là một nử tử, làm sao có thể gánh vác chuyện còn lại của Ngạo vương phủ?" Ngay cả hơn trăm gia đinh, nha hoàn trong Ngạo vương phủ cũng phải để nàng lo!

"Đây là chuyện của dân nữ, Mộc đại nhân đa tâm!" Triệu Nhu Nhi tận lực tránh né, cố kiềm nén nỗi đau đớn trong lòng!

Mộc Khinh thấy vậy, đột nhiên kéo nàng lại, dùng sức ôm vào lòng, không để nàng giãy dụa thoát ra. Nhìn thiên hạ trong lòng, trên mặt hắn hiện rõ vẻ thống khổ nói: "Trong lòng nàng cũng không có hắn, vì sao lại cố chấp như thế?"

Triệu Nhu Nhi dùng toàn lực giãy thoát, nhưng chút khí lực đó đối với Mộc Khinh hoàn toàn không đáng là gì, nàng liền nổi giận: "Nam nữ thụ thụ bất thân, Mộc đại nhân xin tự trọng!"

Mộc Khinh sắp điên rồi sao có thể để nàng thoát dễ dàng như vậy, thật vất vả mới ôm được người mình yêu vào lòng, hắn sao có thể buông tay.

"Theo ta đi!" Ở lại đây cũng chỉ chịu khổ mà thôi!

"Mộc đại nhân là bằng hữu tốt của Vương gia, có câu 'vợ bạn không thể chọc'! Vương gia vừa gặp khó khăn, người làm bằng hữu như Mộc đại nhân liền làm vậy sao?" Triệu Nhu Nhi vội vã thoát khỏi Mộc Khinh, cũng không quan tâm lời mình nói làm tổn thương người khác đến mức nào.

"Nhu Nhi, nàng thật sự cho rằng ta không biết tại sao nàng lại gả cho Ngạo Vương sao?" Mộc Khinh đột nhiên nghiêm khắc nói, hào quang sắc bén trong mắt hắn khiến Triệu Nhu Nhi sợ hãi dừng lại, ánh mắt nàng mang vẻ suy xét nhìn thẳng vào hắn. Hắn thực sự đã biết? Biết được những gì?

Mộc Khinh vừa lòng thấy Triệu Nhu Nhi không giãy dụa nữa, tiếp tục nói: "Hiện thời nàng không đi có phải do người đó còn chưa hạ lệnh hay không?"

Hắn biết Triệu Nhu Nhi nghe theo mệnh lệnh ai, nhưng lại không biết vì sao nàng nghe người nọ. Bí mật trong đó, hắn hoàn toàn không biết, Hoa Khanh Trần cũng không có nói, chỉ đảm bảo sẽ hoàn bích quy Triệu, mang Triệu Nhu Nhi trả lại cho hắn!

Toàn thân Triệu Nhu Nhi run lên sợ hãi? Hắn biết? Hắn biết tất cả? Môi nàng run run hé ra rồi hợp lại, nhỏ giọng nói: "Ta là bất đắc dĩ!"

"Ta biết, ta đều biết. Hiện tại nàng có thể thoát khỏi hắn." Tuy không biết thực sự có chuyện gì, nhưng nhìn bộ dạng thống khổ của Triệu Nhu Nhi, hắn không đành lòng mà ôm lấy nàng.

Ngay lập tức Triệu Nhu Nhi liền kinh hoảng nhảy ra, ánh mắt trừng lớn nhìn Mộc Khinh, run run nói: "Không, chàng không biết, chàng không biết!"

Nói xong liền xoay người chạy đi, trong mắt hiện lên vẻ kiên nghị khiến hắn hoảng hốt. Nàng phát hiện rồi sao?

(R: ở đây là phát hiện bạn MK k biết rõ chuyện của bạn TNN á).

"Nhu Nhi!" Vô luận như thế nào, hôm nay hắn phải mang nàng đi, ở lại đây cũng chỉ có chịu khổ! Mộc Khinh nghĩ vậy liền lập tức phi thân đuổi theo Triệu Nhu Nhi, nhưng vừa nhấc chân, phía trước đã xuất hiện một nữ tử mặc quần áo đỏ tươi. Không để ý đến dung mạo của nàng, Mộc Khinh một lòng chỉ có Triệu Nhu Nhi liền lên tiếng quát lớn với người vừa đến: "Ngươi là ai? Sao có thể xuất hiện ở Ngạo vương phủ?"

Nữ tử nghe vậy, ngẩng đầu nhìn vào mắt Mộc Khinh, khẽ nâng môi: "Có muốn biết nguyên nhân Triệu Nhu Nhi bị lợi dụng hay không?"

Giọng nói của nữ tử êm dịu như chim hoàng oanh, Mộc Khinh lúc này mới nhìn rõ bộ dáng của nàng. Mày liễu mắt sáng, chim sa cá lặn, đứng dưới ánh trăng lại tăng thêm vài phần khí chất tiên tử, khiến người ta trầm mê. Mộc Khinh nhíu mày nhìn nữ tử trước mắt, đột nhiên toát ra không biết là địch hay là bạn. Nhưng nàng sao có thể biết? Hắn không khỏi chất vấn: "Cô biết?"

Nữ tử dường như đặc biệt thích cười, đôi môi đỏ mọng lại cong lên: "Đương nhiên!"

"Vậy cô mau nói cho ta!" Mộc Khinh sốt ruột nói, hắn muốn biết rốt cuộc là chuyện gì xen vào giữa hắn cùng Triệu Nhu Nhi, chia rẽ bọn họ!

"Bây giờ còn chưa phải lúc!" Nữ tử lại đột nhiên nói như vậy, đôi mày Mộc Khinh không khỏi cau thêm mấy phần. Nữ tử này là đang đùa bỡn hắn sao?

Nữ tử thấy Mộc Khinh tức giận, tiếp tục cười nói: "Hiện tại huynh cứ để nguyên như vậy đi, đối với huynh lẫn Triệu Nhu Nhi đều tốt! Về phần Ngạo Vương, ngày mai sẽ hồi phủ! Tin chắc ước định của huynh cùng Ngạo Vương cũng sắp đến rồi!"

Nữ tử nói xong liền phi thân lên mái hiên, phía sau là ánh trăng sáng ngời. Hình tượng như vậy không khỏi khiến người ta tin tưởng thêm mấy phần!

Mộc Khinh không những không cảm thấy nghi ngờ mà còn có vẻ vô cùng tin tưởng lời của nữ tử! Cảm giác kì quái như vậy khiến hắn cũng rất khó hiểu!

"Cô rốt cuộc là ai?" Lúc này hắn muốn biết nhất chính là thân phận của nàng? Vì sao nàng lại tự tin như vậy, hơn nữa còn khiến người ta cảm giác vô cùng tin tưởng?

"Sau ngày mai, huynh tự nhiên sẽ biết!" Nữ tử nói xong một câu cuối cùng liền phi thân rời đi.

Dưới trời đêm, Mộc Khinh nhìn theo hướng nữ tử biến mất, lại hướng về nơi ở của Triệu Nhu Nhi trầm tư, một lúc lâu sau mới rời đi.

~

Triệu Nhu Nhi vừa rời khỏi Mộc Khinh liền khóc liên tục trở lại phòng mình. Vô Ngôn bị nhốt bên ngoài lo lắng đập cửa cũng không thấy bên trong trả lời.

Trong lòng Vô Ngôn đang rất sợ hãi. Nàng biết đêm nay mọi chuyện xảy ra, làm thế nào Triệu Nhu Nhi cũng sẽ bị kích thích, nhưng nàng thực sự không ngờ lại nghiêm trọng đến vậy! Vô Ngôn không ngừng gõ cửa phòng, chỉ mong có thể được vào trong cùng tiểu thư nhà mình!

Triệu Nhu Nhi nằm trên giường ôm chăn khóc rống. Vì sao ông trời lại muốn trêu chọc nàng như vậy? Vì sao lại xé đi lớp vỏ ngụy trang của nàng? Đêm nay Mộc Khinh xuất hiện bảo nàng theo hắn bỏ trốn, nhưng là Mộc Khinh cũng nói đúng, nàng đúng là không nhận được mệnh lệnh nên không thể rời đi!

"Rất đau lòng sao?" Một giọng nữ đột nhiên vang lên trong phòng, Triệu Nhu Nhi giật mình ngẩng đầu nhìn bốn phía.

Trong phòng đốt đầy nến, bởi vì sợ tối nên mỗi đêm đều châm rất nhiều, nhưng cho dù sáng thế nào đi nữa, nàng cũng không thể tìm được nơi phát ra âm thanh, trong lòng nàng không khỏi sợ hãi, khiếp đảm hỏi: "Ai, là ai đang tránh chỗ đó!"

Nói xong, liền nghe được một tiếng cười như chuông bạc, một nữ tử quần áo đỏ thẫm từ trần phòng nhảy xuống! Triệu Nhu Nhi lúc đầu bị dọa phát ngốc, nhưng khi nhìn đến dung nhanh khuynh quốc khuynh thành kia, phần sợ hãi trong lòng nháy mắt biến mất hoàn toàn. Trực giác nói nữ tử này sẽ không thương tổn đến nàng!

“Cô là ai?”

Nữ tử nghe vậy nghiêng đầu đánh giá Triệu Nhu Nhi. Nhìn đôi mắt khóc đến sưng đỏ của nàng, nữ tử thương tiếc nói: “Sao lại khóc đến đau lòng như vậy?”

Nữ tử không trả lời còn hỏi ngược lại khiến Triệu Nhu Nhi không biết nói gì, chính là rất kỳ quái, người này sao đột nhiên lại xuất hiện trong phòng nàng!

“Quên đi, nhìn bộ dáng hiện tại của cô, ta cũng lười nhiều lời, trực tiếp vào đề tốt lắm!” Nữ tử thở dài nói “Muốn cùng Mộc đại nhân ở một chỗ sao?”

Triệu Nhu Nhi cả kinh trong lòng, giật mình ngẩng đầu nhìn nàng, không hiểu vì sao nàng lại nói như vậy?

Nữ tử vừa lòng nhìn biểu cảm của Triệu Nhu Nhi, cười nói: “Chuyện của cô cùng Hoa Lạc Trần, ta đều biết!”

Triệu Nhu Nhi càng thêm kinh ngạc, nữ tử thần bí trước mắt này là ai?

“Hoa Lạc Trần hạ độc trên người Mộc Khinh rồi lấy đó uy hiếp cô. Ta nói đúng không?” Nữ tử bước đến cạnh bàn, tự mình đổ một chén nước trà!

Nhưng là vừa uống một ngụm, phát hiện nước trà đã lạnh liền đặt sang một bên.

Triệu Nhu Nhi kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng lễ tiết vẫn phải có: “Ta bảo Vô Ngôn châm trà!” Nói xong liền chuẩn bị đi gọi người.

Nữ tử thấy vậy vội vàng ngăn lại: “Đừng, nha đầu kia rất ầm ỹ, đã bị ta gõ choáng váng khiêng lên giường rồi!”

Nghe vậy, Triệu Nhu Nhi khó hiểu nhìn nữ tử áo đỏ. Nữ tử bị nhìn đến mức xấu hổ!

“Lời ta vừa nói cô nghe hiểu không?”

Triệu Nhu Nhi gật gật đầu, tỏ vẻ biết!

Nữ tử áo đỏ cảm giác thật thất bại. Sao lại là phản ứng này chứ? “Cô không muốn nói?”

Triệu Nhu Nhi lắc đầu, tỏ vẻ không!

Nữ tử thiếu chút phát hỏa, nàng thiên tân vạn khổ tìm đến người ta, được đến là phản ứng như vậy sao ?

“Vì sao không muốn?”

“Cô nói đều là sự thật, ta còn gì để nói?” Triệu Nhu Nhi nhìn nàng, không biết nàng rốt cuộc muốn làm gì!

Nữ tử áo đỏ càng khó hiểu “Vậy cô không muốn cứu hắn sao?”

“Ta là muốn cứu hắn nên mới có thể bị Thái tử khống chế!” Triệu Nhu Nhi ngồi xuống đối diện nữ tử!

Nữ tử áo đỏ đột nhiên cảm thấy Triệu Nhu Nhi trước mắt cũng không phải thông minh như nàng tưởng tượng, liền thở dài nói: “Cô tin tưởng Hoa Lạc Trần sẽ cho cô giải dược sao?”

Triệu Nhu Nhi lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Nhưng ta không còn cách nào khác a!”

Chỉ chờ những lời này, nữ tử áo đỏ lập tức nói: “Vậy sao cô không tìm ta?”

(R: làm ơn, ai biết có sự tồn tại của bạn đâu mà tìm, mà có cũng chả biết tìm ở đâu a ==”)

Nghe những lời này, Triệu Nhu Nhi giật mình: “Cô sao?”

Cảm giác thất bại lại tràn ngập trong lòng nữ tử áo đỏ, là nàng thì làm sao a? Nữ tử liền chậm rãi nói từng chữ với Triệu Nhu Nhi, chỉ sợ nàng không hiểu: “Chúng ta liên thủ đi!”

“Có ý gì?” Triệu Nhu Nhi đúng là không hiểu hỏi lại, nhưng cũng có thể là nàng hiểu được, chỉ là muốn chính miệng đối phương nói ra!

“Chính là liên thủ lừa Hoa Lạc Trần. Cô thì có thể lấy được giải dược, ta thì có thể tóm được hắn!”

"Đó là Thái tử a, cô có thể sao?" Triệu Nhu Nhi kinh hô, nàng hiểu ý của nữ tử trước mắt này, nhưng trong lòng lại không nghĩ sẽ làm được!

"Hoa Lạc Trần cũng không phải thần. Cô toàn tâm toàn ý làm việc cho hắn như vậy, kết quả được cái gì? Còn không bằng chúng ta liên thủ chống lại hắn!"

Nữ tử áo đỏ theo thói quen bưng chén trà lên uống một ngụm, lần này mặc kệ nước trà có lạnh hay không, nói nhiều như vậy, nàng khát muốn chết!

"Làm như thế nào?" Triệu Nhu Nhi đã có chút động lòng, nàng cũng không chỉ một lần muốn thoát khỏi Thái tử, hoặc suy nghĩ dùng cái gì uy hiếp hắn để có thể lấy được giải dược, nhưng một mình nàng thật sự không đủ sức. Nay nữ tử trước mắt này đột nhiên xuất hiện, trực giác lập tức nói cho nàng nên tin tưởng người này!

"Ngày mai sau khi Ngạo Vương trở về sẽ nói cho cô!" Nữ tử mặc dù đang uống trà nhưng nét lay động thoáng hiện ra trên mặt Triệu Nhu Nhi cũng bị nàng bắt được. Hiện tại nàng chỉ cần thuyết phục được Triệu Nhu Nhi là xong!

"Ngày mai Vương gia sẽ về sao?" Triệu Nhu Nhi lại kinh hô, cảm thấy không thể hiểu nổi! Hôm nay mới hạ lệnh trưa mai chém đầu thị chúng, làm sao có thể trở về?

"Ngày mai tự nhiên cô sẽ biết!" Nữ tử đột nhiên tử cửa sổ nhảy ra ngoài. Nàng khát, phải đi tìm nước uống, trà nguội uống thật không thoải mái!

Nói nhiêu đó là được rồi, còn lại liền để Triệu Nhu Nhi tự suy nghĩ.

Triệu Nhu Nhi nhìn công phu xuất thần nhập hóa của nữ tử, do dự trong lòng cũng dần chuyển thành tin tưởng. Nữ tử nói Vương gia sẽ về, vậy nàng ta chính là người của Vương gia sao?

Nếu thế, vậy nàng tất nhiên sẽ tin tưởng Vương gia!

75. Chương 74

Chương 74: Liễu đại tiểu thư, khí phách xuất trướng

Buổi trưa ngày hôm sau, trên đường dân chúng vây đầy, nghe nói hôm nay Ngạo Vương bị xử trảm, mọi người đều ào ào đến xem. Ngạo Vương đối bọn họ mà nói, là một nhân vật thần bí, ban đầu cũng không rõ, về sau Ngạo Vương lập chiến công, bảo vệ dân chúng Nam Tề, cho nên Hoa Khanh Trần ở trong lòng dân chúng là một người đỉnh thiên lập địa, bảo vệ quốc gia! Ngạo Vương mưu phản, bọn họ căn bản không tin! Người như vậy còn cần mưu phản sao?

Nhưng bình thường vấn đề càng đơn giản, người trong cuộc lại càng mê hoặc!

Triệu Nhu Nhi hôm nay vẫn là một thân áo trắng, sáng sớm đã đến pháp trường, tựa như tối qua không hề xảy ra chuyện gì. Vô Ngôn cũng đi theo bên cạnh nàng, im lặng chờ đợi.

Đường Hương Nhã cũng một thân áo trắng lẫn trong đám đông. Ả vẫn không buông xuống được, muốn đến xem kết cục cuối cùng của nam tử mình ái mộ.

Khi ả nhìn thấy Triệu Nhu Nhi một thân trắng toát đứng ngay trên pháp trường, bên cạnh là gia đinh Ngạo vương phủ, mà ả lại chỉ có thể lẫn trong đám đông nhìn lén, đột nhiên cảm thấy có chút châm chọc. Đáng tiếc, chân ả lại như bị niệm chú mà đứng tại chỗ.

Mộc Khinh cùng Đông Phương Ngưng Tử đứng bên cạnh Triệu Nhu Nhi. Trong lòng Mộc Khinh lúc này có thể nói là vô cùng khó chịu, huynh đệ tốt sắp bị hành hình, mà hắn chỉ có thể đứng bên ngoài, không có cách nào, trơ mắt nhìn huynh đệ đi vào chỗ chết. Thiên hạ hắn yêu nhất, lúc này lại đơn độc như vậy, im lặng như vậy, tựa như gió thổi nhẹ qua sẽ ngã xuống, nhưng nàng lại cứng rắn chống đỡ, cố gắng chịu đựng hết thảy. Nhìn đến cảnh này, hắn đột nhiên rất thống hận bản thân mình vô dụng, chỉ có thể đem tất cả hy

vọng gửi gắm lên người nữ tử thần bí xuất hiện tối qua. Nàng nói hôm nay Hoa Khanh Trần sẽ bình an vô sự, hắn sẽ chờ đến lúc đó.

Đông Phương Ngưng Tử tất nhiên là không có gặp được nữ tử thần bí kia nên vẫn lo lắng đứng đó, nhìn Mộc Khinh bên cạnh, chờ đợi thời cơ tốt nhất!

Lúc này đám đông đột nhiên xôn xao hẳn lên, mọi người đều ào ào quay đầu, nhìn xe chở tù nhân đang đi tới. 'Hoa Khanh Trần' trên người mặc tù phục màu trắng, tay chân đều bị khóa sắt chế trụ nhưng vẫn không thể che đi ánh sáng rực rỡ của hắn. Lưng hắn thẳng tắp, không chút sợ hãi hướng đến pháp trường, quỳ dưới ánh mặt trời.

Cùng lúc, Hoa Lạc Trần một thân màu vàng sẫm cũng bước vào pháp trường, đến đứng bên cạnh quan viên phụ trách hành hình. Hoàng thượng hạ lệnh, để Thái tử Hoa Lạc Trần giám sát!

Lúc Hoa Lạc Trần nhận được thánh chỉ chỉ có thể cười khổ. Phụ hoàng đúng là lão hồ ly, đến lúc này còn lôi hắn ra chịu trận. Giám sát hành hình, không thể nghi ngờ chính là một tấm bia đỡ sống!

Hoa Lạc Trần cùng Hoa Khanh Trần đều đã đến, pháp trường lập tức im lặng. Trong mắt dân chúng đều mang theo thần sắc kinh hoảng, không thể nghi ngờ đều là đồng tình với Hoa Khanh Trần, lên án Hoa Lạc Trần nhẫn tâm.

Đối này, Hoa Lạc Trần chỉ cười nhẹ, phụ hoàng đúng là diễn trò rất hay, trong màn kịch này, chỉ có phụ hoàng là người chiến thắng, hắn cùng Hoa Khanh Trần đều là kẻ thua, khác biệt duy nhất chính là Hoa Lạc Trần thua thảm hơn một chút!

"Thái tử, phản tặc đã được giải đến!" Thị vệ thấy hết thảy đều đã chuẩn bị tốt liền quỳ xuống bẩm báo với Hoa Lạc Trần.

Hoa Lạc Trần nhìn sắc trời, lại liếc sang Triệu Nhu Nhi một thân áo trắng đứng một bên, khóe miệng nhếch một chút, nói: "Thời gian còn sớm, Triệu tiểu thư có muốn nói mấy câu với phản tặc hay không?"

Hoa Lạc Trần đột nhiên nhắm ngay Triệu Nhu Nhi, khiến mọi người biết Triệu Nhu nhi đều kinh hoàng, người Triệu gia tránh trong chỗ tối cũng vội vàng trở về bẩm báo. Ngạo Vương hiện tại là phản tả, ai có quan hệ với Ngạo Vương cũng đều khó tránh khỏi tai ương!

Triệu Nhu Nhi kinh ngạc nhìn về phía Hoa Lạc Trần nhưng lại thấy nụ cười của hắn, không biết vì sao hắn phải làm như vậy, nhưng đã gọi đến tên nàng, vô luận như thế nào, nàng cũng phải bước ra!

"Đa tạ Thái tử!"

Triệu Nhu Nhi dịu dàng nói, bước về phía quan binh tránh đường vào bên trong, từng bước chậm rãi, trong lòng lại nhớ đến những lời nữ tử áo đỏ nói hôm qua. Người đó nói hôm nay Ngạo Vương sẽ trở về, rốt cuộc là tình huống gì, vì sao đến giờ nàng vẫn chưa hiểu được?

Đường Hương Nhã đứng trong đám người thầm thở phào một hơi, cũng may ả thông minh hơn Triệu Nhu Nhi, nếu không lúc này đứng ở chỗ Triệu Nhu Nhi chính là ả rồi!

Bàn tay giấu dưới áo của Mộc Khinh đã nắm chặt đến trắng bệch, hắn chịu đựng cơn giận trong lòng! Đông Phương Ngưng Tử cũng nhìn đến thay đổi của Mộc Khinh, vội vàng kéo lại mới khiến Mộc Khinh hồi phục tinh thần!

"Vương gia, Nhu Nhi đến xem ngài!" Triệu Nhu Nhi bước đến bên cạnh 'Hoa Khanh Trần', nhìn hắn vẫn là bộ dáng như lúc trước, tựa như trên khuôn mặt này chưa từng xuất hiện bất kì biểu cảm nào khác, nước mắt nàng không cầm lại được nữa, đau buồn nói: "Vương gia, ngài chịu khổ rồi!"

'Hoa Khanh Trần' lại không hề có phản ứng nhìn lại Triệu Nhu Nhi, lạnh giọng nói: "Trở về, nơi này nguy hiểm!"

Sáu chữ, cũng đủ khiến lòng người ấm áp. Giờ phút này, ngay tại đây, hắn còn bảo nàng trở về, chính là bởi vì nơi này nguy hiểm! Tâm của Triệu Nhu Nhi căn bản đều là đậu hủ, một câu của 'Hoa Khanh Trần' đã khiến lòng nàng tràn ngập ấm áp, nàng nghẹn ngào nói: "Nhu Nhi chỉ là muốn nhìn Vương gia một chút!"

"Xem đủ thì trở về đi!" 'Hoa Khanh Trần' vẫn không để ý, trực tiếp xoay mặt sang bên kia, không nhìn Triệu Nhu Nhi nữa.

Triệu Nhu Nhi nhìn thị vệ đứng bốn phía, rất muốn hỏi 'Hoa Khanh Trần' xem một lát sẽ chạy trốn như thế nào, bất đắc dĩ, nàng căn bản không thể tiếp cận phạm vi một mét gần 'Hoa Khanh Trần', chỉ có thể đứng như vậy nhìn hắn!

Ngón tay Hoa Lạc Trần vô thức gõ gõ tay ghế, nhìn một màn sinh tử chia lìa có một không hai từ trước đến giờ trước mắt, cực kì vừa lòng: "Thời gian không còn sớm, Triệu tiểu thư có thể trở về!"

"Không –" Triệu Nhu Nhi kinh hoảng kêu to, lời nói Hoa Lạc Trần khiến Triệu Nhu Nhi đột nhiên sợ hãi. Nữ tử áo đỏ kia đâu? Sao lúc này còn chưa đến cứu Vương gia?

Nhưng là mặc kệ Triệu Nhu Nhi kinh hô như thế nào, thị vệ cũng không lưu tình áp nàng ra khỏi pháp trường. Vô Ngôn vội vàng đỡ lấy Triệu Nhu Nhi, tức giận trừng mắt nhóm binh lính!

Tức giận trong mắt Mộc Khinh lại bốc lên, những đứa trẻ đều bị người lớn che mắt lại, người có lá gan hơi nhỏ đã khóc lên.

Hoa Lạc Trần cảm thấy phiền lòng, cầm lệnh bài trong tay phất phất, nói: "Hoàng đệ, một đường tạm biệt!"

Vừa dứt lời, lệnh bài xử tử kia cũng rơi xuống!

Đao phủ mặc quần áo màu đỏ bước đến phía sau 'Hoa Khanh Trần', trường đao trên tay giơ lên thật cao, không chút do dự chém xuống.

Mọi người lúc này đều ngây ra nhìn thanh đao, tim Triệu Nhu Nhi đã lên tới cổ họng, trong đầu nàng trống rỗng nhìn đại đao đang hạ xuống

Bất ngờ đại đao bị đánh chệch giữa không trung, lúc đao phủ đang định quay người lại xem là ai lớn mật dám đánh nghiêng đao của hắn thì đột nhiên bị đá một cước ngất xỉu.

Lúc này Hoa Lạc Trần lớn tiếng quát: "Đông Phương Ngưng Tử, ngươi thật to gan, cư nhiên dám cướp pháp trường!"

Người ra tay đúng là Đông Phương Ngưng Tử, lúc này một mình hắn đang chiến đấu với thị vệ xung quanh, ý đồ cứu 'Hoa Khanh Trần', nghe được lời Hoa Lạc Trần thì cười nói: "Trơ mắt nhìn đệ đệ của mình đi vào chỗ chết cũng chỉ có Thái tử làm được!"

Hắn cùng Hoa Khanh Trần vào sinh ra tử, bảo vệ quốc gia, hiện tại bảo hắn thờ ơ nhìn Hoa Khanh Trần chết đi, đó là không thể nào!

"Người đâu, bắt Đông Phương Ngưng Tử lại cho bản cung!" Hoa Lạc Trần phân phó, trong giọng nói lại không có một chút tức giận, hơn nữa còn có một tia hưng phấn, giết một tên đỡ một tên!

Càng ngày càng nhiều binh lính đến gia nhập vòng chiến, một mình Đông Phương Ngưng Tử cố gắng chống đỡ. Tất cả đều là một mình hắn chủ trương làm, không muốn kéo cả gia tộc theo đắc tội! Hôm nay phải chết cũng muốn cùng Hoa Khanh Trần chết!

Mộc Khinh thấy vậy thở dài, nói với Triệu Nhu Nhi đứng bên cạnh: "Nhu Nhi, về sau phải chăm sóc bản thân cho tốt!"

Nói xong, không đợi Triệu Nhu Nhi phản ứng đã phi thân lên pháp trường, gia nhập vòng đấu, giúp Đông Phương Ngưng Tử xử lý địch nhân phía sau.

"Mộc Khinh!" Triệu Nhu Nhi sợ hãi nhìn cảnh đánh nhau trên pháp trường, cảm giác tim đập kịch liệt. Nàng cố gắng bình ổn lại nhịp tim, tựa như không làm vậy, trái tim sẽ nhảy ra.

Dân chúng bên ngoài pháp trường cũng không hề chạy trốn, do biết trận chiến này sẽ không tổn thương đến bọn họ, hơn nữa họ còn hy vọng Đông Phương Ngưng Tử cùng Mộc Khinh có thể thắng lợi!

Nhưng hy vọng cũng chỉ là hy vọng, cho dù Đông Phương Ngưng Tử cùng Mộc Khinh võ công có cao đến đâu cũng không thể lấy một địch trăm. Hoa Lạc Trần dùng chiến thuật biển người, không bao lâu sau, Đông Phương Ngưng Tử cùng Mộc Khinh đã bại trận.

‘Hoa Khanh Trần’ lúc này nhíu mày, nói: “Nhanh chóng phủ nhận thân phận!”

Đông Phương Ngưng Tử lại rống lớn: “Phải chết cùng chết!”

Mộc Khinh cũng gật đầu, ‘Hoa Khanh Trần’ thấy vậy, không biết nói gì cho, nhưng cũng không đành lòng nhìn bọn họ chịu thương tổn, hắn ngẩng đầu nói với Hoa Lạc Trần: “Thả bọn họ!”

Nghe vậy, khóe miệng Hoa Lạc Trần gợi lên một nụ cười khiến người ta sợ hãi, đáp: “Cướp pháp trường, cũng là tử tội!”

‘Hoa Khanh Trần’ híp mắt nhìn Hoa Lạc Trần. Hắn là cố ý, hắn muốn giết sạch tất cả những người có liên quan đến môn chủ!

“Chết thì chết, đừng vô nghĩa nhiều như vậy!” Đông Phương Ngưng Tử không quen nhìn nhất là bộ dạng thâm trầm thế này của Hoa Lạc Trần, hắn hận không thể xé toạc lớp ngụy trang của y!

Mộc Khinh không nói một lời, lúc nãy nóng đầu bay ra ngoài, hiện tại thành phạm nhân cùng quỳ gối trên pháp trường với ‘Hoa Khanh Trần’, nhưng hắn cũng không hối hận, nhìn Triệu Nhu Nhi đứng dưới đài, hắn thật tình hy vọng cảnh đầu rơi máu chảy sẽ không dọa đến nàng.

“Đao phủ, cùng chém!” Hoa Lạc Trần thầm hưng phấn trong lòng, hắn ôm cây đợi thỏ, cuối cùng cũng đợi được hai con. Cho dù Hoa Khanh Trần là giả, giết chết Đông Phương Ngưng Tử cùng Mộc Khinh cũng xem như có thu hoạch!

“Tuân mệnh!” Đao phủ từ trên đất đứng lên nhìn thấy pháp trường đột nhiên nhiều hơn hai người, hắn không hiểu tại sao, nhưng Thái tử đã ra lệnh, hắn chỉ việc chấp hành!

“Không cần!”

Tiếng hét tê tâm liệt phế của Triệu Nhu Nhi vang lên cùng lúc với một giọng nói vang dội: “Ta xem ai dám giết bọn hắn!”

Giọng nói đột nhiên toát ra này mang theo ý đùa bỡn, Triệu Nhu Nhi, Mộc Khinh đều kinh ngạc ngẩng đầu. Nàng quả thật đến đây?

Hoa Lạc Trần nhíu mày nhìn về phía dân chúng, muốn nhìn xem là ai lớn mật, dám đại nghịch bất đạo như vậy!

Lúc này dân chúng thấy ánh mắt Hoa Lạc Trần hướng về phía mình thì đều ào ào tránh ra, khó tránh khỏi tình trạng hỗn loạn! Đường Hương Nhã cũng nhanh chóng thoát đi, không ngờ bất cẩn bị ngã, còn bị người đạp lên mấy cái. Hiện tại ả không thể để những người đó nhìn trúng, cho dù muốn đi cũng phải lẫn trong đám đông!

Phía sau dân chúng lúc này xuất hiện một nữ tử áo đỏ, tay áo phất phơ theo gió, mắt thanh mi họa, linh động hữu thần, nét màu tinh túy, không chút tục khí.

Người này là ai? Hoa Lạc Trần vẫn luôn khó có thể rung động trong lòng cũng dậy lên, có chút chờ mong, có chút hưng phấn. Sẽ là nàng sao?

Ngọc Diện thấy thiếu chủ nhà mình đến đây cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở phào. Hắn thiếu chút cho rằng chính mình thực sự trở thành người chết thay môn chủ!

Hiện trường ngây ngốc còn có Đông Phương Ngưng Tử! Này này này này này không phải Công tử Mị sao? Hắn là nữ tử?

“Cô nương là ai? Vì sao đại nghịch bất đạo như thế?” Phụ tá phía sau Hoa Lạc Trần quát lớn. Hai lần cướp pháp tường rồi, Hoa Khanh Trần một khắc chưa chết, hắn còn chưa thể an tâm!

Đuôi mày Liễu Nguyệt Phi khẽ nhướn, ngạo mạn nói: “Ta không nói chuyện với chó!”

“Ngươi..” Phụ tá nghẹn một hơi, sau đó nói với Hoa Lạc Trần: “Thái tử, người này hẳn là đến cướp pháp trường, thuộc hạ đề nghị bắt lại chém một lượt!”

Trong mắt Hoa Lạc Trần khẽ chuyển. Nữ tử trước mắt trừ bỏ dung mạo, những chỗ khác đều vô cùng quen thuộc, hắn che đi nỗi kích động trong lòng, nhếch môi nói: "Cô nương, nếu bản cung giết bọn họ chắc rồi thì sao?"

Nói xong, Hoa Lạc Trần cấp tốc phi thân hướng về phía 'Hoa Khanh Trần', đoạt lấy đại đao trên tay đao phủ, ra vẻ muốn chém xuống.

Dân chúng lại phát ra tiếng hít khí lạnh, đồng thời, một tiếng nổ mạnh cũng vang lên, Hoa Lạc Trần lảo đảo lui về phía sau, vừa nhìn kĩ lại, sau lưng hắn cư nhiên bị phá thành một cái lỗ lớn!

Thoáng chốc một cảm giác nghĩ mà sợ dâng lên trong lòng, hắn nhìn Liễu Nguyệt Phi, không biết nàng ra tay như thế nào?

Phụ tá cũng phát hoảng, vội vàng chạy đến bên cạnh Hoa Lạc Trần, kiểm tra xem hắn có bị thương không!

Nhờ cú đánh bất ngờ, Ngọc Diện thừa cơ phá còng sắt trên tay, sau đó túm lấy Đông Phương Ngưng Tử cùng Mộc Khinh bay đến phía sau Liễu Nguyệt Phi!

Tình huống đột nhiên thay đổi khiến mọi người ngây ngốc, hưng phấn trong mắt Hoa Lạc Trần đã mất đi, chỉ còn vẻ phòng bị cùng sợ hãi, hắn lại hỏi một lần nữa: "Ngươi rốt cuộc là ai?"

Lúc này, một tiếng vó ngựa từ xa truyền đến, hai nữ tử mang mặt nạ, mặc quần áo hai màu đen trắng xuất hiện trong đám người, mà trên xe ngựa sau lưng bọn họ là một cỗ máy móc thật to. Cỗ máy này, Hoa Lạc Trần thân là Thái tử vô cùng quen thuộc, kia cư nhiên là vũ khí công thành kiểu lớn. Đây chẳng lẽ là?

"Là Hắc Bạch song sát, Yêu Quái Quỷ Quái!" Phụ tá bên cạnh Hoa Lạc Trần đột nhiên run run nói, toàn bộ mọi người hiện tại đều tập trung tầm mắt lên Liễu Nguyệt Phi, trong lòng đều là cực kì rung động. Hắc Bạch song sát, giết người không chớp mắt, cư nhiên xuất hiện tại nơi này, cảm giác sợ hãi tự nhiên sinh ra trong lòng mọi người!

Đông Phương Ngưng Tử hoảng hốt không nói nên lời, nhìn Liễu Nguyệt Phi, hắn run run lên tiếng: "Công tử Mị, ngươi cư nhiên là nữ tử, hơn nữa còn là……"

"Trang chủ Liễu Diệp sơn trang! Liễu Nguyệt Phi!" Hoa Lạc Trần đột nhiên nói lên đại danh của Liễu Nguyệt Phi, hắn thật không ngờ, Hoa Khanh Trần cư nhiên có quan hệ với Liễu Diệp sơn trang!

"Chào Thái tử!" Liễu Nguyệt Phi sau khi bị gọi tên cũng không nói gì, chỉ là đơn giản chào một tiếng.

Liễu Diệp sơn trang cùng Vô Ưu Môn là hai đại môn phái trên giang hồ, không thuộc bất kì quốc gia nào, cũng không nghe lệnh ai, võ lâm thiên hạ đều lấy hai môn phái này đứng đầu.

Đồng thời, Liễu Diệp sơn trang có binh khí khiến cả tứ quốc phải kiêng kị, hơn nữa rất nhiều loại máy móc binh khí là mua từ Liễu Diệp sơn trang! Vô Ưu Môn có thiên hạ tình báo, chuyện trong thiên hạ không gì không biết!

Hiện tại trang chủ Liễu Diệp sơn trang Liễu Nguyệt Phi đứng trước mặt bọn họ, chuyện tình đột nhiên trở nên khó giải quyết!

"Trang chủ muốn cứu Ngạo Vương?" Hoa Lạc Trần không hổ là Thái tử một nước, chỉ trong nháy mắt đã khôi phục bộ dáng lúc trước, trấn tỉnh hỏi Liễu Nguyệt Phi!

"Này không phải thực rõ ràng sao?" Liễu Nguyệt Phi lúc này nói chuyện vô cùng tùy ý, lúc trước vì giả thành Lâm Tường Vi, nói chuyện cũng nghẹn phát hoảng!

"Trang chủ không thấy làm vậy là xen vào việc của người khác sao?" Đầu óc Hoa Lạc Trần nhanh chóng xoay chuyển. Hoa Khanh Trần hiện tại có Liễu Diệp sơn trang chống đỡ, cực kỳ khó đối phó, kế tiếp hắn nên làm như thế nào?

"Ngạo Vương là trượng phu ta chọn, sao có thể không cứu?" Liễu Nguyệt Phi nói ra lời kinh người, nhưng như vậy lại hợp tình hợp lí, không cần suy nghĩ lấy cỡ dài dòng.

Sắc mặt Hoa Lạc Trần cùng Đông Phương Ngưng Tử đều khẽ biến, Triệu Nhu Nhi bội phục nhìn Liễu Nguyệt Phi, Đường Hương Nhã lại thầm tức giận trong lòng.

Hoa Lạc Trần cả giận nói: "Mưu phản là tội lớn, trang chủ tốt nhất nên cân nhắc cho kĩ!"

"Yên tâm đi, ta đã lo hết rồi!" Liễu Nguyệt Phi mặc kệ sắc mặt xanh mét của Hoa Lạc Trần, trực tiếp mang mọi người lên xe ngựa rời khỏi nơi này.

Hoa Lạc Trần sao có thể để bọn họ rời đi dễ dàng như vậy, đang chuẩn bị tập trung binh mã đuổi theo, lại bị Yêu Quái Quỷ Quái công kích một lần nữa chặn chân. Hoa Lạc Trần tức giận, liền trực tiếp hồi cung báo cho Hoa Mạch Tiêu!

Nhưng mà Liễu Nguyệt Phi cư nhiên sớm hơn hắn một bước, không kiêng nể gì ngồi trên long ỷ, nhìn Hoa Mạch Tiêu túc giận đến bốc khói phía dưới, vui vẻ cười nói!

"Hoàng thượng không chào đón ta sao?"

Lúc Hoa Lạc Trần đến đã là tình trạng này, trong lòng hắn thầm kêu không ổn!

Trên mặt Hoa Mạch Tiêu đen đến không thể nào đen hơn. Nữ tử này cư nhiên ngồi trên long ỷ của hắn, hắn lại không thể làm gì, thật sự là dọa người. Nghe được lời Liễu Nguyệt Phi nói, hắn thiếu chút hộc máu. Hoan nghênh cái rắm, ai hy vọng nàng đến!

Thấy Hoa Mạch Tiêu không lên tiếng, Liễu Nguyệt Phi lại chuyển mắt sang Hoa Lạc Trần, cười nói: "Động tác của Thái tử thật nhanh!"

Hoa Lạc Trần cười nhẹ: "Không nhanh bằng trang chủ!"

Liễu Nguyệt Phi cũng không khách khí đáp: "Tất nhiên, khinh công của ta hơn ngươi!"

Khóe miệng Hoa Lạc Trần run rẩy……

Liễu Nguyệt Phi bắt chéo chân ngồi trên long ỷ, nhìn hai cha con đứng phía dưới nói: "Nói chính sự, ai dám động đến Hoa Khanh Trần?"

Hoa Lạc Trần nghe vậy nhìn Hoa Mạch Tiêu, chờ hắn mở miệng.

Hoa Mạch Tiêu hừ lạnh: "Kẻ mưu phản còn có lí do để tha mạng sao?"

"Ta nói lão hồ đồ ngươi, chuyện kia rõ ràng không phải Hoa Khanh Trần làm, ngươi lại nói là hắn làm! Cùng là con, sao ngươi lại bất công đến vậy a?" Liễu Nguyệt Phi bất mãn nói, đừng nói như sư phụ nàng ngốc đến vậy được không?

"Không phải hắn còn có thể là ai?" Hoa Mạch Tiêu hạ quyết tâm muốn Hoa Khanh Trần mang tội này trên lưng, lúc này sao có thể buông tha!

"Thái tử, ngươi nói như thế nào?" Liễu Nguyệt Phi đột nhiên chuyển tầm mắt sang Hoa Lạc Trần, muốn bình an vô sự sao? Nằm mơ đi!

Hoa Lạc Trần đột nhiên cả kinh trong lòng, nhìn thoáng qua Hoa Mạch Tiêu, nói: "Chứng cớ vô cùng xác thực!"

Liễu Nguyệt Phi nghe xong chỉ cười lạnh. Giỏi ột câu 'chứng cớ vô cùng xác thực'. Được lắm tên Hoa Lạc Trần nhẫn tâm này, có thể không màng đến tính mạng của mười vạn tướng sĩ, đúng là tâm ngoan thủ lạt! Bất quá cũng đừng cho là nàng chỉ ngồi không!

"Vậy vì sao ta lại điều tra được binh phục Lạc tự quân trên người mười vạn tướng sĩ?"

Binh phục của Lạc tự quân là từ bạc của hoàng gia, toàn bộ quần áo đều đến từ một chỗ! Mà Khanh tự quân là quân đội riêng của sư phụ, binh khí, trang phục đều là tự cấp tự túc!

Hoa Lạc Trần đột nhiên kinh hãi, vội vàng quay sang nói: "Phụ hoàng, nhất định là có người vu oan giá họa!"

Binh phục? Hắn sao có thể quên mất chuyện này chứ. Tuy bên ngoài binh lính đều mặc quần áo màu đen, nhưng bên trong vẫn là binh phục Lạc tự quân. Mười vạn binh mã này là hắn dùng quốc khố dưỡng!

Đối mặt thay đổi bất ngờ này, Hoa Mạch Tiêu đã tính kế trong lòng. Hắn nhìn Liễu Nguyệt Phi, nữ tử này không phải dễ đối phó như vậy! Đột nhiên, ánh mắt hắn nghiêm khắc nhìn về phía Hoa Lạc Trần, lớn tiếng nói: "Không ngờ ngươi cũng có chen vào một chân!"

Trong lòng Hoa Lạc Trần đột nhiên trầm xuống, sao có thể như vậy?

"Phụ hoàng, nhi thần không có!"

"Thái tử đừng ngụy biện nữa!" Liễu Nguyệt Phi đạp thêm một cước nói. Hoa Lạc Trần này hại nàng cực khổ trong động, nàng cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua!

"Phụ hoàng, xin tin tưởng nhi thần!" Hoa Lạc Trần thấy Liễu Nguyệt Phi châm ngòi, lập tức quỳ xuống bên cạnh Hoa Mạch Tiêu.

Trong lòng Hoa Mạch Tiêu đã có quyết định, hắn cũng không dây dưa nữa, liền hô to với người bên ngoài: "Người đâu, giam Thái tử vào đại lao, ngày mai lâm triều trẫm sẽ tự mình thẩm vấn!"

Những lời này như một gậy đập vào đầu Hoa Lạc Trần. Hắn không tin, sao có thể như vậy? Rõ ràng hắn đã nắm chắc thắng lợi, tình thế lại đột nhiên thay đổi. Trong lòng Hoa Lạc Trần lạnh toát, cho dù hắn thực là Thái tử, nhưng mấy năm nay hắn cũng biết phụ hoàng không phải thực sự muốn truyền ngôi vị Hoàng đế lại cho hắn, vẫn luôn không ngừng chèn ép! Cho nên hắn mới muốn quét sạch bè phái vây cánh. Ban đầu, hắn cho rằng phụ hoàng muốn để ngôi vị Hoàng đế lại cho Hoa Khanh Trần, nhưng hiện tại thực rõ ràng, người được chọn trong lòng phụ hoàng không phải Hoa Khanh Trần!

Rốt cuộc là ai mà thâm tàng bất lộ đến vậy?

Thị vệ vô cùng kinh ngạc nhưng vẫn nghe lệnh dẫn Hoa Lạc Trần xuống. Hoa Lạc Trần cũng không có chút phản ứng, tùy ý thị vệ dẫn đi, trong lòng lại tràn ngập ý lạnh.

Liễu Nguyệt Phi cũng kinh ngạc, thật không ngờ chỉ vậy đã bắt được Hoa Lạc Trần. Hiện tại Hoa Lạc Trần đã vào đại lao, muốn trở mình cũng rất khó!

Trong lòng lại có nghi vấn, hình như nàng đã xem nhẹ cái gì rồi!

Hoa Mạch Tiêu lạnh mắt nhìn Hoa Lạc Trần bị dẫn đi, sau đó quay đầu nhìn Liễu Nguyệt Phi, sắc mặt vẫn không tốt như trước nói: "Thế này trang chủ đã vừa lòng chưa?"

Liễu Nguyệt Phi lại không hề tươi cười như trước, nghiêm túc đánh giá Hoa Mạch Tiêu. Vì sao lúc này nàng lại cảm thấy Hoa Khanh Trần cùng Hoa Lạc Trần, Hoa Mạch Tiêu phế đi người nào đỡ người đó!

"Hoàng thượng đối với nhi tử của mình đúng là dứt khoát a!"

Những lời này là Liễu Nguyệt Phi nói thật lòng, hiện tại nàng không rõ, vì sao lại cảm thấy hai người bọn họ đều bị vứt bỏ?

Không muốn ở lại lâu trong này, Liễu Nguyệt Phi lắc mình một cái đã biến mất trước mặt Hoa Mạch Tiêu!

Hoa Mạch Tiêu nhìn long ỷ Liễu Nguyệt Phi đã ngồi, nhỏ giọng nói: "Cuối cùng cũng nên đưa người thật ra. Xem ra bầu trời này sắp thay đổi!"

~

Trong Chiêu Lan các, Hoa Khanh Trần nhìn Đông Phương Ngưng Tử cùng Mộc Khinh, cười nói: "Đa tạ!"

Đông Phương Ngưng Tử cùng Mộc Khinh đến bây giờ mới biết thì ra Hoa Khanh Trần trên pháp trường là giả, giật mình hỏi: "Vương gia, Công tử Mị cư nhiên là nữ tử? Hơn nữa còn là trang chủ Liễu Diệp sơn trang!"

Lúc này, chuyện Đông Phương Ngưng Tử muốn hỏi nhất là về Liễu Nguyệt Phi. Lúc trước Công tử Mị thông minh tuyệt thế, tài hoa hơn người, sau khi hắn rời đi, bóng dáng, tài hoa của hắn vẫn còn đọng lại trong lòng Đông Phương Ngưng Tử. Khoảng thời gian sau đó, hắn còn cho rằng mình thích nam nhân, nhưng hôm nay lúc biết được Công tử Mị là nữ tử, hắn vô cùng cao hứng cùng kinh ngạc. Nhưng khi biết được nàng là trang chủ Liễu Diệp sơn trang, Đông Phương Ngưng Tử đột nhiên cảm thấy chính mình không xứng

với nàng, sau đó chính miệng nàng nói Hoa Khanh Trần là trượng phu nàng chọn, hắn mới biết được cái gì gọi là đau lòng!

"Ừm, là Vương phi của bổn vương!" Hoa Khanh Trần nhìn đến thần sắc của Đông Phương Ngưng Tử, tất nhiên cũng biết suy nghĩ trong lòng y. Lúc trước ở chiến trường, hắn cũng đã mơ hồ phát hiện, bây giờ tốt nhất nên chặt đứt ý tưởng của y.

"Vương gia hiện tại định làm gì?" Điều Mộc Khinh quan tâm nhất chính là Triệu Nhu Nhi, hiện tại Hoa Khanh Trần đã không có việc gì, hắn tất nhiên cũng an tâm hơn.

Nghe vậy, Hoa Khanh Trần có chút bất đắc dĩ. Tại sao trong lòng hai người bọn họ đều là nữ nhân a, một người là thiên hạ hắn yêu nhất, một người là nữ nhân trên danh nghĩa của hắn.

Lắc đầu, hắn không định giấu diếm Mộc Khinh "Bổn vương định tiếp tục để Ngọc Diện giả mạo bổn vương, sau đó dùng Triệu Nhu Nhi làm mồi nhử, tạo ra một màn tương thân tương ái, dụ người đứng sau Triệu Nhu Nhi xuống tay!"

"Không được, rất nguy hiểm!" Mộc Khinh là người đầu tiên phản đối. Đại nam nhân làm việc, sao có thể để một nữ tử mạo hiểm.

"Nhưng là Vương gia nói rất đúng, nếu không dụ người nọ ra, chúng ta vẫn sẽ ở trong trạng thái bị động!" Đông Phương Ngưng Tử tiếp tục nói. Từ miệng Hoa Khanh Trần, bọn họ đều biết Triệu Nhu Nhi không đơn giản chỉ là bị Hoa Lạc Trần khống chế, kỳ thực người chân chính đứng sau Triệu Nhu Nhi mới là quan trọng!

"Nhu Nhi rốt cuộc là vì chuyện gì mà bị khống chế?" Mộc Khinh thần sắc đau thương nói, hắn không hiểu vì sao Nhu Nhi không hề nói chuyện này cho hắn biết?

Đông Phương Ngưng Tử biết nguyên nhân Thái tử khống chế Triệu Nhu Nhi, lại không biết người kia là như thế nào. Nhìn Mộc Khinh, hắn không thể nói ra!

Cục diện hiện tại là một người kiềm một người. Người sau màn kia, Thái tử, bọn họ đều đang lợi dụng lẫn nhau, sai lầm một bước là vực sâu vạn trượng!

"Nhu Nhi -" Mộc Khinh nhỏ giọng gọi. Lúc mặt trời đã xuống núi, Mộc Khinh cùng Đông Phương Ngưng Tử mới về nhà.

Bọn họ mới vừa đi, Liễu Nguyệt Phi liền trở lại, ôm cổ Hoa Khanh Trần, làm nũng nói: "Thái tử bị giam!"

Hoa Khanh Trần nhìn thiên hạ đột nhiên nhào vào lòng hắn, hai tay cũng chậm rãi khép lại, ôm chặt lấy nàng, bình thản nói: "Ta biết!"

Liễu Nguyệt Phi đột nhiên kinh ngạc ngẩng đầu: "Sư phụ biết?"

"Ừ, ta biết!" Hoa Khanh Trần ôm nàng ngồi lên giường, để Liễu Nguyệt Phi ngồi trên đùi hắn, sau đó giải thích: "Trong lòng phụ hoàng căn bản không có người con nào! Trong số các Hoàng tử, chỉ có ta cùng Hoa Lạc Trần tương đối xuất sắc, uy hiếp đến ngôi vị Hoàng đế!"

Đối này, Liễu Nguyệt Phi càng không hiểu: "Chẳng lẽ hắn không định truyền ngôi cho con của mình sao?"

Từ xưa đến nay, Hoàng đế đều muốn truyền ngôi vị cho con mình, vì sao Hoa Mạch Tiêu này lại khác?

"Không, hắn đương nhiên muốn truyền ngôi, chỉ là người hắn truyền ngôi là đứa con tự hắn nhận định!" Hoa Khanh Trần nhàn nhạt nói, tựa như việc này không hề liên quan, kẻ đang ngồi trên ngôi vị Hoàng đế kia không phải phụ thân hắn!

"Con tự hắn nhận định? Những Hoàng tử này hắn đều không thích, chẳng lẽ còn có con riêng sao?" Liễu Nguyệt Phi đột nhiên muốn đánh chính mình mấy bạt tay, nói cái gì đâu, Hoàng đế ba ngàn mĩ nữ, muốn ai liền có, làm sao có thể còn có con riêng?

Nhưng là Hoa Khanh Trần lại cực kì phối hợp nhéo mũi nàng nói! "Ừ!"

Liễu Nguyệt Phi nhất thời kinh hãi, không thể nào, nói lung tung vậy cũng trúng? Hoàng đế còn giấu tiểu thiếp?

"Đứa con kia, nàng biết là ai không?" Hoa Khanh Trần lạnh nhạt nói, từ tư liệu của Vô Ưu Môn, bí mật thiên hạ đều nằm trong tay hắn.

"Là ai?" Lòng hiếu kì của Liễu Nguyệt Phi cũng bị dụ ra, nàng túm quần áo Hoa Khanh Trần, tựa như một con mèo nhỏ, không an phận đùa nghịch.

"Lâm Bình Chi!" Lúc mới biết hắn cũng rất kinh ngạc, hiện tại chỉ còn lạnh nhạt!

"Cái gì? Là hắn?" Liễu Nguyệt Phi kêu to, sao có thể là hắn?

"Hắn không phải con của Lâm Sùng sao?" Wow, cái nón xanh Lâm Sùng đội cũng thật là cao, cư nhiên vươn tới Nam Tề?

"Nàng nghe ta nói, kỳ thực Hoa phi nguyên danh là Hoa Mạt, Công chúa Nam Tề, cô cô của ta!" Hoa Khanh Trần chuẩn bị nói tất cả cho Liễu Nguyệt Phi, nếu trận chiến không khói này đã muốn bắt, vậy cũng nên để Nguyệt Nhi biết mọi chuyện!

"Người trong lòng phụ hoàng vẫn luôn là cô cô, nhưng thế nhân lại không cho phép. Mẫu thân của ta……" Nói đến đây, Hoa Khanh Trần tạm dừng một chút.

Liễu Nguyệt Phi vực lên mười phần tinh thần, cái gì huynh muội loạn luân cũng không kích thích bằng tin tức mẫu thân của sư phụ. Nhiều năm như vậy, nàng vẫn chưa từng nghe sư phụ nói qua chuyện mẫu thân của hắn!

Hoa Khanh Trần ôm chặt Liễu Nguyệt Phi vào lòng, nói: "Mẫu hậu của ta, lúc ấy là Hoàng hậu Nam Tề, tất nhiên cũng biết chuyện của cô cô cùng phụ hoàng. Để bảo hộ thanh danh phụ hoàng, bà liền phái người ám sát cô cô! Không ngờ thất bại, cô cô được Lâm Sùng cứu, lúc ấy Lâm Sùng liếc mắt một cái liền coi trọng cô cô, mang vào hậu cung! Cô cô vì thoát đi đuổi giết của mẫu hậu, cũng đi theo Lâm Sùng! Ở Bắc Sát, cô cô nhận ra chính mình có thai đã hai tháng, Lâm Bình Chi lúc sinh ra thân thể không tốt, kỳ thực là hậu quả của loạn luân chứ không phải sinh non! Phụ hoàng sau khi biết được tin tức cũng không thể mang cô cô về, liền phế đi mẫu hậu, trục xuất ta! Mẫu hậu ở trong lãnh cung vì không thấy được con nên buồn bã mà chết."

Hoa Khanh Trần nói những lời này không chút tình cảm, những kí ức này hắn căn bản không nhớ, chỉ có tin tức tình báo lạnh như băng!

Liễu Nguyệt Phi ôm chặt Hoa Khanh Trần, dán mặt vào lòng hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ, nói: "Sư phụ, chàng còn có ta!"

Hoa Khanh Trần chỉ cười nhẹ, lại càng ôm chặt Liễu Nguyệt Phi, tiếp tục nói"Cho nên Lâm Bình Chi là con của phụ hoàng, phụ hoàng không có cách nào công khai đứa con này trước mặt mọi người, chỉ có thể quét sạch toàn bộ những người có thể uy hiếp đến ngôi vị!"

Nói đến đây, Liễu Nguyệt Phi đột nhiên cảm giác lạnh cả người, trong lòng đột nhiên xuất hiện thật nhiều vấn đề: "Vậy vì sao Hoa Mạch Tiêu muốn tấn công Bắc Sát? Người cứu Lâm Bình Chi đi là Hoa Mạch Tiêu sao? Vậy hắn vẫn luôn biết thân phận của ta? Còn có Lâm Mẫu Đơn cũng là nữ nhi của Hoa phi, chất nữ* của hắn?"

(R: chất nữ: cháu gái theo kiểu cậu (bác) – cháu).

Đột nhiên nàng phát hiện, Hoa Mạch Tiêu người này vô cùng khủng bố!

Hoa Khanh Trần lại kiên nhẫn giải thích hết thảy cho nàng: "Tấn công Bắc Sát là vì muốn thống lĩnh Bắc Sát, nhờ đó mà thấy được cô cô! Người cứu đi Lâm Bình Chi cũng là phụ hoàng. Nàng, hắn từ đầu tới cuối vẫn biết! Lâm Mẫu Đơn bởi vì bị Hoa Lạc Trần che giấu thân phận nên phụ hoàng không biết!"

Việc này, kỳ thực hắn cũng mới biết được, bình thường hắn rất ít khi xem những tin tức này, vẫn luôn cảm thấy có gì đó không rõ ràng, nhưng là lúc thấy được cũng đã khiến hắn kinh ngạc sững sờ một lúc lâu!

"Vậy sư phụ, hiện tại là tình huống gì, chúng ta nên làm như thế nào?" Liễu Nguyệt Phi cảm thấy bốn phía tràn ngập sương mù, chuyện này trở nên rất phức tạp!

"Cứu Hoa Lạc Trần!" Trong mắt Hoa Khanh Trần hiện lên một tia tính kế, cứu Hoa Lạc Trần mới có thể lấy được giải dược cứu Mộc Khinh, còn về người đứng sau Triệu Nhu Nhi, hẳn là phụ hoàng!

Liễu Nguyệt Phi chậm rãi suy xét mối quan hệ giữa mọi vấn đề, cứu Hoa Lạc Trần là chuyện đầu tiên, sau đó là cứu Mộc Khinh. Lâm Bình Chi tránh ở chỗ tối, không có gì uy hiếp, chỉ là Hoa Mạch Tiêu kia vô cùng cáo già, thay vì dụ ra còn không bằng trực tiếp giết!

Nhưng là suy nghĩ này Liễu Nguyệt Phi cũng chỉ giữ trong đầu chứ không nói ra. Tiếp tục hỏi: "Hoa Lạc Trần, cứu như thế nào?"

Hiện tại chuyện mưu phản kia phải có người đứng ra chịu tiếng xấu, không phải sư phụ chính là Hoa Lạc Trần!

"Đêm nay, cướp ngục. Lần này phụ hoàng sẽ không buông tha cho cơ hội cực tốt này, cũng sẽ không để cho Hoa Lạc Trần có nhiều thời gian để trốn thoát! Ta có thể thoát được, Hoa Lạc Trần cũng không phải ngu ngốc, cho nên đêm nay, phụ hoàng nhất định sẽ phái người ám sát!"

"Sư phụ, vậy không bằng đêm nay trực tiếp giết Hoa Mạch Tiêu!"Liễu Nguyệt Phi nhanh miệng nói, Hoa Mạch Tiêu chết đi, mọi chuyện cũng đơn giản hơn!

Hoa Khanh Trần đột nhiên nhướn mày, nghĩ một chút, lại lắc đầu nói: "Không được, bây giờ còn chưa phải lúc! Hoàng đế chết đi, thiên hạ nhất định đại loạn. Những quốc gia khác như hổ rình mồi, cho nên cần phải diệt trừ bè cánh của phụ hoàng trước mới có thể trực tiếp giết hắn!"

Liễu Nguyệt Phi đột nhiên không muốn suy nghĩ những vấn đề chính trị phức tạp này nữa, đầu óc của nàng là dùng trên máy móc!

"Vậy đêm nay cứu Hoa Lạc Trần như thế nào?"

"Dùng cách Hoa Lạc Trần làm với nàng ở Thu Minh Sơn?" Khóe miệng Hoa Khanh Trần lộ ra một nụ cười tà mị!

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy, nháy mắt hiểu ra. Trò chơi này nàng muốn chơi, hơn nữa còn làm tốt hơn Hoa Lạc Trần!

……

Đêm đen gió lớn, chính là thích hợp cho chuyện trộm cắp. Hoa Lạc Trần nằm trong địa lao, áo choàng màu vàng sẫm trên người cũng đã lấy xuống. Một ngày trước hắn còn cẩm y ngọc thực, bây giờ đã thành bộ dáng này!

Tối nay gió nổi mây trôi, nhất định không yên bình. Liễu Nguyệt Phi xuất hiện, rõ ràng khiến phụ hoàng kiêng kị. Hắn vẫn luôn không dám động đến Hoa Khanh Trần, chắc là do e sợ Liễu Nguyệt Phi ở bên cạnh. Ở Thu Minh Sơn biết Liễu Nguyệt Phi đã chết nên mới dám đuổi tận giết tuyệt Hoa Khanh Trần. Cho đến bây giờ, Hoa Khanh Trần mới biết thì ra phụ hoàng hắn đã sớm biết Lâm Tường Vi là giả, có lẽ vì vậy nên mới để mặc hắn thực hiện mọi chuyện!

Hắn hiện tại không có bè cánh gì để phụ hoàng e ngại, vậy có phải hắn sẽ trở thành một quân cờ để phụ hoàng loại bỏ hay không? Nghĩ đến đây, hắn cười khổ một chút.

Bên tai truyền đến từng đợt tiếng bước chân, hắn mở mắt ra. Nên đến cũng đến rồi!

Mọi chuyện đến quá đột nhiên khiến hắn không kịp chuẩn bị trước. Hiện tại như thế này, hắn lại có vẻ an tâm. Đời này hắn sống thống khổ quá!

Trước mắt Hoa Lạc Trần đột nhiên xuất hiện hơn mười hắc y nhân, khóe miệng Hoa Lạc Trần khẽ mỉm cười nói: "Ta chờ các ngươi đã lâu!"

Đám hắc y nhân nghe vậy cũng không có một chút kinh ngạc, đôi mắt nghiêm khắc của tên cầm đầu bắn về phía Hoa Lạc Trần, nói: "Xem ra Thái tử đã biết mục đích đến đây của chúng ta. Nếu đã vậy, Thái tử chờ chết đi!"

Nói xong, hơn mười thân ảnh cùng nhau giơ kiếm chỉ về phía Hoa Lạc Trần. Bản thân Hoa Lạc Trần võ công không thấp, nhưng hắn hiện tại không muốn phản kháng, hắn khẽ nhắm mắt, cảm nhận bóng tối dần xâm chiếm.

Nhưng qua hồi lâu cũng không cảm thấy đau đớn nên có, hắn không hiểu mở mắt, lại bị khuôn mặt nữ tử tươi cười gần sát dọa nhảy dựng dựng! Đến khi thấy rõ người đến, hắn mới kinh ngạc nói: "Liễu Nguyệt Phi?" Ở trước mặt hắn, cư nhiên là Liễu Nguyệt Phi!

Liễu Nguyệt Phi nhếch miệng châm chọc: "Không ngờ đường đường Thái tử Nam Tề lại khinh suất như vậy!"

Hoa Lạc Trần lắc đầu, không còn nhuệ khí bình thường, chỉ có một tia nhu hòa phù hợp với bề ngoài của hắn: "Không muốn đấu, mệt mỏi!"

Liễu Nguyệt Phi khó hiểu, một người vẫn luôn muốn lên ngôi vị Hoàng đế, sao có thể dễ dàng buông tha như thế? Nàng ngồi xổm xuống trước mặt Hoa Lạc Trần, đoán nói: "Ngươi không muốn đi lên ngôi vị Hoàng đế?"

Nghe vậy, Hoa Lạc Trần kinh ngạc. Liễu Nguyệt Phi biết mình đã đoán trúng!

Tối nay, thật nhiều vấn đề còn khúc mắc đã được giải nháp. Nha, nàng sống ở cái thế giới gì vậy!

Thở dài một hơi, nàng ngồi xuống bên cạnh Hoa Lạc Trần, nói: "Nói vậy xem ra ngươi chưa từng có một người tâm sự rồi!" Nàng cũng rất muốn biết!

Hoa Lạc Trần lúc đầu là nhíu mày, sau đó cũng là ma xui quỷ khiến nói: "Kỳ thực, ta chỉ muốn được phụ hoàng công nhận, nhưng là nhiều năm qua, cho dù cố gắng như thế nào cũng bị hắn bỏ qua!"

Ngắn gọn mấy câu, lại bao hàm vô hạn ưu thương, Liễu Nguyệt Phi lúc này cư nhiên có chút đau lòng. Nam tử kiêu ngạo như vậy, sao có thể nguyện ý cúi đầu trước mặt người khác.

Hoa Lạc Trần là một đứa nhỏ bị vứt bỏ, tựa như cô nhi. Hắn cũng giống như sư phụ, trong lòng đều có một niềm tin. Với Hoa Lạc Trần được phong làm Thái tử, niềm tin đó chính là được phụ hoàng của mình công nhận! Mà với sư phụ bị sung quân biên cương là vì trở lại kinh thành, bước lên đỉnh cao, để những kẻ không xem trọng hắn mở mắt nhìn cho rõ!

Bọn họ đều là vì niềm tin trong lòng mà nỗ lực!

Hiện tại nàng hiểu được, lúc nàng nói ra chuyện giết Hoa Mạch Tiêu, sư phụ nhíu này trong chốc lát là vì sao. Cho dù ngoan độc như thế nào đi nữa cũng là phụ thân của mình! Chỉ bằng năng lực của sư phụ, chẳng lẽ còn không trấn áp được một Hoàng đế không có quốc gia sao?

Hoa Mạch Tiêu vô tình vô nghĩa, có thể dễ dàng giết chết con của mình. Nhưng là sư phụ cùng Hoa Lạc Trần, cuối cùng cũng không thể xuống tay được!

76. Chương 75

Chương 75: Nàng chỉ cần để ý lên kiệu hoa là được

"Nàng chính là Lâm Tường Vi đi?" Hoa Lạc Trần đột nhiên nhìn thẳng vào mắt Liễu Nguyệt Phi nói.

Liễu Nguyệt Phi kinh ngạc, sao lại đột nhiên nói sang chuyện khác? Nhíu mày nhìn Hoa Lạc Trần, nàng nhún vai nói: "Bị ngươi nhìn ra!"

Loại chuyện này, nàng cũng biết là giấu không được Hoa Lạc Trần, hơn nữa nàng cũng không định giấu hắn!

"Vậy nàng hôm nay đến đây là để giết ta?" Trong mắt Hoa Lạc Trần bình tĩnh không chút gợn sóng khiến Liễu Nguyệt Phi kinh ngạc. Sao lại có một người xem nhẹ cái chết đến vậy?

Liễu Nguyệt Phi châm chọc nói: "Giết ngươi, còn không bằng tra tấn ngươi!"

"Vậy phải nhìn ngươi có bản lĩnh đó hay không đã!" Đột nhiên một giọng nói từ sau lưng Liễu Nguyệt Phi truyền đến, sát khí dần lan tỏa trong không trung, hướng thẳng đến chỗ nàng.

Liễu Nguyệt Phi liếc nhìn một cái, nhếch khóe môi, nụ cười có vẻ châm chọc. Nàng nhẹ nhàng hít một hơi, sau liền biến mất trong không trung!

Ánh mắt Hoa Lạc Trần khẽ híp lại, hắn nhìn người đến, quát lớn: "Sao ngươi lại tới đây?"

Người tới đúng là phụ tá bên cạnh Hoa Lạc Trần, chỉ thấy hắn hoảng sợ quỳ xuống, sắc mặt hổ thẹn nói: "Thuộc hạ đến chậm, để Thái tử bị sợ hãi!"

Vừa rồi người kia hình như là nói muốn giết Thái tử, cũng may hắn đến kịp lúc!

Hoa Lạc Trần nghe vậy, bất đắc dĩ lắc lắc đầu: "Ngươi là muốn cướp ngục?"

Nếu làm vậy không phải hắn thừa nhân tội danh mưu phản sao? Tuy rằng đó đúng là sự thật!

"Thái tử, Hoàng thượng hôm nay hạ sát tâm, thuộc hạ hay tin liền đến đây, chỉ sợ Hoàng thượng sẽ giết người diệt khẩu!" Phụ tá đến giờ còn sợ hãi, nếu hắn tới chậm một bước, vậy hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được!

"Bất quá, ngươi vẫn là tới chậm!" Liễu Nguyệt Phi lúc này xuất hiện phía sau phụ tá, nàng vừa rồi vận nội công, đã chạy một vòng trong đại lao.

Phụ tá giật mình quay đầu, nhanh chóng cầm lấy trường kiếm giơ lên, một bộ dáng muốn cùng Liễu Nguyệt Phi quyết chiến.

"Ngươi không phải đối thủ của nàng!" Hoa Lạc Trần bước đến bên cạnh phụ tá, cầm lấy trường kiếm trong tay hắn chém đứt khóa sắt trên tay chân.

Phụ tá lại giật mình, Thái tử cư nhiên đưa lưng về phía địch nhân, hắn khó hiểu nhìn kĩ lại người vừa đến một chút mới phát hiện thì ra là Liễu Nguyệt Phi!

Nháy mắt, trên mặt phụ tá trắng bệch. Hắn cho rằng Thái tử hôm nay đã không còn đường trốn, ắt phải chết không thể nghi ngờ!

Liễu Nguyệt Phi liếc mắt xem thường, hắn cứ như vậy mà cho rằng nàng sẽ giết Thái tử nhà hắn sao?

"Ta vừa ra ngoài nhìn một chút, phát hiện có vài người đang đi về phía này, có lẽ nguyên nhân là do những tên này vẫn chưa trở lại đi!" Liễu Nguyệt Phi liếc mắt nhìn những người nằm dưới đất rồi nói với Hoa Lạc Trần.

Theo tầm mắt Liễu Nguyệt Phi, phụ tá lúc này mới phát hiện dưới đất là mấy thi thể, đầu óc vận động một chút mới phát giác ra, Liễu Nguyệt Phi là đến cứu Tái tử! Nhưng hắn làm sao cũng không thể tin được chuyện này, hẳn trong đó phải có nguyên nhân!

Hoa Lạc Trần nhìn bốn phía rồi nói với Liễu Nguyệt Phi: "Nàng định từ đây đi ra ngoài sao?"

Hắn một ngày không chết, phụ hoàng liền một ngày chưa yên tâm!

Liễu Nguyệt Phi không kiên nhẫn nói: "Hoa Lạc Trần, ngươi thực sự một lòng muốn chết chắc? Ngươi dám nói ngươi chưa chuẩn bị đường lui ình sao?"

Trong mắt Liễu Nguyệt Phi lộ ra tức giận, nàng tiếp tục: "Đem giải dược của Mộc Khinh lấy ra, sau đó muốn sống muốn chết tùy ngươi!"

Phụ tá bên cạnh còn có một thân công phu như vậy, Hoa Lạc Trần hắn không thể không có chuẩn bị!

Hoa Lạc Trần vô lực cười cười, thì ra nàng đến cứu hắn là vì vậy!

Phụ tá tức giận trừng Liễu Nguyệt Phi, nói: "Ta đã biết ngươi không có lòng dạ tốt đẹp gì, thì ra là vì giải dược!"

"Đúng, ngươi có đưa hay không?" Liễu Nguyệt Phi khoanh tay, nghiêng đầu nói: "Còn có, nghe tiếng bước chân thì có vẻ bọn hắn sắp vào tới rồi!"

Người bên ngoài nhất định là đồng đảng của nhóm sát thủ này, nếu Hoa Lạc Trần cứ ở đây chần chờ, hắn tất nhiên biết hậu quả là gì!

Hoa Lạc Trần cười nhẹ lấy từ trong lòng ra một mảnh ngọc bội: "Giải dược ta không có mang theo bên người, ngọc bội này nàng cầm, trong đó có giải độc phấn!"

"Thái tử……" Phụ tá giật mình nhìn thứ Hoa Lạc Trần vừa lấy ra, muốn lên tiếng ngăn cản nhưng đã bị Hoa Lạc Trần ngắt ngang.

"Thứ này đối với ta đã không còn tác dụng gì!"

Liễu Nguyệt Phi nhíu mày nhận lấy ngọc bội. Nếu bên trong thật sự chứa giải dược, vậy không phải cần đập vỡ ra sao?

Lúc Liễu Nguyệt Phi còn đang suy xét, Hoa Lạc Trần đã cầm lấy ngọn đuốc trên tường, trực tiếp quăng lên đống rơm trên người mấy hắc y nhân đang nằm. Trong nháy mắt, lửa lớn đã hừng hực cháy lên.

Liễu Nguyệt Phi theo bản năng trực tiếp phi thân ra ngoài, chiêu này của Hoa Lạc Trần thật ngoan độc!

Hoa Lạc Trần thấy phản ứng nhanh chóng của Liễu Nguyệt Phi chỉ cười khổ một chút, sau đó cũng mang theo phụ tá thoát ra ngoài!

Liễu Nguyệt Phi bay khỏi nhà giam lại đột nhiên quay trở về, lấy ngọn đuốc trong mỗi phòng giam quăng xuống đất. Đại lao này chỉ giam giữ Hoa Lạc Trần, còn không bằng thiêu triệt để luôn!

Sau khi chuẩn bị tốt hết thảy, hỏa thế trong lao đã vô cùng hung mãnh, Liễu Nguyệt Phi mới nhanh chóng thoát đi, tránh trong chỗ khuất nhìn quan binh đang hối hả dập lửa, đột nhiên trong lòng nàng nảy lên một kế hoạch!

Trong hoàng cung, Hoa Mạch Tiêu vốn đã ngủ lúc này đang lo lắng đi qua đi lại. Thái giám đến báo lại đại lao bị cháy, sát thủ phái đi toàn bộ bị thiêu sạch, nhưng lại không có thi thể Hoa Lạc Trần!

Đúng là một Thái tử giảo hoạt a!

"Phụ hoàng!" Lúc này, sau lưng Hoa Mạch Tiêu xuất hiện một nam tử, người này đúng là Lâm Bình Chi!

Hoa Mạch Tiêu kinh hãi, vội vàng kéo hắn ngồi xuống một bên, lo lắng hỏi: "Không phải đã nói con đừng tùy ý đi lại sao! Thương thế của con còn chưa khỏi hẳn!"

Lần đó Lâm Bình Chi bị Liễu Nguyệt Phi đánh trọng thương đến giờ còn chưa bình phục! Nhìn bàn tay không nguyên vẹn của con, còn có cảnh người yêu chết thảm, Hoa Mạch Tiêu thật muốn giết chết Liễu Nguyệt Phi! Nhưng thế lực sau lưng Liễu Nguyệt Phi vô cùng lớn mạnh, việc này còn cần phải tính toán kĩ hơn!

"Phụ hoàng, người không cần lo lắng lo hoàng nhi. Bất quá nghe nói đại lao cháy sao?" Trên mặt Lâm Bình Chi biểu hiện vẻ lo lắng thấy rõ. Lúc trước Liễu Nguyệt Phi khiến hắn không thể đăng cơ lên ngôi vị Hoàng đế, hiện tại đột nhiên toát ra một phụ hoàng vô cùng yêu thương mình làm hắn thụ sủng nhược kinh, đồng thời càng chờ mong ngôi vị Hoàng đế Nam Tề! Tưởng đã mất nhưng lại có được, lần này hắn tuyệt đối không để kẻ nào cản đường!

(R: đúng là muốn làm Vua đến ngu người rồi ==").

"Ừ, Hoa Lạc Trần cư nhiên chạy trốn!" Hoa Mạch Tiêu sắc mặt xanh mét, Hoa Lạc Trần không phải một nhân vật dễ đối phó!

"Phụ hoàng, vậy hiện tại phải làm thế nào!" Lâm Bình Chi phát hoảng, Hoa Lạc Trần vốn khó đối phó, hiện tại cư nhiên lại chạy trốn, vậy ngôi vị Hoàng đế của hắn……

"Không cần lo lắng! Là của con thì phụ hoàng nhất định sẽ cho con!" Hoa Mạch Tiêu nhìn sắc mặt Lâm Bình Chi, tất nhiên là biết hắn đang nghĩ gì! Ngôi vị Hoàng đế này là dành cho con của hắn với nữ nhân hắn yêu nhất!

Lâm Bình Chi nghe xong lời này, trong lòng cũng dần bình tĩnh lại.

Liễu Nguyệt Phi ngồi trên nóc nhìn hết thảy một màn này. Phi phi, Hoa Lạc Trần a, ngươi rốt cuộc có phải con ruột Hoa Mạch Tiêu hay không a, lão lại muốn khử ngươi đến vậy!

"Phụ hoàng, để Vũ Ảnh đuổi theo Hoa Lạc Trần được không?" Lâm Bình Chi đột nhiên nói với Hoa Mạch Tiêu.

Liễu Nguyệt Phi trên nóc nhà nghe vậy liền trầm tư. Vũ Ảnh? Là ai? Người nào mà lại khiến Lâm Bình Chi tin tưởng đến vậy?

Hoa Mạch Tiêu lại lắc đầu nói: "Hiện tại đưa Vũ Ảnh ra sẽ đánh rắn động cỏ!"

Vũ Ảnh là con bài cuối cùng của hắn, hắn sẽ không dễ dàng để Vũ Ảnh ra tay như vậy!

Liễu Nguyệt Phi lại càng buồn bực. Rốt cuộc là ai mà Hoa Mạch Tiêu lại coi trọng đến vậy? Chẳng lẽ là cao thủ cứu đi Lâm Bình Chi lần đó? Nếu là như thế, vậy thật đúng là phiền toái!

"Vậy chẳng lẽ để Hoa Lạc Trần đào tẩu?" Trong lòng Lâm Bình Chi vô cùng bất an, Hoa Lạc Trần một ngày chưa chết, hắn còn chưa thể yên tâm! Trong lòng vừa bình tĩnh được một chút đã lại lo lắng.

Hoa Mạch Tiêu thấy vậy chau mày, hắn cũng biết Lâm Bình Chi không yên tâm, trong lòng hắn cũng buồn bực. Lắc đầu, quên đi, cứ để Vũ Ảnh ra tay!

"Đợi trẫm gọi Vũ Ảnh đến!"

"Cám ơn phụ hoàng!" Lâm Bình Chi thấy Hoa Mạch Tiêu mở miệng đáp ứng liền hưng phấn nói. Vũ Ảnh ra tay, không cần e ngại Liễu Nguyệt Phi nữa!

"Hoa Mạch Tiêu a, ta còn thật muốn hỏi một chút, Hoa Lạc Trần rốt cuộc có phải con ruột của ngươi hay không, ngươi làm vậy thật giống cha ghẻ a!" Liễu Nguyệt Phi không nhịn được mở miệng nói. Giọng nữ đột nhiên vang lên dọa Lâm Bình chi hoảng hốt trốn xuống gầm bàn, Hoa Mạch Tiêu cũng kinh ngạc nhìn lên trần!

Nhưng không có ai –!

"Ta ở đây!" Lúc này đại môn cư nhiên mở ra thật to, Liễu Nguyệt Phi chậm rãi tiến vào, sau đó cửa liền đóng lại!

"Làm càn, cư nhiên dám tự tiện xông vào hoàng cung!" Hoa Mạch Tiêu đột nhiên hoảng hốt, che trước mặt Lâm Bình Chi, đồng thời hô to với bên ngoài: "Người đâu! Đến đây nhanh lên!"

Liễu Nguyệt Phi châm chọc nói: "Đừng gọi nữa, người bên ngoài đều đi gặp Diêm Vương hết rồi!" Sau đó trực tiếp bước đến ngồi xuống long ỷ, tiếp tục nói: "Lúc ta đến hoàng cung ban ngày sao lại không thấy ngươi kinh hoảng đến vậy?"

Trên mặt Hoa Mạch Tiêu lúc này đã xanh mét, trong lòng hắn nổi giận đùng đùng, nhưng lại không biết làm thế nào, hắn cũng biết mình không phải đối thủ của Liễu Nguyệt Phi, chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngươi muốn làm gì?"

Liễu Nguyệt Phi vò đầu, thở dài nói: "Giết ngươi a!"

Liễu Nguyệt Phi nói một cách vô tình, giọng nói cũng nhàn nhạt tựa như không khí phiêu đãng, nhưng đã dọa đến Hoa Mạch Tiêu cùng Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi đã thấy được thủ đoạn của Liễu Nguyệt Phi, sự ngoan độc của nàng đã để lại bóng ma trong lòng hắn. Lúc trước không biết nàng là Liễu Nguyệt Phi, hiện tại biết được khiến hắn bị dọa đến mất hồn. Hắn co chặt người lại trốn sau lưng Hoa Mạch Tiêu.

Hoa Mạch Tiêu cũng rất có trách nhiệm đem Lâm Bình Chi che chở, ấp a ấp úng nói: "Ngươi dám giết trẫm? Thiết Kị* của trẫm sẽ san bằng Liễu Diệp sơn trang của ngươi!"

(R: này chắc là tên quân đội HMT nắm quyền. Thiết Kị có nghĩa là 'ngựa sắt').

Nhưng vẻ sợ hãi đó sao có thể thoát được ánh mắt Liễu Nguyệt Phi, nàng ngáp một cái rồi nói: "Ngươi nếu làm được, hiện tại có thể đi san bằng Liễu Diệp sơn trang của ta a!"

Chỉ bằng những cơ quan được bố trí trong Liễu Diệp sơn trang của nàng, đừng nói ngươi là cái gì ngựa sắt, cho dù là một thân kim cương bất hoại cũng khiến ngươi nát thành cám!

Hoa Mạch Tiêu tức giận, Liễu Nguyệt Phi rõ ràng đang châm chọc hắn. Nhưng địa vị Liễu Diệp sơn trang trên giang hồ cũng không phải đùa, đừng nói Liễu Diệp kiếm pháp xuất thần nhập hóa, ngay cả mười dặm gần Liễu Diệp sơn trang bọn họ cũng không thể vào được!

"Ngươi giết ta là muốn đem ngôi vị Hoàng đế cho Hoa Khanh Trần đi?" Hoa Mạch Tiêu nói sang chuyện khác, đợi cứu viện từ bên ngoài. Nếu sớm biết nàng sẽ đến, hắn đã để Vũ Ảnh ở bên cạnh! "Trẫm nói cho ngươi Liễu Nguyệt Phi, ngôi vị Hoàng đế này, Hoa Khanh Trần hắn là ngồi không được yên!"

Liễu Nguyệt Phi bộ dạng nhàm chán ngồi trên long ỷ, ngáp một cái, ỉu xìu nói: "Có yên hay không, ngồi trước rồi nói sau!"

Lúc này Lâm Bình Chi bởi vì sợ hãi quá độ mà túm chặt long bào Hoa Mạch Tiêu không ngừng run rẩy, khiến Hoa Mạch Tiêu nhìn qua cũng như phát run.

Đôi mắt khẽ híp của Liễu Nguyệt Phi thấy vậy, tinh thần cũng tốt lên mấy phần, nàng khẽ cười nói "Hoàng thượng a, ngươi lạnh sao?"

Bàn tay giấu sau lưng của Hoa Mạch Tiêu nhẹ nhàng nắm lấy Lâm Bình Chi để hắn bình tĩnh lại một chút, đổ mồ hôi lạnh nói: "Có chút!"

Liễu Nguyệt Phi tiếp tục trêu ghẹo: "Hoàng thượng a, trên chân ngươi sao lại mọc thêm hai cái tay vậy?"

Hoa Mạch Tiêu nháy mắt cảm giác như bị một chậu nước lạnh đổ từ trên đầu xuống, toàn thân hắn cứng ngắc. Liễu Nguyệt Phi này rõ ràng là đang đùa giỡn hắn!

Hắn liền lôi Lâm Bình Chi đang trốn dưới bàn ra. Ở trước mặt nữ nhân mà trốn trốn tránh tránh còn ra thể thống gì! Hơn nữa Liễu Nguyệt Phi cũng đã biết, vậy còn trốn làm chi nữa!

"Phụ hoàng……" Lâm Bình Chi đột nhiên bị kéo mạnh ra thì sợ đến túm chặt long bào Hoa Mạch Tiêu, không dám nhìn về phía Liễu Nguyệt Phi.

Liễu Nguyệt Phi ngồi dậy, bắt chéo chân nói nói: "Này không phải Thái tử Bắc Sát, Lâm Bình Chi ư? Sao lại trốn sau lưng Hoàng thượng vậy?"

Lâm Bình Chi toàn thân run rẩy, lại tiếp tục nấp phía sau Hoa Mạch Tiêu.

Hoa Mạch Tiêu nháy mắt cảm thấy Lâm Bình Chi thật vô dụng, nhưng dù sao cũng là đứa con mình yêu nhất, chỉ là vì sao Lâm Bình Chi không trấn định được như Hoa Lạc Trần, cũng không khí phách được như Hoa Khanh Trần chứ!

"Liễu Nguyệt Phi, ngươi nếu đã biết thì đừng hỏi nhiều!" Hoa Mạch Tiêu hiện tại không định dây dưa với Liễu Nguyệt Phi, Liễu Nguyệt Phi lai giả bất thiện*, vẫn là giải quyết sớm một chút thì tốt hơn!

(R: lai giả bất thiện: người tới không có ý tốt).

Nghe vậy, Liễu Nguyệt Phi thu lại nụ cười, toàn thân tản ra hàn khí giống Hoa Khanh Trần, lạnh lùng nói: "Là bản thân ngươi không muốn sống!"

Nói xong liền vận khí bay về phía Hoa Mạch Tiêu. Hoa Mạch Tiêu thấy vậy nhanh chóng đá Lâm Bình Chi ra chỗ khác, cứng rắn nhận lấy một chưởng của Liễu Nguyệt Phi!

Nội lực vô cùng lớn mạnh khiến Hoa Mạch Tiêu văng ra phía sau, đập vào tường rồi trượt xuống, miệng phun máu tươi, vô cùng thống khổ.

"Phụ hoàng!" Lâm Bình Chi sợ hãi kêu to, trong mắt đều là hoảng sợ.

Hoa Mạch Tiêu lại lắc tay với hắn, nói: "Nhanh đi, nhanh đi gọi Vũ Ảnh!"

Liễu Nguyệt Phi là có chuẩn bị mới đến. Hắn tối nay dữ nhiều lành ít rồi!

"Phụ hoàng, người chờ một chút, nhi thần lập tức đi gọi Vũ Ảnh!" Lâm Bình Chi vội vàng gật đầu, lấy ra một thanh sáo nhỏ trên người, nhanh chóng thổi lên.

Liễu Nguyệt Phi nhíu mày, Lâm Bình Chi đây là dùng thuốc khống chế Vũ Ảnh kia sao? Thủ đoạn thật độc ác!

Không cần nghĩ nhiều, nàng bay thẳng đến ra tay với Lâm Bình Chi. Kẻ cặn bã như vậy, giữ lại cũng chỉ nguy hại cho người khác!

Hoa Mạch Tiêu lại đột nhiên vận công thay Lâm Bình Chi đỡ một chưởng, thân thể vốn bị thương của hắn lúc này lại càng thê thảm.

Trong lòng Liễu Nguyệt Phi dâng lên một cảm giác nói không nên lời, kỳ thực Hoa Mạch Tiêu cũng là một người cha tốt!

"Phụ hoàng!" Lâm Bình Chi bị dọa kêu to, ôm lấy Hoa Mạch Tiêu máu chảy không ngừng mà khóc, ánh mắt cũng nhìn thẳng vào Liễu Nguyệt Phi, cả giận nói: "Liễu Nguyệt Phi, ta muốn ngươi chết……"

Vừa dứt lời, một nữ tử quần áo trắng toát mang mặt nạ đã xuất hiện trước mặt Liễu Nguyệt Phi, ra tay với nàng!

Đối mặt với nữ tử đột nhiên xuất hiện, Liễu Nguyệt Phi kinh hãi. Là ai mà lại có tốc độ nhanh đến vậy? Hơn nữa mỗi chiêu tung ra đều là chí mạng.

"Vũ Ảnh, giết ả, giết Liễu Nguyệt Phi!" Lâm Bình Chi ôm lấy Hoa Mạch Tiêu khóc kêu lớn. Vũ Ảnh đến, không thể nghi ngờ đã khiến hắn trấn định lại, hiện tại hắn đối mặt với Liễu Nguyệt Phi cũng không còn sợ hãi như trước.

Liễu Nguyệt Phi nhìn Vũ Ảnh đang đánh nhau với mình trước mặt, dựa theo tình huống vừa rồi mà suy xét, Vũ Ảnh cũng không ở trong hoàng cung, nhưng sau khi Lâm Bình Chi gọi đã rất nhanh đến đây, vậy cũng đủ thuyết minh người này khinh công rất cao, không trách được có thể ở lúc nàng không để ý mà cứu đi Lâm Bình Chi!

Chiêu thức của Vũ Ảnh lại không được tốt lắm, có thể nói chỉ bằng một nửa Liễu Nguyệt Phi, nhưng lại thắng chỗ ra tay cực nhanh, khinh công bù lại cho kiếm pháp không tốt cũng khiến Liễu Nguyệt Phi phải cố gắng hết sức!

Liễu Nguyệt Phi cũng là người có khinh công tốt nhưng lại không phải đối thủ của Vũ Ảnh, nàng chỉ có dựa vào Liễu Diệp kiếm pháp xuất thần nhập hóa mà chống trả lại chiêu thức của Vũ Ảnh! Hiện tại nàng hoàn toàn bị vây trong trạng thái bị động!

Lâm Bình Chi thấy Liễu Nguyệt Phi cố hết sức, cảm giác chiến thắng trong lòng lại dâng lên, hắn nhếch môi cười nói: "Vũ Ảnh, giết ả, giết ả!"

Lâm Bình Chi hét ầm ĩ khiến Vũ Ảnh càng công kích nhanh hơn. Liễu Nguyệt Phi kinh hãi, xuống tay không hề lưu tình nhưng tốc độ so ra vẫn kém hơn Vũ Ảnh, trên người nàng cũng đã bị Vũ Ảnh chém trúng vài chiêu thành mấy vết cắt nhỏ.

Đáng giận, Hoa Mạch Tiêu còn dưỡng một cao thủ võ công cao như vậy, thật sự là đã xem thường hắn!

Lợi dụng một chốc nàng không tập trung này, kiếm của Vũ Ảnh nhanh chóng đâm về phía ngực Liễu Nguyệt Phi, lúc sắp chạm đến lại bất ngờ bị một cỗ lực mạnh mẽ đánh ngược lại!

Liễu Nguyệt Phi rơi vào một vòng ôm ấm áp quen thuộc, ngẩng đầu nhìn lên, nàng mở to mắt cười: "Sư phụ!"

Hoa Khanh Trần lúc này sắc mặt xanh mét, vận công cho Vũ Ảnh một kích cực nhanh. Vũ Ảnh hộc máu ngã xuống, ngẩng đầu liếc nhìn Hoa Khanh Trần một cái, sau đó vội kéo Lâm Bình Chi chạy mất.

Liễu Nguyệt Phi vừa định đuổi theo đã bị Hoa Khanh Trần ngăn lại: "Nàng cho rằng nàng đuổi kịp sao?"

Giọng nói lạnh như băng, sắc mặt xanh mét. Xem ra Hoa đại gia rất tức giận!

Liễu Nguyệt Phi lập tức rụt cổ, lấy lòng cười với Hoa Khanh Trần: "Sư phụ, người ta biết sai lầm rồi!"

"Sai? Nàng sai chỗ nào?" Hoa Khanh Trần không nhìn Liễu Nguyệt Phi, trực tiếp đi đến bên cạnh Hoa Mạch Tiêu nằm trên đất, sắc mặt ngưng trọng nhìn hắn.

"Ta không nói với người, không đợi người đồng ý đã tự tiện hành động!" Liễu Nguyệt Phi bĩu môi, nhảy đến bên cạnh Hoa Khanh Trần kéo kéo vạt áo của hắn, tựa như cún con làm nũng.

Nhưng Hoa Khanh Trần vẫn không nói gì, trực tiếp nâng Hoa Mạch Tiêu dậy, trị liệu cho hắn.

Liễu Nguyệt Phi lập tức không vừa ý hỏi: "Người vì sao còn cứu hắn?" Hoa Mạch Tiêu vẫn luôn muốn giết sư phụ, vì sao sư phụ đến giờ phút này còn muốn cứu hắn!

Hoa Khanh Trần vẫn im lặng truyền nội lực cho Hoa Mạch Tiêu.

Liễu Nguyệt Phi thở dài một hơi, trong lòng nàng biết, sư phụ là con, Hoa Mạch Tiêu là cha, giết cha, hắn không làm được!

Nhưng nàng lại không thể nào hiểu nổi, cho đến giờ nàng vẫn là một người chưa từng có cha, làm sao hiểu được có cha là như thế nào?

Đột nhiên, Hoa Lạc Trần tựa như bị cái gì dọa kinh hãi phi về phía này.

Liễu Nguyệt Phi nhíu mày: "Ngươi còn chưa đi sao?"

Hoa Lạc Trần lại một phen túm chặt cổ áo Liễu Nguyệt Phi, tức giận trừng mắt nói: "Ngươi đã làm gì phụ hoàng?"

Lúc hắn chuẩn bị rời đi, định đến nhìn phụ hoàng một lần nữa, lại không hề thấy bóng dáng người đâu, lúc đó trong lòng hắn đột nhiên dâng lên nỗi sợ hãi vô bờ, trái tim vốn không hề có cảm xúc gì rõ ràng như bị đánh mạnh một cú. Hắn thấy Liễu Nguyệt Phi trong đại điện, cho rằng nàng đến ra tay giết người nên nhanh chóng chạy tới!

Liễu Nguyệt Phi bị Hoa Lạc Trần nắm nghẹt thở nên mặt đã hơi trắng bệch, nàng chậm rãi chỉ Hoa Mạch Tiêu ở phía sau.

Hoa Lạc Trần nhìn thấy Hoa Khanh Trần cùng Hoa Mạch Tiêu ở gần đó liền buông Liễu Nguyệt Phi, chạy vội tới bên cạnh Hoa Mạch Tiêu.

Hoa Khanh Trần cũng vừa vặn trị liệu cho Hoa Mạch Tiêu xong, hắn cũng thấy được hành động vừa rồi của Hoa Lạc Trần với Liễu Nguyệt Phi, lạnh lùng nói: "Mang phụ hoàng rời khỏi Nam Tề, tốt nhất đừng để ta nhìn thấy!"

Nói xong liền không chút do dự đứng dậy, kéo Liễu Nguyệt Phi rời khỏi hoàng cung, trở lại Chiêu Lan các!

~

Dọc theo đường đi, gương mặt Hoa Khanh Trần xanh mét, mà Liễu Nguyệt Phi đi phía sau thì lại là trắng bệch. Huyền Thiên Diệt Thiên muốn hỏi một chút chuyện gì đã xảy ra, nhưng đều bị Hoa Khanh Trần tung một chưởng, hắn trực tiếp ôm Liễu Nguyệt Phi về phòng, quăng lên giường.

Liễu Nguyệt Phi ngã sấp xuống giường đau đớn xoa xoa cánh tay bị Hoa Khanh Trần nắm, trách hắn dùng lực quá mạnh, không một chút thương hoa tiếc ngọc! Tính tình nàng lập tức nổi lên, đôi mắt đen trừng Hoa Khanh Trần, quát: "Đúng, đó là phụ thân, là cha người, nên cho dù hắn có giết người thì người vẫn muốn nói tiếng cảm ơn, bởi vì người là hiếu tử. Có muốn ta lập một đền thờ chữ hiếu cho người luôn hay không?"

Tính tình Liễu Nguyệt Phi một khi đã nổi lên thì lục thân cũng không nhận, trước kia lúc đang nghiên cứu ở phòng thí nghiệm, ai dám làm phiền nàng liền trực tiếp đá ra ngoài!

Hoa Khanh Trần lại bước đến trước mặt Liễu Nguyệt Phi, dùng tay cố định gáy nàng lại, sau đó hung hăng chà đạp hai phiến môi đỏ mọng kia, dùng sức cắn xé cho hả giận.

Nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, hắn vì lo lắng nàng sao còn chưa trở về mới ra ngoài tìm, cũng may hắn đến kịp, nếu không hắn thật sự không dám nghĩ đến hậu quả!

Tính tình Liễu Nguyệt Phi nổi lên, quản ngươi là ai, ai cắn nàng nàng liền cắn lại. Một nụ hôn vốn lãng mạn triền miên, lúc này đã trở thành đại chiến cắn xé, cho đến khi máu tươi đầy miệng hai người mới ngừng lại.

(R: thú vui thặc tao nhã:|).

Hoa Khanh Trần vẫn tức giận ngập trời như trước, Liễu Nguyệt Phi cũng không cam lòng yếu thế, trên mặt viết hai chữ 'Khó chịu' to tướng!

Hoa Khanh Trần có chút bất đắc dĩ, nhưng tức giận trong lòng vẫn chưa suy giảm, ngược lại càng ngày càng dâng cao. Nha đầu này là bị hắn chiều hư rồi, xem hắn có trừng trị nàng hay không!

Hoa Khanh Trần ôm lấy Liễu Nguyệt Phi ngồi xuống giường, để nàng ngồi trên chân hắn, sau đó đánh xuống mông nàng.

Liễu Nguyệt Phi nhất thời sắc mặt đỏ bừng, thân thể giống điện giật muốn tránh khỏi tay Hoa Khanh Trần, nhưng hắn sao có thể để nàng có cơ hội đó chứ? Một tay hắn đè lại eo Liễu Nguyệt Phi, để nàng vô luận như thế nào cũng không thoát ra được, tay kia liến tiếp đánh vào mông nàng.

Liễu Nguyệt Phi bị đau, đau trên thân thể, cũng đau trong lòng, trong mắt đã ngập nước nhưng nàng vẫn kiên quyết không để rơi xuống! Kiêu ngạo, tự tôn tuyệt đối không cho phép nàng cúi đầu lúc này. Nàng vốn là một đứa nhỏ không cha, không hề biết tình thương của cha là cái gì, cũng không biết cha đóng vai trò như thế nào trong cuộc đời, nàng chỉ biết làm thế nào để sư phụ tốt, làm thế nào vì hắn giải quyết tất cả khó khăn, nhưng cuối cùng nhận được cũng chỉ là tức giận cùng bàn tay lạnh băng vô tình của hắn.

Tim, rất đau, rất khó chịu, khiến nàng không thể hô hấp, nàng vẫn kiên cường cắn răng không để nước mắt rơi xuống!

Liễu Nguyệt Phi hiện tại đưa lưng về phía Hoa Khanh Trần, Hoa Khanh Trần tất nhiên không nhìn thấy gương mặt của nàng, tức giận trong lòng hoàn toàn khiến hắn mất đi lí trí. Trời ạ, hắn thiếu chút nữa đã mất đi nàng!

Một khắc kia, tim hắn như ngừng đập, nhìn lưỡi kiếm sắp đâm vào thân thể nàng, hắn cũng không biết mình đã dùng tốc độ nhanh đến mức nào, chỉ nhớ có một giọng nói vang lên trong đầu vẫn luôn nhắc nhở, hắn không thể mất nàng!

"Nói, nàng biết sai chưa?" Giọng nói lạnh như băng của Hoa Khanh Trần vang lên trong lòng, chứa đầy vẻ tức giận!

Liễu Nguyệt Phi cho rằng Hoa Khanh Trần đang nói chuyện nàng một mình ra tay với Hoa Mạch Tiêu, trong lòng vô cùng khó chịu. Thì ra nàng còn không bằng một Hoa Mạch Tiêu.

"Ta không có sai!" Cho dù có, nàng cũng không thừa nhận! Trong mắt nàng, nàng không hề sai!

Bàn tay Hoa Khanh Trần vẫn đang đánh lên mông Liễu Nguyệt Phi, càng ngày càng mạnh, lúc nghe đến nàng nói mình không có sai, hắn lại tăng thêm lực!

Khóe miệng Liễu Nguyệt Phi bật ra tiếng rên rỉ biểu lộ nỗi đau đớn, tiếng rên này đã kéo lí trí Hoa Khanh Trần trở lại. Hắn đang làm cái gì? Hắn cư nhiên đánh nàng?

Nhanh chóng xoay nàng lại ôm vào lòng, nhìn đến vành mắt đỏ tươi đang cố ngăn nước mắt, trái tim hắn đau đớn, tức giận chính mình giận đến mất đi lí trí.

Bàn tay vuốt ve gương mặt nàng, Hoa Khanh Trần dịu dàng nói: "Nàng sao lại quật cường như vậy chứ!"

Liễu Nguyệt Phi được dỗ ngọt thì tựa như đứa nhỏ bị ủy khuất, được người lớn an ủi lại càng khóc to hơn! Nước mắt vốn cố nén lại lúc này trào ra như đê vỡ, nhưng nàng vẫn là quật cường ngăn lại, bộ dạng cắn chặt môi khiến ai nhìn thấy cũng đau lòng.

"Về sau không cho phép như vậy nữa!" Hoa Khanh Trần vô lực thở dài, ôm Liễu Nguyệt Phi vào lòng, nhẹ giọng dỗ.

Liễu Nguyệt Phi cũng thuận theo mà nhảy từ trong lòng hắn ra, dỗi nói: "Ta không có phụ thân, đương nhiên không biết phụ thân quan trọng với người đến mức nào!"

Nàng là ghen tị Hoa Mạch Tiêu, hắn chưa bao giờ đem sư phụ để ở trong lòng lại có thể được sư phụ toàn tâm toàn ý đối xử. Đúng vậy, nàng ghen tị đến phát điên!

Hoa Khanh Trần bất đắc dĩ xoa xoa thái dương, biết tiểu nha đầu là đang kiến nghị, hắn đau lòng lại ôm lấy nàng, nhẹ giọng an ủi: "Nàng có ta!"

Nha đầu này từ nhỏ đã không đề cập đến chuyện cha mẹ của mình, vốn hắn cho rằng nàng không thèm để ý, bởi vì chưa từng gặp nên có thể không quan tâm, nhưng không ngờ nha đầu này là cố nhẫn nại, tuy không hề mở miệng nhưng trong lòng vẫn vô cùng để ý.

"Không có, người nói dối, người căn bản cũng không yêu ta!" Liễu Nguyệt Phi nghe vậy giống một con sư tử dựng lông, trực tiếp đẩy Hoa Khanh Trần ra.

Hắn để ý Hoa Mạch Tiêu, nàng còn không bằng Hoa Mạch Tiêu!

Những lời này khiến lửa giận vừa nguôi của Hoa Khanh Trần lại bùng lên "Ta có yêu nàng hay không, nàng lại không biết sao?"

Vì sao đến giờ nàng còn hỏi vấn đề này?

Liễu Nguyệt Phi không biết trong lòng hiện tại là tư vị gì, nàng muốn cãi với hắn một chút, nếu không trong lòng sẽ luôn bất an!

"Đúng, người không yêu ta!" Dỗi cãi lại, nàng cũng không biết mình vì sao phải ghen với một nam nhân? Hơn nữa nam nhân kia còn là phụ thân hắn!

Hiện tại đổi thành Hoa Khanh Trần dựng lông, hắn dùng sức ấn Liễu Nguyệt Phi xuống giường, tức giận ngậm lấy đôi môi nàng nói: "Ta nếu không yêu nàng thì đã không chờ nàng!"

Nếu không yêu, vì sao phải chờ đợi?

Nếu không yêu, vì sao phải chậm rãi để nàng hiểu?

Nếu không yêu, vì sao lúc nhìn đến nàng gặp nguy hiểm hắn liền tức giận nổi bão?

Tiểu nha đầu này vì sao vẫn không hiểu lòng hắn?

Hành động đột nhiên của Hoa Khanh Trần khiến Liễu Nguyệt Phi phát hoảng, một tay nàng giữ lấy bàn tay đang xé quần áo của hắn, tay kia dùng sức đẩy hắn ra, lo lắng nói: "Đừng đụng vào ta, người tránh ra a!"

Động tác lảng tránh của Liễu Nguyệt Phi càng khiến sắc mặt Hoa Khanh Trần trở nên âm trầm, hắn bắt lấy hai tay nàng, dùng mảnh áo đã xé rách buộc lại.

Hành động này khiến sắc mặt Liễu Nguyệt Phi đỏ lên, nàng vặn vẹo, muốn thoát khỏi kiềm chế của Hoa Khanh Trần, đồng thời hoảng sợ hét lớn: "Ta là đồ đệ của người!"

Đôi mắt Hoa Khanh Trần luc này sắc lạnh như lưỡi đao, hắn nắm lấy cằm nàng, cuồng dã nói: "Nàng biết tâm của ta!"

Vừa dứt lời chính là một nụ hôn sâu, cuồng bạo tựa như muốn đoạt đi hơi thở của nàng, tựa như mỗi hơi thở phải cảm nhận, phụ thuộc vào đối phương, nhưng hai người lại hoàn toàn không thể hòa nhập*. Cho đến khi đôi môi Hoa Khanh Trần thả lỏng, hắn mới vỗ về cánh môi sưng đỏ của nàng, cười nói: "Hiện tại khiến nàng biến thành nữ nhân của ta đi, không còn là đồ đệ nữa!"

(R: ta cũng k biết là ta type cái j‘ nữa ==", đại khái là mâu thuẫn đi).

Đây là hắn đang tức giận, nhưng cũng là điều hắn vẫn luôn muốn làm!

Lời nói bá đạo, cuồng liệt như vậy khiến trong lòng Liễu Nguyệt Phi dậy lên nỗi sợ hãi vô hạn, nàng lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào đôi mắt tà mị của hắn, sau đó đột nhiên trở nên yếu ớt: "Không cần……"

Nàng như một con mèo nhỏ yếu ớt kéo lại lí trí Hoa Khanh Trần. Giữ lấy nàng vào lúc này sẽ khiến lòng nàng sinh ra sợ hãi, hắn sao có thể làm vậy?

Thở dài một hơi, ôm lấy nàng một thân tơi tả vào lòng, hắn bất đắc dĩ nói: "Nàng có thể khơi lên tức giận của ta!"

Liễu Nguyệt Phi thở phào một hơi, đối mặt loại chuyện này, hơn nữa còn là trong tình huống này, nàng sợ hãi. Nàng sợ nam tử bên cạnh này, tuy hắn là người nàng yêu, nhưng lần đầu tiên của mình, nàng không muốn trải qua như vậy!

"Sư phụ, ta sai lầm rồi!" Chôn trong lòng Hoa Khanh Trần, Liễu Nguyệt Phi thừa nhận. Đúng vậy, nàng là ghen tị, ghen tị Hoa Mạch Tiêu, đồng thời cũng ghen tị cảm giác có phụ thân!

Không khí nháy mắt liền dịu xuống, một khắc trước vẫn là mưa rền gió dữ, lúc này đã sóng yên biển lặng, Hoa Khanh Trần ôm chặt lấy nàng, lòng còn sợ hãi nói: "Về sau không cho phép như vậy, thiếu chút nữa ta đã mất đi nàng rồi!"

Liễu Nguyệt Phi đột nhiên kinh ngạc ngẩng đầu. Sư phụ có ý gì?

"Sư phụ? Người không phải nói chuyện ta định giết Hoàng đế?"

Hoa Khanh Trần lúc này mới biết thì ra hai người bọn họ nãy giờ là nói hai chuyện khác nhau, hắn buồn cười: "Ta là giận nàng sơ ý đến vậy. Thiếu chút chỉ để lại cho ta một thi thể lạnh băng!"

Nói xong, hung hăng ôm nàng vào lòng. Nàng tràn đầy sức sống như vậy, hắn sao có thể để mất nàng chứ?

Liễu Nguyệt Phi lúc này mới vỡ lẽ, thì ra sư phụ là vì nàng thiếu chút bị giết mà phát hỏa! Trời ạ, nàng cư nhiên hiểu lầm!

Sư phụ là vì nàng, vậy nên khó trách lúc nàng nói hắn không yêu mình, hắn lại tức giận đến vậy. Hiện tại mới ngẫm lại mọi chuyện vừa xảy ra, lúc nãy không hề rung động, bây giờ nàng lại đỏ bừng mặt.

Tình yêu chính là như vậy, chỉ vì một chút chuyện nhỏ mà để ý, mà tức giận. Kỳ thực đều là bởi vì yêu, bởi vì yêu nên dễ dàng ghen tị, dễ dàng hâm mộ, dễ dàng để bụng mọi chuyện!

Hoa Khanh Trần cởi bỏ quần áo đã rách của Liễu Nguyệt Phi, thay nàng phủ chăn, sao đó ôm chặt nàng chìm vào giấc ngủ. Đêm nay, bọn họ đều nhận ra mình yêu đối phương sâu đậm…

Ngoài cửa, Huyền Thiên Diệt Thiên Cực Thiên thêm Thanh Nhi Hoàng Nhi lặng lẽ rời đi. Công phu nghe lén của bọn họ cũng chỉ dám dùng lúc môn chủ cùng thiếu chủ phát hỏa, hiện tại mọi chuyện đã êm xuôi, nếu còn không rời đi, kẻ chết sẽ là bọn họ!

"Này, mọi người nói xem, chúng ta có phải sắp có môn chủ phu nhân rồi không?" Đi đến cách Chiêu Lan các mười mét, Cực Thiên mới dám nói.

"Ta cảm thấy nên nhanh chút chuẩn bị tiệc mừng. Ta muốn tự mình đi làm!" Thanh Nhi cao hứng nhảy dựng lên.

húng ta đây có phải nên sửa miệng với thiếu chủ hay không?" Huyền Thiên hưng trí bừng bừng nói, những năm qua toàn gọi thiếu chủ nha!

"Vì sao a?" Diệt Thiên một bộ không hiểu hỏi. Ai là môn chủ phu nhân a? Vì sao lại sửa miệng với thiếu chủ?

"Diệt Thiên, huynh không thấy tình cảnh vừa rồi sao?" Hoàng Nhi kinh ngạc hỏi, nàng nhớ năm người bọn họ là cùng nhau nghe lén a!

"Ta thấy a!" Diệt Thiên tiếp tục duy trì bộ dáng không hiểu!

"Diệt Thiên, ngươi là ngu ngốc a!" Huyền Thiên bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cũng một bó tuổi rồi mà còn nhìn không ra!

"Không phải là môn chủ giáo huấn thiếu chủ sao? Còn có thể là chuyện gì?"

“Diệt Thiên a, huynh thấy ai giáo huấn mà đến trên giường chưa, còn lớn tiếng nói trở thành nữ nhân nữa a!” Hoàng Nhi khinh bỉ nói.

“Muội biết?” Diệt Thiên nhíu mày nhìn Hoàng Nhi, hỏi ngược lại!

Hoàng Nhi nghe vậy cao hứng nói “Đương nhiên!”

Diệt Thiên chớp mắt, đột nhiên trong giọng nói có thêm mấy phần đùa giỡn: “Quỷ Quái, nhìn không ra nha!”

Nói xong, liền lắc mình biến mất trong đêm tối, sau đó tiếng cười của mọi người vang lên, Hoàng Nhi lúc này mới biết mình bị đùa giỡn. Diệt Thiên chết tiệt, cư nhiên dám trêu nàng như vậy, trực tiếp phi thân đuổi theo……

~

Huyền Vũ năm thứ ba mươi bảy, Hoàng đế Hoa Mạch Tiêu đột nhiên hạ chiếu thoái vị, truyền ngôi cho Ngạo Vương Hoa Khanh Trần.

Ngạo Vương Hoa Khanh Trần, đổi danh hào thành Ngạo Thần Đế, đổi niên hiệu thành Ngạo Thần, ba ngày sau đăng cơ!

Trong một đình nghỉ mát cách kinh thành mười dặm, Hoa Khanh Trần một thân áo xanh phiêu đãng trong gió cùng Liễu Nguyệt Phi một thân đỏ chói nhìn về phía xe ngựa đang từ từ rời đi.

Trong xe, Hoa Lạc Trần mang theo Hoàng hậu, Hoa Minh Nguyệt, còn có Hoa Mạch Tiêu đang ngủ say, rời đi Nam Tề.

Đây có thể là lần gặp mặt cuối cùng của bọn họ.

Liễu Nguyệt Phi trong lòng bội phục Hoa Lạc Trần, xưa có Hoàng đế yêu mỹ nhân không yêu giang sơn, mà đến Hoa Lạc Trần thì đổi thành yêu phụ hoàng không yêu giang sơn!

(R: k nên nhưng edit chỗ này mắc cười quá =))).

“Sư phụ, Lâm Bình Chi vẫn còn là một mối nguy hiểm!” Ánh mắt Liễu Nguyệt Phi chợt lóe, không nhìn xe ngựa nữa mà quay lại nói với Hoa Khanh Trần

Lâm Bình Chi tuy vô dụng nhưng Vũ Ảnh bên cạnh hắn lại khiến nàng kiêng kị!

Thân phận Lâm Bình Chi phức tạp, giữ lại sẽ là một mối uy hiếp!

“Cực Thiên đã phái toàn bộ người Vô Ưu Môn tìm kiếm!” Hoa Khanh Trần cũng không để ý. Vô Ưu Môn, căn cứ tình báo lớn nhất thiên hạ, cho dù Vũ Ảnh chạy đến đâu cũng sẽ bị tìm ra!

Hiện tại, hắn quan tâm là một việc khác!

“Ba ngày sau, ta đăng cơ!”

Liễu Nguyệt Phi kinh ngạc, sao lại đột nhiên nhắc đến chuyện này “Ừm! Ta biết!”

Hoa Khanh Trần nhíu mày, trong mắt lóe lên ánh sáng nói: “Ngạo vương phủ chỉ còn một Trắc phi, hậu cung trống rỗng!”

Liễu Nguyệt Phi đột nhiên kinh hãi, trong lòng tựa như bị ngàn tầng hoa che kín*, tức giận nói: Người biết chuyện của Triệu Nhu Nhi cùng Mộc Khinh mà!”

(R: đúng trong cv là vậy, ta cũng chả hiểu sao ‘hoa’ lại nắm tay đi chung với ‘giận’:|).

Hoa Khanh Trần nắm tay Liễu Nguyệt Phi kéo lại, thoải mái nói: “Đáng tiếc, Triệu Nhu Nhi là Trắc phi của ta!”

“Người có thể cho Triệu Nhu Nhi một phong hưu thư để nàng tái giá a!” Liễu Nguyệt Phi vội vàng nói. Nàng tin như vậy Triệu Nhu Nhi cũng sẽ không tức giận, hơn nữa độc của Mộc Khinh đã được giải!

Hoa Khanh Trần nhún vai: "Cho dù như vậy, nhưng hậu cung vẫn trống không. Tân hoàng đăng cơ, các đại thần nhất định sẽ đề nghị lấp đầy hậu cung!"

Liễu Nguyệt Phi đột nhiên dừng bước, trên mặt khó coi nói: "Đúng vậy, hậu cung người đẹp ba ngàn, làm Hoàng đế là thật thoải mái a!"

Trong lòng có mùi dấm chua.

"Hôm qua Thừa tướng đại nhân còn mang nữ nhi nhà lão đến cho ta nhìn! Tri thư đạt lễ, xem ra là đã nhìn trúng vị trí Hoàng hậu!" Hoa Khanh Trần nhìn sắc mặt Liễu Nguyệt Phi, trong lòng lại vô cùng sảng khoái.

"Khuê nữ của Thừa tướng đại nhân? Tên gì, bao nhiêu tuổi?" Liễu Nguyệt Phi dựng lông, cư nhiên dám đoạt sư phụ với nàng, diệt!

"Hừm, hình như cũng không chênh lệch với nàng lắm!" Hoa Khanh Trần không thèm để ý nói.

Liễu Nguyệt Phi có một xúc động muốn giết người. Nàng nhịn!

"Đường Hương Nhã cũng tới tìm ta, nói là nàng biết sai rồi, xin ta ột cơ hội!"

Liễu Nguyệt Phi càng nghe càng tức giận, những người này đều xem sư phụ nàng là miếng mồi ngon hay sao?

"Sư phụ, người đáp ứng là chỉ có một mình ta!" Liễu Nguyệt Phi đột nhiên lớn tiếng nói với Hoa Khanh Trần. Sư phụ muốn lên ngôi Hoàng đế, nàng đã nói hắn phải là kim cương Vương lão ngũ*, lúc này nàng phải nói rõ lập trường cùng yêu cầu của mình. Nếu không, người chịu thiệt chính là nàng!

(R: kim cương Vương lão ngũ: đàn ông độc thân hội đủ 5 tiêu chuẩn: ẹp trai, nhiều tiền, thành đạt, có thực lực và KHÔNG NỔ).

Hoa Khanh Trần lại ra vẻ khó xử nói: "Hậu cung trống rỗng, chỉ có một mình nàng e là sẽ bị toàn triều phản đối!"

Nghe vậy, trong lòng Liễu Nguyệt Phi dần lạnh nhạt, nhìn biểu cảm của sư phụ tựa như không hề nguyện ý. Đúng vậy, từ xưa đến nay, nam nhân đều là tam thê thứ thiếp, cho dù có yêu cũng ra ngoài ăn vụng, huống chi là Hoàng đế?

"Nếu không thể, ta liền rời đi!" Liễu Nguyệt Phi cúi đầu nói, sau đó liền phóng lên ngựa, nhanh chóng chạy đi!

Nhìn bóng lưng Liễu Nguyệt Phi, Hoa Khanh Trần lại cười nói: "Rời đi, cũng phải nhìn xem nàng có bản lĩnh đó hay không đã!"

~

Ba ngày sau, Hoa Khanh Trần một thân long bào, bên cạnh là vô số cung nữ thái giám hầu hạ. Hôm nay là ngày hắn đăng cơ, đồng thời cũng là ngày lành của hắn!

"Hoàng thượng, mọi thứ đều chuẩn bị tốt!" Cực Thiên mặc quần áo đỏ chạy đến trước mặt Hoa Khanh Trần, hưng phấn báo cáo.

"Ừ!" Hoa Khanh Trần ngồi trên long ỷ, cầm quyển sách thái giám vừa đưa lên, nhàm chán lật lật.

"Hoàng thượng, thiếu chủ đến đây!" Huyền Thiên đột nhiên chạy vào bẩm báo với Hoa Khanh Trần. Huyền Thiên lúc này cũng mặc quần áo có màu đỏ, thấy Cực Thiên đứng bên cạnh liền nháy mắt, tâm tình vô cùng tốt.

Hoa Khanh Trần cười nhẹ nhìn hết thảy, cung nữ thái giám xung quanh đều bị dọa choáng váng, vốn nghe nói Hoa Khanh Trần được người ta gọi là Quỷ Kiến Sầu, nói vậy chắc phải có chỗ khiến người ta e ngại, nhưng nhìn hắn một thân hòa khí, bọn họ vô cùng kinh hỉ*, xem ra tân hoàng cũng không khó hầu hạ.

(R: kinh hỉ: kinh ngạc + vui mừng).

Lúc này, Liễu Nguyệt Phi bước vào đại điện. Ba ngày nay, nàng không hề gặp mặt sư phụ. Sư phụ bận, hơn nữa nàng cũng không muốn gặp, nàng đã chuẩn bị mọi thứ để rời đi. Liễu Nguyệt Phi mặc dù đã sống bên

cạnh hắn từ nhỏ nhưng bản chất nàng cũng không thay đổi, bảo nàng chia sẻ trượng phu với người khác, nàng tình nguyện rời đi!

"Vi sư nuôi ngươi nhiều năm, cũng đã đến lúc ngươi báo đáp!" Hoa Khanh Trần buông quyển sách trong tay, ngẩng đầu nhìn mỗ nữ vừa mới bước vào, trong mắt tràn ngập chờ mong.

(R: chú thích cho bạn nào chưa biết chữ 'mỗ', 'mỗ' là chỉ một người/vật nhưng không nói tên, cũng là một cách tự xưng).

Liễu Nguyệt Phi không hiểu, vì sao sư phụ đột nhiên nói mấy lời này.

"Sư phụ mời nói, vô luận là lên núi đao xuống biển lửa, đồ nhi đều không chối từ!" Liễu Nguyệt Phi đột nhiên chí khí ngút trời trả lời. Nếu phải rời đi, ơn dưỡng dục của sư phụ, nàng phải báo đáp!

Hoa Khanh Trần nghe vậy khóe miệng run rẩy, nói: "Không cần, nàng chỉ cần để ý lên kiệu hoa là được!" Nói xong, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt.

77. Chương 76

Chương 76: Ăn luôn ăn luôn ăn luôn

"Sư phụ!" Liễu Nguyệt Phi kinh ngạc kêu lên. Sư phụ hẳn đã biết suy nghĩ của nàng, sao bây giờ còn làm vậy?

"Muốn rời đi, cũng phải nhìn xem nàng có bản lĩnh đó hay không!" Đuôi mày Hoa Khanh Trần khẽ nhướn, toàn thân long bào màu vàng kim cùng đỏ tươi đứng dưới ánh mặt trời phát ra hào quang chói mắt.

"Ta cho nàng một đời một kiếp một đôi!"

Lời Hoa Khanh Trần nói ra tựa như tiếng chuông vang lên trong đại điện, rung động lòng người!

"Nguyện chỉ một người bạc đầu không phân cách, Nguyệt Nhi, gả cho ta!"

Hoa Khanh Trần đột nhiên quỳ một gối xuống trước mặt Liễu Nguyệt Phi, động tác này dọa toàn bộ cung nữ thái giám đứng một bên ngây ngốc, ngay cả Cực Thiên Huyền Thiên cũng sững sờ!

Hoa Khanh Trần mặc kệ ánh mắt của bọn họ, Liễu Nguyệt Phi lúc nhỏ từng nói qua, nếu có người muốn nàng gả cho hắn, vậy phải tay cầm hoa hồng, quỳ một gối đeo nhẫn cho nàng, hơn nữa còn là chiếc nhẫn chói mắt nhất thế gian, như vậy nàng sẽ đồng ý.

Người nói vô tâm, người nghe có ý. Hoa Khanh Trần từ thời khắc đó đã nhớ kĩ lời nàng nói, chỉ chờ đến ngày hôm nay.

Cửa đại điện mở to, một cơn gió nhẹ thổi tới, cuốn mấy sợi tóc của Liễu Nguyệt Phi bay lên đầu vai Hoa Khanh Trần. Cơn gió đầu đông lạnh thấu xương, nhưng nụ cười mỉm của Hoa Khanh Trần lại khiến lòng nàng ấm áp vô cùng.

Không biết từ chỗ nào, Hoa Khanh Trần lấy ra một bó hoa hồng đưa cho Liễu Nguyệt Phi, nhẹ giọng nói: "Mùa này hoa hồng không nở, đây là bó hoa ta cho người làm giả, tuy không có hương thơm như hoa hồng thật nhưng vĩnh viễn không héo tàn, cũng như tình cảm của ta đối với nàng!"

Ai nói Hoa Khanh Trần lạnh lùng? Ai nói Hoa Khanh Trần đầu gỗ? Vậy nam tử lãng mạn dịu dàng trước mắt này là ai chứ?

Đầu Liễu Nguyệt Phi lúc này đã dại ra, hoàn toàn không hiểu tình huống hiện tại. Sư phụ là đang dùng phương thức ở hiện đại cầu hôn nàng?

Hoa Khanh Trần thong thả lấy từ trong lòng ra một chiếc nhẫn vàng lòe lòe tỏa sáng, hơi gấp gáp cầm lấy tay nàng mang vào ngón giữa rồi vừa lòng nói: "Bắt đầu từ bây giờ, nàng là Hoàng hậu của ta!"

Liễu Nguyệt Phi nhìn chiếc nhẫn trên tay, đột nhiên nhớ đến lời nói vô tâm của mình rất nhiều năm trước, trong lòng nàng nhất thời trở nên vô cùng ấm áp, trong mắt đã ngập những giọt lệ cảm động. Vốn nàng cho rằng ở thế giới này nàng sẽ không tìm được người nào toàn tâm toàn ý với mình, không ngờ người nọ 'xa tận chân trời, gần ngay trước mắt'.

Vậy nhưng nàng vẫn châm chọc: "Xấu muốn chết!"

Chiếc nhẫn vàng lòe lòe tỏa sáng này, nếu đặt ở hiện đại thì sẽ thô không chịu nổi, nhưng lúc này, Liễu Nguyệt Phi cảm thấy nó còn đẹp hơn bất kì viên đá quý nào.

Không biết suy nghĩ trong lòng Liễu Nguyệt Phi, nghe nàng chê, trong lòng Hoa Khanh Trần hơi hoảng, hắn nhíu mày nói: "Nàng thích kiểu nào, ta đều có thể tặng cho nàng!"

Hoa Khanh Trần lo lắng như vậy, chờ mong như vậy, Liễu Nguyệt Phi là lần đầu tiên nhìn thấy. Trước giờ nàng vẫn cho rằng hắn là mặt than, không ngờ lúc này lại có nhiều biểu cảm đến thế.

Cung nữ thái giám đều ngừng thở, trong lòng cũng dần dần có vài phần dự tính, bọn họ nhìn nữ đang đứng trước mặt, xem ra sau này nàng sẽ đứng đầu hậu cung, hơn nữa còn vô cùng được sủng ái!

Cực Thiên Huyền Thiên cũng dần tỉnh lại từ trong bất ngờ, chủ tử bọn họ tôn trọng nhất kết hợp với thiếu chủ bọn họ yêu quý nhất là vô cùng hợp ý. Trong lòng bọn họ cũng dâng lên chờ mong, hy vọng Liễu Nguyệt Phi sẽ đáp ứng.

"Ta đây muốn Triệu Nhu Nhi cùng Mộc Khinh cùng nhau!" Liễu Nguyệt Phi không bỏ qua cơ hội nào để đuổi tiểu thiếp bên cạnh Hoa Khanh Trần đi.

Mọi người nghe xong lại hít mạnh. Vị sẽ đứng đầu hậu cung trong tương lai trước mắt cũng quá lớn mật rồi, còn chưa bước chân vào đã muốn đuổi nữ tử khác đi!

Huyền Thiên Cực Thiên lại chờ câu trả lời của Hoa Khanh Trần.

"Cực Thiên, hạ thánh chỉ!" Hoa Khanh Trần không chút do dự nói, chỉ cần có thể bắt Liễu Nguyệt Phi lại, chuyện gì cũng đều có thể!

Cực Thiên cao hứng tuân mệnh, tất cả cung nữ thái giám lại rớt cằm xuống đất!

"Ta đây còn muốn về sau người không cưới nữ tử khác!" Liễu Nguyệt Phi đối với chế độ ở xã hội này là không có chút cảm giác an toàn.

Hoa Khanh Trần cười nói: "Không phải nói rồi sao? Một đời một kiếp một đôi, sẽ không bao giờ có người thứ hai!"

Tròng mắt của toàn bộ cung nữ thái giám đều rơi xuống!

"Tốt lắm!" Liễu Nguyệt Phi nghe xong liền cao hứng đáp lại, kéo Hoa Khanh Trần đang quỳ trên đất đứng dậy. Để Hoàng đế một nước quỳ gối trước mặt, nàng là ngại mạng mình quá dài sao?

"Thanh Nhi Hoàng Nhi, hầu hạ chủ tử các ngươi thay quần áo!" Thấy Liễu Nguyệt Phi đã đồng ý, Hoa Khanh Trần nhanh chóng gọi người mang Liễu Nguyệt Phi đi chuẩn bị.

"Dạ!" Thanh Nhi Hoàng Nhi không biết từ nơi nào xông ra, Liễu Nguyệt Phi giật mình, nàng cư nhiên không phát hiện bọn họ.

"Thiếu chủ, chúng ta nhanh đi thay quần áo, thiếu chủ hôm nay sẽ là Hoàng hậu đẹp nhất!" Hoàng Nhi hưng phấn nói.

Liễu Nguyệt Phi bừng tỉnh đại ngộ, nhìn về phía Hoa Khanh Trần nói: "Thì ra chàng đã sớm âm mưu!"

Nếu ở hiện đại, có ai cầu hôn xong liền kết hôn hay không a?

Hoa Khanh Trần không chút nào che giấu, trong mắt lóe lên: "Không sớm chút lấy nàng về nhà, ai biết nàng sẽ chạy đi đâu!"

Thân ái lưu lại một nụ hôn trên trán nàng, hắn nhẹ giọng nói: "Đi đi, ta chờ nàng!"

Hoa Khanh Trần đứng dưới ánh mặt trời có hơi thở của Chân Long Thiên Tử, người này là phu của nàng, là tương lai của nàng……

~

Trong Ngạo vương phủ, Triệu Nhu Nhi ánh mắt vô thần nhìn khóm hoa cúc nở ngoài cửa sổ, cơn gió từ ngoài thổi vào lạnh đến mức làm mặt nàng tê rát.

Vô Ngôn đứng một bên vừa thu thập quần áo cho Triệu Nhu Nhi vừa thút thít, trong lòng cũng là cảm thấy ủy khuất thay cho chủ tử. Vốn cho rằng Ngạo Vương đăng cơ trở thành tân hoàng, tiểu thư nhà mình cuối cùng cũng khổ tận cam lai, là phi tử duy nhất còn lại của Ngạo Vương chắc sẽ có thân phận cao quý, lại không ngờ Ngạo Vương cư nhiên qua cầu rút ván, lúc đăng cơ lại cho tiểu như một phong hưu thư, bảo tiểu thư nhà nàng sau này phải đối mặt thế nhân như thế nào đây?

"Tiểu thư, cô đừng đau lòng, chút nữa chúng ta sẽ đi cửa sau trở lại Triệu phủ!" Vô Ngôn cầm lấy tay nải bước đến trước mặt Triệu Nhu Nhi an ủi. Hạ đường thê* trở lại nhà mẹ đẻ cũng không thể sống tốt!

(R: hạ đường thê: vợ bị bỏ).

Ánh mắt Triệu Nhu Nhi vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, không chút phản ứng.

Vô Ngôn thở dài một hơi, cho rằng Triệu Nhu Nhi là đang đau lòng quá độ, lại nhìn tay nải đơn giản trên tay, trong lòng cũng trầm xuống. Tiểu thư gả đến đây cũng chỉ có chút tài sản như vậy thôi.

Gió lạnh vẫn thổi, bên ngoài thỉnh thoảng có nô bộc đi ngang qua, đều mang theo ánh mắt đồng tình, bất đắc dĩ nhìn Triệu Nhu Nhi. Bọn họ vẫn chưa quên lúc Ngạo Vương bị giam, Triệu Nhu Nhi đã xử lí mọi việc như thế nào, trong lòng thầm trách cứ chủ tử nhà mình, nhưng cũng không dám nói ra. Mỗi người đều có bổn phận riêng, bọn họ không có tư cách đi chất vấn chủ tử.

"Hôm nay Hoàng thượng đăng cơ, bách quan đều chờ để dâng nữ nhi của mình lên!" Vô Ngôn ưu thương nói. Vốn hôm nay nên là ngày Hoàng thượng dùng kiệu tám người khiêng đón tiểu thư nàng vào cung, nhưng hiện tại cũng chỉ có nỗi trống trải thê lương này.

Vô Ngôn bước lên đóng cửa sổ lại, gió lớn thế này không tốt cho tiểu thư!

Nhưng ánh mắt Triệu Nhu Nhi vẫn dừng trên cửa sổ, không chút động tĩnh.

Vô Ngôn thấy vậy tâm như dao cắt, nức nở nói: "Tiểu thư, muốn khóc thì khóc ra đi!"

Nói xong liền bổ nhào lên người Triệu Nhu Nhi, an ủi ôm lấy nàng.

(R: tự biên tự diễn nãy h ==").

Nhưng Triệu Nhu Nhi lại không hề nhúc nhích, trong phòng chỉ có tiếng khóc thút thít của Vô Ngôn.

"Nhu Nhi!" Đột nhiên ngoài cửa truyền đến một giọng quen thuộc, trong giọng nói có chứa một tia hưng phấn cùng cao hứng.

Mà Triệu Nhu Nhi dường như không nghe thấy, vẫn không có phản ứng.

Vô Ngôn ngẩng đầu nhìn người tới, đôi mắt sưng đỏ như mắt thỏ, sau khi thấy rõ mới kích động hô lên: "Mộc đại nhân!"

Người tới đúng là Mộc Khinh. Mộc Khinh sau khi nhận được thánh chỉ tứ hôn liền không dám chậm trễ một khắc mà chạy vội đến Ngạo vương phủ, không biết Nhu Nhi hay được tin có mừng rỡ không!

Nhưng tình huống trước mắt lại như một mũi dao đâm vào tim hắn.

Nhu Nhi nàng, giống như thực đau lòng?

"Nhu Nhi, nàng làm sao vậy?" Nuốt xuống cảm giác đắng chát trong miệng, hắn chậm rãi bước đến chỗ Triệu Nhu Nhi. Vô Ngôn thấy vậy liền tránh sang một bên đứng đợi.

Mộc Khinh ngồi trước mặt Triệu Nhu Nhi, kéo tay nàng đặt vào bàn tay to lớn của mình, lại giật mình phát hiện tay nàng lạnh như băng.

“Nhu Nhi, nàng lạnh sao?”

Triệu Nhu Nhi vẫn như trước không hề phản ứng, ánh mắt trống rỗng tựa như đã đánh mất hồn phách!

“Nhu Nhi, nàng làm sao vậy? Nàng đừng làm ta sợ, nói gì với ta đi, nhìn xem ta là ai?” Trong lòng Mộc Khinh dần dâng lên nỗi sợ hãi, hắn sợ Nhu Nhi đã thích Hoa Khanh Trần, như vậy bảo hắn làm sao chịu được đây?

Dưới sự tra hỏi mãnh liệt của Mộc Khinh, Triệu Nhu Nhi mới có chút phản ứng, xoay lại nhìn hắn, nhưng hai mắt vẫn vô thần.

“Nhu Nhi, nàng đang khổ sở sao?” Mộc Khinh khó khăn mở miệng hỏi. Cho dù rất không muốn thừa nhận nhưng hắn cũng phải đối mặt với thực tế!

Triệu Nhu Nhi vẫn không trả lời, chỉ chuyển ánh mắt từ cửa sổ lên người Mộc Khinh.

Mộc Khinh thống khổ nhắm mắt lại, tựa vào trán Triệu Nhu Nhi, khàn khàn nói: “Nếu nàng đã thích Hoàng thượng đến vậy, ta sẽ đi cầu Hoàng thượng cho nàng một danh phận!”

(R: tui là tui k có khoáy vụ này à nga, hèn chi k đc đóng vai chính).

Từng tiếng hắn gằn ra tựa như lưỡi dao bén nhọn đâm vào lòng, tim hắn đau như dao cắt.

Triệu Nhu Nhi vẫn không chút phản ứng, Mộc Khinh chỉ có thể bất đắc dĩ thống khổ nhắm mắt im lặng ôm nàng, cảm thụ cái lạnh từ cơ thể nàng truyền đến. Qua một lúc lâu, giống như đã hạ quyết tâm, hắn mạnh mẽ đứng dậy, không chút do dự nói: “Ta hiện tại phải đi tìm Hoàng thượng!”

“A…… Tiểu thư!”

Ngay trong chớp mắt Mộc Khinh đứng lên, Triệu Nhu Nhi đột nhiên vô lực ngã xuống, khóe miệng còn hộc máu tươi, Vô Ngôn bị dọa hét lên, nhanh chóng chạy đến nhưng vẫn không kịp đỡ lấy Triệu Nhu Nhi.

Cũng may Mộc Khinh phản ứng nhanh tiếp được nàng, tim hắn tựa như ngừng đập đến nơi.

Hắn lập tức ôm lấy Triệu Nhu Nhi chạy ra ngoài……

~

Trong cung, Liễu Nguyệt Phi một thân phượng bào hai màu vàng đỏ, đầu đội mũ phượng tỏ rõ địa vị cùng sự tôn quý của nàng.

Thanh Nhi Hoàng Nhi nhìn Liễu Nguyệt Phi vừa trang điểm xong, lại thoáng nhìn qua nhau, sau đó đồng loạt quỳ xuống hành lễ: “Nữ tì tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

Liễu Nguyệt Phi bị hành động bất ngờ này làm sững sờ, bất quá nàng lập tức đã khôi phục, nhìn hai người cố ý trêu chọc mình trước mắt, nàng cũng vờ nói: “Ừ, đứng lên đi!”

Thanh Nhi Hoàng Nhi bật cười, thiếu chủ học thật đúng là giống.

Hai mắt Liễu Nguyệt Phi vừa chuyển, nhìn hai người trước mắt, đột nhiên nàng quát lớn: “Lớn mật, cư nhiên dám tự ý cười to trước mặt bản cung, như vậy còn ra thể thống gì!”

Hiển nhiên, Thanh Nhi Hoàng Nhi căn bản không chịu thua, Thanh Nhi kéo lấy tay Liễu Nguyệt Phi lấy lòng nói: “Hoàng hậu nương nương khai ân a, nữ tì biết sai lầm rồi!”

Thanh Nhi nói vô cùng thành khẩn, nhưng trên mặt làm gì có một tia sám hối nào.

Hoàng Nhi cũng đi theo phụ họa nói: “Đúng vậy nương nương, nữ tì mới vào cung, không hiểu quy củ!”

Liễu Nguyệt Phi nhíu mày nhìn hai người đang túm lấy mình, cố ý nói: “Xem ra bản cung không dạy dỗ các ngươi một chút thì các ngươi vẫn không biết quy củ!”

Nói xong liền chộp tới Thanh Nhi, cù toàn thân khiến Thanh Nhi không kịp phản ứng, cả người nhột mà thống khổ kêu: “Hoàng Nhi, cứu ta!”

Hoàng Nhi lại tà ác cười "Ta làm sao dám phản bội chủ tỖchứ, làm nữ tì đương nhiên phải giúp đỡ chủ tử!"

Sau đó thực không khách khí gia nhập đối chiến, cùng Liễu Nguyệt Phi chống lại Thanh Nhi, khiến Thanh Nhi bị chỉnh đến oa oa kêu to.

Liễu Nguyệt Phi làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, nàng đột nhiên chuyển hướng, kéo lấy Hoàng Nhi bắt đầu cù.

Trận thế đột nhiên chuyển biến, Thanh Nhi đương nhiên sẽ báo thù. Đến cuối cùng, hai người bọn họ bắt tay hợp tác cùng nhau đối chiến Liễu Nguyệt Phi!

Lúc Diệt Thiên đến chính là cảnh tượng như vậy, hắn đau đầu xoa xoa huyệt thái dương, lớn tiếng nói với ba người đang loạn thành một đoàn bên trong: "Thiếu chủ, cỗ kiệu của ngài đến đây!"

Một câu này thành công khiến ba người đang giỡn đến quên trời quên đất ngừng lại. Thanh Nhi nghe cỗ kiệu đến, vừa nhìn lại Liễu Nguyệt Phi đã kinh ngạc hô lên: "Nha, thiếu chủ, tóc cô bị lệch rồi!"

"Nha, thiếu chủ, áo khoác của cô!" Hoàng Nhi cũng gấp đến giơ chân. Vừa nãy là chơi đến điên rồi, áo khoác Liễu Nguyệt Phi cũng đã muốn tuột ra.

"Nha, các em nhanh chút a!" Liễu Nguyệt Phi cũng bối rối. Nha nha nha, cỗ kiệu cư nhiên đến đây!

Diệt Thiên chỉ biết câm nín nhìn ba người vừa yên ổn lần nữa rối loạn.

Qua một hồi lâu, Liễu Nguyệt Phi mới bước ra cửa cung dưới sự giúp đỡ của Thanh Nhi Hoàng Nhi. Đội ngũ đón dâu vạn người hồng y bên ngoài khiến Liễu Nguyệt Phi nhất thời choáng váng.

Nha, so với lúc cưới Lâm Tường Vi quả thật hơn rất nhiều!

"Nô tài/nô tì thỉnh an Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!" Vạn người đồng loạt hô lớn, có thể nói là vô cùng khí thế!

Đội ngũ thanh thế lớn mạnh như thế này chứng minh dụng tâm của sư phụ đối với nàng. Đúng vậy, từ nay về sau, nàng chính là Hoàng hậu Nam Tề, là nữ nhân duy nhất của Hoa Khanh Trần!

Liễu Nguyệt Phi một thân quần áo mũ phượng khăn quàng vai chỉnh tề được mọi người nâng bước lên bát kiệu của Hoàng hậu. Lụa đỏ trang trí khắp nơi theo gió phiêu đãng, mười dặm hồng trang hướng đến Long Tuyền điện trong hoàng cung Nam Tề!

~

Trên Long Tuyền điện, bách quan đồng loạt hành lễ, Hoa Khanh Trần một thân lòng bào hai màu vàng đỏ xen lẫn nhau đứng trên đài cao nhận triều bái của vạn dân. Đây là kiêu ngạo lớn nhất của thân nam tử, hắn khẽ nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng hô của vạn dân "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Kể từ hôm nay, hắn là Hoàng đế Nam Tề!

"Các khanh bình thân, trẫm hôm nay đăng cơ, đại xá thiên hạ, miễn một nửa thuế cho toàn dân, hy vọng Nam Tề ta sẽ mưa thuận gió hòa, toàn dân an cư lạc nghiệp!"

Hoa Khanh Trần nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, toàn thân tỏa ra hơi thở Chân Long. Nhìn chúng dân thiên hạ, Hoa Khanh Trần âm thầm thề, từ nay, hắn nhất định sẽ đưa Nam Tề lên vị trí cao nhất!

"Ngô hoàng thánh minh!" Bách quan cùng hô lớn.

Khóe miệng Hoa Khanh Trần ẩn ẩn một độ cong hưng phấn, hắn xoay người, nện từng bước hữu lực hướng đến long ỷ!

Bách quan theo sau đi theo tiến vào đại điện, lại triều bái!

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Hoa Khanh Trần ngồi xuống long ỷ, đôi mắt thâm trầm khiến người ta sợ hãi nhưng khóe miệng khẽ cong đã tiết lộ tâm tình tốt của hắn "Trẫm, hôm nay đăng cơ, vào ở hoàng cung! Hậu cung không thiếu, lý nên

an bày!" Nhĩ lực Hoa Khanh Trần vô cùng tốt, lúc này hắn đã nghe được tiếng đội ngũ đón dâu đang đến, trong lòng lại càng thêm vui vẻ.

Vừa nhắc đến hậu cung, bách quan đứng dưới đã hưng phấn chờ mong. Lúc Hoa Khanh Trần còn là Ngạo Vương không có Chính phi, bốn vị Trắc phi giờ cũng chỉ còn một, cho dù Triệu Nhu Nhi được phong đứng đầu tứ phi đi nữa, hậu cung vẫn còn rất trống trải, tứ phi vẫn còn tam phi, đối với bọn họ là hy vọng rất lớn!

Hoa Khanh Trần ngồi trên long ỷ, đã sớm đem tất cả vẻ mặt của bách quan thu vào mắt, hắn tất nhiên biết bọn họ đang nghĩ gì!

Phá lệ lạnh giọng nói: "Trẫm hôm nay lập trang chủ Liễu Diệp sơn trang Liễu Nguyệt Phi làm Hoàng hậu Nam Tề!"

Bách quan đồng thời hít một hơi. Cái gì? Hậu vị lại ột người giang hồ?

Mọi người đều muốn lên tiếng phản bác, nhưng lời vừa lên tới miệng đã mắc lại. Hôm nay là ngày tân hoàng đăng cơ, ai dám dội cho hắn một gáo nước lạnh vào lúc này a?

Lại nói tuy Liễu Nguyệt Phi không phải người nhà quan, nhưng thân là trang chủ Liễu Diệp sơn trang cũng không ai có thể địch lại! Chê cười, chí tôn trong võ lâm, ai dám nói tiếng 'không' chứ?

Trong mắt bọn họ, Hoa Khanh Trần cưới Liễu Nguyệt Phi, hơn phân nửa chính là vì thế lực của Liễu Diệp sơn trang. Quên đi, dù sao cũng còn vị trí tứ phi!

Nhưng tiếp theo Hoa Khanh Trần lại nhếch môi: "Trẫm đáp ứng với Hoàng hậu, từ nay không có người khác, cho nên trẫm đã gả Triệu Nhu Nhi vẫn còn thân hoàn bích cho Mộc Khinh làm chính thê!"

Bách quan ồ lên, hậu cung chỉ có Hoàng hậu, đây chính là chuyện tự cổ chí kim đến giờ chưa từng có! Mọi chuyện thay đổi nhanh như vậy khiến một ít lão thần hoảng hốt. Không đưa được nữ nhi vào hậu cung, vậy làm thế nào để mở rộng thế lực? Làm thế nào để lấy lòng tân hoàng?

Mấy lão nhân ỷ mình tuổi tác đã cao, vì nước hy sinh đã nhiều năm muốn lên tiếng phản đối, nhưng lời vừa lên đến miệng đã vội nuốt trở về. Ngay cả Triệu Nhu Nhi gả vào vương phủ đã lâu cũng bị hưu rồi tứ hôn cho người khác, vậy cũng đủ chứng minh yêu thích của ân hoàng đối với Hoàng hậu, lúc này đắc tội tân hoàng khác nào muốn chết, hơn nữa Liễu Nguyệt Phi cũng không dễ chọc!

Ai, nếu lúc trước Công chúa Bắc Sát không chết thì tốt rồi, chỉ bằng yêu thích của tân hoàng đối với Công chúa, vậy cũng sẽ không đáp ứng chỉ có một người, bọn họ cũng không phải lấy cớ!

Bách quan hiện tại đều nghĩ nên như thế nào mới có thể đưa nữ nhi của mình vào cung. Là gạo nấu thành cơm? Hay nên đi cầu xin Hoàng hậu đây?

Ngay lúc này, giọng thông báo lanh lảnh của thái giám lại vang khắp đại điện "Hoàng hậu nương nương đến _"

Bách quan nhất thời đồng loạt chuyển tầm mắt qua cửa đại điện, chỉ thấy Liễu Nguyệt Phi một thân phượng bào hai màu vàng đỏ xen lẫn đứng thẳng trước đại điện, toàn thân tản ra uy nghiêm cao quý không thể kháng cự, đôi mắt lướt khắp toàn bộ đại điện. Ánh nhìn đảo qua, bách quan toàn bộ đều khiếp đảm cúi đầu. Tân nhậm Hoàng hậu, không dễ chọc!

Liễu Nguyệt Phi liếc mắt nhìn một đám cáo già, vừa rồi lúc mới đến, biểu cảm của những kẻ này nàng đều thu vào mắt, dám đem nữ nhi đưa đến thì đừng trách nàng không khách khí!

Hoa Khanh Trần thầm cười trong lòng. Không hổ là đồ nhi hắn một tay dạy dỗ. Uy nghiêm như vậy, cao quý như vậy, đúng là người hắn nhìn trúng!

Hoa Khanh Trần nhìn Liễu Nguyệt Phi vẫn đứng một chỗ, trong lòng lại càng vui vẻ, hắn chậm rãi đứng dậy, bước từng bước tiêu sái đến trước mặt nàng.

Bách quan cũng nín thở dõi theo hành động của Hoa Khanh Trần, trong lòng lại càng không dám động đến Hoàng hậu mới lên này.

Hoa Khanh Trần bước đến trước mặt Liễu Nguyệt Phi. Nàng vô cùng xinh đẹp, tất cả đều là bởi vì hắn mà nở rộ, đột nhiên hắn rất muốn cứ như vậy mà ôm nàng tránh khỏi tầm mắt của những kẻ khác, xem như trân bảo quý giá chỉ để mỗi hắn thưởng thức!

"Sư phụ……" Tim Liễu Nguyệt Phi đập thình thịch trong lòng ngực. Nàng sống hai đời mới gả cho người ta lần đầu.

Nam tử trước mắt cao quý tuấn mỹ, toàn thân tản ra hơi thở Chân Long khiến người ta không dám nhìn thẳng, càng không dám bước đến gần.

Nam nhân này, là của nàng!

Gương mặt vốn không có biểu cảm của Hoa Khanh Trần lúc này cũng vì Liễu Nguyệt Phi mà nở nụ cười, hắn vươn tay kéo nàng bước đến long ỷ.

Hắn muốn nàng đứng bên cạnh cả đời, cùng hắn nhìn xuống giang sơn hùng vĩ, để mọi người phải vạn phần kính ngưỡng!

Bách quan hiện tại cho dù trong lòng không vừa ý đến mức nào cũng giả vờ quỳ xuống, cùng đồng thanh: "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

"Chúc Hoàng thượng Hoàng hậu bạch đầu giai lão, vĩnh kết đồng tâm!"

Hoa Khanh Trần cùng Liễu Nguyệt Phi đứng trước long ỷ, hắn nói với bách quan: "Các khanh bình thân!"

Sau đó ôm Liễu Nguyệt Phi cùng ngồi xuống!

Bách quan đều vô cùng kinh ngạc, từ xưa đến nay có Hoàng hậu nào lại ngồi trên long ỷ chứ? Có mấy lão cổ hủ nhịn không được đã định lên tiếng, Hoa Khanh Trần lại chặn ngang: "Từ nay về sau, Hoàng hậu cùng trẫm đồng thời tham dự chính sự!"

Bách quan lại ồ lên, mấy lão cổ hủ kiến nghị: "Xin Hoàng thượng cân nhắc. Hoàng thượng đã vì Hoàng hậu nương nương mà phá vỡ rất nhiều quy tắc, nhưng hậu cung không thể tham chính là luật pháp của Nam Tề, Hoàng thượng ngàn vạn lần không được vi phạm!" Người này chính là quan lớn nhất phẩm, Trương đại nhân!

Một đại thần làm chim đầu đàn, những người khác cũng ào ào phụ họa theo.

Gương mặt vốn đang mỉm cười của Hoa Khanh Trần nháy mắt lạnh xuống. Xem ra không có chút máu tế trời, những kẻ này vẫn nghĩ hắn dễ khi dễ!

Ngay lúc Hoa Khanh Trần định mở miệng, Liễu Nguyệt Phi đã kéo hắn lại, giành trước nói: "Lời của đại nhân rất đúng, từ xưa đến nay, hậu cung không thể tham chính!"

Bách quan thấy Liễu Nguyệt Phi dễ dàng đồng ý như vậy, toàn bộ đều cảm thấy trang chủ Liễu Diệp sơn trang trước mắt này hóa ra cũng không đáng sợ như lời người ta vẫn nói.

Trương đại nhân vừa lòng vuốt râu, gật đầu nói: "Hoàng hậu nương nương thánh minh!"

Hoa Khanh Trần lại chỉ nhíu mày, đợi câu kế tiếp của Liễu Nguyệt Phi.

Liễu Nguyệt Phi hừ lạnh trong lòng, cho chút ánh nắng liền tưởng mình sáng rọi, mấy lão nhân này nghĩ nàng dễ ăn hiếp lắm hay sao? "Nhưng là Hoàng thượng vừa rồi đã hủy bỏ hậu cung, từ nay về sau chỉ có một mình bản cung là thê tử, nếu đã vậy, tại sao không thể tham chính?"

Mấy lão nhân này nói cái gì mà luật pháp từ xưa, nếu hôm nay đồng ý, không phải về sau bọn họ sẽ lấy đó đến áp nàng hay sao?

Tham chính nàng còn không thèm đâu, lãng phí thời gian ngủ!

Nhất thời, lời của Trương đại nhân mắc kẹt lại trong cổ họng, câu phản bác không nói nên lời. Vừa rồi lão đưa ra kháng nghị với ý chỉ của Hoa Khanh Trần, hiện tại nếu nói nữa không phải là kháng chỉ hay sao? Tân hoàng vừa đăng cơ, lão đã không nể mặt như vậy, ngày sau sao có thể yên ổn đây?

Trong lòng bách quan lúc này đã khắc sâu nỗi sợ hãi đối với Liễu Nguyệt Phi, chỉ hai câu nói đã khiến Trương đại nhân thảm bại. Vị Hoàng hậu mới này lòng dạ vô cùng thâm sâu!

Khóe miệng Hoa Khanh Trần lại hồi phục nụ cười như trước, hắn nhìn Trương đại nhân nói: "Trương ái khanh đã vì Nam Tề trả giá rất nhiều, trẫm cũng nên để Trương đại nhân nghỉ ngơi rồi, miễn cho người ngoài nhìn vào nói trẫm quá hà khắc!"

Hoa Khanh Trần vừa nói xong, Trương đại nhân cũng không thèm quan tâm đến tuổi già xương cốt yếu ớt mà bay thẳng đến quỳ xuống trước Hoa Khanh Trần, run run nói: "Hoàng, Hoàng thượng, vi thần còn có thể……"

Hoa Khanh Trần sao có thể để lão có cơ hội nói xong, trực tiếp ngắt ngang: "Cực Thiên, an bày cho tốt để Trương đại nhân an hưởng tuổi già!"

"Thần tuân mệnh!" Cực Thiên nhanh chóng cúi đầu trả lời, trong mắt lóe lên ý cười.

Đắc tội thiếu chủ nhà hắn, xứng đáng!

"Các vị đại nhân còn ý kiến gì về việc bản cung tham chính hay không?" Thấy Cực Thiên mang Trương đại nhân ra ngoài, Liễu Nguyệt Phi nhìn xuống bách quan, hảo tâm nhắc nhở.

Bọn họ còn dám ý kiến gì, vị Hoàng hậu mới lên này sẽ lập tức cho bọn họ biết tay, nếu muốn giữ mạng, giữ chức quan, tốt nhất đừng đứng ra làm chim đầu đàn!

"Chúng thần không có ý gì khác, Hoàng hậu nương nương thánh minh!"

Liễu Nguyệt Phi bĩu môi quay lại cười với Hoa Khanh Trần, khoe ra năng lực của mình. Hoa Khanh Trần chỉ mỉm cười nắm lấy tay nàng.

~

Buổi tối, trong Phượng Huyên cung, Liễu Nguyệt Phi im lặng ngồi bên mép giường. Hôm nay là ngày Hoa Khanh Trần đăng cơ, cũng là ngày bọn họ thành hôn

Cho dù hắn đã phá lệ rất nhiều vì nàng, nàng cũng không thể hào phóng ra ngoài uống rượu. Ai nha nha, cổ đại quả nhiên không thể so sánh với hiện đại.

Mũ phượng trên đầu Liễu Nguyệt Phi đã được Thanh Nhi lấy xuống, búi tóc cũng được xỏa ra, lúc này nàng chỉ đội một cái khăn hỉ đỏ tươi im lặng chờ đợi Hoa Khanh Trần.

Hiện tại Liễu Nguyệt Phi cũng không biết trong lòng nàng là tư vị gì. Có chút chờ mong, có chút hưng phấn, đồng thời cũng có một chút khẩn trương.

Đêm động phòng hoa chúc, nàng đúng là không biết nên đối mặt như thế nào!

Hai đời làm người, nàng cũng chưa từng tiếp xúc với chuyện trên phương diện kia. Kiếp trước bởi vì đam mê máy móc, căn bản không có nghĩ đến, kiếp này thì còn chưa tròn mười sáu, căn bản là chưa trưởng thành!

(R: bạn Khanh luyến đồng:|).

Đúng vậy, hiện tại thân thể này mới mười sáu tuổi thôi. Nha nha nha, không biết có nguy hại gì không đây!

Nhất thời, trong lòng nàng lại nhiều thêm một phần tư vị, chính là bất an!

"Hoàng thượng!" Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng nói hưng phấn của Thanh Nhi, cũng làm cho Liễu Nguyệt Phi nhất thời cứng đờ. Sao sư phụ lại đến sớm như vậy a?

"Ừ!" Hoa Khanh Trần chỉ gật đầu một cái, sau đó đẩy cửa bước vào bên trong!

Trong phòng, tất cả đều là một màu đỏ, nến đang cháy, Liễu Nguyệt Phi đầu đội khăn voan ngồi bên mép giường. Nàng dè dặt như vậy khiến Hoa Khanh Trần cảm thấy buồn cười. Không ngờ nha đầu không sợ trời không sợ đất này cũng sẽ có chuyện phải lo lắng!

Hắn chậm rãi bước đến ngồi xuống bên giường, nhìn chằm chằm vào Liễu Nguyệt Phi.

Liễu Nguyệt Phi cảm giác được nhất cử nhất động của Hoa Khanh Trần, cũng biết hắn đang ngồi bên cạnh, tim nàng nháy mắt đập mãnh liệt lên.

"Rất khẩn trương sao?"

Một câu đột nhiên của Hoa Khanh Trần khiến Liễu Nguyệt Phi lại càng khẩn trương hơn.

"Ta, ta mới, mới không có!"

Giọng đều đứt quãng nhưng vẫn mạnh miêng, Hoa Khanh Trần lại càng cười tươi, hắn vừa lòng nói: "Nguyệt Nhi, nàng là của ta!"

Liễu Nguyệt Phi không biết là trúng tà hay bị làm sao mà cũng buồn nôn theo một câu "Người ta đã sớm là của chàng!"

Nói xong, Liễu Nguyệt Phi liền đỏ mặt. Nha, nàng nói cái gì vậy trời!

Hoa Khanh Trần tâm tình cực tốt, ôm lấy Liễu Nguyệt Phi nói: "Đúng vậy, nàng đã sớm là của ta!"

Liễu Nguyệt Phi hận không thể đánh mình hai bạt tay. Hoa Khanh Trần rõ ràng là hiểu lầm rồi, ý nàng chính là từ khi đến thế giới này, nàng vẫn luôn theo sau hắn, đã sớm là người của hắn!

Nhưng mà thực rõ ràng, Hoa Khanh Trần lại nghĩ đến chuyện trong địa động lần trước!

Cũng may lúc này còn có hỉ khăn che lại, hắn không thế thấy được gương mặt ửng đỏ của nàng!

Nhưng là Hoa Khanh Trần giống như đọc được suy nghĩ của nàng, đột nhiên hắn cầm lấy hỉ xứng bên cạnh vén hỉ khăn của Liễu Nguyệt Phi lên!

Thoáng chốc, bốn mắt nhìn nhau, ẩn tình đưa tình, thâm sâu như biển.

Từ khi nào? Bọn họ lại thâm tình đến thế.

Từ khi nào? Bọn họ lại không thể rời đối phương như vậy!

(R: đã từ rất lâu rồi ~~)

"Sư phụ –"

"Gọi tên ta!"

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy, nuốt nuốt nước miếng. Xưng hô đã gọi hơn mười năm, giờ đột nhiên bảo nàng sửa miệng, nàng đúng là không quen, hơn nữa còn cảm thấy rất xấu hổ.

Nhưng mà Hoa Khanh Trần cũng không cho phép nàng xấu hổ, ngược lại hắn càng muốn nàng kêu tên của mình. Cắn nhẹ lỗ tai nàng, hắn nói: "Gọi ta Khanh Trần……"

Liễu Nguyệt Phi bị cắn có chút nhột, muốn né ra lại bị Hoa Khanh Trần ôm vào lòng, trốn cũng trốn không thoát!

"Khanh, Khanh Trần!" Liễu Nguyệt Phi bất đắc dĩ đành phải đầu hàng.

Hoa Khanh Trần cũng không vừa lòng nói: "Lại gọi một tiếng……"

Gương mặt Liễu Nguyệt Phi lúc này đã nóng đỏ, đầu óc cũng bị hun đến hồ đồ, nàng cựa quậy như thế nào cũng không thể thoát khỏi ma chưởng của Hoa Khanh Trần, chỉ có thể ủy khuất gọi: "Khanh Trần, Khanh Trần, Khanh Trần!"

Ba tiếng gọi lớn khiến Hoa Khanh Trần vô cùng vừa lòng. Hắn xoay Liễu Nguyệt Phi lại để nàng đối diện với mình, nhẹ giọng hỏi: "Sợ sao?"

Liễu Nguyệt Phi bị những lời này dọa đến đầu óc mơ hồ. Cho dù nàng chưa từng trải nghiệm, nhưng thân là người thế kỉ 21 cũng từng xem phim đọc truyện, sao có thể không biết chuyện đó.

Nàng giãy dụa muốn thoát khỏi bàn tay của Hoa Khanh Trần, nhưng đối phương lại giống như biết được ý định của nàng, không cho nàng chút cơ hội.

Liễu Nguyệt Phi xấu hổ không dám nhìn thẳng Hoa Khanh Trần, nhìn một bàn đồ ăn bên cạnh, nàng đột nhiên nói: "Sư phụ, người ta còn chưa có ăn cơm!"

Đối với tiếng gọi 'sư phụ' này, Hoa Khanh Trần tất nhiên không vừa ý. Hắn tăng lên lực trên tay, không vui nói: "Ta cũng đói, để ta ăn no trước rồi nói sau!"

Còn chưa hiểu được hai tiếng 'ăn no' trong lời Hoa Khanh Trần là ý gì, Liễu Nguyệt Phi đã bị hắn đè xuống giường, hôn lên đôi môi đỏ mọng, triền triền miên miên, nhiệt tình như lửa. Hắn đối với nàng tuy vẫn vô cùng dịu dàng nhưng cũng có vài phần cấp bách. Hắn đã chờ lâu lắm rồi……

Liễu Nguyệt Phi bị Hoa Khanh Trần hôn đến không thở nổi, nhưng cảm nhận được ấm áp trên môi, còn có sự ân cần dịu dàng của hắn lại khiến nàng say mê.

Hoa Khanh Trần vừa hôn, một bàn tay cũng đồng thời chạy dọc trên cơ thể nàng, có chút cấp bách kéo áo khoác của nàng ra, chạm vào da thịt mềm mại.

Cám giác nóng cháy đến bất ngờ khiến Liễu Nguyệt Phi nhảy dựng. Nàng lập tức phản ứng lại, dùng sức đẩy Hoa Khanh Trần ra, lại bị Hoa Khanh Trần một tay đè lại. Trong mắt hắn chứa một cỗ tình dục nồng đậm, giọng nói cũng trở nên khàn khàn: "Nàng đã gả cho ta rồi, chẳng lẽ còn không cho ta chạm vào sao?"

Lời nói thẳng như vậy khiến Liễu Nguyệt Phi xấu hổ không chịu nổi. Từ nhỏ đến lớn, nàng đều ngủ cùng Hoa Khanh Trần, có đôi khi tắm rửa cũng vậy, đáng tiếc nàng cũng không dám nhìn hắn, có sắc tâm mà lại không có gan làm.

Nhưng mà hôm nay muốn nàng cứ thản nhiên trong tình huống này, nàng đúng là vô cùng khẩn trương, còn có một nỗi sợ hãi không rõ.

"Ta mới mười sáu tuổi a!" Hiện tại nàng cũng chỉ có thể lấy cớ này.

Nhưng là Hoa Khanh Trần sao có thể bỏ qua dễ dàng như vậy, hắn đợi đã rất lâu rồi. Hung hăng cắn một cái lên cổ Liễu Nguyệt Phi, hắn nói: "Rất nhiều nữ tử mười hai mười ba tuổi đã lập gia đình, mười lăm sáu tuổi đã sinh con. Nàng còn có ý kiến gì?"

Nói cách khác, nàng đã có thể xem như lão bà!

Liễu Nguyệt Phi nhất thời xấu hổ vô cùng. Nàng đối với vấn đề này cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết nữ tử cổ đại kết hôn rất sớm mà thôi. Đáng tiếc nàng là tư tưởng hiện đại a, sao có thể chấp nhận được chuyện quan hệ với trẻ vị thành niên chứ?

Hơn nữa, đây cũng là khúc gỗ cứu mạng duy nhất của nàng vào lúc này a!

"Sư phụ, ta còn chưa thể chấp nhận, chàng cho ta chút thời gian đi!"

Ít nhất chờ đến khi thân thể này của nàng trưởng thành không được sao?

Hoa Khanh Trần nhíu chặt mày, có thể nhìn ra hắn là đang cố gắng nhịn xuống dục vọng. Lúc này chính là tên đã lên cung, không thể không bắn!

"Không cho phép nàng nói không!"

Đêm nay, hắn muốn khiến nàng triệt để trở thành người của hắn!

Liễu Nguyệt Phi nhất thời cảm thấy không nói nên lời, đột nhiên nàng phát hiện thì ra sư phụ cũng có tính dã thú, đáng thương cho thân thể còn chưa trưởng thành của nàng a!

Hoa Khanh Trần lúc này đã vô cùng thuận lợi cởi được áo Liễu Nguyệt Phi, thẳng một đường hôn xuống.

Liễu Nguyệt Phi bị làm cho toàn thân run run, trong lòng tựa như đang bị cái gì đó phất qua, có chút khó chịu, lại có chút hưng phấn. Loại cảm giác này rất không dễ chịu.

"Sư phụ……" Không thoải mái kêu một tiếng biểu thị khó chịu, nhưng ra miệng lại trở nên mê người như vậy khiến bản thân Liễu Nguyệt Phi phát hoảng, đồng thời càng thêm thúc đẩy Hoa Khanh Trần.

"Nàng tiểu tử nghịch ngợm này!"

Giọng nói mị hoặc như vậy, còn có cảm giác khó chịu xen lẫn thoải mái khiến Liễu Nguyệt Phi cũng dần chìm đắm trong tình dục. Cảm giác này, nàng chưa bao giờ cảm nhận được.

Lúc này kình thiên chi trụ* của Hoa Khanh Trần đỉnh Liễu Nguyệt Phi làm nàng thanh tỉnh đôi chút. Run run nắm lấy vạt áo Hoa Khanh Trần, nàng hỏi: "Sư phụ, sẽ đau sao?"

(R: thật sự k muốn giải thích cái này, mọi người tự hiểu nga, ta da mặt mỏng ==").

Biểu cảm đáng yêu như vậy khiến tim Hoa Khanh Trần nhảy dựng, hắn dịu dàng đáp: "Ta sẽ cẩn thận!"

Liễu Nguyệt Phi gật đầu, lại nhìn hắn nói: "Không thể phụ ta!"

Nàng vẫn không có cảm giác an toàn.

Hoa Khanh Trần đã sớm bị trướng đau đến mơ hồ, hắn vội vàng gật đầu. "Sẽ không, một cây một hoa một đời một kiếp!"

Hắn đã đáp ứng nàng thì nhất định sẽ làm được!

Lúc này Liễu Nguyệt Phi mới vừa lòng gật đầu, ngay sau đó là một nỗi đau thấu tim, đau đến mức khiến cả người Liễu Nguyệt Phi gập lại. Nha, sư phụ quá lớn rồi!

Nàng sợ đau, cho nên sau khi tốt nghiệp trường quân đội không chọn tham gia quân ngũ trở thành nữ quân nhân mà chọn ở lại phòng thí nghiệm. Vì không huấn luyện sẽ không bị đau!

Nhưng cơn đau lúc này lại khiến nàng thống khổ kêu lên: "Sư phụ, đau……"

Nhìn khuôn mặt Liễu Nguyệt Phi vì đau đớn mà nhăn chặt, Hoa Khanh Trần cũng vô cùng thương tiếc nói: "Ta không động, chờ nàng từ từ nhận!"

Liễu Nguyệt Phi tiếp tục cắn răng chịu đựng, cảm nhận nhiệt độ Hoa Khanh Trần truyền đến.

Khoảng thời gian này dường như dài đến vô tận, Hoa Khanh Trần đã sớm bởi vì khó chịu mà trên trán thấm một tầng mồ hôi. Nhưng dù vậy, hắn cũng không nhúc nhích, chờ đợi thiên hạ dưới thân từ từ chấp nhận.

Qua một hồi lâu, Liễu Nguyệt Phi mới có thể nhận được toàn bộ Hoa Khanh Trần, cảm nhận được khó chịu của hắn, nàng nhẹ gật đầu: "Sư phụ, ta không sao!"

Hoa Khanh Trần đã sớm bị tình dục thiêu đến lí trí mơ hồ vừa nghe Liễu Nguyệt Phi đồng ý liền từ từ chuyển động.

Liễu Nguyệt Phi vẫn cảm thấy từng cơn đau đớn, nhưng trong nỗđau cũng mang theo khoái cảm không thể giải thích. Dần dần, nàng cũng phối hợp với động tác Hoa Khanh Trần.

Trong phòng dần được bao phủ bởi một mảnh xuân sắc……

~

Trong hoàng cung vẫn còn yến hội, tất cả mọi người đều đang ăn uống vui vẻ.

Nhưng trong Mộc phủ, Mộc Khinh lại đau lòng nhìn Triệu Nhu Nhi đang hôn mê. Vừa rồi mang nàng về để đại phu kiểm tra, đại phu lại nói nàng bị nội thương, hiện vẫn chưa tỉnh.

Nhưng loại người nào lại làm bị thương một nữ tử tay trói gà không chặt chứ?

Vậy bộ dạng kì quái của Nhu Nhi lúc trước là vì phải chịu đựng nỗi đau đớn quá lớn. Nghĩ đến đây, tim Mộc Khinh lại là một trận đau đớn.

Hắn nhất định phải tìm ra hung thủ đã tổn thương Triệu Nhu Nhi. Hắn muốn nợ máu phải trả bằng máu!

Nhìn Triệu Nhu Nhi đang nằm yên trên giường, Mộc Khinh nhẹ nhàng nói: "Nhu Nhi, chờ sau khi nàng khỏe lại, chúng ta sẽ thành thân. Từ này về sau, nàng là người của ta, là thê tử của ta!"

Hắn hôm nay lúc nhận được thánh chỉ là vô cùng cao hứng, lúc thấy Triệu Nhu Nhi là nản lòng thoái chí, khi nghe được kết quả chẩn trị của đại phu lại tức giận vô bờ, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Bộ dạng kì lạ của Nhu Nhi không phải là vì Hoa Khanh Trần. Chỉ cần Nhu Nhi không yêu Hoa Khanh Trần, mọi chuyện cũng dễ dàng hơn!

Đột nhiên, một tiếng sao quái dị bất ngờ vang lên. Trong tiếng sáo có cảm giác ưu thương nhàn nhạt, lại có thể mê hoặc lòng người!

Mộc Khinh ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, là ai mà lại thổi lên tiếng sáo kì dị như vậy giữa đêm khuya chứ?

Ngay lúc này, Triệu Nhu Nhi vốn đang ngủ lại đột nhiên mở mắt bước xuống giường.

Mộc Khinh quay đầu thấy Triệu Nhu Nhi đã đứng dậy thì hưng phấn nói: "Nhu Nhi, nàng khỏe rồi sao? Thấy thế nào?"

Nhưng Triệu Nhu Nhi lại không để ý đến hắn mà hướng về phía tiếng sáo bay ra ngoài. Đối mặt tình huống quái dị như vậy, Mộc Khinh hoàn toàn không thể tin được. Nhu Nhi cư nhiên biết võ công?

Không thèm nghĩ nhiều, hắn trực tiếp đề khí đuổi theo hướng Triệu Nhu Nhi. Rốt cuộc là có chuyện gì mà lại khiến Nhu Nhi kì lạ đến vậy?

Nhu Nhi nếu có võ, hắn sao có thể không biết? Hơn nữa còn thương tích trên người Triệu Nhu Nhi, xem ra mọi chuyện không đơn giản như vậy.

78. Chương 77

Chương 77: Tiểu tam tiểu tứ đột kích

Ngày tiếp theo, gió nhẹ mơn man, một tia nắng xuyên qua cửa sổ chiếu xuống mặt đất, Liễu Nguyệt Phi bị ánh mặt trời chói mắt làm tỉnh giấc, không thoải mái xoay người một cái, lại chống lại một đôi mắt đen láy, nàng theo thói quen tiếp tục nhắm mắt, hướng đến chỗ ấm áp mà cọ cọ, lầm bầm: "Sư phụ, thức sớm như vậy a!"

Chủ nhân đôi mắt đen không nói gì, Liễu Nguyệt Phi tiếp tục ngủ. Đột nhiên nàng trợn mắt, trên mặt bắt đầu đỏ lên. Nha, đã quen ngủ cùng sư phụ nên không có phản ứng gì quá lớn, nhưng đột nhiên nhớ đến chuyện tối qua, Liễu Nguyệt Phi nhất thời vô cùng xấu hổ, kéo chăn bao kín bản thân lại.

Hoa Khanh Trần buổi sáng thức dậy liền thưởng thức dáng vẻ khi ngủ của Liễu Nguyệt Phi. Hôm nay nàng đặc biệt xinh đẹp, mắt thấy nàng đã tỉnh, Hoa Khanh Trần cũng không nói gì mà chỉ nhìn nhất cử nhất động của nàng, tâm tình tất nhiên là rất tốt.

"Sư phụ, chàng động không ngủ được!" Liễu Nguyệt Phi ngượng ngùng dịch lui lại, ý đồ giữ khoảng cách với Hoa Khanh Trần.

Nha đầu này là đang thẹn thùng! Hoa Khanh Trần nhàn nhạt cười, sau đó trực tiếp kéo Liễu Nguyệt Phi ôm vào lòng, cắn nhẹ tai nàng nói: "Chỗ nào cũng nhìn hết rồi, còn trốn cái gì!"

Trong đầu Liễu Nguyệt Phi xoạt một phát, thiếu chút nữa đem chính mình nấu chín. Lời Hoa Khanh Trần nói khiến nàng xấu hổ vô cùng. Nha, hiện tại nàng mới biết được thì ra da mặt mình mỏng như vậy.

"Sư phụ, ngày đầu tiên chàng không vào triều sao?" Liễu Nguyệt Phi lúc này thầm nghĩ lí do đuổi Hoa Khanh Trần đi.

Đáng tiếc, Hoa Khanh Trần là người muốn đuổi thì đuổi như vậy sao?

"Tân hôn ngày đầu tiên, sao có thể không bồi nương tử!"

Một câu nương tử khiến Liễu Nguyệt Phi trực tiếp chui vào chăn trốn. Nha, sao nàng lại ngượng đến vậy chứ?

Hoa Khanh Trần cũng không định cứ vậy mà buông tha, bàn tay hắn với vào chăn, bắt đầu xoa lên da thịt mềm mịn.

"Sư phụ, ban ngày ban mặt!" Liễu Nguyệt Phi bị dọa kêu lớn, vội vàng túm lấy bàn tay đang lộn xộn của Hoa Khanh Trần.

Hoa Khanh Trần một tay bị giữ lại, còn một tay tiếp tục tiến lên.

Liễu Nguyệt Phi bị trêu chọc đến cả người khó chịu. Một tay của Hoa Khanh Trần nàng phải dùng hai tay để giữ lại, còn lại tay kia nàng chỉ có thể để nó chạy toàn thân.

Liễu Nguyệt Phi tránh trái tránh phải, đến cuối cùng cả người cũng lộ ra bên ngoài.

Thoáng chốc, bốn mắt nhìn nhau, Liễu Nguyệt Phi từ trong mắt Hoa Khanh Trần nhìn ra được … tình dục nồng đậm.

"A……" Liễu Nguyệt Phi kêu lớn, bất kể mà nhảy xuống giường.

Nhưng Hoa Khanh Trần lại nhanh tay giữ chân nàng lại, kéo một cái, Liễu Nguyệt Phi đã bị quăng lên giường. Không đợi nàng đứng lên, Hoa Khanh Trần đã áp xuống.

"Sư phụ, ban ngày ban mặt, đừng xằng bậy a!" Biết Hoa Khanh Trần sắp làm gì, Liễu Nguyệt Phi lo lắng nói.

Nàng chỗ đó còn đau……

"Ta lại không có xằng bậy, đây là hợp tình hợp lý!" Hoa Khanh Trần một tay giữ chặt hai tay Liễu Nguyệt Phi, một tay đặt lên chỗ mềm mại của nàng.

Đôi mắt nhìn nàng chằm chằm, tất cả đều đang biểu lộ, hắn muốn!

"Sư phụ……!"

Trong phòng truyền ra một tiếng thét chói tai, sau đó liền chuyển sang tiếng nhỏ giọng rên rỉ.

~

Hôm nay ánh nắng rất đẹp, bầu trời quang đãng, nhưng bên trong Đường phủ lại là một trận mưa dầm triền miên.

Đường Hương Nhã một mặt hối hận, lo lắng bất an ngồi trước sảnh, người bên cạnh đang kéo tay ả đúng là Đường phu nhân, mẫu thân Đường Hương Nhã.

Đường đại nhân phiền chán đi tới đi lui, trong lòng nghẹn một trận hỏa, nhìn Đường phu nhân đang khóc sướt mướt, lão mắng to: "Khóc cái gì mà khóc, còn không phải tại bà kêu nữ nhi về sao? Hiện tại thì tốt rồi, tự nhiên lãng phí ngôi vị Hoàng phi!"

Đường phu nhân nghe vậy thì càng khóc lợi hại, toàn thân run rẩy, tất cả đều biểu hiện sự sợ hãi với trượng phu, bà run run nói: "Lúc ấy thiếp cũng chỉ sợ sẽ liên lụy đến Đường gia cùng Hương Nhã, ai mà ngờ mọi chuyện lại thay đổi như vậy!"

Ai lại đoán được giữa đường lại xuất hiện một Liễu Nguyệt Phi cứu Hoa Khanh Trần ra? Ai lại đoán được đột nhiên Hoa Mạch Tiêu lại hạ chiếu thoái vị? Ai lại đoán được tân hoàng cuối cùng lại là Hoa Khanh Trần?

Lúc này trong lòng bà ta tràn ngập ủy khuất cùng hối hận. Hoàng phi a, vị trí Quý phi hiện giờ còn để trống, chỉ dựa vào tài tình của nữ nhi nhà bà ta, đuổi nữ nhân dã man Liễu Nguyệt Phi kia, giành lấy ngôi vị Hoàng hậu là hoàn toàn không thành vấn đề!

Hiện tại lại đi tự buông tha.

Lúc này trong lòng Đường Hương Nhã cũng vô cùng khó chịu. Nếu lúc trước ả không rời khỏi vương phủ thì hôm nay vị trí Quý phi là của ả rồi. Ả cũng không phải như Triệu Nhu Nhi, không oán không hối hận trả giá, cuối cùng cũng chỉ được một tờ hưu thư. Ả rất tin tưởng bản thân, dựa vào xinh đẹp cùng thông

mình của mình, nhất định sẽ được Hoa Khanh Trần yêu thích. Liễu Nguyệt Phi chỉ là một người giang hồ, trừ bỏ võ công thì căn bản chính là không có đầu óc, là loại miệng cọp gan thỏ điển hình.

Hiện tại tốt rồi, ngay lúc Hoa Khanh Trần khó xử mà rời đi, tai vạ đến đều tự bay, thế nhân sao có thể chấp nhận đây? Hiện tại ả là cả người đầy tiếng xấu.

Tâm tình Đường Hương Nhã không tốt, thấy phụ thân nói mẫu thân như vậy cũng hùa theo: "Đúng vậy, đều là lỗi của mẫu thân. Nếu không phải tại mẫu thân, con sao có thể rơi vào tình cảnh như hôm nay chứ!"

Đồng thời bị trượng phu cũng nữ nhi chỉ trích, Đường phu nhân càng khóc lớn lên, trong lòng đều là cảm giác ủy khuất, bà ta cũng chỉ muốn tốt cho nữ nhi thôi, sao hiện tại mọi chuyện lại trở nên thế này chứ?

"Không được, Hương Nhã con đi cầu Hoàng thượng. Con không có hưu thư, tất nhiên vẫn là phi tử của ngài. Đến đó cầu thân phận đi!" Đường đại nhân nghĩ tới nghĩ lui, đều cảm thấy mình chịu thiệt. Nữ nhi còn chưa chính thức bị Hoa Khanh Trần hưu, tất nhiên vẫn còn là phi tử.

Đường Hương Nhã bừng tỉnh đại ngộ. Lúc ấy vì thoát thân nên mới làm giả một phong hưu thư, nhưng hưu thư đó vẫn chưa cho Hoa Khanh Trần xm qua, ả tất nhiên vẫn còn là phi tử của hắn.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Đường Hương Nhã lập tức hiện lên một nụ cười, ả nhanh chóng nói với phụ thân mình: "Được sao cha? Có thể đi thật sao?"

Trong lòng Đường đại nhân cũng không chắc chắn, nhưng đã có cái cớ này, cơ hội tốt như vậy, lão làm sao có thể buông tha?

"Tất nhiên, ta hiện tại liền mang con vào cung gặp Hoàng thượng!"

Đường đại nhân nghĩ đến đây, lập tức quay lại nói với Đường phu nhân: "Còn sững sờ ở đây làm gì, không mau tắm rửa thay y phục cho Hương Nhã!"

Đường phu nhân lập tức phục hồi tinh thần, nhanh chóng dẫn Đường Hương Nhã đi chuẩn bị.

Đường đại nhân nhìn bóng lưng thê nhi*, trong lòng cũng có chút không yên. Sau hôm nay, nếu có thể tranh thủ được một phi vị*, vậy không còn gì bằng.

(R: thê nhi: vợ con; phi vị: vị trí phi tử).

Tân hoàng đăng cơ, người nào không muốn đến cầu việc tốt?

~

Lúc này trong Đỗ phủ cũng chấn động đến gà bay chó sủa. Đỗ Tướng quân tức giận đến khó thở trừng mắt nhìn Đỗ Chân Chân. Đúng là hối hận lúc trước đã dạy nó một thân công phu, bây giờ nó ngược lại dùng để đối phó mình!

Nhìn đứa con bất hiếu trên trần nhà, Đỗ Tướng quân hổn hển: "Mày đứa hạ đường thê bị hưu này, tất nhiên không có ai muốn nữa. Hiện tại không đi cầu Hoàng thượng chẳng lẽ muốn tao nuôi cả đời hay sao?"

Lúc này vành mắt Đỗ Chân Chân đã ửng hồng nhưng vẫn quật cường không để nước mắt rơi xuống, nàng nói lớn với phụ thân bên dưới: "Đã bị hưu thì còn có thể diện gì mà đi cầu Hoàng thượng a. Lão nhân ngài không biết xấu hổ nhưng con vẫn muốn mặt mũi nha!"

Đỗ Tướng quân thở dốc từng hơi, lão đuổi theo Đỗ Chân Chân cả buổi cũng không bắt được, hiện tại lại nghe thấy những lời này, lão thiếu chút hộc máu, liền lớn tiếng chất vấn: "Chẳng lẽ mày định ở cả đời tại tướng quân phủ như vậy sao?"

"Lão nhân ngài không nuôi con thì tìm đại một nhà nông gả đi. Dù sao đến giờ con cũng chưa bị Hoàng thượng chạm vào!"

Đỗ Chân Chân từ nhỏ lớn lên trong quân doanh, tính tình tùy tiện, nói chuyện rất thẳng thắn, không hề ngại miệng như những tiểu thư khuê các bình thường.

Nhưng những lời này lại càng khiến Đỗ Tướng quân tức hộc máu. Nha, quả nhiên là khuê nữ của hắn, tính tình đúng là rất giống!

“Lão Tử ta nuôi không mày bao nhiêu năm rồi?”

“Chẳng lẽ nuôi con là có thể bảo con đi làm chuyện mất mặt sao?” Đỗ Chân Chân nói gì cũng không chịu đến cầu Hoa Khanh Trần.

“Lão nhân, trước không nói con đã bị hưu, chỉ bằng lời tuyên bố không có người khác của Hoàng thượng trước mặt bá quan hôm qua, cha sao có thể để con tiến cung a?”

Nghe vậy, Đỗ Tướng quân khinh thường nói: “Thiên hạ có nam nhân nào không muốn tam thê tứ thiếp, huống chi còn là Hoàng đế có thể có ba ngàn mĩ nhân!”

Đỗ Chân Chân không hiểu “Vậy vì sao hôm qua Hoàng thượng lại nói vậy?”

Hôm qua Hoa Khanh Trần vì Hoàng hậu mà ra quyết định như vậy khiến nàng hâm mộ vô cùng, đồng thời cũng cho rằng Hoa Khanh Trần là một nam tử si tình.

Đỗ Tướng quân lại hừ lạnh một tiếng: “Hơn phân nửa là vì trấn an tân Hoàng hậu rồi. Dù sao thế lực sau lưng Hoàng hậu là Liễu Diệp sơn trang, hiện tại Hoàng thượng như vậy tất nhiên là để nắm được Liễu Diệp sơn trang, đợi đến khi nắm được rồi thì Hoàng hậu cũng hết giá trị, đến lúc đó tha hồ mà tam thê tứ thiếp!”

Trong mắt Đỗ Tướng quân, nam nhân nên phấn đấu vì quyền lực, chân tình gì đó đều là giả dối, chỉ có địa vị ới là thật.

Đỗ Chân Chân mơ hồ, suy nghĩ hôm qua của nàng bị phụ thân phủ định, trong lòng cũng đột nhiên trở nên phiền muộn. Trong thiên hạ đúng là không còn nam tử nào dám trả giá chân tình sao?

Ngay lúc Đỗ Chân Chân phân tâm, Đỗ Tướng quân nhanh chóng phi thân lên xà nhà túm lấy Đỗ Chân Chân, cười nói: “Rốt cục túm được. Đi, theo cha tiến cung!”

“Lão nhân, cha thực âm hiểm. Buông con ra, con mới không chịu tiến cung……”

……

Trong Phượng Huyên cung, Hoa Khanh Trần sau khi ăn no xong mới chịu đứng lên, Liễu Nguyệt Phi mềm nhũn nằm bẹp trên giường, trong lòng thầm mắng Hoa Khanh Trần. Sáng tinh mơ cư nhiên có khí lực như vậy, làm cho xương sống, thắt lưng nàng đều đau, chỉ kém chân cũng bị chuột rút luôn!

“Thế nào, còn chưa muốn rời giường sao?” Hoa Khanh Trần mặc xong một thân long bào, nhìn Liễu Nguyệt Phi nằm trên giường cười nói.

Liễu Nguyệt Phi hừ một tiếng, không muốn để ý tới hắn.

Hoa Khanh Trần không khách khí ngồi bên mép giường, kéo nàng ngồi đậy đối mặt hắn, đùa giỡn nói: “Thế nào, không thỏa mãn?”

Liễu Nguyệt Phi chu miệng, bất đắc dĩ nhìn Hoa Khanh Trần. Sư phụ a sư phụ, thì ra bộ mặt thật của chàng là như vậy – y chang một sắc lang!

“Thối sư phụ, trứng thối sư phụ!” Tính tình tiểu nữ nhân của Liễu Nguyệt Phi nổi lên, nàng túm lấy long bào của Hoa Khanh Trần, bắt đầu đấm đá lung tung vào ngực hắn!

Hoa Khanh Trần cũng không thèm quan tâm, để Liễu Nguyệt Phi phát tiết, khóe miệng hiện lên một nụ cười tính kế.

Liễu Nguyệt Phi đột nhiên ngừng tay, bởi vì nàng ngửi được mùi vị tính kế. loại hương vị này nàng rất quen thuộc. Liễu Nguyệt Phi nhanh chóng cảnh giác nhảy khỏi lòng hắn.

Hoa Khanh Trần thấy vậy, chỉ nhíu mày nói: “Tóc mây hoa nhan kim trâm cài, phù dung trướng ấm độ đêm xuân. Đêm xuân khổ đoản ngày cao khởi, từ nay quân vương không lâm triều.”

Liễu Nguyệt Phi nhất thời lên. Làm sao mà nàng lại thành Dương Quý phi rồi?

“Nhanh đi vào triều a!” Liễu Nguyệt Phi bất đắc dĩ quát to, ý đồ khiến người nào đó bình thường lại.

"Thời gian vào triều qua lâu rồi. Ta đã truyền lệnh xuống, nghỉ ngơi ba ngày!" Hoa Khanh Trần lại đè Liễu Nguyệt Phi xuống giường. Tình cảnh này……

"Sư phụ, chàng mới mặc xong quần áo a. Ngày đầu tiên tiết chế chút đi!" Ông trời, nghỉ ngơi ba ngày, vậy nàng không phải chết thảm sao?

Hoa Khanh Trần lại ông nói gà bà nói vịt hỏi: "Đau không?"

Liễu Nguyệt Phi sửng sốt, không hiểu nhìn Hoa Khanh Trần, hắn nói cái gì?

Hoa Khanh Trần thấy thế, lại cười nói: "Xem ra không đau, ta đây tiếp tục!"

Liễu Nguyệt Phi nhất thời kinh hãi, vội vàng kéo lấy Hoa Khanh Trần, nhanh miệng lên tiếng giải thích: "Đau, đau, đau đến chết lặng!"

Động tác, biểu cảm đều tận lực tỏ vẻ đáng thương, hy vọng Hoa Khanh Trần có thể có chút lương tâm.

Nhưng tình huống như vậy là không có khả năng phát sinh, chỉ thấy Hoa Khanh Trần tà mị cười, nói: "Đau sao? Ta đây nhìn xem!"

Nói xong, liền đưa tay xốc căn lên. Liễu Nguyệt Phi thấy thế, lập tức giữ chặt, không cho hắn nhấc lên.

Hoa Khanh Trần cũng không chịu thua. Nhưng vừa dùng sức một cái, bên ngoài đã truyền đến tiếng thông báo đáng giận.

"Hoàng thượng, Đường đại nhân, Đỗ đại nhân, Lâm đại nhân, Quách đại nhân, Vương Thừa tướng cầu kiến!"

Một giọng thái giám vang lên phá hỏng chuyện tốt của Hoa Khanh Trần, hắn tất nhiên là khó chịu đến đen mặt.

Liễu Nguyệt Phi tâm tình lại cực tốt, đến thật là đúng lúc! Nàng cười vui sướng khi người gặp họa nói với Hoa Khanh Trần: "Sư phụ a, mau đi đi, chàng mới đăng cơ, không thể để mấy đại thần đó đợi lâu, bằng không bọn họ sẽ nói chàng chảnh a!"

Hoa Khanh Trần nhíu mày, không hiểu từ 'chảnh' trong miệng Liễu Nguyệt Phi là ý gì, nhưng biết chắc không phải lời gì hay nên cũng lười hỏi. Hắn hung tợn nói: "Đừng tưởng rằng hiện tại nàng thoát được là sẽ êm chuyện. Chúng ta còn rất nhiều thời gian a."

Nói xong, Hoa Khanh Trần liền xoay người rời đi.

Liễu Nguyệt Phi quấn trong chăn như bị kinh hãi quá độ mà ngã xuống. Ông trời, cứ tiếp tục như vậy sẽ chết người nha!

~

Trong ngự thư phòng, Hoa Khanh Trần một thân long bào bước đến, nhìn những người đứng bên trong, sắc mặt hắn tối dầm lại, toàn thân tỏa ra khí lạnh bước tới ngồi xuống long ỷ!

Những đại thần trước mắt đều mang nữ nhi của mình đến, bao gồm cả Đường Hương Nhã cùng Đỗ Chân Chân! Chẳng lẽ lời hắn nói hôm qua không rõ ràng sao?

Mọi người thấy Hoa Khanh Trần bước đến liền lập tức quỳ xuống hành lễ: "Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Hoa Khanh Trần trong lòng vô cùng khó chịu, phá hỏng chuyện tốt của hắn,là đến để đưa nữ nhi vào cung, toàn thân hắn càng phát ra khí lạnh khiến toàn bộ người ở đây như đang đứng trong hầm băng!

Mọi người hiện tại biết Hoa Khanh Trần đang tức giận, cũng không dám mở miệng, tất cả đều ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta!

Đường Hương Nhã vừa thấy Hoa Khanh Trần liền mất hồn rớt phách, cũng không quan tâm gì đến hình tượng mà lên tiếng khóc lớn: "Hoàng thượng, ngài quên nô tì sao?"

Mọi người nhất thời kinh ngạc nhìn về phía Đường Hương Nhã, trong lòng đều có suy nghĩ riêng.

"Lớn mật, Đường Hương Nhã ngươi vẫn chưa được phong làm cung phi, sao có thể tự xưng 'nô tì'?" Cực Thiên đứng sau Hoa Khanh Trần tức giận quát lớn.

Hoa Khanh Trần không nói gì, tỏ vẻ ngầm đồng ý.

Đường Hương Nhã bị tiếng rống giận này dọa đến tim đập lỗi một nhịp, ngẩng đầu nhìn Cực Thiên. Ả chưa bao giờ thấy người này bên cạnh Hoa Khanh Trần, đây rốt cuộc là ai?

Không nắm chắc thân phận của Cực Thiên, Đường Hương Nhã cũng không dám cãi lại, ả ra vẻ trấn định, quay đầu nhìn lại phụ thân mình, sau đó liền không chút sợ hãi ngẩng đầu nói rõ từng chữ với Hoa Khanh Trần: "Dân nữ chính là Trắc phi Hoàng thượng cưới lúc còn là Ngạo Vương, hiện tại Hoàng thượng đã quên dân nữ sao?"

Đường Hương Nhã mỗi câu mỗi lời đều có lý khiến những người ở đây không khỏi gật đầu đồng ý. Đường Hương Nhã đúng là phi tử của Hoa Khanh Trần, tuy rằng lúc trước không biết vì sao mà đột nhiên trở về nhà mẹ đẻ, nhưng Hoa Khanh Trần đúng là không có tuyên cáo thiên hạ là đã hưu Đường Hương Nhã. Nếu không hưu, vậy theo lý đúng là nên cấp cho Đường Hương Nhã một thân phận cung phi. Những đại thần lúc này đều hối hận lúc trước sao không gả nữ nhi cho Hoa Khanh Trần. Hiện tại trong cung đã có chủ, muốn tiến vào khó như lên trời a!

Đỗ Chân Chân bị Đỗ Tướng quân khống chế không thể nhúc nhích, chỉ có thể chuyển mắt tới lui biểu đạt bất mãn của mình! Bởi vì nàng thật sự nhìn không được hành vi của Đường Hương Nhã!

Đường Hương Nhã đương nhiên không nhìn đến ánh mắt đảo quanh của Đỗ Chân Chân, thấy biểu cảm mọi người ở đây, ả chỉ biết mình đã thành công một nửa, trong lòng cũng có tính toán mà ngẩng đầu không chút sợ hãi nhìn thẳng Hoa Khanh Trần.

Hoa Khanh Trần lại hừ lạnh, quay đầu nhìn về phía Đỗ Chân Chân, không biết đến nàng này sẽ nói cái gì!

Đường Hương Nhã thấy Hoa Khanh Trần trực tiếp không nhìn ả thì trong lòng tràn ngập bất mãn. Chẳng lẽ hắn muốn trốn tránh vấn đề này sao? Danh dự nữ nhân sao có thể để hắn đùa bỡn như vậy được.

Vốn đã hít một hơi, định phân rõ phải trái tới cùng với Hoa Khanh Trần, nhưng giữa chừng Đường Hương Nhã lại bị Đường đại nhân giữ lại, ý bảo ả không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Đường Hương Nhã đành phải bất đắc dĩ kiềm lại phần tức giận trong lòng, chuyển tầm mắt sang chỗ Đỗ Chân Chân.

Đỗ Chân Chân cho dù điêu ngoa tùy hứng, không sợ trời không sợ đất đến mức nào đi nữa, khi nhìn thẳng vào mắt Hoa Khanh Trần lập tức liền như quả bóng xì hơi.

Đỗ Tướng quân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Đỗ Chân Chân, không sợ Lão Tử, vậy mà nhìn thấy Hoàng thượng lại như chuột thấy mèo. Gia môn bất hạnh a gia môn bất hạnh!

(R: 2 cha con bạn này vui quá, lúc đọc cv k kĩ, giờ mới phát hiện. Ta thích =)))

"Hoàng thượng, thần là mang tiểu nữ tiến đến tạ lỗi với Hoàng thượng. Xin Hoàng thượng tha thứ, chuyện như ngày hôm đó thần đảm bảo sẽ không phát sinh nữa!"

Đỗ Tướng quân nói vô cùng có lí, Đỗ Chân Chân lại cúi đầu khinh bỉ. Lão nhân nhà nàng là một người thô lỗ, sao có thể nói ra lời quanh co vòng vèo như thế, vẫn là lão nương nhà nàng chỉ cho, ý tại ngôn ngoại* xin tha thứ, nếu tha thì chẳng khác nào đã chấp nhận thân phận của nàng!

(R: ý tại ngôn ngoại: ý ngoài lời)

Nàng còn nghe ra được, không tin Hoa Khanh Trần lại không hiểu!

Trong mắt Hoa Khanh Trần khẽ lay chuyển, trên môi lại tựa tiếu phi tiếu. Đỗ Tướng quân thấy vậy, da đầu liền run lên không dám nói nữa.

Hoa Khanh Trần thấy vậy thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Thừa tướng. Thừa tướng lúc trước nhìn trúng vị trí Hoàng hậu, hiện tại Hoàng hậu đã có, chắc sẽ chuyển sang vị trí Quý phi đi!

Thừa tướng thấy Hoa Khanh Trần chuyển tầm mắt lên người mình thì không nhịn được lau mồ hôi lạnh trên trán. Tân hoàng quả nhiên không dễ hầu hạ, nói chuyện nhất định phải chú ý, bằng không có chút sai sót sẽ cách chết không xa.

Thừa tướng nghĩ đến đây, liền cười ha ha hai tiếng, kéo nữ nhi bên cạnh nói với Hoa Khanh Trần: "Vi thần trước đó vài ngày đã định mang tiểu nữ đến gặp Hoàng thượng. Tiểu nữ bây giờ đã đến tuổi thành thân, vi thần muốn cho tiểu nữ vào cung ở để học tập quy củ một chút, tương lai cũng gả cho nhà tốt hơn!"

Chê cười, nữ nhi của Thừa tướng còn cần kiếm nhà để gả đi sao? Đây rõ ràng là định gạo nấu thành cơm!

Đường Hương Nhã nhăn nhó. Những nữ nhân này đều đang nhìn trộm nam nhân của ả, đợi ả vào cung được rồi sẽ chỉnh bọn họ ra trò!

Tiểu nữ của Thừa tướng, họ Tô tên Mạn Nhi, năm nay mười lăm, thanh tú xinh xắn, khí chất vô cùng, đúng là một mỹ nhân.

"Mạn Nhi tham kiến Hoàng thượng!" Tô Mạn Nhi lúc này vô cùng lễ phép hành lễ với Hoa Khanh Trần, nóng lòng được phô diễn bản thân.

Cực Thiên đau đầu nhìn mấy nữ tử trước mắt. Bây giờ còn giả vờ làm chi nữa, toàn bộ đều là lòng dạ Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết!

Cũng không rõ nếu thiếu chủ biết sẽ diệt bọn họ như thế nào!

Thẩy nữ nhi Thừa tướng biểu hiện, Lâm đại nhân sao có thể để yên, vội vàng kéo nữ nhi Lâm Tư Ngữ của mình ra nói: "Tiểu nữ năm nay mười lăm, cũng muốn như Tô tiểu thư, tiến cung học tập, hơn nữa còn muốn bầu bạn với Hoàng hậu nương nương. Hậu cung rộng lớn như thế này, Hoàng hậu nương nương chắc cũng sẽ cảm thấy tịch mịch, tiểu nữ đây vừa vặn có thể cùng Hoàng hậu giết thời gian!"

Lâm đại nhân năm nay cũng sắp sáu mươi tuổi, Lâm Tư Ngữ xem như đứa con đẻ muộn của lão. Đại tỷ Lâm gia lúc trước hầu hạ Hoa Mạch Tiêu, hiện tại cũng được phong làm Thái phi, vào ở Vân Lí am. Lúc này Lâm đại nhân cũng vội vàng đưa tiểu nữ nhi của mình ra, hòng củng cố địa vị.

Hoa Khanh Trần thầm nghĩ trong lòng, đám người này đem hậu cung trở thành trường học tư nhân hay sao?

Hắn cũng không thèm trả lời, ánh mắt chuyển lên người vị Quách đại nhân cuối cùng. Quách đại nhân xem như tuổi trẻ đầy hứa hẹn, năm nay mới ngoài ba mươi nhưng trưởng nữ cũng đã mười sáu, chỉ thấy hắn bình tĩnh nói: "Chúc mừng Hoàng thượng đăng cơ, thần vì chứng minh trung tâm với Hoàng thương nên cố ý mang theo trưởng nữ tiến cung, tự nguyện trở thành tân duyệt Công chúa!"

Vừa dứt lời, mọi người liền ồ lên. Chiêu này của Quách đại nhân đúng là cao tay!

Tân duyệt Công chúa là một danh hiệu, là đại thần nguyện ý dâng lên nữ nhi của mình vào cung trở thành Công chúa, để thay thế những Công chúa thật khi hòa thân hoặc là quân cờ để Hoàng đế thưởng cho tân khoa Trạng nguyên. Cũng có người được Hoàng đế coi trọng mà trực tiếp trở thành cung phi hoặc gả cho Vương gia, nhưng loại tình huống này cũng rất ít, chuyện tốt đều đã bị Công chúa thật chiếm hết nên rất nhiều đại thần cũng không đồng ý.

Hiện thời Hoa Khanh Trần mới đăng cơ, đừng nói Công chúa, ngay cả con nối dòng còn chưa thấy bóng dáng. Hiện tại đưa một tân duyệt Công chúa tiến đến đúng thật là cách hay. Cho dù không thể trở thành cung phi thì cũng có thể giành được hảo cảm của Hoa Khanh Trần, vậy xem như đã thắng được bước đầu tiên.

Hơn nữa tuy rằng hiện tại Hoa Khanh Trần chưa có Công chúa, nhưng Hoa Mạch Tiêu lại có một đống, tất nhiên cũng không cần dùng đến một nữ nhi của đại thần bên ngoài để hòa thân, cho nên ý tứ của Quách đại nhân đó là để Quách Như Sương gần quan được ban lộc!

Nhất thời, mọi người ở đây đều bất an, hối hận sao mình không dùng chiêu này.

Quách An vô cùng vừa lòng với biểu hiện của mọi người, bởi vì có chủ ý như vậy nên hắn cũng không cảm thấy có gì phải sợ hãi, hiện tại chỉ cần đưa khuê nữ vào hậu cung là được!

Quách Như Sương cũng rất biết chuyện hành lễ với Hoa Khanh Trần, môi đỏ bên ngoài, răng trắng bên trong, quả nhiên là tiểu thư khuê các!

Nghe xong cái cớ của bọn họ, Hoa Khanh Trần cũng không vội nói chuyện, chỉ gọi thái giám bưng trà lên cho bọn họ uống.

Hành động này của Hoa Khanh Trần khiến mọi người ở đây hoàn toàn không đoán được suy nghĩ của hắn, không biết vị tân hoàng này là đang vui hay là giận? Trong lòng bọn họ bất an không thôi.

Đường Hương Nhã lại cho rằng lời vừa rồi của ả đã khiến Hoa Khanh Trần không thể từ chối, bày ra một bộ dáng sắp được làm Quý phi mà đánh giá ba nử tử còn lại trong phòng, Đỗ Chân Chân hoàn toàn không nằm trong phạm vi đối thủ của ả!

Đỗ Chân Chân được Đỗ Tướng quân giải huyệt, để ngồi xuống ghế rồi lại điểm trụ.

Hoa Khanh Trần tất nhiên là thấy được thần thái của Đỗ Chân Chân cùng động tác nhỏ của Đỗ Tướng quân, hắn trêu tức nói: "Đỗ tiểu thư sao không uống trà? Là chê trà của trẫm khó uống, không bằng Đỗ phủ sao?"

Hoa Khanh Trần vừa dứt lời đã thấy Đỗ Tướng quân quỳ xuống, giải huyệt đạo cho Đỗ Chân Chân, run run giọng giải thích: "Tiểu nữ không có ý này, xin Hoàng thượng tha thứ!"

Đỗ Chân Chân kêu oan trong lòng, nàng rõ ràng rất muốn uống nước nha, nhưng mà uống không được!

Hoa Khanh Trần phất phất tay, cho Đỗ tướng quân cùng Đỗ Chân Chân đứng lên "Ngồi đi!"

Đỗ Tướng quân thấy Hoa Khanh Trần không phát hỏa mới thở phào một hơi, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Đỗ Chân Chân, ý bảo nàng không cần xằng bậy, rồi kéo nàng ngồi xuống ghế, không phong tỏa lại huyệt đạo nữa.

Đỗ Chân Chân được giải huyệt toàn thân thoải mái xoa xoa thắt lưng, nhưng dưới ánh mắt của Hoa Khanh Trần, nàng cũng không dám làm bậy, liền vội vàng bưng trà lên nhấp một ngụm.

Đường Hương Nhã châm chọc cười, nhấp một ngụm trà rồi ôn nhu hiền dịu nói với Hoa Khanh Trần: "Hoàng thượng, dân nữ khi nào thì có thể vào hậu cung ở?"

Lúc này Đường Hương Nhã không biết tự tin ở đâu ra, một mực chắc chắn Hoa Khanh Trần sẽ chấp nhận ả.

Mọi người cũng nín thở chờ câu trả lời của Hoa Khanh Trần. Nếu hắn đồng ý, vậy cái ghế Quý phi là chắc chắn thuộc về Đường Hương Nhã rồi, tuy không còn vị trí Quý phi nhưng ít nhất bọn họ cũng có cơ hội đưa nữ nhi vào cung.

Ở đây chỉ có Đỗ Chân Chân không cho là đúng. Đường Hương Nhã chính là quá tự cao, sau này sẽ ngã thực thảm!

Hoa Khanh Trần nhấp một ngụm trà, ánh mắt thản nhiên nhìn Đường Hương Nhã, giọng lạnh lùng nói: "Ngươi lúc trước tự lựa chọn vứt bỏ thân phận Trắc phi, phân rõ quan hệ với kẻ sắp bị xử trảm là trẫm, hơn nữa còn cho trẫm một phong hưu thư, lúc này ngươi cư nhiên còn có thể mặt dày tìm đến đây. Đường Hương Nhã, ngươi quá xem trọng bản thân rồi!"

Giọng nói lạnh như băng không mang theo chút cảm tình nào như một mũi tên nhọn bắn về phía Đường Hương Nhã. Trong nháy mắt gương mặt ả trở nên trắng bệch, không còn chút huyết sắc.

Mọi người lại đánh giá Hoa Khanh Trần, quả nhiên, muốn vào hậu cung cũng không dễ dàng!

Đỗ Chân Chân châm chọc cười, Đường Hương Nhã là tự làm tự chịu!

Đường đại nhân nghe thấy lời nói không chút lưu tình như vậy của Hoa Khanh Trần liền vội vã quỳ xuống giải thích: "Hoàng thượng thứ tội, lúc ấy mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, nội tử* vì bảo hộ tiểu nữ nên mới ra hạ sách đó, tiểu nữ hoàn toàn không biết. Vi thần lập tức về hưu nội tử!"

(R: nội tử: vợ).

Lúc này cũng chỉ có thể tìm người đến chịu tiếng xấu thay, Đường Hương Nhã nghe vậy cũng vội vàng hùa theo: "Hoàng thượng, dân nữ là oan uổng a!"

Hiện tại chỉ cần có thể tránh tội là được, không cần quan tâm người kia có phải mẫu thân mình hay không!

Hoa Khanh Trần nghe vậy thì khẽ híp mắt, hai người trước mặt khiến hắn vô cùng chán ghét, vì đạt được mục đích mà không tiếc hy sinh thê tử cùng mẫu thân của mình. Người như vậy sao có thể làm mệnh quan triều đình? Nữ tử như vậy sao có tư cách làm hậu phi?

Những quan viên khác ở đây cũng đều tránh xa người Đường gia. Người như vậy, ngay cả bọn họ cũng không muốn tới gần!

~

Trong Phượng Huyên cung, Liễu Nguyệt Phi đang được Thanh Nhi cùng Hoàng Nhi mặc cung trang lộng lẫy, tuy không thích, nhưng đây là đại biểu cho thân phận của nàng, chỉ cần thân phận này là có thể nói cho người khác sư phụ là của nàng, không cho phép nhìn trộm. Vì điểm này, nàng mặc!

"Thiếu chủ, hôm nay cô thức trễ thật a!" Hoàng Nhi không nhịn được chế nhạo.

Liễu Nguyệt Phi gần đây bởi vì mặt đỏ nhiều quá nên cũng dần miễn dịch mà trở nên chai lì rồi!

Trực tiếp quăng cho Hoàng Nhi một ánh mắt xem thường, nàng nói: "Xem ra có người cũng đến tuổi kết hôn rồi. Nghe nói ai đó cảm tình với Diệt Thiên rất không lệ!"

"Thiếu chủ nói đúng, Hoàng Nhi nếu bây giờ còn không gả, mai mốt sợ là gả không được nữa!" Thanh Nhi vội vàng phụ họa theo, có cơ hội chế nhạo Hoàng Nhi, nàng đến giờ chưa từng bỏ qua!

"Thiếu chủ, Thanh Nhi còn hơn em nửa tuổi, phải là Thanh Nhi gả trước mới đúng. Hơn nữa người ta cùng Diệt Thiên có thù không đội trời chung a, thiếu chủ sao có thể gộp người ta vào cùng một chỗ với Diệt Thiên chứ!" Hoàng Nhi lập tức kháng nghị.

Liễu Nguyệt Phi nhíu mày, quay lại nhìn Hoàng Nhi hồi lâu mới nói: "Có vấn đề!"

Lời nói không ăn nhập của Liễu Nguyệt Phi khiến Hoàng Nhi khó hiểu, chỉ có thể nhìn về phía Thanh Nhi cầu trợ giúp.

Thanh Nhi cười nói: "Tất nhiên là có vấn đề, người ta đang yêu đương nhiên là mặt mày hồng hào rồi a!"

"Thanh Nhi!" Hoàng Nhi vừa nghe thì ra là ý tứ này, mặt liền đỏ đến mức có thể rán trứng, lập tức triển khai đuổi đánh quyết liệt với Thanh Nhi

Đột nhiên ngoài cửa xuất hiện một thân ảnh quen thuộc, Thanh Nhi vừa thấy liền lập tức né sang một bên, Hoàng Nhi không kịp dừng lại, trực tiếp nhào vào lòng người nọ.

Liễu Nguyệt Phi đang xem trò hay vừa thấy vậy liền cao hứng vỗ tay: "Xem ra trong cung sắp có việc vui!"

Thanh Nhi lúc này đã đứng phía sau Liễu Nguyệt Phi cũng hùa theo mà ồn ào.

Hoàng Nhi vừa nhìn thấy người đến, vừa nhảy ra từ trong lòng người nọ vừa mắng to: "Sao huynh lại tới đây?"

Diệt Thiên đến giờ cũng chưa rõ tình huống, không biết tại sao Hoàng Nhi lại tức giận đến vậy, ủy khuất nói: "Ta là tìm đến thiếu chủ!"

Phì –

Liễu Nguyệt Phi cùng Thanh Nhi nhìn bộ dạng của Diệt Thiên thì cười không ngớt miệng.

Hoàng Nhi khó chịu cho Diệt Thiên một quyền vào ngực, sau đó tức giận giậm chân với Liễu Nguyệt Phi cùng Thanh Nhi.

Nhưng là Hoàng Nhi càng như vậy, Liễu Nguyệt Phi cùng Thanh Nhi lại càng cười vui vẻ.

Diệt Thiên vẫn không rõ tình huống hiện tại, quay sang hỏi Hoàng Nhi: "Làm sao vậy? Có chuyện gì mà thiếu chủ cùng Thanh Nhi lại cười vui vẻ đến thế?"

Trong giọng nói có một cỗ chờ mong, tựa như muốn biết Liễu Nguyệt Phi cùng Thanh Nhi rốt cuộc đang cười cái gì để mình cũng cười ké một cái.

Hoàng Nhi tức giận đến thở không ra hơi, lại tống cho Diệt Thiên một quyền, sau đó quay đầu chạy thẳng.

Liễu Nguyệt Phi cười đến ngã ra đất, cũng may cung nữ thái giám trong Phượng Huyên cung đều đã bị nàng điều ra ngoài, bằng không hình tượng của nàng đã hoàn toàn mất hết.

Diệt Thiên liên tiếp ăn hai quyền của Hoàng Nhi. Bản thân Hoàng Nhi là người luyện võ, sức lực đương nhiên rất lớn, hai quyền này khiến Diệt Thiên thiếu chút hộc máu, hắn ủy khuất hỏi Liễu Nguyệt Phi: "Thiếu chủ, sao lại thế này a?" Sao lúc nào người bị thương cũng là hắn hết vậy?

Liễu Nguyệt Phi nhún vai: "Không có việc gì, là ta nghĩ linh tinh mà thôi!"

Loại chuyện tình cảm nam nữ này, bản thân nàng cũng không phải rất rành, không cần tham gia vào.

"Đúng rồi, huynh tới làm gì?" Liễu Nguyệt Phi sửa sang lại hình tượng, nàng hiện tại đã là Hoàng hậu rồi nha.

Diệt Thiên nghe Liễu Nguyệt Phi nhắc nhở cũng nhớ ra mục đích đến đây. Đột nhiên hắn trở nên khẩn trương nói với Liễu Nguyệt Phi: "Thiếu chủ, có năm vị đại nhân mang khuê nữ nhà mình đến gặp Hoàng thượng, trong đó còn có Đường Hương Nhã cũng Đỗ Chân Chân!"

Nghe vậy, đôi mắt lười biếng của Liễu Nguyệt Phi đột nhiên trở nên sắc bén. Nha, ngày đầu tiên đã đến nhìn trộm trượng phu của nàng, không muốn sống chăng!

"Đi, bản cung đi xem xem người nào dám không để ý đến thánh chỉ hôm qua của Hoàng thượng!"

Không cho bọn họ biết mặt một chút, bọn họ liền nghĩ Liễu Nguyệt Phi nàng là dễ chọc sao?

~

Trong ngự thư phòng, không khí vô cùng trầm thấp, có người đã không thở nổi. Đường Hương Nhã nhỏ giọng thút thít, từ lúc đổ tội lên người mẫu thân đến giờ, ả đã quỳ gần nửa canh giờ, Hoa Khanh Trần lại không nói gì, ả không hiểu dụng ý của Hoa Khanh Trần, không nhịn được mà nói: "Hoàng thượng, dân nữ bị oan uổng a, Hoàng thượng không thể không có chứng cớ gì mà gán tội cho dân nữ!"

Đường Hương Nhã nói có vẻ vô cùng nắm chắc. Ả rất tin tưởng mẫu thân sẽ gánh tội thay cho ả, đến khi ả trở thành cung phi rồi lại cứu mẫu thân ra thì có sao?

Suy nghĩ trong lòng Đường Hương Nhã, Hoa Khanh Trần sao có thể không biết?

Hắn châm chọc: "Để ngươi quỳ gối ở đây là có ba lí do. Thứ nhất, dám ở trước mặt trẫm lớn tiếng, còn khóc sướt mướt, không ra thể thống gì! Thứ hai, tự cho là đúng, trong mắt không hề có người trên. Thứ ba đó là……" Nói đến đây, Hoa Khanh Trần tạm dừng một chút, ánh mắt bắn thẳng lên người Đường Hương Nhã đang run sợ như muốn trừng thủng mấy lỗ trên người ả! Giọng lạnh thấu xương như gió ngày đông thổi qua, hắn nói "Thứ ba đó là vì lợi cho bản thân, cư nhiên lôi cả mẫu thân của mình xuống nước. Ngươi thực sự cho rằng trẫm cái gì đều không biết sao? Chỉ bằng điểm này, trẫm đã có thể trị ngươi tội bất hiếu cùng khi quân!" Nói xong, hắn chuyển tầm mắt sang Đường đại nhân đứng bên cạnh "Đường đại nhân, tội khi quân phải làm như thế nào?"

Đường đại nhân nháy mắt như bị sét đánh. Tội khi quân, đó là tội lớn tru di cửu tộc a. Thoáng chốc lão run rẩy không ngừng, môi không chút máu cầu xin tha thứ: "Hoàng thượng tha mạng a Hoàng thượng!"

Đường Hương Nhã lúc này mới biết được mình đã triệt để xong đời, ả cách vị trí cung phi càng ngày càng xa rồi. Gương mặt ả dần trở nên trắng bệch, hồn phách đều bay mất, chỉ có thể khóc hô: "Hoàng thượng, dân nữ làm vậy chính là vì quá yêu người a……"

Nghe được lời của Đường Hương Nhã, Hoa Khanh Trần chỉ cười nhạt. Yêu? Nếu là yêu, tai vạ đến sẽ tự bay sao?

"Niệm tình Đường đại nhân đã tận chức cho Nam Tề, miễn tội chết. Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha! Huỷ bỏ chức vụ của Đường đại nhân, biếm làm thứ dân. Bắt đầu từ ngày mai, người Đường gia không cho phép bước vào kinh thành, ba đời không được làm quan!"

Hoa Khanh Trần không chút khách khí nói, ra vẻ giết gà dọa khỉ, sau đó lại nâng cốc lên nhấp một ngụm trà, thưởng thức vẻ thất kinh của Đường Hương Nhã cùng Đường đại nhân bên dưới.

Mọi người ở đây hoàn toàn ngây người, đây là kết cục của chim đầu đàn. Thì ra lúc trước Đường Hương Nhã đột nhiên trở lại Đường phủ là vì vậy. Nữ tử như thế, nam tử nào có thể nhận chứ? Muốn trách thì trách Đường Hương Nhã tự làm tự chịu đi!

Một thái giám lập tức tiến lên lột mũ quan của Đường đại nhân xuống, kéo hai người bọn họ đi ra ngoài.

Đỗ Chân Chân nhìn một màn thay đổi lớn này, Hoa Khanh Trần đúng là một người thâm tình, đối đãi với Lâm Trắc phi lúc trước cũng như Hoàng hậu bây giờ đều là vì một nữ tử mà buông tha ba ngàn gáo nước. Người như vậy, nàng xem trong mắt, khắc trong lòng, căn bản không tin hắn chỉ vì quyền lực như lời lão nhân nói.

Người như vậy, nàng chắc chắn không thể bước vào lòng, nếu đã thế, tại sao không tiêu sái mà rời đi?

Hiện tại chính là cơ hội, thừa dịp lão nhân không canh chừng, Đỗ Chân Chân lập tức hướng tới Hoa Khanh Trần quỳ xuống, động tác này thật sự là dọa Đỗ Tướng quân phát hoảng. Ông trời, nó định làm gì vậy? Lúc này nói cái gì cũng đều sẽ chết a!

Ánh mắt Hoa Khanh Trần chợt lóe, hắn đang đợi Đỗ Chân Chân mở miệng.

Đỗ Chân Chân nâng môi cười nói: "Hoàng thượng thánh minh, dân nữ có một chuyện khẩn cầu!"

Hoa Khanh Trần mím môi, hắn là muốn xem Đỗ Chân Chân sẽ nói gì!

"Nói!"

Đỗ Chân Chân nghe vậy, lập tức nói: "Tin tưởng Hoàng thượng cũng sẽ không làm khó dân nữ, dân nữ đã sớm bị Hoàng thượng hưu từ lúc ở Thu Minh sơn, dân nữ tất nhiên biết là mình phạm phải sai lầm gì, cũng cam tâm tình nguyện! Nhưng là dân nữ vẫn chưa hầu hạ qua Hoàng thượng, đến giờ vẫn còn thân hoàn bích, nhưng lại mang tiếng là hạ đường thê, nếu muốn gả cho người khác, chỉ sợ cũng là việc khó!"

Nhân cơ hội này, triệt để chặt đứt suy nghĩ muốn đưa nàng vào cung của lão nhân luôn.

Lúc này Đỗ Tướng quân lại bình tĩnh vô cùng, kỳ thực lúc nãy lão mới hiểu được, chỉ cần khuê nữ của mình sống thoải mái là được rồi, chuyện gì cũng không quan trọng!

Bản thân lão vì nàng thỉnh cầu Hoàng thượng cũng là vì không muốn con mình bị người đời chỉ trích, sau đó chết già trong nhà. Đột nhiên lão phát hiện khuê nữ nhà mình rất thông minh, hiện tại để Hoàng thượng tứ hôn, hơn nữa còn thừa nhận thân nữ nhi vẫn còn hoàn bích, giống như Triệu Nhu Nhi, trở thành chính thê cũng không phải việc khó a!

Trong mắt Hoa Khanh Trần chứa ý cười, quả nhiên Đỗ Chân Chân này không có làm hắn thất vọng a!

Tầm tình hắn đột nhiên tốt lên, khiến mọi người ở đây thở phào một hơi, cũng thật sự bội phục Đỗ Chân Chân dám mở miệng vào thời khắc như thế này.

"Như vậy ngươi nói xem ngươi muốn trẫm đáp ứng chuyện gì?" Hoa Khanh Trần không chút để ý nói, lúc trước cưới ba người này cũng là vì Hoa Mạch Tiêu đưa qua, hắn cũng đã tính đến chuyện để bọn họ tái giá, chỉ có Đường Hương Nhã là tự làm tự chịu.

"Dân nữ muốn thỉnh cầu Hoàng thượng tứ hôn!" Lời nói không e dè của Đỗ Chân Chân đúng là đã dọa sợ nhóm nữ quyến ở đây.

Nhưng phần hào sảng cũng thẳnghắn này của nàng cũng khiến bọn họ hâm mộ.

Đỗ Chân Chân không dám quay đầu nhìn mặt lão nhân nhà mình, lại không biết hiện tại Đỗ Tướng quân cũng là vẻ mặt tự hào!

"Vậy ngươi nói xem, người nhìn trúng ai?" Hoa Khanh Trần cũng có phần tán thưởng tính cách thẳng thắn của Đỗ Chân Chân, hiện tại người như vậy là rất hiếm thấy!

"Dân nữ muốn xin Hoàng thượng tứ hôn, dân nữ rất thưởng thức bộ dáng anh dũng của Đông Phương Ngưng Tử Tướng quân trên chiến trường, ái mộ chàng đã lâu!" Đỗ Chân Chân nói tới đây mới có chút thẹn thùng cúi đầu.

Từ nhỏ lớn lên ở quân doanh, nàng đã gặp qua Đông Phương Ngưng Tử, lúc trước không biết tình cảm đó là gì, nhưng hiện tại bảo nàng chọn một người để gả, nàng lại hy vọng đó là Đông Phương Ngưng Tử!

Gương mặt Hoa Khanh Trần giãn ra, trong lòng không khỏi có chút buồn cười. Hai vị Trắc phi đều gả cho huynh đệ tốt của hắn, này là cái gì a?

Nhưng là cô nương người ta đã mở miệng, hắn không tiện cự tuyệt, vừa vặn Đông Phương tiểu tử cũng nên thành gia!

"Trẫm chuẩn!" Hoa Khanh Trần gọn gàng dứt khoát hồi đáp, lập tức kêu Cực Thiên đi viết thánh chỉ!

Đỗ Chân Chân kích động thiếu chút kêu lên, nhưng vẫn rất có lễ phép tạ ơn, cùng lúc đó Đỗ Tướng quân cũng quỳ xuống tạ ơn.

Đỗ Chân Chân kinh ngạc khi thấy lão nhân không những không mắng mà còn cười nhìn nàng, đột nhiên cảm giác nổi da gà……

79. Chương 78

Chương 78: Các Quý nhân, chạy bộ đi

Đỗ Chân Chân cùng Đỗ Tướng quân sau khi lĩnh thánh chỉ liền cao hứng rời khỏi thư phòng, tuy mọi chuyện không như Đỗ Tướng quân mong muốn nhưng nữ nhi có thể lập gia đình cũng là chuyện tốt.

Đỗ Chân Chân trong lòng cũng thoải mái, rốt cục không phải tiểu thiếp nữa rồi!

Đỗ Tướng quân cùng Đỗ Chân Chân rời đi, không khí trong đại điện lại trầm xuống, Hoa Khanh Trần không nói gì, chỉ nhàn nhã uống trà.

Thừa tướng nhịn không được liếc mắt nhìn tiểu nữ nhi một cái, Tô Mạn Nhi hiểu ý gật đầu, sau đó cười nói Hoa Khanh Trần: "Hoàng thượng, để Mạn Nhi châm trà cho người đi!"

Nói xong liền cầm lấy ấm trà bên cạnh đến gần Hoa Khanh Trần, tư thái tao nhã, bước đi lưu loát. Tô Thừa tướng thấy vậy vừa lòng gật đầu, nữ nhi nhà lão quả nhiên rất xuất sắc.

Lâm gia cùng Quách gia lúc này đều cúi đầu, trong lòng lại vô cùng tức giận, cư nhiên bị Tô Mạn Nhi giành trước.

Cực Thiên nhìn Hoa Khanh Trần vẫn chưa có động tác gì, lại nhìn Tô Mạn Nhi đang tiến lên từng bước, đột nhiên có ý muốn một cước đá nàng bay xuống.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói dễ nghe lại mang vài phần trêu tức vang lên "Cũng châm trà cho bản cung luôn đi!"

Liễu Nguyệt Phi một thân quần áo mũ phượng vàng bước đến. Đi đến đâu, tất cả đều vì nàng mà mất hết nhan sắc.

Lâm Tư Ngữ cùng Quách Như Sương thấy vậy cũng hiểu được vì sao Hoàng thượng có thể vì Hoàng hậu mà làm ra quyết định như vậy. Nữ tử trước mắt, tóc mai buông xuống cắm một cây trâm phượng bằng ngọc nghiêng nghiêng, thân thể thanh mảnh câu dẫn hồn phách người nhìn, toàn thân toát lên quý khí Hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ khiến người ta không thể xem nhẹ.

Tô Mạn Nhi cũng dừng bước, trong lòng đột nhiên có chút bất an, đến khi những người khác quỳ xuống mới phản ứng lại, cũng quỳ xuống theo, đồng thời thỉnh an Liễu Nguyệt Phi: "Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

Liễu Nguyệt Phi mang theo Thanh Nhi cùng Diệt Thiên trực tiếp tiêu sái tiến vào, cũng không hành lễ với Hoa Khanh Trần, trên mặt viết hai chữ 'khó chịu' thật to, nàng bước đến ngồi xuống long ỷ, nhìn những người đang quỳ phía dưới.

Diệt Thiên cùng Thanh Nhi cũng không thể làm càn như Liễu Nguyệt Phi, hai người hành lễ với Hoa Khanh Trần: "Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

Lúc này Hoa Khanh Trần mới buông chén trà trong tay xuống mà ôm eo Liễu Nguyệt Phi, đồng thời nói với mọi người phía dưới: "Đều đứng lên đi!"

"Tạ Hoàng thượng, tạ Hoàng hậu nương nương!"

Mọi người nghe xong đều thong thả đứng lên, Tô Mạn Nhi, Quách Như Sương cùng Lâm Tư Ngữ là lần đầu tiên thấy Liễu Nguyệt Phi, lúc trước cho rằng Liễu Nguyệt Phi chỉ là một tục nhân giang hồ, hiện tại mới biết thì ra mình đã quá khinh địch!

Tô Mạn Nhi thất thần trong nháy mắt liền khôi phục lại bộ dáng vốn có. Quả nhiên là tiểu thư khuê các phủ Thừa tướng dạy dỗ, đúng là không thể so sánh với nữ tử bình thường.

"Hoàng hậu nương nương, Mạn Nhi hiện tại châm trà cho người!" Tô Mạn Nhi dịu dàng nói. Nếu Liễu Nguyệt Phi vừa rồi đã kêu nàng châm trà thì nàng cứ làm thôi!

Trong mắt Liễu Nguyệt Phi nhanh chóng hiện lên một tia sáng, nàng cười nói: "Cô nương họ gì? Bản cung không quen cô, gọi cô là Mạn Nhi cũng không tốt!"

Liễu Nguyệt Phi trực tiếp không khách khí nói, vờ thân quen với nàng, cũng không xem lại mình là cọng hành gì!

Trong mắt Hoa Khanh Trần lóe qua ý cười, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra vẻ gì.

Tô Mạn Nhi như bị đánh đòn cảnh cáo, Liễu Nguyệt Phi đây là rõ ràng là làm khó nàng. Nàng đường đường nữ nhi của Thừa tướng, qua miệng Liễu Nguyệt Phi lại trở thành kẻ vô danh tiểu tốt.

Tô Thừa tướng thấy nữ nhi tức giận, tuy trong lòng cũng bất mãn với lời nói của Liễu Nguyệt Phi nhưng người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, đành phải ý tứ bảo Tô Mạn Nhi bình tĩnh chớ giận.

Lâm Tư Ngữ cùng Quách Như Sương nhất thời vui sướng khi người gặp họa, nhưng lại ngại thân phận nên cũng không biểu hiện ra.

Tô Mạn Nhi hít sâu một hơi, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, ra vẻ thân thiết nói với Liễu Nguyệt Phi: "Bẩm Hoàng hậu nương nương, Mạn Nhi họ Tô, chính là nữ nhi của đương kim Thừa tướng!"

Đặc biệt nhấn mạnh hai chữ Thừa tướng.

Liễu Nguyệt Phi rúc vào lòng Hoa Khanh Trần, cười vô cùng xán lạn nói: "Nga, thì ra là nữ nhi của Thừa tướng, bất quá Thừa tướng là ai a? Bước ra cho bản cung nhìn một chút."

Thừa tướng lại làm sao? Trong mắt Liễu Nguyệt Phi nàng, ai cũng không quan trọng.

Gương mặt già nua của Tô Thừa tướng nhất thời tối sầm, Liễu Nguyệt Phi này rõ ràng không để lão vào mắt.

Trong lòng Tô Mạn Nhi cũng trầm xuống, nàng nhất định phải khiến Liễu nguyệt Phi đẹp mặt, để ả biết Tô Mạn Nhi nàng không phải dễ chọc!

Trong lòng Tô Thừa tướng dù vô cùng khó chịu nhưng ngại mặt mũi Hoa Khanh Trần cùng danh hiệu Hoàng hậu của Liễu Nguyệt Phi nên vẫn cắn răng hành lễ: "Thần là Tô Sâm!"

Liễu Nguyệt Phi ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra ngươi là Tô Thừa tướng. Trăm nghe không bằng một thấy, Tô Thừa tướng quả nhiên là gừng càng già càng cay a!"

Nàng vừa nói xong, Lâm Tư Ngữ thiếu chút đã cười ra tiếng. Thì ra trình độ của đương kim Hoàng hậu nương nương cũng chỉ đến thế, quả nhiên là một tục nhân.

Tô Mạn Nhi lại trừng mắt nhìn Lâm Tư Ngữ, người khác không biết, còn nghe không hiểu sao? Liễu Nguyệt Phi đây là đang khinh bỉ phụ thân nàng.

Lâm Tư Ngữ sau khi nhìn đến ánh mắt Tô Mạn Nhi liền lập tức cúi đầu giả vờ giả vịt.

Mặt Tô Thừa tướng nhất thời một trận xanh một trận trắng.

Hoa Khanh Trần thưởng thức hết thảy trước mắt, trong lòng đã cười lớn.

Liễu Nguyệt Phi trừng mắt liếc nhìn Hoa Khanh Trần. Cười cái gì mà cười, chỉ biết trêu chọc hoa đào, thêm việc cho nàng làm!

Hoa Khanh Trần thấy động tác này của nàng liền siết chặt tay ôm nàng vào lòng.

Đối với hành động của Hoa Khanh Trần, Liễu Nguyệt Phi chỉ chu miệng, chuyển tầm mắt trở lại Tô Mạn Nhi đang cầm ấm trà, nàng không kiên nhẫn nói: "Trà lạnh rồi, vẫn là đi đổi một bình khác đi, cũng không cần phiền đến Tô tiểu thư cô!"

Liễu Nguyệt Phi nói vừa xong, Thanh Nhi liền bước lên cầm lấy ấm trà trên tay Tô Mạn Nhi, chỉ để lại một mình cô ả đứng đó trợn mắt há hốc.

Trong lòng Liễu Nguyệt Phi thầm cười lạnh, nàng quét mắt nhìn sáu người đứng đây rồi châm chọc nói: "Hôm nay ba vị đại nhân mang nữ quyến vào cung, hẳn là không phải vì việc của triều đình chứ? Có chuyện gì có thể nói cho bản cung nghe một chút."

Sắc mặt Tô Mạn Nhi xanh mét lui về đứng sau lưng Tô Thừa tướng, không muốn nhìn Liễu Nguyệt Phi thêm chút nào nữa.

Quách An vẫn giữ bộ dáng như trước, mặt than nói với Liễu Nguyệt Phi: "Bẩm Hoàng hậu nương nương, vi thần là biểu thị lòng trung thành với Hoàng thượng mà tình nguyện hiến nữ nhi cho Nam Tề, trở thành tân duyệt Công chúa!"

Nghe vậy, Liễu Nguyệt Phi nhíu mày. Nàng tuy không phải người lớn lên trong cung nhưng đối với danh hiệu tân duyệt Công chúa này cũng rất rành rẽ, là tư tâm của người cầm quyền, đồng thời cũng là vật phẩm giao dịch giữa Hoàng đế và thần tử.

Liễu Nguyệt Phi quay đầu nhìn thoáng qua Quách Như Sương, thầm cười lạnh trong lòng. Xem ra là muốn gần thủy ban công, gần quan ban lộc.

Thừa tướng nàng còn không để vào mắt thì sẽ coi trọng Quách An sao?

"Quách đại nhân vì nước hy sinh, đền đáp Hoàng thượng, quả nhiên là đại nhân tốt của Nam Tề, quan phụ mẫu của dân chúng!" Lời nói đột nhiên của Liễu Nguyệt Phi khiến Quách An vô cùng vui vẻ, trong lòng cũng càng thêm khẳng định cách của mình đúng là cách tốt.

Quách Như Sương cũng kinh hỉ, xem ra nàng có hy vọng được vào cung rồi.

Lâm đại nhân hiện tại đang vô cùng rối rắm. Hay là lão cũng để Tư Ngữ vào cung làm tân duyệt Công chúa?

Nhìn biểu cảm của mọi người đứng dưới, Liễu Nguyệt Phi tiếp tục nói: "Nhưng Quách đại nhân lại không phải là một phụ thân tốt. Vì chứng minh lòng trung thành mà hy sinh nữ nhi của mình, để lợi ích bản thân được thiết lập trên đau khổ của nữ nhi. Phụ thân như vậy chính là sỉ nhục của Nam Tề!"

Lời nói đột nhiên thay đổi của Liễu Nguyệt Phi khiến Quách An hoảng hốt trong lòng. Từng câu từng chữ của nàng như những thanh kiếm sắt, lần lượt giáng tội danh xuống đầu hắn. Quách An cũng không giữ được trấn định mà quỳ sụp xuống, Quách Như Sương thấy vậy lập tức giải thích: "Xin Hoàng hậu nương nương đừng trách tội gia phụ, Như Sương là tự nguyện vào cung. Như Sương thân là con, đương nhiên phải tẫn hiếu, có thể hy sinh vì phụ thân là vinh hạnh của Như Sương. Hoàng hậu nương nương chắc cũng không muốn thấy Như Sương làm đứa con bất hiếu chứ?"

Những lời này của Quách Như Sương hoàn toàn có lý, nội dung đều nói đến hai chữ trung hiếu. Tô Mạn Nhi cười nhạt, nhưng đồng thời cũng không khỏi bội phục năng lực ứng biến của Quách Như Sương.

Lâm đại nhân thấy vậy cũng vội vàng đẩy Lâm Tư Ngữ ra. Lâm Tư Ngữ đột nhiên bị đẩy thì hoảng hốt, lúc hoàn thần lại mới phát hiện mình đã thành điểm chú mục của mọi người, đành phải kiên trì nói: "Hoàng hậu nương nương, Tư Ngữ cũng nguyện ý trở thành tân duyệt Công chúa vì lòng tận trung của phỦthân!"

Lâm đại nhân vừa lòng nhìn nữ nhi của mình. Quách Như Sương cùng Quách An quỳ bên cạnh thì lại âm thầm hỏi thăm tổ tông mười tám đời của lão.

Tô Mạn Nhi cực kì khinh thường hành động trơ trẽn của Lâm Tư Ngữ, nhưng cũng âm thầm hâm mộ nàng ta có thể thay đổi tình hình, mà nàng bởi vì là nữ nhi của Thừa tướng nên giờ khắc nào cũng phải chú ý đến hình tượng.

Liễu Nguyệt Phi khó chịu trong lòng, tay nhỏ sau lưng hung hăn nhéo Hoa Khanh Trần một cái khiến Hoa Khanh Trần đau đến nhíu chặt mày. Phát tiết xong nàng mới nói với đám người phía dưới: "Hiện thời Công chúa chưa xuất giá cũng hơn mười người, không cần Quách đại nhân cùng Lâm đại nhân tận trung như thế, cũng không cần Quách tiểu thư cùng Lâm tiểu hy sinh đến vậy!"

Mấy chữ cuối cùng, Liễu Nguyệt Phi còn nhấn mạnh, nhất thời khiến Quách Như Sương cùng Lâm Tư Ngữ đều vỡ mộng.

Tô Mạn Nhi cười nhạt nhìn hai người đang quỳ phía trước. Chẳng lẽ còn chưa nhìn ra sao? Vị Hoàng hậu trước mắt này đã biết mục đích bọn họ đến đây, làm sao có thể để hai người các ngươi vào cung chứ?

Tô Mạn Nhi không khỏi ngẩng đầu nhìn hướng Hoa Khanh Trần, nhất thời bị bộ dáng lười nhác của hắn mê muội. Trong mắt hắn mang theo vẻ sủng nịch nhìn Liễu Nguyệt Phi bên cạnh, tùy ý để nàng ta đùa bỡn bọn họ trong tay.

Thoáng chốc, nàng vô cùng hâm mộ Liễu Nguyệt Phi, cũng muốn trở thành thiên hạ được Hoa Khanh Trần nâng nhiu như vậy. Được nam nhân cường đại đến thế sủng ái, vậy cả đời này nàng cũng không còn gì hối tiếc.

Hoa Khanh Trần đột nhiên nhìn về phía Tô Mạn Nhi, trong thoáng chốc, sủng nịch trong mắt hắn hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại vẻ lạnh như băng.

Tô Mạn Nhi lúc này cảm giác trong lòng đang rỉ máu. Nam tử trước mắt chưa bao giờ có nàng!

Nhưng là, nàng cũng không cam tâm, không cam lòng.

"Hôm qua nghe thánh chỉ là Hoàng thượng vì Hoàng hậu nương nương hủy bỏ hậu cung, kiếp này không có người khác. Mạn Nhi sau khi biết được vô cùng cảm động, cũng rất hâm mộ. Nhưng nếu Mạn Nhi là Hoàng hậu nương nương, Mạn Nhi sẽ không làm thế, bởi vì như vậy chính là đại bất kính trong thiên hạ. Chẳng lẽ Hoàng hậu nương nương không biết cái gì gọi là thất xuất chi điều sao? Không thuận cha mẹ, là nghịch đức; không con, là tuyệt hậu; dâm, là loạn tộc; đố*, là loạn gia; có bệnh nan y, là không thể chung sống; nói nhiều, là ly thân; trộm cắp, là phản nghĩa. Hiện tại xem ra, nương nương là phạm phải 'đố' trong thất xuất rồi!"

(R: đố trong đố kị).

Tô Mạn Nhi nói một hơi, hiện tại đầu nàng đang nóng nảy nên không thể kiềm chế.

Tô Thừa tướng nhất thời lo lắng nhìn về phía Tô Mạn Nhi, nha đầu nay hôm nay sao lại không có quy củ đến vậy?

Bốn người còn lại cũng kinh ngạc giương mắt nhìn Tô Mạn Nhi. Nàng không muốn sống nữa sao? Dám nói Hoàng hậu nương nương như vậy?

Quả nhiên, Hoa Khanh Trần toàn thân tản ra sát khí, ánh mắt như cuồng sư bắn thẳng đến chỗ Tô Mạn Nhi.

Tô Mạn Nhi nhất thời toàn thân phát run, lúc này mới ý thức được mình vừa đem lời trong lòng toàn bộ nói ra, liền lập tức bị dọa đến quỳ sụp xuống, muốn mở miệng giải thích lại đột nhiên bí từ, cả người lâm vào nỗi sợ hãi vô hạn.

Lúc này Liễu Nguyệt Phi kéo Hoa Khanh Trần đang sắp bùng nổ lại, những nữ nhân này đuổi đi một sẽ có kẻ thứ hai, hiện tại có một Tô Mạn Nhi bất kính với nàng, khó đảm bảo sau này sẽ không có Tô Mạn Nhi thứ hai, thứ ba. Lúc này nàng muốn tiêu diệt một lần sạch hết đám ruồi bọ này.

"Lời của Tô tiểu thư rất đúng, bản cung nghe xong cũng thông suốt!" Đuôi mắt Liễu Nguyệt Phi cong lên một nụ cười, nhưng nụ cười này lại khiến người ta nổi da gà.

Đầu óc Tô Mạn Nhi lúc này không thể sử dụng, đã rơi vào trạng thái tê liệt hoàn toàn.

Cực Thiên Diệt Thiên Thanh Nhi khó hiểu nhìn về phía Liễu Nguyệt Phi, nhưng trong lòng cũng phần nào đoán được, hơn phân nửa là thiếu chủ lại định đùa dai.

Thấy Liễu Nguyệt Phi đã có cách, Hoa Khanh Trần cũng lười ra tay. Khác biệt lớn nhất giữa hắn và Nguyệt Nhi chính là hắn thích động thủ, còn Nguyệt Nhi lại thích nói chuyện.

Lâm Tư Ngữ rất biết nhìn sắc mặt người khác, tuy nàng không giỏi ăn nói, cũng không thông minh như Tô Mạn Nhi cùng Quách Như Sương, nhưng nhìn sắc mặt người khác mà ứng biến là điều từ nhỏ nàng đã học được. Hiện tại tình huống này là nàng không nên thể hiện, đây cũng là Tô Mạn Nhi tự tìm, ai bảo bình thường nàng ta ỷ mình là nữ nhi của Thừa tướng nên cao ngạo.

Lúc này trong lòng Tô Mạn Nhi đã rối bời. Bình thường nàng cũng chỉ đấu với một ít tiểu thư tầm thường, bây giờ đụng chuyện lớn như vậy, quả thật không biết nên làm cách nào, cũng không thèm quan tâm cái gì hình tượng mà quỳ mọp trên đất, toàn thân phát run.

Liễu Nguyệt Phi nhìn một màn này, trong lòng rất muốn cười. Có gan nói lại không có gan chịu sao?

Bất quá Liễu Nguyệt Phi bây giờ còn chưa muốn buông tha dễ như vậy, nếu không khó tránh khỏi sau này ả lại tiếp tục kiêu ngạo vểnh đuôi. Hiện tại phải cho ả biết mặt một chút để không dám đánh chủ ý lên người sư phụ nữa, cũng là để giết gà dọa khỉ!

"Tô tiểu thư, cô vì sao còn quỳ a. Bản cung đã nói lời cô rất đúng, bản cung còn muốn cám ơn Tô tiểu thư đã nhắc nhở bản cung!"

Liễu Nguyệt Phi uống trà Thanh Nhi bưng lên, đồng thời nói với Tô Mạn Nhi đang quỳ dưới đất.

Lúc này Tô Mạn Nhi trợn tròn mắt, Quách Như Sương không thể tin, Lâm Tư Ngữ phát ngốc. Hoàng hậu đây là có ý gì?

Liễu Nguyệt Phi nhìn thần sắc bọn họ, cũng biết ba con cá đã cắn câu, hiện tại nàng muốn đưa bọn họ lên càng cao, đến lúc ngã sẽ càng thảm hơn!

Âm thầm tính toán trong lòng, bên ngoài Liễu Nguyệt Phi lại cười nói: "Đa tạ Tô tiểu thư nhắc nhở, xem ra bản cung đúng là không thể độc bá Hoàng thượng".

Liễu Nguyệt Phi nói xong liền nhìn về phía Hoa Khanh Trần, Hoa Khanh Trần nhíu mày nhìn cảnh cáo nguy hiểm mãnh liệt trong mắt nàng, không cho phép hắn lộn xộn!

Khóe miệng Hoa Khanh Trần run rẩy, nhưng cũng không nhiều lời, tùy ý Liễu Nguyệt Phi muốn làm gì làm!

Nỗi sợ hãi vốn tràn ngập trong lòng Tô Mạn Nhi nhất thời biến mất, thay vào đó còn là cao hứng cùng chờ mong. Xem ra Hoàng hậu là bị mắng tỉnh rồi?

Lâm Tư Ngữ vội vàng nhìn sắc thái trên mặt mọi người, cũng đợi cơ hội đến.

Quách Như Sương bình tĩnh quan sát hết thảy trước mắt, trong đầu cũng chuyển động suy nghĩ.

Ba vị đại nhân vốn lo lắng vô cùng, hiện tại cũng dần có hy vọng.

"Hậu cung này chỉ có một mình bản cung cũng thật sự nhàm chán." Liễu Nguyệt Phi cố ý chậm rãi không nói vào đề, thưởng thức biểu cảm của người đứng dưới, có vẻ vô cùng hưởng thụ. Mà Hoa Khanh Trần cũng tựa vào long ỷ nhìn nàng. Này với hắn mà nói mới là cảnh đẹp.

Tim của mọi người nhảy lên đến cổ họng, chỉ chờ đợi lời nói của Liễu Nguyệt Phi.

"Bản cung độc bá hậu cung, đúng là cũng không tốt đối với thanh danh của bản cung!"

Tất cả mọi người thiếu chút chửi thề, Liễu Nguyệt Phi sao còn chưa nói đến trọng điểm!

"Ừm, nếu đã vậy, bản cung liền quyết định……"

Nói trọng điểm nói trọng điểm, rốt cục đến trọng điểm!

"Liền phong các vị tiểu thư làm Quý nhân, trước tiên ở hậu cung học tập một chút lễ nghi, sau đó đủ tư cách mới nhận sắc phong của Hoàng thượng đi!"

Những lời này của Liễu Nguyệt Phi khiến sáu người đứng dưới mừng đến thiếu chút giơ chân, nhưng ngại thân phận cùng hình tượng nên chỉ có thể cố nén cười. Chỉ cần tiến cung, chỉ cần trèo lên được long sàng, vậy còn sợ sau này không có vinh hoa phú quý sao?

"Vi thần/dân nữ tạ ơn Hoàng hậu nương nương, tạ ơn Hoàng thượng!" Mọi người đồng loạt tạ ơn, chỉ chờ về nhà thắp hương bái tế tổ tông!

Từ đầu đến cuối, Hoa Khanh Trần đều thực 'nghe lời' mà không nói gì, để Liễu Nguyệt Phi muốn chơi thế nào thì chơi!

Nhưng trong mắt sau người lại thành Hoa Khanh Trần cam chịu. Tô Mạn Nhi thẹn thùng cúi đầu, cũng quên mất ánh mắt nghiêm khắc của Hoa Khanh Trần lúc trước.

Liễu Nguyệt Phi thấy lửa còn chưa đủ lớn, tiếp tục quạt: "Hậu cung ba ngàn, ba vị tiểu thư tất nhiên là không đủ. Cực Thiên, truyền lệnh xuống, nữ quyến quan viên thất phẩm trở lên, chỉ cần từ mười ba đến mười bảy tuổi, chưa hôn, đều đưa vào cung đi!"

Muốn tới, liền cùng nhau giáo huấn một chút, như vậy mới nhớ lâu.

Nhất thời sắc mặt Tô Mạn Nhi lại trở nên khó coi, Hoàng hậu này cũng quá không có đầu óc rồi!

Quách Như Sương cũng khinh bỉ 'suy nghĩ' của Liễu Nguyệt Phi, quả nhiên là miệng cọp gan thỏ!

Chỉ có Lâm Tư Ngữ không suy xét, cũng không khinh bỉ 'ý nghĩ' đó. Nàng vẫn luôn quan sát bộ dáng Hoa Khanh Trần, nhưng hoàn toàn không đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, vì sao hắn lại không chút ý kiến với quyết định của Hoàng hậu, là do hắn thích Liễu Nguyệt Phi nên mới tùy ý nàng ta sao? Nhưng cũng không phải là rất thích, nếu không hắn đã sớm phản đối. Đột nhiên nàng cảm giác được Hoa Khanh Trần vô cùng bí hiểm, nàng không dám trêu chọc.

Cực Thiên nghe được lời Liễu Nguyệt Phi, thiếu chút không nhịn được cười. Quả nhiên là thiếu chủ nhà hắn, đúng là cao thủ chỉnh người số một! Nghĩ vậy nhưng Cực Thiên vẫn vờ hồi đáp: "Dạ, thần hiện tại đi ngay!"

"Cứ như vậy, các vị tiểu thư cũng trở về chuẩn bị vào ở Xuân Hoa cung đi. Bản cung cũng mệt mỏi rồi, cùng Hoàng thượng đi trước!"

Liễu Nguyệt Phi nói xong liền kéo Hoa Khanh Trần rời đi, Hoa Khanh Trần cũng vô cùng phối hợp đi theo nàng.

Tô Mạn Nhi tức muốn hộc máu. Xuân Hoa cung? Xem nàng là tú nữ sao?

(R: chứ là gì ??:|)

~

Ý chỉ của Hoàng hậu khiến toàn thành oanh động. Hôm qua ở đại điện phong Hậu, Hoàng thượng mới nói không cưới người khác, hôm nay Hoàng hậu đã ra chỉ như vậy. Chẳng lẽ tối qua Hoàng hậu không hầu hạ Hoàng thượng được vừa ý nên mới hạ chỉ như vậy để bù lại sao?

Như vậy thật ra lại vừa ý một số người muốn đưa nữ nhi vào cung, cũng làm khó mấy đôi uyên ương mệnh khổ.

Xuân Hoa cung vốn chính là cung điện nghênh đón tú nữ đợt trước, tất nhiên là vô cùng lớn, nhưng năm nay toàn bộ tú nữ đều được phong làm Quý nhân mà vẫn đưa đến đây.

(R: ý là tất cả tú nữ khi vào tuyển tú đều chưa có danh hiệu nên mới ở chung trong Xuân Hoa cung. Bây giờ được phong Quý nhân, theo lý thì nên có cung điện riêng nhưng vẫn phải ở chung trong đó).

Bất quá cũng chỉ là một danh hiệu mà thôi.

~

Trong Phượng Huyên cung, Liễu Nguyệt Phi không vui đùa bỡn khối gỗ, trên mặt viết hai chữ 'khó chịu' bự chảng.

Hoa Khanh Trần ngồi bên cạnh nhìn sắc mặt đỏ hồng của nàng, nói: "Gỗ cũng bị nàng tước hết rồi, nàng rốt cuộc đang làm cái gì vậy?"

Liễu Nguyệt Phi vừa nghe, nhất thời kinh ngạc nhìn lại khối gỗ trên tay, quả nhiên đã bị tước thành bút chì. Nàng hờn dỗi quăng qua một bên, cầm một khối khác tiếp tục tước!

Hoa Khanh Trần tất nhiên biết tại sao Liễu Nguyệt Phi phát hỏa, hắn nhún vai bất đắc dĩ nói: "Những nữ nhân đó, là nàng cho phép vào cung!"

Hắn còn rất nghe lời của nàng, không cho phép nhiều lời thì không nhiều lời!

Không nhắc tới thì thôi, vừa nhắc, cơn tức của Liễu Nguyệt Phi lại càng lớn, hoàn toàn là núi lửa bùng nổ!

"Một đám tiểu tam tiểu tứ tiểu ngũ tiểu lục…… xem ta có tiêu diệt các ngươi hay không!"

Liễu Nguyệt Phi cầm lấy khối gỗ, xem nó như đám nữ nhân ong bướm kia, ra sức mà tước. Không bao lâu, một khối gỗ thô đã thành kim may áo.

Khóe miệng Hoa Khanh Trần run rẩy. Đồ đệ bảo bối của hắn quả nhiên không dễ chọc!

~

Trong Xuân Hoa cung, Tô Mạn Nhi mang theo nữ tì chọn phòng sáng sủa nhất, sau đó đứng ngay cửa ngẩn người.

Nàng rốt cục vào được hoàng cung, nhất định sẽ bước lên vị trí Liễu Nguyệt Phi đang ngồi, cũng muốn nam tử cường đại kia sủng nịch nhìn nàng. Nàng muốn là nữ nhân cao quý nhất, hạnh phúc nhất trên đời.

Trong lòng âm thầm thề, nháy mắt trên mặt đổi sang một nụ cười dịu dàng, nhận lấy một chồng ngân phiếu từ tay tì nữ đưa a ma, nhỏ giọng nói: "Về sau ở trong cung, còn nhờ ma ma chiếu cố nhiều hơn!"

Ma ma lớn tuổi hầu như cả đời ở trong cung nhận lấy ngân phiếu của Tô Mạn Nhi liền cười híp mắt, đáp: "Chút lòng thành, Quý nhân sau này có lên cao rồi cũng đừng quên ma ma!"

Tô Mạn Nhi hiểu ý cười nói: "Mạn Nhi đương nhiên nhớ kỹ ma ma, hiện tại Mạn Nhi còn cần ma ma trợ giúp!"

Ma ma tất nhiên cũng biết Tô Mạn Nhi muốn hỏi cái gì, liền nhíu mày nói: "Ma ma liền nói cho Tô Quý nhân một chút. Tân Hoàng thích ở ngự hoa viên uống trà phê duyệt tấu chương!" Hoa Khanh Trần đăng cơ chưa bao lâu, ma ma đương nhiên không đoán được thói quen, nhưng hai ngày nay Hoa Khanh Trần đều là ở ngự hoa viên phê duyệt tấu chương.

Tô Mạn Nhi vừa lòng gật đầu, lại nhét vào tay ma ma một ít ngân phiếu, ma ma lúc này mới vừa lòng rời đi.

Bên cạnh phòng Tô Mạn Nhi là Quách Như Sương. Quách Như Sương lớn hơn Tô Mạn Nhi một tuổi, nàng tất nhiên cũng biết nhược điểm của mình, lúc này có thể bước vào hậu cung, tất nhiên là phải giữ vững địa vị trước đã, nàng quay sang nói với ám vệ phụ thân bồi dưỡng bên cạnh: "Đi theo dõi tất cả Quý nhân trong Xuân Hoa cung, một khi phát hiện có cái gì dị thường, phải đến nói cho ta!"

Ám vệ tựa như một đôi mắt tránh trong tối, có tình báo như vậy mới có thể bất bại.

Ám vệ gật đầu đáp lại Quách Như Sương, sau đó liền xoay người rời đi. Ám vệ bình thường đều là một ít người đặc biệt được bồi dưỡng thành, ám vệ bên người Quách Như Sương chính là một gã câm điếc.

(R: ==", gì kì vậy).

Lâm Tư Ngữ ở phòng phía Tây, cách chỗ Tô Mạn Nhi cùng Quách Như Sương có chút xa, lúc này đang bất an đi lại trong phòng. Nàng không biết suy nghĩ nhiều như Tô Mạn Nhi cùng Quách Như Sương, chỉ biết nhìn sắc mặt người khác mà làm việc. Hiện tại không có người nào để nàng nhìn mặt đoán ý, trong lòng nàng liền trở nên bất an.

~

Buổi chiều, những nữ tử thỏa yêu cầu cơ hồ đều đã vào cung, Xuân Hoa cung cũng trở nên náo nhiệt hơn.

Sáng sớm ngày tiếp theo, các vị tiểu thư hầu hết đều có thói quen ngủ để mỹ dung, bản thân cũng không có việc gì phải làm, đương nhiên sẽ không dậy sớm. Nhưng Liễu Nguyệt Phi lại sát phong cảnh, giờ Mão* đã đến Xuân Hoa cung, nhất thời toàn bộ Xuân Hoa cung vang lên tiếng chiêng trống um sùm. Những nữ tử đang ngủ say nghe nói Hoàng hậu đến lập tức bị dọa, nhanh chóng mặc quần áo, chạy đến chủ điện ở Xuân Hoa cung hành lễ với Liễu Nguyệt Phi: "Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

(R: giờ Mão: 5-7h sáng).

Ở đây có tổng cộng một trăm lẻ tám nữ tử phù hợp yêu cầu, ít nhất mười ba tuổi, lớn nhất cũng chỉ mười bảy tuổi, hoàn toàn đều ở trong phạm vi. Liễu Nguyệt Phi không khỏi cảm thấy đau đầu. Nha, mấy quan viên này đúng là sinh không ít a!

Liễu Nguyệt Phi xoay xoay nhẫn vàng trên tay, nói với một trăm lẻ tám nữ tử: "Đều đứng lên đi!"

"Tạ Hoàng hậu nương nương!"

Mọi người ngoài miệng nói tạ ơn nhưng trong lòng cũng là khinh bỉ hành động bất ngờ của Liễu Nguyệt Phi, không có việc gì trời còn chưa sáng chạy tới làm chi a?

Lại không ngờ câu tiếp theo lại càng khiến các nàng hộc máu!

"Nữ tử ở Nam Tề tuy nhiều nhưng trường thọ rất ít. Hơn nữa nữ tử không giống nam tử phải lo lắng việc nước, hầu hết chỉ ở nhà giúp chồng dạy con, mà các cô đều là cô nương chưa lấy chồng, cả ngày không có chuyện gì chỉ ở trong phòng, đúng là nhàm chán, đồng thời thân thể cũng không tốt, như vậy rất dễ ảnh hưởng đến sự khỏe mạnh của con nối dòng về sau. Con cái hoàng gia sao có thể không khỏe mạnh được, cho nên bắt đầu từ hôm nay, các cô sẽ thức dậy vào giờ Mão để chạy bộ một canh giờ, từ Hoàng Nhi giám sát. Người không chạy hoặc không hoàn thành đều coi như không hợp cách, trở về nhà, cả đời không được vào cung làm phi!"

Vừa dứt lời, người bên dưới lập tức ồ lên. Các nàng đều là tiểu thư khuê các nũng nịu, sao có thể chịu khổ được như vậy!

Hoàng Nhi lúc này xuất ra khí phách của Quỷ Quái quát lớn: "Tranh cãi như vậy còn ra thể thống gì. Ai không vừa lòng hiện tại có thể trở về!"

Lời này vừa nói xong, đúng là có một số người bước ra, cúi chào Liễu Nguyệt Phi một chút liền quay người rời đi.

Có người là bản thân không muốn vào cung, cũng có người là không thể chịu khổ được.

Liễu Nguyệt Phi tiếp tục xoay xoay nhẫn, không nhiều lời. Hoàng Nhi tiếp tục nói: "Người bỏ cuộc, chung thân không được vào cung!"

Một ít người vừa định đi lại rụt về, không dám có thêm động tác gì.

Một trăm lẻ tám giờ chỉ còn lại tám mươi ba người, Liễu Nguyệt Phi thầm cười trong lòng. Quả nhiên vẫn có những nữ tử không muốn vào cung làm phi!

Thấy không còn ai muốn đi nữa, Hoàng Nhi liền mang mọi người bắt đầu chạy bộ, Liễu Nguyệt Phi thì thừa dịp trở về ngủ bù. Thức sớm như vậy, nàng vẫn là ăn không tiêu.

Đừng nói để những cô nương này chạy một canh giờ, chỉ mười phút bọn họ đã chịu không nổi, phải nhờ nha hoàn đỡ đi.

Hoàng Nhi thấy vậy trong lòng vô cùng khinh bỉ. Lúc trước khi thiếu chủ huấn luyện nàng còn dữ dội hơn thế này nhiều. Quả thật là tiểu thư khuê các, ba tấc giày vàng.

Tô Mạn Nhi không kịp thở bất mãn nói với Hoàng Nhi: "Có thể chậm một chút, nghỉ ngơi một chút hay không a!"

Bản thân Hoàng Nhi đã nhìn không vừa mắt những người này, hơn nữa bọn họ còn dám nhìn trộm môn chủ nhà nàng, tất nhiên sẽ không có sắc mặt tốt đối với họ, nàng trực tiếp không khách khí nói với Tô Mạn Nhi: "Tô tiểu thư nếu không chịu nổi thì có thể rời đi!"

Tô Mạn Nhi tức giận đến cắn răng, vậy không phải muốn chỉnh nàng sao! Nàng đã nói rồi, Liễu Nguyệt Phi sao có thể dễ dàng đồng ý như vậy chứ, thì ra là đổi một cách khác đến chỉnh người! Bất quá Tô Mạn Nhi nàng cũng không phải người dễ dàng chịu thua như vậy!

Một canh giờ chạy bộ buổi sáng đối với những tiểu thư khuê các này mà nói, hoàn toàn chính là thống khổ như chết dần chết mòn. Chạy một lúc cũng chỉ còn bốn mươi sáu người!

Bỏ cuộc một nửa, Hoàng Nhi nhíu mày nhìn bọn họ. Nếu là nàng, nàng sẽ là người bỏ cuộc đầu tiên, vọng tưởng muốn đối đầu với thiếu chủ sao?

Phương pháp chỉnh người của thiếu chủ so với số lượng kiến trên đời còn muốn nhiều hơn!

Bốn mươi sáu người mệt mỏi lết thân thể đổ một tầng mồ hôi về phòng liền trực tiếp đổ xuống giường ngủ. Vừa nghĩ đến sau này mỗi sáng đều phải chạy bộ như vậy, không bằng giết bọn họ luôn đi!

Đáng tiếc bọn họ về phòng chưa được một khắc chung*, chuông lớn trong Xuân Hoa cung lại bị gõ vang. Mọi người đều vẻ mặt cầu xin đi đến đại sảnh.

(R: một khắc chung là khoảng 10 phút).

Trong đại sảnh không thấy bóng dáng Liễu Nguyệt Phi, chỉ có một cung nữ diện mạo hòa ái. Toàn bộ mọi người đều trực tiếp đi trở về, hiện tại bọn họ không có khí lực so đo với một cung nữ.

Nhưng là vừa bước đến cửa, Hoàng Nhi đã giống như Quỷ Sát đi đến. Không biết sức lực ở đâu ra, mọi người đồng loạt đứng thẳng lên, không dám làm càn gì trước mặt Hoàng Nhi.

Thanh Nhi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, thiếu chút cười ra tiếng. Hoàng Nhi hiện tại cũng thành Quỷ Mị rồi, khiến người ta sợ hãi như vậy. Hoàng Nhi cũng chỉ có thể bất lực nhún vai nhìn Thanh Nhi.

Thanh Nhi cất giọng dịu dàng nói: "Các vị Quý nhân vừa chạy xong, nếu lập tức ngồi xuống sẽ khiến dáng người biến dạng!"

Kỳ thực chính là mông trở nên lớn, nhưng Thanh Nhi lại lựa chọ cách nói mép. Mọi người sau khi nghe được cũng bị dọa đến không dám ngồi nữa, dáng người này chính là tiền vốn của các nàng a!

Thanh Nhi vừa lòng nhìn thay đổi của bọn họ, nghĩ đến phân phó của Liễu Nguyệt Phi, liền không có ý tốt nói: "Nếu cùng là đứng, vậy cũng đừng lãng phí thời gian. Chúng ta học tập lễ nghi đi"

Nói là lễ nghi, thực ra là để nhóm tiểu thư đang tê chân học tập nên đi như thế nào. Một lát nhấc chân một lát buông xuống, mỗi một lần nhấc chân đều ít nhất năm phút.

Có tiểu thư không cẩn thận té xuống, Thanh Nhi cũng không khách khí nói không hợp lệ, sau đó liền nâng ra khỏi cung.

Hiện tại mọi người mới biết, thì ra Thanh Nhi này cũng giống Hoàng Nhi, tâm địa đều ngoan tuyệt.

Trong lòng tuy nghĩ vậy nhưng ngoài mặt cũng không dám làm càn, nếu không không biết sẽ lại có cách gì đến sửa trị bọn họ nữa. Các nàng hiện tại cần phải làm là nén giận, chờ đến khi được phong phi sẽ đòi lại sau.

Thanh Nhi tất nhiên biết suy nghĩ của những người này, nàng sao có thể để bọn họ có cơ hội chứ?

Thời gian nhấc chân càng lúc càng dài hơn, một canh giờ sau cũng chỉ còn ba mươi hai nữ tử. Mới hai canh giờ mà chỉ còn ba mươi hai người, này không khỏi khiến người ta e ngại.

Sau thời gian này, Liễu Nguyệt Phi tất nhiên cũng biết nên cho các nàng một chút ngon ngọt, để các nàng ngủ đủ, đến chiều lại học một chút mấy thứ cầm kì thư họa. Ba mươi hai nữ tử cũng quên đi khổ cực ban sáng, khôi phục lại bộ dáng tự tin vốn có.

Trong ba mươi hai nữ tử, có cả Tô Mạn Nhi cùng Quách Như Sương, Lâm Tư Ngữ đã sớm khóc lóc rời đi lúc chạy bộ.

Tô Mạn Nhi thừa dịp thời gian rảnh rỗi buổi chiều mà đi đến ngự hoa viên.

Quách Như Sương ngay lúc đó được ám vệ báo lại nên cũng đi theo tới ngự hoa viên.

~

Trong ngự hoa viên, đủ loại hoa cúc nở rộ, hoàn toàn có thể so sánh với cảnh tượng trăm hoa đua sắc muôn hồng nghìn tía ngày xuân.

Tô Mạn Nhi nhìn đình hóng mát trống không trong ngự hoa viên, trong lòng nhất thời mất mát không ít. Xem ra Hoàng thượng hôm nay không đến.

Nha hoàn Thủy Mặc bên cạnh thấy biểu cảm mất mát của Tô Mạn Nhi, tất nhiên cũng biết tiểu thư nhà mình vì sao lại như vậy nên an ủi nói: "Tiểu thư, nếu không cô đợi một chút, nói không chừng lúc này Hoàng thượng còn chưa đến!"

Ma ma nói Hoàng thượng sẽ ở ngự hoa viên, nhưng Hoàng thương mới đăng cơ mấy ngày, thói quen sao có thể rõ ràng như vậy?

Tô Mạn Nhi tất nhiên cũng biết, nhưng nàng không muốn bỏ qua bất kì cơ hội nào. Chỉ cần được Hoa Khanh Trần yêu thích, nàng liền thoát khỏi ngày khổ ở Xuân Hoa cung.

Hiện tại nghe được lời Thủy Mặc, trong lòng đột nhiên kích động lên. Nếu đúng như lời Thủy Mặc nói, Hoàng thượng lúc này còn chưa đến, vậy nếu nàng khởi vũ ở ngự hoa viên, vậy lúc Hoàng thượng đến không phải sẽ nhìn thấy điệu nhảy nhẹ nhàng uyển chuyển của nàng hay sao?

Nghĩ đến đây, nàng liền bắt đầu quay cuồng, hoàn toàn đem mình trở thành tiên tử trong rừng hoa, nghĩ đến mình sẽ được Hoàng thượng chú ý, sau đó thị tẩm, sau đó bay lên cao, rồi Quách Như Sương cùng Liễu Nguyệt Phi sẽ quỳ gối dưới chân nàng……

(R: ta nghi ngờ mợ này từ nhỏ tới lớn uống Fristi trừ cơm ==").

"Tô Quý nhân múa rất đẹp a!" Đột nhiên, một giọng nói mang vẻ châm chọc vang lên.

Tô Mạn Nhi thoáng chốc phục hồi tinh thần, nhìn đến Liễu Nguyệt Phi đứng phía sau liền lập tức quỳ xuống: "Hoàng hậu nương nương cát tường!"

Thủy Mặc bên cạnh cũng bị dọa không nhẹ, trực tiếp quỳ gối cúi đầu, không dám ngước lên nhìn một cái.

Liễu Nguyệt Phi cười nhẹ nhìn Tô Mạn Nhi, đấu với nàng sao, còn non lắm."Kỹ thuật nhảy múa của Tô Quý nhân không tệ, khiến cho hoa cũng phải xấu hổ a!"

Nói xong liền chỉ vào mấy đóa hoa cúc bị nàng ta giẫm nát.

Trong lòng Tô Mạn Nhi nhất thời kêu lên không tốt. Hoa trong ngự hoa viên, với thân phận hiện tại của nàng là không thể tùy tiện đụng đến!

"Hoàng hậu nương nương tha mạng, nô tì không phải cố ý!" Tô Mạn Nhi lúc này đành phải hạ mình cầu xin Liễu Nguyệt Phi tha thứ, trong lòng lại thầm nghĩ, một ngày nào đó, nàng sẽ báo thù!

Liễu Nguyệt Phi nhìn xuống Tô Mạn Nhi, cười như không cười nói: "Quý nhân chẳng lẽ không biết người Xuân Hoa cung không được tùy ý đi lại sao? Nếu Tô Quý nhân đã có thời gian rảnh rỗi như vậy, chi bằng đến Phượng Huyên cung của ta quét dọn một chút đi!"

Tô Mạn Nhi vừa nghe, da đầu liền run lên. Để một tiểu thư khuê các quanh năm đầu ngón tay không động nước như nàng đi quét dọn vệ sinh? Liễu Nguyệt Phi đây là cố ý chà đạp nàng!

Liễu Nguyệt Phi nhíu mày nhìn Tô Mạn Nhi vẫn không nhúc nhích, châm chọc nói: "Thế nào, Tô Quý nhân không vừa ý?"

"Bẩm Hoàng hậu nương nương, Mạn Nhi chắc chắn sẽ quét dọn sạch sẽ Phượng Huyên cung, không chừa một hạt bụi!" Tô Mạn Nhi đột nhiên ngẩng đầu cười nói với Liễu Nguyệt Phi, nàng chính là không muốn cho Liễu Nguyệt Phi vừa ý.

(R: thật ra thì mợ làm vại vừa vặn đúng ý bạn Nguyệt:v).

Chút đạo hạnh này sao có thể là đối thủ của Liễu Nguyệt Phi chứ?

Liễu Nguyệt Phi nhìn nụ cười kiều mị của Tô Mạn Nhi, lại liếc nhìn về phía ngoài ngự hoa viên "Biết vì sao bản cung đến đây không? Nhìn đi!"

Tô Mạn Nhi theo bản năng quay đầu nhìn, lại thấy sau gốc cây lộ ra một góc quần áo màu xanh, đó là — Quách Như Sương!

Nháy mắt trong lòng nàng nổi trận lôi đình. Được lắm Quách Như Sương, cư nhiên dám ám toán ta!

Nhìn đến vẻ phẫn nộ của Tô Mạn Nhi, Liễu Nguyệt Phi cũng biết kế hoạch của mình đã thanh công. Thật sự là hai kẻ ngốc, dễ dàng lọt vào bẫy của nàng như vậy.

"Tô Quý nhân, hiện tại theo bản cung đến Phượng Huyên cung đi!" Liễu Nguyệt Phi cười nhẹ, sau đó liếc mắt nhìn Thanh Nhi một cái rồi rời đi.

Thanh Nhi liền mang hai chủ tớ Tô Mạn Nhi theo sau đến Phượng Huyên cung!

Quách Như Sương nấp sau đại thụ tất nhiên không thấy được động tác của Liễu Nguyệt Phi cùng Tô Mạn Nhi, chỉ là thấy Tô Mạn Nhi bị Liễu Nguyệt Phi gọi đi, trong lòng cực kì vui vẻ. Xem ra Liễu Nguyệt Phi không định buông tha nàng ta rồi! Bất quá cũng là Tô Mạn Nhi tự làm tự chịu, ai bảo nàng ta cư nhiên biết chỗ Hoàng thượng sẽ đi. Đột nhiên Quách Như Sương nhìn về phía khóm hoa cúc trong ngự hoa viên, sau đó cũng học theo Tô Mạn Nhi, bắt đầu nhảy múa.

Sau núi giả, Tô Mạn Nhi đỏ mắt nhìn Quách Như Sương. Cư nhiên bị loại tiểu nhân này ám toán, thật sự là quá vũ nhục nàng!

Thanh Nhi cũng không để sự phẫn nộ của Tô Mạn Nhi vào mắt, chỉ nhàn nhạt nói: "Đi thôi, nên đi quét dọn rồi!"

~

Trong ngự thư phòng, Hoa Khanh Trần buồn bực đọc sách. Hôm nay bị Liễu Nguyệt Phi đột nhiên tuyên cáo không cho đến ngự hoa viên, nếu không nàng liền giận, khiến hắn chỉ có thể ở trong ngự thư phòng giết thời gian.

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến thông báo, nói là Đông Phương Ngưng Tử cầu kiến. Hoa Khanh Trần đột nhiên nhớ đến chuyện tứ hôn, vừa vặn hắn cũng đang nhàm chán nên để Đông Phương Ngưng Tử vào.

Ai ngờ Đông Phương Ngưng Tử lại là một bộ dáng vội vã, không hành lễ đã sốt ruột nói với Hoa Khanh Trần: "Hoàng thượng, Mộc Khinh đột nhiên mất tích!"

Hoa Khanh Trần nghe vậy, nhất thời từ long ỷ đứng bật dậy. Đại điển phong Hậu đại xá thiên hạ, miễn triều ba ngày, cho nên hắn tất nhiên không biết chuyện Mộc Khinh mất tích! Cũng không quan tâm bộ dáng không có quy củ của Đông Phương Ngưng Tử vừa rồi, Hoa Khanh Trần vội đáp "Nói rõ ràng!"

Đông Phương Ngưng Tử nghe vậy, trên mặt nghiêm trọng hẳn lên, căn bản không có vẻ vui mừng khi được tứ hôn, giải thích mới Hoa Khanh Trần: "Ngày Hoàng thượng đăng cơ, Mộc Khinh đến Ngạo vương phủ

đón Triệu Nhu Nhi về, Triệu Nhu Nhi lại đột nhiên hộc máu. Mộc Khinh mang nàng về Mộc phủ, không biết tại sao đến tối hai người đều mất tích!"

Hoa Khanh Trần kinh hãi, lớn tiếng hỏi: "Vậy là mọi chuyện đã xảy ra từ tối hôm kia. Tại sao bây giờ mới nói cho trẫm?"

Đông Phương Ngưng Tử không dám nhìn thẳng Hoa Khanh Trần, đáp: "Vi thần cho rằng Mộc Khinh chỉ ra ngoài thôi, dù sao trong phòng không có dấu hiệu tranh chấp, hơn nữa võ công của Mộc Khinh cũng rất cao. Nhưng đã ba ngày trôi qua mà vẫn không có tin tức gì, cho nên thần mới đến bẩm báo với Hoàng thượng!"

Ba ngày đã vượt qua dự tính, trong lòng hắn vô cùng lo lắng không biết Mộc Khinh đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa Lâm Bình Chi thoát đi, cộng thêm Vũ Ảnh bên người y, hiện tại bọn họ không thể không đề phòng!

Sắc mặt Hoa Khanh Trần trở nên xanh mét, toàn thân tản ra hơi thở lạnh như băng. Tuy hắn là quân, Mộc Khinh là thần, nhưng hắn vẫn luôn xem Mộc Khinh là huynh đệ tốt, tất nhiên không muốn nhìn đến tin tức xấu của Mộc Khinh!

Trong mắt Hoa Khanh Trần đột nhiên bắn ra tia sắc bén tuyên cáo tức giận của hắn. Đông Phương Ngưng Tử lúc này mới đến bẩm báo, tất nhiên là đã xảy ra chuyện!

"Truyền lệnh xuống, xuất động cấm vệ quân toàn thành tìm kiếm Mộc Khinh. Không được buông tha bất kì điểm khả nghi nào. Đăng hoàng bảng trên cả nước, người nào tìm được Mộc Khinh, thưởng vạn lượng hoàng kim!"

Hoa Khanh Trần bình tĩnh hạ lệnh, nhưng khiến hắn không rõ là Mộc Khinh đã xảy ra chuyện gì? Nếu thật là Lâm Bình Chi, vậy vì sao Lâm Bình Chi phải làm vậy?

80. Chương 79

Chương 79: Âm dương luân hồi, trăm sông đổ biển

Trong Phượng Huyên cung, Liễu Nguyệt Phi không biết đã chạy đi đâu chơi với mấy khối gỗ của nàng, trong đại điện chỉ có Tô Mạn Nhi đang đau khổ cầm cây lau đẩy tới đẩy lui, trong lòng đem Quách Như Sương cùng Liễu Nguyệt Phi mắng từ đầu đến chân!

Vừa định cầm cây lau phát tiết, không ngờ lại vô ý làm đổ nước trong xô khiến nàng giận đến mức thiếu chút bạo phát.

Hoàng Nhi vừa bắt chéo chân cắn hạt dưa vừa nhìn Tô Mạn Nhi, rất nhàn nhã.

"Tô Mạn Nhi a, cô có biết vì sao Quách Như Sương lại biết không?"

Hoàng Nhi vừa xem diễn, đồng thời cũng không quên lời thoại.

Tô Mạn Nhi nghe vậy lập tức ngẩng đầu nhìn lại, trong mắt để lộ vẻ chờ mong. Nàng vẫn nghĩ không thông vì sao Quách Như Sương lại biết, là do ma ma nói sao?

Hoàng Nhi vừa lòng nhìn biểu cảm của Tô Mạn Nhi, tiếp tục nói: "Có vài đại thần thích bồi dưỡng ám vệ. Ám vệ chính là một đôi mắt tránh trong tối, lúc nào cũng giám thị cô!"

Lời này của Hoàng Nhi xem như là nói trắng ra, Tô Mạn Nhi tất nhiên nghe liền hiểu. Thì ra là thế, cư nhiên dám giám thị nàng!

Hoàng Nhi cắn nốt hạt dưa cuối cùng, sau đó phủi phủi quần áo cho vỏ rớt hết xuống.

Trong mắt Tô Mạn Nhi nổi lên lửa giận ngút trời. Quách Như Sương, bằng ngươi cũng dám giám thị ta sao?

Sáng sớm ngày thứ hai, Hoàng Nhi lại gõ chuông inh ỏi gọi đám Quý nhân rời giường. Trải qua quá trình chạy bộ hôm qua, hôm nay những tiểu thư này chân tê cứng đến mức đứng cũng không vững, càng không

cần nói đến tiếp tục chạy bộ. Bọn họ thấy hôm nay không có Liễu Nguyệt Phi, lá gan cũng lớn hơn mà nói với Hoàng Nhi: "Chân mọi người đều rất đau, còn chạy cái gì nữa? Chúng ta vốn chính là đại tiểu thư khuê các, sao có thể chịu được ép buộc như vậy? Về sau chúng ta là hầu hạ Hoàng thượng nha. Đến lúc đó Hoàng thượng trách tội, Hoàng Nhi tỷ tỷ có gánh nổi không?"

Người này nói chuyện thực nhẹ nhàng, không gấp gáp không nóng nảy, nhưng câu chữ đều chỉa về phía Hoàng Nhi.

Hoàng Nhi tuy tính tình hơi kém một chút, nhưng tốt xấu cũng đã đi theo Liễu Nguyệt Phi một thời gian dài, công phu mồm mép cũng học được không ít, đối phó những tiểu thư khuê các này chỉ đơn giảm như bóp chết một con kiến, nàng nhún vai nói: "Quý nhân gọi nô tì là Hoàng Nhi tỉ tỉ, nô tì cũng không dám nhận. Bất quá chạy bộ là Hoàng hậu nương nương quy định, nếu các vị Quý nhân không chịu nổi, tất nhiên là có thể rời đi."

Đem toàn bộ trách nhiệm đẩy lên người thiếu chủ, Hoàng Nhi thực vui vẻ.

Mọi người hiện tại cũng không thể nói gì nữa. Dù sao hôm qua đã ráng được, hôm nay cũng không thể buông tha, tất cả liền nhờ nha hoàn đỡ, bắt đầu chạy bộ.

Nhìn ba mươi mấy người con lại, trong mắt Hoàng Nhi lóe lên tia sáng giảo hoạt.

Tô Mạn Nhi hôm nay đặc biệt chọn chạy bên cạnh Quách Như Sương, Quách Như Sương cũng khó hiểu nhìn Tô Mạn Nhi, không biết nàng ta đang định làm gì.

Nhưng Tô Mạn Nhi chỉ lo tự mình chạy, hoàn toàn không nhìn đến nàng, điều này khiến Quách Như Sương cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hoàng Nhi nhìn đám người chạy mà còn chậm hơn đi, cũng không nói gì, chỉ chậm rãi chạy hướng ngự hoa viên.

Lúc này trời còn chưa sáng, trong không khí mơn man gió lạnh, nhưng mọi người lại nóng đến đổ mồ hôi, thở dốc từng hơi, cảm thấy một canh giờ trôi qua quá chậm.

Dần dần có nhiều người không chịu nổi nữa mà rút lui, thậm chí có người vấp té xong không thể đứng dậy, chỉ có thể trực tiếp bỏ cuộc.

Quách Như Sương quay đầu nhìn người bị té trên đất, trong lòng nổi lên khiếp đảm. Nếu nàng bị té, không biết sẽ có khí lực cùng dũng khí mà đứng dậy hay không.

Vừa nghĩ như vậy, không chú ý dưới chân, nháy mắt Quách Như Sương đã bay thẳng xuống hôn mặt đất.

"Ai nha, Quách Quý nhân, sao cô lại té rồi a!" Tô Mạn Nhi bên cạnh lúc này ra vẻ giật mình la lên, giọng nói vang dội đã thành công hấp dẫn sự chú ý của những người chung quanh.

Hoàng Nhi quay đầu, cười nói với Quách Như Sương: "Í, lại có người muốn bỏ cuộc?"

Gương mặt Quách Như Sương nháy mắt trắng bệch, nhìn đến tươi cười của Hoàng Nhi, đột nhiên nàng cảm thấy vô cùng chói mắt. Lạii nghĩ nếu lúc này rời đi, vậy cả đời cũng không thể làm cung phi được nữa, nhất thời trong lòng Quách Như Sương lạnh run một cái, trừng mắt nhìn Tô Mạn Nhi, trách nàng vui sướng khi người gặp họa. Sau đó Quách Như Sương cố gắng bình tĩnh lại, cũng may trời còn chưa sáng, mọi người cũng không thấy được sắc mặt tái nhợt của nàng, cười nói: "Hoàng Nhi tỷ tỷ nói đùa, Như Sương chỉ là không cẩn thận ngã xuống, ngươi xem Như Sương lập tức đứng dậy ngay."

Nói xong, hai tay dùng sức chống lên đất, ý đồ mượn lực đứng lên, nhưng đôi chân vốn đau nhức, hiện tại lại càng nặng nề hơn như bị niệm chú khiến nàng không đứng dậy nổi.

Tô Mạn Nhi vô cùng đắc ý nói: "Đứng không nổi cũng đừng cố. Quách Quý nhân, cần gì phải miễn cưỡng thân thể của mình như vậy chứ!"

Trời còn mập mờ tối, ai cũng không nhìn đến nụ cười sáng lạn của Tô Mạn Nhi, nhưng Quách Như Sương lạira được vẻ châm biếm lóe lên trong mắt nàng!

Cắn răng một cái, dùng lực chống thân thể đứng dậy, Quách Như Sương ngẩng đầu nói với Tô Mạn Nhi: "Đa tạ Tô Quý nhân quan tâm, nhưng Như Sương sao có thể bỏ lại chúng tỉ muội mà đi được chứ?"

Tô Mạn Nhi giật mình nhìn Quách Như Sương đột nhiên đứng lên, khóe miệng khẽ nhếch, nhưng vẫn không nói gì.

Hoàng Nhi nhíu mày nhìn hai người lửa bốc ngùn ngụt trước mắt, không có ý tốt mà mở miệng nói: "Nếu không có sao thì còn đứng đây làm gì? Chạy a!"

Nháy mắt mọi người lại tiếp tục nâng bước chạy, không dám có ý kiến gì.

Tô Mạn Nhi híp mắt liếc Quách Như Sương, hôm nay chỉ là cho ngươi biết mặt một chút thôi, sau này sẽ từ từ nhìn ngươi thống khổ!

~

Trong Long Thần điện, buổi lâm triều đầu tiên của tân đế Nam Tề từ lúc đăng cơ đến nay đang diễn ra, bách quan đều ăn mặc vô cùng chỉnh tề yết kiến tân hoàng, nhằm lưu lại trong lòng tân hoàng một ấn tượng tốt.

Hoa Khanh Trần một thân long bào vàng kim ngồi trên long ỷ, trong mắt là vẻ hắc ám sâu xa khiến người ta không thể chống lại, toàn thân bao phủ bởi hơi thở lạnh như băng tạo cảm giác áp bách khiến bách quan không dám lên tiếng.

"Chuyện Mộc đại nhân biến mất chắc các vị ở đây cũng đã biết!"

Hoa Khanh Trần lạnh giọng nói. Hôm qua hắn đã phái ra toàn bộ cấm vệ quân của kinh thành, còn đăng hoàng bảng trên khắp cả nước, hiện tại cơ bản là tất cả mọi người đều đã biết, giờ hỏi câu này cũng như không hỏi.

Bách quan tất nhiên cũng biết đây là lời dạo đầu của Hoa Khanh Trần. Tô Thừa tướng vì biểu hiện chính mình, vội vàng nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, vi thần tất nhiên biết! Đã phái ra gia đinh, cùng với cấm vệ quân tìm kiếm Mộc đại nhân!"

Trước không nói đến chức quan, chỉ bằng sự coi trọng của Hoa Khanh Trần với Mộc Khinh cũng đủ để bọn họ ra sức biểu hiện một phen.

Nay Tô Mạn Nhi cùng Quách Như Sương đang tranh chấp trong hậu cung, trên triều đình, Quách An tất nhiên cũng sẽ không để Tô Thừa tướng kiêu ngạo, hắn bước lên một bước, cung kính nói với Hoa Khanh Trần: "Khởi bẩm Hoàng thượng, vi thần đã chuẩn bị tốt bức họa của Mộc đại nhân, sẽ đưa đến phát ở các thành thị lớn!"

Tìm người, tranh vẽ tất nhiên là quan trọng nhất!

Tô Thừa tướng quay đầu nhìn Quách An, trong mắt tràn ngập phẫn nộ mãnh liệt. Quách An lại không nhìn đến lão, ánh mắt chỉ chăm chăm nhìn xuống đất!

Hoa Khanh Trần mắt lạnh nhìn hết thảy, hai người này ra lực căn bản không có bao nhiêu cũng dám mang ra khoe, không sợ người ta cười chết sao! Hắn hừ lạnh: "Chuyện tìm người cũng không cần các ngươi lãng phí tâm tư! Trẫm muốn hỏi là, chuyện này các ngươi thấy thế nào!"

Thực lực của lão nhân này hắn vẫn chưa thấy được, nếu thật là già yếu vô dụng, vậy trực tiếp cáo lão hồi hương được rồi!

Tô Thừa tướng tất nhiên là người đầu tiên mở miệng: "Vi thần cảm thấy có thể là kẻ thù của Mộc đại nhân đến trả thù. Loại người không để mệnh quan triều đình vào mắt như vậy, sau khi bắt được nhất định phải nghiêm phạt!"

Hoa Khanh Trần trực tiếp xem thường –

Quách An khinh miệt nhìn Tô Thừa tướng, cười nói: "Mộc đại nhân một thân chính khí, sao có thể có kẻ thù chứ? Vi thần cảm thấy chuyện lần này là có liên quan đến Mộc phu nhân. Đồn đãi nói Mộc đại nhân là biến mất cùng với phu nhân!"

Triệu Nhu Nhi đã được Hoa Khanh Trần tứ hôn, tất nhiên có thể gọi là Mộc phu nhân!

Hoa Khanh Trần nhíu mày, quả nhiên người trẻ tuổi đầu óc cũng nhanh nhạy hơn, hắn lại hỏi: ngươi nói xem liên quan thế nào đến Mộc phu nhân!"

Quách An nghe vậy, suy nghĩ một lát mới nói: "Có thể là Mộc phu nhân không muốn nhận hôn sự này nên đào hôn chăng?"

Hoa Khanh Trần có ý muốn giết người –

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tình báo khẩn cấp, một nam tử thân mặc binh phục, vẻ mặt mệt mỏi bẩm báo với Hoa Khanh Trần: "Hoàng thượng, Bắc Sát tiến công biên cương nước ta, nói là báo thù cho Lâm Tường Vi!"

Lời này vừa nói ra, nhất thời toàn bộ đại điện xôn xao hẳn lên, cùng nhau nghĩ đến Lâm Tường Vi mới chết đi, chẳng lẽ là vì chuyện này sao?

Đôi mắt Hoa Khanh Trần híp lại, trong lòng đã có đáp án!

Tô Thừa tướng không cho là đúng nói: "Hoàng thượng, Bắc Sát đã là phụ quốc của Nam Tề ta, hiện tại cư nhiên công khai làm trái hiệp ước, tiến quân đến Nam Tề, vi thần đề nghị phái Đông Phương Tướng quân đi san bằng Bắc Sát!"

Quách An lại rõ ràng làm ngược lại với Tô Thừa tướng, hắn nói với Hoa Khanh Trần: "Bắc Sát tuy bại dưới tay Nam Tề, nhưng chúng ta cũng không thể coi nhẹ thực lực của bọn họ. Hiện tại Bắc Sát rõ ràng là có chuẩn bị mà đến, nếu chúng ta tùy tiện xuất binh, chắc chắn sẽ thảm bại!"

Tô Thừa tướng nghe vậy liền hừ lạnh: "Quách đại nhân không cần nâng cao sĩ khí của người khác mà diệt uy phong của mình!"

"Tô Thừa tướng cũng không cần quá coi trọng bản thân, có bản lĩnh Tô Thừa tướng mang binh đi a!" Quách An không khách khí trả lời.

Đông Phương Ngưng Tử nhíu mày nhìn về phía Hoa Khanh Trần, đột nhiên cảm giác chuyện Mộc Khinh mất tích nhất định có liên quan đến việc Bắc Sát xuất binh lần này.

Hoa Khanh Trần nhìn hai người đang tranh đấu dưới điện, nhất thời cảm thấy vô cùng ồn ào. Thế nào mà thần tử Nam Tề toàn một lũ vô dụng không vậy?

Lúc này, hai gã binh lính đồng thời từ ngoài cửa tiến vào, sắc mặt Hoa Khanh Trần nháy mắt tối sầm lại, bách quan thấy vậy cũng ào ào quay lại nhìn, trong lòng dâng lên một cỗ bất an!

"Hoàng thượng, Tây Lâm quốc bắt đầu xâm phạm biên cảnh nước ta!"

"Báo, phía đông biên cảnh gặp quân Đông Ngô tiến công!"

Nhất thời, toàn bộ đại thần trên đại điện đều ào ào đàm luận. Tân hoàng mới đăng cơ, tam quốc liền tấn công Nam Tề, thực rõ ràng là có chuẩn bị từ trước, mọi người đồng loạt bất an nhìn Hoa Khanh Trần.

Đôi mắt sâu xa của Hoa Khanh Trần lóe lên tia sáng. Lâm Bình Chi a, cũng bản lĩnh lắm, cư nhiên có thể lôi kéo được Tây Lâm cùng Đông Ngô!

"Lí do xuất binh của Tây Lâm cùng Đông Ngô là gì?" Hoa Khanh Trần hỏi. Nếu Bắc Sát là báo thù cho Lâm Tường Vi, vậy thì Tây Lâm cùng Đông Ngô sẽ là cái gì đây?

Binh lính đứng dưới nghe vậy lập tức giải thích: "Tây Lâm là nói sắp vào mùa đông nên đến chiếm vật phẩm để dùng qua mùa đông!"

Hoa Khanh Trần gật đầu, này thực hợp tình hợp lý. Tây Lâm tuy rằng đất rộng của nhiều, nhưng nhiều vùng lại không cách nào gieo trồng cây cối, cho nên đã nhiều mùa đông, Tây Lâm thiếu thốn cũng sẽ đến đoạt một chút.

Tiếp tục hỏi: "Vậy Đông Ngô?"

Đông Ngô tài nguyên phong phú, hẳn là không có nghèo túng đến mức đoạt của Nam Tề.

Binh lính nghe vậy liền trả lời: "Nói là cái gì hướng Hoàng hậu nương nương đòi tàng bảo đồ!"

"Làm càn, bản cung làm sao có thể có tàng bảo đồ của Đông Ngô?" Liễu Nguyệt Phi lúc này một thân phượng bào bước lên đại điện, lớn tiếng nói.

Mọi chuyện vừa xảy ra, nàng đều đã biết. Vốn chỉ muộn nửa canh giờ thôi, sao lại có nhiều chuyện đến vậy!

Trong mắt Hoa Khanh Trần mang theo sủng nịch nhìn Liễu Nguyệt Phi, nhỏ giọng hỏi: "Tỉnh ngủ rồi?"

Liễu Nguyệt Phi ngượng ngùng gật đầu, sau đó liền ngồi vào trong lòng Hoa Khanh Trần.

Đại thần đứng dưới thấy Liễu Nguyệt Phi đến liền hành lễ: "Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

Liễu Nguyệt Phi nhìn lướt qua, vẫy tay nói: "Đứng lên đi!" Sau đó lại chuyển tầm mắt lên người tiểu binh.

Tiểu binh thấy vậy liền nhìn thẳng Liễu Nguyệt Phi mà nói: "Hoàng hậu nương nương sinh ra ở Đông Ngô, tất nhiên là người Đông Ngô, như vậy tàng bảo đồ của Liễu Diệp sơn trang tất nhiên cũng là của Đông……"

Tiểu binh còn chưa nói xong đã bị vũ khí phóng châm trên tay Liễu Nguyệt Phi bắn trúng mi tâm, tắt thở ngã xuống.

Ở đây đa số là văn thần, đều bị dọa đến thiếu chút kêu lên, tất cả đều khó hiểu nhìn về phía Liễu Nguyệt Phi!

Liễu Nguyệt Phi cùng Hoa Khanh Trần nhìn nhau một cái mới nói: "Tân hoàng đăng cơ mới bốn ngày, từ biên cảnh đến đây, cứ cho là ra roi thúc ngựa đi thì cũng phải mười ngày mới tới, càng không cần tính đến thời gian tam quốc xuất binh đến! Thực rõ ràng, bọn họ là địch nhân!"

Lời vừa dứt, Huyền Thiên Diệt Thiên liền đặt đao lên cổ hai người còn lại!

Hoa Khanh Trần hiện tại đang suy xét lời người nọ vừa nói, như vậy rõ ràng là nêu lên nguyên nhân bọn họ xuất binh, cũng biết được suy nghĩ vốn có của tam quốc chính là tàng bảo đồ của Liễu Diệp sơn trang kia.

Liễu Nguyệt Phi nhìn hai người bị khống chế bên dưới, đột nhiên phân phó với Huyền Thiên Diệt Thiên: "Đừng để bọn chúng cắn độc tự sát!"

Nhưng lời vừa nói xong, hai gã binh lính đã nuốt độc mà ngã xuống.

Huyền Thiên Diệt Thiên nhíu mày nhìn nhau, sau đó đồng thời cúi đầu nhận sai với Liễu Nguyệt Phi, là bọn họ sơ ý!

Liễu Nguyệt Phi thấy vậy cũng chỉ bất đắc dĩ phất phất tay. Chết cũng chết rồi, hỏi cái gì cũng không được!

"Hoàng hậu nương nương, hiện tại rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Một vài lão nhân quả thực tuổi lớn, suy nghĩ không thể theo kịp liền mở miệng hỏi Liễu Nguyệt Phi.

Liễu Nguyệt Phi có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn giải thích: "Thực rõ ràng, quân của tam quốc còn đang trên đường, vẫn chưa đến biên cảnh!"

"Nếu đã vậy, chúng ta nên thông tri với biên cương để bọn họ tăng cường phòng thủ a!"

"Vừa rồi Hoàng hậu nương nương mới nói, từ biên cương đến kinh thành, cho dù ra roi thúc ngựa cũng phải mất đến mười ngày. Qua mười ngày này, nói không chừng tam quốc đã xuất binh!" Đông Phương Ngưng Tử vẫn đứng một bên lúc này đột nhiên mở miệng.

Liễu Nguyệt Phi gật đầu, rất tán thưởng lời của Đông Phương Ngưng Tử, lại thống hận thời đại này tin tức quá lạc hậu, đã vậy còn không có một tấm bản đồ hoàn chỉnh!

Hoa Khanh Trần ôm eo Liễu Nguyệt Phi nói: "Cũng có thể là âm mưu bọn họ bày ra!"

Mày liễu Liễu Nguyệt Phi lập tức nhíu lại. Âm mưu?

"Chẳng lẽ là để phân tán binh lực Nam Tề, sau đó tấn công từ một chỗ khác?" Đông Phương Ngưng Tử đột nhiên kêu to lên, trong lòng có dự cảm không tốt.

Liễu Nguyệt Phi đau khổ than thở lần hai, vì sao không có bản đồ vì sao không có bản đồ a! Những cổ nhân này lúc đánh giặc cứ thích căn cứ tình hình thực tế, chỗ nào đi qua cũng không biết vẽ bản đồ lại, thật cho rằng chính mình đi khắp thiên hạ sao!

"Hoàng thượng, hiện tại cho dù không biết tam quốc đang có chủ ý gì, nhưng vi thần đề nghị truyền lệnh xuống, tăng mạnh phòng thủ khu vực biên cảnh!" Đỗ Tướng quân nói lên cách nhìn của ông.

Hoa Khanh Trần gật đầu, phân phó với Cực Thiên!

Cực Thiên hiểu ý, Hoa Khanh Trần là bảo hắn vận dụng tình báo của Vô Ưu Môn phát ra tin này.

"Không biết tàng bảo đồ theo lời người nọ vừa rồi là gì?" Một người trẻ tuổi đột nhiên hỏi Liễu Nguyệt Phi, mọi người đều sẽ cảm thấy hứng thú với loại tàng bảo đồ này!

Liễu Nguyệt Phi liếc mắt nhìn người nọ một cái, tàng bảo đồ sao? Nàng khẽ cười: "Nên hỏi thì hỏi, cái gì không nên thì cũng đừng hỏi!"

Thoáng chốc, người trẻ tuổi bị dọa đến ôm chặt cổ, không dám nhìn Liễu Nguyệt Phi thêm lần nào nữa.

Nhưng trong lòng Liễu Nguyệt Phi đúng là cũng nghĩ đến nó. Nếu không phải người nọ đột nhiên nhắc đến, nói không chừng nàng đã quên sạch!

Kia rốt cuộc cái gì là, âm dương luân hồi, trăm sông đổ biển!

"Tô Sâm, Quách An, chuyện tìm kiếm Mộc Khinh giao cho các ngươi. Trầm muốn một Mộc đại nhân hoàn toàn không tổn hại gì, nếu có chút vấn đề, các ngươi mang đầu đến gặp trẫm! Võ thần đi viết một bản tấu chương về chuyện tam quốc xâm chiếm, ngày mai tiếp tục bàn. Hiện tại bãi triều!"

Hoa Khanh Trần thấy không thương nghị ra được kế sách gì liền để toàn bộ mọi người bãi triều!

"Thần tuân chỉ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

Bách quan nghe vậy cũng biết tính nghiêm trọng của chuyện này. Hiện tại là tam quốc xâm chiếm, ngay cả Hoa Khanh Trần được xưng là Chiến Thần cũng không thể khiến bọn họ an tâm! Tất cả vội vàng trở về chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Nhất thời trên đại điện cũng chỉ còn lại Liễu Nguyệt Phi cùng Hoa Khanh Trần.

"Hiện tại trời đã sáng, không khí cũng tốt lắm, không bằng chúng ta đến ngự hoa viên dạo một chút!" Liễu Nguyệt Phi nhìn sắc trời bên ngoài rồi nói với Hoa Khanh Trần. Sớm biết vậy sẽ không thèm làm cái gì Hoàng đế, thật là hao tổn tinh thần.

"Ừm!" Hoa Khanh Trần gật đầu đáp ứng, sau đó ôm eo Liễu Nguyệt Phi đi ra ngoài. Hoàng Nhi Thanh Nhi Huyền Thiên Diệt Thiên tất nhiên cũng theo sau.

"Chuyện này, nàng thấy thế nào?" Đi trên đường, Hoa Khanh Trần hỏi Liễu Nguyệt Phi.

"Chuyện ở Bắc Sát chắc là do Lâm Bình Chi giở trò quỷ!" Chuyện Lâm Tường Vi bị phong bế hoàn hảo như vậy, cũng chỉ có Lâm Bình Chi mới biết đươc!

"Cực Thiên đã phái ra người Vô Ưu Môn, không bao lâu sẽ có đáp án thôi!" Hoa Khanh Trần gật đầu, suy nghĩ của hắn cũng giống như Nguyệt Nhi, đều cho là Lâm Bình Chi làm.

"Lâm Bình Chi không là gì cả, nhưng Vũ Ảnh bên cạnh hắn, người này đúng là một mối nguy hiểm!"

Nói xong, sát khí trong mắt Hoa Khanh Trần nổi lên.

Liễu Nguyệt Phi thấy vậy, nói: "Nếu không hôm nào ta đi Bắc Sát một chuyến!"

Hoa Khanh Trần tất nhiên là biết vì sao Liễu Nguyệt Phi nói thế, nhưng chuyện nguy hiểm như vậy, hắn sao có thể để nàng đi chứ! Liền lắc đầu: "Nam Tề còn chưa khó khăn đến mức để Hoàng hậu thân chinh!"

Liễu Nguyệt Phi bất đắc dĩ, đương nhiên biết Hoa Khanh Trần là quan tâm nàng, cũng không nhiều lời nữa, dù sao chuyện này ngày mai mới có thể quyết định!

"Bản đồ vẫn là không tìm được sao?" Liễu Nguyệt Phi đổi đề tài. Nếu thực sự có cái bản đồ kia, vậy bằng tri thức nàng học được lúc trong quân đội cộng với kiến thức địa lí, tuyệt đối có thể làm ra binh khí có lực sát thương vô cùng lớn, đến lúc đó còn sợ tam quốc đồng thời xâm chiếm sao?

Hoa Khanh Trần lắc lắc đầu, Cực Thiên đã lật toàn bộ Liễu Diệp sơn trang lên cũng không tìm ra manh mối gì!

"Âm dương luân hồi, trăm sông đổ biển! Rốt cuộc là có ý gì?" Liễu Nguyệt Phi hoàn toàn không hiểu. Nàng thuộc khoa lý sinh không hiểu mấy cái này cũng hợp lí, nhưng vì sao sư phụ, người lớn lên ở nơi lấy văn làm gốc này cũng không hiểu được? Không biết là thần thánh phương nào nghĩ ra nữa!

Bất quá, hình như là cùng tổ tông với nàng đi!

(R: cùng là người Liễu Diệp sơn trang).

"Không nghĩ ra thì đừng nghĩ nữa. Không có bản đồ ta cũng thắng lớn được!" Hoa Khanh Trần nhìn bộ dạng rối rắm của Liễu Nguyệt Phi, đau lòng vuốt lên gương mặt nhăn nhó của nàng.

Liễu Nguyệt Phi nhướn mày nhìn Hoa Khanh Trần, sư phụ thật đúng là tự đại!

"Thiếu chủ, Thanh Nhi hình như không thoải mái!" Hoàng Nhi phía sau đột nhiên nói với Liễu Nguyệt Phi.

Nghe vậy, tầm mắt mọi người đều chuyển lên Thanh Nhi cùng Hoàng Nhi, chỉ thấy Thanh Nhi một mặt trắng bệch, đau đớn ôm bụng.

Liễu Nguyệt Phi nhanh chóng bước đến bên cạnh Thanh Nhi, lo lắng hỏi: "Sao lại thế này?"

Thanh Nhi đau đến vô lực ghé lên người Hoàng Nhi, xấu hổ nhỏ giọng nói với Liễu Nguyệt Phi như là sợ những người khác nghe được.

"Thiếu chủ, quỳ thủy của Thanh Nhi đến đây!"

Nghe vậy, Liễu Nguyệt Phi bừng tỉnh đại ngộ. Đau bụng kinh? Này đối với nữ nhân đúng là đau đến đòi mạng. Kiếp trước lúc nhỏ không biết, mỗi lần bị cũng không kị nước, cho nên khi trưởng thành đau đến chết đi sống lại! Vậy nên đời này nàng rất để ý chăm sóc bản thân.

"Đi, ta mang em đi tìm thái y!" Liễu Nguyệt Phi nói với Thanh Nhi, sau đó quay đầu giải thích với Hoa Khanh Trần: "Tật xấu của nữ nhân thôi, sư phụ đến ngự hoa viên phê duyệt tấu chương trước đi, ta mang Thanh Nhi đến Thái y viện một chuyến!"

Thanh Nhi cũng không có khí lực, chỉ có thể nghe theo lời Liễu Nguyệt Phi, hơn nữa nàng đúng là cũng muốn đến Thái y viện. Hoa Khanh Trần thấy vậy cũng chỉ gật đầu, không nói gì.

Thấy vậy, Liễu Nguyệt Phi để Hoàng Nhi đỡ Thanh Nhi, dùng khinh công bay thẳng đến Thái y viện.

Nhìn bóng lưng ba người rời đi, Diệt Thiên không hiểu nói thầm: "Tật xấu của nữ nhân? Là cái gì vậy?"

Hoa Khanh Trần nhíu mày nhìn thoáng qua Diệt Thiên, trực tiếp quăng một ánh mắt xem thường rồi thẳng tiến hướng ngự hoa viên.

Huyền Thiên trực tiếp cho Diệt Thiên một quyền, nói: "Còn suy nghĩ cái gì, đợi sau này ngươi cưới lão bà sẽ biết. Hiện tại nhanh đi lấy tấu chương cho Hoàng thượng đi!"

Diệt Thiên ăn đau xoa xoa đầu, xem ra nên tìm thời gian hỏi Hoàng Nhi xem là cái gì. Nghĩ đến đây, hắn cũng cao hứng hẳn lên, vui vẻ đi lấy tấu chương cho Hoa Khanh Trần!

~

Bởi vì lâm triều hôm nay Hoàng Nhi cùng Thanh Nhi đi theo Liễu Nguyệt Phi nên người trong Xuân Hoa cung được dịp ngủ ngon một bữa. Lúc này mặt trời đã lên cao, ma ma mới gọi bọn họ đến ngự hoa viên vẽ hoa cúc.

Hiện tại chỉ còn lại có hai mươi mốt nữ tử, tất cả đều để nha hoàn của mình mang theo dụng cụ vẽ tranh đến ngự hoa viên, nghe nói tranh bọn họ vẽ lần này sẽ cho Hoàng thượng xem!

“Cúc trong ngự hoa viên đẹp thật, đúng là hoa của hoàng gia!” Một nữ tử ca ngợi.

“Tất nhiên, hoa trong ngự hoa viên đều là loại cực kì quý giá.” Một nữ tử khác cũng phụ họa.

“Hoa như vậy, muốn vẽ ra được vẻ đẹp, thần vận của nó phải có kỹ thuật cao siêu mới được!”

“Đương nhiên, không có bản lĩnh sao lọt vào mắt Hoàng thượng được!”

Một đám nữ tử cãi nhau inh ỏi, Hoa Khanh Trần ngồi trong đình liếc mắt nhìn Huyền Thiên một cái.

Huyền Thiên hiểu ý, bước ra nói với đám nữ tử: “Người nào đang ở đây hô to gọi nhỏ!”

Nữ tử thấy đột nhiên có nam nhân bước vào lập tức quát lớn: “Ngươi là người của ai, dám bước vào hậu cung!” Vênh lên bộ dáng cung phi.

“Đúng vậy, hô to gọi nhỏ, còn không mau quỳ xuống thỉnh an cho bản cung!”

Huyền Thiên cảm thấy đầu to ra, nhìn những nữ nhân trước mắt, hắn thầm châm chọc, thực cho rằng chính mình là tần phi trong hậu cung sao?

Tô Mạn Nhi lúc này liếc mắt nhìn Huyền Thiên, đây không phải người bên cạnh Hoàng thượng sao? Nàng lập tức ra vẻ hiền hòa nói: “Đại nhân, chúng ta là theo yêu cầu của ma ma ở đây vẽ tranh!”

Hình tượng, lời nói đều biểu hiện phong thái tiểu thư khuê các.

Mọi người mắt thấy thái độ Tô Mạn Nhi như vậy, tự nhiên cũng biết Huyền Thiên không phải người mình có thể chọc. Những người lớn tiếng với Huyền Thiên vừa nãy cũng chậm lui về phía sau, không dám xuất đầu nữa.

Huyền Thiên lắc đầu nói: “Nói với ma ma, hôm nay Hoàng thượng ở đây, các cô đi về trước!”

Mọi người vừa nghe được hai chữ ‘Hoàng thượng’ nhất thời tim đập thình thịch nhìn ra phía sau Huyền Thiên, quả nhiên thấy Hoàng thượng đang ngồi trong đình.

Một số người lớn gan nhanh chóng chạy đến chỗ Hoa Khanh Trần, tranh thủ để bản thân có cơ hội xuất hiện trước mắt Hoàng thượng.

Một người dám chạy lên, những người còn lại cũng cất bước chạy theo!

Tô Mạn Nhi vốn đang do dự, lúc này quấy rầy Hoàng thượng là không nên, nhưng khi nhìn đến hầu như tất cả đều đã chạy qua, nàng tất nhiên không chịu lọt lại phía sau, liền nhanh chóng đuổi theo.

Hiện tại Huyền Thiên mới thật là đầu to ra! Lần này chắc chắn Hoàng thượng sẽ trách tội hắn!

“Tham kiến Hoàng thượng, nô tì Hà thị!”

“Bái kiến Hoàng thượng, nô tì là nữ nhi của Lễ bộ Thị lang, Dương thị!”

……

(R: á, fan cuồng).

Tô Mạn Nhi trực tiếp bước lên. Hoàng thượng đã gặp qua nàng, để khiến Hoàng thượng chú ý, nàng ra vẻ điềm đạm đáng yêu nói: “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương phạt nô tì lau toàn bộ Phượng Huyên cung.”

Những nữ tử khác thấy Tô Mạn Nhi xuất ra chiêu này cũng học theo, đem Liễu Nguyệt Phi trở thành đích ngắm, toàn bộ tố khổ với Hoa Khanh Trần. Thứ nhất là khiến Hoàng thượng chú ý, thứ hai là có thể để Hoàng thượng thấy được lòng dạ của Hoàng hậu.

“Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương để nô tì chạy ba vòng quanh hoàng cung.”

“Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương đoạt lấy hộp trang sức của nô tì sung vào quốc khố.”

“Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương……”

Thấy nhiều phiên bản như vậy xuất hiện, Tô Mạn Nhi tức giận đến mũi cũng chun lại.

Hoa Khanh Trần nghe thấy nhiều như vậy cũng không thèm ngẩng đầu, tiếp tục phê duyệt tấu chương, nói: "Nga, nói như vậy, các ngươi bất mãn Hoàng hậu."

Mọi người mừng rỡ, vội vàng gật đầu, cho rằng Hoa Khanh Trần đã nghe lọt tai lời bọn họ, giúp bọn họ thoát ly bể khổ, hơn nữa còn trừng phạt Liễu Nguyệt Phi!

"Một khi đã như vậy, liền toàn bộ ra khỏi cung đi. Tục ngữ có câu nhắm mắt làm ngơ!" Hoa Khanh Trần đột nhiên ngẩng đầu, vừa lòng nhìn bộ dáng thất kinh của mọi người.

Tô Mạn Nhi phát hiện chỗ không thích hợp, nháy mắt đã lui khỏi đám người, tránh ở phía sau.

Diệt Thiên thấy cơ hội đến liền chộp lấy, nhanh chóng đáp: "Dạ, Hoàng thượng!"

Vừa nói xong liền kêu cung nữ kéo đám người vừa 'tố khổ' với Hoa Khanh Trần đi, lần này cũng chỉ còn lại tám người.

Trong tám người còn lại, đương nhiên cũng có Tô Mạn Nhi vừa chạy thoát.

Quách Như Sương châm chọc cười, nàng đã biết nói xấu Hoàng hậu nương nương sẽ bị Hoàng thượng phạt nặng, muốn tiếp tục ở lại hậu cung này thì phải nịnh bợ Hoàng hậu nương nương.

"Các vị Quý nhân, hiện tại đều thấy rồi chứ? Ai không muốn rời khỏi hoàng cung thì trở lại Xuân Hoa cung đi!" Huyền Thiên khoanh tay nói, vừa lòng nhìn đám người sắc mặt trắng bệch.

Đã nói không cần quấy rầy rồi. Giờ nhìn đi, không nghe lời người tốt, chịu thiệt là phải!

~

Lúc này Liễu Nguyệt Phi đã cùng Hoàng Nhi Thanh Nhi đến Thái y viện. Người trong Thái y viện tất nhiên là không biết Liễu Nguyệt Phi, đang định mắng to là ai dám cả gan bay tới bay lui trong cung, nhưng vừa thấy đến phượng bào trên người Liễu Nguyệt Phi thì không dám nhiều lời nữa.

Trong cung này, người có thể không biết nhưng quần áo thì phải rành!

"Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!" Toàn bộ người trong viện đồng loạt quỳ xuống, tất cả đều cúi thấp đầu, như sợ Liễu Nguyệt Phi sẽ giống dã thú mà cắn bọn họ!

Liễu Nguyệt Phi quệt mồ hôi, bất đắc dĩ nói: "Đứng lên đi, một lão thái y đến xem cho tỳ nữ của ta!"

Nhất thời thái y trong viện đều vội vàng đứng dậy. Cư nhiên có thể khiến Hoàng hậu nương nương tự mình đến, nói vậy tỳ nữ này cũng không thể coi thường!

"Hoàng hậu nương nương, vi thần đến bắt mạch cho cô nương!"

Hoàng Nhi lúc này đã đỡ Thanh Nhi vào phòng ngồi, lão thái y vội vàng đến vọng văn thính thiết*, bắt mạch một lần, hỏi thêm mấy câu.

(R: vọng văn thính thiết: nhìn, ngửi, nghe, sờ).

Sau đó mới quay sang nói với Liễu Nguyệt Phi: "Xin Hoàng hậu nương nương yên tâm, vi thần viết phương thuốc cho cô nương dùng, điều trị một thời gian, sau này sẽ không đau đớn đến vậy nữa!"

Thanh Nhi gật đầu, nói tiếng tạ với thái y.

Liễu Nguyệt Phi lại chu miệng nói "Cần phải kiêng cử cái gì?"

Bệnh phụ khoa đều cần phải điều trị, không cần ông ta nói nàng cũng biết!

Lão thái y lúc này không nhìn ra bất kì tạp chứng khó khăn nào, bản thân có thểchữa trị được, tự nhiên cũng an tâm đáp: "Thể chất của cô nương vốn rất tốt, nhưng thời gian dài vào lúc có quỳ thủy dùng sức quá nhiều, cũng không kiêng kị nước lạnh linh tinh nên mới để lại bệnh căn!"

Thanh Nhi gật đầu, lúc trước phải luyện võ, còn phải ra ngoài làm việc, mấy thứ này đều không cẩn thận.

Trong lòng Liễu Nguyệt Phi có cỗ áy náy nói không nên lời. Nàng chăm sóc tốt cho bản thân, lại không quan tâm đến người bên cạnh mình.

Lão thái y thấy sắc mặt Liễu Nguyệt Phi không tốt, cho rằng nàng là bị dọa, liền giải thích: "Hoàng hậu nương nương không cần lo lắng, nữ tử thuộc tính âm, phần lớn đều sẽ có tình trạng này!"

Liễu Nguyệt Phi tất nhiên biết lão thái y đang giải thích cho nàng, nàng cũng rõ chuyện này, nhưng là vẫn cảm thấy áy náy vì đã không chiếu cố tốt cho người của mình!

Đợi chút, thái y vừa nói cái gì?

"Nữ tử thuộc tính âm? Nam tử tính dương?" Đột nhiên Liễu Nguyệt Phi lên tiếng hỏi lão thái y.

Từ xưa đến nay, nữ tử là âm, nam tử là dương, sao nàng không nghĩ ra sớm hơn chứ?

"Vậy âm dương luân hồi là ý gì?"

Lão thái y vốn không hiểu tại sao Liễu Nguyệt Phi đột nhiên kích động lên, nhưng khi nghe đến nàng hỏi vậy thì cũng ngượng ngùng cười: "Ha ha, vấn đề này của Hoàng hậu nương nương, âm dương luân hồi đương nhiên là chỉ chuyện sinh ra đời sau, là chuyện giữa nam và nữ. Khụ khụ!"

Lão thái y nói xong, mặt cũng đỏ lên.

Liễu Nguyệt Phi cũng đỏ mặt, đã hiểu là ý gì!

Âm dương luân hồi, trăm sông đổ biển! Câu trước là chỉ việc nam nữ, vậy câu sau là ý gì?

Đột nhiên cảm thấy lão tổ tông thật đáng khinh, cư nhiên nghĩ ra cách nói như vậy! Hay là nàng trở về tìm sư phụ nghiên cứu một chút?

"Hoàng Nhi, em chăm sóc cho Thanh Nhi, ta đi tìm Hoàng thượng!"

Nói xong, Liễu Nguyệt Phi liền lắc mình rời đi, để lại lão thái y trợn mắt há hốc!

~

Liễu Nguyệt Phi trực tiếp dùng khinh công bay đến Long Thần điện, nhưng đến cửa thì dừng lại. Tuy nàng là phụ nữ thời đại mới của thế kỉ 21 nhưng đối mặt loại chuyện này vẫn có chút ngượng ngùng, nói không nên lời.

Liễu Nguyệt Phi cứ do dự đứng ngay cửa, chọc Hoa Khanh Trần ở trong không thể chuyên tâm làm việc, hắn xoa xoa huyệt thái dương nói: "Đã đến còn không tiến vào!"

Liễu Nguyệt Phi nhất thời xấu hổ xoa xoa tay, sau đó mới quyết tâm bước nhanh vào.

"Sư phụ a……"

Hoa Khanh Trần đang vội sửa sang lại tư liệu chiến tranh ở biên cương mấy năm qua, xem có bản đồ hay này nọ gì không nên cũng không để ý lắm đến Liễu Nguyệt Phi: "Hửm?"

Liễu Nguyệt Phi thấy Hoa Khanh Trần đang vội, tính thần đột nhiên tụt hẳn, ậm ờ nửa ngày mới nói: "Này, cũng không có chuyện gì, ha ha!"

Hôn mê, nàng thực sự nói không nên lời a.

"Nói!" Hoa Khanh Trần dứt khoát, tuy không ngẩng đầu nhưng hắn cũng biết Liễu Nguyệt Phi đang có chuyện muốn nói.

"Cũng không phải chuyện gì lớn a, nếu chàng đã bận, ta cũng không quấy rầy!" Liễu Nguyệt Phi thè lưỡi, nàng ngượng ngùng a!

"Nguyệt Nhi!" Hoa Khanh Trần rốt cục ngẩng đầu lên nhìn thẳng Liễu Nguyệt Phi. "Nàng nói đi, ta không vội!"

Nhất thời máu Liễu Nguyệt Phi xông thẳng lên não, cứng ngắc nói: "Hắc hắc, thật không có chuyện gì quan trọng a!"

Nhìn đến Hoa Khanh Trần như vậy, nàng thừa nhận nàng háo sắc, nàng cũng thừa nhận mình càng nói không nên lời!

Hoa Khanh Trần nhanh chóng đứng lên kéo Liễu Nguyệt Phi: "Theo giúp ta đi tản bộ đi. Làm việc lâu, đầu cũng có chút choáng váng rồi!"

Nói xong, liền xoa huyệt thái dương, một bộ dáng thực mỏi mệt.

Liễu Nguyệt Phi nhất thời bị mê hoặc, đầu nóng lên, liền bật thốt: "Sư phụ, ta biết ý của câu thơ kia!"

Nói xong, lại đỏ mặt……

Hoa Khanh Trần nhíu mày, vẻ đăm chiêu nhìn nàng hỏi: "Đã biết?"

Nếu đã biết, vì sao không nói cho hắn? Nếu đã biết, vì sao còn ấp a ấp úng như vậy?

Liễu Nguyệt Phi thiếu chút cắn đầu lưỡi của mình, đối mặt với truy hỏi của Hoa Khanh Trần, nàng không thể không nói.

"Nữ tử tính âm, nam tử thuần dương, âm dương luân hồi chính là chuyện sinh em bé!" Nói xong, Liễu Nguyệt Phi trực tiếp giấu mặt vào tay áo, hoàn toàn hóa thành bộ dáng đà điểu.

Hoa Khanh Trần bừng tỉnh đại ngộ, khó trách đồ đệ bảo bối của hắn lại ngượng ngùng, lời như vậy mà bắt nữ tử như nàng phải nói, đúng là có chút xấu hổ.

Nếu đã thế, vậy để hắn đến nói đi!

Hoa Khanh Trần trực tiếp ôm đứng Liễu Nguyệt Phi lên bước đến phòng nhỏ bên cạnh, dọa Liễu Nguyệt Phi trực tiếp kêu lên "Sư phụ, chàng làm cái gì!"

Lần này Hoa Khanh Trần nói thực hàm súc "Tìm bản đồ!"

Bất quá hắn còn chưa hiểu lắm, bản đồ là ở trên thân thể của nàng sao?

Nghĩ vậy, Hoa Khanh Trần trực tiếp quăng Liễu Nguyệt Phi lên giường, sau đó nhanh chóng cởi quần áo của nàng, Liễu Nguyệt Phi xấu hổ nói: "Sư phụ, ban ngày ban mặt a!"

Hoa Khanh Trần nhíu mày "Ban ngày ban mặt thì không thể tìm bản đồ sao?"

Liễu Nguyệt Phi đổ mồ hôi. Sư phụ này rõ ràng là một con sói đói, mượn danh nghĩa tìm bản đồ mà ăn đậu hũ của nàng!

Quên đi, đều đã làm mấy lần, Liễu Nguyệt Phi cũng không giãy dụa nữa, tùy ý Hoa Khanh Trần cởi quần áo, nàng xoay mặt qua một bên, cảm nhận thân thể dần nóng lên.

Hoa Khanh Trần hôn nàng, không nhanh không chậm, vô cùng khiêu khích, hắn nói với Liễu Nguyệt Phi: "Nàng nói xem, vì sao phải làm chuyện này bản đồ mới xuất hiện?"

"Sư phụ a, người ta chỉ nói biết ý nghĩa nửa câu đầu thôi, nửa câu sau người ta còn chưa nghĩ ra!" Liễu Nguyệt Phi hảo tâm giải thích, là hắn rất nóng vội thôi!

"Câu sau là 'trăm sông đổ biển', ta nghĩ hơn phân nửa là hình dung bản đồ!" Hoa Khanh Trần tùy tiện nói một câu, sau đó liền hôn xuống cổ Liễu Nguyệt Phi.

Nhẹ nhàng, ngứa ngứa, tựa như lông ngỗng phất qua.

Toàn thân Liễu Nguyệt Phi càng đỏ hơn, nhưng vẫn ngăn không được lòng tò mò của nàng "Nhưng chuyện này chúng ta cũng không phải chưa làm a, vì sao trước kia không có gì. A……"

Hoa Khanh Trần một đường xuống phía dưới, khiến Liễu Nguyệt Phi kêu to.

Xoa đôi môi của nàng, hắn nói: "Bởi vì lúc trước đều vào ban đêm, nhìn không thấy!"

Liễu Nguyệt Phi không nói gì, sư phụ chàng già rồi hay quên phải không, lúc sáng rời giường chàng cũng nhìn không thấy đó thôi?

Hoa Khanh Trần tiếp tục khiêu khích nơi mẫn cảm của Liễu Nguyệt Phi, vừa lòng nghe tiếng thở của nàng, tinh thần càng hăng hái mà mang nàng đến ngưỡng thiên đường.

Liễu Nguyệt Phi thở dốc từng hơi, toàn thân vẫn xôn xao không thôi, nàng dỗi nói: "Xem đi, vẫn là đã đoán sai!"

Liễu Nguyệt Phi nhìn một mảnh da thịt đỏ ửng, vốn ôm tâm tình chờ mong kì tích xảy ra, nhưng cũng chỉ nhìn thấy một mảnh hồng tím đan xen!

Sư phụ đáng giận, xuống tay quá độc ác. Nàng tức giận trừng mắt Hoa Khanh Trần.

Hoa Khanh Trần cũng chỉ cười nhẹ, sau đó xoay Liễu Nguyệt Phi lại, định từ phía sau tiến vào.

Ngay lúc Liễu Nguyệt Phi xoay người, Hoa Khanh Trần đột nhiên dừng động tác! Nàng khó hiểu quay đầu, lại nhìn đến vẻ kinh hỉ cùng khó tin trong mắt hắn!

Liễu Nguyệt Phi cũng nhướn lên nhìn ra sau lưng mình, nhưng đáng tiếc, cổ quá ngắn, cái gì cũng không thấy được……

Không khỏi gấp gáp hỏi: "Sư phụ, chàng đang làm cái gì a?"

Lúc này nàng chỉ cảm thấy trên lưng thực nóng, không biết là vì quan hệ hay là bị Hoa Khanh Trần nhìn nên vậy, dù sao chính là rất nóng!

"Quả nhiên là trăm sông đổ biển!" Hoa Khanh Trần ca ngợi, lập tức cầm lấy gương đồng bên cạnh soi cho Liễu Nguyệt Phi xem, ánh mắt tràn ngập hưng phấn cùng kích động!

Trong lòng Liễu Nguyệt Phi cũng đã đoán được một hai, nhưng khi nhìn đến những gì phản xạ lại trong gương đồng cũng phải há hốc mồm. Quả nhiên, kỳ tích đã xuất hiện, ở sau lưng nàng thực có một bản đồ a! Nha, kỹ thuật này là làm sao vậy?

"Hoàn mỹ!" Hoa Khanh Trần thưởng thức khung cảnh trên lưng Liễu Nguyệt Phi, ánh mắt lóe lên tia sáng hưng phấn.

Liễu Nguyệt Phi có chút xấu hổ, người cổ đại này thật đúng là tiến bộ, cởi mở, lại nghĩ ra cái phương pháp này để giấu bản đồ, chỉ có nam nhân của nàng có thể biết, mà nàng cũng không được!

Thấy Hoa Khanh Trần nhìn hưng phấn như vậy, trong lòng Liễu Nguyệt Phi sao có thể bình tĩnh?

"Sư phụ sư phụ, ta cũng muốn xem a!" Liễu Nguyệt Phi khó chịu vặn vẹo, không thể chỉ có mình hắn xem, nàng cũng muốn nhìn aaaaaaa!

Hoa Khanh Trần nhíu mày nhìn Liễu Nguyệt Phi giãy dụa, đột nhiên tâm tình trở nên rất tốt. Cảnh tượng như vậy cũng chỉ có hắn mới nhìn được!

Hắn bước xuống mặc quần áo, sau đó đốt lò sưởi trong phòng rồi mới lấy giấy bút bắt đầu vẽ lại.

Vì nhìn đến bản đồ, Liễu Nguyệt Phi chỉ có thể an phận ôm chăn để Hoa Khanh Trần từ từ vẽ……

81. Chương 80

Chương 80: Lặng lẽ đi đến Bắc Sát

Không biết qua bao lâu, Liễu Nguyệt Phi mới tỉnh lại từ giấc ngủ thoải mái, sắc trời đã sẩm tối, nàng nhìn chung quanh tìm bóng dáng Hoa Khanh Trần.

Rất nhanh đã tìm được hắn đang ngồi trên bàn ngoài sảnh, chỉ thấy Hoa Khanh Trần đang rất chăm chú nhìn bản vẽ, xem ra đã vẽ lại xong rồi!

Liễu Nguyệt Phi cầm lấy quần áo bên giường sau đó tò mò nhìn qua gương đồng, quả nhiên bản đồ trên lưng đã sớm biến mất.

Mặc ng quần áo, nàng bước đến bên cạnh Hoa Khanh Trần cùng xem bản vẽ.

Hoa Khanh Trần không ngẩng đầu, trực tiếp ôm lấy Liễu Nguyệt Phi, giải thích cho nàng: "Trên bản đồ đã thể hiện ví trí địa lí của Nam Tề rất rõ ràng. Ở đây." Nói xong dùng tay chỉ vào một chỗ trên bản đồ, sau đó lại chỉ sang một chỗ khác: "Nơi này là Bắc Sát, nơi này là Đông Ngô, Tây Lâm!"

Liễu Nguyệt Phi xem xét toàn bộ bản đồ, biểu hiện được tất cả vị trí cùng đặc điểm của các quốc gia, chả trách sao nước nào cũng muốn. Có được bản đồ này, muốn tấn công bất kì quốc gia nào cũng nắm chắc thắng lợi!

"Nàng thấy sao?" Hoa Khanh Trần nhìn vẻ hứng thú trên mặt Liễu Nguyệt Phi, không nhịn được hỏi.

Theo vị trí trên bản đồ thì Nam Tề là trung tâm của đại lục này. Đông Ngô cùng Nam Tề giáp nhau ở phía đông bắc. Bắc Sát hoàn toàn nằm ở phương bắc. Tây Lâm thì kéo dài từ hướng tây bắc đến tây nam.

Có thể nói Nam Tề hoàn toàn bị ba quốc gia kia bao xung quanh.

Chiến tướng Nam Tề tuy nhiều nhưng cũng không thể trấn thủ mỗi tấc ở biên giới, cho nên ở biên giới Nam Tề rất có khả năng xuất hiện quân địch. Nếu ba nước đồng loạt xuất binh, Nam Tề chắc chắn sẽ bị bao vây triệt để!

"Ta đề nghị phái tướng lãnh có kinh nghiệm phong phú đi phòng thủ địa phương họ quen thuộc! Chỗ giáp với Bắc Sát gần nhất là Kinh Châu, liền để Đông Phương Ngưng Tử đi trước!" Chỗ này lúc trước nàng đã đi qua, Đông Phương Ngưng Tử là lựa chọn tốt nhất!

"Đỗ gia quân vẫn luôn phòng thủ biên cảnh tây nam, hàng năm đều đối chiến với Tây Lâm, lần này đến Lâm Châu tất nhiên sẽ là người Đỗ gia!" Hoa Khanh Trần rất ăn ý tiếp lời Liễu Nguyệt Phi.

"Đông Ngô vẫn rất ít giao chiến với chúng ta, hơn nữa Đông Ngô ở gần khu kinh thành Bắc Sát, lại tiếp giáp với vùng hoang vắng của Tây Lâm, cho nên phải đề phòng Đông Ngô và Bắc Sát liên hợp với nhau, một bên bị tập kích, bên kia chắc chắn sẽ ra tay giúp đỡ, là nguy hại rất lớn đối với Nam Tề!" Liễu Nguyệt Phi chậm rãi phân tích bản đồ, cảm thấy Tây Lâm rất giống với vùng cao nguyên Tây Tạng của Trung Quốc. Địa phương như vậy, muốn triển khai kế hoạch chiến tranh, quân sự là rất khó khăn.

"Trừ bỏ Nam Tề, Đông Ngô là quốc gia lớn mạnh nhất, thế lực chắc chắn không thể coi thường!" Hoa Khanh Trần cũng nghĩ đến vấn đề này, không khỏi nhíu mày. "Chỗ Đông Ngô để Huyền Thiên mang Khanh tự quân đi đi!"

Liễu Nguyệt Phi gật đầu, không có ý kiến gì đối với an bày của Hoa Khanh Trần, nàng tiếp tục nhìn bản đồ phân tích: "Vừa rồi chỉ mới nói đến nơi phòng thủ chỗ giáp với ba nước, hiện tại chúng ta phải chú ý đến những chỗ bị bỏ qua!"

Núi cao hoàng đế xa, lúc trước chỉ cần chưa bị chiếm thì đều cho là không sao, dù sao không có bản đồ tỉ mỉ, bọn họ cũng không biết đến những vùng đó.

"Nơi này là hướng tây bắc, nơi giao nhau giữa Bắc Sát và Tây Lâm, tạo nên ngã ba Nam Tề, Bắc Sát, Tây Lâm, là nơi buôn bán rất sầm uất!"

Liễu Nguyệt Phi chỉ vào một chỗ trên bản đồ nói.

Hoa Khanh Trần nhìn lại, liền đáp: "Đó là Ngụy thành."

Cho dù hiện tại các nước không có bản đồ cụ thể, nhưng mỗi Hoàng đế đều rất rõ những thành thị, vùng đất của nước mình. Ngụy thành phồn vinh vì là nơi tương giao giữa ba nước, không ngờ Nguyệt Nhi liếc mắt một cái đã nhìn ra!

Liễu Nguyệt Phi gật đầu tiếp tục nói "Nơi này phồn hoa, sẽ không có quốc gia nào xuất binh tấn công đến đây, vì làm vậy sẽ ảnh hưởng đến lợi ích kinh tế của họ. Nhưng đây cũng là nơi vàng thau lẫn lộn, trinh sát thăm dò của các nước rất dễ trà trộn vào!"

"Tất nhiên!" Hoa Khanh Trần cũng biết chuyện này, tò mò hỏi: "Nàng có cách gì?"

"Nếu đã loạn, thì quậy cho nó càng loạn là được rồi!"

Hoa Khanh Trần là một người thông minh, Liễu Nguyệt Phi vừa nói ra hắn đã hiểu!

"Chuyện này để Vô Ưu Môn đi làm đi!"

Đến lúc đó tin tức trong Ngụy thành sẽ vô cùng hỗn loạn, để bọn họ cũng không biết đường mà lần!

"Nơi này là cao nguyên!" Liễu Nguyệt Phi nhanh chóng nói đến chỗ tiếp theo "Như vậy hẳn là không có quân đội chính thức đóng quân, nhưng cũng có binh sĩ nhân dân thường trú, chỉ cần Hoàng đế Tây Lâm ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ lập tức tiến công Nam Tề, mà nơi này ở Nam Tề vô cùng hoang vắng, một bóng người cũng không có chứ đừng nói binh sĩ, bọn họ sẽ tiến quân thần tốc thẳng đến Nam Châu, hơn nữa khi đó binh mã Nam Tề đều đã chia ra đến trấn thủ biên cương, tất nhiên sẽ thiếu người. Đến lúc đó Nam Châu bị chiếm, kinh thành ắt sẽ gặp nguy!"

Liễu Nguyệt Phi lúc nhìn đến đây không khỏi phát hoảng, này hoàn toàn chính là con đường hoàng kim cho Tây Lâm rồi! Cũng may Tây Lâm không có bản đồ, bằng không Nam Tề đã mất nước vào mấy trăm năm trước! Nhưng mối nguy hiểm như vậy, Liễu Nguyệt Phi không thể không đề phòng, giữ lại đúng là như ôm một quả bom hẹn giờ!

Nghe vậy, Hoa Khanh Trần nhìn về phía Liễu Nguyệt Phi chỉ. Đúng như lời nàng nói, chỗ đó địa hình từ cao xuống thấp, dễ thủ khó công, chỉ cần Tây Lâm xuất binh ở đây là sẽ âm thầm đến được Nam Châu. Trong mắt Hoa Khanh Trần lóe lên tia sáng, nói: "Nhưng hiện tại cũng không thể có hành động quá lớn ở khu phía nam!"

Liễu Nguyệt Phi vừa nghe liền quay đầu suy nghĩ. Một nơi vẫn luôn không được hai nước chú trọng đột nhiên có động tĩnh quân sự lớn, bên kia nhất định sẽ phái người đến dò xét. Chỉ cần Tây Lâm phát hiện ra lỗ hổng này, cho dù động tác của Nam Tề nhanh chóng như thế nào cũng không bằng bên kia điều kiện thuận lợi, như vậy Nam Châu sẽ gặp nguy hiểm!

"Đã không thể phái binh, vậy để Hoàng Nhi đến đặt vài thứ tốt ở đó đi!"

Ánh mắt Liễu Nguyệt Phi sáng lên, nơi đó địa hình dốc xuống, nàng chỉ cần đặt cạm bẫy cùng chôn thuốc nổ cũng đủ để diệt toàn quân!

Hoa Khanh Trần nhíu mày, sau đó cũng hiểu được lời Liễu Nguyệt Phi. Hắn gật đầu, nếu phải tiến hành trong âm thầm, vậy phải dùng đến vũ khí của Liễu Diệp sơn trang rồi.

"Đặt cạm bẫy ở toàn bộ những nơi không có quân đội đóng đi!" Hoa Khanh Trần suy nghĩ một chút rồi nói với Liễu Nguyệt Phi.

Liễu Nguyệt Phi kinh ngạc nhìn hắn, nhưng lập tức ý cười lại tràn ngập trong mắt "Sư phụ, chàng đúng là ác thật nha!"

Nếu tiến hành đúng như vậy, biên cương Nam Tề sẽ trở thành tường đồng vách sắt, sức chiến đấu hoàn toàn tăng lên gấp rưỡi!

"Làm được thì làm thôi, dù sao vũ khí của Liễu Diệp sơn trang sắp hết chỗ chứa rồi, cũng nên lấy ra dùng bớt!" Trong mắt Liễu Nguyệt Phi hiện lên một tia giảo hoạt, nàng nói: "Bất quá ta có một yêu cầu!"

Hoa Khanh Trần nhíu mày nhìn Liễu Nguyệt Phi, khóe miệng chậm rãi nâng lên, hắn hỏi: "Yêu cầu gì?"

"Ta muốn đi Bắc Sát!" Tình phụ tử của Lâm Sùng là điều ấm áp duy nhất ở Bắc Sát của nàng, nàng không muốn Lâm Sùng gặp chuyện gì!

Hoa Khanh Trần lại lập tức phản đối: "Không được, rất nguy hiểm!"

"Sư phụ, chàng biết suy nghĩ của ta!" Liễu Nguyệt Phi bất mãn kêu lên, chẳng lẽ sư phụ còn không hiểu nàng sao?

Hoa Khanh Trần tiếp tục lắc đầu "Không được! Trừ phi ta đi cùng!"

Cho dù Liễu Nguyệt Phi có bản sự lên trời đi nữa, hắn cũng không yên tâm!

Liễu Nguyệt Phi vừa nghe, nhất thời giận sôi lên "Sư phụ, chàng phải ở lại đây chủ trì đại cục!"

Hoàng đế ngự giá thân chinh, kinh thành một không Hoàng đế, hai không quân đội, rất dễ bị quan thần đoạt quyền!

Hoa Khanh Trần hoàn toàn không thèm để ý đáp: "Vẹ nàng liền ở lại đây với ta!"

Liễu Nguyệt Phi bất đắc dĩ ghé lên vai Hoa Khanh Trần làm nũng: "Sư phụ, Lâm Sùng đối ta tốt lắm a!"

Trong lòng Hoa Khanh Trần nhất thời dâng lên nỗi bất mãn. Chỉ ở Bắc Sát không tới một tháng đã bị lão nhân Lâm Sùng thâu tâm, hắn càng nghĩ càng giận phẫn, ngoại trừ bản thân mình, hắn không cho phép bất kì nam nhân nào trụ lại trong lòng nàng!

"Ta nói không cho là không cho. Ở lại trong cung!! Nếu nàng dám trốn đi thì cũng đừng trở về!"

Hoa Khanh Trần nói xong, liền xé toạc tấm bản đồ. Thứ này chỉ có hắn mới có thể nhìn, có thể thưởng thức! Những người khác ai cũng không cho phép. Cuối cùng hung hăng trừng mắt Liễu Nguyệt Phi, để lại cho nàng vẻ cảnh cáo mười phần, sau đó hắn liền phất tay áo rời đi!

Trong lòng Liễu Nguyệt Phi vô cùng khó chịu. Câu cuối cùng của sư phụ rõ ràng là uy hiếp nàng. Sư phụ biết năng lực của nàng, biết nếu nàng muốn trốn đi, ai cũng không ngăn cản được nên mới để lại một câu như vậy chặn đầu!

Liễu Nguyệt Phi bực bội! Sư phụ trứng thối, nói biến sắc mặt liền biến sắc mặt!

~

Lúc này trong Xuân Hoa cung, Quách Như Sương đang ngồi trên bàn trang điểm đánh phấn, sau lưng đang đứng một vị nam tử đồ đen, tất nhiên đây là ám vệ của nàng.

"Có động tĩnh gì?" Quách Như Sương nhàn nhạt hỏi, bình thường nếu không có chuyện gì quan trọng, ám vệ đều là ba ngày báo một lần, nhưng lần này mới qua một ngày, ám vệ đã tìm đến nàng, tất nhiên là đã có chuyện xảy ra.

Ám vệ có chút xấu hổ, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Thuộc hạ, hình như bị phát hiện!"

(R: s chương trước mới nói câm điếc mà tèn, hay là ta lộn nhỡ ò.Ó).

Nghe vậy, Quách Như Sương cây lược trên tay xuống, ánh mắt đột nhiên chuyển sang nghiêm khắc nhìn về phía ám vệ nói: "Ngươi làm việc như thế nào vậy, cư nhiên để bị phát hiện?"

Nếu bị những người khác biết nàng đã ở trong cung còn mang theo ám vệ, hơn nữa còn là một nam nhân chắc chắn đại họa sẽ giáng xuống đầu nàng!

"Thuộc hạ cũng không chắc chắn, gần đây hay cảm giác có người âm thầm theo dõi thuộc hạ, nhưng lúc thuộc hạ tìm kiếm lại không có manh mối gì, có thể là võ công thủ pháp của đối phương đều cao hơn thuộc hạ rất nhiều, thuộc hạ tài không bằng người!" Ám vệ hổ thẹn nói, thân là người nấp trong tối mà lại bị người khác theo dõi, đúng là làm nhục tên gọi ám vệ này!

"Vậy ngươi còn đứng đây làm gì? Không mau cút cho bản cung!" Quách Như Sương đột nhiên đứng lên quát với ám vệ, hơn nữa còn lo lắng nhìn bốn phía.

Trong lòng ám vệ cảm thấy chịu nhục, nhưng ngại Quách Như Sương là chủ tử của mình nên cũng chỉ có thể nhịn xuống, phi thân từ cửa sổ ra ngoài.

Thấy ám vệ cuối cùng cũng biến mất, Quách Như Sương mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Tên ám vệ này thiếu chút đã hại chết nàng!

Nhưng là vừa thở ra, đột nhiên cửa lớn bị mở toang, Tô Mạn Nhi trên mặt mang nụ cười xán lạn bước đến.

Quách Như Sương nhất thời kinh hãi, cảnh giác nhìn Tô Mạn Nhi, nàng lớn tiếng hỏi: "Tô Quý nhân vì sao không gõ cửa đã tiến vào? Ở trong cung mọi người đều là Quý nhân, mà ngươi cũng không còn là tiểu thư tài trí hơn người con Tể tướng!"

Nghe vậy, tươi cười trên mặt Tô Mạn Nhi không những không tắt mà còn chói sáng hơn, Quách Như Sương thấy vậy toàn thân liền lâm vào sợ hãi.

Tô Mạn Nhi trực tiếp ngồi xuống ghế tựa trong phòng Quách Như Sương, cung nữ đứng sau lập tức bước lên châm trà cho nàng, một chút cũng không để ý đến Quách Như Sương.

Lửa giận của Quách Như Sương lúc này cũng bùng nổ, chỉ vào Tô Mạn Nhi mà mắng: "Tô Mạn Nhi, hiện tại ngươi và ta đều là Quý nhân, cẩn thận bản cung cáo ngươi với Hoàng hậu nương nương!"

Tô Mạn Nhi xì cười một tiếng, nói với Quách Như Sương: "Không phải lúc trước Hoàng hậu nương nương mới giáo huấn một tỉ muội dám tự xưng 'bản cung' sao? Một Quý nhân nho nhỏ, không được phong phi, cũng không phải người đứng đầu một cung, không có tư cách xưng bản cung! Cẩn thận bản Quý nhân cáo ngươi!"

Trên mặt Quách Như Sương thoáng chốc trắng bệch, thân phận địa vị đều bị Tô Mạn Nhi chê bai không đáng một đồng, nhưng lời Tô Mạn Nhi nói toàn bộ đều đúng, nàng cũng không thể làm trái lại với Hoàng hậu!

Đành hổn hển nói: "Tô Mạn Nhi, nửa đêm tới chơi, ngươi rốt cuộc muốn gì?"

Tô Mạn Nhi đột nhiên biến sắc, vỗ bàn đứng bật dậy, chỉ vào Quách Như Sương lớn tiếng quát: "Giỏi lắm Quách Quý nhân, dám hẹn hò với nam nhân trong cung, ngang nhiên không để Hoàng thượng vào mắt, ngươi phải bị tội gì?"

Quách Như Sương nhất thời như bị sét đánh, nhìn ám vệ bị trói lại trước mắt, sắc mặt nàng khó coi, vội vàng phủ nhận quan hệ: "Không, không phải! Tô Mạn Nhi, là ngươi vu khống!"

Nàng sẽ không thừa nhận! Tô Mạn Nhi cũng không phải bắt gian tại giường, nàng chắc chắn sẽ không thừa nhận!

Tô Mạn Nhi đột nhiên hừ lạnh nói: "Người này từ trong phòng Quách Quý nhân đi ra, chúng tỉ muội đều thấy rõ ràng a!"

Lời vừa dứt, phía sau đám người đột nhiên bước ra sáu vị Quý nhân, tất cả đều là bộ dáng vui sướng khi người gặp họa mà nhìn Quách Như Sương. Đối với bọn họ mà nói, đối thủ bớt đi một người liền đỡ một người!

Toàn thân Quách Như Sương không khỏi mềm nhũn, nàng lui về phía sau mấy bước, tựa vào thành giường, kinh hoảng nói: "Không phải, không phải, các ngươi nói xấu ta!"

Đột nhiên trong mắt nàng lóe lên, giận dữ hét lớn với ám vệ: "Ngươi nói a, ngươi nói a, ngươi nói với bọn họ, ngươi là kẻ trộm!"

Quách Như Sương bắn ánh mắt cảnh cáo về phía ám vệ, đặt hy vọng cuối cùng lên người gã, bức gã nói không biết nàng, thừa nhận mình là kẻ trộm.

Đáng tiếc, ám vệ đã sớm bị điểm huyệt đạo, không có cách nào mở miệng.

Hơn nữa Tô Mạn Nhi làm sao có thể buông tha cơ hội trừ khử Quách Như Sương như vậy?

"Quách Như Sương, ngươi nhận tội đi thôi, đã dám lén hẹn hò với nam nhân khác, vậy cứ chờ Hoàng hậu nương nương đến ném ngươi vào lãnh cung đi!"

Tô Mạn Nhi vội vàng kêu nha hoàn đi gọi Hoàng hậu đến, hôm nay nàng sẽ không bỏ qua cho Quách Như Sương!

Nhìn nha hoàn đi ngày một xa, hi vọng trong lòng Quách Như Sương cuối cùng cũng tắt ngóm, nhìn ánh mắt của ám vệ, tất nhiên nàng cũng biết hắn đã bị động tay động chân.

Trong tình huống này, Tô Mạn Nhi chắc chắn không để nàng tìm đường lui.

"Tô Mạn Nhi, hôm nay ta cũng sẽ không buông tha cho ngươi!" Đột nhiên Quách Như Sương như phát điên bóp chặt cổ Tô Mạn Nhi. Chuyện hôm nay rõ ràng là Tô Mạn Nhi sắp đặt để giá họa cho nàng, tần phi hậu cung nếu lén lút với nam nhân sẽ bị biếm lãnh cung, nghiêm trọng hơn còn có thể liên lụy đến cả gia tộc!

Phụ thân đưa nàng vào cung là để nàng trợ giúp gia tộc, hiện tại lại thành như vậy. Dù sao cũng đã không còn mặt mũi về gặp phụ thân, nếu đã vậy không bằng kéo theo một cái đệm lưng!

Tô Mạn Nhi bị hành động bất ngờ của Quách Như Sương dọa phát hoảng, thật không ngờ Quách Như Sương lại chó cùng dứt giậu. Nhìn gương mặt dữ tợn của Quách Như Sương, Tô Mạn Nhi bị nghẹt thở đến đầu

óc đã hơi mơ hồ sợ hãi đấm đá loạn xạ, nhưng làm sao cũng không thoát được. Nha hoàn bên cạnh đã gấp đến mức giậm chân, nhanh chóng chạy tới kéo Quách Như Sương ra, nhưng Quách Như Sương lúc này một lòng muốn chết sao có thể dễ dàng chịu thua như vậy?

Ngay lúc nàng sắp mất ý thức thì bỗng nhiên nghe được một tiếng rống giận dữ "Các ngươi đang làm cái gì?"

Trong mắt Tô Mạn Nhi lóe lên ánh hào quang vàng kim chói sáng, đồng thời một đôi đồng tử màu đen sâu không thấy đáy xuất hiện trước mặt nàng.

Quách Như Sương nhất thời bị một cỗ lực mạnh mẽ kéo ra, khi nhìn đến người đứng trước mắt thì liền bị dọa đến quỳ rạp trên đất.

Tô Mạn Nhi vừa thoát chết trong gang tấc ngã xuống một bên thở dốc, không ngừng ho khan. Lúc này, xung quanh cũng đồng thời vang lên giọng hô sợ hãi: "Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Đỏ mặt ngừng ho khan, nước mắt Tô Mạn Nhi lập tức rơi lã chã, mang bộ dạng sướt mướt mà tố khổ với Hoa Khanh Trần: "Hoàng thượng, nô tì thiếu chút đã chết dưới tay Quách Quý nhân, Hoàng thượng phải làm chủ cho nô tì a!"

Huyền Thiên từ sau lưng Quách Như Sương đi đến trước mặt Hoa Khanh Trần, vừa rồi lúc bọn họ đến thì tình huống đã vô cùng nguy cấp, nhờ hắn nhanh chóng kéo Quách Như Sương ra mới cứu được một mạng của Tô Mạn Nhi.

Đôi mắt sâu thẳm của Hoa Khanh Trần lóe lên, trong lòng lại cười lạnh. Vốn hắn chỉ đi ngang qua Xuân Hoa cung, trong đầu đang suy nghĩ xem nên dùng cách gì để đuổi đám nữ nhân này đi, bây giờ cũng không cần phải động não nữa.

Hoa Khanh Trần đảo mắt nhìn nam tử bị trói chặt ở một góc, một Quý nhân thấy vậy liền vội vàng nói: "Hoàng thượng, Quách Quý nhân hôm nay lén lút hẹn gặp nam nhân, bị chúng nô tì bắt tại trận!"

Vừa nghe vậy, Hoa Khanh Trần cũng hiểu được đầu đuôi mọi chuyện, nam tử này một thân đồ đen, rõ ràng là ám vệ, xem ra Quách Như Sương là bị người hãm hại! Bất quá mang theo ám vệ vào cung đúng là có tội!

Nhìn chằm chằm thân hình phát run của Quách Như Sương, hắn lạnh giọng mở miệng nói: "Quách Quý nhân không biết nhục nhã, lén gặp nam nhân, người đâu, lập tức trục xuất khỏi cung, đưa đến Vân Am xuất gia làm ni!"

Hoa Khanh Trần lạnh giọng nói không chút lưu tình.

Quách Như Sương ngã ngồi trên mặt đất, hai mắt trống rỗng không ánh sáng. Cứ như vậy mà định tội nàng? Xuất gia làm ni? Này không phải còn khổ sở hơn trực tiếp giết nàng hay sao?

Sắc mặt Tô Mạn Nhi đã trở lại bình thường, nàng chậm rãi nhếch lên một nụ cười, đắc ý nhìn về phía Quách Như Sương, tuyên cáo người thắng là nàng!

Hoa Khanh Trần lại đột nhiên nói với Tô Mạn Nhi: "Tô Quý nhân không có tu dưỡng, công nhiên gây sự trong hậu cung, phẩm hạnh đạo đức kém xa cung phi, truyền ý chỉ của trẫm, huỷ bỏ danh hiệu Quý nhân của Tô Mạn Nhi, trước ngày mai phải rời cung, vĩnh viễn không được bước vào cung nửa bước!"

Tô Mạn Nhi không thể tin nhìn Hoa Khanh Trần, cố ý bày ra bộ dáng điềm đạm đáng yêu, nức nở nói: "Hoàng thượng, nô tì bị oan uổng a, là Quách Như Sương muốn giết chết nô tì a!"

Quách Như Sương đang quỳ gối một bên đột nhiên cười ha hả, châm chọc nói với Tô Mạn Nhi: "Hoàng thượng thánh minh a! Trong số mọi người thì Tô Mạn Nhi ngươi thích gây chuyện nhất, lúc nào cũng ra vẻ tài trí hơn người, hiện tại tốt lắm, ngươi cũng giống như ta thôi! Ha ha!"

Tô Mạn Nhi lúc này dù đang khóc điên cuồng không ngừng nhưng cũng không thể chịu được châm chọc của Quách Như Sương, nàng tức giận quát "Quách Như Sương, ngươi hiện tại là một ni cô, tự ngẫm lại bản thân đi!"

Quách Như Sương vốn sắc mặt đã tốt lên một chút, nghe xong những lời này lại hoảng sợ nhìn mái tóc của mình. Nếu không có tóc, nàng còn khác gì quỷ chứ?

"Hoàng thượng, Hoàng thượng người tha cho dân nữ đi. Hoàng thượng!" Quách Như Sương cũng không còn bộ dáng cao ngạo như trước, thê thảm cầu xin Hoa Khanh Trần.

Tô Mạn Nhi thấy vậy cũng mang gương mặt khóc tang khẩn cầu: "Hoàng thượng, Mạn Nhi sai rồi, Mạn Nhi nhất định sẽ học tập để giống Hoàng hậu nương nương, xin Hoàng thượng cho Mạn Nhi một cơ hội đi!"

Hoa Khanh Trần nhíu mày nhìn hai người, trong mắt hiện lên vẻ không kiên nhẫn, hắn nói với Huyền Thiên: "Mang ra ngoài, trẫm không muốn nhìn đến bọn họ!"

Huyền Thiên lập tức sai người thực hiện, chỉ trong nháy mắt, Tô Mạn Nhi cùng Quách Như Sương đã bị mang đi.

Còn lại một đám người hoảng sợ, không dám hé răng, sợ bị liên lụy.

Nhưng Hoa Khanh Trần sao có thể buông tha dễ dàng như vậy? Hắn vốn là đến để đuổi bọn họ đi!

"Sáu người các ngươi, hôm nay cũng rời khỏi cung đi!"

Sáu người lập tức kinh hãi, không hiểu hỏi lại: "Hoàng thượng, chúng nô tì làm sai cái gì?"

"Thấy chết không cứu!" Không đợi Hoa Khanh Trần mở miệng, Huyền Thiên đã trực tiếp phun ra một lí do. Hoa Khanh Trần nghe vậy, khóe miệng liền run rẩy một chút nhưng cũng không giải thích gì mà xoay người rời đi, mặc kệ tiếng khóc phía sau kinh hoàng cỡ nào, toàn bộ mọi chuyện giao cho Huyền Thiên xử lí, trong cung cuối cùng cũng khôi phục an tĩnh!

~

Trong Phượng Huyên cung, Liễu Nguyệt Phi tay cầm một bông hoa cúc, vừa ngắt vừa lẩm bẩm: "Đi, không đi, đi, không đi, đi…… Không đi, đi!"

Ngắt xong một cánh cuối cùng, nàng liền đếm tới đi! Ý tứ chính là đến Bắc Sát, đi gặp Lâm Sùng!

"Thanh Nhi, thu thập hành lí cho ta!" Liễu Nguyệt Phi nhanh chóng hạ quyết định, đứng bật dậy nói với Thanh Nhi.

Thanh Nhi nhíu mày: "Nhưng Hoàng thượng không cho phép thiếu chủ đi a!"

"Đó là bởi vì sư phụ sợ ta gặp nguy hiểm, kỳ thực bằng khả năng của ta thì sẽ có chuyện gì chứ?"

Liễu Nguyệt Phi không chút để ý nói, thấy Thanh Nhi vẫn đứng im liền tự mình chuẩn bị.

Thanh Nhi thấy vậy vội vàng bước lên cầm lấy mấy món trong tay Liễu Nguyệt Phi, bắt đầu chuẩn bị cho nàng, nhưng miệng vẫn bất an nói: "Hoàng thượng không phải đã nói thiếu chủ nếu đi thì cũng không cần trở lại sao?"

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy, trực tiếp gõ lên trán Thanh Nhi, nghiến răng nghiến lợi nói: "Vậy mà em cũng tin, sư phụ không thể nào không cần ta a!"

Đến lúc đó trở về làm nũng với sư phụ là được rồi!

"Thiếu chủ cô thật sự muốn đi sao? Em đi cùng cô." Thanh Nhi nhíu mày, trong lòng vẫn bất an, mệnh lệnh của môn chủ, nàng chưa bao giờ dám cãi lại!

"Đừng, ta đã để Hoàng Nhi lại, cũng sẽ không mang em đi!" Nói đùa, dù lượn* cỡ nhỏ của nàng chỉ đủ chỗ ột người a!

(R: trong cv là máy bay, mà ta nghĩ dù lượn coi bộ hợp lí hơn).

"Thiếu chủ, Đại Điểu kia của cô vẫn là không an toàn a!" Hoàng Nhi tất nhiên cũng biết nguyên nhân thiếu chủ không cho nàng đi, đó là một cái gọi là Đại Điểu gì đó, thiếu chủ nói là có thể bay trên trời, nhưng thiếu chủ cũng thử hơn mười năm rồi mà vẫn không ổn định a!

"Yên tâm, đến lúc nó bắt đầu rơi xuống ta sẽ dùng khinh công!" Chỗ này xa Bắc Sát như vậy, tất nhiên phải dùng đến nó mới nhanh được a!

"Thiếu chủ, em vẫn thấy cô không nên đi a!" Trong lòng Hoàng Nhi vẫn bất an, không hiểu vì sao, chỉ là nàng cảm thấy nếu thiếu chủ cứ đi như vậy, môn chủ chắc chắn sẽ tức giận a!

"Đi, hiện tại liền đi!" Liễu Nguyệt Phi cầm cầm lấy túi đồ trên tay Hoàng Nhi, không biết từ lúc nào mà nàng đã thay một bộ nam trang, lắc mình một cái đã biến mất!

"Thiếu chủ……" Thanh Nhi đau đầu nhìn cửa sổ bị mở ra, trong lòng lo lắng không biết nên nói với môn chủ như thế nào?

~

Không lâu sao, Hoa Khanh Trần đúng là đến đây, nhìn cửa lớn Phượng Huyên cung vắng lặng, trong lòng hắn nổi lên một cỗ cảm giác khác thường, liền bước nhanh hơn tiến vào trong.

Huyền Thiên đi theo phía sau cũng cảm giác được không khí không đúng, kiên trì theo bước Hoa Khanh Trần.

Thanh Nhi vừa thấy Hoa Khanh Trần đến liền quỳ xuống hành lễ: "Bái kiến Hoàng thượng!"

"Nguyệt Nhi đâu?" Hoa Khanh Trần lạnh giọng hỏi, ánh mắt nhìn bao quát bốn phía, tìm kiếm thân ảnh nàng.

Thanh Nhi ấp a ấp úng, không biết là nên bẩm báo chi tiết hay nên giúp thiếu chủ che giấu.

Nhưng Hoa Khanh Trần đột nhiên phóng tới cái nhìn băng giá khiến toàn thân Thanh Nhi lạnh run, nàng lập tức nói: "Thiếu chủ đã đến Bắc Sát!"

Lời vừa dứt liền nghe đến một tiếng vang lớn, cái ghế gần Hoa Khanh Trần nhất đã bị hắn dùng nội lực đánh nát, Thanh Nhi không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

"Huyền Thiên, lập tức phái người đi bắt trở lại cho trẫm!"

"Dạ!"

Huyền Thiên nghe vậy, lập tức nhấc chân bước đi, lại nghe Thanh Nhi nói: "Thiếu chủ là dùng Đại Điểu mà đi, lúc này chắc đã đi được hơn trăm dặm!"

Hơi thở lạnh như băng của Hoa Khanh Trần lại càng dày đặc, đây vẫn là lần đầu tiên Thanh Nhi thấy hắn phát hỏa lớn như vậy, nàng không khỏi kêu khổ thấu trời.

Nhưng than thở cũng vô dụng, chỉ thấy Hoa Khanh Trần lạnh giọng hạ lệnh: "Quỷ Quái, tự mình đi lĩnh hai mươi đại bản!"

Nói xong liền quay lại phân phó với Huyền Thiên: "Đi gọi Cực Thiên, Diệt Thiên, còn có Đông Phương Ngưng Tử đến cho trẫm!"

Sau đó vung tay lên một cái, nhất thời Phượng Huyên cung trở thành một nơi vô cùng bừa bãi, chỉ còn Thanh Nhi đang ôm mặt khổ qua.

~

Trong ngự thư phòng, áp khí giảm mạnh, bốn người ở đây, ngoại trừ Huyền Thiên ra thì không ai biết vẻ mặt tức giận của Hoa Khanh Trần là vì sao, tất cả đều không dám thở mạnh mà đợi hắn mở miệng.

Qua nửa ngày, Hoa Khanh Trần xem xong tư liệu trong tay mới ngẩng đầu nói với Đông Phương Ngưng Tử: "Ngươi đi Bắc Sát, dẫn theo hai mươi vạn đại quân, trưa mai xuất phát!"

Đông Phương Ngưng Tử không ngờ câu đầu tiên Hoa Khanh Trần nói là nói với hắn, không nghĩ nhiều liền đáp: "Dạ!"

Hoa Khanh Trần tiếp tục nói với Diệt Thiên: "Ngươi đi Đông Ngô, cũng dẫn theo hai mươi vạn đại quân, trưa mai xuất phát!"

Hoa Khanh Trần nói những lời này vô cùng lạnh nhạt, tựa như nói trưa nay sẽ ăn cá, không có cảm xúc gì. Diệt Thiên lại biết môn chủ như vậy chính là không thể chọc nhất, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt đáp: "Dạ!"

"Ngươi phải luôn chú ý động tĩnh Bắc Sát, nếu phát hiện chỗ nào không thích hợp liền chuyển hướng sang Bắc Sát mà trợ giúp Đông Phương!"

"Dạ!"

"Cực Thiên, ngươi truyền chỉ xuống lệnh cho Đỗ gia quân trưa mai dẫn theo mươi vạn đại quân đến Tây Lâm. Hơn nữa chiêu cáo thiên hạ, trẫm cưới Công chúa Tây Lâm, phong cho thân phận Quý phi Tây cung, địa vị cùng bổng lộc không khác Hoàng hậu!"

Hoa Khanh Trần vẫn giữ vẻ bình tĩnh mà nói, nhưng mọi người lại bị dọa cả kinh, Cực Thiên không hiểu hỏi: "Hoàng thượng, ngài không phải đã đáp ứng thiếu chủ……"

"Kích động như vậy làm gì, trẫm còn chưa nói xong đâu!" Hoa Khanh Trần nhìn lướt qua Cực Thiên, ánh mắt phát ra vẻ cảnh cáo.

Cực Thiên tự biết mình phản ứng quá lớn, không khỏi cúi đầu đợi Hoa Khanh Trần nói tiếp.

"Tây Lâm man nhân nhiều, cứng đối cứng tất nhiên sẽ chịu thiệt, làm vậy có thể ngăn chăn Tây Lâm xuất binh. Huyền Thiên ngươi tự mình đến Tây Lâm lo chuyện cưới Công chúa! Ngày mai Đỗ Tướng quân sẽ xuất phát, đi qua núi Ngô Việt thẳng đến kinh thành Tây Lâm!"

Hoa Khanh Trần nói xong nhàn nhã nhấp một ngụm trà, mọi người lại vô cùng kinh ngạc, làm vậy đúng là có thể giải quyết bên Tây Lâm, dồn toàn bộ binh lực vào Đông Ngô cùng Bắc Sát!

"Hoàng thượng, ngày mai xuất phát có thể đến kịp sao?" Đông Phương Ngưng Tử không hiểu vì sao Hoa Khanh Trần lại chọn cách này?

Hoa Khanh Trần nghe vậy thì lạnh lùng nói: "Nghe trẫm an bày là được!"

Hắn sẽ không để thế nhân biết hắn đã có được bản đồ, càng sẽ không để thế nhân nhìn đến bảo bối của hắn!

Bất quá vừa nghĩ đến tiểu nha đầu Nguyệt Nhi kia cư nhiên dám chạy đi, trong lòng lại không nhịn được mà tức giận. Đã công nhiên phản kháng hắn, vậy cũng nên ăn chút đau khổ!

"Huyền Thiên, ngươi mang Công chúa Tây Lâm về cho trẫm!"

Huyền Thiên ngẩng đầu không hiểu nhìn Hoa Khanh Trần, nhưng cũng không nhìn ra được điều gì từ vẻ mặt hắn, lần này thiếu chủ chọc giận môn chủ thật rồi.

Môn chủ chưa bao giờ để thiếu chủ bước vào chỗ nguy hiểm, nhưng chỗ càng nguy hiểm, thiếu chủ lại càng muốn đi!

"Cực Thiên, ngươi gọi Ngọc Diện đến, để Ngọc Diện dịch dung thay thế trẫm thời gian này, trẫm muốn đích thân đi Bắc Sát!"

"Hoàng thượng……" Vừa nói xong, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Hoàng đế ngự giá thân chinh, đây là chuyện lớn a. Lúc trước Hoa Khanh Trần còn là Vương gia thì không sao, nhưng hiện tại hắn là Hoàng đế một quốc gia a!

"Không cần nói, ý trẫm đã quyết!" Hoa Khanh Trần trực tiếp ngắt lời bốn người. Hắn muốn đích thân đi túm Liễu Nguyệt Phi về, muốn nhìn xem nàng có thể chạy bao xa!

"Ngày mai đại quân xuất phát, trẫm sẽ dẫn Khanh tự quân đi theo đường núi Lang Nha, che giấu hành tung. Cực Thiên ngươi đi theo trẫm!"

"Dạ!"

"Hiện tại đã nói xong toàn bộ phương án, giờ các ngươi lui xuống chuẩn bị đi!"

~

Trưa hôm sau, bốn mươi vạn đại quân phân công nhau đến Bắc Sát cùng Đông Ngô, Huyền Thiên đảm nhiệm vai trò sứ giả đến Tây Lâm. Tin tức này nhanh chóng truyền đi, hơn nữa chuyện Hoa Khanh Trần lấy lễ Hoàng hậu cưới Công chúa Tây Lâm làm Quý phi cũng được lan truyền khiến nhân sĩ khắp nơi kinh ngạc vô cùng, tin tức tứ quốc muốn đại chiến cũng được phát ra khiến mọi người hoang mang. Quan viên Nam Tề đều phải cảm thán năng lực ứng biến của Hoa Khanh Trần, cũng thương cho tân Hậu mới vào cung, Hoàng thượng vừa đáp ứng sẽ không có người thứ hai, lúc này đã cưới Công chúa một nước, hơn nữa còn là ngang hàng với Hoàng hậu, quả nhiên đế vương vô tình. Chuyện này cũng khiến những nữ tử muốn vào cung hưng phấn hẳn lên vì lời hứa không có người khác của Hoàng thượng đã bị phá vỡ!

Đông Phương Ngưng Tử đang trên đường đến Bắc Sát, toàn thân tỏa ra sát khí. Mộc Khinh còn chưa tìm thấy, hiện tại lại thêm chuyện này, hắn vô cùng đau đầu.

"Tuổi còn trẻ cũng đừng nhíu mày, sẽ mau già!" Đột nhiên, phía sau truyền đến một giọng nữ.

Đông Phương Ngưng Tử lập tức quay đầu nhìn lại, kinh ngạc phát hiện Đỗ Chân Chân cư nhiên đứng trong đội ngũ!

"Sao nàng lại tới đây?" Vừa rồi còn cho rằng là nữ tử nào gan lớn dám lẫn vào quân doanh, nhưng vừa thấy là vị hôn thê của mình, cũng là nữ tử đặc biệt có thể vào quân doanh, đột nhiên Đông Phương Ngưng Tử cảm thấy khó chịu!

"Ta là hôn thê của huynh, đương nhiên phải theo huynh tới a!" Nàng là Đỗ gia quân, tất nhiên có thể lên chiến trường, nếu chưa gả như lúc trước hẳn là sẽ trà trộn vào Đỗ gia quân đến Tây Lâm, nhưng hiện tại nàng là Đông Phương Phu nhân tương lai, tất nhiên sẽ đi theo Đông Phương Ngưng Tử đến Bắc Sát!

Nhất thời, Đông Phương Ngưng Tử nhăn mặt, cũng không có nhiều lời, trong lòng bất mãn mãnh liệt với màn chỉ hôn của Hoa Khanh Trần.

~

Năm ngày sau, Liễu Nguyệt Phi nửa chạy nửa bay đến Bắc Sát, vì tránh né những cơ sở ngầm của Vô Ưu Môn, nàng hóa trang thành bà lão khất cái, ăn xin trên đường đến Bắc Sát, đáng thương vô cùng.

(R: ù, bà lão ăn xin phi dù lượn =))).

Lúc này trong hoàng cung Bắc Sát, Lâm Bình Chi ngồi trên long ỷ hương thụ cung nữ xoa bóp, nhìn người bên cạnh mà cười nói: "Thái tử, ngươi xem Hoa Khanh Trần đột nhiên lựa chọn hòa thân với Công chúa Tây Lâm có phải là chó cùng dứt giậu hay không? Ha ha ha!"

Bên cạnh, một nam tử toàn thân đỏ rực như hoa nở rộ ngày xuân, tóc như thác, mi như vẽ, còn xinh đẹp hơn nữ tử, người này đúng là Thái tử Đông Ngô Điệp Phá Thiên.

Chỉ thấy hắn khẽ xoay chén rượu trong tay, khinh thường nhìn bộ dáng lỗ mãng của Lâm Bình Chi, cười khẩy: "Hoa Khanh Trần người ta là co được dãn được, tập trung binh lực để đối phó chúng ta!"

Nói xong liền uống cạn chung rượu. Hoa Khanh Trần là môn chủ Vô Ưu Môn, chuyện này người trong thiên hạ đều không biết, nhưng hắn lại rất rõ ràng!

Thiên hạ đều nghĩ hắn có ý định với bảo bối của Liễu Diệp sơn trang, nhưng nguyên nhân thật sự cũng chỉ có hắn mới biết!

Bị Điệp Phá Thiên châm chọc như thế, Lâm Bình Chi tuy rằng trong lòng không thoải mái nhưng trên mặt vẫn tươi cười, dù sao hắn còn muốn dựa vào thế lực của Điệp Phá Thiên.

"Lão nhân cùng đứa nhỏ kia đã bị ta giam lại, hiện tại toàn bộ Bắc Sát đều bị ta khống chế, cho dù Hoa Khanh Trần hắn tự mình đến cũng không cách nào chống lại binh lực hai nước chúng ta, ha ha ha!" Lâm Bình Chi kiêu ngạo cười.

Điệp Phá Thiên dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc mà nhìn Lâm Bình Chi, không khỏi hừ lạnh. Nam Tề bên kia chắc chắn đã đoán trước được Tây Lâm năm nay sẽ xuất binh để chiếm vật phẩm dùng qua mùa đông, mà Đông Ngô cũng chỉ là ngụy trang để dụ binh lực Nam Tề, toàn bộ binh mã hiện tại đều tập trung ở Bắc Sát. Nghe nói mang binh lần này là đại tướng quân thuộc hạ số một của Hoa Khanh Trần, Đông Phương

Ngưng Tử! Bất quá Điệp Phá Thiên lại hy vọng Hoa Khanh Trần có thể tự mình đến đây, ngẫm lại đã bao lâu rồi y chưa thấy hắn?

"Mộc Khinh là một công cụ tốt, đến lúc đó phải lấy ra lợi dụng!" Điệp Phá Thiên liếc mắt nhìn Vũ Ảnh đứng sau Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi vừa lòng nhìn Vũ Ảnh, đúng là một thuộc hạ tốt!

Liễu Nguyệt Phi tránh trong góc tối nghe bên trong nói chuyện, thì ra Lâm Bình Chi đã tìm được núi dựa, hơn nữa Mộc Khinh thực sự ở trong tay hắn, còn có Lâm Sùng cũng Thập Thất!

Bất quá không biết vì sao giọng của người được Lâm Bình Chi gọi là Thái tử trong kia lại nghe quen quen?

Nhưng ngẫm nửa ngày cũng không nhớ ra. Quên đi, hiện tại đi cứu bọn Mộc Khinh trước! Liễu Nguyệt Phi lắc mình một cái, rời đi.

~

Hoàng cung Bắc Sát, Liễu Nguyệt Phi cũng không xa lạ với nơi này, nhưng Lâm Bình Chi đã giam giữ bọn họ ở đâu đây?

Vốn cho rằng Lâm Sùng vì cái chết của Lâm Tường Vi mà xuất binh, bởi vì lúc trước Lâm Sùng có nói cho dù mất nước cũng muốn bảo hộ cho địa vị của nàng ở Nam Tề.

Cho nên Lâm Sùng vì Lâm Tường Vi mà xuất binh là hoàn toàn có khả năng!

Hiện tại nghe được lời Lâm Bình Chi, tảng đá treo trong lòng nàng cũng hạ xuống. Chỉ cần không phải Lâm Sùng xuất binh, mọi chuyện cũng dễ dàng hơn!

Trong bóng đêm, Liễu Nguyệt Phi không ngừng bay lòng vòng.

~

Bên này Hoa Khanh Trần chạy suốt đêm, toàn bộ đều dùng phương tiện di chuyển của Liễu Diệp sơn trang. Hoa Khanh Trần ngồi xe ngựa Liễu Nguyệt Phi thiết kế vào đến Bắc Sát, hiện tại đang giả làm một thương nhân ở lại khách điếm.

"Môn chủ, đây là phương án bố trí của Bắc Sát" Cực Thiên lấy một cuộn giấy từ chân chim bồ câu, vừa nhìn đến nội dung bên trong liền đưa cho Hoa Khanh Trần.

Hoa Khanh Trần tiếp nhận nhìn lướt qua, sau đó hỏi: "Thiếu chủ đâu?"

Da đầu Cực Thiên run lên, môn chủ để ý nhất chính là thiếu chủ, nhưng tổ theo dõi này của Vô Ưu Môn là một tay thiếu chủ đào tạo, trình độ theo dõi cùng lẩn trốn hoàn toàn không phải đối thủ của thiếu chủ, hắn ha ha nói: "Hẳn là ở Bắc Sát thôi!"

Nghe vậy, Hoa Khanh Trần nhắm mắt lại, tất nhiên hắn cũng biết khả năng của Liễu Nguyệt Phi, bất quá hồ ly giảo hoạt như thế nào cũng trốn không thoát khỏi bàn tay hắn!

"Chú ý giám thị hoàng cung Bắc Sát chặt chẽ! Các ngươi không phả đối thủ của nàng, liền ôm cây đợi thỏ đi!"

Nguyệt Nhi là tới tìm Lâm Sùng, tất nhiên sẽ đến hoàng cung Bắc Sát, ôm cây đợi thỏ là cách tốt nhất!

Khóe miệng Cực Thiên khẽ run, môn chủ cư nhiên hình dung thiếu chủ thành thỏ, con thỏ dễ thương như vậy tuyệt không phù hợp với hình tượng của thiếu chủ a! Nhưng nghĩ thì nghĩ, ngoài miệng hắn vẫn trả lời: "Dạ"

"Bên phía Đông Ngô có tin tức gì không?" Biên giới Đông Ngô với Nam Tề gần hơn Bắc Sát rất nhiều, cho nên Diệt Thiên chắc chắn sẽ tới Đông Ngô trước Đông Phương Ngưng Tử.

"Trước mắt còn chưa có gì, sợ là Đông Ngô đang ngụy trang!" Cực Thiên không chắc chắn đáp, lần này Đông Ngô xuất binh vô cùng quỷ dị.

"Bảo Diệt Thiên chủ động xuất binh, tốc chiến tốc thắng!" Vô luận thật giả, đã muốn đánh thì hắn sẽ đánh một trận thống khoái!

Cực Thiên lập tức đi truyền lệnh. Chủ động xuất binh, tốc chiến tốc thắng đúng là phong cách của bọn họ!

Hoa Khanh Trần đưa mắt nhìn bẩu trời ngoài cửa. Nguyệt Nhi, nàng tốt nhất trốn xa một chút, đừng để ta bắt được!

Lúc này Liễu Nguyệt Phi đang bay dưới trời đêm không khỏi rùng mình một cái, toàn thân đột nhiên nổi da gà, nàng cẩn thận nhìn bốn phía, phát hiện không có gì khác thường, vậy cảm giác quái dị vừa rồi là từ đâu đến?

Nuốt một ngụm nước bọt, nàng chậm rãi dừng lại, chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi.

Nhưng vừa đặt mông ngồi xuống liền nghe phía trước có tiếng chân, nàng lập tức trốn lên cây!

"Cô nói xem Thái tử lần này trở về có phải là muốn soán vị hay không?" Hai cung nữ tay mang giỏ cơm xuất hiện, một người trong đó mở miệng nói.

"Hoàng thượng cũng đã bị giam lỏng, này không phải đã quá rõ rồi sao!" Cung nữ kia cũng lên tiếng.

"Mọi chuyện sắp thay đổi hoàn toàn, cô nói chúng ta có gặp nguy hiểm gì không a?"

"Suỵt, đừng nói nữa!" Đột nhiên phía trước xuất hiện một đội người, cung nữ kia lập tức nhắc nhở.

Hai người nhanh chóng ngậm miệng, tránh đường cho nhóm người đi tới, đó là nhóm binh lính tuần tra ban đêm.

Người đi đầu thấy hai cung nữ thì cười hỏi: "Giờ này còn đi đưa cơm sao?"

"Đúng vậy, Hoàng thượng đột nhiên phát bệnh, Thái tử phân phó chúng ta đưa thuốc đến!"

Nói xong, cung nữ giở khăn che lên, trong giỏ đúng là có chén thuốc.

"Nếu là mệnh lệnh của Thái tử thì đi nhanh đi!" Người đi đầu nói một câu xong cũng xoay người rời đi.

Hai cung nữ đi về hướng ngược lại, đêm đen cũng khôi phục lại vẻ yên tĩnh vốn có. Đột nhiên trên tán cây khẽ rung một cái, Liễu Nguyệt Phi đã phi thân đuổi theo hai cung nữ kia!

82. Chương 81

Chương 81: Đại Hồng ca ca, quá kiều mị

Liễu Nguyệt Phi đi theo hướng hai cung nữ đến nơi giam giữ Lâm Sùng.

Cư nhiên là tầng hầm ở Tường Vi các lúc trước! Hôn mê, nàng thật không ngờ sẽ là chỗ này?

Bên ngoài Tường Vi các vẫn là một đống đổ nát, chưa hề được trùng tu, cho nên trước mắt nơi này rất hoang vắng, người bình thường căn bản sẽ không để ý.

Cho nên mới nói chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất! Giấu ở nơi hoang tàn, một tên lính gác cũng không có thế này, khó trách nàng tìm nửa ngày cũng không ra.

Chủ ý này chắc chắn không thể nào là do tên ngu ngốc Lâm Bình Chi nghĩ ra, hơn phân nửa là cái tên chỉ sợ thiên hạ không loạn, rảnh rỗi chen một chân vào, Đông Ngô Thái tử kia!

Thấy hai cung nữ bước vào, Liễu Nguyệt Phi cũng nhanh chóng chạy theo. Chỗ này nàng vô cùng quen thuộc!

Hai cung nữ vào đến tầng hầm, hiện tại tầng hầm vì được sử dụng làm nhà tù nên có xích sắt quấn chung quanh, bảo sao Lâm Bình Chi không sợ Lâm Sùng trốn đi, nhà tù vững chắc như vậy, chim còn bay không ra chứ nói gì người!

Hai cung nữ lấy chén thuốc ra từ hộp thức ăn, qua khe hở của lồng giam đưa vào trong, tổng cộng có ba chén, sau đó nói với Lâm Sùng: "Hoàng thượng, đây là thuốc Thái tử đích thân sắc cho ngài, muốn nữ tì cho Hoàng thượng uống, hai bát còn lại là của Thập Thất Hoàng tử cùng Mộc công tử! Dùng để bổ thân thể!"

(R: ừ, thuốc bổ của Trung tâm Công nghệ hóa màu =))).

Liễu Nguyệt Phi nghe được ba chữ 'Mộc công tử' liền ngó vào trong, quả nhiên, Mộc Khinh cả người vô lực đang ngồi dưới đất, rõ ràng đã bị người động tay chân!

"Hừ, nó chỉ ước sao trẫm chết đi thôi. Trẫm nghĩ thứ này hơn phân nửa chính là cái gì để trẫm chết nhanh một chút rồi!" Lâm Sùng ôm đứa con út đang sợ hãi, hừ lạnh.

Hai cung nữ không phải chưa thấy qua cảnh đời, nghe Lâm Sùng phát hỏa cũng không dám nói lời nào, chỉ có thể ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi!

Lâm Sùng làm Hoàng đế nhiều năm như vậy, tính tình cũng không phải dễ chịu, hắn quát lớn với hai cung nữ: "Còn không mau cút đi, đừng để trẫm nhìn thấy các ngươi!"

Một tiếng rống này khiến hai cung nữ đầu cũng không dám ngước lên, có ý định muốn chạy ra ngoài, nhưng thấy ba người Lâm Sùng còn chưa uống hết thuốc, bản thân cũng không thể báo cáo kết quả với chủ tử, đành phải quỳ gối không dám ngẩng đầu, cả người phát run.

Lâm Sùng hổn hển, hiện tại ngay cả cung nữ cũng dám không để hắn vào mắt? Làm Hoàng đế nhiều năm, đã sớm hình thành bản tính kiêu ngạo, hắn không cho phép bản thân chật vật như vậy, liền đứng dậy chuẩn bị cho hai cung nữ biết mặt một chút. Nhưng vừa đứng lên, hai cung nữ đã vội vàng chạy mất!

Lâm Sùng nhất thời ngồi phịch xuống đất lại, nhìn chén thuốc trước mắt, tâm trạng cũng vô cùng phiền muộn. Sao hắn lại có một đứa con như vậy chứ?

"Phụ hoàng, trên đất lạnh, nhi thần trải cho người đống rơm!"Giọng nói non nớt của Thập Thất vang lên bên tai Lâm Sùng, đồng thời cũng kéo Lâm Sùng đến góc phòng giam, nơi đã trải sẵn một ụ rơm.

Lâm Sùng nhìn Thập Thất, nhẹ nhàng từ ái vuốt tóc cậu bé. Từ trước đến giờ hắn chỉ yêu thương Lâm Tường Vi, đã xem nhẹ rất nhiều đứa nhỏ khác, hắn đúng là không phải một phụ thân tốt!

"Thập Thất a, ủy khuất con!" Nếu không phải bởi vì Thập Thất là nhỏ nhất, hắn cũng sẽ không chọn làm Thái tử, hiện tại đúng là ủy khuất cho nó!

Khóe mắt Thập Thất có chút ướt át đáp: "Phụ hoàng, nhi thần không ủy khuất!"

Mộc Khinh ở bên cạnh nhìn một già một trẻ trước mắt, trong lòng cũng không thoải mái nhưng hắn vẫn im lặng.

"Phụ hoàng, chúng ta hiện tại làm sao bây giờ a?" Thập Thất đỡ Lâm Sùng ngồi xuống, thân thể Lâm Sùng bây giờ cứ ngày một tệ đi, cứ tiếp tục như thế này sớm muộn gì cũng không còn mạng.

"Không biết!" Lâm Sùng nhìn một mảnh tối đen xung quanh, trong lòng vô cùng thống khổ. Hắn làm người đúng là thất bại, cho đến giờ cũng không có một ai trung thành, hiện tại rơi vào tình cảnh này cũng không một thần tử hay con cái nào đến cứu, thật đáng buồn a!

"Phụ hoàng, vậy không bằng chúng ta tự sát đi, ở lại đây cũng chỉ để cho đại ca lợi dụng!" Thập Thất đột nhiên lớn giọng nói, trên mặt viết hai chữ 'nghiêm túc', cả người tản ra dũng khí hoàn toàn không hợp tuổi. Lâm Sùng đột nhiên phát hiện, lúc này có một đứa con như vậy cũng đủ rồi.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ bi thương, so với ở lại đây chịu nhục, còn không bằng rời đi sớm một chút. Chỉ là làm vậy sẽ khổ cho con dân Bắc Sát, ủy khuất Thập Thất!

Nhìn về phía chén thuốc cung nữ mang đến, Lâm Sùng nhấc chân đi về phía đó. Mộc Khinh thấy hành động của phụ tử Lâm Sùng thì không khỏi mở to mắt nhìn, nhưng nghĩ lại, chuyện của Lâm gia, người ngoài như hắn cũng không tiện hỏi đến, chỉ có thể cảm thán một thế hệ quân vương cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy.

Lâm Sùng bưng chén thuốc lên, thở dài một hơi, sau đó lại cầm một chén khác đưa cho tiểu nhi tử, rồi quay sang hỏi Mộc Khinh: "Công tử có muốn không?"

Mộc Khinh nghe vậy nhẹ nhàng lắc đầu: "Ta còn muốn chờ Nhu Nhi!"

Nhắc tới Nhu Nhi, trong lòng Mộc Khinh không khỏi đau đớn. Vì sao Nhu Nhi lại biến thành như vậy?

Lâm Sùng biết thân phận Mộc Khinh, nhưng người ta là người Nam Tề, con đường của người ta hắn cũng không tiện quản, đành gật gật đầu.

Nhìn chén thuốc trong tay, hắn không khỏi thở dài. Lâm Sùng a Lâm Sùng, ngươi làm đế mấy chục năm, giờ lại rời vào kết cục như vậy, đúng là đáng buồn a!

Nghĩ đến đây, hắn dứt khoát nâng chén thuốc đổ vào miệng, nhưng bất ngờ cánh tay bị vật gì đó đập trúng, chén thuốc cũng rơi xuống đất. Chén thuốc trên tay Thập Thất cũng bị đánh văng.

Mộc Khinh thấy vậy thì kích động trong lòng, có người vừa ra tay?

Lâm Sùng khó hiểu nhìn về phía bóng tối, lên tiếng hỏi: "Là ai?"

Là ai mà lại ra tay cứu hắn vào lúc này?

Trong bóng đêm, một nữ tử bước ra, nàng mặc quần áo giản dị nhưng khí chất không tầm thường trên người nàng vẫn không bị che giấu.

"Hoàng hậu nương nương……" Mộc Khinh nhìn đến người tới liền thốt lên.

Liễu Nguyệt Phi bước đến trước cửa phòng giam, nhìn nước thuốc đã biến thành màu trắng trên đất, không khỏi hừ lạnh. Lâm Bình Chi, ngươi đúng là ác độc!

Lâm Sùng nghe lời Mộc Khinh nói liền quay đầu nhìn Liễu Nguyệt Phi, môi run run, kích động nói.

"Ngươi chính là Liễu Nguyệt Phi, người đã làm bạn với trẫm sau khi Tường Vi đi?"

Liễu Nguyệt Phi kinh ngạc nhìn thẳng vào mắt Lâm Sùng, không thể tin hỏi: "Thì ra ông vẫn luôn biết?"

Mộc Khinh lúc này không hiểu lắm tình hình hiện tại, vì sao Lâm Sùng lại biết Liễu Nguyệt Phi?

Lúc này, Lâm Sùng nở nụ cười, gương mặt hiện lên vẻ từ ái Liễu Nguyệt Phi quen thuộc, hắn nói: "Tường Vi là nữ nhi của trẫm, mỗi một phần của nó trẫm đều rất rõ ràng, chuyện nó chết trẫm cũng biết!"

Nói đến đây, trên mặt Lâm Sùng lộ ra một tia khổ sở.

Liễu Nguyệt Phi nhìn biểu cảm của Lâm Sùng, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu, nàng không hiểu hỏi: "Vậy lúc trước vì sao ông không vạch trần ta?"

Lâm Sùng thở dài một hơi, suy nghĩ dường như quay trở lại ngày trước, hắn chậm rãi nói: "Lúc thấy ngươi giống Tường Vi như đúc, ta liền không nỡ vạch trần, cứ để ngươi thay Tường Vi bồi bên cạnh ta đi!"

Nghe đến đó, Mộc Khinh cũng bừng tỉnh đại ngộ, thì ra Lâm Tường Vi gả đến Nam Tề lúc trước là Liễu Nguyệt Phi giả dạng!

Khó trách hắn cảm thấy quái dị, vốn theo như lời đồn thì Lâm Tường Vi không thông minh đến vậy, không ngờ Liễu Nguyệt Phi đã sớm bày trận diễn kịch!

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy cũng có thể hiểu. Đột nhiên mất đi nữ nhi yêu quý, rồi lại đột nhiên xuất hiện một người giống ái nữ như đúc, tất nhiên người ta sẽ dễ dàng lấy đó làm thế thân, hơn nữa lúc ấy đầu óc Lâm Sùng cũng không được sáng suốt, nhầm lẫn là chuyện bình thường.

Nàng gật đầu nói: "Nơi này không thích hợp để nói chuyện, chúng ta ra ngoài trước!" Nói xong liền dùng vũ khí phóng châm trên cổ tay bắn mấy châm vào ổ khóa.

Hồi trước lúc còn học trong quân doanh, huấn luyện viên thích nhất tìm đủ loại lí do đoạt lấy đồ của nàng, cũng chỉ là mấy món đồ nhỏ tiện dụng lại dễ mang theo thôi. Mỗi lần huấn luyện viên lấy đi, đương nhiên sẽ khóa lại trong phòng, dần dần, khóa an toàn phòng huấn luyện viên đều bị nàng xử đẹp.

Cho nên mở khóa từ thời học sinh đã thành nghề tay trái của nàng, ổ khóa cổ đại này có thể phức tạp đến mức nào chứ?

Lắc nhẹ một cái ổ khóa đã tách ra, nàng nhanh chóng cởi dây xích sắt đang trói chặt mấy người bọn họ, bước đến chỗ Mộc Khinh. Nhìn bộ dáng toàn thân vô lực của Mộc Khinh, Liễu Nguyệt Phi khẽ nhướn mày, bằng trí nhớ giải huyệt đạo cho hắn.

"Xong rồi, bây giờ chúng ta ra ngoài đi!" Liễu Nguyệt Phi vỗ tay đứng lên, vừa lòng nhìn chung quanh, sau đó mang ba người đi ra.

Ba người cũng không chậm trễ, lập tức theo sau Liễu Nguyệt Phi.

Liễu Nguyệt Phi đi đến trước cửa thì đột nhiên dừng bước, Lâm Sùng khó hiểu nhìn nàng, sau đó lại nhìn về phía đêm đen trước mắt, lên tiếng hỏi: "Sao không đi nữa?"

Mộc Khinh bước ra cuối cùng cũng phát hiện tình huống không thích hợp, hắn trầm trọng nói: "Có người!"

Nghe vậy, Lâm Sùng kinh hãi nhìn Liễu Nguyệt Phi, vội vàng hỏi: "Có phải là bị người bao vây hay không? Hay là con đi trước đi, bọn họ là muốn mạng của ta!"

Nghe Lâm Sùng nói vậy, trong lòng Liễu Nguyệt Phi le lói một tia cảm động, đột nhiên nàng cảm thấy lần này đến Bắc Sát là chính xác.

Nàng xoay người nhìn Mộc Khinh nói: "Huynh mang theo phụ hoàng cùng Thập Thất đệ đi trước, nơi này để ta!"

Lúc còn giả làm Lâm Tường Vi, Liễu Nguyệt Phi đã quen gọi phụ hoàng, bây giờ cũng không sửa miệng.

Mộc Khinh thân là một nam tử, sao có thể để Liễu Nguyệt Phi ở lại nơi nguy hiểm, hơn nữa đối phương còn là Hoàng hậu nước mình! Hắn trực tiếp phản đối "Không được, cô đi trước, ta cản phía sau!"

Liễu Nguyệt Phi lại châm chọc cười: "Huynh mới vừa giải huyệt đạo, lấy cái gì đối phó đây? Chẳng lẽ để bị bắt rồi ta lại đi cứu một lần nữa?"

Mộc Khinh nghe vậy liền giật mình, không khỏi hổ thẹn cúi đầu suy nghĩ, sau đó không nói gì mà kéo Lâm Sùng cùng Thập Thất tránh vào chỗ tối!

Liễu Nguyệt Phi thấy vậy cũng bước nhanh ra ngoài, lớn tiếng quát: "Đã đến đây thì cũng đừng mong trở về!"

Nói xong, liền đề khí bay lên cao, nhìn xuống đám người đột nhiên xuất hiện bên dưới.

Là vào lúc nào mà nàng bị phát hiện vậy?

"Liễu Nguyệt Phi, ngươi cho là ngươi còn có thể thoát khỏi bàn tay của bản cung hay sao? Bản cung hôm nay sẽ báo thù chặt đứt ngón tay, thù giết phụ mẫu!"

Lâm Bình Chi đột nhiên cười to xuất hiện trong đám người, không chút sợ hãi lớn tiếng quát với Liễu Nguyệt Phi.

Liễu Nguyệt Phi đứng ở chỗ cao, tất nhiên cũng biết tình thế hiện tại của mình rất bất lợi, tuy nhiên bất lợi cũng không có nghĩa là nàng sẽ thua, Lâm Bình Chi cũng quá coi thường nàng rồi!

Không khỏi cười nói: "Lâm Bình Chi, ngươi tên tạp chủng tiên hoàng Nam Tề cùng muội muội ruột loạn luân mà sinh ra, có tư cách gì đứng trên đất Bắc Sát mà kêu gào?"

(R: k có gì nhưng s ta cảm thấy nói vậy hơi quá:|).

Lời vừa dứt, trên mặt Lâm Sùng đại biến, không khỏi toàn thân run rẩy ôm chặt Thập Thất, tâm đau như dao cắt. Đứa con mình yêu thương sủng ái bao nhiêu năm cư nhiên không phải con ruột của mình, khó trách Lâm Bình Chi lại nhẫn tâm với hắn đến vậy!

Lâm Bình Chi nháy mắt biến sắc, chỉ vào Liễu Nguyệt Phi cả giận nói: "Bản cung hôm nay sẽ cho ngươi thống khổ, người đâu, bắt sống ả lại cho bản cung! Đêm nay bản cung muốn thưởng thức thân thể mê người của ngươi!"

Nói xong, toàn bộ binh lính đồng loạt phóng đao về phía Liễu Nguyệt Phi, ý đồ kéo nàng rơi xuống.

Nhưng Liễu Nguyệt Phi cũng không phải đứng chơi, một phen cởi áo khoác phất lên, vừa mượn lực bay lên cao vừa đánh trả lại sự công kích của cơn mưa đao.

Một nửa số đao bật lại đánh trúng binh lính bên dưới!

Lâm Bình Chi nhìn đám vô dụng trước mắt, quay đầu phân phó với Vũ Ảnh"Đi, bắt sống ả lại cho bản cung!"

Vũ Ảnh nhận được mệnh lệnh liền bay về phía Liễu Nguyệt Phi, trường đao trên tay nhắm ngay tim nàng mà đâm tới.

Mộc Khinh nấp trong tối thấy Vũ Ảnh ra tay, nháy mắt tim đập liên hồi, ngẩng đầu vừa định bay ra ngoài thì bất ngờ bị một cánh tay ngăn lại

Nháy mắt, ba người nấp trong tối đã không thấy bóng dáng.

Mà Liễu Nguyệt Phi trên không cũng chú ý đến Vũ Ảnh đột nhiên xuất hiện, lòng hiếu chiến của nàng cũng bị dẫn ra. Vũ Ảnh lúc trước đã giao thủ với nàng hai lần, hôm nay nàng sẽ không để Vũ Ảnh bỏ chạy dễ dàng như vậy nữa.

Liễu Nguyệt Phi dùng sức đá trường đao bị áo khoác quấn quanh về phía Vũ Ảnh.

Vũ Ảnh không ngờ Liễu Nguyệt Phi còn một chiêu này, lập tức bay lên tránh, nhưng cánh tay vẫn bị đứt một đường, không khỏi bị đau mà rơi xuống.

Lâm Bình Chi trực tiếp bước đến giáng một cái tát lên mặt Vũ Ảnh, giận dữ hét "Đồ vô dụng, mới một chiêu ngươi đã bại trận!" Nói xong, lại bổ thêm một cước.

Lúc này Liễu Nguyệt Phi đứng trên cây quan sát, không thấy bóng dáng ba người Mộc Khinh đâu, xem ra đã nhân lúc loạn mà rời đi.

Vũ Ảnh im lặng để Lâm Bình Chi mắng là vô dụng, Liễu Nguyệt Phi thấy vậy không khỏi tối sầm mặt lại. Nam nhân đánh nữ nhân đều đáng chết!

Lúc này Lâm Bình Chi đột nhiên lấy từ trong lòng ra một cây sáo bắt đầu thổi, tiếng sáo khàn khàn chói tai vang lên khiến người ta không thể vận nội lực, những người võ công thấp nghe xong thậm chí còn hôn mê.

Nhưng lại hoàn toàn vô dụng đối với Liễu Nguyệt Phi nội công thâm hậu.

Ngay sau đó, Vũ Ảnh vốn quỳ rạp trên đất đột nhiên đứng lên một cách quỷ dị, hai mắt tràn ngập huyết sắc đỏ tươi, phát ra sát khí cực lớn cùng nội lực phi nhanh đến chỗ Liễu Nguyệt Phi.

Lúc này Liễu Nguyệt Phi mới phát hiện, thì ra Vũ Ảnh không hề phản ứng với lời mắng chửi của Lâm Bình Chi là vì Vũ Ảnh vốn là một con rối bị điều khiển.

Vừa nghĩ đến đây, Vũ Ảnh cũng đã bổ tới Liễu Nguyệt Phi. Cả người Liễu Nguyệt Phi lại không có vũ khí gì có thể chống đỡ, nàng đành phất tay áo lên ngăn lại, nháy mắt tay áo đã bị xẻ làm hai.

Nhân chút thời gian ấy, Liễu Nguyệt Phi nhanh tay nhặt lên đại đao rơi trên đất chống lại tấn công của Vũ Ảnh.

Lúc này tiếng sáo càng dồn dập hơn, nội lực của Vũ Ảnh cũng càng lên cao.

Cảm giác được sự khác thường của Vũ Ảnh, Liễu Nguyệt Phi vô cùng kinh ngạc, liều mạng như vậy, thân thể Vũ Ảnh sẽ không chịu nổi, Lâm Bình Chi đây là muốn hy sinh Vũ Ảnh để bắt nàng sao?

Lúc này khinh công lợi hại nhất của Vũ Ảnh khiến Liễu Nguyệt Phi không kịp trở tay, tốc độ này là nhanh gấp ba lần nàng luôn rồi.

Liễu Nguyệt Phi không khỏi toát mồ hôi, lúc này đã là 'Bồ Tát đất qua sông, bản thân lo không xong', còn quan tâm gì đến thân thể kẻ địch nữa chứ?

Đại đao trên tay đột nhiên bị chém đứt, Liễu Nguyệt Phi bị một cỗ lực mạnh mẽ đánh ngã xuống đất, thoáng chốc khoang miệng tràn ngập mùi tanh, nàng không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này Vũ Ảnh cũng khuỵu một gối xuống đất, vì thân thể không chịu nổi mà hộc máu.

Lâm Bình Chi cũng ngừng thổi sáo, quát lớn với đám thị vệ: "Còn thất thần làm gì, không mau đi bắt người!"

Dứt lời, hắn bày ra nụ cười đáng khinh nhìn Liễu Nguyệt Phi.

Liễu Nguyệt Phi không khỏi cười lạnh, đừng tưởng rằng như vậy là đã bắt được nàng! Cắn răng chịu đựng sự đau đớn, Liễu Nguyệt Phi bay lên cao, vận lực đánh một kích, thoáng chốc ánh sáng lóe lên, đêm đen nháy mắt bừng sáng, một cỗ nội lực vô cùng lớn đánh về phía Lâm Bình Chi.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, Lâm Bình Chi đã ngã xuống đất mất tri giác.

Liễu Nguyệt Phi giữa không trung cũng đáp xuống, cười lạnh nhìn Lâm Bình Chi đã tắt thở. Nàng giữ lại một quân bài cuối cùng, dùng toàn bộ nội lực công kích Lâm Bình Chi. Lâm Bình Chi chết đi, Vũ Ảnh tất nhiên cũng không bị khống chế nữa, mấy tiểu binh lính này cũng không phải đối thủ của nàng!

Cố gắng đứng vững lại, chịu đựng nỗi đau đớn cơ thể truyền đến, Liễu Nguyệt Phi ra vẻ như không có chuyện gì nhìn Vũ Ảnh ngã trên đất. Nàng gợi lên một nụ cười khiến người ta sợ hãi, quát lớn với binh lính bốn phía: "Ai còn dám đi tìm chết?"

Lời này vừa nói ra, mọi người nhìn Liễu Nguyệt Phi bình an vô sự, toàn thân không khỏi run lên, bước chân do dự, chỉ sợ vừa tiến lên một bước sẽ bị chụp một phát mất mạng.

Liễu Nguyệt Phi hừ lạnh, bước chân đi đến chỗ Vũ Ảnh. Nàng muốn nhìn xem Vũ Ảnh rốt cuộc là như thế nào!

Kéo mặt nạ Vũ Ảnh xuống, khi gương mặt quen thuộc kia đập vào mắt, Liễu Nguyệt Phi không khỏi nhíu mày, đúng là Triệu Nhu Nhi!

Lúc thấy Mộc Khinh trong lao nàng đã nghĩ đến sự khác thường của Triệu Nhu Nhi hôm bị hưu, rõ ràng chính là bị nàng đả thương!

Thì ra người đứng sau Triệu Nhu Nhi thật sự là Hoa Mạch Tiêu, Hoa Lạc Trần chỉ xem như một quân cờ!

Quay đầu nhìn bốn phía, Liễu Nguyệt Phi nhất thời cảm thấy không thích hợp, nàng xoay người một cái, một nam tử hồng y đã đứng trước mặt. Trời tối nên Liễu Nguyệt Phi không thấy rõ diện mạo của hắn, nhưng nhìn một thân quần áo kia, người này chắc hẳn là Thải tử Đông Ngô!

"Thải tử Đông Ngô rốt cuộc chịu ra mặt rồi sao?" Liễu Nguyệt Phi nhếch khóe môi, ám chỉ nói với người Vô Ưu Môn ẩn nấp gần đó.

Hiện tại ở đây có một số người đang ẩn nấp, dựa vào hơi thở, Liễu Nguyệt Phi biết bọn họ là người của Vô Ưu Môn!

Nấp trong tối cũng chỉ có hai người, vừa nghe được lời Liễu Nguyệt Phi, bọn họ liền nhanh chóng mang Triệu Nhu Nhi rời đi.

Điệp Phá Thiên nhíu mày nhìn đám người không coi hắn ra gì mà quay lưng bỏ đi, tuy nhiên cũng không có phản ứng gì. Liễu Nguyệt Phi thấy vậy cũng cảm thấy kì quái.

Điệp Phá Thiên lại giống như đoán được tâm tư Liễu Nguyệt Phi mà nói: "Giữ lại cũng vô dụng, còn không bằng để bọn họ giúp nhặt xác!"

Nghe vậy, sắc mặt Liễu Nguyệt Phi biến đổi. Thái tử Đông Ngô này, khó đối phó!

Điệp Phá Thiên thấy Liễu Nguyệt Phi không nói gì thì tiếp tục: "Kỳ thực ta đã sớm nhìn Lâm Bình Chi không vừa mắt, ngu ngốc còn chỉ biết trốn sau lưng nữ nhân!"

Liễu Nguyệt Phi thấy vậy lại càng không hiểu. Hắn không phải là đồng minh với Lâm Bình Chi sao? Thấy đồng minh chết vì sao không có phản ứng gì?

"Ai nha, ngươi chắc là nghĩ Lâm Bình Chi này là đồng minh của ta đúng không? Ta nói cho ngươi đi, kỳ thực ở Bắc Sát này toàn là người của ta, binh lực Bắc Sát, Lâm Bình Chi hoàn toàn không động tới được! Lâm Bình Chi muốn là giang sơn Bắc Sát cùng Nam Tề, này ta không có hứng thú, hơn nữa ta cũng cho rằng Lâm Bình Chi chả được tích sự gì. Về phần lí do ta phối hợp với hắn, tất nhiên không phải vì bảo tàng nhà ngươi, ta cũng không ham nó. Thật ra ta có hứng thú với tướng công nhà ngươi kìa!"

Điệp Phá Thiên nói nửa ngày, trọng điểm lại chỉ có một câu cuối cùng.

Liễu Nguyệt Phi nhất thời kinh ngạc không thôi, chỉ vào Điệp Phá Thiên, không thể tin nói: "Đường đường Thái tử một quốc gia, cư nhiên là một kẻ đoạn tụ!"

Điệp Phá Thiên nói nửa ngày, trọng điểm lại chỉ có một câu cuối cùng.

Liễu Nguyệt Phi nhất thời kinh ngạc không thôi, chỉ vào Điệp Phá Thiên, không thể tin nói: "Đường đường Thái tử một quốc gia, cư nhiên là một kẻ đoạn tụ!"

Hơn nữa còn vì vậy mà xuất binh, không thể không nói chứ, nàng đúng là bội phục Thái tử Đông Ngô này!

"Phi phi phi, cái gì mà đoạn tụ, bản Thái tử thích là nữ nhân, là nữ nhân!" Điệp Phá Thiên vội vàng sửa đúng hiểu lầm của Liễu Nguyệt Phi giải thích: "Bản Thái tử chính là muốn báo mối thù sỉ nhục lúc trước nên mới bắt ngươi để dụ Hoa Khanh Trần ra!"

Điệp Phá Thiên nói đơn giản, giống như hỏi 'tối nay ngươi muốn ăn gì' vậy.

Nghe nhiều như vậy, Liễu Nguyệt Phi tất nhiên cũng hiểu được Điệp Phá Thiên nói gì, không phải là tìm sư phụ báo thù nên bắt nàng đến dụ sư phụ sao!

Thái tử Đông Ngô này, mặt ngoài một bộ cà lơ phất phơ, nhưng Liễu Nguyệt Phi biết, nàng không phải đối thủ của hắn, hơn nữa bây giờ nàng còn đang bị thương không thể dùng nội lực. Ánh mắt Liễu Nguyệt Phi tối lại, lặng lẽ khởi động vũ khí phóng châm trên tay!

Điệp Phá Thiên tất nhiên không nhìn đến động tác nhỏ của Liễu Nguyệt Phi, tiếp tục nói: "Như vậy, ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ không làm hại ngươi. Chờ Hoa Khanh Trần đến đây ta sẽ mang ngươi giao cho hắn!"

Giọng điệu Điệp Phá Thiên tựa như đang dỗ một đứa nhỏ, nhưng càng như vậy, Liễu Nguyệt Phi lại càng cảnh giác lui về phía sau.

Nhìn thấy động tác như vậy của Liễu Nguyệt Phi, Điệp Phá Thiên thở dài một hơi: "Vì sao lại không ngoan như vậy chứ!"

Nói xong, hắn vận nội lực bay lên, vươn tay hướng Liễu Nguyệt Phi. Liễu Nguyệt Phi lại đột nhiên nâng tay, bắn nhanh về phía tim Điệp Phá Thiên, nhưng tốc độ phản ứng của Điệp Phá Thiên quá nhanh, lập tức né sang một bên, tuy nhiên hai mắt hắn lại chứa vẻ kinh hỉ nhìn Liễu Nguyệt Phi, hưng phấn kêu lên: "Tiểu Hồng muội muội!"

Lúc này Liễu Nguyệt Phi mới nhìn rõ diện mạo Điệp Phá Thiên, vừa nhìn đến nụ cười quyến rũ còn hơn cả nữ nhân kia, nàng cũng không nhịn được mà thốt lên: "Đại Hồng ca ca!"

Điệp Phá Thiên hoàn toàn buông xuống nội lực, cao hứng ôm Liễu Nguyệt Phi nhảy dựng: "Thì ra muội chính là Liễu Nguyệt Phi!"

Liễu Nguyệt Phi lại không phản kháng, để mặc Điệp Phá Thiên ôm. Đối với nàng mà nói, Điệp Phá Thiên là tỷ tỷ, không phải ca ca!

"Không ngờ Đại Hồng ca ca lại là Thái tử Đông Ngô!" Sớm biết vậy nàng đã hỏi tên Thái tử Đông Ngô trước rồi, đỡ được bao nhiêu là việc a!

"Đại Hồng ca ca, muội mệt rồi, mang muội đi nghỉ ngơi!" Liễu Nguyệt Phi trực tiếp dính lên người Điệp Phá Thiên không buông, bởi nàng lúc này ngay cả khí lực đi đường cũng không còn a! Bây giờ thấy được Điệp Phá Thiên, bạn tốt lúc nhỏ xuất hiện, trong lòng vô cùng kích động, để biểu đạt sự hưng phấn, nàng ôm dính Điệp Phá Thiên như gấu koala ôm cây!

"Tiểu Hồng muội muội a, nam nữ khác biệt muội có biết hay không?" Điệp Phá Thiên ngoài miệng tuy nói vậy nhưng bước chân cũng không chậm lại, trực tiếp ôm Liễu Nguyệt Phi bước vào trong.

Liễu Nguyệt Phi vì muốn nghỉ ngơi nên trực tiếp leo lên lưng Điệp Phá Thiên để hắn cõng nàng đi.

"Đại Hồng ca ca a, người ta trước giờ vẫn luôn xem huynh như tỷ tỷ thôi!" Liễu Nguyệt Phi toàn thân vô lực nói, chậm rãi nhắm hai mắt lại. Một kích toàn lực vừa rồi đã rút hết toàn bộ thể lực của nàng, lúc này chỉ có thể dựa trên tấm lưng rộng của Điệp Phá Thiên mà ngủ.

"Xú nha đầu, nói với muội bao nhiêu lần rồi, ta là nam nhân nam nhân nam nhân!" Điệp Phá Thiên trực tiếp xù lông. Nha đầu này lần nào cũng bỏ qua, không thèm để hắn vào mắt.

Liễu Nguyệt Phi lúc mơ màng hình như nghe được những lời này nhưng cũng không đáp lại mà chậm rãi nhắm mắt ngủ……

Đợi đến khi Liễu Nguyệt Phi tỉnh lại, nàng thấy mình đã nằm trên giường lớn, trợn mắt nhìn chung quanh một vòng, nàng mới phát hiện đây là phòng Lâm Sùng. Nha, Điệp Phá Thiên đúng là biết hưởng thụ, đến Bắc Sát cư nhiên ở tẩm cung của Hoàng đế, xem ra nàng nên nói chuyện với hắn một lần mới được!

Khi Liễu Nguyệt Phi mặc xong quần áo mở cửa bước ra, hai cung nữ bên ngoài thấy nàng liền lập tức thỉnh an: "Tiểu thư ngài đã tỉnh rồi. Thái tử dặn chúng ta đợi đến khi ngài tỉnh thì mang ngài qua bên kia!"

Đuôi mày Liễu Nguyệt Phi khẽ nhướn, Điệp Phá Thiên chuẩn bị nhận tội chịu phạt rồi sao? Nàng nhanh chóng bước đến chỗ hai cung nữ, gật đầu nói: "Ừ!"

Liễu Nguyệt Phi bước trên hành lang, thấy bầu trời bên ngoài đã tràn ngập màu nắng, xem ra nàng đã ngủ rất lâu rồi. Thầm vận nội lực một chút, ừm, không tệ, đã khôi phục bảy tám phần!

Chỉ chốc lát sau, Liễu Nguyệt Phi đã được đưa vào một căn phòng đậm phong cách Đông Ngô, Điệp Phá Thiên đang ngồi bên trong, chơi với món đồ trên tay.

Cung nữ bẩm báo với Điệp Phá Thiên: "Thái tử, tiểu thư đến đây!"

Điệp Phá Thiên nghe vậy, lập tức ngẩng đầu kéo Liễu Nguyệt Phi ngồi xuống bên cạnh, chỉ vào món đồ trên bàn, hưng phấn nói: "Tiểu Hồng muội muội a, này là sản phẩm của Liễu Diệp sơn trang bọn muội a, ta nghiên cứu đã lâu nhưng cũng không thể nào phá giải, muội giúp ta a!"

Liễu Nguyệt Phi nhìn món đồ trước mắt, cửu liên hoàn*? Đầu óc Điệp Phá Thiên thật đúng là ngốc, này cũng phá không được.

(R: là cái này .

Đồ chơi trí tuệ, cách chơi là làm sao để gỡ nguyên đám vòng đó ra mà k dùng vũ lực.

Sau khi gỡ ra thì nó như thế này:

.

Một dạng đơn giản hơn: . Cái này ta chơi rồi, làm sao để lấy được cái vòng ra ngoài. Ngồi lặn lặn 1 hơi tự nhiên nó ra chứ ta cũng chả biết ta làm thế nào =)))

Nàng khó chịu nói: "Muội đói bụng, muội còn chưa ăn gì hết!"

Nói cách khác, chưa ăn no là sẽ không cho huynh đáp án!

"Mau, dọn đồ ăn lên!" Điệp Phá Thiên phân phó với cung nữ bên ngoài, cung nữ nghe vậy liền lập tức đi làm.

Thấy vậy, Liễu Nguyệt Phi không khỏi nhíu mày "Lâm Sùng trốn thoát, Lâm Bình Chi thì đã chết, huynh còn có tư cách gì ở lại đây? Không sợ có người trực tiếp xử huynh sao?"

Điệp Phá Thiên vẫn chơi với cửu liên hoàn, bộ dáng nghiêm túc nhưng lời nói ra miệng lại cà lơ phất phơ "Đó là bởi vì ta mạnh, ta không sợ!"

Liễu Nguyệt Phi run rẩy, nói thẳng "Hoàng cung đã bị huynh khống chế, người ngoài căn bản chắc không biết chuyện Lâm Sùng bị giam giữ rồi!"

"Không đúng, tối qua Lâm Sùng trốn thoát là muội làm!" Ánh mắt Điệp Phá Thiên vẫn dừng trên cửu liên hoàn, Liễu Nguyệt Phi thở dài, đưa tay đoạt lấy.

"Nhìn kĩ, muội chỉ làm một lần!"

Vừa nói, trên tay cũng bắt đầu chuyển động, trong nháy mắt, cửu liên hoàn trong tay Liễu Nguyệt Phi đã bị phá giải. Cầm những bộ phận đã rời ra của cửu liên hoàn, nàng nói: "Nói rõ ràng uội!"

Điệp Phá Thiên khó chịu nuốt nuốt nước miếng, vừa rồi Liễu Nguyệt Phi làm quá nhanh, hắn căn bản không thấy được động tác trên tay nàng. Xoay xoay ngón tay, cực kì tội nghiệp nói: "Người ta không trông thấy rõ ràng a!"

Liễu Nguyệt Phi có xúc động muốn bóp chết Điệp Phá Thiên, nàng lớn tiếng quát: "Nói mau!"

Điệp Phá Thiên tiếp tục ủy khuất nhìn Liễu Nguyệt Phi, ngũ quan vốn đã rất quyến rũ hiện tại lại càng thêm kiều mị, trong mắt lóng lánh lệ châu, một bộ dáng vừa nhìn đã thương, khiến Liễu Nguyệt Phi có suy nghĩ mình đã tổn thương hắn!

Nàng không khỏi nhíu mày, tiếp tục ra vẻ lãnh khốc nói: "Nói mau a!"

Điệp Phá Thiên mặt khóc tang: "Tiểu Hồng muội muội, vài năm không gặp, muội một chút cũng không đáng yêu!"

Liễu Nguyệt Phi nhất thời cảm thấy đau đầu, nàng không thể hiểu được vì sao trên thế giới này lại có nam nhân như Điệp Phá Thiên, hơn nữa còn là một Thái tử!

Lúc này món ăn đã được dọn lên, cung nữ nhìn đến biểu cảm ủy khuất của Điệp Phá Thiên thì không khỏi ngẩn ra, nhưng dưới ánh mắt nghiêm khắc của Liễu Nguyệt Phi thì cũng chỉ có thể tiếp tục dọn món. Không thấy, bọn họ cái gì cũng không thấy.

Điệp Phá Thiên ủy khuất tựa như con dâu nhỏ, vừa cầm lấy bát đũa chuẩn bị ăn cơm thì lại bị Liễu Nguyệt Phi quát: "Không nói không cho ăn cơm!"

Điệp Phá Thiên lập tức buông bát đũa, kéo tay áo Liễu Nguyệt Phi làm nũng: "Không cần a, người ta nói uội a!"

Liễu Nguyệt Phi lúc này đang uống canh, nghe được lời Điệp Phá Thiên nói liền thiếu chút phun ra. Mới sáng sớm, Điệp Phá Thiên là muốn chơi cái gì đây?

Thành công nhìn thấy biểu cảm xanh mét của Liễu Nguyệt Phi, Điệp Phá Thiên vừa lòng nở nụ cười, hoàn toàn không còn bộ dáng ủy khuất lúc trước. Liễu Nguyệt Phi cũng biết, nha, hắn là đang chỉnh nàng!

"Ta nói uội a, lúc trước Lâm Sùng bị giam giữ, ta tuyên bố với triều đình là Lâm Sùng bị bệnh, sau đó giả mạo bút kí của hắn, tuy không thể điều binh khiển tướng nhưng cũng có thể trấn an triều đình a!" Điệp Phá Thiên vô cùng tự hào nói, Liễu Nguyệt Phi không khỏi bắn cho hắn một ánh mắt xem thường, này rõ ràng đúng như những gì nàng đoán!

Cắn một ngụm đồ ăn, nàng khó chịu nói: "Tiếp tục!"

"Hiện tại Lâm Sùng đã trốn mất, nhưng ta cũng không lo hắn sẽ uy hiếp đến ta, bởi vì hắn đã được người Vô Ưu Môn mang đi chữa trị, trước mắt tạm thời chưa thể trở lại!" Điệp Phá Thiên đoạt từ trong tay Liễu Nguyệt Phi một miếng thịt nướng, sau đó đưa lên miệng cắn.

Liễu Nguyệt Phi nhìn đôi đũa không trước mắt, lửa giận trong lòng lại bốc lên, nàng trừng mắt nhìn Điệp Phá Thiên "Huynh giám thị Vô Ưu Môn?"

Điệp Phá Thiên lại chỉ nhún vai: "Đừng xem ta lợi hại như vậy, người Vô Ưu Môn cũng không phải ngu ngốc, ta chỉ biết Lâm Sùng là được Vô Ưu Môn cứu đi, những cái khác đều là đoán!"

"Vậy còn huynh xuất binh là vì sao?" Liễu Nguyệt Phi không muốn nhìn Điệp Phá Thiên nữa, ở chung với tên này lâu sẽ bị tức chết!

"Ta nói rồi, không phải vì bảo tàng, là do muốn tìm tướng công muội đấu một trận!" Điệp Phá Thiên bày ra một bộ dáng anh dũng như là muốn đi đánh một trận sinh tử!

"Ta nói huynh không phải là muốn báo thù lúc trước chứ!" Liễu Nguyệt Phi híp mắt, nhớ đến lúc mới quen biết Điệp Phá Thiên mười năm trước!

Khi đó Điệp Phá Thiên xông vào Vô Ưu Môn, bị vây trong Vô Ưu Môn mấy ngày đêm, ngay cả mặt mũi của sư phụ cũng không thấy được, thật sự là vũ nhục hắn!

Nàng không khỏi khinh bỉ, người này chỉ vì lí dó như vậy mà xuất binh, không biết sinh linh lầm than sao?

"Vậy hiện tại huynh định làm như thế nào?" Liễu Nguyệt Phi ăn xong chén cháo, dựa lưng vào ghế nghỉ ngơi.

"Đương nhiên là tiếp tục xuất binh a, dùng muội dụ Hoa Khanh Trần ra!" Điệp Phá Thiên không chút che giấu.

Liễu Nguyệt Phi nhíu mày, đùa giỡn: "Huynh cho là muội sẽ chịu khống chế của huynh sao?"

"Tiểu Hồng muội muội, khống chế muội hoàn toàn là một vấn đề siêu cấp vô địch đại khó khăn, ta sẽ không tự tìm phiền toái!"Điệp Phá Thiên phất phất tay, thành thực nói.

Liễu Nguyệt Phi vừa lòng gật đầu, tiếp tục hỏi: "Vậy huynh làm thế nào để dẫn sư phụ đến?"

Nói đến đây, Điệp Phá Thiên cười giảo hoạt, trong mắt để lộ niềm vui sướng khi người gặp họa, hắn nói: "Bởi vì muội sẽ hợp tác với ta!"

Đối này, Liễu Nguyệt Phi thực sự không rõ, tự tin của Điệp Phá Thiên là từ đâu đến vậy?

"Không thể nào!" Bảo nàng đi đối phó sư phụ, hoàn toàn chính là muốn chết. Trước trốn nhà đi không nói, hiện tại nếu còn làm vậy, nàng chắc chắn sẽ cách chết không xa!

"Nghe nói Hoàng đế Nam Tề Hoa Khanh Trần đã đưa sính lễ đến Tây Lâm, cưới Công chúa Tây Lâm, lấy vị trí Quý phi cùng lễ nghi Hoàng hậu mà cưới, sau khi cưới sẽ được hưởng thân phận ngang với Hoàng hậu!"

Lúc này, trong đầu Liễu Nguyệt Phi tựa như sấm sét giữa trời quang, nàng không thể tin quát lớn với Điệp Phá Thiên: "Không thể nào!"

Nhưng trong lòng đã dâng lên nỗi khủng hoảng cùng sợ hãi vô hạn, hiện tại Điệp Phá Thiên không thể lừa nàng, chẳng lẽ sư phụ thật sự làm vậy?

Điệp Phá Thiên nhún vai "Sự thật thôi, muội cứ ra ngoài hỏi thử!"

Trong lòng Liễu Nguyệt Phi bất an vô cùng. Nàng vừa rời đi, sư phụ đã cưới Công chúa Tây Lâm kia, là sư phụ phản bội lời hứa của bọn họ, hoàn toàn không nghĩ đến cảm nhận của nàng!

Chẳng lẽ chính là trừng phạt vì nàng không nghe lời mà trốn nhà đi sao?

Nếu đúng thế, vậy cái giá của việc này cũng quá lớn rồi, chỉ cần nghe được phải chia sẻ sư phụ với nữ tử khác, nàng nguyện ý rời đi!

"Huynh định làm thế nào?" Giọng Liễu Nguyệt Phi trầm thấp, hàm chứa tức giận mãnh liệt.

Thấy vậy, Điệp Phá Thiên cong khóe môi, nói: "Ta đi lừa Hoa Khanh Trần, nói muội ở trong tay ta, để muội tránh thoát khỏi ánh mắt của Vô Ưu Môn, sau đó muội có thể đến Tây Lâm đi diệt cái cô Công chúa gì gì kia!"

Nghe vậy, trong mắt Liễu Nguyệt Phi lóe lên, nàng lạnh giọng nói: "Làm sao huynh biết Hoa Khanh Trần sẽ đến? Làm sao huynh biết ta muốn diệt cô Công chúa kia?"

Điệp Phá Thiên đột nhiên đưa mặt đến gần Liễu Nguyệt Phi, cười nói: "Cảm giác Hoa Khanh Trần đối với muội không phải ngày một ngày hai là có thể biến mất, hơn nữa vấn đề giữa muội và Hoa Khanh Trần vẫn

chưa đến mức không để ý đến đối phương! Cho nên diệt người có thể gây nguy hiểm uội là việc cấp bách trước mắt!"

Người ngoài tỉnh táo, trong cuộc u mê. Một câu của Điệp Phá Thiên đã thức tỉnh Liễu Nguyệt Phi, dựa theo thực lực của sư phụ, còn chưa khó khăn đến nỗi phải đi hòa thân với Tây Lâm, trong chuyện này có thể còn có ẩn tình khác. Nhưng cho dù như vậy, trong lòng nàng vẫn khó chịu đến mức muốn xử lí Công chúa kia!

"Huynh đồng ý với muội, Đông Ngô không được xuất binh, Bắc Sát cũng không được tham chiến. Chuyện của huynh cùng Hoa Khanh Trần hai người tự giải quyết, không được liên lụy đến người vô tội. Muội sẽ đợi đến lúc lên đường đi Tây Lâm!"

Trong mắt Liễu Nguyệt Phi lóe lên tia sáng, sư phụ, nàng muốn cho hắn biết, loại chuyện này không phải trừng phạt mà là giới hạn của nàng!

Chạm đến giới hạn, không biết nàng sẽ làm ra chuyện gì a!

Trong mắt Điệp Phá Thiên hiện lên ý cười sâu đậm, hắn nói: "Được a!"

~

Tại khách điếm ở kinh thành Bắc Sát, Hoa Khanh Trần ngồi trong phòng nhìn bộ dáng bất an của Mộc Khinh, an ủi: "Bình tĩnh!"

Lúc này trong phòng, một đám đại phu đang chữa trị cho Triệu Nhu Nhi. Người Vô Ưu Môn vừa rồi đã mang bốn người Mộc Khinh đến chỗ Hoa Khanh Trần.

Hoa Khanh Trần nhìn đến Triệu Nhu Nhi bị thương nghiêm trọng, lại nhìn Mộc Khinh đột nhiên xuất hiện, tất nhiên cũng đoán được vài phần, hắn lên tiếng: "Nói đi!"

Mộc Khinh nghe vậy, cũng hiểu ý Hoa Khanh Trần là gì, hắn nhíu mày, bắt đầu kể: "Khi ta phát hiện Nhu Nhi chính là Vũ Ảnh cũng rất bất ngờ, ngày đó Nhu Nhi đột nhiên tỉnh lại, bay đi theo tiếng sáo, khi đó ta thấy khinh công xuất thần nhập hóa của Nhu Nhi, trong lòng đã dâng lên một cỗ bất an. Sau đó ta phát hiện người thổi sáo chính là Lâm Bình Chi, mà Nhu Nhi khi đó là toàn thân phát ra hơi thở lạnh lẽo đờ đẫn như con rối, giống Vũ Ảnh như đúc, lúc ấy trong lòng ta không biết là cảm giác gì, nôn nóng muốn tiến lên cướp đi Nhu Nhi, lại bị Nhu Nhi đánh trọng thương, sau đó bị giải theo Lâm Bình Chi về Bắc Sát, bị giam chung với Hoàng đế. Chuyện sau đó Hoàng thượng cũng đã biết!"

Hoa Khanh Trần gật đầu, vừa rồi người Vô Ưu Môn bẩm báo hiện tại Lâm Bình Chi đã chết, Điệp Phá Thiên khống chế được hoàng cung Bắc Sát, mà Nguyệt Nhi thì ngay trong tay Điệp Phá Thiên.

Lúc này hắn không phải rất lo lắng cho Nguyệt Nhi, hắn tất nhiên cũng biết giao tình giữa bọn họ, Điệp Phá Thiên chắc chắn sẽ không thương tổn đến nàng, nhưng nếu muốn gặp được Nguyệt Nhi thì phải cướp người trên tay Điệp Phá Thiên!

Lúc này, cánh cửa vốn đang đóng bên cạnh đột nhiên mở ra, Mộc Khinh thấy đại phu bước ra liền kích động túm lấy người đầu tiên hỏi: "Thế nào? Phu nhân của ta thế nào rồi?"

Đại phu nhìn ánh mắt chờ mong của Mộc Khinh, bi thương nói: "Phu nhân là bị một loại cổ ở Miêu Cương khống chế, hiện tại mẫu cổ đã chết, không thể dụ tử cổ trong cơ thể ra, nhưng hiện tại tử cổ đang ngủ say, cũng không thể gây ảnh hưởng gì, chỉ cần phu nhân tỉnh lại là sẽ không có gì nguy hiểm!"

(R: chỗ này là vầy: mẫu cổ trong ng thím LBC, giờ thím chết r‘ nên mẫu cổ chết theo, còn tử cổ là con trong ng bạn Nhu, k còn mẫu cổ nên con tử cổ cũng ngủ, mà ngủ nên k dụ ra được, cũng k có ảnh hưởng gì, giờ chỉ cần bạn Nhu tỉnh lại là okay).

Đại phu nói ngắn gọn, nhưng Mộc Khinh cũng đã hiểu, nói vậy có nghĩa là Nhu Nhi có thể cả đời cũng không tỉnh lại?

"Đại phu, ta van cầu ngài, ngài muốn gì ta cũng có thể cho được, chỉ cần ngài cứu phu nhân ta, van cầu ngài!" Một thân cao quý kiêu ngạo của Mộc Khinh lúc này hoàn toàn bỏ xuống. Vì Nhu Nhi, những thứ đó có là gì.

Đại phu lại vô lực lắc đầu nhìn Hoa Khanh Trần, bọn họ là người Vô Ưu Môn, tất nhiên cũng biết Hoa Khanh Trần!

Thấy Hoa Khanh Trần gật đầu, các đại phu liền hành lễ với Hoa Khanh Trần rồi rời đi.

"Mộc Khinh, ngươi vào cùng Triệu Nhu Nhi, nói không chừng nàng đã tỉnh!" Hoa Khanh Trần vốn không an ủi người khác, nhưng khi nhìn đến bộ dạng đau khổ của Mộc Khinh, trong lòng hắn cũng cảm thấy khó chịu. Nếu đổi lại là Nguyệt Nhi nằm đó, hắn nghĩ hắn sẽ nổi điên!

"Hoàng thượng, Mộc Khinh muốn từ quan, mang Nhu Nhi đi khắp tứ quốc, chăm sóc cho đến khi nàng tỉnh lại!" Mộc Khinh lúc này hành lễ với Hoa Khanh Trần, trên mặt toát lên vẻ kiên định.

Hoa Khanh Trần không khỏi nhíu mày, Mộc Khinh trong triều là trợ lí đắc lực của hắn, hơn nữa Mộc Khinh tuổi còn trẻ, sau này tất sẽ còn tiến xa, hắn không đành lòng để Mộc Khinh từ quan tử vậy.

Hoa Khanh Trần lắc đầu nói: "Trẫm không chuẩn!"

Mộc Khinh lại đột nhiên dập đầu liên tục, trong phòng vang lên tiếng đập vang dội, tựa như liên tục dùng gậy gõ lên mặt đất. Đôi mày Hoa Khanh Trần càng nhíu chặt, Mộc Khinh như vậy, rõ ràng đã quyết phải đi, hiện tại nếu hắn không đồng ý, Mộc Khinh liền dập đầu đến chết ở đây.

Hoa Khanh Trần bất đắc dĩ thở dài một hơi, chữ tình khiến người ta đau khổ, lại không thể làm gì khác ngoài tiếp tục trầm luân.

"Ngươi đđi, khi nào thì Triệu Nhu Nhi tỉnh lại thì trở về giúp trẫm!"

Mộc Khinh nghe được lời này của Hoa Khanh Trần liền cảm tạ dập đầu,"Tạ Hoàng thượng!"

83. Chương 82 – Hoàn

Chương 82: Đại kết cục

Biên cương Nam Tề cùng Bắc Sát cách nửa năm lại nổ ra chiến hỏa, dân chúng lầm than, nhưng khác với lần trước là lần này binh lính Bắc Sát không nhúc nhích người nào, ngược lại là đại quân Đông Ngô lại lướt qua Bắc Sát, đứng ở biên cương giao chiến với Nam Tề.

Trong đại quân Nam Tề, Đông Phương Ngưng Tử một thân chiến bào màu xám bạc, thân ảnh cao ngất ngồi trên chiến mã, trên cằm tuy lún phún vài sợi râu nhưng cũng không che đi vẻ tuấn tú của hắn, ngược lại còn càng toát lên khí thế của đại tướng.

Còn Đông Ngô Điệp Phá Thiên lại không ngồi trên chiến mã mà mang bộ liễn* chuyên dụng của cung phi Bắc Sát lên chiến trường, nửa nằm trên đó, vô cùng nhàn nhã, dường như nơi này không phải là chiến trường mà là sau nhà hắn.

(R: thiệt tình k biết dùng từ gì ngoài 'tấm ván có mái che' =)), bạn Điệp nằm trên đó, hai bên có thể còn có ng quạt, bưng trái cây, đấm bóp giác hơi, blah blah. Này là tưởng tượng của ta).

Đỗ Chân Chân đứng bên cạnh Đông Phương Ngưng Tử đã nhìn không vừa mắt, rõ ràng là một đại nam nhân, vậy mà vẻ ngoài còn đàn bà hơn cả nữ nhân! Hơn nữa dựa theo hành động của Điệp Phá Thiên, hoàn toàn chính là không để Đông Phương Ngưng Tử vào mắt. Đỗ Chân Chân tức giận, trực tiếp giơ kiếm bay về phía Điệp Phá Thiên.

Đông Phương Ngưng Tử nhìn đến Đỗ Chân Chân đột nhiên vọt vào trận doanh đối phương, trong mắt không khỏi trầm xuống, không biết là nàng tự đại hay là muốn chết nữa đây! Dùng sức vung tay lên, chỉ kiếm về phía Đông Ngô đối diện, Đông Phương Ngưng Tử ra lệnh với binh lính phía sau: "Lên……"

Thoáng chốc, bụi đất bay lên, tiếng vó ngựa vang dội trong không trung, Đông Ngô bên này thấy Nam Tề đã tiến công cũng không kiên nhẫn nữa, xông lên nghênh đón đợt tiến công của Nam Tề. Hai bên giao chiến,

đao quang kiếm ảnh lóe sáng, cả chiến trường thoáng chốc tràn ngập không khí tiêu điều cùng mùi máu tươi.

Bên này, Đỗ Chân Chân đã lướt qua trùng trùng binh lính, trước mắt đã tiến rất gần đến chỗ Điệp Phá Thiên, tựa như chỉ cần chém xuống một nhát là Điệp Phá Thiên đã có thể đi gặp Diêm Vương.

Nhưng ngay vào lúc này, Điệp Phá Thiên vốn trước mắt lại đột nhiên biến mất, Đỗ Chân Chân âm thầm kêu không ổn, vội vàng lui về phía sau, nhưng vừa quay người lại, Điệp Phá Thiên đã đứng trước mặt Đỗ Chân Chân, hắn cười nói: "Cô nương, đã đến đây rồi sao lại đi nhanh như vậy a!"

Đỗ Chân Chân cả kinh trong lòng, lập tức phi thân ra tay với Điệp Phá Thiên. Tình hình đã như vậy thì chỉ có thể dùng vũ lực.

Nhưng Đỗ Chân Chân sao có thể là đối thủ của Điệp Phá Thiên? Điệp Phá Thiên chỉ cần nghiêng người một cái, Đỗ Chân Chân đã chém hụt. Thấy Điệp Phá Thiên lại biến mất, Đỗ Chân Chân lúc này mới biết mình là lấy trứng chọi đá, hiện tại hối hận cũng không kịp, chỉ có thể liều mạng dùng toàn lực xông ra ngoài.

Điệp Phá Thiên lại như đùa bỡn Đỗ Chân Chân, cứ xoay vòng vòng quanh nàng, chơi thật sự vui vẻ.

Đỗ Chân Chân tức đến dựng lông, lập tức cầm kiếm chém bốn phía, nhưng chém đến đâu cũng chỉ hụt, nàng không khỏi cảm thán khinh công kinh người cùng năng lực phản kháng nhanh nhạy của Điệp Phá Thiên.

Cuối cùng Đỗ Chân Chân hoàn toàn chém lung tung không suy nghĩ, lúc này lại nghe đến giọng nói đùa bỡn của Điệp Phá Thiên vang lên bên cạnh: "Cô nương, cô như vậy rất dễ làm bản thân bị thương nha!"

Đỗ Chân Chân vừa nghe liền quay qua nhìn, nha, đùa bỡn nàng không nói, còn nhạo báng kĩ thuật của nàng.

Không khỏi vận nội lực, chậm rãi dỮg tai cảm nhận hướng gió xung quanh, đột nhiên nàng đâm một kiếm về phía sau, thanh kiếm đang lao nhanh trong không khí đột nhiên bị một cỗ lực mạnh mẽ đẩy ngược lại, lưỡi kiếm bị bẻ cong, vừa vặn đâm vào người Đỗ Chân Chân.

Đỗ Chân Chân bị đau ngã xuống đất, nhìn mũi kiếm đâm vào vai phải, không khỏi rên rỉ ra tiếng.

Điệp Phá Thiên lúc này cũng dừng lại, nhìn Đỗ Chân Chân đau đến vã mồ hôi trước mắt, không khỏi nhún vai "Ta đã nhắc cô rồi!"

Vừa nói xong, sau lưng liền xuất hiện một cỗ lực lớn, Điệp Phá Thiên chuyển mắt, lập tức bay lên tránh thoát một kích.

Đông Phương Ngưng Tử nhân cơ hội ôm lấy Đỗ Chân Chân tránh xa Điệp Phá Thiên!

Trong một khắc đứng bên ngoài nhìn thấy Đỗ Chân Chân bị đả thương vừa rồi, hắn không thèm suy nghĩ gì đã chạy vội đến, nhưng vẫn là chậm một bước, mũi kiếm đã đâm vào vai Đỗ Chân Chân, đột nhiên một trận đau lòng cùng tức giận dâng lên, Đông Phương Ngưng Tử bay thẳng đến Điệp Phá Thiên mà ra tay.

Điệp Phá Thiên chậm rãi tiếp đất, nhìn Đông Phương Ngưng Tử đang tức giận trước mắt, không khỏi nhíu mày ủy khuất nói: "Ta không phải cố ý!"

Hắn chỉ là muốn ngăn cản nhát kiếm mà thôi, ai biết mũi kiếm lại đâm vào vai Đỗ Chân Chân chứ?

Đông Phương Ngưng Tử vì thấy Đỗ Chân Chân bị thương mà tức giận, cũng không để ý đến ngữ khí của Điệp Phá Thiên, trực tiếp giơ kiếm xông lên.

Điệp Phá Thiên vừa đỡ mỗi chiêu thức của Đông Phương Ngưng Tử vừa kêu: "Ai nha nha, huynh đài, đừng phát hỏa lớn vậy, có gì từ từ nói a!"

Đông Phương Ngưng Tử vẫn không thèm nhìn đến Điệp Phá Thiên, giơ tay đoạt lấy binh khí của binh lính Đông Ngô bên cạnh, hai tay đồng loạt tấn công liên tiếp về phía Điệp Phá Thiên, tựa như hai người đang song kiếm hợp bích.

Điệp Phá Thiên Đông Phương Ngưng Tử càng đánh càng hăng thì không khỏi thở dài một tiếng, tiếp tục nói: "Huynh đài a, người yêu của ngươi còn bị thương đứng bên kia chờ ngươi kìa!"

Đông Phương Ngưng Tử nghe vậy thì tạm dừng một chút, quay đầu nhìn về phía Đỗ Chân Chân. Quả nhiên thấy Đỗ Chân Chân đang một tay ôm miệng vết thương, một tay cầm kiếm chống lại binh lính Đông Ngô. Đông Phương Ngưng Tử không khỏi nóng lòng, nhanh chóng xoay người bay về phía Đỗ Chân Chân, trước khi đi còn không quên cho Điệp Phá Thiên thêm một chưởng.

Điệp Phá Thiên thấy vậy trực tiếp mắng to, vừa rồi hắn không những không lợi dụng giậu đổ bìm leo mà còn hảo tâm nhắc nhở, vậy mà Đông Phương Ngưng Tử lúc đi còn không quên bỏ lại cho hắn một chưởng!

Điệp Phá Thiên bực bội quay đầu, trở lại bộ liễn ngồi quan sát. Hoa Khanh Trần còn chưa xuất hiện, hắn sẽ không lãng phí thể lực cùng nội lực!

Nhưng không ngờ vừa đặt mông ngồi xuống, bộ liễn đã bị phá nát, Điệp Phá Thiên không kịp phản ứng nên ngã nhào xuống đất, trước mắt đột nhiên xuất hiện một vạt áo nam tử màu vàng kim.

Điệp Phá Thiên lập tức bắn lên, cười hơ hớ với người vừa đến: "Nha, Hoa đại ca, bao lâu rồi chúng ta chưa gặp a?"

Hoa Khanh Trần lúc này ánh mắt sâu hun hút, toàn thân tản ra hơi thở lạnh như băng, khiến Điệp Phá Thiên đứng cách hắn không xa hít sâu một hơi.

Nha, sau bao nhiêu năm, khối băng vẫn lạnh như vậy là thế nào.

Hoa Khanh Trần nhìn bốn phía không thấy bóng dáng Liễu Nguyệt Phi, sắc mặt không khỏi tối sầm lại, hắn lạnh lùng nói với Điệp Phá Thiên: "Nguyệt Nhi ở đâu?"

Điệp Phá Thiên vừa bị trừng một cái, toàn thân liền đổ mồ hôi lạnh. Tiểu Hồng muội muội đúng là lợi hai, tin tức phát ra chưa đến một tháng, Hoa Khanh Trần đúng là đã tìm tới cửa.

Nhưng hắn lại không biết Hoa Khanh Trần ở đây chờ Liễu Nguyệt Phi đã nửa tháng vẫn không thấy được nàng, kiên nhẫn đã sớm xài hết, hắn đang chuẩn bị tự đi bắt người!

Điệp Phá Thiên ha ha nói: "Hoa đại ca là nói tiểu Hồng muội muội sao? Đáng tiếc ta cũng không biết a!"

Hoa Khanh Trần nghe vậy liền không khách khí xuống tay cho Điệp Phá Thiên một kích. Không biết, hắn liền đánh đến khi nào biết mới thôi.

Hoa Khanh Trần đột nhiên ra tay, Điệp Phá Thiên cho dù phản ứng nhanh đến cỡ nào cũng không lại Hoa Khanh Trần, còn chưa kịp mở miệng, người đã bị đánh bay một vòng, hắn không khỏi xoa xoa lồng ngực đang đau đớn không thôi, sau đó nhanh chóng trả lại cho Hoa Khanh Trần một kích.

Hoa Khanh Trần hoàn toàn không để tấn công của Điệp Phá Thiên vào mắt, chỉ nhẹ nhàng vung tay lên, Điệp Phá Thiên cứ như vậy bị đánh bay, ngã xuống đất.

"Hiện tại đã biết chưa?"

Điệp Phá Thiên đứng dậy, vừa đúng lúc nghe được những lời này, hắn trưng ra một bộ mặt tươi cười nói với Hoa Khanh Trần: "Hình như có chút ấn tượng, nhưng vẫn nghĩ không ra!"

Nghe vậy, Hoa Khanh Trần lại vung tay lên, Điệp Phá Thiên vừa đứng dậy không lâu lại bị đánh ngã xuống đất, lần này miệng còn cắn một cọng cỏ.

Vốn xuất binh là vì muốn tìm Hoa Khanh Trần đánh một trận, bây giờ thì hay rồi, bị Hoa Khanh Trần đánh đòn phủ đầu trước, bản thân không có cơ hội phản kháng, giờ còn thêm bị thuộc hạ hù chết!

Nhìn thi thể vừa ngã xuống bên cạnh, Điệp Phá Thiên từ từ đứng dậy, đón nhận trận công kích tiếp theo của Hoa Khanh Trần. Hắn đẩy thi thể cản trở qua một bên, sau đó nhanh chóng xuất kiếm hướng Hoa Khanh Trần.

Thấy vậy, Hoa Khanh Trần hừ lạnh một tiếng, cũng rút nhuyễn kiếm ra chống lại Điệp Phá Thiên.

Dân gian đồn đãi Liễu Diệp kiếm pháp xuất thần nhập hóa, người có thể sử dụng Liễu Diệp kiếm pháp một cách nhuần nhuyễn nhất, đương nhiên sẽ không là Liễu Nguyệt Phi từ hiện đại đến, mà là Hoa Khanh Trần.

Điệp Phá Thiên có ba thứ sở trường nhất, một là khinh công không người nào địch lại, hai là kiếm thuật cao siêu, ba là ảo thuật mê người.

Nhưng ba thứ này gặp phải Hoa Khanh Trần liền trở nên vô dụng, khinh công cho dù lợi hại thế nào đi nữa, ở trước mặt Hoa Khanh Trần cũng không thể thi triển được, kiếm thuật cao siêu cũng không phải đối thủ của Liễu Diệp kiếm pháp, ảo thuật mê người, càng hỏng, Hoa Khanh Trần sẽ không trúng chiêu!

Điệp Phá Thiên bế quan hơn mười năm, vốn định tìm Hoa Khanh Trần đánh một trận gay cấn, nhưng lúc này xem ra hắn cũng giống như mười năm trước, thua đến rối tinh rối mù!

Cuối cùng bị đánh bại một lần nữa, khóe miệng Điệp Phá Thiên chảy máu tươi. Hắn biết Hoa Khanh Trần vẫn chưa đánh hết lực, chỉ có thể cười nói: "Xem ra Hoa đại ca còn nhớ tình cảm của chúng ta a!"

Hoa Khanh Trần nhíu mày, nhìn binh lính đang đánh nhau hỗn loạn phía xa, trầm giọng nói: "Tất cả dừng lại!"

Lời vừa ra, toàn bộ binh lính đều ngưng động tác, quân Nam Tề nhanh chóng rút về, xếp thành hàng.

Binh lính Đông Ngô tuy không phải người của Hoa Khanh Trần nhưng lại thuần phục dưới khí chất vương giả của hắn, tất cả đều không dám chậm trễ, nhanh chóng lui binh, trở lại hàng ngũ của mình.

Điệp Phá Thiên chậm rãi đứng lên, bất đắc dĩ nhún vai, Hoa Khanh Trần chính là như vậy, khiến người ta không thể không tâm phục khẩu phục!

Nhưng mà ngay lúc này, đôi mắt tức giận của Hoa Khanh Trần khiến Điệp Phá Thiên không khỏi ngẩn ra, nhưng trong lòng hắn vẫn chưa chịu khuất phục.

Trong mắt chuyển động, hắn cười nói với Hoa Khanh Trần: "Ha ha, Hoa đại ca, không phải huynh muốn biết tiểu Hồng muội muội ở đâu sao?"

Đôi mắt sắc của Hoa Khanh Trần không chuyển hướng, dưới chân cũng không dừng lại, bước từng bước đến chỗ Điệp Phá Thiên.

Điệp Phá Thiên đành phải lui về sau, vừa lui vừa ha ha nói: "Ai nha, huynh xem ta vậy mà quên béng mất chuyện này, ta sẽ lập tức nói cho huynh tiểu Hồng muội muội ở đâu!"

Động tác Hoa Khanh Trần vẫn không thay đổi, Điệp Phá Thiên muốt một ngụm nước bọt, nói: "Hoa đại ca a, Hoa đại gia a, tiểu Hồng muội muội không cho ta nói!"

Nghe vậy, ánh mắt sắc bén của Hoa Khanh Trần bắn về phía Điệp Phá Thiên, dường như muốn xuyên thủng hắn. Điệp Phá Thiên đành phải ủy khuất nói: "Ta nói, ta nói còn không được sao!"

Hoa Khanh Trần lúc này mới dừng bước chân, chờ Điệp Phá Thiên mở miệng.

Thấy vậy, Điệp Phá Thiên cũng biết nếu mình còn không chịu nói, thật sự sẽ đi gặp Diêm Vương!

Hai mắt ửng hồng, ra vẻ đáng yêu nhìn Hoa Khanh Trần, Điệp Phá Thiên bình thường thích nhất chính là giả bộ đáng thương, cũng không biết bản thân là nam nhân lại ra vẻ đáng thương chỉ khiến Hoa Khanh Trần cũng là nam nhân nổi da gà khắp người.

"Tiểu Hồng muội muội biết huynh định cưới Công chúa Tây Lâm nên tức giận chạy đi diệt Tây Lâm rồi!" Điệp Phá Thiên chỉ sợ thiên hạ không loạn, lại không dám nói là hắn bày đầu!

Nhưng Hoa Khanh Trần lại không có phản ứng gì, tựa như đã biết từ lâu, điều này khiến Điệp Phá Thiên khó hiểu, hắn nhịn không được mà hỏi: "Huynh còn không đi ngăn cản?"

Nếu còn không ngăn cản, tiểu lão bà sẽ không có nha!

Hoa Khanh Trần lại không đáp lời Điệp Phá Thiên, cất bước đi về phía Đông Phương Ngưng Tử đằng sau.

Đông Phương Ngưng Tử ôm Đỗ Chân Chân, xé góc áo cầm máu cho nàng, nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch, tâm hắn cũng không hiểu mà đau theo.

"Sao rồi?" Hoa Khanh Trần nhìn thoáng qua, liền hỏi.

Đông Phương Ngưng Tử thấy là Hoa Khanh Trần, lập tức nói: "Vết thương không nghiêm trọng, chỉ là có chút đau!"

Hoa Khanh Trần gật đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn đại quân bốn phía, nói với Đông Phương Ngưng Tử: "Thu binh đi, mang về nghỉ ngơi cho tốt!"

Đông Phương Ngưng Tử tất nhiên biết Hoa Khanh Trần đang nói đến hai chuyện, hắn cúi đầu hành lễ với Hoa Khanh Trần, sau đó ôm Đỗ Chân Chân lên ngựa, dẫn đại quân quay về.

Binh lính Đông Ngô cũng không hiểu, rốt cuộc là còn đánh nữa không a, bọn họ lặn lội đường xa, xuyên qua Bắc Sát đến biên cương giao chiến với Nam Tề, thế nào mà lúc này Nam Tề lại lui binh rồi?

Sắc mặt Điệp Phá Thiên hiện tại cũng không được tốt, hắn đã thu lại tâm tình đùa bỡn, Hoa Khanh Trần này đúng là không chừa cho hắn chút mặt mũi nào.

Không khỏi hừ lạnh một tiếng "Tiểu Hồng muội muội nói không thích kẻ phụ lòng, chờ diệt Tây Lâm xong muội ấy sẽ trốn đi, không để huynh tìm được!"

Những lời này hoàn toàn chọc giận Hoa Khanh Trần, chỉ thấy hắn xoay người lại, ánh mắt lãnh liệt như muốn xuyên thấu Điệp Phá Thiên. Điệp Phá Thiên cũng chỉ có thể ngẩn ra, không dám nhiều lời nữa.

Hoa Khanh Trần híp mắt. Tốt lắm, rất tốt, còn muốn bỏ đi vĩnh viễn, vậy còn phải xem nàng có bản lĩnh này không đã!

Lúc này Liễu Nguyệt Phi đang ngồi trên xe của đoàn thương nhân, lắc lư một tháng trời rốt cuộc cũng băng qua Nam Tề, đến được Tây Lâm.

Bởi vì người Vô Ưu Môn ở đâu cũng có nên nàng phải giả dạng thành lão thương nhân mà đi, bên phía sư phụ kia có Điệp Phá Thiên giữ chân, hy vọng Điệp Phá Thiên hữu dụng một chút, kéo dài cho nàng được chút thời gian, như vậy nàng mới diệt được tiểu tam!

Qua một phen tìm hiểu, Liễu Nguyệt Phi biết Huyền Thiên đã đến đón Công chúa, hiện tại đang dừng chân tại biên giới Tây Lâm.

Lúc này Liễu Nguyệt Phi làm gì còn đầu óc suy nghĩ vì sao bọn họ dừng lại mà không tiếp tục đi chứ, nàng chỉ nghĩ xem nên làm thế nào để diệt đám tiểu tam dám mơ tưởng đến lão công của nàng!

Con thỏ nóng nảy còn cắn người, huống hồ nàng là con người!

Đổi sang một thân quần áo đỏ tươi kiều diễm, phô bày toàn bộ dáng người hoàn mỹ ra, Liễu Nguyệt Phi chuẩn bị gặp tiểu tam, nói cho cô ả biết nàng không phải dễ chọc!

Nàng là phụ nữ thời đại mới, giỏi việc nước đảm việc nhà, đánh sắc lang diệt tiểu tam! Khẩu hiệu đã hô xong, lên đường!

Màn đêm buông xuống, Miên Châu là cao nguyên nên đặc biệt rét lạnh, hơn nữa vì đang là mùa đông nên mặt đất đã sớm bị bao phủ bởi một lớp tuyết thật dày.

Lúc này trong một gian phòng màu đỏ, Công chúa Tây Lâm Tây Chi một thân trang phục truyền thống, đang ngồi để nha hoàn bên cạnh tháo búi tóc, chuẩn bị ngủ.

Trong phòng đốt một bếp lửa, thỉnh thoảng nghe được mấy tiếng nổ lách tách nhưng vẫn lạnh thấu xương, Tây Chi không nhịn được nói: "Thời tiết quỷ quái này, mới đầu đêm đã lạnh phát run, vì sao chúng ta còn chưa rời đi chứ!"

Theo lý thì Tây Chi là người Tây Lâm, đúng ra không sợ lạnh, nhưng nàng vốn được nuông chiều từ bé,, trong hoàng cung Tây Lâm khắp nơi đều là lò sưởi ấm, mà nàng vừa đến mùa đông cũng không xuống giường, bây giờ Huyền Thiên lại chỉ đặt một bếp than trong phòng, đương nhiên nàng không nhịn được mà oán giận.

Nha hoàn cũng một thân trang phục Tây Lâm bên cạnh thấy vậy ôn nhu nói: "Công chúa, đợi đến Nam Tề sẽ không lạnh nữa, nghe nói thời tiết ở Nam Tề rất ấm áp!"

Nha hoàn nói xong, trên mặt đều lộ ra vẻ chờ mong, bọn họ thật may mắn, có thể đi theo Công chúa đến Nam Tề, từ nay về sau không cần lo cái ăn cái mặc, cũng không sợ lạnh nữa!

Tây Chi nghe vậy, trên mặt lộ ra một mạt đỏ ửng, không khỏi nói: "Các ngươi nói xem Hoàng hậu Nam Tề là dạng người như thế nào a!"

Đồn đãi Hoàng đế Nam Tề vì Hoàng hậu mà xóa bỏ hậu cung, cho nên khi nàng gả đến cũng chỉ có một hậu phi là Hoàng hậu, điều này khiến nàng không khỏi lo lắng.

Nha hoàn thấy vậy cũng nói lên cái nhìn cùng lời bản thân nghe được: "Dân gian đồn đãi Hoàng hậu là người giang hồ, hẳn là không xinh đẹp được như Công chúa. Nam nhân đều thích nữ tử mềm mại một chút, loại nữ tử dũng mãnh như vậy có ai thích chứ? Bây giờ Hoàng thượng Nam Tề đã tới đón Công chúa, hẳn là do nghe nói Công chúa thiên sinh lệ chất nên mới động tâm!"

"Đúng vậy đúng vậy, hơn nữa còn là vị trí Quý phi, lễ nghi Hoàng hậu nha. Công chúa người gả sang đó là sẽ cùng Hoàng hậu Nam Tề ngang hàng a!" Một nha hoàn khác cũng mở miệng, líu ríu nói.

Tây Chi nghe vậy, vẻ mặt tràn đầy ý cười. Được nha hoàn tâng bốc như thế, nàng càng cảm thấy bản thân mình rất ưu việt, không khỏi tự hào nói: "Đúng vậy, ả nếu dám chọc ta, bản Công chúa sẽ nói phụ hoàng để phụ hoàng phế ả!"

"Đúng, sau lưng Công chúa là toàn bộ Tây Lâm a!"

"Đúng vậy, Công chúa của chúng ta là lớn nhất!"

"Phải không?"

"Đương nhiên!"

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến một tiếng chất vấn, hai nha hoàn không thèm suy nghĩ đã trả lời, sau khi nói xong mới cảm thấy không thích hợp, liền đứng trước mặt Tây Chi nhìn về phía cửa.

Một nha hoàn trong đó ấp úng hỏi: "Là, là ai? Công chúa của chúng ta ở đây, ai dám bất kính?"

"Ha ha……" Đột nhiên, một trận tiếng cười từ ngoài cửa truyền vào, đồng thời cửa đột nhiên bị mở ra, gió lốc mãnh liệt gào thét thổi đến khiến ba người trong phòng đều phải nhắm mắt lại, cúi thấp đầu để tránh trận gió lạnh.

Lại trong nháy mắt, cuồng phong dột nhiên ngừng gào thét, tựa như vừa rồi chưa xảy ra bất kì chuyện gì.

Ba người cảm thấy kỳ quái ngẩng đầu, lại đồng thời kêu to: "A……"

"Kêu cái gì, câm miệng!" Liễu Nguyệt Phi lười biếng nằm trên giường, nhìn biểu cảm hoảng sợ trên mặt ba người, không kiên nhẫn nói.

Ba người nghe vậy liền ngậm miệng lại, nhưng sau đó liền cảm thấy không thích hợp, vì sao bọn họ lại nghe lời nữ tử xinh đẹp vừa xông vào này chứ?

Nữ tử trước mắt quần áo đỏ thẫm, cổ áo khoét sâu lộ ra khuôn ngực đầy đặn, mặt như phù dung, mi như liễu, ánh mắt còn quyến rũ hơn hoa đào vô cùng câu dẫn lòng người, da trắng như tuyết, một đầu tóc đen vấn thành búi mỹ nhân, hạt ngọc trên tóc tỏa ra hào quang chói mắt dưới ánh đèn, đôi môi đỏ mọng hơi cong lên, đúng là một nữ tử tuyệt mỹ.

Tây Chi là người đầu tiên phản ứng lại. Vốn là một Công chúa được nuông chiều, nàng sao có thể chịu thua người khác? Lập tức cả giận nói với Liễu Nguyệt Phi: "Ngươi là ai? Cư nhiên dám xâm nhập vào phòng của bản Công chúa!"

Vừa nói, đồng thời cũng không quên nhấn mạnh ba chữ 'bản Công chúa' hòng nhắc nhở Liễu Nguyệt Phi thân phận của nàng.

"Ta biết a, cô là Công chúa Tây Lâm!" Liễu Nguyệt Phi thuận tay cầm lấy quả chuối bên cạnh, lột vỏ bắt đầu ăn.

Hai nha hoàn nhờ Tây Chi nhắc nhở nên cũng nhớ thân phận của chủ tử mình, không còn sợ Liễu Nguyệt Phi nữa. Hiện tại thấy Liễu Nguyệt Phi không để Công chúa của mình vào mắt, còn tùy tiện nằm trên giường, ăn đồ ăn của Công chúa thì không khỏi quát: "Đã biết là Công chúa mà còn làm càn như vậy, ngươi có muốn chúng ta gọi người bắt ngươi lại hay không!"

Nha hoàn nói nghiêm túc như vậy là muốn dọa Liễu Nguyệt Phi sợ hãi, ai ngờ đối phương hoàn toàn không để ý, chỉ thảnh thơi nói: "Ta cũng không phải người Tây Lâm, các ngươi không có tư cách bắt ta!"

Thời đại này tuy rằng là cổ đại, nhưng quan hệ giữa các quốc gia cũng giống như hiện đại, không phải người nước mình thì không thể xử phạt!

Nha hoàn kia tức giận đến phát run lại không biết làm thế nào, Tây Chi thấy vậy ngạo mạn nói: "Ngươi là người Nam Tề đi, bản Công chúa là Hoàng Quý phi Nam Tề, ngang hàng với Hoàng hậu, cẩn thận bản Công chúa không khách khí với ngươi!"

Lúc này Liễu Nguyệt Phi đã ăn xong chuối, ngẩng đầu nhìn vào mắt Tây Chi, cười nói: "Thì ra là Hoàng Quý phi a, tiểu nhân đúng là sợ hãi!"

Tây Chi vừa nghe Liễu Nguyệt Phi nói vậy, cho rằng nàng đã biết sợ, tiếp tục cao ngạo "Bây giờ ngươi dập đầu nhận lỗi với bản Công chúa, bản Công chúa sẽ xem xét mà tạm tha cho ngươi một mạng!"

Xì! Liễu Nguyệt Phi nghe xong nhịn không được phì cười, cô Công chúa này đúng là tự tin có thừa!

Nàng nhíu mày nói với Tây Chi: "Bất quá, ta cũng không thừa nhận thân phận Hoàng Quý phi của cô!"

"Công chúa chúng ta là Hoàng đế Nam Tề tự mình sắc phong!" Nha hoàn bên cạnh nghe vậy liền cả giận nói, không hiểu sao Liễu Nguyệt Phi lại nói vậy!

Tây Chi cũng không hiểu, trên khuôn mặt đều là vẻ tươi cười châm chọc "Ngươi nghĩ ngươi là ai?"

"Liễu Nguyệt Phi!" Liễu Nguyệt Phi nhàn nhạt nói ba chữ.

Mà Tây Chi nghe xong chỉ cảm thấy có chút quen, lại không nhớ là ai!

Nhưng một nha hoàn bên cạnh lại đột nhiên kinh ngạc chỉ vào Liễu Nguyệt Phi: "Liễu Nguyệt Phi? Hoàng hậu Nam Tề?"

Lời vừa nói ra, Tây Chi cùng nha hoàn còn lại cũng kinh ngạc nhìn Liễu Nguyệt Phi, Tây Chi nghe xong cũng đồng thời nhớ ra, Hoàng hậu Nam Tề đúng là trang chủ Liễu Diệp sơn trang Liễu Nguyệt Phi a!

Đồn đãi Liễu Nguyệt Phi thích mặc đồ đỏ, dáng người lung linh, da trắng như tuyết, lúc trước nàng còn không tin, cho rằng giang hồ đều là loại người dã man, nhưng lúc này thấy mới biết quả thật giống như tiên tử. Nữ tử như vậy toàn thân toát ra khí chất khiến người ta phải thần phục, nàng sao có thể đấu lại đây?

Liễu Nguyệt Phi nghe được lời nha đầu kia nói thì không khỏi nhíu mày: "Đã biết, còn vô lễ như thế?"

Lời nói nhẹ nhàng lại chứa đựng sát khí, nha hoàn kia lập tức quỳ xuống cúi đầu trước Liễu Nguyệt Phi. Người trong giang hồ đều là ác ma, không thể trêu vào.

Cao ngạo cùng tự tôn vừa rồi của Tây Chi nháy mắt biến mất, nàng không biết vì sao Liễu Nguyệt Phi lại xuất hiện ở đây, nhưng trong lòng đã dâng lên cảm giác sợ hãi, Tây Chi cười nói: "Thì ra là tỷ tỷ, không ngờ tỷ tỷ lại tự mình đến đón muội muội a!"

Lời nói thỏa đáng, hòa nhã, nhưng từng câu từng chữ đều thấp vàng lên mặt mình.

Thế nhưng Liễu Nguyệt Phi cũng không ưa dạng này, nàng hừ lạnh: "Ta là tới giết ngươi!"

Tây Chi nghe vậy cũng không giả vờ được nữa, toàn thân run rẩy, tức giận trừng mắt quát lớn: "Ta là Hoàng thượng của các ngươi tự phong, giết ta không sợ Nam Tề cùng Tây Lâm chiến tranh sao? Ngươi cũng không sợ bị Hoàng thượng các ngươi xử lí sao?"

Đối này, Liễu Nguyệt Phi hoàn toàn không thèm để ý nhún vai "Ai biết là ta giết ngươi a!"

"Ngươi……" Tây Chi sợ hãi nhìn Liễu Nguyệt Phi, bước chân lui về sau một chút, đột nhiên nàng hét lớn: "Người tới a, giết người a!"

Khả năng của Liễu Nguyệt Phi, tuy chưa thấy nhưng cũng đã nghe nói qu hôm nay Liễu Nguyệt Phi đột nhiên tìm đến nàng, nàng cũng đã đoán ra kết cục của mình!

"Hoàng hậu nương nương, ta không gả, không gả, cầu ngươi đừng như vậy!" Liễu Nguyệt Phi còn chưa có động tác gì, Tây Chi đã quỳ xuống không ngừng dập đầu. Nhưng Liễu Nguyệt Phi sao có thể lưu lại tai họa như vậy chứ?

Cười cười cầm lên con dao gọt hoa quả bên cạnh, đột nhiên ánh mắt Liễu Nguyệt Phi biến đổi, nhanh tay phóng con dao về phía Tây Chi. Cho dù không lấy mạng, nàng cũng muốn phế đi Tây Chi!

Nhưng ngay vào lúc này, một luồng sáng lóe lên, Huyền Thiên xuất hiện cản lại con dao gọt hoa quả, đồng thời nhíu mày nhìn Liễu Nguyệt Phi.

Tây Chi vừa thấy có người tới cứu, liền tránh ra sau lưng Huyền Thiên, chỉ vào Liễu Nguyệt Phi nói: "Ả muốn giết ta, ả muốn giết ta, ngươi nhanh trở về nói Hoàng thượng của các ngươi phế đi nữ nhân này!"

Nghe vậy, sắc mặt Liễu Nguyệt Phi tối sầm lại, cả người toát ra sát khí.

Đôi mày Huyền Thiên càng nhíu chặt, hắn dùng chút lực đánh vào cổ Tây Chi, nàng lập tức bất tỉnh!

"Đưa về!" Đột nhiên, một giọng trầm thấp vang lên, Hoa Khanh Trần một thân áo trắng bước vào phòng, mặc cho bên ngoài là bão tuyết điên cuồng gào thét, hắn cũng chỉ mặc một bộ xiêm y đơn giản.

Liễu Nguyệt Phi cả kinh, chậm rãi xoay người, đồng thời cũng nhích từng bước đến cửa sổ.

Huyền Thiên nghe được mệnh lệnh Hoa Khanh Trần, liền lập tức mang Tây Chi đi ra ngoài, nha hoàn bên cạnh thấy vậy cũng hoảng sợ đi theo.

Hoa Khanh Trần đã nói như vậy, rõ ràng là Đỗ gia quân đã tiến vào kinh thành Tây Lâm!

Nháy mắt, trong phòng cũng chỉ còn lại hai người Liễu Nguyệt Phi cùng Hoa Khanh Trần, Liễu Nguyệt Phi lúc này nhích từng bước trên mặt đất, xấu hổ nhìn hoa Khanh Trần, nàng trưng ra khuôn mặt tươi cười: "Ha ha, sư phụ, sao người lại tới đây a!"

Trong lòng lại tức giận mắng Điệp Phá Thiên, nha nha, làm sao bây giờ!

Hoa Khanh Trần nhướn mày, tiêu sái bước từng bước đến chỗ Liễu Nguyệt Phi, toàn thân tản ra tức giận hiển nhiên, lại khiến trái tim nhỏ bé của Liễu Nguyệt Phi đập bình bịch.

"Hắc hắc, sư phụ a, người là tới đón tiểu lão bà sao?"

Vừa nói xong, Hoa Khanh Trần đã dừng lại trước mặt Liễu Nguyệt Phi, cảm giác áp bách thình lình xuất hiện khiến Liễu Nguyệt Phi không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

"Người muốn cưới tiểu lão bà thì cưới thôi, ha ha, ta không phải đến đây làm gì nàng kia, ta chỉ đến chơi à! Ha ha!"

Liễu Nguyệt Phi lúc này nói ra những lời khiến bản thân đau lòng, nàng cho rằng Hoa Khanh Trần phát hỏa là vì nàng định tổn thương tiểu lão bà của hắn.

Khóe mắt không khỏi ửng đỏ lên.

"Ha ha, sư phụ người nếu nhìn ta không vừa mắt ta có thể rút lui a, tiểu lão bà sẽ trở thành đại lão…… A!"

Liễu Nguyệt Phi còn chưa nói xong, Hoa Khanh Trần đã chộp lấy nàng đặt lên chân mình, đưa mông ra phía trước.

Tư thế này khiến Liễu Nguyệt Phi cảm thấy xấu hổ vô cùng, cũng biết Hoa Khanh Trần sắp làm gì. Từ nhỏ đến lớn, tình huống như vậy đối nàng mà nói là không xa lạ a!

Sư phụ, không cần chỉnh người như vậy nha!

"Nàng dám nói thêm lần nữa!" Giọng nói Hoa khanh Trần lúc này lạnh như băng, Liễu Nguyệt Phi nghe được rùng mình một cái.

"Chẳng lẽ không phải người cưới tiểu lão bà sao!" Liễu Nguyệt Phi bĩu môi, nũng nịu nói, đồng thời phát tiết bất mãn của mình!

'Ba –' Hoa Khanh Trần trực tiếp đánh một chưởng lên mông Liễu Nguyệt Phi, tức giận nói "Càng lớn càng không nghe lời!"

Mặt Liễu Nguyệt Phi đỏ đến mức muốn xuất huyết, nàng bất an vặn vẹo trên chân Hoa Khanh Trần. Có thể đổi sang đánh chỗ khác không, tay chẳng hạn?

Nhưng trên miệng vẫn cứng rắn nói: "Người cưới một tiểu lão bà ta sẽ giết một, cưới một đôi giết một đôi. Hoặc là người để ta giết, hoặc là người hưu ta, từ nay về sau ân đoạn nghĩa tuyệt!"

'Ba –' Hoa Khanh Trần lại đánh xuống một chưởng, sắc mặt lạnh lùng nói "Ân đoạn nghĩa tuyệt?" Lời như vậy mà nàng cũng nói ra được, xem ra đúng là nên giáo huấn!

Nói xong liền ra tay 'Ba –'

"Người phản bội lời hứa lúc trước của chúng ta, cho người hai lựa chọn đã là không tệ rồi!" Liễu Nguyệt Phi vặn vẹo, bất mãn ủy khuất kêu gào, nước mắt cũng rơi xuống.

"Cưới Công chúa Tây Lâm là một mưu kế, ai bảo nàng chuyện gì cũng không biết mà lại hiểu lầm ta. Nên đánh!" Hoa Khanh Trần bất đắc dĩ lắc đầu, bế Liễu Nguyệt Phi dậy để nàng ngồi trong lòng. Hắn không nỡ nhìn bộ dáng nàng khóc thút thít, nàng hẳn là nên cười, hẳn là để hắn đến che chở sủng ái mới đúng.

"Mưu kế? Mưu kế gì?" Liễu Nguyệt Phi lúc này nằm trong lòng Hoa Khanh Trần, ngẩng đầu không hiểu hỏi!

"Tiên lễ hậu binh, trực tiếp tiến quân đến kinh thành Tây Lâm!" Giọng điệu Hoa Khanh Trần cũng dần nhu hòa lại giải thích cho Liễu Nguyệt Phi. Cũng chỉ có nàng mới có khả năng này!

"Nói như vậy, tất cả đều là giả?" Liễu Nguyệt Phi ủy khuất nói, giọng cũng trở nên nghẹn ngào.

Hoa Khanh Trần gật đầu: "Ai bảo nàng chạy đến Bắc Sát, chuyện này nàng đương nhiên không biết!"

Liễu Nguyệt Phi vừa nghe liền soạt một tiếng nhảy ra từ trong lòng Hoa Khanh Trần "Ta cái này gọi là giọt thủy chi ân, dũng tuyền tương báo*! Lúc trước Lâm Sùng rõ ràng biết ta không phải khuê nữ của hắn mà vẫn đối tốt với ta như vậy, hiện tại hắn gặp nguy hiểm ta có thể không giúp sao?"

(R: giọt thủy chi ân, dũng tuyền tương báo: chịu ơn một giọt, trả lại một hồ).

"Có Vô Ưu Môn rồi nàng còn lo lắng cái gì?" Hoa Khanh Trần cười nói, nụ cười kia tựa như gió xuân làm ấm lòng người.

"Chàng cũng không nói rõ ràng!" Liễu Nguyệt Phi chu miệng nói, tuy rằng Lâm Sùng cuối cùng vẫn là được người Vô Ưu cứu đi nhưng cũng không thể phủ nhận công của nàng a!

"Lâm Sùng đã trở lại Bắc Sát, thoái vị truyền lại cho Thập Thất, bây giờ chỉ ở phía sau phụ tá. Điệp Phá Thiên chơi đã cũng trở lại Đông Ngô, Tây Lâm không lâu nữa cũng sẽ cầu hòa với ta, hiện tại tứ quốc đã yên ổn!" Hoa Khanh Trần chậm rãi kể lại chuyện đã xảy ra trong một tháng qua.

"Mộc Khinh mang theo Triệu Nhu Nhi chạy khắp tứ quốc, Đông Phương Ngưng Tử đã cùng Đỗ Chân Chân đại hôn, hiện tại cũng chỉ có nàng, Hoàng hậu Nam Tề ở đây quậy như đứa nhỏ!"

Liễu Nguyệt Phi nghe vậy nhất thời , thì ra một tháng này đã xảy ra nhiều chuyện như vậy a, nàng sờ sờ mũi, trở lại trong lòng Hoa Khanh Trần, nói: "Người ta nghĩ chàng muốn cưới tiểu lão bà nên mới chạy đến Tây Lâm để cho cô Công chúa kia biết mặt một chút, ai ngờ nàng ta nhát như vậy a!"

Hoa Khanh Trần đột nhiên ôm lấy Liễu Nguyệt Phi lăn lên giường, đặt nàng dưới thân, hắn nói với nàng: "Điệp Phá Thiên nói nàng đi rồi, sẽ không để ta tìm được!"

Hoa Khanh Trần nghiêm túc nói, hắn tin nàng có khả năng đó, hơn nữa thế giới lớn như vậy, nếu Nguyệt Nhi có ý định trốn hắn, như vậy hắn muốn tìm được nàng sợ là rất khó. Lúc hắn nghe được câu nói đó đã không thèm suy nghĩ nhiều, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi, hắn sợ từ nay về sau hắn sẽ vĩnh viễn mất đi nàng, thế nên hắn mới giục ngựa không ngừng chạy đến Tây Lâm ngăn nàng lại!

Liễu Nguyệt Phi cũng sửng sốt, nàng giải thích với Hoa Khanh Trần: "Ta chưa nói ta muốn chạy trốn a, ta vốn chỉ định dùng hỏa dược trực tiếp dập bay bọn họ thôi!"

Liễu Nguyệt Phi nháy mắt vô tội, Hoa Khanh Trần thấy vậy liền biết mình bị Điệp Phá Thiên đùa bỡn. Hắn vô lực cười cười, Điệp Phá Thiên này đúng là chết đến nơi còn không chịu thua!

Không khỏi ôm chặt Liễu Nguyệt Phi, dùng sức nhập nàng vào thân thể mình, như vậy nàng sẽ không đi được nữa.

Liễu Nguyệt Phi nằm trong lòng Hoa Khanh Trần, cảm nhận lực ôm mạnh mẽ kia, đồng thời cũng cảm nhận được nỗi lo sợ của hắn, nhất thời vui vẻ cười cười, ôm chặt lấy hắn nói: "Về sau không cho dùng cái gì cưới phi đến làm ta sợ!"

"Được!"

"Về sau không cho nữ nhân khác nhìn chàng, cũng không cho chàng nhìn nữ nhân khác!"

"Được!"

"Chàng là của ta!"

"Được!"

Liễu Nguyệt Phi vừa lòng nâng môi lên ngậm lấy miệng Hoa Khanh Trần, chậm rãi cắn xé, chậm rãi dây dưa.

Hoa Khanh Trần cũng theo động tác của Liễu Nguyệt Phi mà đáp lại, đến cuối cùng lại trở thành dùng sức triền miên, đem toàn bộ tình cảm cả đời cả kiếp bùng nổ trong một khắc này. Bóng đêm âm trầm, trong phòng một mảnh xuân sắc.

Bàn tay đặt trên lưng Hoa Khanh Trần của Liễu Nguyệt Phi chuyển lên ôm lấy đầu hắn, tựa như làm vậy hai người mới có thể gắt gao hôn nhau, vĩnh viễn không rời.

Trong đôi mắt đen của Hoa Khanh Trần cũng dần nhiễm lên tình dục, bàn tay vốn ôm lấy Liễu Nguyệt Phi lúc này chậm rãi dời xuống, động tác vô cùng mềm nhẹ, tựa như chuồn chuồn lướt nước, khiến toàn thân Liễu Nguyệt Phi nóng ran, chậm rãi rên rỉ ra tiếng.

Thiên hạ dưới thân là người yêu nhất, hơn nữa lúc này nàng còn vì mình mà tản ra một ý vị hoàn toàn khác, thân hình lung linh không ngừng vặn vẹo, làn da cũng dần trở nên ửng đỏ, đối mặt tình huống như vậy, nam nhân nào có thể chịu được?

Hoa Khanh Trần tất nhiên sẽ không, đối mặt với Liễu Nguyệt Phi, hắn liền không thể suy nghĩ, chỉ có thể dựa theo bản năng mà làm.

Một phen kéo xuống vạt áo của nàng, thoáng chốc da thịt mềm mại đã lộ ra ngoài, hơn nữa do trong phòng còn đốt bếp than, thân thể hai người dần nóng lên, lâm vào trầm mê.

"Nguyệt Nhi, cả đời ở bên cạnh ta, đừng đi!" Hoa Khanh Trần khẽ cắn cổ Liễu Nguyệt Phi, giọng nói từ tính vang lên.

"Được!" Liễu Nguyệt Phi kiều mỵ lên tiếng, gắt gao ôm lấy lưng Hoa Khanh Trần, cả người không thoái mái mà vặn vẹo. Da thịt ma sát nhau kích thích thần kinh cả hai người, hết sức căng thẳng, Hoa Khanh Trần cũng không nhịn được mà nâng gương mặt nàng lên, ngậm lấy cánh môi mềm mại nói: "Ta yêu nàng!"

Đôi mắt vốn đang khép hờ của Liễu Nguyệt Phi lúc này kinh ngạc mở ra, nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy của Hoa Khanh Trần, sau đó kích động ôm chặt lấy hắn. Ba chữ này nhìn có vẻ rất bình thường, nói ra cũng dễ dàng, nhưng vào lúc này, đối mặt với vẻ nghiêm túc của Hoa Khanh Trần, Liễu Nguyệt Phi không khỏi cảm động, nhanh chóng đáp: "Ta cũng yêu chàng!"

Một đời một kiếp một đôi, một cây một hoa một thế giới.

Nhưng là, thực không đúng dịp, dưới tình huống mờ ám như vậy, Liễu Nguyệt Phi lại không phối hợp mà nôn điên cuồng, Hoa Khanh Trần kinh hãi, vội vàng mặc lại quần áo cho nàng rồi ôm vào lòng, dùng nội lực hướng hô lớn với bên ngoài: "Nhanh đi mời đại phu đến!"

Gương mặt Liễu Nguyệt Phi lúc này không còn ửng đỏ như vừa rồi mà đã chuyển sang trắng bệch, nôn một lúc rồi mới ngừng lại được, ỉu xìu nằm trong lòng Hoa Khanh Trần. Trên mặt tuy trắng bệch, nhưng nàng lại xấu hổ vô cùng. Có ai mà tại thời điểm như vậy đi nôn điên cuồng chứ? Là nam nhân đều sẽ rất tức giận, cho nên nàng không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt Hoa Khanh Trần.

Nhưng cũng vì vậy mà nàng không thấy được, sắc mặt Hoa Khanh Trần cũng không phải khó coi mà là hưng phấn chờ mong.

Chỉ chốc lát sau, Huyền Thiên liền mang theo một gã đại phu tiến vào, vừa vào cửa đã cảm nhận được mùi mờ ám trong phòng, Liễu Nguyệt Phi xấu hổ chôn đầu trong lòng Hoa Khanh Trần, sống chết giả làm đà điểu.

Hoa Khanh Trần thấy vậy, buồn cười nhìn nàng, nói với đại phu bên ngoài "Lấy chỉ đến!"

Ý tứ thực rõ ràng, không cho bước qua bình phong, chỉ có thể đứng bên ngoài.

Đại phu tất nhiên là do Huyền Thiên mang tới, bằng không trời lạnh thấu xương sao có thể đến nhanh như vậy. Đại phu cũng biết người ở bên trong không phải dễ chọc, chỉ có thế lấy một đoạn chỉ đỏ đưa vào trong. Hoa Khanh Trần dùng nội lực tiếp được đầu chỉ, sau đó buộc quanh cổ tay Liễu Nguyệt Phi để đại phu bắt mạch.

Chỉ chốc lát sau, đại phu đã nói với Hoa Khanh Trần: "Chúc mừng vị Công tử này, quý Phu nhân đã mang thai hơn một tháng!"

Nghe vậy, Liễu Nguyệt Phi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hoa Khanh Trần, nàng mang thai?

Huyền Thiên cũng vô cùng cao hứng nhìn hướng bình phong, thiếu chủ có thai?

Tảng đá trong lòng Hoa Khanh Trần cuối cùng cũng đặt xuống, sắc mặt hắn cũng lộ ra vẻ vui mừng, nói với Huyền Thiên: "Thưởng lớn!"

Huyền Thiên nghe vậy liền vui vẻ mang đại phu lui xuống, trong phòng cũng chỉ còn lại Liễu Nguyệt Phi cùng Hoa Khanh Trần. Hoa Khanh Trần đưa tay nâng cằm Liễu Nguyệt Phi lên, lại thấy nàng mang một khuôn mặt khổ qua, hắn không hiểu hỏi: "Sao vậy? Nàng không vui?"

Nói xong thì khẽ nhíu mày, trong lòng cũng trở nên rối rắm.

"Đương nhiên, sinh em bé, tiểu quỷ sẽ phiền chết người a!" Liễu Nguyệt Phi nghiêm trang nói "Có tiểu quỷ sẽ có người giành sư phụ với ta!"

Hoa Khanh Trần phì cười, càng cười càng lớn, sủng nịch nhéo mũi Liễu Nguyệt Phi, bất đắc dĩ nói: "Nàng a……"

84. Phiên Ngoại 1

Phiên ngoại 1: Lần đầu gặp Điệp Phá Thiên

Một sáng sớm nào đó, ánh mặt trời chói mắt chiếu vào phòng, Liễu Nguyệt Phi bừng tỉnh, dụi dụi hai mắt, phát hiện sư phụ đã không còn bên cạnh, hẳn là đã đi ra ngoài xử lí công chuyện. Chuyện chồng chất một tháng cùng đủ để hắn bận bù đầu.

Ở trên giường lăn vài vòng, sau đó nàng lưu loát đứng dậy, thay quần áo, rửa mặt rồi chạy ra ngoài, bao tử nàng kêu gào đã lâu.

Một đường hùng hùng hổ hổ chạy đến phòng bếp, đại nương ở phòng bếp nhìn thấy bóng dáng đỏ chói liền biết là ai, không ngẩng đầu đã nói: "Đồ ăn của ngài ta đặt trên bàn, ăn từ từ, coi chừng nghẹn nga." Thiếu chủ cho đến bây giờ vẫn là dễ hầu hạ như vậy, không phát giận, không biến sắc mặt, ngay cả ăn cơm cũng là tự mình chạy tới.

"Cám ơn đại nương." Liễu Nguyệt Phi vừa nghe liền rạo rực chạy đến bàn ăn chuyên dụng của nàng trong bếp, quả nhiên trên đó đã bày sẵn cháo cùng bánh bao nóng hổi. Nàng nhấc tay bê một cái ghế đẩu đến bàn rồi ngồi xuống chậm rãi ăn.

Lúc này đầu bếp nữ đều đang ở bên ngoài rửa rau linh tinh, trong phòng bếp cũng chỉ có một mình nàng, vừa vặn có thể ăn tự tại, ăn tiêu dao! Hạnh phúc cắn bánh bao trắng nàng yêu nhất, Liễu Nguyệt Phi cảm thán, ăn đúng là ngon nha.

"Thơm quá a -"

"Đúng vậy, tay nghề của đại nương càng ngày càng tốt!" Liễu Nguyệt Phi tiếp tục ăn bánh bao, không quên ca ngợi.

Không đúng! Là ai đang nói chuyện?

"Ai? Đi ra!"

Liễu Nguyệt Phi nhanh chóng đứng dậy nhìn chung quanh, vừa xem vừa cắn bánh bao!

"Ta đi ra thì cho ta một cái bánh bao ăn chứ?" Giọng nói kiều mỵ truyền đến từ bốn phía, có thể thấy được nội lực người này rất cao.

"Không cho, ta cũng chỉ có bốn cái!" Vừa nghe người tới nói như vậy, Liễu Nguyệt Phi vội vã ôm chặt ba cái bánh bao còn lại.

"Ai nha nha, vóc dáng ngươi nhỏ xíu, có thể ăn nhiều như vậy sao?"

"Có thể, ngươi sao lại biết ta ăn không nổi? Không tin ta ăn cho ngươi xem!" Liễu Nguyệt Phi không phục nói, nói xong liền cắn liên hồi, chứng minh mình có thể ăn hết!

Lúc này, trong phòng bếp thoáng lên một trận gió, một thân ảnh đỏ chói phớt ngang mặt Liễu Nguyệt Phi, nháy mắt trên tay nàng đã mất hai cái bánh bao!

"A! Trả ta bánh bao!" Liễu Nguyệt Phi bay thẳng đến phía bóng dáng màu đỏ kia, không ngờ đó lại là một mỹ nhân! Một đầu tóc đen dài chấm đất, dáng người uyển chuyển dịu dàng, eo nhỏ như cành liễu, mắt sáng răng trắng, đôi đồng tử trong như hai giọt nước, từ sườn mặt trái đến cổ có hình một cành hoa. Yêu nghiệt nha yêu nghiệt, trên thế giới sao lại có người xinh đẹp như vậy a?

Liễu Nguyệt Phi nhất thời choáng váng, không khỏi nói: "Tỷ tỷ, ngươi thật xinh đẹp a!"

Bị tỷ tỷ xinh đẹp như vậy đoạt bánh bao, nàng không những không tức giận mà còn cảm thấy tự hào!

"Ngươi mới là tỷ tỷ!" Người tới vừa nghe vậy liền chỉ vào Liễu Nguyệt Phi, nũng nịu mắng.

Liễu Nguyệt Phi mở to hai mắt nhìn rồi thở dài, thì ra là một đứa ngốc nha! Đáng tiếc a, đáng tiếc. Nàng chỉ có thể khó xử nói "Nếu ngươi muốn gọi ta tỷ tỷ, vậy ta đây liền gọi ngươi muội muội đi!"

Không ngờ người nọ vừa nghe được thiếu chút hôn mê "Ngươi đứa nhỏ này, con mắt nào của ngươi thấy ta là nữ?"

"Hai mắt người ta đều thấy được nha!" Liễu Nguyệt Phi nghe vậy liền vô cùng ủy khuất nói, trong mắt cũng đã rưng rưng mấy giọt lệ.

"Ai nha nha, ta là nam nha! Muội nên gọi ca ca!" Thấy bộ dáng ủy khuất của cô bé, người nọ liền hoảng hốt, nếu bị người khác nhìn đến chắc chắn sẽ nói hắn khi dễ tiểu hài tử!

"Cái gì? Nam nhân?" Liễu Nguyệt Phi nhất thời trợn mắt há hốc, có lầm hay không a, có nam nhân nào xinh đẹp như vậy sao? Sư phụ nàng cũng đẹp, nhưng là toàn thân phát ra khí chất dương cương, người trước mắt này từ đầu đến chân đều âm nhu, sao có thể khiến nàng cảm thấy hắn là nam được?

"Đúng, ca ca là nam nhân, nam nhân đỉnh thiên lập địa!" Nói xong, liền cầm lấy bánh bao cắn một ngụm, phi phi, thật sự là ăn ngon nha!

"Cư nhiên là ca ca!" Liễu Nguyệt Phi bĩu môi, khó tin nói. Nam nhân thời đại này có còn muốn để nữ nhân sống nữa hay không? Nàng liếc mắt nhìn hầu kết của hắn, phi, đúng thật là nam nhân nha!

Ngây người một hồi, thấy người nọ đã ăn xong hai cái bánh bao, lại đang nhìn chằm chằm nửa cái còn lại trong tay nàng, Liễu Nguyệt Phi thè lưỡi, giở lồng hấp bên cạnh lấy thêm mấy cái ra!

"Này này, cư nhiên còn có nhiều như vậy!" Người nọ thấy bên đây còn đầy một xửng bánh báo, nhất thời không phục, hắn ở trong này ngây người lâu như vậy mà cũng không phát hiện! Ghê tởm hơn nữa là đứa nhỏ này vừa rồi còn lừa hắn nói chỉ có bốn cái!

"Lấy cho ta mấy cái!"

"Muốn ăn tự mình lấy"

"Tự lấy thì tự lấy!"

Thời gian một chén trà nhỏ sau, chỉ thấy trong phòng bếp là hai bóng dáng nhỏ màu đỏ đang ngồi cắn bánh bao, trải qua một trận càn quét, một xửng bánh bao cũng không còn lại bao nhiêu.

"No thật!" Liễu Nguyệt Phi ăn xong liền đứng lên, duỗi người mấy cái!

"Ta cũng no quá!" Người nọ thấy động tác của Liễu Nguyệt Phi thì cũng học theo, vẫy vẫy cánh tay, xoay xoay mông! Không tệ không tệ, thật sự là rất tốt cho tiêu hóa.

"Đại Hồng ca ca, huynh không phải người Vô Ưu Môn đúng không!" Liễu Nguyệt Phi lắc lắc người, ý định vận động một chút. Đại nương làm bánh bao ăn quá ngon, khiến nàng không nhịn được mà ăn thêm mấy cái!

"Không nói uội!" Người nọ xoa xoa bụng, thầm nghĩ ăn uống no nê rồi, cũng nên rời khỏi nơi quỷ quái này! Trong đây tựa như mê cung, làm hắn vòng vo cả đêm vẫn chưa ra được!

"Không nói cho ta, huynh cho là huynh đi được sao?" Tròng mắt mỗ tiểu hài tử chuyển động nhìn người nọ, đột nhiên cười tà ác.

Người kia nhất thời kêu to một tiếng không tốt! Đột nhiên cả người mất đi khí lực mà ngã ngồi xuống.

"Tiểu Hồng muội muội, muội hạ độc ta?" Vốn thấy đối phương chỉ là một đứa con nít nên hắn không đề phòng, không ngờ lại ngã trong tay một đứa nhỏ, đúng là mất mặt!

"Vô Ưu Môn chuyên dùng độc, đại Hồng ca ca không biết sao?" Liễu Nguyệt Phi trực tiếp ngồi xuống đối diện, hưng phấn nhìn bộ dạng vô lực của hắn mà nhếch miệng cười lớn.

"Đã biết ta không phải người Vô Ưu Môn còn hỏi nhiều vậy làm cái gì?" Người nọ không phục nói, nhưng lại không biết làm thế nào. Xem ra đứa nhỏ này từ lúc đầu đã có ý định với hắn, còn nhỏ mà đã có tâm tư như vậy, không đơn giản!

"Vậy đại Hồng ca ca, huynh tên gì nha?" Liễu Nguyệt Phi lại dùng bộ dáng ngây thơ, đáng yêu mười phần!

"Ca ca gọi là Điệp Phá Thiên! Khí phách chứ gì, có nghe qua chưa?" Điệp Phá Thiên tự hào báo tên, có điều giọng nói lại vô cùng yếu, một chút khí phách cũng không có.

"Điệp Phá Thiên, ta chỉ nghe nói qua điệp muốn phá kén, chưa nghe điệp cũng có thể phá thiên*!" Liễu Nguyệt Phi trợn to mắt, khó hiểu nói.

(R: Điệp: bướm; Phá Thiên: xé trời).

Nhất thời, đầu Điệp Phá Thiên rơi hắc tuyến, khóe miệng run rẩy. Đứa nhỏ này là cố ý sao?

"Đại Hồng ca ca, huynh tới Vô Ưu Môn làm gì nha?" Tiếp tục ngây thơ vô tội.

"Ta là tới gặp môn chủ Vô Ưu Môn Hoa Khanh Trần! Sắp tới đại hội võ lâm rồi, ta đến để xem đối thủ! Tục ngữ nói, biết người biết ta trăm trận trăm thắng!" Điệp Phá Thiên không chút dấu giếm, dù sao sự thật chính là vậy, cũng không có gì để giấu, hơn nữa hắn còn bày ra bộ dáng thực tự hào! Chẳng lẽ hắn cho rằng như vậy liền đại biểu đầu hắn rất thông minh sao?

"Đại hội võ lâm?" Nghe đến đó, hai mắt Liễu Nguyệt Phi nhất thời tỏa sáng! Sư phụ muốn tham gia đại hội võ lâm sao?

“Đúng đúng. Tiểu Hồng muội muội, muội cũng cảm thấy hứng thú sao?” Thấy vậy, ánh mắt Điệp Phá Thiên cũng sáng lên.

“Đúng vậy, cảm thấy hứng thú nha!” Liễu Nguyệt Phi gật đầu như gà mổ thóc.

“Nếu không ca ca mang muội đi?” Điệp Phá Thiên tiếp tục dụ hoặc.

“Để ta nghĩ lại” Liễu Nguyệt Phi chần chờ.

“Muốn đi ca ca liền mang muội đi nha, được chơi, giải độc cho ca ca trước đi!” Điệp Phá Thiên tiếp tục phấn đấu -ing.

“Không cho!”

“……”

“Ta đi trước, đại Hồng ca ca, bye bye” Liễu Nguyệt Phi nhanh như chớp chạy ra ngoài. Lúc này nàng kích động chạy đi tìm sư phụ, cầu sư phụ mang nàng đi. Đến thế giới này năm năm còn chưa biết bên ngoài là như thế nào đâu!

“Ê ê, ngươi đứa nhỏ này, cũng phải giải độc cho ta đã chứ!” Điệp Phá Thiên kêu to. Đứa nhỏ này là định chỉnh hắn sao?

“Đại Hồng ca ca, chỉ là nhuyễn cân tán thôi, mấy canh giờ sau sẽ hết!” Xa xa truyền đến giọng nói ngọt ngào của Liễu Nguyệt Phi. Khóe miệng Điệp Phá Thiên run rẩy. Đáng chết, hắn là chọc phải ai nha? Không có việc gì ăn vụng cái bánh bao làm chi chứ!

Trong căn phòng yên tĩnh rộng rãi, Hoa Khanh Trần ngồi trên ghế, bưng chung trà bên cạnh lên nhấp một ngụm, nói với Huyền Thiên đang đứng dưới: “Đại hội võ lâm?”

Huyền Thiên đứng dưới cúi đầu cung kính trả lời “Đúng vậy môn chủ, hiện tại võ lâm các phái đều muốn mình là cao nhất, lão gia hỏa Thiên Lưu kia đã sớm không quản được, cho nên mới tổ chức đại hội võ lâm để chọn ra minh chủ đời tiếp theo, nói vậy chắc cũng là định dựa hơi môn chủ rồi.”

“Cho nên, lần này võ lâm môn phái đều tham gia?” Hoa Khanh Trần buông chén trà, ngẩng đầu nhìn Huyền Thiên.

“Cho đến hôm nay, người có khả năng trở thành minh chủ nhất chính là môn chủ. Lão gia hỏa Thiên Lưu kia làm minh chủ võ lâm nhiều năm, đã thành cáo già rồi nên gửi thiệp mời đến tất cả các môn phái lớn!”

“A, lòng dạ Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết*!” Hoa Khanh Trần hừ lạnh một tiếng, trong mắt tản mát ra sát khí.

(R: lòng dạ Tư Mã Chiêu, người qua đường đều : câu thành ngữ xuất phát từ truyện Tam Quốc Chí, chi tiết mời gu-gồ:|).

Huyền Thiên đứng dưới lúc này cũng cảm giác được sát khí nồng đậm của môn chủ, cả người lạnh lẽo vô cùng, thầm mắng Thiên Lưu ngu ngốc, cư nhiên dám đánh chủ ý lên người môn chủ!

“Sư phụ sư phụ –”

Lúc này, từ ngoài cửa truyền đến tiếng gào của Liễu Nguyệt Phi. Hoa Khanh Trần vừa nghe, nhất thời thu hồi sát khí toàn thân, nhìn cô nhóc chạy đến từ phía cửa.

“Sư phụ sư phụ –”

Liễu Nguyệt Phi vừa nhảy vào đại điện, nhất thời trong đại điện liền có một chút nhân khí.

“Huyền ca ca đã ở đây rồi a, huynh ăn điểm tâm chưa?” Vừa tiến đến đã thấy Huyền Thiên đứng bên cạnh, Liễu Nguyệt Phi vui vẻ gọi một tiếng, bày ra bộ dạng tiểu hài tử đáng yêu.

“Thiếu chủ, thuộc hạ đã ăn rồi.” Thiếu chủ đáng yêu như vậy, ai lại không thích chứ? Huyền Thiên tuy đối với người ngoài luôn là mặt than nhưng khi gặp thiếu chủ đáng yêu cũng cứng rắn xả mấy phần tươi cười.

"Vậy ta sẽ không cho huynh bánh bao." Nói xong liền lướt qua Huyền Thiên, trực tiếp chạy đến chỗ Hoa Khanh Trần.

Trên đầu Huyền Thiên lập tức xuất hiện mấy đường hắc tuyến, biết vậy hắn đã nói chưa ăn rồi…

"Sư phụ nhất định chưa ăn điểm tâm đi, xem đồ nhi có ngoan không, mang điểm tâm đến cho sư phụ này." Liễu Nguyệt Phi lấy bánh bao trong lòng ra đưa cho Hoa Khanh Trần.

Hoa Khanh Trần vừa lòng nhìn bánh bao trên đôi bàn tay nhỏ, sau đó ôm lấy nàng để ngồi vào lòng mình.

Huyền Thiên thấy vậy liền thức thời lui ra ngoài.

"Môn chủ, thuộc hạ còn có chuyện phải làm, cáo lui trước."

"Được." Hoa Khanh Trần gật đầu, sau đó liền chuyển tầm mắt lên người Liễu Nguyệt Phi.

"Nói đi, lại có chuyện gì." Đứa nhỏ một tay hắn nuôi lớn, sao có thể không hiểu suy nghĩ của nàng chứ? Có tốt như vậy mang điểm tâm đến cho hắn sao?

"Sư phụ, Nguyệt Nhi là thật tình đưa đồ ăn đến, sợ người bị đói." Đôi đồng tử của Liễu Nguyệt Phi xoay chuyển, trợn mắt nói dối.

Nhưng làm sao có thể qua mắt được con hồ ly Hoa Khanh Trần? Ánh mắt vừa thay đổi của Liễu Nguyệt Phi vừa rồi hắn đều thấy rõ ràng. Cô nhỏ này còn muốn lừa hắn?

"Xem ra Nguyệt Nhi đã trưởng thành rồi, biết thay ta suy nghĩ. Vậy ngươi cứ đi chơi đi, ta còn có chuyện muốn xử lí." Nói xong, bày ra một tư thế đuổi người!

(R: k lẽ cho xưng con-ta chứ trời ==").

Khóe miệng Liễu Nguyệt Phi bất giác run rẩy, thầm nghĩ đúng là gừng càng già càng cay!

"Sư phụ sư phụ, người biết đại hội võ lâm không?" Vừa nói vừa cầm lấy một cái bánh bao đút vào miệng hắn. Lúc này còn không nịnh bợ thì còn đợi tới khi nào?

"Ngươi làm sao mà biết?" Hoa Khanh Trần vừa lòng cắn bánh bao, nhíu mày hỏi.

"Ách……" Xong đời, vừa rồi quá hưng phấn nên đã quên việc này, làm sao có thể nói với sư phụ là đại Hồng ca ca nói với nàng chứ? Đại Hồng ca ca kia thoạt nhìn có vẻ rất tốt a, nếu để sư phụ biết thì không hiểu sẽ xảy ra chuyện gì nha.

"Điệp Phá Thiên nói cho ngươi?" Thấy Liễu Nguyệt Phi do dự, sắc mặt Hoa Khanh Trần cũng trầm xuống, nuôi nàng năm năm, cư nhiên bây giờ còn giúp đỡ người ngoài.

Hoa Khanh Trần đột nhiên tức giận khiến Liễu Nguyệt Phi nghĩ mãi không thông, sư phụ học được tuyệt kĩ biến sắc mặt trong diễn kịch từ lúc nào vậy? Nói biến liền biến a.

"Sư phụ người biết nha!" Nhỏ giọng mấy tiếng, thì ra sư phụ đã biết rồi, còn hại nàng lo lắng.

Hoa Khanh Trần hừ lạnh một tiếng, nói."Vô Ưu Môn còn chưa có vô dụng đến mức bị người ngoài xâm nhập mà ta còn không biết!"

"Vậy sư phụ cũng biết chuyện đại hội võ lâm sao?"

Hoa Khanh Trần vốn còn đang giận dỗi, thấy Liễu Nguyệt Phi vẫn một lòng hướng đến đại hội võ lâm thì tự giễu cười cười, xem ra là hắn lo lắng nhiều quá.

"Đương nhiên!"

"Vậy sư phụ muốn đi sao?" Thấy vậy, Liễu Nguyệt Phi càng thêm hưng phấn.

"Nguyệt Nhi muốn đi?" Thấy nàng hưng phấn như vậy, Hoa Khanh Trần cũng đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ.

"Đương nhiên đương nhiên, Nguyệt Nhi muốn đi."

"Muốn đi, cũng không phải không thể. Dù sao ngươi cũng đã năm tuổi, sinh hoạt lại chỉ giới hạn trong Vô Ưu Môn cùng Liễu Diệp sơn trang, cũng nên đi nhìn xem cuộc sống bên ngoài."

Thấy Hoa Khanh Trần nói vậy, Liễu Nguyệt Phi liền hưng phấn gật đầu như giã tỏi "Đúng vậy, đúng vậy, sư phụ nói rất đúng, Nguyệt Nhi đã sớm muốn đi."

"Đã vậy thì mang bảng chữ mẫu ta đưa trước khi bế quan đến cho ta xem, nếu đã hoàn thành thì sẽ đưa ngươi xuống núi." Hoa Khanh Trần thảnh thơi ăn bánh bao, vừa lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận động lòng người của Liễu Nguyệt Phi dần trở nên cứng ngắc.

Cái gì? Bảng chữ mẫu? Cái quỷ kia sao?

85. Phiên Ngoại 2

Phiên ngoại 2: Bút máy vô địch

"Thế nào, chưa viết?" Hoa Khanh Trần cố ý trầm giọng, vờ như đang tức giận.

"Viết, đương nhiên có viết." Càng nói càng nhỏ, không dám thở mạnh. Đổ mồ hôi, nếu biết bảng chữ mẫu có liên quan mấu chốt đến việc có được xuống núi chơi hay không, nàng nhất định đã viết cẩn thận từng nét! Nhưng mà ngàn vàng cũng khó mua được chữ 'biết vậy' nha! Hối hận, hối hận -ing!

"Nếu vậy thì lấy đến cho ta xem nha." Hoa Khanh Trần đặt Liễu Nguyệt Phi xuống đất, nhéo mũi nàng một cái.

"Nga." Thấy mọi chuyện đã phát triển đến mức này, Liễu Nguyệt Phi cũng chỉ có thể đau khổ đi lấy bản chữ mẫu. Ít nhất nàng cũng có viết!

Ủ rũ bước đến chỗ để bản chữ mẫu, lúc viết nàng cũng ngồi ở đây nên chỉ chốc lát, Liễu Nguyệt Phi đã mang đến cho Hoa Khanh Trần.

Hoa Khanh Trần nhận lấy lật xem thử vài tờ liền đau đầu, đây là cái gì vậy?

"Sư phụ, người không cảm thấy mấy chữ này quá nhiều nét sao? Cho nên Mị nhi mới viết kiểu giản thể!" Thấy gương mặt càng ngày càng đen của Hoa Khanh Trần, Liễu Nguyệt Phi nhanh chóng lên tiếng giải thích.

"Giản thể? Là ngươi nghĩ ra sao?"

"Là. . ." không phải, công trình lớn như sáng tạo bộ chữ, nàng sao có thể hoàn thành được? Nhưng cũng không thể nào giải thích rõ ràng với Hoa Khanh Trần, chỉ có thể kiên trì ra vẻ oan ức! Chữ phồn thể đáng ghét, nàng cũng không phải người Đài Loan, sao biết viết chứ? Đọc ra là đã không tệ rồi!

(R: tiếng Trung có 2 bộ chữ, phồn thể và giản thể. Bộ phồn thể được sử dụng ở Đài Loan, Hồng Kông, Macau. Bộ giản thể là chữ phồn thể đã đơn giản nét hoặc điều chỉnh, được sử dụng ở đại lục).

Đối này, Hoa Khanh Trần cũng vô cùng bất đắc dĩ. Đứa nhỏ này vốn rất thông minh, học cái gì cũng rất nhanh, nhưng mà viết chữ cùng là không ai địch lại! Trước đừng nói đến những chữ bị nàng 'đơn giản hóa' này, chỉ mấy nét thôi cũng bị nàng viết thành nghiêng ngả, không ra hình thù gì.

"Như vầy mà ngươi còn muốn ra ngoài chơi, đi xem đại hội võ lâm?"

"Sư phụ, bút lông này không có lực nha, Nguyệt nhi muốn viết cho tốt cũng không được!" Lúc này cũng chỉ có thể tận tực mang 'bằng chứng' ra đỡ! Bút lông không cứng rắn như bút máy, bảo người 'xuống tay rất nặng' như nàng không chế lực thế nào được?

"Còn dám mượn cớ!" Hoa Khanh Trần đột nhiên lớn tiếng quát, nhất thời cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cả giận nói "Đã như vậy, ta thấy ngươi cũng đừng mong ra ngoài."

"Ô ô… Sư phụ, Nguyệt nhi biết sai rồi!" Vừa nghe Hoa Khanh Trần nói vậy, Liễu Nguyệt Phi liền khóc ra tiếng. Bình thường nàng vừa khóc lên là sư phụ sẽ theo ý nàng.

Quả nhiên, Hoa Khanh Trần thấy vậy, trong lòng liền mềm nhũn, nhưng nghĩ đến đứa nhỏ này mỗi lần phạm sai lầm đều là đến khóc cầu hắn thì không khỏi đau đầu. Nàng là bị hắn chiều hư!

"Viết chữ là việc hết sức bình thường, nếu ngươi vậy mà cũng làm không được thì sao có thể không biết xấu hổ nói mình là trang chủ Liễu Diệp sơn trang, thiếu chủ Vô Ưu Môn?" Hoa Khanh Trần hắn cho đến giờ đều hướng đến sự hoàn mỹ, đối với đồ đệ cũng vậy!

"Sư phụ, Nguyệt nhi biết sai rồi, sau này Nguyệt nhi sẽ học thật tốt." Liễu Nguyệt Phi tiếp tục oa oa khóc lớn, hoàn toàn hóa thành bộ dạng đáng thương, kéo kéo tay áo Hoa Khanh Trần.

"Lần nào cũng nói như vậy, nhưng có làm được không chính ngươi cũng rõ ràng!"

"Sư phụ, sư phụ, lần sau Nguyệt Nhi nhất định sẽ viết đàng hoàng!" Liễu Nguyệt Phi đổi sang ôm lấy cánh tay Hoa Khanh Trần, đáng yêu nói.

Thấy nước mắt của nàng, Hoa Khanh Trần lại lần nưa thở dài. Ai, đứa nhỏ này, đời này rõ ràng là ăn định hắn rồi!

"Nếu vậy thì viết lại bảng chữ mẫu này một lần nữa, giờ này ngày mai mang ta xem, viết đến khi ta vừa lòng mới thôi, vậy sẽ mang ngươi đi xem đại hội!" Nghiêm sư xuất cao đồ, từ mẫu đa bại nhi*! Điều này hắn rất rõ ràng!

(R: thầy khó thì trò giỏi, mẹ hiền thì con hư).

"Sư phụ!" Liễu Nguyệt Phi càng khóc lớn hơn, có con nít nhà ai lại thích viết chữ chứ!

Hoa Khanh Trần xoa xoa huyệt thái dương, cố ý lớn tiếng nói: "Còn không mau đi viết, khóc nữa cũng vô dụng." Nói xong, liền cúi đầu tiếp tục xử lí công việc.

Nhìn biểu cảm đáng thương không gì sánh được của đứa nhỏ trước mắt, ai biết hắn đã hạ bao nhiêu quyết tâm chứ?

Liễu Nguyệt Phi khóc một hồi, cảm thấy mệt mỏi, hít mũi nhìn Hoa Khanh Trần, phát hiện Hoa Khanh Trần vẫn không nhìn nàng, liền tức giận hừ lớn một tiếng rồi chạy ra ngoài.

Ngay lúc Liễu Nguyệt Phi xoay người, Hoa Khanh Trần ngẩng đầu nhìn bóng lưng nàng, bất đắc dĩ lắc đầu.

Liễu Nguyệt Phi vừa chạy vừa quẹt nước mắt, xem ra hiện tại nước mắt không thể trị được sư phụ nữa rồi, phải nghĩ ra cách khác mới được.

Lau khô nước mắt xong, trên gương mặt nhỏ nhắn của Liễu Nguyệt Phi hoàn toàn không nhìn ra dấu vết nàng vừa khóc.

Chạy một hơi, Liễu Nguyệt Phi liền chạy thẳng đến thư phòng của nàng, cũng chính là một gian phòng lớn một người ở, bên trong ngoại trừ gỗ cũng chỉ có gỗ.

Loay hoay một canh giờ, Liễu Nguyệt Phi mới từ trong phòng bước ra, cầm trên tay một cây bút gỗ mô phỏng theo hình thức chiếc bút máy ở hiện đại! Nàng nói thầm, viết bút lông không được không có nghĩa là nàng viết không ra chữ! Nhớ lúc học đại học, chữ viết bút máy của nàng còn đứng nhất nhì toàn khối.

(R: k hiểu lắm câu cuối nói gì, k lẽ học đại học còn thi vở sạch chữ đẹp ò.Ó).

Trở lại trong phòng, một lần nữa lấy bảng chữ mẫu ra. Bảng chữ mẫu này khổ như một quyển sách, tổng cộng có một trăm trang, mỗi trang là một chữ. Sư phụ nói nàng mới bắt đầu luyện viết, không thể khống chế độ lớn nhỏ của chữ nên để nàng một tờ chỉ viết ba lần. Cho nên lần này nàng làm bút gỗ ba đầu, phát minh dựa theo việc năm xưa dùng ba cây bút viết một lượt khi bị giáo viên cho chép phạt! Cũng nhờ vậy mà nàng luyện ra chữ viết bằng bút máy vô địch!

Một tờ ba chữ, viết một trăm tờ! Bút nhiều đầu, nàng viết lớn một chút là được. Dù sao trang giấy lớn như vậy, không viết hết cũng chả sao.

Vùi đầu đau khổ viết gần một canh giờ, một quyển bảng chữ mẫu đã được nàng viết xong. Nhìn tốc độ của nàng xem, sư phụ cho thời gian một ngày đêm, nàng một canh giờ đã viết xong! Sao lúc trước không nghĩ ra cách này nhỉ? Xem ra linh cảm của nàng chính là được kích thích ra.

Liễu Nguyệt Phi thỏa mãn thưởng thức nét chữ phóng khoáng của nàng, nhìn xem, có bao nhiêu tiêu sái cùng xinh đẹp a.

…

Trong sảnh lớn, Hoa Khanh Trần nhìn đầy bàn thức ăn, lại nhìn chỗ ngồi trống bên cạnh, liền hỏi: "Thiếu chủ còn chưa đến sao?"

Chẳng lẽ là còn đang luyện chữ? Lắc đầu, lại suy nghĩ, xem ra nên nói nàng không cần viết, dù sao một ngày hoàn thành cũng là chuyện bất khả thi.

"Bẩm môn chủ, đã đi gọi thiếu chủ." Huyền Thiên đứng sau lập tức trả lời. Vừa nói xong, một giọng nói non nớt liền truyền đến.

"Thơm quá a…"

Không cần nghĩ cũng biết đó là cô nhỏ Liễu Nguyệt Phi.

"Thơm thì nhanh ngồi xuống ăn." Hoa Khanh Trần bước đến chỗ Liễu Nguyệt Phi, kéo tay nàng ngồi xuống bên cạnh. Sau đó thấy bảng chữ mẫu trong lòng Liễu Nguyệt Phi thì không khỏi thương tiếc, xem ra hắn đúng là ép nàng quá.

Liền đưa tay lấy bảng chữ mẫu, nói: "Quên đi, một ngày đêm năm trang cũng được."

Liễu Nguyệt Phi vừa nghe vậy, nhất trời trong mắt dâng lên hơi nước. Lần này là khóc thật, ô ô…

"Sao còn khóc?" Hoa Khanh Trần thấy vậy liền không có cách, hắn không phải đã giảm bớt hình phạt rồi sao, sao đứa nhỏ còn khóc?

"Môn chủ, có thể là thiếu chủ quá cảm động!" Huyền Thiên ở một bên giải thích.

Liễu nguyệt Phi vừa nghe, nhất thời đầu bốc khói. Huyền đại ca, con mắt nào của huynh thấy ta cảm động?

"Ô ô… Mới không phải, người ta một chút cũng không cảm động a!" Liễu Nguyệt Phi càng nói càng lớn, tựa như đang thi xem ai lớn giọng hơn, hoàn toàn giống y bộ dạng tiểu hài tử.

Gương mặt Huyền Thiên nhất thời cứng ngắc, chẳng lẽ không phải là cảm động sao?

Hoa Khanh Trần cũng không hiểu nhìn Liễu Nguyệt Phi. Đứa nhỏ này hôm nay là bị sao vậy?

Thấy vậy, Liễu Nguyệt Phi lại càng ủy khuất, giọng cũng trở nên nghẹn ngào"Sư phụ người là bại hoại, vì sao không nói sớm một chút? Người ta đều viết xong rồi!"

Chuyện thống khổ nhất trên thới giới là gì? Đó chính là ngươi để dành tiền đã lâu, cắn răng, giậm chân mới nỡ mua thứ gì đó! Vừa mua xong thì thứ đó giảm giá!

Liễu Nguyệt Phi hiện tại chính là tâm tình như vậy, bảo nàng sao có thể không ủy khuất, không khó chịu?

Vừa nghe được nguyên nhân, trên đầu Hoa Khanh Trần lập tức bay ngang một bầy quạ đen.

Huyền cũng không nhịn được xoa xoa huyệt thái dương, thiếu chủ nhà hắn đúng là dễ thương quá!

Hoa Khanh Trần bất đắc dĩ gắp một miếng thịt đút vào miệng Liễu Nguyệt Phi, lập tức ngăn lại cái miệng đang oa oa kêu to, lau nước mắt trên mặt nàng, hắn nói: "Vốn cho ngươi hai mươi bốn ngày để hoàn thành, ngươi hôm nay đã làm xong, còn lại hai mươi ba ngày, không phải có thể chơi thoải mái sao?"

Đứa nhỏ một ngày khóc hai lần, bảo hắn không đau lòng sao được?

Liễu Nguyệt Phi vừa nghe vậy liền nín khóc, nhai miếng thịt trong miệng, tròng mắt chuyển động: "Không được, người ta hoàn thành nhiệm vụ siêu tốc như vậy, phải thưởng. Cho nên muốn một tháng, ba mươi ngày không cần luyện chữ!"

Hoa Khanh Trần thấy vậy không khỏi hài lòng cười, nụ cười dịu dàng như gió xuân. Đứa nhỏ này, thật sự là khiến hắn yêu thích.

"Ta đây phải nhìn xem ngươi viết như thế nào, nếu viết ẩu sẽ bị phạt!" Trong lòng tuy rằng yêu thích không thôi nhưng ngoài miệng vẫn vờ nghiêm khắc. Hừm, là miệng hung hăn mà tâm đậu hủ điển hình.

Lần này Liễu Nguyệt Phi tự tin trần đầy, nhìn đĩa sườn ở bên kia bàn, một phen đứng lên ghế bưng để xuống bên cạnh, vừa ăn vừa nói: "Sư phụ người cứ từ từ xem!"

Hoa Khanh Trần nhíu mày nhìn Liễu Nguyệt Phi, khóe miệng khẽ cong lên. Đứa nhỏ này hiện tại tự tin tràn đầy, hoàn toàn trái ngược với lúc trước, nàng làm trò gì đây?

Không khỏi tò mò mở bảng chữ mẫu ra, vừa xem trang đầu hắn liền giật mình, đây là đứa nhỏ này viết sao? Chữ này mạnh yếu hài hòa, thu phóng hữu độ*, hơn nữa còn ngay ngắn xinh đẹp, hoàn toàn trái ngược với chữ lúc trước, ai cũng không thể nhìn ra là cùng một người viết!

(R: hiểu mà k biết nói sao, đại loại là đặt viết xuống (phóng), giở viết lên (thu) đúng (hữu độ)).

"Đây là ngươi viết?" Hoa Khanh Trần khó hiểu. Nếu là nàng viết, vì sao hoàn toàn trái ngược với lúc trước? Nếu không phải, vậy ngoại trừ nàng ra còn ai có kiểu chữ độc nhất vô nhị như vậy?

"Đương nhiên là ta viết, ta tân tân khổ khổ viết hết một canh giờ!" Liễu Nguyệt Phi nhất thời không phục nói , chữ đẹp như vậy, còn ai có thể viết ra a?

Một canh giờ đã viết xong? Tốc độ này cũng quá nhanh đi, đứa nhỏ này từ khi nào lại viết chữ nhanh như vậy?

Hoa Khanh Trần nhìn kĩ lại những con chữ độc nhất, quả nhiên có điểm khác thường "Những chữ này, ngươi là dùng cái gì viết?"

Không nói đến nét chữ mạnh mẽ có lực như vậy cần một người lớn luyện chữ đã hơn mười năm mới viết được, chỉ nhìn độ mảnh của nét thôi cũng biết là bút lông không thể làm được!

Vừa nghe Hoa Khanh Trần hỏi đến trọng điểm, Liễu Nguyệt Phi liền tự hào lấy bút máy bằng gỗ ra khoe "Cái này, đây là Nguyệt nhi phát minh, hoàn toàn là làm theo yêu cầu của bản thân! Dùng cái này viết chữ có thể phát huy hết trình độ vốn có của Nguyệt nhi!"

Hoa Khanh Trần thấy vậy cầm thử bút gỗ trong tay quan sát. Thứ này chỉ dài bằng phân nửa chiếc đũa, độ lớn cũng không khác chiếc đũa lắm, ở giữa có một đường rạch nhỏ. Hoa Khanh Trần không nghĩ nhiều đã dùng hai tay tách ra, quả nhiên bên trong có một đầu bút nhỏ. Hắn cầm bút trong tay, viết thử bốn chữ lớn lên chỗ còn trống trong bản chữ mẫu!

Độ mảnh hoàn toàn giống chữ Liễu Nguyệt Phi, xem ra đứa nhỏ đúng là dùng cái này mà viết, bất quá hắn thực sự dùng không quen!

Liễu Nguyệt Phi thấy Hoa Khanh Trần dùng tư thế viết bút lông mà dùng bút máy của nàng liền nhếch miệng cười to, thỉ ra sư phụ cũng có lúc như vậy nha. Lại nhìn xuống chữ Hoa Khanh Trần viết ra, ha ha, đúng là không tiêu sái được như sư phụ viết bút lông, nhưng cũng là rất đẹp, hoàn toàn không phải kiểu gà bới như nàng viết bút lông! Sư phụ đúng là sư phụ, quả nhiên cao tay!

o~(^o^)~o

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/sung-do-len-troi-van-van-tue